

Προκηρύξεις της 17N

Πίνακας περιεχομένων

- [1. 1975-12-26 Προς τον τύπο](#)
- [2. 1975-12 Γουέλς](#)
- [3. 1976-09 Μάλλιος](#)
- [4. 1977-04 Απάντηση στα κόμματα και στις οργανώσεις](#)
- [5. 1980-01 Πέτρου και Σταμούλης](#)
- [6. 1981-05 Για τους εμπρησμούς των πολυκαταστημάτων](#)
- [7. 1983-10 Τσάντες και Βελούτσος](#)
- [8. 1984-04 Για Τζαντ](#)
- [9. 1984-05-29 Κατάλογος ενεργειών λαϊκής βίας](#)
- [10. 1985-02-21 Μομφεράτος](#)
- [11. 1985-09-21 Κρυστάλλης](#)
- [12. MAT](#)
 - [12.1. 1985-11-26 MAT \(Α'\)](#)
 - [12.2. 1985-12-04 MAT \(Β'\)](#)
- [13. 1986-04-08 Αγγελόπουλος](#)
- [14. 1986-04-24 Απάντηση σε άρθρο](#)
- [15. 1986-10-03 Εφορίες](#)
- [16. 1986-10-14 Προς Ποντίκι για Αγγελόπουλο](#)
- [17. 1987-02-01 Καψαλάκης](#)
- [18. Λεωφορείο Αμερικανών](#)
 - [18.1. 1987-04-11 Λεωφορείο Αμερικανών \[Ρέντη\]](#)
 - [18.2. 1987-08-05 Λεωφορείο Αμερικανών \[Καβούρι\]](#)
- [19. Καλαμά](#)
 - [19.1. 1987-10-11 Καλαμά \[Α'\]](#)
 - [19.2. 1987-10-14 Καλαμά\[Β'\]](#)
- [20. Κάρος](#)
 - [20.1. 1988-01-15 Κάρος \[Α'\]](#)
 - [20.2. 1988-01-22 Κάρος \[Β'\]](#)
- [21. 1988-02-22 Αθανασιάδης-Μποδοσάκης](#)
- [22. 1988-03-12 Απάντηση σε άρθρο Βότση](#)
- [23. 1988-05-20 Για αυτοκίνητα Τούρκων διπλωματών](#)
- [24. 1988-06-14 Για Νορντίν](#)
- [25. 1988-08-16 Εισβολή στο ΙΘ' αστ](#)

- [26. 1988-11-11 Για Κοσκωτά](#)
- [27. 1988-11-17 Φειγβολάν](#)
- [28. 1988-12-22 Ταρασουλέας](#)
- [29. 1989-02-02 Σχολιασμός του τύπου](#)
- [30. 1989-02-22 Βόμβες σε διαμερίσματα](#)
- [31. 1989-04-25 Πέτσος](#)
- [32. Απάντηση σε Φίλια](#)
 - [32.1. 1989-05-17 Απάντηση σε Φίλια \[Α'\]](#)
 - [32.2. 1989-05-30 Απάντηση σε Φίλια \[Β'\]](#)
- [33. Φειγβολάν](#)
 - [33.1. 1989-06-09 Φειγβολάν](#)
 - [33.2. 1989-06-20 Φειγβολάν](#)
- [34. 1989-07-03 Καταγγελία ΝΔ-ΣΥΝ](#)
- [35. Μπακογιάννης](#)
 - [35.1. 1989-09-18 Μπακογιάννης \[Α'\]](#)
 - [35.2. 1989-10-09 Μπακογιάννης \[Β'\]](#)
- [36. 1989-10-31 Για Παυλή](#)
- [37. 1989-11-16 Για Οικολόγους-Εναλλακτικούς](#)
- [38. 1990-02-04 Πολεμικό Μουσείο](#)
- [39. 1990-05-14 Επιθέσεις στην Εκάλη](#)
- [40. 1990-06-06 Προς αλλοδαπούς εργαζόμενους](#)
- [41. 1990-06-10 Procter & Gamble](#)
- [42. 1990-09-14 Για Μιχάλη Ράπτη](#)
- [43. 1990-10-18 Για πλαστή προκήρυξη](#)
- [44. 1990-11-13 Βαρδυνογιάννης](#)
- [45. 1990-12-17 Γραφεία ΕΟΚ](#)
- [46. 1991-01-29 Γραφείο Γάλλου στρ](#)
- [47. 1991-03-12 Λοχίας Στιούαρτ](#)
- [48. 1991-06-04 Πεντελικόν](#)
- [49. 1991-06-16 Τούρκοι διπλωμάτες](#)
- [50. 1991-10-07 Τσετίν](#)
- [51. 1991-10-24 Προς Ράπτη για Τσετίν](#)
- [52. 1991-11-03 Λεωφορείο ΜΑΤ](#)
- [53. 1992-05-08 Ριανκούρ](#)
- [54. Παλαιοκρασσάς](#)
 - [54.1. 1992-06-16 Παλαιοκρασσάς \[Α'\]](#)
 - [54.2. 1992-07-18 Παλαιοκρασσάς \[Β'\]](#)

- [54.3. 1992-07-20 Παλαιοκρασσάς \[Γ'\]](#)
- [54.4. 1992-07-27 Παλαιοκρασσάς \[Δ'\]](#)
- [55. 1992-11-18 Μανιφέστο '92](#)
- [56. 1992-12-16 Παπαδημητρίου](#)
- [57. 1993-12 Βρανόπουλος](#)
- [58. 1994-07-04 Σιπαχίογλου](#)
- [59. 1995-03-27 Mega](#)
- [60. 1995-03-31 Απάντηση στην Ελευθεροτυπία για Mega](#)
- [61. 1998-04-07 Περαιτικός](#)
- [62. 1998-4 Για McDonalds, General Motors και Citibank](#)
- [63. 1999-03-08 Για Οτσαλάν](#)
- [64. Σόντερς](#)
 - [64.1. 2000-03 Σόντερς \[Α'\]](#)
 - [64.2. 2000-12-11 Σόντερς \[Β'\]](#)
- [65. 2001-06 Για Μιχαλολιάκο](#)

1975-12-26 Προς τον τύπο

Η ανακοίνωση αυτή έγινε μετά απ' τα πρώτα ψέματα των εφημερίδων. Κι αυτή είχε την ίδια τύχη με την πρώτη δηλαδή κουκουλώθηκε με επιμέλεια. Αθήνα 26 Δεκέμβρη 1975 Οργάνωση "17 ΝΟΕΜΒΡΗ"

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΤΥΠΟ

Δύο μέρες μετά την δίκαια και παραδειγματική εκτέλεση του αρχηγού της CIA το φαινόμενο που παρατηρείται είναι χωρίς προηγούμενο. Ενώ απ' τη πρώτη στιγμή διεκδικήσαμε σαν οργάνωση "17 Νοέμβρη" τη πολιτική ευθύνη της δίκαιας αυτής ενέργειας, γράφτηκαν στις εφημερίδες τα πάντα εκτός απ' την αλήθεια: ότι είναι πράξη μυστικών πρακτόρων, ότι είναι προβοκάτσια, ότι οι υπεύθυνοι είναι Άραβες μελαψοί, ότι είχαν ξένη προφορά, ότι είναι Τούρκοι, ότι έχει σχέση με τις ενέργειες της Βιέννης και του Παρισιού, την απαγωγή της Βιέννης κτλ. Κι όμως το ίδιο βράδυ της Τρίτης στείλαμε πολιτικά κείμενα σ' όλες τις εφημερίδες στα οποία εξηγήσαμε τους λόγους της αντιϊμπεριαλιστικής αυτής ενέργειας. Επί πλέον τηλεφωνήσαμε σε ορισμένες εφημερίδες, διεκδικώντας την ενέργεια και λέγοντας τους ότι είχαμε βάλει κείμενα γι' αυτούς σε ορισμένα σημεία της Αθήνας. Τέλος, το ίδιο βράδυ μοιράσαμε προκηρύξεις σε πολλές λαϊκές γειτονιές της Αθήνας. Άρα τουλάχιστον οι απογευματινές εφημερίδες της Τετάρτης έπρεπε να ξέρουν την αλήθεια. Κι όχι μόνο αυτές αλλά περισσότερο αυτές της Πέμπτης συναγωνίστηκαν σε αστυνομικά μυθιστορήματα και ρομάντσα με σκοπό τη δημιουργία σύγχυσης, την απόκρυψη της αλήθειας, τη δηλητηρίαση του λαού. Οι πολιτικοί συντάκτες μετατράπηκαν σε συγγραφείς αστυνομικών μυθιστορημάτων. Γράφτηκε στην κυριολεξία ό,τι είναι δυνατόν για να κρυφτεί η αλήθεια. Αυτή είναι η περιβόητη αλήθεια στην υπηρεσία της οποίας βρίσκεται ο Τύπος; Καταγγέλλουμε αυτή τη τακτική και απαιτούμε τη πλήρη δημοσίευση του κειμένου που στείλαμε τη Τρίτη στον Τύπο.

Η Κυβέρνηση και τα κόμματα ξεπέρασαν κάθε όριο γελοίου. Μας κατηγορούν ότι είμαστε άνανδροι. Αλλά εμείς πήραμε την ευθύνη της ενέργειας απ' τη πρώτη στιγμή. Αυτοί όμως δεν έχουν ούτε το στοιχειώδες θάρρος να αποκαλύψουν στον Ελληνικό λαό την αλήθεια. Η Κυβέρνηση δεν έχει το θάρρος να πει ποιοι έκαναν την εκτέλεση μην τύχει κι εκτεθεί στα μάτια των αφεντάδων της των αμερικάνων. Δεν τολμάει να πει στο λαό ότι ένα τμήμα του αποδοκιμάζει το θέατρο που παίζεται απ' την Κυβέρνηση και τα κόμματα σε βάρος του. Κι ότι θα αγωνιστεί με όλα τα μέσα έναντι στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό ακόμα και με όπλο στο χέρι.

Μας κατηγορούν ότι είχαμε καλυμμένα τα πρόσωπα μας κι ότι πρέπει να ρίξουμε τις μάσκες. Μήπως όμως θάθελαν να δώσουμε συνέντευξη τύπου στη Μεγάλη Βρεταννία ή να κάνουμε συγκέντρωση σε κανένα θέατρο.

Μας αποκαλούν "στυγνούς εγκληματίες", λένε ότι δράσαμε με τρόπο "επαγγελματικό". Κάνουν διάφορες βαρύγδουπες "αναλύσεις", για να αποδείξουν ότι δράσαμε όπως οι άνδρες των μυστικών υπηρεσιών (τρεις σφαίρες κτλ). Κι όλα αυτά για να μην πουν το απλό πράγμα ότι απλοί λαϊκοί αγωνιστές μπορούν να χτυπήσουν το πανίσχυρο αρχηγό της CIA με σχετικά απλά μέσα και με στοιχειώδη οργάνωση. Αλλά αφού τους απασχολεί τόσο πολύ η μέθοδος μας και η ουμανίστρια "Καθημερινή" θεωρεί ύποπτο το ότι δεν χτυπήθηκαν ο οδηγός και η γυναίκα, θα τους πούμε τα εξής απλά πράγματα;

Ο Ρίτσαρντ WELCH ήταν αρχηγός της CIA. Σαν τέτοιος - όπως το λέμε στο πολιτικό μας κείμενο - ήταν συνυπεύθυνος μαζί με τους άλλους επαγγελματίες πράκτορες που δρουν στο έδαφος μας, για όλα τα εγκλήματα που έκανε η CIA και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός στη χώρα μας τα τελευταία τριάντα χρόνια. Απόφαση μας ήταν να εκτελεστεί ο αρχηγός και μόνο αυτός. Δεν υπήρχε περίπτωση να χτυπηθεί άλλος, ούτε ο οδηγός, ούτε η γυναίκα, ούτε και τρίτος αν ήταν στο αυτοκίνητο κι έκανε προσπάθεια να μας επιτεθεί -γιατί δεν θεωρούμε τον οδηγό και τη γυναίκα του σαν υπεύθυνους.

Κατά συνέπεια έπρεπε να διαλέξουμε έναν τρόπο δράσης που να αποκλείει ακόμη και το τυχαίο τραυματισμό αυτών των δυο η οποιουδήποτε άλλου περαστικού, να αποκλείει κάθε άσκοπη αιματοχυσία, θέλαμε να γίνει η ενέργεια καθαρά, αποτελεσματικά. Γι' αυτό αποκλείσαμε άλλους τρόπους ενέργειας που για μας θαταν πιο εύκολοι -όπως το να ρίξουμε μία βόμβα ή χειροβομβίδα ή να ρίξουμε μία ριπή μέσα απ' τ' αυτοκίνητο. Σ' αυτές τις περιπτώσεις όμως θα μπορούσαν να χτυπηθούν οι άλλοι δυο ή και περαστικοί. Γι' αυτό προτιμήσαμε να πάρουμε περισσότερα ρίσκα, σταματώντας και κατεβαίνοντας απ' τ' αυτοκίνητο. Κι όχι γιατί είμαστε "επαγγελματίες" ή "επιστήμονες" όπως διατείνονται οι πάνσοφοι αστυνόμοι του Γκίκα.

Όσο για τα Κόμματα, ξεπέρασαν ακόμη και την Κυβέρνηση. Μιλάνε για προβοκάτσια. Δεν διστάζουν να πουν ότι η εκτέλεση έγινε από χουντικούς. Δεν μας παραξενεύει όμως η στάση τους. Και το '73 στο Πολυτεχνείο για προβοκάτσια μίλαγαν. Και στις 21 Απρίλη 1975, όταν χιλιάδες λαού προσπάθησαν τελείως αυθόρμητα να κάψουν το άντρο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, πάλι για προβοκάτσια μίλαγαν. Τα κόμματα έχουν βρει τον πανταχού παρόν ένοχο σ' οποιαδήποτε αγωνιστική κινητοποίηση του λαού: ο προβοκάτορας. Αυτός φταίει για όλα. Και μ' αυτόν προσπαθούν ν' αποκοιμήσουν το λαό.

Για τα κόμματα που έχουν γίνει ουρά της κυβέρνησης, η τακτική αυτή είναι συνηθισμένη και πασίγνωστη. Για άλλα όμως που η βάση τους απαριθμεί χιλιάδες πραγματικούς αγωνιστές, η στάση αυτή της ηγεσίας τους αποτελεί ασυγχώρητη επιπολαιότητα και πολιτικό οπορτουνισμό. Καλά θα κάνουν να είναι πιο σεμνοί και πιο προσεκτικοί στις κρίσεις τους ιδίως αν αναλογιστούμε ότι οι ηγεσίες αυτών των

κομμάτων ευθύνονται για την αμαχητί παράδοση του Λαού στους φασίστες τη 21 Απρίλη 1967. Και σήμερα με τη τακτική τους τον οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε καινούργια ήττα, σε νέο πραξικόπημα με τη διαφορά ότι αυτή τη φορά δεν θάναι Απρίλης αλλά Χιλή και Πινοσέτ.

Αυτό όμως που για τη Κυβέρνηση, τα Κόμματα και το Τύπο αποτελεί "μυστήριο", είναι "σκοτεινό" κτλ. είναι καθαρό για το λαό στη μεγάλη του πλειοψηφία. Γιατί απλούστατα ξέρει ποια είναι η CIA, τι εγκλήματα έχει κάνει στον τόπο και ένιωσε ότι ο αρχηγός της δεν μπορούσε να εκτελεστεί παρά από λαϊκούς αγωνιστές. Κι ότι για να φύγουν οι Αμερικάνοι -όπως το ζητάει σύσσωμος ο λαός- πρέπει, παράλληλα με τις νόμιμες μορφές πάλης, να πάρουμε τη σκούπα για να ξαποστείλουμε όλους τους βρωμερούς, στυγνούς πράκτορες, επαγγελματίες εγκληματίες των λαών που αλωνίζουν ανενόχλητοι. Ο λαός δεν τους θέλει και δεν θα δουν άσπρη μέρα μέχρι να τα μαζέψουν και να φύγουν. Για να μπορέσει να γίνει ο λαός νοικοκύρης στον τόπο του.

Οργάνωση "17 ΝΟΕΜΒΡΗ" Αθήνα, 26 Δεκέμβρη 1975

1975-12 Γουέλς

ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΗΣ ΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ Σε πρόσφατο λόγο του, ο Φορντ δήλωσε τελείως κυνικά ότι οι Αμερικάνοι δε θα διστάζουν να επεμβαίνουν ανοιχτά στα εσωτερικά των άλλων χωρών όταν το απαιτούν τα συμφέροντα τους. Παρόμοιες δηλώσεις είχε κάνει στο παρελθόν κι ο Κίσιγκερ. Τα δύο φερέφωνα του ιμπεριαλισμού παρατούν ξετσίπωτα τους κανόνες του διπλωματικού παιχνιδιού και της παραδοσιακής δυτικοευρωπαϊκής υποκρισίας. Φυσικά, θεωρούν ότι οι άλλοι είναι υποχρεωμένοι να πάρουν τους κανόνες αυτούς απέναντι τους. Είναι η λογική του τυράννου, του καταπιεστή, του χωροφύλακα των λαών. Απλώς σήμερα, παρατώντας τα προσχήματα, την διαλαλούν με τον πιο ωμό τρόπο, γιατί στην πράξη από χρόνια τώρα την έχουν εφαρμόσει. Είναι η λογική που αιματοκύλισε το Βιετνάμ και που ανέτρεψε τον Αλλιέντε, στηρίζει τον Πινοσέτ, που στήριξε το Φράνκο. Είναι η λογική του αδίστακτου και απροκάλυπτου εγκλήματος που δε θεωρεί ανήθικο τον τουφεκισμό των πέντε Βάσκων πατριωτών αλλά σίγουρα θεωρεί ανήθικη και απαράδεκτη την εκτέλεση των δικών της πρακτόρων.

Ο Λαός μας όμως ξέρει καλά ποιος είναι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ο υπ' αριθμόν ένα εχθρός του λαού μας, ο κύριος υπεύθυνος, με τους ντόπιους φασίστες, για τα απειράριθμα δεινά, συμφορές και εγκλήματα σε βάρος του λαού μας, εδώ και δεκαετίες. Όπου κι αν στρέψουμε το βλέμμα μας, θα δούμε το δάχτυλο της CIA από πίσω. Είτε στην εκτέλεση του ηρωικού αγωνιστή Μπελογιάννη, είτε στις συνθήκες Ζυρίχης και Λονδίνου, είτε στις εκλογές βίας και νοθείας του '61, είτε στην ανατροπή του Παπανδρέου το '65 και την δημιουργία των αποστατών, είτε στο πραξικόπημα του '67 και την υποστήριξη της εφτάχρονης τυραννίας, είτε στη μεγαλύτερη πρόσφατη προδοσία, την προδοσία της Κύπρου, με 200.000 πρόσφυγες, ποτάμια δάκρυα, αίμα και πόνο, και τον Κίσιγκερ να εκφράζει τα "ανθρωπιστικά του αισθήματα". Και τα εγκλήματα και οι συνωμοσίες τελειωμό δεν έχουν. Συνεχίζονται σήμερα, με τη συμμετοχή και τη συνενοχή της ελληνικής κυβέρνησης, πίσω απ' τη πλάτη του λαού, τόσο για τη διχοτόμηση της Κύπρου και για τα πετρέλαια και τον έλεγχο του Αιγαίου για τα οποία δεν θα διστάξει ο ιμπεριαλισμός να μας σπρώξει σε πόλεμο με την Τουρκία εφόσον έτσι θα εξυπηρετούνται καλύτερα τα συμφέροντα του.

Αλλά αρκετά. Φτάνει πια. Πρέπει να καταλάβουν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και οι ντόπιοι πράκτορες τους ότι ο ελληνικός λαός δεν είναι αγέλη από πρόβατα. Πρέπει να

καταλάβουν ότι ο λαός μας όχι μόνο δεν πρόκειται να χάσει τα ψέματα, τις προβοκάτσιες και τη χοντροκομμένη προπαγάνδα τους με την οποία προσπαθούν να τον δηλητηριάσουν, αλλά ότι πλέον έχει συνειδητοποιήσει και κάτι άλλο πολύ πιο σημαντικό: ότι η κυβέρνηση είναι δεμένη πισθάγκωνα στο άρμα της αμερικανοκρατίας κι ότι δεν μπορεί να κάνει απολύτως τίποτε. Τόννοι ολόκληροι από λόγια και άρθρα αντιαμερικανικά μεταφράστηκαν με ένα μεγάλο μηδέν στην πράξη. Το σύνθημα "έξω οι Αμερικάνοι", που ήταν απ' τα βασικά της Λαϊκής Εξέγερσης το Νοέμβρη 1973, που κυριαρχούσε πανελλήνια απ' τη 24 Ιούλη και που βροντοφώναξαν οι ένα εκατομμύριο διαδηλωτές της 17 Νοέμβρη, παραμένει ανεκπλήρωτο. Οι Αμερικάνοι όχι μόνο δεν φεύγουν, αλλά επιπλέον η κυβέρνηση συνεχίζοντας τον εμπαιγμό του Λαού, φέρνει κι άλλους: έρχονται τα πολυεθνικά μονοπώλια απ' το Λίβανο, έρχεται το στρατηγείο της CIA Μέσης Ανατολής απ' τη Βηρυτό στην Αθήνα. Η Ελλάδα θα συνεχίζει να είναι ξέφραγο αμπέλι για τους Αμερικάνους όπως κι επί χούντας. Είναι η Μπανανιά Λατινο-αμερικάνικου τύπου στο χώρο της Ανατολικής Μεσογείου.

Η Κυβέρνηση κοροϊδεύει. Η Βουλή φλυαρεί χωρίς κανένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Τα περισσότερα κόμματα, συμμετέχοντας στο γενικό εμπαιγμό, συναγωνίζονται σε πλατωνικές δηλώσεις χωρίς πραγματικό αντίκρουσμα. Κι η Δικαιοσύνη κάνει τον άθλο, στη δίκη της 21 Απρίλη, να μην αναφέρει καν το όνομα του δεύτερου ενόχου, της CIA και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Κανείς δεν μπορεί να αγγίξει τους εκπροσώπους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, τους πράκτορες της CIA, που συνεχίζουν, ανενόχλητοι και προστατευόμενοι απ' τις δικές μας μυστικές υπηρεσίες, να συνωμοτούν με τους διάφορους μοναρχοχουντικούς και ορισμένους λεγόμενους "αντιχουντικούς" σε βάρος του λαού μας και των εθνικών συμφερόντων. Αυτή η γενική υποκρισία, ο εμπαιγμός κι η προδοσία του Λαού, το ξεπούλημα της χώρας λέγονται "Κοινοβουλευτική Δημοκρατία" δυτικού τύπου.

Μπρος σ' αυτή τη κατάσταση, στη πλήρη χρεωκοπία και αδυναμία των θεσμών, μπρος στην ανυπαρξία κι αποτυχία των γνωστών νόμιμων δρόμων, δεν απομένει παρά ένας μόνος δρόμος: να πάρει ο ίδιος ο λαός τις τύχες του στα χέρια του. Να αγωνιστεί με τις δικές του δυνάμεις, χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα αγώνα κι αντιτάσσοντας στην αντιλαϊκή καταπιεστική βία του ιμπεριαλισμού που τρομοκρατεί τον Λαό εδώ και δεκαετίες τη δίκαιη λαϊκή επαναστατική βία. Είναι ο μόνος δρόμος που υπολογίζουν οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, όπως το απόδειξε ο ηρωικός βιετναμέζικος λαός.

Έτσι, αποφασίσαμε να εκτελέσουμε παραδειγματικά τον αρχιπράκτορα της CIA κι αρχηγό του κλιμακίου της στην Ελλάδα Ρίτσαρντ WELCH που κάτω από διπλωματική κάλυψη, και με τη βοήθεια των πέντε αρχηγών τομέων της CIA στην Ελλάδα, διευθύνει ένα πελώριο δίκτυο, αληθινή στρατιά ντόπιων έμμισθων πρακτόρων, μέσα στην Κυβέρνηση, τα Υπουργεία, το Στρατό, την Ασφάλεια, μέρος απ' τα κόμματα και μέρος του Τύπου, πέμπτη φάλαγγα του ιμπεριαλισμού στη χώρα μας.

Ο Ρίτσαρντ WELCH, σαν αρχηγός, είναι συνυπεύθυνος για όλα τα εγκλήματα που έκανε η CIA σε βάρος του λαού μας. Δεν είναι κανένας απλός υπαλληλάκος, δεν είναι απλό εκτελεστικό όργανο, αλλά αρχηγός με συγκεκριμένη προσωπική ευθύνη στις αποφάσεις. Κι η ευθύνη του γίνεται ακόμη μεγαλύτερη απ' τη μακρόχρονη προύπηρεσία του στην Ελλάδα στη δεκαετία 50-60 και στην Κύπρο το 60-64.

Ο ελληνικός λαός έχει καταλάβει πια ότι δεν έχει να περιμένει τίποτε απ' την κυβέρνηση, το Κοινοβούλιο, τη Δικαιοσύνη και τους άλλους θεσμούς που έχουν καταξευτελιστεί στη λαϊκή συνείδηση. Ξέρει ότι Δικαιοσύνη δεν υπάρχει απ' τη στιγμή που απαλλάσσονται οι 104 φασίστες υπουργοί, απ' τη στιγμή που αθρώνονται

οι βασανιστές στη Χαλκίδα. Και ξέρει ακόμη ότι αυτοί που καταδικάστηκαν είναι για τα μάτια κι ότι το πολύ σ' ένα χρόνο θάναι όλοι έξω, με αμνηστία, όπως ακριβώς έγινε και με τους κατοχικούς δοσίλογους.

Ο Λαός έχει πια κατανοήσει ότι δεν του απομένει παρά ο δρόμος του αγώνα, με στήριγμα τις δικές του δυνάμεις. Ο δρόμος των μαζικών κινητοποιήσεων και των δυναμικών ενεργειών, που είναι ο μοναδικός που μπορεί να ανατρέψει το καθεστώς της εξάρτησης και υποτέλειας, το καθεστώς της νέας καταπίεσης και τρομοκρατίας. Είναι ο δρόμος που χάραξε με το αίμα της ηρωικής λαϊκής εξέγερση του Πολυτεχνείου που γκρέμισε σαν τραπουλόχαρτα τη "φιλελευθεροποίηση" του Παπαδόπουλου, ο δρόμος που θα γκρεμίσει και σήμερα το νέο φασισμό με κοινοβουλευτικό μανδύα, που θα γκρεμίσει το καθεστώς των μονοπωλίων και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Θα διώξει όλες τις στρατιωτικές βάσεις και τις στρατιωτικές αποστολές και θα μας οδηγήσει στη πραγματική Ανεξαρτησία, στη πραγματική Δημοκρατία για τον εργαζόμενο λαό κι όχι στο καλυμμένο φασισμό, στη Λαϊκή Εξουσία και το Σοσιαλισμό.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΤΩ Ο ΝΕΟΣ
ΦΑΣΙΣΜΟΣ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αθήνα Δεκέμβρης 1975

1976-09 Μάλλιος

ΟΡΓΑΝΩΣΗ "17 ΝΟΕΜΒΡΗ" ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΒΑΣΑΝΙΣΤΗ Ε.
ΜΑΛΛΙΟΥ

Δύο ολόκληρα χρόνια ο Ελλ. Λαός περιμένει να δη την τιμωρία των βασανιστών της ασφάλειας, των εγκληματιών του λαού που επί 7,5 χρόνια βασάνιζαν με μεσαιωνικά και βάρβαρα βασανιστήρια χιλιάδες αντιφασίστες αγωνιστές. Κι αντί για τιμωρία βλέπει την αποκατάσταση των βασανιστών. Όλοι οι βασανιστές της ασφάλειας κυκλοφορούν λεύτεροι. Οι περισσότεροι ξαναγύρισαν στις θέσεις τους. Κι αυτοί που αποστρατεύτηκαν για τα μάτια, παραμένουν οι μυστικοσύμβουλοι της ασφάλειας ενώ παράλληλα ξεκουράζονται στα πολυτελή διαμερίσματα και τις δίπλες τους που έκτισαν βασανίζοντας τον Ελλ. Λαό.

Το κράτος δεν άσκησε καμία δίωξη. Η Δικαιοσύνη τους αθώωσε στη Χαλκίδα και σε άλλες δίκες, δείχνοντας χειροπιαστά ότι δεν υπάρχει Δικαιοσύνη, κράτος δικαίου, κι ο λαός δεν έχει να περιμένει τίποτε απ' αυτή. Κι ενώ οι βασανιστές και οι άλλοι φασίστες του Κράτους και του παρακράτους αφήνονται ανενόχλητοι, ταυτόχρονα συνεχίζεται το χτύπημα του λαϊκού κινήματος. Άλλοι όπως ο αγωνιστής Ψαρουδάκης κλείνονται στις φυλακές επειδή κριτίκαραν το περίφημο "στιγμιαίο" του Αρείου Πάγου που αθώωσε τους 104 ψευτοϋπουργούς. Στη μαζική διαδήλωση τις 25 του Μάη ενάντια στον αντεργατικό νόμο 300, εκατοντάδες αγωνιστές τρομοκρατούνται απ' τις αύρες, ξυλοκοπούνται, τραυματίζονται, τέλος σκοτώνονται -όπως η γυναίκα στα Χαντεία. Άλλοι πέφτουν θύματα της αστυνομικής τρομοκρατίας όπως ο αγωνιστής Σιδέρης.

Τέλος για άλλους όπως ο ηρωικός αγωνιστής Παναγούλης, οι φασίστες δεν δίστασαν να επιστρατεύσουν τα τελειότερα κι επιστημονικότερα μέσα τους: τη καμουφλαρισμένη σε "τροχαίο ατύχημα" δολοφονία. Ο Παναγούλης είχε την αφέλεια να πιστέψει ότι, σαν βουλευτής, μπορούσε να χώνη τη μύτη του σε μέρη απλησίαστα, να κάνει ατομικές έρευνες για τα αρχεία της ΕΣΑ, τη πολιτεία του φασίστα Αβέρωφ, τη Κύπρο κ.τ.λ. Είχε το θράσος να συλλαμβάνει τους φασίστες που τον παρακολουθούσαν χωρίς να τους παραδίνει στην Αστυνομία. Μέθοδες απαράδεκτες

για σοβαρούς κοινοβουλευτικούς εκπροσώπους. Οι φασίστες λοιπόν αποφάσισαν να του κόψουν το "τσαμπουκά" όπως είπαν.

Η δολοφονία του Παναγούλη είναι συνάμα μεγάλων διαστάσεων εκφοβιστική και τρομοκρατική ενέργεια του συστήματος ενάντια στον Ελλ. Λαό και τους πρωτοπόρους αγωνιστές. Δεν είναι ενέργεια του παρακράτους για να σαμποτάρουν τον Καραμανλή, όπως ειπώθηκε, αλλά αντίθετα έργο του ενιαίου φασιστικού μηχανισμού μέσα κι έξω απ' το επίσημο Κράτος, για να στερεώσει κι όχι ν' ανατρέψει τον κοινοβουλευτισμό. Είναι υπενθύμιση στο λαό ότι υπάρχουν και χειρότερα, δηλ. η ανοικτή βία, κι άρα δεχτείτε τη σημερινή κατάσταση πούναι καλύτερη απ' τη Δικτατορία. Είναι προειδοποίηση για όσους δεν κάθονται "φρόνιμα" και τους λέει: καθήστε στ' αυγά σας γιατί θα σας συντρίψουμε. Δολοφονούμε όταν θέλουμε και όπου θέλουμε, ακόμη και βουλευτή, χωρίς ν' αφήνουμε ίχνη και χωρίς να μπορεί κανένας "σοβαρός" κύριος να ισχυριστεί ότι είναι δολοφόνος. Το Κράτος μας καλύπτει υιοθετώντας το τροχαίο και κουκουλώνοντας κρίσεις. Άρα, για το συμφέρον σας, καθήστε ήσυχα και δεν θα σας πειράξουμε. Αυτή είναι η Κα-ραμανλική "Δημοκρατία".

Καμία όμως τρομοκρατία δεν πρόκειται να πτοήσει τον αδάμαστο Ελλ. Λαό. Κανένας νόμος δεν πρόκειται να προστατέψει τους φασίστες, κανένα Δικαστήριο¹. Ο λαός θα αγωνιστεί με όλα του τα μέσα για να τους τσακίσει, γιατί όντας ατιμώρητοι προετοιμάζονται ανενόχλητοι για να ξανακάτσουν στο σβέρκο του λαού μας.

Έτσι αποφασίσαμε να εκτελέσουμε παραδειγματικά έναν από τους κυριότερους αρχιβασανιστές, τον πασίγνωστο Ευάγγελο Μάλλιο. Ο αστυνόμος Μάλλιος δεν ήταν κανένα τσιράκι που εκτελούσε διαταγές ανωτέρων. Μαζί με τους ομοίους του Λάμπρου, Μπάμπαλη, Καραπαναγιώτη ήσαν τα αφεντικά στα μπουντρούμια της Μπου-μπουλίνας και της Μεσογείων. Αυτοί αποφάσιζαν για τα βασανιστήρια, κι έπαιρναν μέρος σ' αυτά. Χιλιάδες αγωνιστές υπέφεραν στα χέρια τους. Σήμερα τα καθάρματα αυτά κυκλοφορούν ελεύθερα και κοροϊδεύουν τα θύματα τους και τον Ελλ. Λαό. Κανένας θεσμός δεν μπόρεσε να τους τιμωρήσει. Ούτε η Βουλή, ούτε η Κυβέρνηση, ούτε η Δικαιοσύνη. Ο Ελλ. Λαός θα τους αναλάβει πια μόνος του. Το προηγούμενο της ατιμωρησίας του δοσιλογισμού δεν θα επαναληφθεί.

Σήμερα τα πράγματα ξεκαθάρισαν. Οι ψευδαισθήσεις ορισμένων γκρεμίστηκαν. Ο Καραμανλής με βήματα αργά αλλά σταθερά εκπλήρωσε την αποστολή που του είχαν αναθέσει αυτοί που τον έφεραν: Ο Κίσιγκερ κι η χούντα κι όχι ο Ελλ. Λαός. Το συστηματικό κτίσιμο ενός καθεστώτος καλυμμένου φασισμού με κοινοβουλευτική βιτρίνα. Απαγορεύονται οι διαδηλώσεις, απαγορεύονται οι απεργίες, διώκονται οι συνδικαλιστές, απαγορεύεται η αφισ-σοκόληση, η διανομή τρακτ, προστατεύονται με το "ιδιώνυμο" οι φασίστες της ασφάλειας ενώ διώκονται οι πολίτες κ.τ.λ. Η σημερινή κατάσταση στην ουσία, εκτός από μερικές λεπτομέρειες, είναι η ίδια με τη φιλελευθεροποίηση του Παπαδόπουλου αν είχε πετύχει.

Μπροστά σ' ένα τέτοιο καθεστώς δημοκρατικής βιτρίνας και φασιστικής ουσίας, μπροστά στη πλήρη αποτυχία να εκπληρωθούν τα δύο παλλαϊκά αιτήματα: να φύγουν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές και να εκκαθαριστεί ο φασιστικός μηχανισμός, δεν απομένει στο λαό παρά ν' αγωνιστεί με όλα τα μέσα για την εκπλήρωση αυτών των στόχων. Και με νόμιμα και με παράνομα μέσα, και με ειρηνικές ενέργειες και με δυναμικές. Για να ανατραπεί το καθεστώς της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, το καθεστώς της νέας τρομοκρατίας, το καθεστώς της εκμετάλλευσης απ' τα ξένα και ντόπια μονοπώλια. Και ν' ανοίξει τέλος ο δρόμος, για το χτίσιμο της Λαϊκής εξουσίας και του Σοσιαλισμού.

**ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΤΩ Ο ΝΕΟΣ
ΦΑΣΙΣΜΟΣ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ**

Επαναστατική Οργάνωση "17 ΝΟΕΜΒΡΗ" Αθήνα Σεπτέμβρης 76

1. Κανένας νόμος δεν πρόκειται να προστατέψει τους φασίστες, κανένα Δικαστήριο δεν πρόκειται να αθωώσει τους βασανιστές. Για το λαό παραμένουν ένοχοι, εγκληματίες και πρέπει να λογοδοτήσουν.

1977-04 Απάντηση στα κόμματα και στις οργανώσεις

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Προς την εφημερίδα "Ελευθεροτυπία"

Σας στέλνουμε το παρά κάτω κείμενο μας και σας ζητάμε τη δημοσίευση του. Ξέρουμε πολύ καλά ότι η εφημερίδα σας κάθε άλλο παρά συμφωνεί με τις απόψεις μας, αλλά σας το στέλνουμε για τους δυο πάρα κάτω λόγους.

1) Η εφημερίδα σας υπήρξε η μόνη που σεβάστηκε στοιχειωδώς την αλήθεια σε σχέση με τις ενέργειες μας.

2) Η εφημερίδα σας έχει δημοσιεύσει στο παρελθόν σειρά από κείμενα κομμάτων, όπως και διαφόρων οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, με τις οποίες κάθε άλλο παρά ταυτίζεται. Έχει δημοσιεύσει μεταξύ άλλων κείμενα του ΚΚΕ και του ΚΚΕ εσ. Πέρσυ δημοσίευσε σε ειδική έρευνα σειρά από κείμενα όλων σχεδόν των οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Το καλοκαίρι ήταν η μόνη που δημοσίευσε το κείμενο του Γερμανού Αγωνιστή Ρ. Πόλε.

Το κείμενο μας βέβαια είναι μεγάλο, θα μπορούσε όμως να δημοσιευτεί σε δυο-τρεις συνέχειες.

Στέλνουμε το κείμενο μόνο στην εφημερίδα σας, χωρίς να το στείλουμε αλλού, θα περιμένουμε μια βδομάδα. Σε περίπτωση που διάφορες πιέσεις σας εμποδίσουν να το δημοσιεύσετε, θα στείλουμε μετά τη βδομάδα, αλλού.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Απρίλης 1977

Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ

Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού επιδοκίμασε με ενθουσιασμό τη δίκαιη ενέργεια μας. Κι ο λαός πανηγύριζε, τα κόμματα έτρεξαν να την καταδικάσουν. Απ' τη μια ο λαός πανηγύριζε, κι απ' την άλλη οι ηγεσίες μαζί με την αντίδραση που ανησυχούσε. Αυτό το χάσμα (που τονίστηκε άλλωστε στην έρευνα της "Ελευθεροτυπίας") ανάμεσα στη βάση και τη κορυφή, ανάμεσα στο λαό και στις ηγεσίες, δεν είναι κάτι το καινούργιο. Είναι ένα βασικό χαρακτηριστικό της πολιτικής κατάστασης. Απλώς, η ενέργεια μας το έδειξε με τρόπο τελείως ξεκάθαρο.

Στα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 60 και κυρίως μετά το 65, με την ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος, πλατειά λαϊκά στρώματα συνειδητοποιούν τη φύση του συστήματος και τα συνθήματα του αγώνα μετατρέπονται από αφηρημένα δημοκρατικά σε συγκεκριμένα ενάντια στο παρακράτος, δηλαδή το φασιστικό μηχανισμό και ενάντια στον ιμπεριαλισμό, δηλαδή ενάντια στα παρακοινοβουλευτικά κέντρα εξουσίας και το ίδιο το σύστημα. Παράλληλα αρχίζουν να ξεφεύγουν από τον έλεγχο των κομμάτων, και ο αγώνας απ' το Κοινοβούλιο, τις ηγεσίες, τα γραφεία, μαζικοποιείται και περνάει στο δρόμο. Στα Ιουλιανά μπαίνουν αυθόρμητα τα πρώτα

συνθήματα ενάντια στο NATO, ενάντια στο βασιλιά, κτλ., και στελέχη της τότε ΕΔΑ κυνηγάνε στο δρόμο όσους τα ρίχνουνε. Οι στόχοι αυτοί εξακολουθούν να είναι οι στόχοι των περισσότερων αντιστασιακών οργανώσεων στη περίοδο της δικτατορίας, ενώ οι ίδιες οι εφημερίδες των ΚΚ στο εξωτερικό αναγνωρίζουν ότι η αντίσταση η πραγματική βρίσκεται πολύ πιο κάτω απ' τις θέσεις του λαού. Τέλος η λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου δείχνει ότι τα θέματα αυτά αγκαλιάζονται από ακόμα πλατύτερες μάζες. Η εξέγερση έγινε όχι μόνο έξω απ' τα κόμματα γιατί τα κόμματα δεν λειτουργούσαν, αλλά και ενάντια στη θέληση των περισσότερων, θυμίζουμε τη δήλωση του Δρακόπουλου τη πρώτη μέρα της κατάληψης ότι προβοκάτορας στο Πολυτεχνείο βάζουν σε κίνδυνο τη φιλελευθεροποίηση του Παπαδόπουλου.

Οι δυο αυτοί στόχοι παραμένουν και σήμερα ανεκπλήρωτοι αφού όλοι παραδέχονται ότι κάθαρση δεν έγινε και τίποτε το ουσιαστικό δεν έχει γίνει ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Οι στόχοι όμως αυτοί δεν μπορούν να εκπληρωθούν στα πλαίσια του συγκε-κριμένου συστήματος. Έχουν δηλαδή χαρακτήρα επαναστατικό, κι απ' αυτό πηγάζει η αντίθεση ανάμεσα στο λαό και τις ηγεσίες. Γιατί αν τα κόμματα της αριστεράς είχαν στοιχειώδη συνέπεια, κι οι πράξεις ανταποκρίνονταν σ' αυτά που λένε για κάθαρση και για το NATO, θάπρεπε να κάνουν τα ίδια με μας κι επί πλέον στο πλάνο των μαζικών αγώνων νάχουν κάνει γερούς μαζικούς αγώνες τύπου ανένδοτου, με τα προβλήματα πούχουμε και που γίνονται ακόμα πιο παρειά για το λαό με την οικονομική κρίση και το πληθωρισμό, και με τη κρίση στο Αιγαίο και το Κυπριακό. Αλλά αντίθετα, κρατάνε απ' τη μια μια επαναστατική φρασεολογία, να μην τους φύγει η βάση τους κι απ' την άλλη κάνουν ότι μπορούν για να επαναφέρουν το λαϊκό αγώνα στα πλαίσια του συστήματος, με αποτέλεσμα νάχουν γίνει το βασικό στήριγμα του Καραμανλή.

Τα δυο ΚΚ λένε στη βάση τους ότι σήμερα εκμεταλλεύονται τις νόμιμες μορφές πάλης για την ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος κι ότι αύριο δεν αποκλείονται κι άλλες μορφές πάλης, αφήνοντας να εννοηθεί ότι θα πάρουν τα όπλα. Προτού εξετάσουμε τις ένοπλες μορφές, ας ρίξουμε μια ματιά στο τι είδος εκμετάλλευση των νόμιμων μορφών πάλης έκαναν για ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος.

ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΝΟΜΙΜΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΜΑΖΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ.

Οι δυο παραπάνω στόχοι ήταν οι ίδιοι που εκφράστηκαν με την σειρά συνθημάτων που δέσποζαν στις πρώτες μετά την 24 Ιούλη 1974 λαϊκές κινητοποιήσεις. Τα συνθήματα αυτά μπήκαν αυθόρμητα απ' τη δάση κι έκφραζαν τα αιτήματα της τιμωρίας των φασιστών, της κάθαρσης του φασιστικού μηχανισμού, του χτυπήματος των δεσμών εξάρτησης απ' τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Κανένα σύνθημα για εκλογές δεν δέσποζε την εποχή εκείνη. Τι έκαναν τα κόμματα; Σούρθηκαν πίσω απ' το λαό, τραβώντας τον προς τα πίσω, με πρώτο το ΚΚ εσ. που έλεγε ότι πάρθηκαν πολλά μέτρα εκδημοκρατισμού κι ότι θα παρθούν ακόμα περισσότερα, που κριτίκαρε σαν δημαγωγούς όσους ζητάγαν κάθαρση. Έλεγαν ότι δεν βάζουν θέμα τιμωρίας γιατί τιμωρία ίσον εκδίκηση κι αυτοί είναι υπέρ της συμφιλίωσης. Όταν ο λαός ζητούσε να ξηλωθούν οι βάσεις για να σταματήσει η κοροϊδία με το NATO, αυτοί έλεγαν: επαναστατικό μέτρο η έξοδος απ' το στρατιωτικό σκέλος. Άλλαξε ο Καραμανλής στο Παρίσι, μας έλεγαν, δεν είναι ο παλιός, θα κτυπήσει τους φασίστες και θα φτιάξει πραγματική Δημοκρατία δυτικού τύπου. Λες και αυτό εξαρτάται απ' τη θέληση ενός ανθρώπου κι όχι απ' τα αντικειμενικά δεδομένα μιας κοινωνίας.

Η ένταση των συνθημάτων για κάθαρση και τιμωρία είχαν σα συνέπεια να αναβάλει για λίγο ο Καραμανλής τις εκλογές -που τις προετοίμαζε για το Σεπτέμβρη- και να παρθούν τα πρώτα δημαγωγικά μέτρα, οι διαθεσιμότητες των βασανιστών. Μόλις προκηρύχτηκαν οι εκλογές όλα τα κόμματα είπαν: πρώτα κάθαρση κι ύστερα

εκλογές. Και τι έκαναν, ποια λαϊκή κινητοποίηση κάλεσαν μ' αυτό το στόχο, όταν μάλιστα ήξεραν ότι αυτές οι εκλογές είχαν στρατηγική σημασία για το σύστημα γιατί ήταν οι πρώτες και γιατί απ' αυτές πάγαινε η Βουλή που θάφτιαχνε το Σύνταγμα; Καμμία.

Στη συνέχεια, μας μίλησαν για ανένδοτο αγώνα αν περνούσε το Σύνταγμα, που στη δούλη κριτίκαραν ότι σε γενικές γραμμές είναι το Παπαδοπουλικό, ενώ οι δρόμοι της Αθήνας είχαν γεμίσει με συνθήματα: Κάτω ο νέος φασισμός, όχι στο φασιστικό Σύνταγμα, κάτω η νέα τρομοκρατία. Και πάλι βέβαια ούτε μια λαϊκή κινητοποίηση δεν έκαναν. Και το ίδιο έγινε και με τη σειρά των φασιστικών νόμων (ιδιώνυμο, εκτοπίσεις, απαγόρευση διανομής προκηρύξεων, κτλ.) που αφαιρούν κάθε ουσιαστικό περιεχόμενο και αναιρούν τις κλασσικές αστικές ελευθερίες που ήσαν κατοχυρωμένες στα κλασσικά συντάγματα των δυτικών αστικών δημοκρατιών παλαιότερα.

Καμμία βέβαια κινητοποίηση δεν έγινε ούτε για το γεγονός ότι δεν έγινε κάθαρση κι ούτε για τη κοροϊδία που γίνεται με το ΝΑΤΟ και τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Κι είναι τέλος χαρακτηριστικό ότι για την αθώωση των δολοφόνων του Πολυτεχνείου δεν είναι τα κόμματα που οργάνωσαν διαδήλωση αλλά η ΕΦΕΕ όπως και με τη διαδήλωση ενάντια στη φασιστική τρομοκρατία, πάλι δεν είναι τα κόμματα αλλά οι δήμαρχοι και με τις απειλές της κυβέρνησης πνίγηκε και ματαιώθηκε.

Τι εκμετάλλευση λοιπόν των νόμιμων μορφών έγινε; Ο Καραμανλής έκανε ό,τι ακριβώς ήθελε χωρίς να συναντήσει καμμία απολύτως ουσιαστική λαϊκή αντίδραση οργανωμένη απ' τα κόμματα, φοβερίζοντας συνέχεια με το μπαμπούλα των τανκς. Αντίθετα τα κόμματα χρησιμοποιούν τις νόμιμες μορφές για να του σπάσουν την αγωνιστικότητα του, να του καλλιεργήσουν την ηττοπάθεια, να τον μάθουν να σκύψει συνέχεια το κεφάλι και να τρώει χτυπήματα "μην τύχει και δώσει αφορμή", να το στέλνει στο σπίτι του. Ενώ πριν από 15 χρόνια δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι κατέβαιναν σε μαζικές δυναμικές εκδηλώσεις ενάντια στη τότε καραμανλική τρομοκρατία, τους αμερικάνους, το παλάτι, σήμερα στέλνουν το λαό σπίτι του και καλάνε διάλεξη-όπερέττα στο θέατρο με 300 άτομα, η συγκέντρωση-πανηγύρι με 1500 άτομα στα Προπύλαια ή στο Πολυτεχνείο. Κι αυτό το ονομάζουν μαζικοποίηση, ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος.

Λένε οι εργαζόμενοι: θα γιορτάσουμε στη Πλατεία Κοτζιά τη Πρωτομαγιά. Είναι κατακτημένο δικαίωμα μας, με σκληρούς κι αιματηρούς αγώνες. Όχι, τους λέει ο Καραμανλής, στο Πεδίο του Άρεως. Μάλιστα απαντάνε τα κόμματα. Λένε οι νεολαίες: η πορεία για τη 17 Νοέμβρη θα πάει στην Αμερικάνικη Πρεσβεία γιατί η Λαϊκή εξέγερση είχε χαρακτήρα αντιαμερικανικό, αντιιμπεριαλιστικό. Όχι, λέει ο Καραμανλής, νάσαστε φρόνιμοι και να πάτε στο Σύνταγμα γιατί οι Αμερικάνοι είναι φίλοι μας. Βεβαίως, απαντάνε τα κόμματα και πέφτουν πάνω στις νεολαίες και με σειρά πιέσεων, τις υποχρεώνουν να αλλάξουν την απόφαση.

Στις 1 Απρίλη 1975, χιλιάδες αγωνιστές απ' τη βάση όλων των κομμάτων κι όχι μόνο το ΕΚΚΕ, μπαίνουν αυθόρμητα στο άντρο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για να το κάψουν. Τα κόμματα όχι μόνο δεν τους υποστηρίζουν, όχι δεν τους καλύπτουν, αλλά τους αποκαλούν προβοκάτορας. Γίνεται η απεργία στις 25 του Μάη ενάντια στον αντεργατικό νόμο 330. Χιλιάδες εργαζόμενοι διαδηλώνουν και ο Καραθανάσης τους πνίγει στα δακρυγόνα. Αντιστέκονται ενάντια σ' αυτή τη τρομοκρατία. Τα κόμματα και πάλι, κι ενώ πρόκειται για απεργία με συγκεκριμένο πολιτικό στόχο, πάλι τους αποδοκιμάζουν μιλώντας για προβοκάτορας, έτσι, μόλις τους τρίζει τα δόντια ο Καραμανλής, κι ενώ υπήρχαν οι προϋποθέσεις να μη περάσει ο νόμος 330, κάνουν όλα τα κόμματα πίσω κι εγκαταλείπουν τους εργαζόμενους, την απεργία και κάθε αγώνα.

Πάνε τα πλοία του βου στόλου στη Ρόδο. Εκατοντάδες αγωνιστές κατεβαίνουν αυθόρμητα κι αντιμετωπίζουν βροχή δακρυγόνων κι εμποδίζουν τα πληρώματα να κατέβουν στο νησί. Έρχεται ο 6ος στόλος στον Πειραιά, κινητοποιούνται οι νεολαίες για να τον εμποδίσουν. Πλακώνουν τα κόμματα και τις διατάζουν να κάνουν πίσω "για να μη δώσουν αφορμή". Αντίθετα λοιπόν απ' ό,τι θα περιμένει κανείς, όπου υπάρχουν γεροί μηχανισμοί των κομμάτων της αριστεράς, αγώνες δεν γίνονται, κι όπου δεν υπάρχουν, ο λαός κινητοποιείται κι αγωνίζεται.

Γίνονται τόσοι διεκδικητικοί αγώνες στα εργοστάσια για τα άμεσα αιτήματα των εργαζομένων: στάσεις εργασίας, απεργίες, καταλήψεις. Οι μηχανισμοί των κομμάτων δεν χάνουν ευκαιρία να αποκηρύξουν τα πιο μαχητικά στοιχεία, να ευθυγραμμιστούν με τις πιο συμβιβαστικές λύσεις, τις λύσεις που είναι οι συμφέροντες στην εργοδοσία, να σαμποτάρουν στην ουσία κάθε γενικότερο συντονισμένο και πιο δυναμικό αγώνα, και κάθε προέκταση του αγώνα στο πολιτικό επίπεδο. Έτσι, τι κάνουν στην ουσία πέρα από ακαδημαϊκές διακηρύξεις, για τα τόσα χτυπήματα, τις δίκες, τις απολύσεις συνδικαλιστών; Καμμία συγκεκριμένη μαζική απάντηση.

Τέλος, σ' όλη αυτή τη περίοδο, μπήκαν εκατοντάδες σόδες σ' αμερικανικά αυτοκίνητα Ξ Α όπως και σ' αυτοκίνητα γνωστών φασιστών. Δεκάδες σόδες σ' αμερικάνικες Τράπεζες ή σε φασιστικούς στόχους. Κι όλα αυτά από απλούς αγωνιστές της βάσης. Τα κόμματα είτε τις αγνόησαν εντελώς, είτε τις απέδωσαν καθαρά σε φασίστες και προβοκάτορας. Κι όταν έγιναν οι πρώτες συλλήψεις μερικών κι αποδείχθηκε ότι ήταν αγωνιστές απ' τη βάση των κομμάτων, τι συγκεκριμένο έκαναν για να τους υποστηρίξουν; Τι πολιτική κάλυψη τους πρόσφεραν; Απολύτως καμμία. Όπως και σ' αυτούς της 24 Ιούλη 75 και της 25 Μάη 76. Κι αυτό έχει μεγάλη σημασία όταν σκεφτεί κανείς ότι όταν δικάστηκαν το δικαστήριο πρότεινε την αθώωση κατηγορούμενου για εμπρησμούς ΞΑ αυτοκινήτων, λέγοντας ότι είναι πατριωτική πράξη.

Απ' όπου και να κυττάξουμε τα πράγματα θα καταλήξουμε στο ίδιο συμπέρασμα. Απ' τη μια το λαό, τον "απλό κοσμάκη" που θέλει, έχει διάθεση να αγωνιστεί κι αγωνίζεται όπως μπορεί, κι απ' την άλλη τα κόμματα που τον τραβάνε προς τα πίσω, τον στέλνουνε σπίτι του. Τα κόμματα που εκμεταλλεύονται τις νόμιμες δυνατότητες όχι για την ανάπτυξη αλλά για την συρρίκνωση και την απομαζι-κοποίηση του λαϊκού κινήματος, σε τέτοιο βαθμό που τρία χρόνια μετά την αλλαγή να μην έχουν καλέσει ούτε μια σημαντική λαϊκή εκδήλωση σε ανοικτό χώρο (εκτός απ' τις επέτειες 21 Απρίλη, 17 Νοέμβρη που δεν μπορούσαν να μην τις κάνουν). Κι αυτές που έγιναν 24 Ιούλη, 25 Μάη, ξεκίνησαν έξω απ' τα κόμματα, κι είδαμε πώς τις αντιμετωπίσανε. Αυτή είναι η περιβόητη εκμετάλλευση των νόμιμων δυνατοτήτων για την ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος.

ΟΙ ΕΝΟΠΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

Τα δύο ΚΚ στα μέλη της βάσης τους, που ανησυχούνε απ' το γεγονός ότι ο φασιστικός μηχανισμός παραμένει ανέπαφος και μπορεί να ξαναχτυπήσει αύριο και τους ρωτάνε τι θα γίνει τότε, απαντάνε ότι βέβαια τότε θα χρησιμοποιήσουν άλλες μορφές και πολλές φορές λένε ανοιχτά ότι θα πάρουν τα όπλα να αμυνθούν. Αλλά αυτό είναι παραπλάνηση, ψέμμα, καλλιέργεια ψευδαισθήσεων στο λαό κι ανευθυνότητα. Γιατί δεν υπάρχει απολύτως καμμία τέτοια περίπτωση δηλαδή ένοπλης άμυνας των δύο ΚΚ. Κι αυτό αποδεικνύεται όχι απ' αυτά που λένε δημαγωγικά στη βάση τους, αλλά απ' την ίδια τη ζωή, απ' την ίδια την πείρα. Πολλοί ξεγελιούνται απ' τα αντάρτικα 1940-44, το Δεκέμβρη, το δεύτερο αντάρτικο. Αλλά τα σημερινά ΚΚΕ -και τα δύο- δεν έχουν καμμία απολύτως σχέση με το ΚΚΕ εκείνης της περιόδου. Το ΚΚΕ εκείνης της εποχής ήταν κόμμα επαναστατικό. Μπορεί να έκανε λάθη πολιτικά και στρατιωτικά αλλά ήταν επαναστατικό κι έκανε ένοπλο

αγώνα για την κατάληψη της εξουσίας, που μπορούσε κι έπρεπε να την πάρει. Ενώ τα σημερινά είναι κόμματα συνειδητά ρεβιζιονιστική, ρεφορμιστικά και δεν έχουν για στόχο την ένοπλη κατάληψη της εξουσίας. Κι αυτό φαίνεται τελείως καθαρά απ' τη στάση τους στο πραξικόπημα του 67 και στη δικτατορία. Στο πραξικόπημα δεν αντέταξαν καμμία αντίσταση και δεν προετοίμασαν το λαό για αντίσταση. Στη συνέχεια και σ' όλη τη δικτατορία δεν έκαναν ούτε μία τον αριθμό ένοπλη ενέργεια. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά δεν έχασαν ευκαιρία να καταδικάζουν την ένοπλη και δυναμική αντίσταση σε κάθε δίκη, δίνοντας έτσι εξετάσεις στην αντίδραση κι αποδεικνύοντας έμπρακτα ότι έχουν γίνει φρόνιμα παιδάκια κι ότι δεν πρόκειται να προετοιμάσουν ένοπλη κατάληψη της εξουσίας. Και γι' αυτό τους νομιμοποίησαν. Η νομιμοποίηση δείχνει όχι ότι έχουμε ότι άλλαξε η φύση των ΚΚ κι αυτό το απέδειξε η στάση τους στη δικτατορία. Γιατί όταν δεν χρησιμοποιείς ένοπλες ενέργειες σε φάση ανοιχτής δικτατορίας όταν η λαϊκή βία είναι αποδεκτή απ' τα πιο πλατεία δυνατόν λαϊκά στρώματα μέχρι και τη δεξιά, τότε θα τη χρησιμοποιήσεις. Αυτό δείχνει με τρόπο αναμφισβήτητο ότι δεν έχεις πρόθεση να τη χρησιμοποιήσεις ποτέ. Βέβαια, πολλά στελέχη, όταν τους ρωτάνε, λένε ότι φταίει η διάσπαση του '68 που αποδιοργάνωσε το κόμμα και γι' αυτό δεν έγινε δυναμική αντίσταση. Κι αυτό όμως είναι ψέμμα αν αναλογιστούμε πόσοι και πόσοι, χωρίς καμμία πείρα, υλικά, χρήματα, έκαναν δεκάδες δυναμικών ενεργειών ξεκινώντας από το μηδέν. Αντίθετα τα δύο ΚΚ και πείρα συνωμοτικής δουλειάς είχαν και υλικά και χρήματα μπορούσαν πολύ πιο εύκολα να βρουν και το κυριότερο, διάθεταν -παρά τα χτυπήματα πούχαν δεχτεί- πλήθος από μαχητικούς πρωτοπόρους αγωνιστές, δυναμικά εργατικά στοιχεία, που ήταν έτοιμοι να τα παρατήσουν όλα σε μια μέρα και να ξεκινήσουν όχι μικρές δυναμικές ενέργειες αλλά ακόμα και αντάρτικο βουνού με το πρώτο νεύμα του κόμματος. Και τα κόμματα τους κορόιδευαν και δεν έκαναν τίποτε, γιατί τέτοια ήταν η γραμμή τους: να μη γίνει δυναμική αντίσταση.

Αυτό τόδειξε τέλος η στάση τους απέναντι στη "φιλελευθεροποίηση" του Παπαδόπουλου. Έτρεξαν αμέσως να συμμετάσχουν γιατί όπως είχε πει τότε ο Ηλιου: δύο δρόμοι υπάρχουν, ή βίαια σύγκρουση ή αποδοχή της "φιλελευθεροποίησης". Κι αφού αποκλείουμε το πρώτο, μας μένει το δεύτερο. Κι εκεί θα κατάληγε και το ΚΚΕ-εξ. Αλλά το Πολυτεχνείο τους πρόλαβε.

Τέλος, οργανωτικά, σήμερα γίνεται και μια άλλη κοροϊδία με διάφορα καλπάκια που έχουν για στόχο να δημιουργήσουν την εντύπωση στα μέλη της βάσης ότι προετοιμάζεται παράνομο τμήμα που θα αμυνθεί ενεργητικά. Κι αυτό είναι κοροϊδία γιατί παράνομο τμήμα μπορεί να προετοιμάζεται, όπως άλλωστε μπορεί να προετοιμάζουν κι άλλα κόμματα, αλλά όχι για αντίσταση ενάντια στους φασίστες, αλλά γι' αυτό πούγινε και στις 21 Απρίλη, δηλαδή το κρύψιμο μέρους της ηγεσίας και την έκδοση παράνομης εφημερίδας από ένα παράνομο εκδοτικό μηχανισμό, πράγμα που τα ΚΚ είχαν πάντα. Όχι όμως για την ανάπτυξη ενεργητικής και ένοπλης αντίστασης. Κι αυτό άλλωστε φάνηκε απ' την αντίδραση τους στο ψευτοπραξικόπημα του Φλεβάρη 1975. Τη πρώτη μέρα που οι πληροφορίες ήταν συγκεχυμένες, δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να καίνε λίστες ονομάτων και να πούνε σε μερικά στελέχη να μη κοιμηθούν στα σπίτια τους. Αυτό το μεγαλειώδες ιστορικό δίδαγμα έβγαλαν απ' το πραξικόπημα του 67! Καμμία όμως λαϊκή κινητοποίηση. Γιατί αν είχαν στόχο να αμυνθούν έπρεπε -στο επίπεδο τουλάχιστον των μαζικών κινητοποιήσεων να κατεβάσουν την ίδια μέρα 500 χιλιάδες - 1 εκατομμύριο κόσμο σε μαχητική διαδήλωση στους δρόμους της Αθήνας (χωρίς να λέμε ότι αυτό μόνο του θα έφθανε). Αλλά δεν έκαναν απολύτως τίποτα, όπως οποιοσδήποτε που θα δεχόταν μοιρολατρικά κι αμαχητί οποιοδήποτε χτύπημα.

Ο ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ, Η ΛΑΪΚΗ ΕΝΟΠΛΗ ΒΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΙΡΗΝΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ.

Θα μας απαντήσουν ενδεχόμενα ότι δεν έκαναν μαζικές κινητοποιήσεις για να μη δώσουν αφορμή και ο άθικτος φασιστικός μηχανισμός ξαναχτυπήσει κάνοντας πραξικόπημα. Κι αύριο, σε μια άλλη φάση που θάχει "διευρυνθεί και σταθεροποιηθεί η δημοκρατία" θα γίνουν δυνατότεροι μαζικοί αγώνες, θα γίνουν συμμαχίες κι άλλες διεργασίες και θα περάσουμε με "δημοκρατικές και ειρηνικές διαδικασίες" στη δημοκρατική αντιιμπεριαλιστική αλλαγή και στο σοσιαλισμό. Για να απαντήσουμε σ' αυτά τα ερωτήματα πρέπει να ρίξουμε μια σύντομη ματιά στο φασιστικό μηχανισμό.

Σήμερα όλα τα κόμματα της αριστεράς λένε ότι κάθαρση δεν έγινε, που σημαίνει ότι ο φασιστικός κρατικός μηχανισμός παραμένει άθικτος. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι παραμένει άθικτος έχει για στόχο σήμερα να κάνει πραξικόπημα κι ούτε ότι χρησιμοποιεί τους νεοφασίστες για να "αποσταθεροποιήσει τη Δημοκρατία". Ο φασιστικός κρατικός μηχανισμός δε βγήκε μόνο απ' την εφτάχρονη δικτατορία. Υπήρχε και πριν τη δικτατορία. Έκανε ανοιχτές επεμβάσεις, χρησιμοποιώντας τη βία ενάντια στο λαό, οργανώνοντας την τότε καραμανλική τρομοκρατία, δολοφονώντας το Λαμπράκη. Σε συνεργασία με τη ΣΙΑ οργάνωσε τη βία και νοθεία στις εκλογές του 61 για να κρατηθεί η δεξιά στην εξουσία. Σε συνεργασία πάλι με τη ΣΙΑ και το παλάτι ανάτρεψε τον Παπανδρέου το 65 για να αποτρέψει χτύπημα του φασιστικού μηχανισμού. Και το 67 δεν δίστασε, πάλι με τη ΣΙΑ, να φθάσει στο πραξικόπημα και την ανοιχτή δικτατορία, όχι γιατί ο Παπανδρέου είχε κανένα αντιιμπεριαλιστικό ή αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, αλλά γιατί η στοιχειώδης εκκαθάριση του Στρατού, της ασφάλειας, του κρατικού μηχανισμού που ήταν αναγκασμένος να κάνει, μπρος στην πίεση του λαϊκού κινήματος, άνοιγε διαδικασίες που ξέφευγαν απ' τον έλεγχο του συστήματος. Για το φασιστικό κρατικό μηχανισμό και τις επεμβάσεις του, με καθαρά κοινοβουλευτικές διαδικασίες, τα κόμματα του συστήματος δεν μπορούν να κρατηθούν στην εξουσία. Και γι' αυτό είναι απαραίτητο, γι' αυτό προτιμήθηκε να σωθεί φτάνοντας μέχρι τη δικτατορία, παρά να αφαιρεθεί ο Παπανδρέου να κερδίσει τις εκλογές, παρ' ότι δεν ήταν ταξικός εχθρός κι εντάσσονταν μέσα στα πλαίσια του συστήματος ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Ο φασιστικός μηχανισμός είναι απαραίτητος για να μπορούν τα κόμματα του ιμπεριαλισμού και της ντόπιας ολιγαρχίας να κυριαρχούν στο πολιτικό πλάνο. Και γι' αυτό και σήμερα η Δεξιά δεν έκανε κάθαρση. Κι ο φασιστικός κρατικός μηχανισμός επεμβαίνει και θα συνεχίσει να επεμβαίνει με δύο τρόπους.

Απ' τη μια παραμένει δίπλα στο κοινοβούλιο και επεμβαίνει παράλληλα με τη λειτουργία του κι απ' την άλλη θα χρησιμοποιήσει χτύπημα ευρύτερης κλίμακας τύπου πραξικοπήματος ή στρατιωτικού νόμου. Έτσι σήμερα χρησιμοποιεί τους νεοφασίστες και τις βόμβες τους, τα τροχαία, τα δακρυγόνα, κρανοφόρους για "αποσταθεροποίηση" αλλά για το αντίθετο, για να τρομοκρατήσει κι εκφοβίσει το λαό. Για να τον αποπροσανατολίσει δείχνοντας στο πρόσωπο των αστείων Καλέντζη ή Κακκαβά το φασιστικό κίνδυνο. Για να παρουσιαστεί έτσι ο Καραμανλής σα Δημοκρατία που χτυπάει τους φασίστες και ανοίξει έτσι το δρόμο σε συλλήψεις αριστερών. Για να ξανακάνει το σύνθημα "Καραμανλής ή τα τανκς" επίκαιρο με τη καραμέλα της "αποσταθεροποίησης". Και γι' αυτό δεν κρατιώνται ούτε τα στοιχειώδη προσχήματα, για να καταλαβαίνουν καλά οι μάζες τις συνδέσεις με το κρατικό μηχανισμό. Π.χ. ο Μπάμπαλης οδηγούσε το αυτοκίνητο που παρακολούθησε τον Κακαουνάκη, αφήνοντας ο Νικολαΐδης και Χολέβας ενώ υπήρχε τηλεφωνική συζήτηση για βόμβες. Ο Καλέντζης που δήθεν αναζητούσε η ασφάλεια κοιμόταν σπίτι του επί δύο μήνες, κτλ. Κι αυτό έχει για συνέπεια να σπρώχνει τα κόμματα να μη κάνουν αγώνα ενάντια στο φασιστικό κρατικό μηχανισμό, δηλαδή τη κυβέρνηση Καραμανλή, αλλά να συσπειρώνονται για να την υποστηρίξουν ενάντια στις σκιές και τους ανεμόμυλους που δήθεν πάνε να την ανατρέψουν. Κι αυτό έχει πάλι σα συνέπεια να μη υπάρχει καμμία ουσιαστική αντιπολίτευση, να δεσπόζει ο Καραμανλής στη

πολιτική σκηνή και να γελιοποιεί και εξευτελίζει την Αριστερά στο κοινοβούλιο, δίνοντας της μαθήματα, αφού εμφανίζεται δημαγωγική που άλλα λέει και άλλα κάνει, δηλαδή τίποτε δεν κάνει. Π.χ. απάντηση του Καραμανλή προς Παπανδρέου, σε σχέση με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό -που θα ίσχυε και για τα ΚΚ- "αν πιστεύετε αυτό που λέτε πάει να πει ότι είμαστε προδότες, άρα να είμαστε πιο σοβαρός". Γιατί ενάντια στους προδότες κάνεις γερό λαϊκό αγώνα για να τους ξεσκεπάσεις και να τους ανατρέψεις, δεν υποκλίνεσαι με κοινοβουλευτικές αβρότητες και χαμόγελα.

Ο φασιστικός μηχανισμός δεν επεμβαίνει μόνο με τη πάρα πάνω μορφή. Επεμβαίνει με μεγαλύτερα χτυπήματα όταν ανοίγονται ανεξέλεγκτες καταστάσεις. Και αυτό το δείχνει το πραξικόπημα του '67, το γεγονός ότι ο Καραμανλής κράτησε το μηχανισμό, και τέλος, το Σύνταγμα και όλο το θεσμικό οπλοστάσιο που δείχνουν ότι προβλέπουν όχι ήρεμη και ομαλή λειτουργία του κοινοβουλευτισμού, όχι σταθεροποίηση αλλά αντίθετα προβλέπουν νέες δυναμικές επεμβάσεις του φασιστικού μηχανισμού. Και το Σύνταγμα κι οι καινούργιοι νόμοι τις "νομιμοποιούν". Έτσι θάχουμε "νόμιμες" εκτοπίσεις, "νόμιμες" διαλύσεις οργανώσεων κι απεργιών, "νόμιμες" συλλήψεις, καταδίκες, φυλακίσεις, κτλ. Τέλος, όλα αυτά δείχνουν ότι η αντίδραση προσανατολίζεται να χρησιμοποιήσει στο μέλλον όχι αντισυνταγματικό πραξικόπημα, αλλά μάλλον νόμιμη και συνταγματική κήρυξη του στρατιωτικού νόμου, "νομιμοποιώντας" έτσι τα βασανιστήρια.

Ο φασιστικός μηχανισμός κατά συνέπεια υπάρχει, επεμβαίνει, θα επεμβαίνει και θα ξαναχτυπήσει το λαϊκό κίνημα. Η δεξιά μας λέει ότι φταίνε οι λαϊκοί αγώνες, θέλοντας έτσι να εμποδίσει την ανάπτυξη τους, και τα κόμματα της αριστεράς, λέγοντας ότι δεν κάνουν τίποτα για να μη δώσουν αφορμή, έχουν στη πράξη και σ' αυτό το σημείο ευθυγραμμιστεί πολιτικο-ιδεολογικά με την αστική τάξη. Γιατί ο φασιστικός μηχανισμός όταν χτυπάει, χρησιμοποιεί βέβαια διάφορες προφάσεις. Αλλά άλλο πρόφαση κι άλλο αίτια. Ο φασιστικός μηχανισμός είναι απαραίτητος, όπως είδαμε, για τη πολιτική κυριαρχία του ιμπεριαλισμού στη χώρα μας και γεννιέται και αναπτύσσεται απ' την ιμπεριαλιστική εξάρτηση, την αμερικάνικη κυριαρχία και τη σημερινή φάση ανάπτυξης του μονοπωλιακού κεφαλαίου. Άλλωστε αυτό, στη σημερινή φάση του ιμπεριαλισμού, είναι παγκόσμιο φαινόμενο. Στις χώρες της περιφέρειας, τις εξαρτημένες και κάτω από αμερικάνικη κυριαρχία, έχουμε είτε ανοικτές δικτατορίες, είτε κοινοβουλευτισμούς βιτρίνας, καλυμμένες δικτατορίες με πολύ γερούς κρατικούς φασιστικούς μηχανισμούς. Στις Δυτικοευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις όπου στο στάδιο του ανταγωνιστικού καπιταλισμού και στη πρώτη φάση του ιμπεριαλισμού είχαμε φιλελεύθερες αστικές δημοκρατίες, σήμερα έχουμε αυταρχικές δημοκρατίες για τις οποίες πολλοί λένε σήμερα ότι εξελίσσονται προς μια μορφή "φασισμού με ανθρώπινο πρόσωπο".

Έτσι, ο φασιστικός κρατικός μηχανισμός είναι καθοριστικός παράγοντας ολόκληρης της πολιτικής ζωής, της λειτουργίας του σημερινού κοινοβουλευτισμού. Καθορίζει τα πάντα, από το αποτέλεσμα των εκλογών του 74, τη σύνθεση του Κοινοβουλίου μέχρι και το είδος του Συντάγματος, τη κοινοτική και την εξωκοινοβουλευτική ζωή, όπου δεσπόζει ο Καραμανλής, εφ' όσον τα κόμματα της αριστεράς φοβούνται να καλέσουν τη παραμικρή διαδήλωση εναντίον του, εξ αιτίας ακριβώς της ύπαρξης του μηχανισμού με τον οποίο τους φοβερίζει.

Και επιδρά αρνητικά τέλος και στις σχέσεις, τις συμμαχίες των κομμάτων της αριστεράς. Έτσι ενώ ο λαός, η βάση, ζητάει συνεργασία, συμμαχία, ενότητα, τα κόμματα της αριστεράς είτε δηλώνουν ανοιχτά ότι είναι αντίθετα, είτε πολλαπλασιάζουν τα χοντροειδή προσχήματα για να μη επιτευχθεί συμμαχία της αριστεράς. Γιατί ξέρουν καλά ότι συμμαχία της αριστεράς, στη χώρα μας, ανοίγει προοπτικές σίγουρης εκλογικής νίκης κι αυτό θα οδηγήσει σε ένοπλο βίαιο χτύπημα

της μιας ή της άλλης μορφής απ' το φασιστικό μηχανισμό. Και για να μην πούνε στο λαό ότι πρέπει ν' αγωνιστεί ενάντια σ' αυτό το μηχανισμό, που μπλοκάρει κάθε πορεία προς τα μπρος του λαϊκού κινήματος, τον κοροϊδεύουν προβάλλοντας διάφορα προσχήματα για να χτυπάει το ένα κόμμα το άλλο και να εμποδίζουν έτσι την ενότητα.

Ο φασιστικός πρακτικός μηχανισμός και οι βίαιες επεμβάσεις του αποτελούν αποφασιστικό φραγμό κι εμπόδιο σε κάθε ανοδική πορεία του λαϊκού κινήματος. Μπλοκάρουν κάθε κοινοβουλευτική δυνατότητα. Κατά συνέπεια η αντιμετώπιση του μηχανισμού είναι το πρώτο πρόβλημα που μπαίνει σήμερα στο λαϊκό κίνημα για να ανοίξουν προοπτικές πραγματικής κι ουσιαστικής ανόδου του. Η αντιμετώπιση των δυναμικών επεμβάσεων τύπου εκλογικού πραξικοπήματος 61, ή 21 Απρίλη 67, ή Πολυτεχνείου, ή 24 Ιούλη 75, ή 25 Μάη 76, δεν μπορεί να γίνει με παρακάλια και φλυαρίες στη Βουλή, ούτε με χαρτοπόλεμο και δηλώσεις, αλλά με την ανεμπόδιστη και χωρίς φραγμούς λαϊκή κινητοποίηση και με τη δίκαια χρησιμοποίηση της λαϊκής ένοπλης βίας. Τα ένοπλα χτυπήματα του φασιστικού μηχανισμού δεν αντιμετωπίζονται με την απάθεια και την αδράνεια που καλλιεργούν τα κόμματα, αλλά με δυναμική λαϊκή κινητοποίηση και τη λαϊκή ένοπλη βία.

Και το παιχνίδι αυτού του μηχανισμού το παίζουν, όχι όσοι αγωνίζονται εναντίον του, αλλά όσοι δεν αγωνίζονται. Και σήμερα το παίζουν αυτοί που επέτρεψαν στο Καραμανλή να τον σώσει απ' τη λαϊκή αγανάκτηση κι οργή," με τη μεθόδευση και τη κοροϊδία των δικών. Όσοι δεν έκαναν τίποτα για να χτυπηθεί αυτή η μεθόδευση, όσοι δεν κάλεσαν μαζικά το λαό όπου να καταγγείλουν και να ξεσκεπάσουν το Καραμανλή αλλά αντίθετα περιορίστηκαν σε χαρτοπόλεμο και σε δηλώσεις στο Τύπο. Αν δεν είχε γίνει μαζικός λαϊκός αγώνας μετά το 61, και τα κόμματα περιορίζονταν σε δηλώσεις για βία και νοθεία στις εκλογές, ο Καραμανλής δεν θάχε πέσει ποτέ. Παίξανε και παίζουν το παιχνίδι του αυτοί που επέτρεψαν τη διάσωση του. Κι αυτή με τη σειρά της, οδήγησε στην τρομοκρατία ενάντια στην οποία και σήμερα δεν κάνουν τίποτα, και που θα οδηγήσει στα αυριανά μεγαλύτερα χτυπήματα.

Το πραξικόπημα του '67, το γεγονός ότι δεν έγινε κάθαρση και το Σύνταγμα και το θεσμικό πλαίσιο που δημιουργήθηκαν, δείχνουν με τρόπο αδιαμφισβήτητο ότι στη χώρα μας δεν υπάρχει καμμία απολύτως περίπτωση ειρηνικού περάσματος στο σοσιαλισμό. Δε χρειάζεται να πάμε στη Χιλή, αλλά η δική μας η πείρα μας αρκεί για να δείξει ότι το να μιλάς για πέραςμα στο Σοσιαλισμό με ειρηνικές, κοινοβουλευτικές, "δημοκρατικές διαδικασίες" είναι, για την Ελλάδα τουλάχιστον, ηλιθιότητα με περικεφαλαία και καλλιέργεια και πάλι επικίνδυνων για το λαό λεγκαλιστικών αυταπατών. Αυτή η γραμμή είναι η ίδια γραμμή που είχαν προδικτατορικά τόσο η ΕΔΑ όσο και το ΚΚΕ δηλαδή και τα σημερινά ΚΚΕ. Δοκιμάστηκε κιόλας μια φορά κι οδήγησε όχι στη δημοκρατική αντι-ιμπεριαλιστική αλλαγή, όχι στο σοσιαλισμό, αλλά στον ανοιχτό φασισμό και στην αμαχητί παράδοση του λαϊκού κινήματος στους φασίστες. Και το ίδιο θα επαναληφθεί και σήμερα έτσι που πάνε.

Γιατί και αν ακόμα φανταστούμε ότι αύριο γίνεται συμμαχία λαϊκής ενότητας των ΚΚ με το ΠΑΣΟΚ, τύπου Αλλιέντε ή Σο-σιαλιστών-Κομμουνιστών στη Γαλλία, μ' ένα στοιχειώδες πρόγραμμα αντιιμπεριαλιστικό, αντιμονοπωλιακό και δημοκρατικό, που να ανοίγει το δρόμο προς το σοσιαλισμό, και φανταστούμε ότι κερδίζεται η πλειοψηφία στις εκλογές, σε ποια δύναμη θα στηριχτεί μια τέτοια κυβέρνηση; Στο Στρατό του Ντάβου, στην Αστυνομία του Καραθανάση, στη Δικαιοσύνη του Μπλέτσα, για τις οποίες δεν χάνουν ευκαιρία να μας πούνε ότι δεν έχουν εκκαθαριστεί; Και τότε δεν είναι δύσκολο να φανταστούμε τι θα συμβεί.

Απ' όλα αυτά βγαίνει αβίαστα το συμπέρασμα ότι τα δύο ΚΚ δεν έχουν για στόχο το Σοσιαλισμό, ούτε με ειρηνικά μέσα, ούτε με ένοπλα. Δεν έχουν δηλαδή για στόχο την επαναστατική κοινωνική αλλαγή. Κι όλ' αυτά που λένε στα προγράμματα τους, Σοσιαλισμός, Δημοκρατική Αντιιμπεριαλιστική επανάσταση, εκμετάλλευση νόμιμων δυνατοτήτων, προετοιμασία δίκαιας ένοπλης άμυνας σε περίπτωση πραξικοπήματος είναι σκέτος βερμπαλισμός και λόγια του αέρα με τα οποία οι ηγεσίες των δύο ΚΚ προσπαθούν να παραπλανήσουν τη βάση τους, την εργατική τάξη και τους άλλους εργαζόμενους, που πραγματικά ποθούν και θέλουν ν' αγωνιστούν για μια λεύτερη, ανεξάρτητη και σοσιαλιστική Ελλάδα. Το μόνο που ενδιαφέρει τις ηγεσίες τους είναι μερικές έδρες στη Βουλή, τα γραφεία τους κι ο μηχανισμός τους, η εφημερίδα τους, οι εκλογές, κτλ. Κι αυτά αρκετά είναι και φτάνουν. Και γι' αυτό δεν κάνουν τίποτα κι έχουν μετατραπεί σε βασικό στήριγμα του Καραμανλή. Και γι' αυτό αποκαλούν προβοκάτορας κι ύποπτα στοιχεία όσους βρίσκονται στη πρώτη γραμμή του αγώνα, είτε στις άμεσες διεκδικήσεις μέσα στα εργοστάσια, είτε όσους αγωνίζονται στις μαζικές κινητοποιήσεις είτε όσους αγωνίζονται ένοπλα όπως η "17 ΝΟΕΜΒΡΗ".

ΚΚΕ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΠΡΩΤΟΠΟΡΕΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ.

Η θέση που πήραν τα δυο ΚΚ η "17 Νοέμβρη" δεν υπάρχει αλλά είναι προβοκατορική φασιστική που εξυπηρετεί τους "σκοτεινούς κύκλους της ανωμαλίας" δείχνει και κάτι άλλο. Ότι και τα δυο χρησιμοποιούν σταλινικές μέθοδες. Γιατί η αντιμετώπιση μιας τάσης μέσα στο λαϊκό κίνημα όχι με πολιτικό διάλογο και κριτική αλλά με ψέμματα, διαστρέβλωση, λάσπη και κατασυκοφάντηση είναι ένα απ' τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του σταλινισμού. Και αυτό που είναι καινούργιο είναι ότι στη πρώτη γραμμή αυτής της λασπολογίας βρίσκεται το ΚΚΕ εσωτερικού και η "Αυγή". Μέχρι τώρα πάσχιζαν να μας πείσουν ότι είναι υπέρ της επίλυσης των διαφορών μέσα στο κίνημα με δημοκρατικό διάλογο, με συζήτηση με πολιτική κριτική. Και τι βλέπουμε; Ότι όλα αυτά είναι παχιές κουβέντες, κοροϊδία κι ότι παραμένουν ακόμα πιο σταλινικοί απ' τους άλλους. Γιατί τι άλλο είναι η καμπάνια της "Αυγής" με πυχιαίους τίτλους, δίνοντας τη γραμμή και στις άλλες εφημερίδες, για να πειστεί ο λαός ότι δεν υπάρχει επαναστατική οργάνωση 17 Νοέμβρη; "Απεγνωσμένη προσπάθεια της Λιμπερασιόν να αποδοθεί η εκτέλεση σε αριστεριστές". Γλωσσολογική δήθεν ανάλυση που δεν διστάζει να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι αποκλείεται να έγραψαν το κείμενο αριστεροί. Πιο πρόσφατα, ξανά, ρίχνουν τη γραμμή: εξετάζονται Καλέντζης, Κακαβάς για την εκτέλεση Μαλλιού. Και μεις δεν πρόκειται να συζητήσουμε τα επιχειρήματα τους, γιατί το επίπεδο τους είναι τέτοιο που σημαίνει αναγκαστικά ότι θεωρούν τους αναγνώστες τους ηλίθιους, που καταπίνουν όποια βλακεία τους αραδιάζουν π.χ. μας αποδίδουν τη λέξη "τσαμπουκάς" που μέσα στο κείμενο είναι μέσα σε εισαγωγικά και αναφέρεται σε δήλωση των φασιστών και συγκεκριμένα του Λεονάρδου. Λένε ότι βρέθηκε πολύγραφος του Καλέντζη. Το κείμενο της 17 Νοέμβρη ήταν πολυγραφημένο, άρα αυτός θάτανε. Κι ο Τσαπούρης είναι σκληρός κι ικανός για όλα, άρα αυτός θα εκτέλεσε το Μάλλιο, κτλ. Και η μπουρδολογία τελειωμό δεν έχει.

Λάσπη, κατασυκοφάντηση, αυτή είναι η πολιτική αντιμετώπιση που μας κάνει το ΚΚΕ εσωτερικού. Αλλά αυτό έχει και άλλη Α συνέπεια. Αφού η "17 Νοέμβρη" δεν είναι λαϊκή οργάνωση, δεν ' είναι οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς, αλλά προβοκατορική, φασιστική, να ψάξουμε να τη βρούμε και να τη καταγγείλουμε στην Ασφάλεια. Αυτό το συμπέρασμα θα βγάλει αναγκαστικά ο εικοσάρης μέλος του Ρήγα και το απλό μέλος του ΚΚ εσ. που θα διατάσει την "Αυγή". Δηλαδή, εκτός των άλλων και καλλιέργεια χαφιεδισμού σε βάρος της οργάνωσης μας. Όλα τα μέσα ακόμα και τα πιο βρώμικα, τους είναι χρήσιμα. Είναι ακριβώς η ίδια δουλειά που έκανε ο Καρίγιο, ο γραμματεύς του Ισπανικού ΚΚ όταν την επομένη της εκτέλεσης

του πρωθυπουργού Καρέρο Μπλάνκο το 73 απ' τους Βάσκους, έλεγε ότι είναι προβοκατορική, φασιστική ενέργεια. Αυτός είναι ο περίφημος ευρωκομμουνισμός.

Και μη μας πουν ότι δεν ήξεραν. Γιατί μπορεί μερικοί νέοι άπειροι δημοσιογράφοι να παρασύρονται απ' τα επιτήδεια στελέχη αλλά μη μας πούνε ότι δεν ήξεραν. Γιατί μπορεί μερικοί νέοι άπειροι δημοσιογράφοι να παρασύρονται απ' τα επιτήδεια στελέχη αλλά μη μας πούνε ότι η ηγεσία του ΚΚΕ εσωτερικού κι η διεύθυνση της "Αυγής" δεν ήξεραν την αλήθεια. Γιατί, αντάρτικο πόλης δεν εμφανίζεται για πρώτη φορά παγκόσμια στην Ελλάδα. Υπάρχει απ' το 1960 σε μια σειρά από χώρες τόσο της Λατινικής Αμερικής τόσο και της Ευρώπης. Κι αυτό που είναι περίεργο για μια χώρα σαν την Ελλάδα, δεν είναι η εμφάνιση του, αλλά το πώς άργησε τόσο πολύ να εμφανιστεί. Κι ακόμα οι ηγεσίες και τα στελέχη ξέρουν ότι ενέργειες σαν τις δικές μας συζητιόντουσαν πλατειά στη βάση όλων των κομμάτων της αριστεράς. Και ξέρουν καλά ότι η φύση αυτών των αντάρτικων είναι να είναι παράνομα και γι' αυτό καλά θα κάνουν να σταματήσουν τα παραπλανητικά, για δημιουργία εντυπώσεων: αν ήτανε αριστεροί θα τους ξέραμε, ή θα τους είχαμε δει στο Πολυτεχνείο, ή αλλού.

Το ΚΚΕ εσωτερικού μπορεί να είναι πραγματικά περήφανο για το κατόρθωμά του. Όντας στη πρωτοπορεία του οπορτουνισμού κατόρθωσε νάναι ταυτόχρονα στη πρωτοπορεία του σταλινισμού.

Η ΕΞΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ.

Η ενέργεια μας όμως δεν ξεσκέπασε μόνο τα κόμματα της αριστεράς, αλλά και τις περισσότερες απ' τις οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς που - εκτός από μερικές - έτρεξαν να τη καταδικάσουν. Η δραστηριότητα μας βάζει συγκεκριμένα το ζήτημα της οργάνωσης της λαϊκής ένοπλης βίας, ζήτημα που οι διάφοροι "επαναστάτες" μας κατόρθωσαν να θάψουν μέχρι τώρα με διάφορα προσχήματα. Γι' αυτό πρέπει μόνο να μας καταδικάσουν, αλλά και με τέτοιο τρόπο που να κλείνει τέτοια προβληματική και συζήτηση. Έτσι δεν έγινε κριτική στα κείμενα μας, ούτε στη δράση μας σαν ενέργειες αντάρτικου, αλλά χρησιμοποιήθηκε η παλιά γνωστή συνταγή του δογματισμού, η διαστρέβλωση των απόψεων μας, οι ταμπέλες (ατομική τρομοκρατία, αναρχικοί), τα άσχετα τσιτάτα εκτός τόπου και χρόνου ανάμικτα με μερικά ψευτοεπιχειρήματα που, όπως θα δούμε, δεν αντέχουν μπρος στη στοιχειώδη κριτική. Πάρα κάτω θα εξετάσουμε, με συντομία, τις κυριότερες αντιρρήσεις που εκφράστηκαν εναντίον μας και τέλος θα εξηγήσουμε για ποιους στρατηγικούς και γενικότερους λόγους χρησιμοποιούμε σήμερα και την ένοπλη δράση.

Μια πρώτη αντίρρηση που εκφράστηκε είναι ότι τέτοιες ενέργειες θα προκαλέσουν χτύπημα της αντίδρασης και τελικά μόνο αρνητικά αποτελέσματα θα υπάρξουν για το λαϊκό κίνημα. Αυτό το επιχείρημα είναι το ίδιο μ' αυτό που αναφέραμε πιο πάνω για τους μαζικούς αγώνες και που είναι το κλασσικό ρεβιζιονιστική επιχείρημα. Είπαμε κιόλας ποιες είναι οι πραγματικές αιτίες της ύπαρξης του φασιστικού μηχανισμού και γιατί αυτός θα εξακολουθήσει να χτυπάει το λαϊκό κίνημα. Το αν μια συγκεκριμένη λαϊκή ενέργεια αποτελέσει αφορμή, εξετάζεται συγκεκριμένα. Γιατί αλλιώς δεν θάπρεπε να γίνει κανένας αγώνας μη τύχει και προκληθεί χτύπημα του λαϊκού κινήματος, πράγμα που μπορεί πάντα να συμβεί. Και δεν θάπρεπε να γίνει ούτε η εξέγερση του Πολυτεχνείου αφού ο συσχετισμός των δυνάμεων ήταν τέτοιος που θα κατέληγε αναγκαστικά, όπως και κατέληξε, σε άμεσο χτύπημα του λαϊκού κινήματος και στη σκλήρυνση του Ιωαννίδη.

Κι αν εξετάσουμε συγκεκριμένα τα πράγματα, τότε είναι που θα δούμε ότι δεν υπάρχει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που να στηρίζει αυτή την άποψη. Γιατί τι συγκεκριμένο χτύπημα του λαϊκού κινήματος έγινε μετά την εκτέλεση του Γουέλτς. Τι μέτρα πάρθηκαν; Κανένα απολύτως. Μήπως θα μας πούνε ότι δεν ήξεραν ότι την εκτέλεση την κάνανε αριστεροί; Μα αυτό η κυβέρνηση κι η αντίδραση τόξεραν πολύ

καλά. Το έκρυψαν απ' το λαό, όπως άλλωστε επιχείρησαν ακόμα και σήμερα να κρύψουν και τη δεύτερη ενέργεια. Τι συγκεκριμένο χτύπημα του λαϊκού κινήματος έγινε μετά την εκτέλεση του Μαλλιού; Κανένα απολύτως. Μήπως θα μας πούνε για τη κηδεία και τη διαδήλωση των φασιστών;

Αλλά η κηδεία και τα επεισόδια αντίθετα είχαν το θετικό ότι ξαναέβαλαν έμπρακτα το θέμα της κάθαρσης στην Ασφάλεια. Έδειξαν με τρόπο αποκαλυπτικό πόσο δημοκρατική είναι η Ασφάλεια, ότι βρίσκεται στα χέρια των φασιστών αξιωματικών που έκαναν καθαρή ανταρσία, φεύγοντας απ' τα γραφεία τους και πήγαν να αποδώσουν τιμές στο Μάλλιο, πυροβολώντας στον αέρα. Αδιαφορώντας τελείως για το τι διατάζει και τι λέει η Κυβέρνηση, καλύπτοντας τέλος αυτούς που πυροβόλησαν και κοροϊδεύοντας τους ανακριτές. Όσο για τη διαδήλωση, έδειξε τη γύμνια των φασιστών όταν για τη κηδεία του πρωτοπαλίκਾਰου τους κατόρθωσαν να κατεβάσουν σε διαδήλωση 300 όλα-όλα άτομα, του επιπέδου του Καλέντζη, που ασχημονούσαν μέσα στο κέντρο. Κι έδειξε πάλι τελείως καθαρά ότι αυτοί οι 300 είναι επικίνδυνοι όχι από μόνοι τους, αλλά γιατί έχουν από πίσω τους την Ασφάλεια που τους καλύπτει.

Ή μήπως θα μας πουν για τις βόμβες και τους ξυλοδαρμούς; Αλλά οι βόμβες, οι επιθέσεις, οι ξυλοδαρμοί δεν άρχισαν τώρα. Άρχισαν απ' το 1975 αν όχι και πιο πριν, και δεν σταμάτησαν σ' αυτά τα δυο χρόνια.

Βέβαια αύριο μπορεί να παρθούν ορισμένα πιο σκληρά μέτρα. Αυτό μπορεί πάντα να συμβεί σε μια πορεία του λαϊκού κινήματος προς τα μπρος. Ένα βήμα μπρος μπορεί να συνοδευτεί από ένα χτύπημα του αντιπάλου. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει ν' αναπτυχθεί η επαναστατική δραστηριότητα, αλλά αντίθετα ότι πρέπει να προετοιμαστεί το κίνημα πολιτικά, ψυχολογικά, υλικά για να μπορέσει ν' αντεπεξέλθει, ν' αντιμετωπίσει το χτύπημα και να συνεχίσει τον αγώνα. Τι θάλεγαν οι διάφοροι "επαναστάτες" αν ο Καραμανλής μετά την 25 Μάη έπαιρνε διάφορα πιο σκληρά μέτρα και διέλυε π.χ. μερικές οργανώσεις ή φυλάκιζε μερικά στελέχη; Ότι φταίει η λαϊκή κινητοποίηση της 25 Μάη; Όχι βέβαια. Έτσι αν αύριο χτυπηθούν και δεν μπορέσουν να συνεχίσουν θα φταίνε μόνο αυτοί που αποκοιμίζον τα μέλη τους διαδίδοντας ηλίθιες θεωρίες ότι δήθεν ο Καραμανλής δεν τους χτυπάει γιατί τους φοβάται, που δεν προετοιμάζονται πολιτικά, οργανωτικά και υλικά και που βγήκαν να δουλέψουν νόμιμα σαν να είναι η Ελλάδα Δανία. Και μεις δεν τους λέμε να εγκαταλείψουν την νομιμότητα, αλλά να προετοιμαστούν και να πάρουν τα μέτρα τους για να μπορέσουν να συνεχίσουν.

Μια άλλη αντίρρηση λέει: με το να εκτελέσεις τον Μάλλιο ή το Γουέλτς δεν κάνεις τίποτα γιατί αυτούς η αντίδραση τους αντικαθιστά αμέσως -το πρόβλημα δεν είναι τα πρόσωπα αλλά το καθεστώς.

Ο συλλογισμός αυτός βασίζεται σε μια ταχυδακτυλουργία: ο σοσιαλισμός από στρατηγικός στόχος ενός πολύπλευρου αγώνα εμφανίζεται σαν άμεσος στόχος της εκτέλεσης. Αυτό το μικρό πηδηματάκι γίνεται και είναι απαραίτητο για να βγει το συμπέρασμα που θέλουν, δηλαδή η απόρριψη του μέσου της ένοπλης ενέργειας. Έτσι οι ενέργειες αυτές δεν παρουσιάζονται σαν ενέργειες μιας ορισμένης μακρόχρονης διαδικασίας, ενός προτοσές πολύπλευρης ανάπτυξης του λαϊκού αγώνα που περιλαμβάνει κι ένοπλες μορφές, που κι αυτές συνεχίζονται και αναπτύσσονται, αλλά τελείως ξεκομμένες. Και παρουσιάζοντας τις έτσι ξεκομμένες που έχουν δήθεν για στόχο το σοσιαλισμό, μπορείς εύκολα να βγάλεις το συμπέρασμα που θέλεις.

Για να γίνει πιο καθαρό το πόσο γελοίος είναι αυτός ο συλλογισμός θα δώσουμε παραδείγματα αναλόγων συλλογισμών για μερικά άλλα μέσα αγώνα, όπου φαίνεται πόση αλήθεια περιέχουν και πόσο σωστά είναι. Έτσι κάποιος που θάθελε να απορρίψει την απεργία σα μέσο αγώνα θα έκανε τον ίδιο ακριβώς συλλογισμό: αφού

μια οικονομική απεργία σε ένα εργοστάσιο δεν μπορέσαμε να τη μετατρέψουμε σε γενική πολιτική απεργία κι ούτε ν' ανατρέψουμε τον καπιταλισμό, δεν χρειάζεται η απεργία σα μέσο πάλης. Γιατί σημασία δεν έχει ο τάδε καπιταλιστής κι ούτε αν πετύχεις Χ% αύξηση, που μπορεί άλλωστε ο καπιταλιστής να το αναπληρώσει με τον πληθωρισμό, αλλά η τάξη και το καπιταλιστικό καθεστώς. Άρα δεν χρειάζεται η απεργία.

Ή ακόμα: αφού με μια προκήρυξη ή εφημερίδα δεν κατορθώσαμε να πείσουμε το σύνολο του λαού για την αναγκαιότητα ν' ανατραπεί το καθεστώς και να κτίσουμε το σοσιαλισμό, δεν χρειάζονται οι προκηρύξεις και οι εφημερίδες.

Ή ακόμα: αφού σε μια μαζική σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής δεν μπορούμε άμεσα ν' ανατρέψουμε το καθεστώς κι η αντίδραση μπορεί εύκολα ν' αναπληρώσει, με τα χρήματα που διαθέτει, τις ζημιές, δεν χρειάζεται ν' αγωνιζόμαστε μαζικά, δεν χρειάζεται η άμυνα απέναντι στη τρομοκρατία, δεν χρειάζονται οι δυναμικές διαδηλώσεις, αλλά καλύτερα να γινόμαστε λαγοί, μόλις εμφανιστεί η αστυνομία.

Και τελικά, δεν χρειάζεται κανένα μέσο πάλης αφού μεμονωμένη μια ενέργεια οποιασδήποτε μορφής ξεκομμένη απ' τις άλλες ενέργειες κι απ' τις άλλες μορφές δράσης δεν πρόκειται από μόνη της να φέρει το σοσιαλισμό.

Σ' αυτά τα ωραία συμπεράσματα καταλήγουν αυτοί οι ωραίοι συλλογισμοί.

Η "ΑΤΟΜΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ" ΚΑΙ ΠΩΣ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ
ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΑΙΤΗΘΕΙ ΑΠ' ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΝΟΠΛΗΣ ΛΑΪΚΗΣ
ΑΜΥΝΑΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ
ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥ.

Επειδή όλες οι πάνω αντιρρήσεις δεν είναι πειστικές, οι διάφοροι επαναστάτες βρήκαν έναν άλλο πολύ πιο εύκολο γι' αυτούς για να μας χτυπήσουν. Μας κόλλησαν την ταμπέλα της "ατομικής τρομοκρατίας" Ξέθαναν τη θεωρία της τρομοκρατίας του 19ου αιώνα και την κόλλησαν στην "17 ΝΟΕΜΒΡΗ". Αντέγραψαν τα επιχειρήματα του Λένιν ενάντια στην τρομοκρατία χωρίς να κούραζονται, χωρίς να χρειάζεται να σκεφτούν οι ίδιοι, κι έτσι ξεμπερδεψαν. Και το πιο ωραίο είναι ότι μερικοί το παρουσίασαν σαν κριτική απ' τη πιο δύσκολη θέση. Κι επιπλέον αυτό είχε το μεγάλο πλεονέκτημα ότι θα έκλεινε κάθε συζήτηση για ένοπλη δράση αφού θα παρουσιάζονταν τα μαργαριτάρια τους σαν αυθεντική κι "επίσημη" λενινιστική άποψη πάνω στο ζήτημα. Το πόσο λενινιστική θα το δούμε πιο κάτω.

Κατ' αρχή, όπως είπαμε πάρα πάνω, αν κάποιος σήμερα στην Ελλάδα χρησιμοποιεί τη τρομοκρατία, αυτή είναι η άρχουσα τάξη κι ο ιμπεριαλισμός μέσω του φασιστικού μηχανισμού, που έχουν συγκεκριμένο συμφέρον να διαιωνίσουν το κοινωνικό σύστημα της εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Και για να κάμψουν το αγωνιστικό τους φρόνημα έχουν αναγάγει τη τρομοκρατία του λαού σε επιστήμη. Την εξασκούν συνέχεια, ακατάπαυστα, με χίλιους δυο τρόπους άμεσους και έμμεσους. Επειδή όμως έχουν συμφέρον να το κρύψουν αποκαλούν τρομοκρατία τις δίκαιες βίαιες λαϊκές ενέργειες που δεν έχουν - όπως θα δείξουμε πιο κάτω - τέτοιο χαρακτήρα, και προσπαθούν να τις βάλουν στο τσουβάλι με τις φασιστικές τρομοκρατικές ενέργειες που πρέπει οι διάφοροι φιλελεύθεροι πασιφιστές να καταδικάζουν. Αυτό το φαινόμενο το βλέπουμε τόσο παγκόσμια όσο και στην Ελλάδα. Πρόσφατα ο "Ελεύθερος Κόσμος" επιχείρησε χωρίς επιτυχία να αποκρύψει τις δραστηριότητες και τις διασυνδέσεις των νεοφασιστών με την Ασφάλεια, προβάλλοντας στην πρώτη γραμμή την "τρομοκρατική" δραστηριότητα της 17 Νοέμβρη. Κι είναι χαρακτηριστικό κι αποκαλυπτικό της πολιτικο-ιδεολογικής αποσύνθεσης στην οποία βρίσκονται μερικές "επαναστατικές" οργανώσεις όταν είναι οι μόνες μαζί με το Κωνσταντόπουλο που αποκαλούν τη δράση μας τρομοκρατική. Κι αυτό σημαίνει ότι

είτε το θέλουν είτε όχι παίζουν το παιχνίδι του που έχει για στόχο να αποκρύψει τη τρομοκρατική φύση του καθεστώτος, προβάλλοντας τη δήθεν τρομοκρατία της 17 Νοέμβρη.

Αλλά ας δούμε αν η δράση μας είναι τρομοκρατία. Τρομοκρατία δεν είναι οποιαδήποτε χρησιμοποίηση βίας. Τρομοκρατία είναι η χρησιμοποίηση βίας με τέτοιο τρόπο που έχει για κύριο στόχο, γενικότερο, για πλατύτερα στρώματα, εκφοβιστική χαρακτήρα. Έτσι τρομοκρατία είναι όταν χρησιμοποιούνται τανκς και αύρες ενάντια στο λαό. Τρομοκρατία είναι όταν πέφτουν χιλιάδες δακρυγόνα απ' τις αύρες και τους ροπαλοφόρους ενάντια τόσο σε διαδηλωτές και περαστικούς, ή απεργούς στα εργοστάσια ή αγρότες στις πορείες τους με γενικότερο σκοπό τη τρομοκράτηση ολόκληρου του λαού. Τρομοκρατία είναι όταν οι Ιταλοί φασίστες βάζουν βόμ-δες στα τραίνα ή σε πλατείες. Τρομοκρατία είναι όταν ξυλοκοποούνται δημοσιογράφοι για να τους εκτοπίσουν και να μη ξαναγράφουν εναντίον τους. Τρομοκρατία είναι οι νεοφασίστες που βάζουν βόμβες με τη καθοδήγηση του φασιστικού μηχανισμού για να εκ-φοδίσουν πλατύτερα στρώματα. Τρομοκρατία είναι και τα βασανιστήρια, κι όχι απλώς σωματικές βλάβες όπως λένε τα δικαστήρια, γιατί εκτός απ' το συγκεκριμένο αγωνιστή, έχουν για στόχο τη γενικότερη τρομοκράτηση κι είναι μια απ' τις βασικές μέθοδες εκφοβισμού του λαού που μαθαίνει ότι γίνονται μεσαιωνικά βασανιστήρια. Η δίκαια όμως εκτέλεση από λαϊκούς αγωνιστές ενός τρομοκράτη-βασανιστή ποιους τρομοκρατεί; Η δίκαια εκτέλεση του αρχηγού της εγκληματικής και τρομοκρατικής CIA στην Αθήνα ποιους πάλι τρομοκρατεί; Μήπως τη δεξιά; Όχι βέβαια. Μήπως τους φασίστες, το φασιστικό μηχανισμό, τη CIA και τους άλλους μηχανισμούς του ιμπεριαλισμού; Αλλά θάταν τουλάχιστον αστείο και αφέλεια να υποστηριχτεί ότι με τη δύναμη, την οργάνωση, τα μέσα, τον άρτιο οπλισμό που διαθέτει σήμερα η αντίδραση, ο κρατικός μηχανισμός και ο ιμπεριαλισμός μπορούν να τρομοκρατηθούν με μερικές εκτελέσεις ή ανάλογες ενέργειες. Αυτές οι ενέργειες στη σημερινή φάση δεν γίνονται για να τρομοκρατήσουν τον αντίπαλο κι ούτε τέλος ανεξάρτητα απ' τη θέληση μας θα μπορούσαν να τον τρομοκρατήσουν.

Βέβαια σε φάση ανοιχτού εμφύλιου πολέμου, όταν αντιπαράσσονται δυο στρατοί, όταν υπάρχει ένοπλος λαϊκός στρατός που αναπτύσσει τον λαϊκό πόλεμο σε μεγάλη κλίμακα, τότε ορισμένες ένοπλες λαϊκές ενέργειες μπορεί να έχουν χαρακτήρα λαϊκής δίκαιας αντιτρομοκρατίας. Όπως επίσης κι ορισμένες ενέργειες που χρησιμοποιήθηκαν μεταπολεμικά απ' τα απελευθερωτικά κινήματα κι είχαν τέτοιο χαρακτήρα, π.χ. οι βόμβες που έβαζε το Απελευθερωτικό Μέτωπο της Αλγερίας στον αγώνα ενάντια στους Γάλλους αποικιοκράτες, μέσα σε καφενεία ή άλλους δημόσιους χώρους όπου σύχναζαν Γάλλοι. Κι αυτό τόκανε σαν απάντηση και αντίποινα στις βόμβες που έβαζαν οι Γάλλοι αποικιοκράτες στις μουσουλμανικές συνοικίες. Αυτή είναι δίκαια λαϊκή αντιτρομοκρατία που ανταποκρίνεται σε άλλες καταστάσεις και σε διαφορετική φάση του αγώνα.

Έτσι οι σημερινές ένοπλες λαϊκές ενέργειες δεν έχουν καμιά απολύτως σχέση με τη δράση των αναρχικών και των ναρόντικων του 19ου αιώνα στη Ρωσία. Κι η επανάληψη των επιχειρημάτων του Λένιν ενάντια στη δράση μας είναι τελείως αντιλενινιστικά και εγκατάλειψη του λενινισμού απ' τους "μαρξιστές λενινιστές". Γιατί η ουσία του λενινισμού είναι η "συγκεκριμένη ανάλυση μιας συγκεκριμένης κατάστασης" κι όχι η παρουσία τσιτάτων εκτός τόπου και χρόνου πούχουν ειπωθεί για τελείως διαφορετικές καταστάσεις που γίνεται για να εντυπωσιαστούν οι απληροφόρητοι. Κι αυτό αποδείχνεται απ' το γεγονός ότι ο Λένιν υποστήριζε τις ένοπλες ενέργειες που παρουσιάστηκαν μετά το 1905 και που ήταν ενέργειες που γίνονται από ολιγάριθμες ομάδες αγωνιστών κι ήταν τριών μορφών: εκτελέσεις γνωστών και επικίνδυνων χαφιέδων κι απαλλοτριώσεις υλικών και χτημάτων για τις

ανάγκες του αγώνα. Τις ενέργειες αυτές ο Λένιν τις ονόμαζε παρτιζάνικες ενέργειες (αντάρτικο θα λέγαμε σήμερα), τις υποστήριξε κι έδωσε ολόκληρη πολιτική μάχη μέσα στο κόμμα ενάντια σ' αυτούς που επαναλάμβαναν σαν παπαγάλοι "αυτά είναι η γνωστή παλιά τρομοκρατία, κι εμείς έχουμε πάρει θέση από παλιά κι είμαστε εναντίον". Αποτέλεσμα αυτής της μάχης υπήρξε οι αποφάσεις του κόμματος που έλεγαν ότι αυτές οι παρτιζάνικες ενέργειες δεν είναι η παλιά τρομοκρατία και πρέπει να υποστηριχτούν, να οργανωθούν και να είναι μια μορφή πάλης του κόμματος, σ' εκείνη τη περίοδο. Μ' αυτά δεν θέλουμε να πούμε ότι η σημερινή Ελλάδα είναι η Ρωσία του 1906, αλλά απ' τα παραπάνω βγαίνουν τα εξής τρία συμπεράσματα: 1) για τον ίδιο τον Λένιν οι ένοπλες ενέργειες που γίνονταν τότε από μικρές ομάδες δεν ήταν επανάληψη της τρομοκρατίας των αναρχικών ή των ναρόντικων, 2) η μέθοδος αυτή δηλαδή οι παρτιζάνικες-αντάρτικες ενέργειες είναι μια μέθοδος δράσης αποδεκτή σε επίπεδο αρχών για τον ίδιο το Λένιν, για τους μαρξιστές, για τους επαναστάτες, 3) το αν πρέπει να χρησιμοποιηθούν αντάρτικες ενέργειες εξαρτάται απ' τη συγκεκριμένη κατάσταση, απ' τις συγκεκριμένες συνθήκες. Κατά συνέπεια μ' αυτά πρέπει να καταπιαστούν οι διάφοροι "μαρξιστές-λενινιστές" αν θέλουν να μας χτυπήσουν και να μας εξηγήσουν συγκεκριμένα γιατί σήμερα στην Ελλάδα δεν πρέπει να γίνει τέτοια δράση κι όχι να επαναλαμβάνουν σαν μαθητούδια διάφορα τσιτάτα περί τρομοκρατίας του 19ου αιώνα.

Τέλος, δίπλα στη λέξη τρομοκρατία προσθέτουν και τη λέξη "ατομική", για να δημιουργήσουν την εντύπωση ότι είμαστε αναρχικοί, γιατί είναι γνωστό ότι μόνο οι αναρχικοί ήσαν το περασμένο αιώνα υπέρ της ατομικής και ανοργάνωτης. Η λέξη όμως ατομική προστίθεται και για έναν άλλο λόγο. Για να αποκρύψουν τη παραίτηση τους απ' το συγκεκριμένο καθήκον που μπαίνει σήμερα στους επαναστάτες να οργανώνουν την ένοπλη λαϊκή βία. Έτσι λένε ότι η "17 Νοέμβρη" κάνει "ατομική τρομοκρατία" ενώ δήθεν αυτές οι οργανώσεις είναι υπέρ της μαζικής τρομοκρατίας (βίας θέλουν να πουν βέβαια, τάχουν μπερδέψει) που θάναι δουλειά των μαζών, του αυριανού λαϊκού στρατού. Το να καταπιαστούμε εμείς μ' αυτή τη δουλειά λένε, σημαίνει ότι αντικαθιστούμε τις μάζες κτλ. Αυτά όμως είναι σκέτες προφάσεις, κι αυτό φαίνεται καθαρά απ' τη πραγματική στάση των δήθεν επαναστατικών οργανώσεων απέναντι στη στοιχειώδη δίκαια βία των μαζών όπως εκδηλώθηκε πρόσφατα.

Στις 21 Απρίλη 75 χιλιάδες αγωνιστές μπήκαν αυθόρμητα στην Αμερικάνικη πρεσβεία για να τη κάψουν, ήταν μια δίκαια ενέργεια, μια ενέργεια μαζικής βίας απέναντι στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Ποια ήταν τη στιγμή εκείνη η στάση των επαναστατικών οργανώσεων; Το ΕΚΚΕ με τη φολκλορική και παιδαριώδη ενέργεια του υπερφαλαγγίστηκε απ' τις μάζες που έδειξαν ότι βρίσκεται χιλιόμετρα πίσω και κάτω απ' τις διαθέσεις του λαού για αγώνα. Καμμία άλλη οργάνωση δεν βρέθηκε μέσα στη συγκεκριμένη μαζική αυτή ενέργεια, καμμία δεν βρέθηκε στη πρώτη γραμμή. Και καμμία δεν βρέθηκε στην πρώτη γραμμή μόλις έγινε η αντεπίθεση της Αστυνομίας κι άρχισαν να πέφτουν τα δακρυγόνα. Κι όχι μόνο αυτό αλλά την επομένη οι περισσότερες, ευθυγραμμισμένες με τον αστικό τύπο, είπαν ότι ήταν τυχοδιωκτισμός κι ότι παίχτηκε το παιχνίδι των προβοκατόρων. Δηλαδή οι χιλιάδες αγωνιστές που προσπάθησαν αυθόρμητα να κάψουν την πρεσβεία, να χρησιμοποιήσουν μια στοιχειώδη μορφή μαζικής βίας, με μια σωστή πρωτοβουλία απ' τη βάση ήσαν τυχοδιώκτες. Κι οι "επαναστάτες" αντί να μπουν στη πρώτη γραμμή, να οργανώνουν, να δεθούν μ' αυτή τη λαϊκή πρωτοβουλία μαζικής βίας τη καταδικάζουν. Αυτό είναι ένα πρώτο παράδειγμα αποκαλυπτικό για το πόσο στην πράξη υποστηρίζουν τη μαζική βία.

Δεύτερο: στις 24 Ιούλη '75 και στις 25 Μάη '76 οι μαζικές διαδηλώσεις μετατράπηκαν, μετά την τρομοκρατική επέμβαση της αστυνομίας, σε δίκαια

αντίσταση ενάντια στις αύρες, τα δακρυγόνα, τα πιστόλια. Απέναντι σ' αυτά οι διαδηλωτές αντιστάθηκαν χρησιμοποιώντας μια μορφή στοιχειώδους βίας με πέτρες, ξύλα, τούβλα, οδοφράγματα. Την επομένη όλες σχεδόν οι οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς υποστήριξαν τη δίκαια αντίσταση των εργαζομένων απέναντι στις αύρες. Αλλά πού ήταν στη διάρκεια του αγώνα; Στις 25 του Μάη τα στελέχη των πιο γνωστών εξωκοινοβουλευτικών οργανώσεων που βρίσκονταν στη πρώτη γραμμή της πορείας μόλις άρχισαν να πέφτουν τα πρώτα δακρυγόνα στη Πεσμαζόγλου εγκατέλειψαν τις τηλεβόες και εξαφανίστηκαν. Και το υπόλοιπο απόγευμα και τα στελέχη τους έλεγαν στα μέλη τους να εξαφανιστούν όχι ν' αγωνιστούν. Όσο για τις οργανώσεις που μερικά μέλη τους έμειναν, αυτό δεν σημαίνει ότι έκαναν τη δουλειά τους. Γιατί τα μέλη των επαναστατικών οργανώσεων δεν μπορεί να μπαίνουν στο ίδιο επίπεδο με τους απλούς ανοργάνωτους αγωνιστές που χρησιμοποιούν ότι βρουν μπροστά τους, πέτρα, ξύλο, κτλ. Η δουλειά αυτών των οργανώσεων είναι να μπουν στη πρώτη γραμμή, να οργανώσουν την ενεργητική άμυνα, να προωθήσουν προς τα μπρος τον αγώνα μ' ένα συγκεκριμένο πλάνο κι ορισμένα συγκεκριμένα μέτρα. Δεν τους λέμε να κατέβουν με ντουφέκια, αλλά ορισμένα συγκεκριμένα μέτρα (όπως κοκταίηλ μολότωφ) και μια στοιχειώδης οργάνωση μπορούν να παίξουν ανασταλτικό ρόλο στην ανεμπόδιστη τρομοκρατία των αύρων και να τους καταφέρουν μερικά γερά χτυπήματα. Αν δεν βλέπουν πώς, ας ρίξουν μια ματιά στη Δυτική Ευρώπη πώς προετοιμάζονται οι νόμιμες οργανώσεις σε χώρες με πολύ λιγότερο εκρηκτικά κοινωνικά προβλήματα και με πολύ λιγότερη λαϊκή υποστήριξη και συμμετοχή. Και από πολιτική άποψη δεν μπορούν να λένε ούτε καν ότι ήταν απροετοίμαστες, αφού όλες οι οργανώσεις λένε ότι ο φασιστικός μηχανισμός είναι ανέπαφος και ξέρουν ότι θα τους χτυπήσει βίαια, δεν μπορούν να κατεβαίνουν σε μαζικές διαδηλώσεις απροετοίμαστοι και να κυττάζουν με τα χέρια στις τσέπες μήπως βρουν καμιά πέτρα. Κι αυτή η κριτική απευθύνεται σ' όλες τις οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Και μετά να μην έρχονται να λένε: ο λαός αγωνίστηκε ηρωικά με πέτρες ενάντια στις αύρες και τα πιστόλια. Μπράβο του. Οι φασίστες τον πυροβόλησαν, τραυμάτισαν, σκότωσαν. Αίσχος. Γιατί αυτά δεν είναι τίποτε άλλο παρά σκέτη υποκρισία, υπόκλιση, μπρος στον αυθορμητισμό των μαζών. Γιατί βέβαια ο λαός αγωνίζεται ηρωικά, με ό,τι βρίσκει μπροστά του όπως αγωνίστηκε στο Πολυτεχνείο με τα στήθια του απέναντι στα τανκς, όπως στις 21 Μάη με πέτρες και τούβλα απέναντι στις αύρες και θα χτυπιέται δυστυχώς απ' τους φασίστες και θα εγκαταλείπει τον αγώνα με το αίσθημα αδυναμίας και ήττας όταν εσείς δεν κάνετε τη δουλειά σας σα πρωτοποριακές οργανώσεις, όταν δεν προσπαθείτε να δεθείτε μ' αυτό το μαζικό αγώνα, να οργανώσετε την άμυνα και τη δυναμική υποστήριξη, όταν δεν προετοιμάζεστε πολιτικά και υλικά για να μπορέσει αυτός ο αγώνας να καταφέρει μερικά συγκεκριμένα χτυπήματα, να δώσει το συναίσθημα ότι προωθείται το κίνημα προς τα μπρος κι ότι δεν πάει πάλι στράφι.

Και στα τρία αυτά παραδείγματα φαίνεται καθαρά ότι οι λεγόμενες επαναστατικές οργανώσεις όχι μόνο δεν βρίσκονται στη πρώτη γραμμή αλλά πολύ πιο πίσω απ' τις διαθέσεις του λαού για αγώνα κι ότι έχουν στην πράξη ηττηθεί απ' το συγκεκριμένο καθήκον τους της οργάνωσης και ανάπτυξης της λαϊκής βίας. Και δείχνουν ότι τα επιχειρήματά τους ότι η συγκεκριμένη προετοιμασία της λαϊκής βίας από μέρους τους θα σήμαινε υποκατάσταση των μαζών δεν είναι τίποτε άλλο παρά πρόσχημα για να μη κάνουν τίποτα και να λένε "μπράβο" εκ των υστέρων στις μάζες που αγωνίζονται. Και καλά θα κάνουν να μη μιλάνε για λαϊκούς στρατούς κι αυριανή ένοπλη βία των μαζών, όταν δεν είναι σε θέση ούτε ένα κοκταίηλ μολότωφ να χρησιμοποιήσουν.

Σήμερα πια μετά τη δικτατορία, μετά το Πολυτεχνείο, μετά τις συγκρούσεις στις 24 Ιούλη '75 και Μάη '76, κι απ' το γεγονός ότι ο φασιστικός μηχανισμός, η αμερικάνικη κυριαρχία παραμένουν ανέπαφοι και θα οδηγήσουν σε καινούργια χτυπήματα του λαού μπαίνει συγκεκριμένα άμεσα το ζήτημα της ένοπλης και δυναμικής άμυνας του λαϊκού κινήματος. Αυτά είναι βασικό καθήκον των επαναστατικών οργανώσεων σήμερα και δεν μπορούμε πια να μιλάμε για ένοπλη λαϊκή βία γενικά και αφηρημένα ότι θα γίνει κάποτε κτλ. κτλ. Κι ούτε είναι επιχείρημα το ότι δεν υπάρχει κόμμα επαναστατικό. Όταν οι φασίστες κάνουν δικτατορία, όταν σε χτυπάνε με τανκς, δακρυγόνα, κι ο λαός αγωνίζεται όπως μπορεί, είναι καθαρή ηλιθιότητα καθηγητίσκου, που καθισμένος αναπαυτικά στο γραφείο του, και έξω απ' τη ζωή, δίνει λύσεις για όλα τα προβλήματα, το να του λες ότι δεν υπάρχει κόμμα. Κι αυτό βέβαια σε οδηγεί στο να μην αγωνίζεσαι, όπως έκαναν πολλές οργανώσεις στο Μάη, σημαίνει ότι παραιτείσαι απ' το συγκεκριμένο καθήκον που μπαίνει και ισοδυναμεί με καθαρή λιποταξία του αγώνα. Κι όταν δεν αγωνίζεσαι όχι στη πρώτη γραμμή, αλλά ούτε μαζί με τους απλούς κι αυθόρμητους αγωνιστές της βάσης, σημαίνει ότι βρίσκεσαι πίσω απ' τις μάζες, και να μην έχεις καμμία απολύτως φιλοδοξία να αποτελέσεις πρωτοπορεία και καθοδηγητικό πολιτικό κέντρο και δείχνει ξεκάθαρα ότι όχι μόνο δεν προωθείς τη διαδικασία χτίσιματος κόμματος του πρωτοποριακού, αλλά ότι απομακρύνεσαι όλο και περισσότερο από αυτό το στόχο. Κατά συνέπεια, η οργάνωση της ένοπλης λαϊκής άμυνας και δράσης είναι ένα επί πλέον σημερινό καθήκον των επαναστατικών οργανώσεων. Αυτή τη δουλειά δεν θα την κάνει το κόμμα που δεν υπάρχει κι ούτε θα περιμένουμε να φτιαχτεί για να την αναλάβει, αφού η ζωή και η πραγματικότητα βάζουν άμεσα αυτό το ζήτημα. Αντίθετα αυτό σημαίνει ότι εκτός απ' τις κλασσικές μορφές πάλης πρέπει ν' αναπτυχθούν ένοπλες μορφές πάλης, και η ανάπτυξη όλης αυτής της δραστηριότητας θα φέρει την ενότητα στις επαναστατικές δυνάμεις και χτίσιμο του κόμματος, κι όχι το αντίθετο. Στην Ελλάδα οι συγκεκριμένες συνθήκες πούχουν δημιουργηθεί μας λένε ότι για να φτιάξουμε το κόμμα πρέπει να περάσουμε κι απ' τις ένοπλες μορφές δράσης μαζί με όλες τις άλλες πολιτικές, ιδεολογικές, οικονομικές.

Μερικοί παρουσιάζουν μιαν άλλη αντίρρηση που λέει ότι για να γίνουν τέτοιες ένοπλες ενέργειες πρέπει προηγουμένα να υπάρχει μια νόμιμη μαζική πολιτική οργάνωση που να εκμεταλλεύεται πολιτικά τις ένοπλες πράξεις. Αυτή η άποψη είναι μια παραλλαγή της παραπάνω άποψης για την αναγκαιότητα να υπάρχει προηγουμένα επαναστατικό κόμμα. Και ουσιαστικά ισχύει η ίδια απάντηση που δόθηκε. Αλλά αυτή η άποψη δεν στέκεται και για έναν άλλο λόγο. Στη σημερινή ελληνική κοινωνία -και σ' οποιαδήποτε χώρα όπου ο καπιταλισμός είναι κάπως αναπτυγμένος και γίνεται αντάρτικο πόλης - μια τέτοια οργάνωση μπορεί βέβαια να υπάρξει, αλλά δεν θα μπορέσει να κάνει τη δουλειά που λένε. Γιατί είναι φανερό ότι αν σήμερα π.χ. υπήρχε μια τέτοια γερή νόμιμη πολιτική οργάνωση, δεν θα μπορούσε να κάνει καμπάνια επεξήγησης και εκμετάλλευσης ενέργειας, χωρίς να διακινδυνεύει σοβαρά να διαλυθεί απ' τη κυβέρνηση. Και θα ήταν ηλιθιότητα να διαλυθεί η νόμιμη πολιτική οργάνωση γι' αυτό το πράγμα. Γιατί η δουλειά της δεν είναι να προπαγανδίζει τέτοιες ενέργειες -παρά δευτερευόντως και έμμεσα- αλλά να αναπτύσσει τη νόμιμη δραστηριότητα σ' όλους τους χώρους της μαζικής δουλειάς, να κάνει πολιτικο-ιδεολογική δουλειά, να κάνει κινητοποιήσεις διεκδικητικού τύπου, πολιτικού, κτλ. Και θάταν βλακεία να ρισκάρουμε όλα αυτά για μια δουλειά που δεν είναι δική της. Αυτό μπορεί να γίνει σε καταστάσεις και χώρες όπου έχει προηγηθεί και αναπτυχθεί γερός ένοπλος αγώνας πούχει οδηγήσει σε απελευθερωμένες περιοχές όπου βέβαια εκεί όχι μόνο υπάρχει πολιτική οργάνωση αλλά και λαϊκή εξουσία. Σε φάση όμως αρχικής ανάπτυξης αντάρτικου πόλης σε αναπτυγμένες χώρες, δεν είναι δυνατόν να έχουμε τέτοια νόμιμη πολιτική οργάνωση που να εκμεταλλεύεται πολιτικά τις ένοπλες ενέργειες, κι αυτό είναι κάτι που τόχεις σαν δεδομένο, είναι

αρνητικό στοιχείο που τόχεις έτσι ή αλλιώς και προσπαθείς να το λύσεις βαθμιαία και μακρόχρονα κι όχι να το χρησιμοποιήσεις σαν πρόσχημα για να αρχίσεις.

Μερικοί προβάλλουν την αντίρρηση ότι η "17 Νοέμβρη" έχοντας διαλέξει αυτό το δρόμο περιφρονεί την άλλη νόμιμη πολιτική δουλειά.

Αυτό λέγεται για δημιουργία εντυπώσεων από μερικούς που εκμεταλλεύονται το γεγονός ότι εμείς δεν μπορούμε να τους απαντήσουμε ανοιχτά σαν "17 Νοέμβρη" από μια "νόμιμη" θέση. Γιατί δεν χρειάζεται μεγάλη σκέψη για να καταλάβουμε ότι η δουλειά που κάνουμε δεν μας εμποδίζει ούτε να κάνουμε νόμιμη δουλειά στους χώρους των άμεσων διεκδικητικών αγώνων κι ούτε μας εμποδίζει νάχουμε νόμιμη πολιτικό-ιδεολογική δραστηριότητα. Ο συνδυασμός πολλών μορφών δράσης και συγκεκριμένα των παράνομων ένοπλων με τις άλλες νόμιμες μορφές, είναι αποδεκτός σε επίπεδο αρχών για τους επαναστάτες και χρησιμοποιήθηκε στο παρελθόν απ' τα επαναστατικά κινήματα τόσο στη χώρα μας όσο και σ' άλλες χώρες. Το πώς βέβαια μπορεί να γίνει αυτό σήμερα στη χώρα μας είναι ένα συγκεκριμένο οργανωτικό πρόβλημα που δεν είναι δυνατό να συζητηθεί απ' τις στήλες του τύπου. Όσοι όμως ενδιαφέρονται πραγματικά γι' αυτό το πρόβλημα και δεν το βάζουν σα πρόσχημα για να κλείσουν κάθε συζήτηση μέσα στις δικές τους οργανώσεις για τη χρησιμοποίηση των ένοπλων μορφών σήμερα και για να δημιουργήσουν την εντύπωση ότι τάχα είμαστε μόνο υπέρ της παράνομης ένοπλης δράσης και ενάντια στη πολιτική δουλειά, μπορούν να κάνουν μόνοι τους, μέσα στις οργανώσεις τους, ορισμένες συζητήσεις, στις οποίες θα φανεί αμέσως πώς μπορεί να γίνει σήμερα αυτός ο συνδυασμός.

Σ' αυτό το σημείο θα πούμε δυο λόγια για το είδος της νόμιμης πολιτικής δουλειάς που κάνουν οι περισσότερες απ' τις "επαναστατικές" οργανώσεις. Οι περισσότερες απ' αυτές έχουν στην κυριολεξία εκφυλίζει και γελοιοποιήσει τις νόμιμες μορφές. Έτσι η μοναδική τους δραστηριότητα είναι η έκδοση μιας βδομαδιατικής ή μηνιατικής εφημερίδας και δυο-τρεις το χρόνο, γελοίες πανηγυριού συγκεντρώσεις σε θέατρα ή στα προπύλαια και όπου τους κυττάζουν οι αστυνομικοί και γελάνε. Οι περισσότερες απουσιάζουν τελείως απ' τους χώρους των διεκδικητικών αγώνων. Αντί να βάζουν στην πρώτη γραμμή τη προώθηση του αγώνα, κι απ' τις συγκεκριμένες κινητοποιήσεις να προωθείται η ενότητα, βάζουν στην πρώτη γραμμή τη πολεμική μεταξύ τους κι έτσι, πολλαπλασιάζονται οι διαστάσεις, οι σέκτες και το μόνο που ενδιαφέρει τις περισσότερες είναι να διατηρηθεί το "μαγαζάκι" της κάθε παρεούλας. Κι από πολιτική σκοπιά, χωρίς να μας είναι δυνατό εδώ να ασχοληθούμε με την πολιτική γραμμή κάθε οργάνωσης, οι περισσότερες δημιουργούν πολιτική σύγχυση και χάος μέσα στο λαϊκό κίνημα, και αποπροσανατολίζουν τους αγωνιστές. Τα τρία πάρα κάτω παραδείγματα είναι αποκαλυπτικά.

Τη Πρωτομαγιά του 75 σαμποταρίστηκε κάθε συνεργασία μεταξύ των οργανώσεων για κοινή εκδήλωση με επιχειρήματα του τύπου: αυτοί είναι τροτσκιστές, αυτοί είναι σταλινικοί, κτλ. κτλ. Στη συνέχεια η κάθε οργάνωση πήγε σ' ένα θέατρο και κορόιδευε η μια την άλλη ότι πήγε και γιόρτασε τη πρωτομαγιά στις αναπαυτικές πολυθρόνες των θεάτρων! Και πέρσυ, κι ενώ είχε προηγηθεί η αναγγελία ότι οι εργαζόμενοι θα πήγαιναν στην Κοτζιά, πάλι δεν έγινε καμιά προσπάθεια απ' τις οργανώσεις για συντονισμένη εκδήλωση στη Κοτζιά, ιδίως όταν ξέρουμε τι πραγματικές αντιδράσεις δημιούργησε η υποχώρηση των συνδικαλιστικών παρατάξεων προς στην απαγόρευση του Σταμάτη. Δεύτερο, όταν στις 17 Νοέμβρη η ΕΦΕΕ ζήτηγε να πάει η πορεία μέχρι την αμερικάνικη πρεσβεία και γινόταν μάχη με τα κόμματα μέχρι να την "πείσουν" να πάει στο Σύνταγμα, "επαναστατική" οργάνωση ζήτηγε να πάνε στη Σοβιετική πρεσβεία, ενώ οι άλλες δεν είχαν καμιά θέση και το μόνο που τους απασχολούσε ήταν το "μπλόκο" τους στην πορεία. Τέλος, όταν μετά

την 25 Μάη ο Καραμανλής απείλησε τις οργανώσεις και δίκασε μια σειρά από στελέχη τους, δεν βρέθηκαν σε θέση να καλέσουν ούτε καν τότε, μια μεγάλη μαζική κινητοποίηση ενάντια στις φασιστικές απειλές της Κυβέρνησης, ενώ μια απ' αυτές αποπροσανατολίζοντας τον αγώνα καλούσε, την ίδια εποχή, συγκέντρωση σε θέατρο για το Αιγαίο. Με τέτοιου είδους "επαναστατικές" οργανώσεις δεν είναι τυχαίο ότι κατακερματίζεται το κίνημα, ότι οι οργανώσεις αντί να μεγαλώνουν μικραίνουν κι αντί να συσπειρώνουν δημιουργούν σύγχυση, αποπροσανατολίζουν και απωθούν τους καλύτερους αγωνιστές στέλνοντας τους ή σπίτι τους ή στα κόμματα, με αποτέλεσμα να μη φαίνεται στον ορίζοντα όχι το χτίσιμο του κόμματος του πρωτοποριακού για το οποίο λένε ότι αγωνίζονται οι περισσότερες, αλλά ούτε καν το χτίσιμο μιας γερής νόμιμης επαναστατικής οργάνωσης, στόχος για τον οποίο υπάρχουν ευνοϊκές προϋποθέσεις στη χώρα μας σήμερα και που δεν επιτυγχάνεται εξ αιτίας ακριβώς της τακτικής των οργανώσεων.

Μια άλλη αντίρρηση που εκφράστηκε από ορισμένες "μαρξιστικές λενινιστικές" ομάδες λέει το εξής, σε φάση ανοιχτής δικτατορίας μπορεί να γίνονται τέτοιες ένοπλες ενέργειες, όχι όμως σε φάση όπου υπάρχει κοινοβούλιο και περιθώρια νόμιμης δράσης.

Κατ' αρχή και πληροφοριακά, θυμίζουμε ότι η δήλωση ότι αυτές οι ομάδες αποδέχονταν τις ένοπλες ενέργειες στη φάση της δικτατορίας είναι παραπλανητική και καθαρό ψέμμα. Γιατί καμιά απολύτως "μαρξιστική-λενινιστική" οργάνωση δεν υποστήριξε στην εφτάχρονη τυραννία τις ένοπλες ενέργειες κι ούτε έκανε καμιά. Κι επί πλέον τις χτύπησαν απ' τις εφημερίδες τους του εξωτερικού. Κι αυτά τα λένε σήμερα μπρος στη λαϊκή απήχηση πούχε η δράση μας, για να μη φανεί καθαρά ότι αυτές οι οργανώσεις είναι στην πράξη ενάντια στην ένοπλη λαϊκή βία.

Η παρακάτω επιχειρηματολογία είναι επιχειρηματολογία φιλελεύθερων και ακόμα δεξιών αντιχουντικών κι όχι μαρξιστών και επαναστατών. Μόνο οι δεξιοί κι οι φιλελεύθεροι αστοί λένε: απουσία κοινοβουλίου ίσον δικτατορία άρα χρησιμοποίηση ένοπλων μορφών δράσης. Παρουσία κοινοβουλίου ίσον δημοκρατία άρα νομιμότητα κι εκλογές κι όχι ένοπλες μορφές. Αλλά η ύπαρξη δυνατοτήτων νόμιμης δράσης το μόνο που σημαίνει για τους επαναστάτες είναι ότι αυτές οι δυνατότητες πρέπει να χρησιμοποιηθούν. Τίποτε παραπάνω δεν σημαίνουν από μόνες τους και δεν λένε τίποτα για το αν πρέπει να συνδυαστούν ή όχι με παράνομες κι ένοπλες. Όπως επίσης κι η ύπαρξη κοινοβουλίου δεν σημαίνει ότι οπωσδήποτε και σώνει και καλά πρέπει να συμμετάσχεις στις εκλογές. Για να καταλήξεις στο ένα ή στο άλλο συμπέρασμα, εξαρτάται απ' τη συγκεκριμένη κατάσταση κι όχι απ' την ύπαρξη κοινοβουλίου και δυνατοτήτων νόμιμης δράσης, κι εξετάζονται οι συγκεκριμένες συνθήκες αν απαιτούν κι είναι ή όχι ευνοϊκές για τη χρησιμοποίηση ένοπλων μορφών δράσης.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Η ΛΑΪΚΗ ΕΠΙΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΔΙΑΛΕΞΑΜΕ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΝΟΠΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ ΔΡΑΣΗΣ.

Όπως είπαμε κιόλας στην αρχή η συντριπτική πλειοψηφία του λαού επιδοκίμασε με ενθουσιασμό την εκτέλεση του βασανιστή Μαλλιού. Αυτή τη διαπίστωση την έκαναν και μερικές οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς. Τοποθέτησαν όμως το ζήτημα σε τελείως συναισθηματική βάση. Και δεν προσπάθησαν να πάνε λίγο πιο πέρα αυτή τη διαπίστωση και να την εξηγήσουν. Γιατί θα κατέληγαν σε συμπεράσματα τελείως διαφορετικά σε σχέση με τα μέσα και τις μορφές αγώνα πούχουν διαλέξει. Οι οργανώσεις αυτές είπαν: Ο λαός επιδοκίμασε την εκτέλεση. Είπε: καλά του έκαναν, να κι ένα κάθαρμα που πλήρωσε.

Γιατί όμως ο λαός σκέφθηκε έτσι; Γιατί ο Μάλλιος ήταν βασικό στέλεχος του φασιστικού μηχανισμού κι είχε εξασκήσει συγκεκριμένη τρομοκρατική βία εναντίον

του, τα βασανιστήρια. Αλλά η ενέργεια μας ήταν εκτέλεση και συγκεκριμένη χρησιμοποίηση ένοπλης βίας, έστω και περιορισμένης. Πράγμα που σημαίνει ότι:

α) Για πλατειά λαϊκά στρώματα ο φασιστικός μηχανισμός όπως και μηχανισμοί του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού (CIA κτλ. σε σχέση με Γουέλτς) είναι δεμένοι στενά με τη συγκεκριμένη αντιλαϊκή βία που εξασκήθηκε εναντίον τους στη δικτατορία. Αυτή η βία είναι μια συγκεκριμένη πραγματικότητα κι εμπειρία για το Λαό που την έζησε κι υπέφερε. Κι η συνειδητοποίηση του λαού γι' αυτή είναι τελείως διαφορετική μ' αυτή που υπάρχει σ' άλλες δυτικές χώρες, όπου είναι απλώς συνειδητοποίηση μερικών μειοψηφιών, ενώ για τα πλατειά λαϊκά στρώματα είναι απλώς θεωρητική κι αφηρημένη υπόθεση.

β) Αυτό έχει σαν συνέπεια πλατειά στρώματα κι όχι μικρές μειοψηφίες να κατανοούν, να δέχονται, να επιδοκιμάζουν και να υποστηρίζουν τη χρησιμοποίηση ένοπλης λαϊκής βίας ενάντια σ' αυτούς τους μηχανισμούς, δηλαδή τους φορείς αυτής της αντιλαϊκής βίας. Κι αυτό είναι που έχει καθοριστική σημασία, δηλαδή το τι λέει ο λαός. Αυτό μετράει κι όχι τι λένε τα κόμματα ακόμα κι αν αυτά προσπαθούν να δημιουργήσουν σύγχυση.

Έτσι η συνειδητοποίηση του αντιφασιστικού κι αντιιμπεριαλιστικού χαρακτήρα του αγώνα συνοδεύεται παράλληλα με τη συνειδητοποίηση της συγκεκριμένης αντιλαϊκής βίας που ασκήθηκε και που είναι απαραίτητη στο σύστημα κι άρα με τη κατανόηση κι υποστήριξη του δίκαιου χαρακτήρα της λαϊκής βίας. Αν σ' αυτά προσθέσουμε και τα επί μέρους προβλήματα και βασικά το διεκδικητικό και απεργειακό αγώνα των εργαζομένων ενάντια στα αφεντικά που προσπαθούν να ρίξουν με το πληθωρισμό στις πλάτες τους τα βάρη της οικονομικής κρίσης, τη κρίση στο Αιγαίο και το Κυπριακό, θα καταλάβουμε ότι η πραγματική σημερινή κοινωνική κατάσταση είναι εκρηκτική κι ότι η σημερινή πολιτική σταθερότητα είναι επιφανειακή και πλαστή, γιατί δεν στηρίζεται σε καμιά στερεή ταξική συμμαχία. Και γι' αυτό μερικές κινητοποιήσεις μπορούν να πάρουν εκρηκτικές διαστάσεις όπου πλατειά στρώματα αντιστέκονται κι αγωνίζονται, χρησιμοποιώντας στοιχειώδεις μορφές βίας ενάντια στη φασιστική τρομοκρατία, όπως αυτό φάνηκε στις 21 Απρίλη 75, 24 Ιούλη 75, 25 Μάη 76. Κι αυτό φαίνεται τέλος κι απ' το γεγονός ότι κανένα κόμμα δεν τολμάει να καλέσει συγκέντρωση σε ανοιχτό χώρο, όπως αυτό γίνονταν προδικτατορικά, ακόμα και για λόγους καθαρά αντιπολίτευσης, γιατί φοβάται ότι θα χάσει τον έλεγχο της κατάστασης. Βέβαια με τα παραπάνω δεν λέμε κι ούτε υποστηρίζουμε ότι θα βγει ο λαός αυθόρμητα μόνος του, με τα όπλα στους δρόμους. Αλλά τα παραπάνω αποτελούν τις ευνοϊκές πολιτικές συνθήκες που επιτρέπουν και βάζουν καθήκον να προετοιμαστεί, να εξασκηθεί από σήμερα η ένοπλη λαϊκή δράση.

Αγωνιζόμαστε για τη δημοκρατική και αντιιμπεριαλιστική επανάσταση δηλαδή τη Λαϊκή Εξουσία, και για το Σοσιαλισμό. Η ιστορική πείρα της χώρας μας όπως και το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα μας δείχνουν ολοκάθαρα ότι δεν υπάρχει ειρηνικό πέρασμα στο Σοσιαλισμό. Οι παραπάνω στόχοι μπορούν να επιτευχθούν μόνο ένοπλα με στήριγμα τον ένοπλο λαό. Έτσι στρατηγικός στόχος του κινήματος είναι η δημιουργία και το χτίσιμο του λαϊκού στρατού και του ένοπλου λαού. Οι ευνοϊκοί πολιτικοί όροι που υπάρχουν σήμερα μας βάζουν καθήκον να ξεκινήσουμε σήμερα αυτή τη μακρόχρονη διαδικασία. Έτσι οι σημερινές ένοπλες ενέργειες δεν γίνονται μόνο για τον ειδικό λόγο που γίνεται η καθεμιά. Έχουν και γενικώτερους στρατηγικούς λόγους. Βάζουν συγκεκριμένο ζήτημα της ένοπλης λαϊκής πάλης. Λένε ότι η πολιτική, οργανωτική και υλική προετοιμασία κι εξάσκηση της είναι καθήκον κάθε αγωνιστή και κάθε επαναστατικής οργάνωσης. Ο ένοπλος λαϊκός στρατός, ο ένοπλος λαός, ο σοσιαλισμός δεν θα δημιουργηθούν από μόνα τους, δεν πρόκειται να μας δοθούν από κανένα, θα πέσουν από τον ουρανό. Κανένας δεν θα

μας οπλίσει και καμμία χώρα δεν θα μας προσφέρει το σοσιαλισμό αν δεν αγωνιστούμε εμείς οι ίδιοι γι αυτό.

Η λαϊκή επιδοκιμασία που υπάρχει σήμερα έχει τεράστια σημασία. Γιατί σημαίνει ότι μια διαδικασία τέτοιων ένοπλων ενεργειών δεν πρόκειται να οδηγήσει στην απομόνωση αλλά αντίθετα, στη λαϊκή υποστήριξη, στο δυνάμωμα της οργάνωσης και τη βαθμιαία συμμετοχή νέων αγωνιστών. Αυτό βέβαια δεν λέμε ότι θα γίνει απ' τη μια μέρα στην άλλη, αλλά είναι μακρόχρονη διαδικασία. Και μόνο, με μια μακρόχρονη διαδικασία ένοπλων ενεργειών μπορούμε να φτάσουμε σε μια μαζική ένοπλη οργάνωση που θα αποτελέσει και τη λαϊκή άμυνα στα χτυπήματα-πραξικοπήματα του φασιστικού μηχανισμού και τον πυρήνα του αυριανού λαϊκού στρατού, του αυριανού ένοπλου λαού. Και τότε μόνο θα μπορέσουμε να περάσουμε σε πιο γερά ένοπλα χτυπήματα και συνδυάζοντας τα με τις άλλες μορφές μαζικής πάλης, να φτάσουμε σ' ένα πιο ψηλό επίπεδο αγώνα.

Ανακεφαλαιώνοντας:

α) Όπως είπαμε πάρα πάνω, το γεγονός ότι ο φασιστικός μηχανισμός παραμένει άθικτος, όπως κι η αμερικάνικη κυριαρχία συνεχίζεται, οδηγούν σε χτυπήματα λαϊκού κινήματος τόσο σήμερα (24 Ιούλη 75, 25 Μάη 76) όσο και μεγαλύτερα τύπου πραξικοπήματος ή στρατιωτικού νόμου. Οι ένοπλες λαϊκές ενέργειες είναι μια διαδικασία που δημιουργεί μια στοιχειώδη ένοπλη λαϊκή οργάνωση που θα παίζει ρόλο άμυνας κι υποστήριξης του μαζικού κινήματος που χτυπιέται απ' τους φασίστες.

β) Οι ενέργειες αυτές δείχνουν ότι είναι δυνατόν να γίνουν συγκεκριμένα ένοπλα χτυπήματα απ' τις λαϊκές δυνάμεις κι ότι το καθεστώς δεν είναι άτρωτο κι αχτύπητο. Οι δυο μας ενέργειες δείχνουν ότι με πολύ απλά μέσα και στοιχειώδη οργάνωση -αντίθετα μ' όσα λένε οι εφημερίδες για επαγγελματίες εκτελεστές κτλ. - απλοί αγωνιστές μπορούν να οργανώσουν τέτοια χτυπήματα. Σήμερα μπορούμε να πούμε, απ' τη συγκεκριμένη μας πείρα, ότι οποιοδήποτε μπορούσαν να κάνουν και τις δυο ενέργειες μας. Έτσι ενθαρρύνεται η λαϊκή πρωτοβουλία απ' τη βάση, χτυπιέται η ηττοπάθεια, η παθητικότητα και το αίσθημα ότι δεν μπορεί να γίνει τίποτα που καλλιεργούν τα κόμματα για να στείλουν το λαό στο σπίτι του.

γ) Ξεσκεπάζουν τα δυο ΚΚ, τα κόμματα, και μερίδια απ' τις "επαναστατικές" οργανώσεις στα μάτια του λαού, δείχνοντας με τη θέση που παίρνουν, τελείως ξεκάθαρα ότι οι περισσότερες έχουν μετατραπεί σε στηρίγματα του καθεστώτος. Γιατί οι επαναστάτες ξεχωρίζονται απ' τους ρεφορμιστές, όχι απ' το όνομα τους, όχι απ' όσα λένε, αλλά απ' τη συγκεκριμένη θέση που παίρνουν στη πράξη πάνω στο βασικό ζήτημα, τον βίαιο ένοπλο χαρακτήρα της επανάστασης στη χώρα μας. Έτσι ενώ μπορεί να λένε ότι κάνουν απ' τις εφημερίδες τους πολιτικό-ιδεολογικό αγώνα ενάντια στο ρε-φορμισμό, τον αναθεωρητισμό, τον ρεβιζιονισμό, στον οπορτουνισμό και αποκαλούνται σοσιαλιστές, κομμουνιστές, μαρξιστές-λενινιστές α, β τάσης, λαϊκοδημοκράτες, τροτσκιστές α,β τάσης, η πρακτική τους στο παραπάνω ζήτημα δείχνει τι είναι στη πραγματικότητα και δείχνει ότι στην ουσία μπορεί να είναι εξίσου ρεβιζιονιστές και νάχουν εγκαταλείψει τη προώθηση της επαναστατικής δραστηριότητας. Έτσι οι ένοπλες ενέργειες παίζουν κι ένα ρόλο ξεκαθαρίσματος μέσα στις τάξεις του λαϊκού κινήματος. Κι αφού παράλληλα οι συγκεκριμένες συνθήκες όπως είπαμε βάζουν στους αγωνιστές το καθήκον της λαϊκής ένοπλης άμυνας, για να φτάσουμε και να κτιστεί επαναστατικό κόμμα χρειάζεται παράλληλα με τη πολιτική, ιδεολογική και οικονομική πάλη να χρησιμοποιηθούν απαραίτητα κι οι ένοπλες μορφές πάλης. Δεν είναι το κόμμα που θα οργανώσει και θα κάνει τον ένοπλο αγώνα αλλά αντίθετα η ανάπτυξη του αγώνα στο πολιτικό, ιδεολογικό επίπεδο, τις οικονομικές και στις ένοπλες μορφές που θα φέρει την ενότητα των επαναστατικών δυνάμεων και αύριο το κόμμα. Τέλος, η διαδικασία των ένοπλων

ενεργειών, για την οποία όπως είπαμε υπάρχουν ευνοϊκές συνθήκες σήμερα και λαϊκή επιδοκimasία, είναι μια συγκεκριμένη στρατηγική που βρίσκεται στη πρώτη φάση για το χτίσιμο του λαϊκού στρατού και για να φτάσουμε στον αυριανό ένοπλο λαό, που είναι απαραίτητος για να φτάσουμε στη Λαϊκή Εξουσία και στο Σοσιαλισμό.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Απρίλης 1977

1980-01 Πέτρου και Σταμούλης

ΦΟΛΑ ΣΤΑ ΚΟΠΡΟΣΚΥΛΛΑ ΤΩΝ ΜΑΤ ΤΑ ΜΑΤ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Διαδηλώνουν νόμιμα οι παραγωγοί στην Πελοπόννησο, στα Τρίκαλα, στα Γιαννιτσά. Η "δημοκρατική" κυβέρνηση και η αστυνομία έλυσαν το πρόβλημα: στέλνουν τα ΜΑΤ και τις αύρες, που εφορμάνε αλαλάζοντας και χτυπώντας τα ρόπαλα στις ασπίδες τους σαν νέοι καννίβαλοι, κατατρομοκρατούν το λαό, ξυλοκοπούν βάνουσα με τα ρόπαλα τους όποιον βρουν μπροστά τους, χυδαιολογώντας και βρίζοντας, πνίγουν όλο τον κόσμο στα δακρυγόνα ρίχνοντας τα όπου μπορούν και εναντίον όλων. Μετατρέπουν γενικά το χώρο σε βομβαρδισμένη περιοχή εμπόλεμης περιόδου και γυρίζουν νικητές και τροπαιούχοι απ' την πολεμική επιχείρηση ενάντια σε ειρηνικούς διαδηλωτές.

Διαδηλώνουν γυναικόπαιδα στο Χαϊδάρι για να διαμαρτυρηθούν γιατί δεν έγιναν υπόγειες διαβάσεις και σκοτώνονται τα παιδιά όταν διασχίζουν τη λεωφόρο. Στέλνουν τα ηρωικά και ατρόμητα ΜΑΤ να ξυλοφορτώσουν τα ανίσχυρα γυναικόπαιδα.

Το ίδιο σενάριο επαναλαμβάνεται σχεδόν απaráλλακτα σε δεκάδες άλλες περιπτώσεις, αδιάφορο αν οι διαδηλωτές είναι εργάτες, αγρότες, φοιτητές, μαθητές, γυναικόπαιδα. Όπως στους απεργούς της Μαδέμ-Λάκο στη Χαλκιδική του Πετζετάκη στη Θήβα και στα ναυπηγεία στη Σύρο. Στη Θήβα έστειλαν τα ΜΑΤ για να τρομοκρατήσουν τους εργάτες να τους ξυλοφορτώσουν κι όχι μόνο αυτούς αλλά και μια έγκυο γυναίκα, το Δήμαρχο και βουλευτές. Όπως στις διαδηλώσεις της 9ης Αυγούστου και τη φοιτητική της 25ης Οκτώβρη όπου το όργιο τρομοκρατίας των ΜΑΤ συνοδεύτηκε από δεκάδες βαρείς τραυματισμούς διαδηλωτών αλλά και απλών περαστικών, γιατρών, δημοσιογράφων. Όπως στη μαθητική της Αγ. Βαρβάρας και πρόσφατα στα Μέγαρα όπου είχαμε πάλι άγριο ξυλοφόρτωμα, τραυματισμούς, πνίξιμο στα δακρυγόνα, ζαλάδες, λιποθυμίες και αναπνευστικές επιπλοκές σε ηλικιωμένους και παιδιά, τρομοκρατία, συλλήψεις που συνοδεύονταν με καταδίκες. Και παντού η εμφάνιση των ΜΑΤ προκαλεί την ίδια ομόθυμη λαϊκή αντίδραση ο λαός ενώνεται κι αγωνίζεται με όλα τα μέσα ενάντια στην προκλητική παρουσία, την εκφοβιστική κατοχή και τη τρομοκρατική επίθεση των ΜΑΤ. Ο Λαός τους φωνάζει: ούτε οι Γερμανοί δεν τάκαναν αυτά, κατοχή έχουμε, ούτε ο Παπαδόπουλος δεν τόλμησε, αυτή είναι η δημοκρατία σας. Τόσο είναι το μίσος του λαού ενάντια στο εγκληματικό αυτό σώμα, ώστε η κινητοποίηση στα Μέγαρα που ξεκίνησε για ένα ποδοσφαιρικό ζήτημα, μετατράπηκε μόλις εμφανίστηκαν κι επιτέθηκαν τα ΜΑΤ, σε πολύωρες οδομαχίες με πέτρες, ξύλα, γλάστρες, κοκταίηλ-μολότωφ, ακόμη και δίκαννα, με ένα και μόνο στόχο: να φύγουν τα ΜΑΤ.

Τα ΜΑΤ είναι το επίλεκτο σώμα, το καμάρι της αστυνομίας. Με ειδική εκπαίδευση, ειδικούς μισθούς, πριμ, επιδόματα. Το επάγγελμα τους, η νοοτροπία τους, η ζωή τους, είναι η εξάσκηση της ένοπλης αντιλαϊκής βίας. Δεν κάνουν τίποτε άλλο, παρά να τρομοκρατούν και να ξυλοφορτώνουν τον εργαζόμενο λαό. Παράσιτα της κοινωνίας δεν δουλεύουν και ζουν από τα χρήματα του Ελλ. Λαού. Δεν έχουν ούτε καν το πρόσχημα των άλλων αστυνομικών ότι ασχολούνται με τα τροχαία και τους ποινικούς. Έβγαλαν τελείως τις μάσκες κι έδειξαν ολοκάθαρα το πρόσωπο τους, τη

πραγματική τους φύση: ένοπλη γκαγκστερική συμμορία στην υπηρεσία των Μποδοσά-κηδων, των Λάτσηδων, Σκαλιστήρηδων, των Μονοπωλίων, του ιμπεριαλισμού, των αφεντικών, ενάντια στον εργαζόμενο λαό. Απαραίτητη ένοπλη δύναμη για την αναπαραγωγή των κοινωνικών και πολιτικών συνθηκών εκμετάλλευσης των εργαζομένου απ' το μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό.

Χειρότεροι απ' τους γκάγκστερ του Σικάγου, αφού αυτοί πρόσφεραν προστασία στους ίδιους μικρομαγαζάτορες που τρομοκρατούσαν και χαράτσωναν, ενώ τα ΜΑΤ χαρατσώνουν τον εργαζόμενο λαό, μέσω των φορών, τρομοκρατώντας και ξυλοκοπώντας τον προσφέροντας συνάμα προστασία όχι σ' αυτόν αλλά στους εκμεταλλευτές του, τα μεγάλα μονοπώλια. Και το ότι ενώ ο ελλ. Λαός εργάζεται να τους πληρώνει, αυτοί κοπροσκυλιάζουν στο τεμπελχα-νείο των ΜΑΤ περιμένοντας με ανυπομονησία ποιοι εργαζόμενοι θα ξεσηκωθούν για να τρέξουν να τους ανοίξουν το κεφάλι, τους έχει τελείως αποθρασύνει, τους έχει κάνει τελείως ασύδοτους. Δεν λογαριάζουν κανένα και τίποτα, ούτε δικαιοσύνη, ούτε Βουλή. Την ιδεολογία τους την εκφράσανε καθαρά πρόσφατα, όταν ξυλοκοπώντας διαδηλωτές μέσα στη Νομική -γράφοντας στα παλιά τους τα παπούτσια το πανεπιστημιακό άσυλο- τους έβριζαν: γαμ. τη δημοκρατία σας.

Τα ΜΑΤ σαν κύρια δύναμη τρομοκρατίας του λαού, παίζουν τον ίδιο ρόλο πούπαιξαν οι βασανιστές στη διάρκεια της δικτατορίας, το ρόλο εκφύλισης των πλατύτερων στρωμάτων του λαού με την πιο άγρια και πιο στυγνή τρομοκρατία στη πιο καθαρή της μορφή. Γι αυτό και δεν χτυπάνε μόνο τους διαδηλωτές, αλλά οποιονδήποτε βρουν μπροστά τους, περαστικούς, γυναϊκόπαιδα, γιατρούς, δημοσιογράφους, δημάρχους, βουλευτές. Κι αυτό γίνεται όχι επειδή υπάρχει κάποιος κακός αστυνομικός κατάλοιπο της χούντας, όπως ισχυρίζονται μερικοί, αλλά γίνεται συστηματικά και εσκεμμένα ύστερα από ειδική διδασκαλία σύμφωνα με τις "επιστημονικές αναλύσεις" για την ψυχολογία του όχλου. Όπως είπε ο Μπαλκος στη Βουλή: "τα δακρυγόνα δεν διακρίνουν μεταξύ διαδηλωτών και αθώων", χτυπάνε για να εκτοπίσουν γενικότερα το λαό -ακόμα κι όταν από τη δική τους τη σκοπιά δεν είναι άμεσα αναγκαίο - όπως π.χ. στο Χαϊδάρι ή στα Μέγαρα, για να δείξουν έτσι χειροπιαστά και εξώφθαλμα το πραγματικό πρόσωπο του καθεστώτος, το βασικό του στήριγμα την τρομοκρατική ένοπλη αντιλαϊκή βία που δεν λογαριάζει ούτε Βουλή ούτε νόμο. Για να σκεφθεί ο απλός πολίτης: χτύπησαν το δήμαρχο και τον βουλευτή, άρα αυτοί δε λογαριάζουν κανένα, σκέψου με μένα τι θα γίνονταν, άρα κάτσε στ' αυγά σου. Δουλειά και σπίτι. Μακριά απ' τα κοινά και τις διαδηλώσεις. Αυτό ακριβώς θέλει ο φασισμός: να μετατρέψει τον πολίτη σε άβουλο αρνάκι για να μπορεί να αποφασίζει για την τύχη του πίσω από τις πλάτες του ανενόχλητος.

Θα μας πούνε ίσως ότι υπάρχει δούλη και Δημοκρατία κι η αστυνομία είναι "δημοκρατική". Για ποια αστυνομία μας μιλάνε; Γι αυτή που οι ίδιοι οι πολιτικοί αρχηγοί, σε χρόνο ανύποπτο, το 75-76, όταν η κατάσταση ήταν καλύτερη κι είμασταν στην αρχή μόνο του τρομοκρατικού οργίου των ΜΑΤ, χαρακτήρισαν σαν "δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα" (Παπανδρέου) "ολοκληρωτισμός με κοινοβουλευτική βιτρίνα" (Μαύρος) κι ακόμη κι ο Ηλιου, "το καθεστώς γλιστράει σε μορφές ολοκληρωτισμού που ο λαός δεν ξεχωρίζει απ' την δικτατορία". Κι ανάλογες δηλώσεις των ΚΚΕ και του Ζίγδη σήμερα. Για την κυβέρνηση, που ακόμα Χι η "Καθημερινή" αναφερόμενη στα μέτρα για το ενεργειακό είπε ότι προέρχονται από "δικτατορική κυβέρνηση".

Πότε και πώς έγινε ουσιαστική συζήτηση, και όχι παρωδία συζήτησης, στη δούλη για τη δημιουργία των ΜΑΤ; Πότε και πώς έγινε ουσιαστική συζήτηση για την αναγκαιότητα μιας συγκεκριμένης επέμβασης τους; Το αντίθετο ακριβώς γίνεται.

Επεμβαίνουν τα MAT, ξυλοκοπούν τους εργαζόμενους κι ακόμη και δουλευτές κάνουν επερώτηση οι δουλευτές που "συζητιέται" μετά 10 μήνες -όταν στο μεταξύ, έχουν επέμβει άλλες 50 φορές τα MAT κι έχουν ξυλοκοπήσει άλλους τόσους - και βγαίνει ο Μπάλκος παίζοντας το γνωστό θέατρο, και κάνοντας διάφορες διαδικαστικές μανούβρες κι αρνείται πασιφανή γεγονότα, όπως ότι κακοποιήθηκαν βουλευτές ή παραβιάστηκε το Πανεπιστημιακό άσυλο. Η κοροϊδία, το δούλεμα και το θέατρο που παίζεται έχουν φτάσει στο απροχώρητο. Είναι συνεχείς, ξετσιπίωτες και υβριστικές, χωρίς καν να κρατιούνται τα στοιχειώδη προσχήματα. Μόνο μ' αυτές του Παττακού και σία μπορούν να συγκριθούν.

Την πραγματική αντίληψη του μηχανισμού, που κρατάει τα πόστα κλειδιά της εξουσίας, για τη σημερινή Βουλή, ανάλαβε να την εκφράσεις με τρόπο αποκαλυπτικό και επιγραμματικό ο σημερινός αρχηγός του Ναυτικού στη δεξίωση του προέδρου της "δημοκρατίας" μπροστά στον πρόεδρο και σε πλήθος βουλευτών και δημοσιογράφους: τη βουλή την έχω χεσμένη.

Μια τέτοια βούλη την οποία αυτοί που συμμετέχουν την έχουν χαρακτηρίσει "βιτρίνα", "μανδύα" και που ο ένοπλος-φασιστικός μηχανισμός, που κρύβεται πίσω απ' τον "μανδύα" και την "βιτρίνα" έχει "χεσμένη", δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να νομιμοποιήσει κι ούτε να δικαιολογήσει τις φασιστικές επεμβάσεις των MAT.

Οι εργαζόμενοι σφίγγουν το ζωνάρι. Έχοντας να αντιμετωπίσουν τον ψηλότερο πληθωρισμό στην Ευρώπη και την πολιτική της λιτότητας, αγωνίζονται καθημερινά να διαφυλάξουν το βιοτικό τους επίπεδο που μειώνεται σταθερά, ενώ τα κέρδη των μονοπωλίων σημειώνουν αλματώδη αύξηση. Κάνουν στάσεις εργασίας, διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις. Εκατοντάδες συνδικαλιστές έχουν απολυθεί. Άλλοι καταδικάζονται. Απεργίες διαρκούν μήνες, χρόνια. Κι η κυβέρνηση στέλνει τα MAT.

Οι εργαζόμενοι εκμεταλλεύονται και καταπιέζονται όλο και περισσότερο κι έχουν δίκη που αγωνίζονται, που ξεσηκώνονται και διαδηλώνουν τα αιτήματά τους. Και καμιά ένοπλη δύναμη δεν έχει το δικαίωμα να τους ξυλοκοπάει, να τους τραυματίζει, να τους τρομοκρατεί. Καμιά ένοπλη δύναμη δεν έχει το δικαίωμα να τον βομβαρδίζει με βιομηχανικά πολεμικά εργαλεία, με τα δακρυγόνα που σύμφωνα με τις διαταγές της ηγεσίας της αστυνομίας προς αυτούς που τα ρίχνουν, στα 5 βλήματα δακρυγόνα και τα 5 είναι θανατηφόρα αν χτυπήσουν άνθρωπο, και μπορούν να επιφέρουν βαρύτατους τραυματισμούς, να τυφλώσουν, ακόμη κι αν δεν χτυπήσουν. Είναι τα N206, N219, N230, N322 και N203. Και που όπως αποδείχτηκε στην Ευρώπη, ακόμα και αν δεν χτυπήσουν άνθρωπο μπορούν να προκαλέσουν, λόγω της χλωρασετοφενόνης που περιέχουν, βαρύτατους τραυματισμούς στους πνεύμονες και στην αναπνευστική λειτουργία.

Αυτά τα κοπρόσκυλα, που βαρύνονται με μια σειρά από εγκλήματα σε βάρος του Ελληνικού λαού, δεν αντιμετωπίζονται με διαμαρτυρίες, ανακοινώσεις, καταγγελίες που οι ίδιοι τις ρίχνουν στους σκουπιδοτενεκέδες, ούτε με επερωτήσεις που "συζητιούνται" μετά 1 χρόνο. Το πώς αντιμετωπίζονται μας τόδειξε ο Ελληνικός λαός στα Μέγαρα και στην Αγ. Βαρβάρα: με την πιο πλατειά λαϊκή κινητοποίηση, την λαϊκή αντίσταση. Αντιτάσσοντας στην τρομοκρατική βία αυτών των φασιστών, τον λαϊκό αγώνα με όλα τα μέσα, ακόμα και την ένοπλη λαϊκή βία, όπως στα Μέγαρα, όπου αντιμετώπισαν τα MAT με πολύωρες βίαιες οδομαχίες, οδοφράγματα, βροχή από πέτρες, ξύλα, γλάστρες, βροχή από κοκταίηλ-μολότωφ και τέλος ακόμα και δίκαννα που τραυμάτισαν μερικούς.

Έτσι αποφασίσαμε να εκτελέσουμε έναν από τους βασικούς αρχηγούς τους, τον υποδιοικητή των MAT μαζί με τον οδηγό-σωματοφύλακά του, που δεν είναι απλός οδηγός αλλά επίσης κοπρόσκυλο των MAT. Ο κύριος αυτός, μεταξύ των άλλων, κατεύθυνε ο ίδιος τις λυσσασμένες δυνάμεις του, τόσο στη διαδήλωση της 9

Αυγούστου όπου με τον ραδιοσύρματο στο χέρι, έδινε διαταγές για το ξυλοφόρτωμα των διαδηλωτών, όσο και σ' αυτή της 25ης Οκτώβρη, όπου πάλι έκανε την ίδια δουλειά, όντας σε συνεχή επικοινωνία με τον διοικητή που την είχε αράξει μαζί με τους άλλους αρχηγούς στον θάλαμο επιχειρήσεων της αστυνομικής διεύθυνσης.

Για τη δημιουργία βέβαια των MAT και το τρομοκρατικό όργιο τους, ευθύνονται κατ' αρχή η κυβέρνηση, με πρώτο και κύριο τον Καραμανλή, ο υπουργός Δημόσιας τάξεως, και η ηγεσία της αστυνομίας. Η σημερινή αστυνομία, για την οποία ολόκληρη η αντιπολίτευση λέει ότι δεν έγινε κάθαρση έχει νοοτροπία, μέθοδες, εσωτερικούς κανονισμούς και περιεχόμενο διδασκαλίας των αξιωματικών, ηγεσία, τελείως φασιστικές. Διδάσκονται από βιβλία που-χουν γραφεί επί δικτατορίας, όπως ομολόγησε πρόσφατα ο αρχηγός τους Λεμονής είτε επαναλαμβάνουν σα παπαγάλοι τις "επιστημονικές αναλύσεις" για την "ψυχολογία των εργαζομένων" πουχουν διδαχτεί στην Αστυνομική Ακαδημία της ΣΙΑ στην Ουάσιγκτων, όπου φοίτησε ο β' υπαρχηγός Ψυχογιός αλλά κι ο αρχηγός Λεμονής. Ο Ψυχογιός άλλωστε υπήρξε υπασπιστής του υπουργού δημόσιας τάξεως της χούντας Τοτόμη, γνωστού πράκτορα της ΣΙΑ. Κανείς απ' τους αξιωματικούς δεν μπαίνει στα ψηλά πόστα αν δεν έχει δεχτεί τις Αμερικάνικες "αναλύσεις" ή δεν έχει ευθυγραμμιστεί μ' αυτές.

Δεν εννοούμε όλους τους άνδρες της Αστυνομίας, τους απλούς αστυφύλακες, αλλά την ηγεσία, τα επίλεκτα σώματα, τα MAT, τα τεθωρακισμένα, το σώμα ειδικών αποστολών, τους ανώτερους αξιωματικούς. Η συμπεριφορά της ηγεσίας προς τους αστυφύλακες, είναι αποκαλυπτική της νοοτροπίας της. Τον αστυφύλακα που πρόσφατα είχε διαμαρτυρηθεί γιατί κακοποιούντουσαν κοπέλλες μέσα σε τμήμα, τον απόλυσαν. Αντίθετα αυτόν πούχε ξυλοκοπήσει χωρίς λόγο έναν μικροπωλητή και που παραπέμφθηκε σε δίκη -και καταδικάστηκε σε μικρή ποινή - του δώσανε προαγωγή κι από αστυφύλακα βρέθηκε υπαστυνόμος. Όπως κι αυτοί που τραβάνε πιστόλι, πυροβολάνε και σκοτώνουν. Αυτοί που πυροβόλησαν και σκότωσαν, αντί να πιάσουν ποινικούς, όχι μόνον δεν διώκονται, αλλά παίρνουν προαγωγές. Το ίδιο κι αυτοί που πυροβόλησαν και σκότωσαν τον επαναστάτη αγωνιστή Χρήστο Κασίμη. Ενώ εκκρεμούσε μήνυση εναντίον τους για ανθρωποκτονία, πήραν προαγωγή απ' την ηγεσία της αστυνομίας και πήραν ειδικά παράσημα ανδρείας. Δηλαδή όποιος αστυφύλακας είναι δημοκρατικός και σέβεται στοιχειωδώς τον νόμο ή θα απολυθεί ή στην καλύτερη περίπτωση, απλός αστυφύλακας θα μείνει σ' όλη του τη ζωή. Αντίθετα όποιος δεν σέβεται τη διαδικασία των νόμων, αλλά ξυλοκοπάει, τραυματίζει, τραβάει πιστόλι, πυροβολεί, σκοτώνει, αυτός παίρνει προαγωγές, παράσημα, πριμ, επιδόματα.

Τα MAT, οι ειδικές μονάδες αποστολών κι η ηγεσία της αστυνομίας βαρύνονται επίσης με μια απ' τις μεγαλύτερες μεταχουντικά φασιστικές τρομοκρατικές ενέργειες: Την δολοφονία εν ψυχρώ και με προμελέτη του λαϊκού αγωνιστή Τσιρώνη. Έκαναν ολόκληρη πολεμική επιχείρηση με MAT, εκατοντάδες οπλισμένους μπάτσους με αυτόματα και ντουφέκια, περικύκλωσαν και τρομοκράτησαν ολόκληρη περιοχή, για να πιάσουν δήθεν έναν άνθρωπο ενώ θα μπορούσε να τον πιάσει ο Εισαγγελέας με τρεις άλλους. Αλλά ήθελαν να τον εξοντώσουν με τον πιο στυγνό τρομοκρατικό τρόπο. Και δεν είδαμε μετά απ' αυτή την άγρια φασιστική δολοφονία, κανένα απ' αυτούς τους δήθεν "δημοκράτες" της ηγεσίας της αστυνομίας, τόσο ευαίσθητους όταν πρόκειται για κάνα μπάτσο πούφαγε δήθεν μια καρπαζιά, να βγει να διαχωρίσει τις ευθύνες του, να την καταγγείλει και να παραιτηθεί. Πράγμα που σημαίνει ότι όλη η ηγεσία συμφωνεί κι είναι συνυπεύθυνη για τη στυγνή δολοφονία του Τσιρώνη.

Τα βασανιστήρια τέλος συνεχίζονται στα τμήματα, κυρίως σε νέους κι άγνωστους αγωνιστές. Γι' αυτό κι όλας δεν ψηφίστηκε ποτέ στη Βουλή η πρόταση που θα χαρακτήριζε τα βασανιστήρια σαν ιδιώνυμο αδίκημα.

Δεκάδες οι καταγγελίες από νέους που συλλαμβάνονται σαν ύποπτοι κι απ' τους ποινικούς. Καταγγελίες απ' τους 4 αγωνιστές που καταδικάστηκαν στην Αγ. Βαρβάρα, και συνεχείς καταγγελίες απ' τον αγωνιστή Σκανδάλη που αφού του ρίξαν 5 χρόνια φυλακή σαν δήθεν υπαρχηγό του Τσιφώνη, τον έχουν ταράξει στα βασανιστήρια και στα ψυχιατρεία, με αποτέλεσμα νάναι στα 26 του χρόνια, ερείπιο, φυσιολογικά κατεστραμμένος, χωρίς να ενδιαφέρεται κανείς απ' τα "δημοκρατικά" μας κόμματα.

Αγωνιζόμαστε για μια κοινωνία, όπου δεν θα υπάρχουν ΜΑΤ, δεν θα υπάρχουν μπάτσοι, χαφιέδες. Για μια κοινωνία όπου οι ίδιοι, οι εργάτες οπλισμένοι θα φυλάνε εκ περιτροπής τα εργοστάσια τους. Οι αγρότες θα φυλάνε τους συνεταιρισμούς και τις εκμεταλλεύσεις τους, οι φοιτητές τα Πανεπιστήμια κι ο ένοπλος λαός τις γειτονιές και τα δημόσια κτίρια. Κι αν χρειαστεί να υπάρξει ένα ειδικό μικρό σώμα, θα αφιερώνει ένα σημαντικό τακτό χρόνο της υπηρεσίας του στην παραγωγή μαζί με τον λαό, θάχει τα ίδια προβλήματα μ' αυτόν, θα ζει στις ίδιες συνθήκες κι έτσι δεν θα 1 ξεκόβεται απ' αυτόν και θα παράγει μέρος απ' το εισόδημα του.

Όσο γι' αυτούς που θα μας πούνε ότι παίζουμε το παιχνίδι της αντίδρασης και ότι δίνουμε πρόσχημα στους φασίστες θα τους πούμε: Το παιχνίδι των φασιστών το παίζετε εσείς οι ίδιοι με την δεξιά πολιτική σας, που δεν καλέσατε τον λαό σε μαζική και δυναμική κινητοποίηση, που θα επέβαλλε την κάθαρση στον κρατικό μηχανισμό και" την αστυνομία, και θα χτύπαγε έτσι τους φασίστες. Που αντίθετα κάνατε το παν για να σπάσετε την λαϊκή αγωνιστικότητα και πάλι, για να αποκοιμήσετε τον λαό, να τον στείλετε σπίτι του, με αποτέλεσμα, οι φασίστες να ξανασηκώσουν σήμερα κεφάλι -αφού άφησαν να περάσει η πρώτη μπορούλα - όπως τόδειξαν οι περσινές δημοτικές εκλογές όπου οι φασίστες, αυτό που δεν πέτυχαν σε 7 χρόνια δικτατορίας, το πέτυχαν χάρη στην μαλθακή και ομορτοουνιστική πολιτική της αριστεράς: να ισχυρίζονται ότι έχουν λαϊκό έρεισμα, να μετατρέπουν το 1% του 74 σε σχεδόν 50% στον Πειραιά και σε μια σειρά άλλες πόλεις. Τα κόμματα της αριστεράς είναι υπεύθυνα για το ότι παντού σήμερα οι φασίστες σηκώνουν κεφάλι, για το ότι έχουν γεμίσει τους τοίχους της Αθήνας και άλλων επαρχιακών πόλεων, με φασιστικά συνθήματα.

Τα κόμματα της αριστεράς είναι υπεύθυνα για το ότι δεν έκαναν ούτε μια δυναμική, μαζική κινητοποίηση, για την υπεράσπιση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων βασικών κλάδων, κι ακόμα γενικές απεργίες.

Για το ότι έκαναν το παν, για να μην πετύχει η συγκέντρωση πούχε αποφασιστεί απ' τα σωματεία για τις 9 Αυγούστου. Όταν πρόκειται για φεστιβάλ-πανηγύρια γεμίζουν εκατοντάδες πούλμαν με κόσμο απ' τις γειτονιές. Όταν πρόκειται για αγωνιστική διαδήλωση δεν κάνουν καμιά πλατιά κινητοποίηση κι αφήνουν τους εργαζόμενους-εργοστάσιο και 30 ως 80 άτομα- να πάνε στη διαδήλωση, εύκολη λεία για τα κοπρόσκυλα των ΜΑΤ. Ευθύνονται για το ότι δεν κάνουν τίποτα για τους συνδικαλιστές που απολύονται. Για το ότι αφήνουν τις απεργίες επίτηδες να τραινάρουν, για να τις σαπίσουν και να μπορούν να τις σπάνε πιο εύκολα. Τις αφήνουν να διαρκούν μήνες υπερασπίζοντας τες στα λόγια αλλά χωρίς να κάνουν τίποτα στην πράξη για να συντονίσουν περισσότερες απεργίες.

Λένε ότι υπάρχει πολιτική σκοπιμότητα γι' αυτή την δεξιά πολιτική. Αλλά κι αν ακόμα αύριο η δεξιά τους αυτή πολιτική τους φέρει ψήφους και πλειοψηφία, και αν γίνουν κυβέρνηση και ακολουθήσει πραξικόπημα -πράγμα που τόχουν σίγουρο κι οι ίδιοι, αφού προβάλλουν το καινούργιο πάνσοφο επιχείρημα, ότι μόνο η παρουσία του Καραμανλή σαν προέδρου μπορεί να το αποτρέψει - και καλέσουν τον λαό για αντίσταση, αν τον καλέσουν, τότε θάναι πολύ αργά. Γιατί δεν μπορούν να του λένε επί 10ετίες ότι θα περάσουμε ειρηνικά στον Σοσιαλισμό, κοινοβουλευτικά, και δεν μπορούν να του σπαν την αγωνιστικότητα, την μαχητική πρωτοβουλία, να τον

στέλνουν σπίτι του, να τον νεκρώνουν και μετά να τον καλούν στις 12 παρά 5 να πάρει τα όπλα.

Γιατί και τότε ο λαός δεν θα ξεσηκωθεί μαζικά δεν θα αντισταθεί, όπως στις 21 Απρίλη 67, στη Χιλή και αλλού.

Και τότε πάλι θα χτυπηθεί, γιατί θάχει βρεθεί απροετοίμαστος απ' τα κόμματα της αριστεράς, απροετοίμαστος πολιτικά, ιδεολογικά, οργανωτικά και ψυχολογικά, εξ αιτίας της πολιτικής του ειρηνικού περάσματος. Και μακροχρόνια λοιπόν, αυτοί είναι που παίζουν το παιχνίδι των φασιστών.

Αυτή η πολιτική της συνθηκολόγησης με την άρχουσα τάξη, αμφισβητιέται απ' όλο και περισσότερους αγωνιστές. Αμφισβητιέται καθημερινά μέσα στα εργοστάσια, στο επίπεδο των εργοστασιακών σωματείων, στους άμεσους διεκδικητικούς αγώνες, στις απεργίες, στα λοκ-άουτ. Σχεδόν καθημερινά υπάρχουν έντονες πολιτικές διαφωνίες ανάμεσα στους εργαζομένους και στα κομματικά στελέχη που αγωνίζονται απεγνωσμένα στον ρόλο τους του πυροσβέστη του κινήματος.

Αμφισβητιέται μέσα στο φοιτητικό κίνημα, όπως τόδειξε ανάγλυφα η συγκέντρωση της 25ης του Οκτώβρη, όπου υπήρχαν δύο συγκεντρώσεις: οι κομματικοί πούθελαν μια συγκέντρωση-πιάφι, και αυτοί πούθελαν μια μαχητική, αγωνιστική εκδήλωση.

Αμφισβητιέται μέσα στις γραμμές των ιδίων των κομμάτων, στις νεολαίες τους και στις κομματικές οργανώσεις, όπου οι αποχωρήσεις, οι διαφωνίες, οι καταγγελίες, οι διαγραφές, οι διασπάσεις, έχουν οδηγήσει στην μεγαλύτερη κρίση μέσα στο κίνημα, στην απομαζικοποίηση, στην αδράνεια, στην απογοήτευση.

Αμφισβητιέται τέλος από όλους αυτούς που προωθούν τις πρωτοβουλίες λαϊκής βίας στη βάση, είτε αυθόρμητα σε μαχητικές εκδηλώσεις όπως στην Αγ. Βαρβάρα και στα Μέγαρα, με μολότωφ, οδοφράγματα και δίκαννα, είτε σαν λιγότερο ή περισσότερο οργανωμένες ομάδες, πυρήνες, οργανώσεις.

Εκατοντάδες τα καψίματα αυτοκινήτων, εμπρηστικές βόμβες, δεκάδες βόμβες με εκρηκτικά ενάντια σε Αμερικάνικα αυτοκίνητα, σε Αμερικάνικες Τράπεζες, στα Πι-Εξ της Συγγρού και της Γλυφάδας. Ενάντια σε Γερμανικές επιχειρήσεις όπως την AEG, SIEMENS, BOSCH. Ενάντια στα ντόπια μονοπώλια, τον Μποδοσάκη, τον Σκαλιστήρη. Ενάντια σ' αυτοκίνητα της Αστυνομίας, σε γκαράζ και στον ασύρματο της Αστυνομίας, της Χωροφυλακής. Ενάντια σε κρατικούς οργανισμούς όπως στο Εργατοδικείο, την Εφορία Ν. Ιωνίας.

Κανάρης, Λαϊκή Συσπείρωση, ΛΑΣ, "Ομάδα Χρήστος Κασίμης", ΛΕΑ της Θεσσαλονίκης και ΕΛΑ είναι οι πιο γνωστές απ' αυτές τις οργανώσεις. Εκτέλεση τέλος του βασανιστή Μπάμπαλη απ' την ομάδα "Ιούνης 78". Βίαιες ενέργειες που προδικτατορικά ήταν αδιανόητες, σήμερα αναπτύσσονται όλο και περισσότερο.

Οι πράξεις ένοπλης λαϊκής βίας απ' την επαναστατική αριστερά στα 5 χρόνια δημοκρατίας έχουν ξεπεράσει και ποιοτικά και ποσοτικά τις βίαιες ενέργειες των αντιστασιακών οργανώσεων στη διάρκεια της 7χρονης δικτατορίας.

Χαιρετίζουμε αγωνιστικά τον Ελληνικό λαό και τον καλούμε να εντείνει τις μαζικές κινητοποιήσεις του, τον καλούμε να αναλάβει και να πολλαπλασιάσει τις πρωτοβουλίες ένοπλης λαϊκής βίας στην βάση, για να κτίσουμε την οργάνωση των μαχητών κομμουνιστών, την οργάνωση των ένοπλων κομμουνιστών.

Για την Λαϊκή Εξουσία και τον Σοσιαλισμό Μέχρι την τελική νίκη.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Επαναστατική οργάνωση "17 ΝΟΕΜΒΡΗ"

1981-05 Για τους εμπρησμούς των πολυκαταστημάτων

ΓΙΑΤΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΒΙΑΣ ΑΛΛΑ ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΕΜΠΡΗΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΣΟΥΠΕΡ ΜΑΡΚΕΤ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΟΛΥΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ MINION-ΚΑΤΡΑΤΖΟΥ Οι πρόσφατοι εμπρησμοί των Σούπερ Μάρκετ και των Μινιόν-Κατράτζου βάζουν ένα ζήτημα στις οργανώσεις λαϊκής βίας¹: οι εμπρησμοί αυτοί, σαν ενέργειες λαϊκής βίας ήταν πολιτικά σωστές επιλογές και πετυχημένες ενέργειες. Αυτό το ζήτημα που μπήκε αναπόφευκτα απ' τις γενικότερες επιπτώσεις των ενεργειών οφείλουν ν' αναλύσουν και να ξεκαθαρίσουν όχι μόνο όσοι κάνουν τέτοιες ενέργειες αλλά και όσοι ενδιαφέρονται και τις παρακολουθούν από κοντά, άσχετο αν δεν κάνουν τίποτε. Γιατί πράγματι ή αυτές οι ενέργειες ήταν πετυχημένες οπότε δε θα πρέπει ν' αφήσουμε Σούπερ Μάρκετ όρθιο -αφού πρόκειται για πολύ εύκολες πρακτικά ενέργειες, χωρίς πολλά ρίσκα, που απαιτούν απλώς μια ωρολογιακή εμπρηστική - ή είναι λαθεμένες ενέργειες οπότε θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τους λόγους και τις συνέπειες τους και να τις εγκαταλείψουμε το γρηγορότερο.

Αυτές οι ενέργειες δεν ήταν τυχαίες κι ούτε οι πρώτες. Είναι αποτέλεσμα μιας αντίληψης αρκετά διαδεδομένης σε ορισμένες οργανώσεις που παρ' ότι παρουσιάζει μικροδιαφορές εδώ κι εκεί τα κύρια της χαρακτηριστικά είναι κοινά. Η αντίληψη αυτή εκφράστηκε με μια σειρά από ενέργειες, που επειδή δεν κριτικαρίστηκαν ποτέ δημιούργησαν προηγούμενο και έριξαν γραμμή. Η σημαντικότερη απ' αυτές είναι η ενέργεια στην AEG. Έτσι πριν μιλήσουμε για τα Σούπερ Μάρκετ και τα Μινιόν-Κατράτζο θ' ασχοληθούμε με την ενέργεια στην AEG.

1. Λέγοντας οργανώσεις λαϊκής βίας εννοούμε αυτές που στην ουσία κάνουν ένοπλη προπαγάνδα δηλ. με μια βίαια δυναμική ενέργεια προπαγανδίζουν την αναγκαιότητα της λαϊκής βίας.

Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΙΗΝ AEG.

Η οργάνωση που έκανε την ενέργεια στην AEG τη διάλεξε επειδή ήταν γερμανική επιχείρηση κι ήθελε να διαμαρτυρηθεί για τη δολοφονία των Γερμανών αγωνιστών της ΡΑΦ. Αυτός όμως δεν πρέπει νάτανε ο μόνος λόγος γιατί τότε θα μπορούσε να διαλεχτεί ένας άλλος γερμανικός στόχος. Η επιλογή της AEG σημαίνει ότι υπήρχε κι άλλος λόγος. Ο λόγος αυτός ήταν αυτό που γράφτηκε σ' άλλα κείμενα ότι δηλ. διαλέγουμε στόχους που να συμβαδίζουν με τους μαζικούς κοινωνικούς αγώνες ή να τους προωθούν ή να μας δένουν μ' αυτούς. Κι αφού στην AEG είχε γίνει ένας τέτοιος αγώνας διαλέχτηκε αυτός όπως είχε γίνει και με το Σκαλιστήρη, τη Λάρκο, τον Πετζετάκη. Το κατά πόσο βέβαια γίνεται αυτή η σύνδεση μ' αυτό το τρόπο καταλήγουμε στο αντίθετο αποτέλεσμα και θα το δούμε πιο κάτω.

Στην AEG, λίγους μήνες πριν, είχε γίνει ένας μαζικός διεκδικητικός αγώνας πούχε καταλήξει σε σκληρή μακρύχρονη απεργία. Σ' αυτόν τον αγώνα όπως και σε μια σειρά από άλλους, πρωταρχικό ρόλο είχε παίξει μια ομάδα εργατών που είχε κατορθώσει να κερδίσει την πλειοψηφία και να καθοδηγήσει την απεργία, πολλές φορές κόντρα στα κομματικά στελέχη αυτή η ομάδα δεν ήταν κομματικά ενταγμένη πουθενά και το μόνο στοιχείο που την ένωνε ήταν ότι συμφωνούσε στη συνέχιση του μαζικού αγώνα μέχρι την ικανοποίηση των αιτημάτων του. Στο τέλος βέβαια οι κομματικές δυνάμεις κατάφεραν να σπάσουν την απεργία αλλά μέσα σε αυτόν τον αγώνα ξεσκεπάστηκε ο συμβιβαστικός ρόλος του, τουλάχιστον για μια μερίδα των εργατών.

Αν κάποιος αποφάσιζε, αυτή την περίοδο, να κάνει μια δυναμική ενέργεια, αυτός δεν μπορούσε νάναι άλλος απ' αυτή την ομάδα. Αντίθετα μια ενέργεια που γίνεται από μια οργάνωση τελείως ξένη μ' αυτή την ομάδα και το συγκεκριμένο μαζικό αγώνα πούχει γίνει, ισοδυναμεί με παραβίαση της βασικής αρχής του εργατικού κινήματος, της αρχής της αυτονομίας του μαζικού κινήματος στους χώρους της μαζικής δουλειάς. Όταν λέμε αυτονομία του μαζικού κινήματος δεν εννοούμε τους εργατοπατέρες ούτε τους κομματικούς γραφειοκράτες αλλά ένα γνήσιο, αυτόνομο προλεταριακό κίνημα στο συγκεκριμένο χώρο. Αυτό ήταν το βασικό λάθος αυτής της επιχείρησης, πούχε μια σειρά από τελείως αρνητικές συνέπειες.

Αυτό βέβαια το λάθος πέρασε σχετικά απαρατήρητο το πρώτο καιρό, λόγω της σύλληψης ενός εργάτη της ομάδος, του Σερίφη, και της εντύπωσης που δόθηκε ότι ο Σερίφης είχε σχέση με την ενέργεια και κατά συνέπεια η οργάνωση είχε κάποια σχέση με το μαζικό αγώνα της AEG. Εκ των υστέρων όμως και πολύ αργότερα αποκαλύφτηκε - από όσα έγιναν γνωστά σε πλατύ κύκλο - ότι η οργάνωση πούκανε την ενέργεια στην AEG δεν είχε καμμία απολύτως σχέση ούτε άμεση αλλά ούτε κι έμμεση με την AEG. Σ αυτό το σημείο θα κάνουμε μια μικρή επιφύλαξη σχετικά με τις πληροφορίες που διαθέτουμε. Αυτές βασίζονται σ' αυτά πούγιναν γνωστά αρκετά πλατιά και όχι σε απόλυτα εξακριβωμένες πληροφορίες. Κατά συνέπεια δεν μπορούμε νάμαστε απόλυτα σίγουροι για τα πάρα πάνω: παρ' ότι όλες οι ενδείξεις επιβεβαιώνουν την άποψη ότι τελικά έτσι έχουν τα πράγματα.

Η πρώτη αρνητική συνέπεια αυτής της παραβίασης είναι ότι η ομάδα των εργατών ή τουλάχιστον κάμποσα μέλη της, δεν επιδοκίμασαν κι άλλα καταδίκασαν ανοιχτά την ενέργεια, δείχνοντας έτσι την αντίθεση τους. Ενώ λοιπόν η ενέργεια, υποτίθεται ότι γίνεται για να δεθεί η λαϊκή βία με το μαζικό κίνημα, φτάνουμε στο αντίθετο αποτέλεσμα, δηλ. να μην επιδοκιμάζεται ή να καταδικάζεται κι απ' τους πιο προχωρημένους εργάτες, αυτούς πούχαν πρωτοστατήσει στην απεργία. Όσο βέβαια γι' αυτούς που ξανακύλησαν κάτω απ' τη κομματική επιρροή δεν χρειάζεται καν να τους αναφέρουμε.

Δεύτερο, η ενέργεια αυτή σήμανε το τέλος της δουλειάς της ομάδας στο μαζικό αυτό χώρο. Η απεργία βέβαια είχε σταματήσει, ορισμένοι είχαν απολυθεί, αλλά οι ζυμώσεις κι οι διεργασίες συνεχίζονταν. Οι πολιτικές επιπτώσεις της ενέργειας ήταν τέτοιες, ώστε οι κομματικοί να περάσουν εύκολα τη γραμμή τους (να τι κάνουν αυτοί οι ανεύθυνοι) ρίχνοντας την ευθύνη στους εργάτες, απομονώνοντας τους πολιτικά και διαλύοντας τελικά τη δουλειά τους.

Τρίτο: το χτύπημα απ' την Ασφάλεια και ειδικότερα η σύλληψη του Σερίφη. Αυτή τουλάχιστον η περίπτωση -αφού ήταν γνωστός σα μέλος της αντιστασιακής, στη Δικτατορία, 20ής Οκτώβρη - έπρεπε νάχει προβλεφθεί.

Τέταρτο: την εποχή εκείνη γίνονταν ορισμένες προσπάθειες συνεργασίας από ανάλογες εργατικές συνδικαλιστικές ομάδες πούχαν βγει από διάφορους μαζικούς αγώνες σαν αυτόν της AEG (Ιζόλα κτλ). Κι αυτές οι προσπάθειες χτυπήθηκαν χωρίς να ισχυριζόμαστε ότι θα κατέληγαν αναγκαστικά σε θετικά αποτελέσματα.

Πέμπτο και τελικό συμπέρασμα: οι πάρα πάνω αρνητικές πολιτικές και υλικές επιπτώσεις πάνω στο μαζικό κίνημα του χώρου με τη σειρά τους προσδιορίζουν τον αρνητικό αντίκτυπο της ενέργειας σαν ενέργειας λαϊκής βίας. Γιατί αυτή στην προκειμένη περίπτωση όχι μόνο δεν προπαγανδίζει την αναγκαιότητα της λαϊκής βίας, αφού χτυπάει το μαζικό κίνημα του χώρου αλλά το αντίθετο, τη μη αναγκαιότητα της, τη βλαβερότητα της. Δηλ. είναι ενέργεια που ζημιώνει την υπόθεση της λαϊκής βίας, αφού οι πάρα πάνω αρνητικές συνέπειες αποδίδονται στη λαϊκή βία γενικά κι όχι στον ιδιαίτερο λαθωμένο στόχο.

Θα μας πουν ίσως καλά, τότε σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να γίνει δυναμική ενέργεια σ' ένα χώρο μαζικής δουλειάς. Πάρα κάτω θα πούμε, με ποιες προϋποθέσεις μπορούν να γίνουν τέτοιες ενέργειες, αλλά στην προκειμένη περίπτωση μπορούμε να πούμε ανεπιφύλακτα ότι η οργάνωση που έδρασε στην AEG όφειλε να σταθμίσει τις πάρα πάνω συνέπειες της ενέργειας πάνω στο μαζικό κίνημα κι αν ακόμη δεν είχε κανένα τρόπο επαφής μ' αυτό το χώρο. Είναι πασιφανές ότι αυτό δεν έγινε, γιατί αν είχε γίνει, τότε εύκολα θα κατέληγε σε μερικά απ' τα πάρα πάνω. Και τότε ακόμη και απλές αμφιβολίες αν υπήρχαν - θα διαλέγονταν κάποιος άλλος αντιγερμανικός στόχος, αφού δεν υπήρχε ιδιαίτερος λόγος να γίνει στην AEG. Αντίθετα η πολιτική απόφαση, όπως άλλωστε κι η επιχειρησιακή όπως θα δείξουμε πιο κάτω, πάρθηκε τελείως στο πόδι, επιπόλαια, υποτιμώντας τις πολιτικές δυσκολίες, περισσότερο ίσως για να δοθεί η εντύπωση σε ορισμένους αφελείς ή άπειρους ότι γίνεται σε στενή σύνδεση με τους κοινωνικούς αγώνες. Κι οι πάρα πάνω συνέπειες είναι τελείως ανεξάρτητες απ' τη δολοφονία του συντρόφου Κασίμη. Γιατί αν η ενέργεια είχε πετύχει και το εργοστάσιο είχε καταστραφεί έστω μερικά, οι πάρα πάνω συνέπειες θα-ταν χονδρικά οι ίδιες.

Πάρα πέρα, έγινε ένα ακόμα λάθος. Η λαθεμένη αυτή ενέργεια δεν έγινε ποτέ αντικείμενο κριτικής απ' την ίδια την οργάνωση που την έκανε και φαίνεται ότι επικράτησε η αντίληψη: εδώ ο σύντροφος μας έχασε τη ζωή του, κριτική θα κάνουμε τώρα. Ενώ το ζήτημα ήταν για ποιους λόγους ο σύντροφος Κασίμης έχασε τη ζωή του. Κι ίσως στην αρχή να υπήρχε μια σκοπιμότητα, στη συνέχεια όμως αυτό οδήγησε στο συμπέρασμα ότι η ενέργεια θεωρήθηκε σωστή κι έτσι έδωσε "γραμμή" για άλλες τέτοιες ενέργειες με αποτέλεσμα να φτάσουμε στα Σούπερ Μάρκετ και στα Μινιόν-Κατράτζο. Ίσως να μας ειπωθεί ότι αυτή έγινε, αλλά στο εσωτερικό της οργάνωσης. Αν έχει γίνει κάτι τέτοιο -αν και αμφιβάλλουμε λόγω της συνεχιζόμενης αυτής πρακτικής - είναι σα να μην έχει γίνει, γιατί αυτή η κριτική είναι πολιτικό ζήτημα και γι' αυτά δεν υπάρχει θέμα μυστικότητας και συνωμοτικότητας. Αν είχε μία αξία η κριτική, αυτή ήταν να επισημανθούν τα λάθη πούγιναν κι οι αιτίες τους, ώστε να μη ξαναγίνουν. Κι αυτό όχι μόνο γι' αυτούς που την έκαναν, αλλά για όλους όσους έκαναν ενέργειες λαϊκής βίας, ακόμη και γι' αυτούς που ενδιαφέρονται και προς το παρόν δεν κάνουν τίποτε αλλά θα κάνουν ίσως αύριο και γενικότερα για το λαϊκό κίνημα αφού η ολοένα και περισσότερο οξυνόμενη κοινωνική και οικονομική κρίση και ο ρεφορμισμός της επίσημης αριστεράς θα σπρώχνει συνεχώς νέες δυνάμεις στο δρόμο της λαϊκής βίας.

Έτσι η ενέργεια αυτή και η έλλειψη κριτικής της, άνοιξε διάπλατα τη πόρτα στην αυθαιρεσία. Αφού αυτή η οργάνωση, μη έχοντας καμιά σχέση με την AEG πήγε κι έδρασε εκεί, μπορώ κι εγώ ο τάδε αυτόνομος πυρήνας να πάω να δράσω οπουδήποτε μπορώ, χωρίς να μ' ενδιαφέρει ποιες θάνατοι οι επιπτώσεις στο μαζικό χώρο. Κι έτσι φτάνουμε στα Σούπερ μάρκετ και στα Μινιόν-Κατράτζο.

ΣΟΥΠΕΡ ΜΑΡΚΕΤ ΚΑΙ ΜΙΝΙΟΝ-ΚΑΤΡΑΤΖΟΣ.

Όπως στην AEG αγνοήθηκαν οι πολιτικές και υλικές επιπτώσεις της ενέργειας στο μαζικό κίνημα του χώρου έτσι κι εδώ αγνοήθηκαν οι υλικές επιπτώσεις πάνω στους εργαζόμενους σ' αυτά τα μαγαζιά και πάρα πέρα ο αρνητικός αντίκτυπος αυτών των επιπτώσεων στα πλατύτερα στρώματα εργαζομένων.

Παρ' ότι οι ενέργειες αυτές έγιναν από διαφορετικές οργανώσεις και με διαφορετικά κείμενα διεκδίκησης, έχουν κοινή χοντρικά συλλογιστική και τα βασικά λάθη πούγιναν είναι τα ίδια. Τα λάθη αυτά φαίνονται απλώς πιο καθαρά στη περίπτωση των Μινιόν-Κατράτζου γιατί η ενέργεια πέτυχε απόλυτα υλικά και η καταστροφή ήταν σχεδόν ολική. Αν πετύχαινε εξ ίσου και η ενέργεια στα Σούπερ Μάρκετ θάχαμε τα ίδια ακριβώς αποτελέσματα που γι' αυτό το λόγο φάνηκαν λιγότερο. Όταν όμως

κάνουμε μία ενέργεια, οφείλουμε να σταθμίζουμε τις συνέπειες για τη περίπτωση που η ενέργεια πετύχει ολικά κι όχι να περνούμε σα γνώμονα το τι έγινε αλλού όπου τυχαία η βόμβα δεν έσκασε ή η φωτιά σβήστηκε αμέσως. Τα πάρα κάτω λοιπόν ισχύουν και για τις δύο περιπτώσεις.

Το πρώτο λάθος - αν και δευτερεύον - είναι ότι στα μαγαζιά αυτά δεν πουλάνε προϊόντα που ικανοποιούν ψεύτικες ανάγκες που δημιουργεί ο καπιταλισμός -όπως λέγεται στο κείμενο διεκδίκησης- αλλά αντίθετα προϊόντα πρώτης ανάγκης. Ίσως αυτό να συμβαίνει σε ορισμένες χώρες της Δυτ. Ευρώπης, αλλά εδώ στα Σούπερ Μάρκετ περισσότερο - αλλά και στα Μινιόν-Κατράτζος - ψωνίζουν οι λαϊκές τάξεις, οι εργαζόμενοι, είδη πρώτη ανάγκης και όχι οι μεγάλοι καπιταλιστές. Αυτοί ψωνίζουν είτε στο εξωτερικό είτε σε ορισμένα ειδικά πολυτελεί καταστήματα κυρίως στο Κολωνάκι. Το γεγονός αυτό δημιουργεί μία σύγχυση και κάνει την ενέργεια μη κατανοητή σ' αυτά τα λαϊκά στρώματα αφού τα βλέπουν (κυρίως τα Σούπερ Μάρκετ) σα μαγαζιά όπου ψωνίζουν φτηνότερα από αλλού (αυτό βέβαια γίνεται για συγκεκριμένους οικονομικούς λόγους κι όχι από φιλανθρωπία των αφεντικών), που δεν θα υπήρχε στην περίπτωση που θα επρόκειτο για μαγαζιά υπερπολυτελή όπου ψωνίζουν μεγάλοι καπιταλιστές.

Δεύτερο: άλλο απαλλοτρίωση κι άλλο καταστροφή. Η φαινή ιδέα, ότι όσα δε μπορούμε ν' απαλλοτριώνουμε θα τα καταστρέφουμε, που πρώτη έβαλε σ' εφαρμογή μία ομάδα καίγοντας πέρσυ ένα Σούπερ Μάρκετ κάπου στο Νέο Κόσμο και που απλώς υιοθετήθηκε άκριτα κι από άλλους όχι μόνο δεν αντέχει σε καμμία σοβαρή συζήτηση όσο καλόπιστα κι αν την εξετάσουμε αλλά είναι και διανοουμενίστικο κατασκευάσμα για να καλυφθούν άλλες αδυναμίες όπως θα δείξουμε πιο κάτω, που δείχνει επί πλέον αδιαφορία και ξέκομα απ' τα άμεσα προβλήματα επιβίωσης των εργαζομένων. Γιατί κανένας εργαζόμενος που αντιμετωπίζει άμεσα προβλήματα επιβίωσης δεν θα δεχτεί καταστροφή αγαθών τη στιγμή που τάχει άμεση ανάγκη. Ακόμη και στη Δυτ. Ευρώπη της αφθονίας αν ρίξουν μία ματιά θα δουν ότι στις ταραχές του Μπρίξτον στο Λονδίνο οι καταστροφές κτιρίου υπήρξαν αναπόφευκτες συνέπειες τόσο της μάχης με την Αστυνομία όσο και των απαλλοτριώσεων που καναν οι εξεγερμένοι άνεργοι. Αυτοί απαλλοτρίωσαν όχι μόνο ρούχα, σακάκια, παντελόνια δηλ. αγαθά πρώτης ανάγκης αλλά και τηλεοράσεις, ψυγεία, ακόμη και δακτυλίδια δηλ. αγαθά ημιπολυτελή ή ψεύτικων αναγκών σύμφωνα με την πάρα πάνω ομολογία.

Τρίτο και κυριότερο: δεν σταθμίστηκαν οι υλικές συνέπειες της ενέργειας για τους εργαζόμενους σ' αυτά τα καταστήματα. Με την καταστροφή των Μινιόν-Κατράτζου έχασαν τη δουλειά τους, τα επιδόματα τους κτλ. οι εργαζόμενοι σ' αυτά και το ίδιο θα γίνονταν και στα Σούπερ Μάρκετ αν οι ενέργειες πετύχαιναν εξ ίσου. Και δεν έχει μεγάλη σημασία το γεγονός ότι ήταν μόνο 200 ή 300. Γιατί για τα πλατιά λαϊκά στρώματα λειτουργεί η συλλογιστική: καλά οι μεγαλοκαρχαρίες ιδιοκτήτες αλλά οι εργαζόμενοι τι τους έφταιγαν. Με αποτέλεσμα να βλέπουν την ενέργεια όχι με συμπάθεια ούτε καν αδιαφορία αλλά με δυσφορία. Αυτή η δυσφορία στη περίπτωση των Σούπερ Μάρκετ υπήρξε απλώς λιγότερο έντονη.

Η δυσφορία αυτή πούναι απόρροια των αρνητικών υλικών συνεπειών της ενέργειας στους εργαζόμενους, είναι αυτή που την προσδιορίζει σαν αποτυχημένη πολιτικά ενέργεια λαϊκής βίας. Γιατί - όπως και στην AEG- αντί να προπαγανδίζει την αναγκαιότητα της, προπαγανδίζει το αντίθετο δηλ. τη βλαβερότητά της, αφού χτυπάει υλικά τους εργαζόμενους στο χώρο. Έτσι ενώ η ενέργεια ήταν απόλυτα πετυχημένη υλικά-τεχνικά, πετυχημένη με την κακώς εννοούμενη προπαγανδιστική έννοια δηλ. διαφήμιση -αφού πέτυχε να κάνει γνωστή πλατιά την οργάνωση όπως και το πολιτικό της κείμενο -, εντούτοις ήταν αποτυχημένη πολιτικά ενέργεια λαϊκής βίας, αφού το υλικό χτύπημα των εργαζομένων έχει γενικότερο αρνητικό αντίχτυπο,

δημιουργεί δυσφορία στο λαό. Συνεπώς, η ενέργεια προπαγανδίζει τη βλαβερότητά της λαϊκής βίας, ζημιώνει την υπόθεση της.

Ακόμη η δυσφορία αυτή έχει σχέση με το ζήτημα της σύνδεσης με τα πλατύτερα λαϊκά στρώματα. Αυτή η σύνδεση πούναι βέβαια μακρύχρονο πολιτικό ζήτημα και δε λύνεται με μία ενέργεια, από μόνη της, δεν μπορεί παρά νάναι αποτέλεσμα της ανάπτυξης πολύμορφων πολιτικών σχέσεων και δεσμών με το πλατύτερο μαζικό κίνημα. Και για να μπορέσουν ν' αναπτυχθούν τέτιοι δεσμοί, πρέπει κατ' αρχή οι ενέργειες μας νάναι κατανοητές κι ακόμη να προκαλούν τη συμπάθεια των πλατιών λαϊκών στρωμάτων. Γιατί αν δεν υπάρχει αυτή η συμπάθεια -παρ' ότι είναι καθαρό ότι αυτή μόνο δεν φτάνει- δεν είναι δυνατόν ν' αναπτύξουμε πολιτικούς δεσμούς και συνεπώς δεν υπάρχει περίπτωση να φτάσουμε σε στοιχειώδη σύνδεση με τις μάζες. Κι ακόμη πιο πέρα, αδιαφορία ή και δυσφορία, τότε όχι μόνο σύνδεση δεν θα επιτευχθεί αλλά υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να πετύχει το καθεστώς, αυτό που δεν μπόρεσε μέχρι τώρα να πετύχει και που θάθελε πολύ, δηλ. μία κάποια λαϊκή συναίνεση ενάντια στη λαϊκή βία. Κι αυτός είναι ο κυριότερος λόγος για τον οποίο πρέπει να εγκαταλειφθούν το γρηγορότερο αυτές οι ενέργειες.

Σωστή πολιτικά ενέργεια, που επιβεβαιώνει όλα τα πάρα πάνω θάταν η εξής: απαλλοτρίωση μέρους των προϊόντων από ένα Σούπερ Μάρκετ και μοίρασμα τους, έστω στο μέτρο του δυνατού, σε μία φτωχή συνοικία. Αυτή η ενέργεια πούχει γίνει και σ' άλλες χώρες θάχε αντίθετα, θετική απήχηση γιατί ακριβώς χτυπιέται μόνο το αφεντικό χωρίς να υπάρχουν αρνητικές συνέπειες για τους εργαζόμενους και παράλληλα έχουμε όφελος για τους προλετάριους μέσω μιας ενέργειας λαϊκής βίας δηλ. προπαγάνδισή της αναγκαιότητας της λαϊκής βίας. Αλλά μία τέτοια ενέργεια απαιτεί πολύ περισσότερη οργανωτική δουλειά. Ενώ η εμπρηστική στα Σούπερ Μάρκετ δεν απαιτεί σχεδόν τίποτε. Κι εδώ γίνεται ολοκάθαρο γιατί διαλέγονται αυτές οι ενέργειες: όχι για πολιτικούς λόγους όπως λέγεται στα κείμενα αλλά για καθαρά πρακτικούς λόγους, για λόγους ευκολίας. Κι έτσι αντί ν' αναπτυχθούμε οργανωτικά για να μπορέσουμε να κάνουμε τις σωστές πολιτικά ενέργειες που δε μπορούμε να κάνουμε σήμερα, κάνουμε τ' αντίθετο: διαλέγουμε ενέργειες βολικές κι εύκολες, χωρίς να εξετάζουμε αν είναι σωστές πολιτικά κι επινοούμε διάφορες φράσεις: ό,τι δεν μπορούμε ν' απαλλοτριώνουμε θα το καταστρέφουμε. Βαφτίζουμε και τα προϊόντα άχρηστα, για ψεύτικες ανάγκες χωρίς να βλέπουμε ότι κολυμπάμε στην πλήρη αυθαιρεσία κι ότι καταλήγουμε στα αντίθετα αποτελέσματα απ' αυτά που επιδιώκουμε.

Πέρα όμως απ' τους πάρα πάνω ειδικούς λόγους, υπάρχουν και γενικότεροι πολιτικοί λόγοι, στρατηγικής φύσης, για τους οποίους είμαστε αντίθετοι σε τέτοιες ενέργειες. Η λαϊκή βία είναι αναγκαία για να μπορέσει το λαϊκό κίνημα ν' αντιμετωπίσει τη βία του καθεστώτος στη σημερινή περίοδο, όταν η σημερινή κοινωνική κατάσταση είναι εκρηκτική, οι ταξικές αντιθέσεις τόσο οξυμμένες ώστε η παραμικρή λαϊκή κινητοποίηση καταλήγει σε αιματηρή σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής, όταν έχουμε τέτοιες αιματηρές συγκρούσεις όπως στις 16 Νοέμβρη με δύο νεκρούς κι εκατοντάδες τραυματίες και μπαίνει άμεσα κι επιτακτικά το αίτημα, για όλο το λαϊκό κίνημα, να δοθεί μία έμπραχτη απάντηση σ' αυτό το μακελειό, όταν αρχηγοί αστικών κομμάτων αποκαλούν απ' τη Βουλή τα MAT κακούργους και ΕΣ-ΕΣ, όταν αστοί δημοσιογράφοι γράφουν με τη δική τους ορολογία ότι "τρομοκρατία δεν είχαμε αλλά τώρα θ' αποχτήσουμε" που σημαίνει, ότι τώρα δικαιολογημένα οι λαϊκές δυνάμεις θα καθαρίσουν μερικούς απ' τα MAT, όταν λοιπόν μία τέτοια ενέργεια θάχε καθολική λαϊκή επιδοκιμασία, τεράστια πολιτική απήχηση που συνάμα θα ξεσκεπάζε έμπραχτα τα κόμματα της αριστεράς πού κάλυψαν στην ουσία τα MAT, εμείς τότε τι κάνουμε; Όχι μόνο δε κάνουμε τίποτε, όχι μόνο δεν προσπαθούμε να κάνουμε, αλλά πάμε και καίμε τα Σούπερ Μάρκετ ή τον Τουρισμό και λέμε με φανφαρονισμό ότι "προωθούμε

τη λαϊκή βία". Είναι συνάμα ηλίθιο και γελοίο. Είναι σα να κρυβόμαστε πίσω απ' το δάκτυλο μας.

Ηλίθιο γιατί δεν "προωθούμε" αλλά ζημιώνουμε την υπόθεση της λαϊκής βίας όπως είπαμε και γελοίο γιατί προσπαθούμε να κρύψουμε την πολιτικοϊδεολογική οργανωτική, υλική-επιχειρησι-ακή μας αδυναμία και ανεπάρκεια που όλος ο λαός βλέπει κατάφα-τσα, αφού δεν είμαστε σε θέση να κάνουμε τίποτε μπρος σ' αυτό το επιταχτικό αίτημα, με άλλες λαθεμένες ενέργειες. Κι αυτή η αδυναμία, δεν είναι δυνατό να κρυφτεί με κανένα πυροτέχνημα, καμιά ενέργεια δήθεν "αυτόνομη" ή "κοινωνικού περιεχομένου". Αυτό ομολογήθηκε άλλωστε ανοιχτά από ορισμένους αυτού του χώρου: δε μπορούμε να τα βάλουμε με τα ΜΑΤ αλλά μπορούμε να σπάμε βιτρίνες (ή να καίμε Σούπερ Μάρκετ) που σημαίνει ότι και γι' αυτούς ακόμη το σωστό είναι: να τα βάλουμε με τα ΜΑΤ και οι διάφορες φλυαρίες περί "φανταστικών κοινωνικών στόχων" κτλ. δεν είναι τίποτε άλλο παρά προφάσεις εν αμαρτίαις και πολύ φτηνές δικαιολογίες.

Αν χρειάζονται λοιπόν για κάτι οι οργανώσεις κοινής βίας, είναι για τέτοιες ενέργειες. Αυτές βγαίνουν και γίνονται επιταχτικό αίτημα απ' την ιδιαίτερα οξυμμενη κοινωνικο-οικονομική κατάσταση κι απ' τις λαϊκές κινητοποιήσεις που μετατρέπονται σε βίαιες συγκρούσεις. Αυτές οι ενέργειες δεν μπορούν να γίνουν απ' το αυθόρμητο μαζικό κίνημα παρ' ότι αυτό χρησιμοποιεί διάφορες μορφές βίας, όπως δε μπορούσε να φτάσει στις εκτελέσεις των βασανιστών, παρ' ότι αυτές έβγαιναν απ' τις αλληπάλληλες κινητοποιήσεις και τα συνθήματα (όλα στο σκύλο της ΕΣΑ, δώστε τη χούντα στο Λαό κτλ.) και τις επιδοκίμασε μ' ενθουσιασμό όταν έγιναν. Γιατί αυτές βρίσκονται ένα βήμα πιο ψηλά όχι μόνο υλικά-επιχειρησιακά-οργανωτικά αλλά κυρίως πολιτικο-ιδεολογικά. Πρέπει να επιλεγούν πολιτικά απ' τα πριν, λαβαίνοντας υπόψη μια σειρά από πολιτικούς παράγοντες όπως οι άμεσες υλικές συνέπειες, οι πολιτικές συνέπειες, ο γενικότερος πολιτικός αντίκτυπος των πάρα πάνω συνεπειών, η πολιτική συγκυρία. Αυτό δε μπορεί παρά νάναι αποτέλεσμα οργανωμένης - με την ευρύτερη πάρα πάνω έννοια - και συνειδητής δουλειάς δηλ. ν' αφορά τις οργανώσεις λαϊκής βίας. Αν λοιπόν αυτές οι οργανώσεις δεν είναι σε θέση να τις αναλάβουν, ας οργανωθούν, ας δουλέψουν για να μπορέσουν. Αν ακόμη και τότε δε μπορούν, ας ενώσουν τις δυνάμεις τους -αφού οι δυνάμεις υπάρχουν- για να τις κάνουν. Η μορφή και το είδος της οργάνωσης βγαίνει απ' τις πολιτικές ανάγκες τις πάρα πάνω ενέργειες που βάζει το κίνημα κι όχι τ' αντίθετο που καταλήγει στην οργάνωση για την οργάνωση, στον αυτοσκοπό της οργάνωσης. Αν πάλι δε μπορούν -παρ' ότι δεν το πιστεύουμε, γιατί η δική μας ενέργεια αποδείχνει ότι οι δυσκολίες μπορούν να υπερνικηθούν - τότε θάταν σωστότερο πολιτικά να μην έκαναν τίποτε αντί να επιλέγουν ενέργειες με κριτήρια πρακτικής ευκολίας και λόγω της αδύνατης οργανωτικής τους κατάστασης, που πολιτικά είναι επιζήμια για τη λαϊκή βία.

ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΥΣΚΟΛΙΩΝ ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΤΙΚΟΣ ΑΥΘΟΡΜΗΤΙΣΜΟΣ.

Απ' τα πάρα κάτω μπορούμε να βγάλουμε τα εξής γενικότερα συμπεράσματα για την αντίληψη που κρύβεται πίσω απ' αυτές τις ενέργειες. Υπάρχει κατ' αρχή μία συστηματική υποτίμηση των πολιτικών δυσκολιών που παρουσιάζει μία ενέργεια και πιο συ-γκεκριμμένα της καθοριστικής σημασίας πούχει ο θετικός ή αρνητικός αντίκτυπος μιας ενέργειας στα πλατιά λοιπά στρώματα. Αυτός με τη σειρά του είναι συνέπεια των υλικών ή πολιτικών επιπτώσεων που μπορεί νάχει ή έχει η ενέργεια στο άμεσο μαζικό κίνημα του χώρου.

Αυτό γίνεται γιατί υπάρχει μια υπερτίμηση της σημασίας της βίας σαν τέτοιας. Οι ενέργειες θεωρούνται αυτονόητα, απριόρι, θετικές, αρκεί νάναι αντικαπιταλιστικός ο στόχος, επειδή χρησιμοποιήθηκε μία. Έτσι όλες οι ενέργειες λαϊκής βίας είναι

θετικές, είναι αντικαπιταλιστικές κι άρα επαναστατικές, επειδή ο στόχος είναι αντικαπιταλιστικός. Έχουμε δηλ. έναν αυθορμητισμό. Απ' την άλλη οι ενέργειες θεωρούνται πετυχημένες όταν πετύχουν υλικά δηλ. σκάσει η βόμβα και υπάρξει καταστροφή. Αυτό φαίνεται τελείως καθαρά στη περίπτωση των Σούπερ Μάρκετ και των Μινιόν-Κατράτζου όπου η υλική επιτυχία, οι καταστροφές, το επιτυχές σαμποτάζ σημαίνει για τις οργανώσεις που τις έκαναν και πολιτική επιτυχία, δηλ. προπαγάνδισή της βίας. Έτσι η διαφορά που υπάρχει είναι ότι οι μεγάλες ενέργειες είναι σημαντικότερες κι οι μικρές, λιγότερο σημαντικές. Όλες όμως είναι θετικές. Το κριτήριο λοιπόν επιτυχίας μιας ενέργειας είναι το υλικό, η μία καταστροφή κι όχι το πολιτικό κριτήριο δηλ. αν επιτυγχάνεται συγκεκριμένα η προπαγάνδισή της αναγκαιότητας της λαϊκής βίας. Κι αυτό ακριβώς είναι ο ορισμός. Αυτή η αντίληψη δυστυχώς κυριαρχεί στις περισσότερες οργανώσεις λαϊκής βίας.

Αυτό ίσως να φανεί περίεργο σε μερικούς αλλά για να βεβαιωθούν δεν έχουν παρά να ρίξουν μία ματιά απ' τη μία στις ατέλειωτες λίστες ενεργειών λαϊκής βίας πούχουν γίνει, που συνεχώς αναδημοσιεύονται, όπου όλες οι ενέργειες θεωρούνται θετικές επειδή εξασκήθηκε βία και ποτέ δεν κριτικαρίστηκε καμιά κι απ' την άλλη στα κείμενα διεκδίκησης όπου υπογραμμίζεται πάντα με έμφαση η σημασία των καταστροφών, τα προβλήματα τα υλικά που μπαίνουν έτσι στους καπιταλιστές και αγνοούνται συστηματικά οι πολιτικές επιπτώσεις κι η πολιτική απήχηση της ενέργειας. Αυτό ακριβώς είναι συνέχεια του ότι δεν έχει ξεκαθαριστεί τι σημαίνει πετυχημένη πολιτικά ενέργεια λαϊκής βίας και θεωρείται σαν τέτοια η υλική επιτυχία.

Το παράδειγμα της AEG δείχνει επίσης ότι υπάρχει υποτίμηση της σημασίας του νόμιμου μαζικού αγώνα ακόμη κι αν πρόκειται για γνήσιο προλεταρισμό που βρίσκεται έξω απ' τα κομματικά πλαίσια. Το ότι αγνοήθηκαν τελείως οι επιπτώσεις της ενέργειας πάνω σ' αυτόν, δεν μπορεί παρά να σημαίνει ότι αυτός θεωρείται πολιτικά τελείως ασήμαντος, σε σχέση με την τεράστια σημασία που αποδίδεται στη βίαια ενέργεια. Κι αυτό οδηγεί σε σύγχυση και λαθεμένα συμπεράσματα, δηλ. είτε ότι το νόμιμο μαζικό κίνημα δεν χρειάζεται είτε ότι θα πρέπει κι αυτό να χρησιμοποιεί βία.

Κι αυτό είναι λάθος γιατί αν ένας μαζικός αγώνας αποτύχει - δηλ. δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματα του - αυτό δε σημαίνει ότι αν χρησιμοποιούσε βία και μάλιστα με τη μορφή βόμβας αυτός θα πετύχαινε. Κι ούτε ότι επειδή απότυχε δε χρειάζεται να γίνονται τέτοιοι αγώνες. Γιατί μέσα απ' αυτούς τους αγώνες της άμεσης ταξικής πάλης γίνεται η στοιχειώδης πολιτική διαπαιδαγώγηση των προλετάρων, ανεβαίνει το επίπεδο της ταξικής συνείδησης τους κι επιπλέον σήμερα βλέπουν μέσα απ' την ίδια τους την πρακτική τη συμβιβαστική και οπορτουνιστική γραμμή των κομματικών δυνάμεων κι έτσι κατανοούν καλύτερα απ' ότι θα τόκα-ναν με δέκα κείμενα, τι σημαίνει ρεφορμιστής γραφειοκράτης. Κατά συνέπεια αυτοί οι αγώνες έχουν πολύ μεγάλη σημασία για την ανασύνταξη του επαναστατικού κινήματος ακόμη οι αγωνιστές δεν έχουν συνειδητοποιήσει την αναγκαιότητα της λαϊκής βίας.

Εδώ πρέπει να σταθούμε και σ' ένα άλλο ζήτημα πούναι απόρροια αυτού του αυθορμητισμού και συνάμα προσπάθεια κάλυψής του. Είναι η σύγχυση που καλλιεργείται απ' τις οργανώσεις λαϊκής βίας σχετικά με τη φύση τους με συνέπεια την καταπάτηση της αρχής της αυτονομίας του μαζικού κινήματος που γίνεται στο όνομα ακριβώς της αυτονομίας. Η περίπτωση της AEG δείχνει ότι αυτές οι οργανώσεις καταπατούν αυτή την αρχή κι έτσι αυθαιρετούν επειδή δεν έχουν κατανοήσει ποιο είναι το κριτήριο επιλογής μιας ενέργειας και προσπαθούν να τη δικαιολογήσουν και να τη νομιμοποιήσουν σα νάταν κατάληξη ή πρωτοβουλία ενός άμεσου μαζικού κινήματος. Με το να αυτοαποκαλούνται όμως αυτόνομες ή να

αποδέχονται τη "θεωρία της αυτονομίας" δεν σημαίνει ότι εξισώνονται με το άμεσο μαζικό κίνημα. Αυτή η διαφορά δεν είναι λεκτική, τυπική αλλά ουσιαστική.

Γιατί στη μία περίπτωση η χρήση βίας μπορεί να καταστεί αναγκαία απ' τη διαλεκτική ανάπτυξη του άμεσου μαζικού κινήματος που διεκδικεί ορισμένα αιτήματα, χτυπιέται βίαια, και απαντάει βίαια. Αυτοί λοιπόν που δρουν έτσι, δεν έχουν για στόχο τη προπαγάνδισή της βίας παρ' ότι αυτό μπορεί να συμβεί στην πράξη. Ενώ στην άλλη περίπτωση η ενέργεια είναι επιλογή ανάμεσα σε μια σειρά δυνατές ενέργειες με σκοπό τη προπαγάνδισή της λαϊκής βίας κι αυτοί που τη κάνουν είναι πεισμένοι πολιτικο-ιδεολογικά για την αναγκαιότητα της. Στην πρώτη περίπτωση έχουμε μια αυθόρμητη, μη συνειδητή ενέργεια, στη δεύτερη μια συνειδητή. Γι' αυτό οι τελευταίες πρέπει να κρίνονται με διαφορετικά κριτήρια δηλ. σε σχέση με το αν η επιλογή ήταν τέτοια που πετυχαίνει αυτή η προπαγάνδισή ενώ στην πρώτη περίπτωση δεν είναι αυτός ο σκοπός τους.

Αυτές οι οργανώσεις λοιπόν προσπαθούν να παρουσιάσουν αυτές τις ενέργειες σαν αυθόρμητες, μη συνειδητές ενός μαζικού κινήματος για να τις δικαιολογήσουν και για να καλύψουν την απουσία τους σαν ενέργειες προπαγάνδισής της λαϊκής βίας. Γι' αυτό χρησιμοποιούν τη "θεωρία της αυτονομίας". Ο αυτόνομος πυρήνας σπάει την αδράνεια και παίρνει πρωτοβουλίες, λένε, σα να προέρχεται απ' το άμεσο μαζικό κίνημα. Αυτές όμως οι οργανώσεις δεν είναι άμεσο μαζικό κίνημα γιατί τα κίνητρα τους είναι μια ορισμένη πολιτικό-ιδεολογική αντικαπιταλιστική αντίληψη και μια αντίστοιχη οργανωτική, που εκφράζεται στα κείμενα τους, με την οποία δικαιολογούν την αναγκαιότητα της λαϊκής βίας. Κι αυτά είναι ακριβώς τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των οργανώσεων της άκρας αριστεράς κι όχι του άμεσου μαζικού κινήματος. Το ότι αυτή η πολιτικό-ιδεολογική αντίληψη μπορεί νάναι συγκεχυμένη, χαώδης κι αυθορμητίστικη κι η οργανωτική υπέρ χαλαρών οργανωτικών δεσμών ακόμη ν' αρνείται την αναγκαιότητα οργανωτικής δουλειάς (είναι κι αυτή μια συγκεκριμένη οργανωτική αντίληψη) δεν αλλάζει σε τίποτε την ουσία: ότι είναι οργανώσεις της άκρας αριστεράς κι όχι άμεσο μαζικό κίνημα. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι δεν είναι λαϊκές δυνάμεις ή μέρος του λαϊκού κινήματος όπως λένε ορισμένοι καραγκιόζηδες. Απλώς δεν είναι άμεσο μαζικό κίνημα όπως άλλωστε μια σειρά από άλλες λαϊκές δυνάμεις, οι νόμιμες αριστερίστικες οργανώσεις, κόμματα κλπ. Κι αυτό ισχύει για όλες τις οργανώσεις λαϊκής βίας που κάνουν οργανωμένες βίαιες ενέργειες και τις διεκδικούν μ' ένα συγκεκριμένο όνομα και μ' ένα πολιτικο-ιδεολογικό αντικαπιταλιστικό κείμενο. Δικαίωμα τους είναι να λέγονται αυτόνομοι αν θέλουν αλλά δεν είναι ο τίτλος με τον οποίο αυτοβαφτίζο-νται που καθορίζει τη φύση τους αλλά τα πάρα πάνω ουσιαστικά γνωρίσματα.

Το πόσο αυτόνομοι είναι το είδαμε ολοκάθαρα στη περίπτωση της AEG όπου δεν είχαν καμιά απολύτως σχέση με το χώρο. Κι ακόμη, αν υπήρχαν εκεί αυτόνομοι με την ουσιαστική και πραγματική σημασία της λέξης ότι δηλ. είχαν βγει γνήσια απ' το μαζικό κίνημα του χώρου κι άρα νομιμοποιούνταν να δράσουν εκεί, αυτοί ήταν η ομάδα που πρωτοστάτησε στην απεργία και που την γρά-φανε στα παλιά τους τα παπούτσια. Έτσι αυτή η "αυτονομία" επιτρέπει σε ορισμένους να κάνουν λαθεμένες επιλογές που τις παρουσιάζουν σαν νάταν η κατάληξη του άμεσου μαζικού κινήματος του χώρου -αφού κανείς δεν μπορεί να το ελέγξει λόγω της συνωμοτικότητας - δηλ. να αυθαιρετούν συνέχεια, έχοντας έτοιμη τη δικαιολογία του "αυτόνομου πυρήνα".

Τα ίδια ισχύουν και για την περίπτωση των Σούπερ Μάρκετ και των Μινιόν-Κατράτζου. Μόνο στην περίπτωση που καταναλωτές - εκτός βέβαια απ' τους ίδιους τους εργαζόμενους σ' αυτά τα μαγαζιά- αποφάσιζαν να τα κάψουν θάχαμε αυτόνομη δράση. Αυτοί όμως που τάκωσαν δεν τόκαναν επειδή είναι καταναλωτές αλλά επειδή είναι οργανώσεις πούχουν συνείδηση της αναγκαιότητας της λαϊκής βίας και τα

διάλεξαν για να την προπαγανδίσουν. Αυτό ισχύει τόσο για την πρώτη όσο και για τη δεύτερη παρ' ότι είναι καινούργια, όπως το δείχνει το πολιτικό-ιδεολογικό αντικαπιταλιστικό κείμενο και η ρητή αναφορά σε προηγούμενη βίαια δραστηριότητα.

Θα μας πουν ίσως: καλά, σ' αυτή τη περίπτωση θάταν θετική η ενέργεια. Σ' αυτή την περίπτωση όλα τα αρνητικά που αναφέραμε θα παράμεναν. Αλλά σε περίπτωση που επρόκειτο για μια πρώτη ενέργεια, θα υπήρχε το θετικό, ότι νέες δυνάμεις σπάνε την παθητικότητα κι αδράνεια που καλλιεργούν τα κόμματα κι αναλαμβάνουν πρωτοβουλίες στη βάση. Και σ' αυτή την περίπτωση δεν μπορείς ν' απαιτείς από νέες δυνάμεις νάχουν μεμιάς ξεκαθαρίσει όλα τα πάρα πάνω κι είναι αναπόφευκτο να γίνουν λάθη, τα οποία, εφόσον υπάρχει η στοιχειώδης σεμνότητα να τα αναγνωρίζουμε και να βγάζουμε διδάγματα απ' αυτά, δεν μπορεί παρά να διορθωθούν. Ενώ τώρα πρόκειται για τις ίδιες οργανώσεις λαϊκής οίας που επειδή δε μπορούν να κάνουν τις σωστές ενέργειες καλύπτουν αυτή την αδυναμία τους μ' αυτές τις "αυτονομίες"

Κι ενώ λοιπόν είναι οργανώσεις της άκρας αριστεράς κι όχι άμεσο μαζικό κίνημα πολλές απ' τις ενέργειες τους βρίσκονται πιο κάτω κι απ' τις βίαιες ενέργειες του αυθόρμητου μαζικού κινήματος, τόσο υλικά αλλά κυρίως πολιτικά. Το άμεσο μαζικό κίνημα έχει Χρησιμοποιήσει επανειλημμένα στις βίαιες κινητοποιήσεις ορισμένες στοιχειώδεις μορφές βίας όπως πέτρες, εμπρησμούς, καταστροφές κλπ. Αυτές τις μορφές τις έχει χρησιμοποιήσει και θα τις χρησιμοποιεί χωρίς να χρειάζεται γι' αυτό τις οργανώσεις λαϊκής βίας. Μερικές φορές τις χρησιμοποίησαν ακόμη κι οι κομματικές δυνάμεις ή καθαρά επαγγελματικού τύπου κινητοποιήσεις. Επίσης σήμερα έχουν χρησιμοποιηθεί σε μια σειρά βίαιες συγκρούσεις μολότωφ (Αγ. Βαρβάρα, Μαρούσι, Μέγαρα, Ρόδο), εκρηκτικές βόμβες (Ρόδος, Σπάτα), καραμπίνες κυνηγητικές (Ρόδος, Μέγαρα). Αυτές λοιπόν τις μορφές και κυρίως τις εμπρηστικές, αυτό το αυθόρμητο μαζικό κίνημα όπως και οι στοιχειώδεις και προσωρινές μορφές οργάνωσης που το συνοδεύουν πάντα π.χ. μία μικρή ομάδα του κινήματος βάζει μια βόμβα, μπορεί και τις χρησιμοποιεί από μόνο του. Κι αν χρησιμοποιήσει μια εμπρηστική ή μια εκρηκτική αυτό δε σημαίνει ότι μια οργάνωση λαϊκής βίας πρέπει να πάει εκ των υστέρων και κάπου αλλού ενδεχόμενα, να βάλει μια τέτοια βόμβα και σε τέτοια περιορισμένη έκταση που ν' αγνοείται απ' τον τύπο. Αυτή η ενέργεια είναι πιο κάτω αφού δεν έχει καν τη μαζικότητα πούχει η πρώτη κι ακόμη περισσότερο είναι πιο κάτω πολιτικά. Γιατί στη περίπτωση που η μαζική χρήση βίας εμποδίζει έστω προσωρινά, π.χ. το πετροχημικό στο Νεοχώρι ή τη δημιουργία χαβούζας, τα άμεσα αυτά συγκεκριμένα αποτελέσματα προπαγανδίζουν από μόνα τους στην πράξη την αναγκαιότητα της λαϊκής βίας, εφόσον αυτά γίνονται πλατιά γνωστά απ' τον τύπο. Ενώ π.χ. μια εμπρηστική ή μια εκρηκτική που αποσιωπάται απ' τις εφημερίδες ή που περνάει καταχωνιασμένη στα ψιλά των μέσα σελίδων, σε ποιον την προπαγανδίζει; Σε κανένα, αφού κανείς δε τη μαθαίνει, εκτός ίσως απ' το πολύ στενό κύκλωμα της "βίας στη βία της εξουσίας". Αυτοί όμως είναι ήδη πεισμένοι για την αναγκαιότητα της. Κατά συνέπεια αυτές οι ενέργειες δεν πετυχαίνουν το στόχο τους, την προπαγάνδη της λ. βίας, δηλ. πολιτικά είναι σαν να μην έγιναν. Είναι η τρίτη κατηγορία ενεργειών: δίπλα στις σωστές, αυτές που προπαγανδίζουν τη λ. βία στις λαθεμένες που πετυχαίνουν το αντίθετο, ζημιώνουν τη λ. βία έχουμε κι αυτές που περνάνε απαρατήρητες, δηλ. δεν πετυχαίνουν το στόχο τους. Κι ενώ λοιπόν ορισμένες οργανώσεις κάνουν ενέργειες που είτε ζημιώνουν την λαϊκή βία είτε είναι πιο κάτω υλικά και κυρίως πολιτικά απ' τις αυθόρμητες βίαιες ενέργειες του άμεσου μαζικού κινήματος δεν χάνουν την ευκαιρία να αυτοδιαφημίζονται σαν πρωτοποριακές κι επαναστατικές.

Έχουν δηλαδή την απαίτηση να θεωρούνται πρωτοποριακές με ενέργειες πούναι κάτω απ' αυτές του αυθόρμητου μαζικού κινήματος¹.

1. Και σ' αυτό το σημείο βέβαια κάνουν σύγχυση, μεταξύ των ομάδων που πρωτοστατούν σ' έναν αγώνα και της πρωτοπορείας, η πολιτική έννοια της οποίας είναι τελείως διαφορετική

Σ' αυτό το σημείο, ο ιδεολογικός αυθορμητισμός οδηγεί και σ' ένα άλλο λάθος, σ' ενέργειες που γίνονται με τη σκέψη: αφού αυτοί που θάρθουν κοντά μας, είναι αυτοί πούναι πεισμένοι για την αναγκαιότητα της λ. βίας, θα κάνουμε ενέργειες που αυτοί θεωρούν σωστές και δε μας ενδιαφέρουν τα πλατιά λαϊκά στρώματα που άλλωστε επηρεάζονται απ' τα κόμματα και τις φυλλάδες. Αυτό είναι λάθος για τους εξής λόγους: 1) Αυτοί που ενδιαφέρονται για τις ενέργειες λαϊκής βίας δεν είναι μόνο όσοι την αποδέχονται στα λόγια αλλά το πιο προχωρημένο και συνειδητοποιημένο κομμάτι της βάσης τόσο των αριστεριστικών οργανώσεων όσο και των δύο κομμάτων και του ΠΑΣΟΚ. Αυτό γιατί αυτά τα στοιχεία έχουν πλήρη συνείδηση ότι ειρηνικό πέρασμα στη χώρα μας αποκλείεται και βλέπουν για λόγους τακτικής σωστή τη νόμιμη δράση. Ακόμη η ένταξη στα κόμματα τους δίνει μια δυνατότητα για μαζική δουλειά που δε θάχαν στις αριστεριστικές οργανώσεις. Αυτό επιβεβαιώνεται απ' αυτά που λένε οι ηγεσίες των κομμάτων, ότι δηλ. σε περίπτωση εκτροπής θα κάνουν ένοπλη αντίσταση, που το λένε για να τους καλμάρουν απλώς τις ανησυχίες, αφού η 21η Απρίλη τους διαψεύδει πανηγυρικά. Αυτοί λοιπόν οι αγωνιστές ενδιαφέρονται για τη λαϊκή βία. 2) Αυτά τα στοιχεία, τόσο των κομμάτων όσο και των αριστεριστών, ακόμη κι αυτοί που αποδέχονται τη βία στα λόγια έχουν ορισμένες επιφυλάξεις, αμφιβολίες -άλλοι περισσό-τερο άλλοι λιγότερο - σχετικά με το πόσο αυτές οι ενέργειες δεν έρχονται σε σύγκρουση με το μαζικό αγώνα και πώς μπορούν να συμβαδίζουν μ' αυτόν. Γι' αυτό το λόγο, όλοι αυτοί επηρεάζονται βαθιά απ' τη θετική ή αρνητική απήχηση πούχει μια ενέργεια στα πλατιά λαϊκά στρώματα και δεν γίνεται το αντίθετο. Αυτό φάνηκε τελείως καθαρά στη περίπτωση του Μαλλιού όπου, μπροστά στη λαϊκή επιδοκιμασία της ενέργειας, ορισμένες αριστεριστικές οργανώσεις πούχαν τελείως αντίθετη γραμμή, έκαναν στροφή 180 μοιρών κι υποστήριξαν την ενέργεια για λόγους καθαρά δημαγωγικούς. Η λαϊκή αυτή επιδοκιμασία δημιουργεί μια πραγματική αντίθεση ανάμεσα σ' αυτά .τα στοιχεία και τις ηγεσίες των κομμάτων που βραχυπρόθεσμα μπορεί βέβαια να μην έχει οργανωτικές συνέπειες αλλά θα οξύνεται όλο και περισσότερο εφόσον αυτού του τύπου οι ενέργειες συνεχιστούν. Κατά συνέπεια σ' αυτή την πλατιά λαϊκή κατανόηση, συμπάθεια κι επιδοκιμασία πρέπει να στοχεύουμε με τις ενέργειες μας για να πετύχουμε στη συνέχεια και την ευνοϊκή αποδοχή, την οποιαδήποτε βοήθεια ή συμμετοχή των πιο συνειδητοποιημένων στοιχείων. 3) Όποιος πράγματι είναι πεισμένος για την αναγκαιότητα της λ. βίας κοιτάζει να οργανωθεί για να μπορέσει να κάνει τέτοιες ενέργειες και δε φωνάζει απ' το πρωί μέχρι το βράδυ "βία στη βία". Μια μικρή όμως μερίδα απ' αυτό το χώρο δεν ενδιαφέρεται πραγματικά, αλλά μόνο απ' τη σκοπιά της πολιτικο-ιδεολογικής βαβούρας, του πώς θα τη βγαίνει απ' τα αριστερά στις νεολαίες, στους αριστεριστές, κλπ. Έχουν συμφέρον λοιπόν να κριτικάρουν τις ενέργειες απ' τα αριστερά, αφού δεν έχουν σκοπό να δουλέψουν σοβαρά και να υποβαθμίσουν τις δυσκολίες. Μάλιστα όσο λιγότερο έχουν κάνει ενέργειες ή είναι αποφασισμένοι να κάνουν τόσο περισσότερο συζητάνε και κριτικάρουν, εκμεταλλευόμενοι και το γεγονός ότι όσοι θέλουν να δουλέψουν σοβαρά έχουν δυσκολία στο να τους αντικρούσουν ανοιχτά κι έτσι επηρεάζουν ορισμένους άπειρους αγωνιστές με αποτέλεσμα να γίνονται ενέργειες λαθεμένες πολιτικά επειδή ορισμένοι αυτού του χώρου τις παρουσιάζουν σαν επαναστατικές, με φανταστικό κοινωνικο περιεχόμενο. Αυτοί πρέπει να ναι οι μονοί που επιδοκίμασαν τα Σούπερ Μάρκετ και τα Μινιόν Κατράτζος. Αυτό το λάθος λοιπόν οδηγεί σε

ενέργειες που ζημιώνουν τη λ. βία και συνάμα σε σε-κταρισμό αφού γίνονται για ένα πολύ μικρό κύκλωμα και είναι ακατανόητες για τα πλατιά λαϊκά στρώματα.

Τέλος έχουμε κι άλλη μια παρανόηση στους χώρους ακριβώς που χρειάζεται ν' αναπτυχθεί μια αυτόνομη δραστηριότητα όπως σε σχέση με τα γενικότερα κοινωνικά προβλήματα, όπου παρατηρείται κι εδώ μια υπερτίμηση της σημασίας της βίας κι υποτίμηση της ανοιχτής μαζικής δουλειάς. Παράδειγμα η ΔΕΗ, οι φουσκωμένοι λογαριασμοί και το ζήτημα της αυτομείωσης δηλ. ν' αρνηθούμε να πληρώσουμε τις αυξήσεις. Με το να βάλουμε μια βόμβα στη ΔΕΗ κανείς δε πρόκειται ν' αρνηθεί να πληρώσει το ρεύμα. Αν υπάρχει μια ικανότητα να πετύχει, αυτή είναι μόνο αν γίνει ανοιχτή μαζική δουλειά στις γειτονιές, με επιτροπές ρήσης που θα πείσουν το κόσμο να μη τις πληρώσει. Μόνο αν πειστεί μια ολόκληρη γειτονιά να μη πληρώσει τις αυξήσεις μπορεί η αυτομείωση να πετύχει γιατί είναι πολύ δύσκολο να κόψουν το ρεύμα σ' όλη τη γειτονιά. Κι αυτή ακριβώς είναι αυτόνομη δραστηριότητα που πρέπει να γίνει ανοιχτά, μαζικά και δε σημαίνει ότι επειδή έρχεται σε σύγκρουση με τους νόμους, πρέπει να γίνει από παράνομες οργανώσεις κι ακόμη περισσότερο με βόμβες. Αυτή τη στοιχειώδη δουλειά που μετά τη τελευταία κατακραυγή που δημιούργησε η ΔΕΗ, θά-χε μεγάλες πιθανότητες επιτυχίας -αφού μπρος στη λαϊκή πίεση, έφτασαν ως και τα κόμματα να μιλάνε γι' αυτό- και μεγάλη πολιτική σημασία, δεν παίρνουν καμιά πρωτοβουλία για να την προωθήσουν τουλάχιστο στις γειτονιές τους, τόσο οι αριστεριστές - αποδείχνοντας κι εδώ την πλήρη ανυπαρξία τους- όσο εν μέρει κι οι διάφοροι "αυτόνομοι". Κι ενώ αυτή η δουλειά δε γίνεται, ορισμένοι καταφεύγουν σε βίαιες ενέργειες εκεί που δε χρειάζονται, δείχνοντας έτσι σύγχυση ανάμεσα στην αναγκαιότητα και τους χώρους της αυτόνομης ανοιχτής μαζικής δουλειάς και αυτές των βίαιων ενεργειών.

Μερικοί θα πουν ίσως: έτσι περιορίζεται ο ρόλος της βίας. Μα η βία δεν είναι πανάκεια που λύνει όλα τα ζητήματα ακόμη κι αυτά δεν την αφορούν. Η βία είναι αναγκαία για να μπορέσει το λαϊκό κίνημα ν' αντιμετωπίσει τη βία του καθεστώτος τόσο σήμερα όσο και μελλοντικά στη φάση της επαναστατικής ανατροπής του. Είναι απλώς μια μορφή πάλης που δεν μπορεί κι ούτε πρέπει να υποκαταστήσει τις άλλες μορφές κι ούτε να συγχέεται μ' αυτές. Ζητήματα όπως το δέσιμο με το πλατύτερο μαζικό κίνημα πούναι πολιτικό, μακροχρόνιο και αφορά και το μαζικό αγώνα, δεν λύνεται με μια βόμβα. Ζητήματα πολιτικο-ιδεολογικής φύσης αλλά και μαζικού αγώνα, όπως π.χ. της Παιδείας, δε λύνονται με βόμβες όπως επίσης και τα γενικότερα κοινωνικά (ΔΕΗ, ΟΑΕΔ κλπ.). Όπως απ' την άλλη, η βία του καθεστώτος, π.χ. των ΜΑΤ, δε μπορεί να αντιμετωπιστεί με ιδεολογικό αγώνα αλλά με τη λαϊκή βία. Μ' αυτή τη νοοτροπία καταλήγουμε στην εξής τραγελαφική κατάσταση: εκεί που χρειάζεται αυτόνομη ανοιχτή μαζική δουλειά και δε χρειάζεται βία κι ακόμη περισσότερο με τη μορφή βόμβας χρησιμοποιούμε βόμβα. Κι απ' την άλλη εκεί που πραγματικά είναι απαραίτητη η λ. βία, π.χ. για ν' αντιμετωπίσουμε τα ΜΑΤ σαν ένας απ' τους κύριους φορείς της βίας του καθεστώτος, δε τη χρησιμοποιούμε.

Συμπερασματικά μπορούμε να πούμε: η υπερτίμηση της σημασίας της βίας σαν τέτοιας, η υποτίμηση των πολιτικών δυσκολιών, η αδυναμία προσδιορισμού των κριτηρίων επιλογής μιας ενέργειας και των ορίων ανάμεσα στους χώρους της αυτόνομης μαζικής δραστηριότητας και της βιαιότητας, αυτός ο χωρίς αρχές μιλιταριστικός αυθορμητισμός, όντας σ' αναζήτηση πολιτικών κριτηρίων καταφεύγει στη "θεωρία της αυτονομίας" και ντύνεται με το μανδύα του αυτόνομου και αυθόρμητου μαζικού κινήματος με λογικό αποτέλεσμα να καταπατάει την ουσιαστική αυτονομία του, δηλ. καταλήγει αναγκαστικά στην αυθαιρεσία. Αυτή η "αυτονομία" έχοντας σα βαθύτερο ιδεολογικό υπόβαθρο τον χωρίς αρχές αυθορμητισμό, κάνει ενέργειες αυθαίρετες πούχουν αρνητικές υλικές και πολιτικές επιπτώσεις στο μαζικό

κίνημα του χώρου κι άρα είναι επιζήμιες για τη λαϊκή βία αντί να τη προπαγανδίζουν, έχουν αρνητική απήχηση και δημιουργούν δυσφορία στα πλατύτερα λαϊκά στρώματα.

Κι αν ορισμένοι, και όψιμα μιλάνε για μετατροπή της αυτονομίας σε αυθαιρεσία -ενώ είναι οι πρώτοι διδάξαντες και σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα- θέλουν πραγματικά να προσφέρουν στον αγώνα ενάντια σ' αυτή την αυθαιρεσία δεν έχουν άλλο δρόμο παρά να κριτικάρουν τις σημαντικότερες τέτοιες ενέργειες, αποκαλύπτοντας την αντίληψη που οδηγεί σ' αυτές και χτυπώντας την κι όχι να λένε ότι η τάδε ενέργεια είναι αυθαίρετη επειδή δε την έκαναν αυτοί, ενώ όμως έχουν κάνει ακριβώς την ίδια (ίδιο στόχο, ίδιες συνέπειες) και τη θεωρούν σωστή. Με τέτοια μεροληπτική κι επιφανειακή "κριτική" απ' όπου λείπει η στοιχειώδης σοβαρότητα, δε γίνεται αγώνας ενάντια σ' αυτή την αυθαιρεσία.

ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΩΝ ΔΥΣΚΟΛΙΩΝ.

Αν όμως αυτές οι αρνητικές πολιτικές συνέπειες της υποτίμησης των πολιτικών δυσκολιών των ενεργειών λαϊκής βίας είναι σοβαρές, ακόμη πιο σοβαρές είναι οι συνέπειες της υποτίμησης των επιχειρησιακών δυσκολιών μιας ενέργειας. Για να το δείξουμε θ' αναφέρουμε την ενέργεια της AEG όπως αυτή περιγράφηκε στο κείμενο που στάλθηκε στον τύπο, καθώς και μια άλλη ενέργεια πούγινε στις αρχές του 76 δηλ. περίπου ενάμισο χρόνο πριν, κι όπου έγιναν βασικά τα ίδια λάθη και που θα εξετάσουμε πρώτα.

Σ' αυτή την ενέργεια, μια ομάδα από 7 συντρόφους πήγε να βάλει μια βόμβα. 1η στιγμή που δυο απ αυτούς έβαζαν τη βόμβα κι οι υπόλοιποι κρατούσαν τσίλιες, σε διάφορα σημεία και σε αρκετή απόσταση μεταξύ τους, βγήκε απ' το κτίριο ένας φύλακας-μπατσος οπλισμένος και βρέθηκε σχεδόν δίπλα στους δύο. Αυτοί δεν αντελήφθησαν, ούτε όμως κι αυτός τους είδε. Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση και τον κίνδυνο να γίνουν αντιληπτοί, οι τσι-λιαδόροι πήραν διάφορες πρωτοβουλίες πούταν βέβαια ασυντόνιστες αναμεταξύ τους, αφού δεν είχαν προγραμματιστεί. Έτσι άλλος προσπαθούσε να κινήσει τη προσοχή του μπάτσου για να μη δει τους δυο συντρόφους που βάζανε τη βόμβα, άλλοι μείνανε στη θέση τους περιμένοντας, άλλος πάλι έφυγε. Τελικά, κι αφού ο φύλακας-μπατσος πλησίασε κάπως προς τον ένα τσιλιαδόρο, μπόρεσαν οι δύο ν' απομακρυνθούν κι όταν τους πήρε χαμπάρι ήταν πολύ αργά, τάχασε και δεν αντέδρασε καθόλου. Η ομάδα βέβαια ήταν οπλισμένη, αλλά αν ο μπάτσος αντιδρούσε διαφορετικά, όπως π.χ. στην AEG, και τραβούσε αμέσως πιστόλι, θα μπορούσε να υπάρξει χτύπημα. Και γι' αυτό το λόγο, αυτή η ενέργεια θάπρεπε να συζητηθεί διεξοδικά, να επισημανθούν τα λάθη για να μη ξαναπαρουσιαστεί τέτοια περίπτωση.

Αν είχε γίνει αυτή η συζήτηση και κριτική, θάχαν επισημανθεί εύκολα τα δύο βασικά λάθη: 1) Δεν είχε γίνει αρκετή προετοιμασία, απ' τη σκοπιά της συλλογής πληροφοριών για το αν και πώς φυλάγεται ο στόχος. Έτσι η επιχείρηση οργανώθηκε σαν να μην υπήρχε φύλακας ενώ υπήρχε. Κι αυτό έγινε, γιατί αυτός άλλοτε έμπαινε και καθόταν μέσα στο κτίριο, άλλοτε έβγαινε κι άλλοτε έκανε βόλτες λίγο πιο πέρα. Έτσι οι σύντροφοι που πήγαν 2-3 βράδυα πριν απ' την επιχείρηση, έριξαν μια πρόχειρη ματιά, δεν τον είδαν κι έβγαλαν λάθος συμπέρασμα. Εσφαλμένη λοιπόν πληροφόρηση που βασίζονταν σε πρόχειρη, επιπόλαιη κι ανεπαρκή χρονικά μελέτη του στόχου. 2) Τη στιγμή που γίνεται μια δουλειά, αν εμφανιστεί ένας μπάτσος έστο τυχαία, πράγμα που δε μπορεί ν' αποκλιστεί, δε μπορείς να κάνεις τον άσχετο. Γι' αυτό πρέπει να υπάρχει απ' τα πριν, μελετημένο, ένα πλάνο αντιμετώπισης του. Αν υπήρχε ένα τέτοιο πλάνο, 7 άτομα οπλισμένα, θα δρούσαν συντονισμένα και θα μπορούσαν εύκολα να τον εξουδετερώσουν, να τον αφοπλίσουν, χωρίς καν να χρειάζεται να τον πυροβολήσουν. Η απουσία ενός τέτοιου πλάνου δημιούργησε κινδύνους για τους συντρόφους που θα μπορούσαν νάχαν συνέπειες.

Απ' τα πάρα πάνω μπορούσαν να βγουν εύκολα τα εξής δυο διδάγματα: 1) Η συλλογή πληροφοριών πρέπει να καλύπτει ένα διάστημα αρκετά μακρύ με τη διπλή έννοια, α) Αν η ενέργεια π.χ. πρόκειται να γίνει στις 12 πρέπει να καλύπτει τουλάχιστον το διάστημα 11 μέχρι 2 κι όχι 12 μέχρι 12.30. β) Το μίνιμουμ μελέτης ενός στόχου είναι 2 βδομάδες. Γιατί πρέπει να μαζευτούν πληροφορίες για όλες τις μέρες, αφού μπορεί να υπάρχουν μετρά, μια φορά τη βδομάδα και θα πρέπει αυτές οι πληροφορίες να επιβεβαιωθούν με μια δεύτερη βδομάδα ότι δεν ήταν τυχαίες. Κι ακόμη αυτές οι πληροφορίες πρέπει νάναι φρέσκιες κι όχι νάχουν μαζευτεί πριν από 2 μήνες γιατί μπορεί να μην ισχύουν πια.

2) Το να μην υπάρχει πλάνο αντιμετώπισης μπάτσου σημαίνει ότι η ασφάλεια των συντρόφων την ώρα που γίνεται η ενέργεια, εξαρτάται απ' το τυχαίο γεγονός που είναι η εμφάνιση μπάτσου εκείνη τη στιγμή. Και κανένας σοβαρός αγωνιστής δε μπορεί να δεχτεί ν' αγωνιστεί με τέτοιες προϋποθέσεις -ακόμη κι αν πάρει μέρος σε 1 ή 2 ενέργειες μέχρι να το συνειδητοποιήσει- αφού αυτή η εμφάνιση μπάτσου δε μπορεί παρά να βάζει σε κίνδυνο τη ζωή του (όπως φάνηκε στο παράδειγμα) ή να σημαίνει σύλληψη που ισοδυναμεί με τουλάχιστο 10 χρόνια φυλακή. Γι' αυτό το λόγο είναι απαραίτητο αυτό το πλάνο, που δε πρέπει να μπερδεύεται με το κύριο πλάνο της ενέργειας που εφαρμόζεται, αν όλα πάνε καλά και δεν εμφανιστεί μπάτσος. Δε πρέπει επίσης ν' αντιμετωπίζεται στο στυλ: πάρε ένα πιστόλι κι αν κάτι δε πάει καλά, βλέπουμε. Γιατί τότε, όπως και στο πάρα πάνω παράδειγμα, δεν θα γίνει τίποτε, εφόσον κανείς δε ξέρει τι πρωτοβουλία να πάρει, πότε, ποια κλπ. Αντίθετα πρέπει νάχουν προβλεφτεί οι κινήσεις του κάθε συντρόφου, ώστε ο καθένας να ξέρει τι έχει να κάνει, να λειτουργήσουν συντονισμένα και γρήγορα. Κι έτσι αντιμετωπίζεται και η περίπτωση ψυχολογικού εμποδίου σε κάποιο σύντροφο. Γιατί τότε κι εφόσον όλοι ξέρουν τις κινήσεις τους, μπορεί κάποιος να πάρει πρωτοβουλία και ν' αναπληρώσει το σύντροφο που βρίσκεται σε δυσκολία. Ενώ αλλιώς, ένα τέτοιο ψυχολογικό πρόβλημα επηρεάζει αρνητικά όλη την ομάδα, αφού κανένας δε ξέρει τι δε πάει καλά, με αποτέλεσμα να γίνονται σπασμωδικές κινήσεις και σκορποχώρι όπως πάρα πάνω.

Οι 2 πάρα πάνω προϋποθέσεις είναι οι μίνιμουμ, για να μπορέσει να γίνει μια ενέργεια με στοιχειώδη σοβαρότητα και λογικά ρίσκα. Αν δεν υπάρχουν οι ενέργειες βέβαια μπορεί να πετύχουν, αλλά είναι σχεδόν σίγουρο ότι θα υπάρχει χτύπημα και γι' αυτό το να στέλνονται νέοι σύντροφοι να-βάζουν βόμβες σε στυλ άρπα-κόλλας, ισοδυναμεί με ανευθυνότητα και τυχωδιοκτισμό.

Είναι βέβαια φανερό ότι αν οι ενέργειες αντιμετωπιστούν μ' αυτές τις 2 προϋποθέσεις, παύουν νάναι τόσο εύκολες όσο παρουσιάζονται. Γιατί η δεύτερη προϋπόθεση απαιτεί με τη σειρά της να υπάρχει τουλάχιστον ένα απαλλοτριωμένο μεταφορικό μέσο, να είναι οι σύντροφοι οπλισμένοι κλπ. Αυτές όμως είναι οι μίνιμουμ επιχειρησιακές δυσκολίες που αν δεν έχουν υπερνικηθεί δεν μπορεί να γίνει τίποτε.

Δυστυχώς όμως αυτή η συζήτηση δεν έγινε, τα διδάγματα δε βγήκαν, τα ίδια λάθη επαναλήφθηκαν κι οδήγησαν ένα χρόνο μετά στις τραγικές συνέπειες της ενέργειας της AEG.

Σ' αυτή την ενέργεια, όπως αυτή περιγράφηκε στο κείμενο, μπορούμε να επισημάνουμε πάλι τα εξής βασικά λάθη: συλλογή πληροφοριών -απ' ότι λέγονταν στο κείμενο- έγινε περίπου επί 3 μέρες πριν απ' την ενέργεια. Το χρονικό αυτό διάστημα, όπως είπαμε πιο πάνω, ήταν τελείως ανεπαρκές. Αν είχε γίνει επί 2 βδομάδες ή έστω 10 μέρες, αλλά καλύπτοντας περισσότερες ώρες τη νύχτα, ίσως και υπογραμμίζουμε το ίσως, να είχαν επισημανθεί οι αστυνομικές περιπολίες. Γιατί αυτές μπορεί να γίνονταν μια φορά τη βδομάδα ή σε διαφορετικές ώρες τη νύχτα, οπότε αν επισημαίνονταν, θα αντιμετωπίζονταν αλλιώς η ενέργεια ή δε θα γίνονταν.

Μπορεί όμως πράγματι νάταν τελείως τυχαία παρ' ότι σ' αυτό το χώρο, οι μπάτσοι έχουν πολλούς λόγους να κάνουν περιπολίες και συνεπώς υπήρχαν και πολλές πιθανότητες να εντοπιστούν. Η ανεπαρκής συλλογή πληροφοριών και προετοιμασία ήταν λοιπόν κι εδώ το πρώτο λάθος.

Το δεύτερο ήταν η ίδια η ενέργεια που φαίνεται ότι δεν είχε συζητηθεί αρκετά. Έτσι μπήκαν 3 μέσα στο στόχο κι αφέθηκε μόνος του ο σύντροφος Κασίμης, χωρίς παράλληλα να υπάρχουν τσιλιαδόροι στις 2 γωνιές του δρόμου. Αποτέλεσμα της απουσίας τσιλιαδóρων και του ότι ήταν μόνος του, υπήρξε ο αιφνιδιασμός τους απ' τους μπάτσους. Αν αυτοί υπήρχαν θα μπορούσαν μ' ένα σινιάλο να επιτρέψουν στο σύντροφο Κασίμη και τους άλλους να κρυφτούν και ή να τους αφήσουν να περάσουν η να τους εξουδετερώσουν βάσει ενός πλάνου. Δεύτερο λάθος λοιπόν: ανεπαρκής συζήτηση κι οργάνωση του πλάνου.

Τρίτο και σοβαρότερο: δεν υπήρχε πλάνο αντιμετώπισης μπάτσων όπως και στη προηγούμενη. Αν υπήρχε, θα γίνονταν το αντίθετο δηλ. θάχαμε, στη χειρότερη περίπτωση, κι αν δε γίνονταν διαφορετικά, τους 2 μπάτσους στο τόπο κι οι σύντροφοι θάφευγαν. Κι αυτό γιατί ήταν 4 ενώ αυτοί 2, ήταν οπλισμένοι κι επιπλέον είχαν με το μέρος τους τον αιφνιδιασμό πούχει καθοριστική σημασία σε τέτοιες περιπτώσεις, είχαν δηλ. τακτική υπεροχή. Αυτή η υπεροχή υπήρχε ακόμη κι όταν ο σύντροφος Κασίμης είχε πιαστεί απ' τους 2 μπάτσους παρ' ότι υπήρχε το μειονέκτημα ότι βρίσκονταν ανάμεσα τους, γιατί αυτοί δεν ήξεραν ότι υπήρχαν άλλοι 3 οπλισμένοι. Η απουσία όμως ενός πλάνου οδήγησε στο αντίθετο αποτέλεσμα δηλ. να σκοτωθεί ένας σύντροφος και να τη γλυτώσουν οι μπάτσοι.

Βέβαια δεν ισχυριζόμαστε ότι με το πλάνο δεν υπάρχει περίπτωση να υπάρξουν χτυπήματα. Κι αυτό γιατί μπορεί να συμβούν καταστάσεις τελείως απίθανες κι απρόβλεπτες. Στη προκειμένη όμως περίπτωση συνέβη ακριβώς αυτό πούναι το πιο πιθανό και που οφείλει και μπορεί ν' αντιμετωπίζει ένα πλάνο δηλ. η τυχαία εμφάνιση 2 πεζών μπάτσων.

Απ' τα πάρα πάνω βγαίνει το συμπέρασμα ότι παράλληλα με την υποτίμηση των πολιτικών δυσκολιών υπάρχει μια υποτίμηση των επιχειρησιακών κι ακόμα της αναγκαιότητας της καθαρά οργανωτικής δουλειάς, όπως θα δείξουμε πιο κάτω. Αποτέλεσμα αυτής της αντίληψης είναι να στέλνονται σύντροφοι σε ενέργειες που δεν έχουν προετοιμαστεί σωστά και συζητηθεί αρκετά. Και οδηγεί σε τραγικές καταστάσεις, αφού σύντροφοι, που το λέει η καρδιά τους, γεμάτοι ενθουσιώδη και μαχητική διάθεση γι' αγώνα, πούναι έτοιμοι και πρόθυμοι να δώσουν μάχη με τους μπάτσους, χάνουν τη ζωή τους, χωρίς να μπορέσουν να δώσουν αυτή τη μάχη που θα τους έσωνε, ενώ είναι οπλισμένοι και αποφασισμένοι να τη δώσουν. Αυτή η αντίληψη δυστυχώς είναι η αιτία που ο σύντροφος Κασίμης έχασε τη ζωή του.

Αυτή η αντίληψη οδήγησε τους 4 συντρόφους στην απόφαση να γίνει η ενέργεια της AEG. Και κατά τη γνώμη μας, ακόμη κι αν η ενέργεια αποφασίστηκε μόνο απ' αυτούς τους 4, δεν θα κατέληγαν ποτέ σε μια τέτοια απόφαση, αν προηγούμενα δεν είχε ριχτεί από άλλους σα γραμμή αυτή η αντίληψη και καλλιεργηθεί με αλληπάλληλες συζητήσεις, κείμενα, ακόμη και με την ίδια την πρακτική όπως τόδειξε η πρώτη ενέργεια που εξετάσαμε.

Δυστυχώς αυτή η αντίληψη που πληρώθηκε τόσο ακριβά, φαίνεται ότι συνεχίζεται να διαδίδεται από ορισμένους. Αυτό δείχνουν οι ενέργειες που γίνονται επειδή είναι πρακτικά εύκολες. Γιατί αυτές οι ενέργειες, όπως είπαμε είναι εύκολες επειδή αντιμετωπίζονται με τη πάρα πάνω αντίληψη, δηλ. πάμε 2-3 με άδεια χέρια, αφήνουμε τις εμπρηστικές και φεύγουμε. Χωρίς να εκπληρώνονται οι προϋποθέσεις που βάλαμε πιο πάνω, αλλά με συνέχιση της ανευθυνότητας και του τυχοδιокτισμού. Γιατί αν αντιμετωπιστούν με τις 2 παρά πάνω προϋποθέσεις τότε παύουν νάναι

εύκολες και γίνονται αρκετά δύσκολες. Απόδειξη ότι συνεχίζεται, είναι τα καψίματα των αμερικάνικων αυτοκινήτων την ημέρα της εκλογής του Ράλλη σαν αρχηγού της Ν.Δ. Όποιος ρίξει μια ματιά στους δρόμους όπου ήταν τα αυτοκίνητα, θα διαπιστώσει ότι αυτοί βρίσκονταν σε τουλάχιστον 3-4 γειτονιές. Κι επειδή για λόγους ασφάλειας η δουλειά πρέπει να γίνει την ίδια ώρα, συμπεραίνουμε ότι έδρασαν 3-4 πυρήνες ταυτόχρονα. Κι ήταν αδύνατο να υπήρχαν τέτοια πλάνα για 4 πυρήνες γιατί αυτό θα σήμαινε π.χ. τουλάχιστον 4 απαλλοτριωμένα αυτοκίνητα συν μια σειρά από άλλες δυσκολίες που θάκαναν την ενεργεία δυσανάλογα βαριά και δύσκολη για το πολιτικό κέρδος που θάβγαινε. Αυτό που πιθανώς έγινε, είναι ότι ένας ίσως πυρήνας είχε ένα τέτοιο πλάνο και για τους άλλους δεν υπήρχε τίποτε. Πράγμα που σημαίνει ότι η αντίληψη εξ αιτίας της οποίας ο σύντροφος Κασίμης έχασε τη ζωή του εξακολουθεί να διαδίδεται και να εφαρμόζεται. Ίσως μερικοί να πουν. Εμείς δε μπορούμε ν' ασχοληθούμε μ' αυτά, ν' αφιερώσουμε τόσο χρόνο και αυτό σημαίνει μιλιταρισμό. Πρώτο, αν σήμερα υπάρχει ένας μιλιταρισμός αυτός είναι, όπως είπαμε, η υποτίμηση των πολιτικών δυσκολιών μιας ενέργειας, η υπερτίμηση της σημασίας της βίας σαν τέτοιας δηλ. η αντίληψη που θεωρεί όλες τις ενέργειες αυτονόητα θετικές επειδή χρησιμοποιήθηκε βία. Αυτός ο μιλιταρισμός υπάρχει σήμερα και κυριαρχεί στις περισσότερες οργανώσεις λαϊκής βίας. Δεύτερο. Αν εννοούν ότι με το να ασχοληθούμε σοβαρά, σημαίνει ότι κάνουμε μόνο αυτό και δε μένει καιρός για άλλη δραστηριότητα, αυτό είναι πολύ φτηνή δικαιολογία γιατί όπως ξέρουν όλοι οι ενέργειες είναι σχετικά λίγες και όταν λέμε 2 βδομάδες προετοιμασία αυτό σημαίνει κάθε άλλο παρά 24ωρη καθημερινή απασχόληση ακόμη και σ' αυτές τις εβδομάδες. Και όλοι ξέρουν ότι σήμερα συμβαίνει το αντίθετο ότι δηλ. υπάρχει πάρα πολύς ελεύθερος χρόνος για όλες τις άλλες δραστηριότητες σε σχέση με τη καθαρά επιχειρησιακή κι οργανωτική δραστηριότητα. Τρίτο, ή σήμερα πολιτικά είναι αναγκαία η λαϊκή βία για το λαϊκό κίνημα, οπότε και θα πρέπει ν' αναλάβουμε σοβαρά να λύσουμε όλες τις δυσκολίες πολιτικο-ιδεο-λογικές, οργανωτικές, επιχειρησιακές, υλικές που μπαίνουν, ή δεν είναι αναγκαία οπότε και θα πρέπει να την εγκαταλείψουμε το γρηγορότερο. Ενδιάμεσες καταστάσεις δεν υπάρχουν. Αν υπάρχει κάτι που δε σηκώνει παιχνίδια κι επιπολαιότητες αυτό είναι η λαϊκή βία. Γιατί αυτά τα παιχνίδια, όσο χαριτωμένα κι αν είναι για μερικούς πληρώνονται πολύ ακριβά: νέοι σύντροφοι πουναι άγνωστοι στους μπάτσους "καίγονται" πριν προφτάσουν να κάνουν οτιδήποτε, άλλοι συλλαμβάνονται και ξυλοφορτώνονται, άλλοι βασανίζονται, άλλοι καταδικάζονται σε πολύχρονες φυλακίσεις για το τίποτε κι άλλοι τέλος χάνουν τη ζωή τους.

ΥΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ ΓΙΑ ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΔΟΥΛΕΙΑ.

Άμεση συνέπεια της υποτίμησης των πολιτικών κι επιχειρησιακών δυσκολιών είναι και η υποτίμηση της αναγκαιότητας για καθαρά οργανωτική δουλειά. Αφού όλες οι ενέργειες είναι σωστές πολιτικά κι αφού είναι εύκολες δεν χρειάζεται να δουλέψουμε οργανωτικά. Δε χρειάζεται να φτιάξουμε μια στοιχειώδη οργανωτική υποδομή με κάποια στεγανότητα. Δε χρειάζεται να δουλέψουμε για να βρούμε τον οπλισμό πουναι απαραίτητος, όπως είδαμε, για να γίνουν ενέργειες, να μάθουμε ν' απαλλοτριώνουμε τα μεταφορικά μέσα, να εφαρμόσουμε τα μέτρα ασφαλείας με κάποια σοβαρότητα κλπ. Το μόνο που χρειάζεται είναι ο πυρήνας.

Έτσι κυριαρχεί η φράση: είσαι υπέρ της βίας; φτιάξε ένα πυρήνα και κάνε ενέργειες. Είναι εύκολες, το μόνο που χρειάζεται είναι εκρηκτικό, αν υπάρχει, ή λίγη βενζίνη για εκρηκτική. Μ' αυτό τον τρόπο ορισμένοι παλιότεροι που έχουν συνείδηση των πάρα πάνω δυσκολιών, τις υποβαθμίζουν συστηματικά για να μπορούν απ' τη μια να στέλνουν τους νεότερους σε ενέργειες πούναι απροετοίμαστες, πράγμα πούναι ανευθυνότητα και τυχοδιωκτισμός, απ' την άλλη για να μην δουλέψουν οι ίδιοι σοβαρά μαζί με τους νέους, για να υπερνικηθούν οι δυσκολίες. Αυτό που τους

απασχολεί δεν είναι πώς θα οργανωθούμε για να μπορέσουμε να κάνουμε σωστές πολιτικά και σοβαρά προετοιμασμένες ενέργειες, αλλά πώς θα φτιαχθούν νέοι τέτοιοι πυρήνες, που ο καθένας θα στέλνεται σε ενέργειες, ενώ δεν είναι σε θέση να τις κάνει. Ο αρχικός πυρήνας λοιπόν αντιμετωπίζεται όχι σαν ένα απλό πρώτο βήμα, που άμα δε συνεχιστεί από μια σειρά άλλα βήματα είναι τελείως ανεπαρκής για να φτάσει σε ενέργειες Λαϊκής βίας, αλλά σαν το Λ και Ω σαν την πεμπτουσία της επαναστατικής οργάνωσης και δραστηριότητας. Φτάνουμε λοιπόν όχι μόνο στην οργανωτική παντοδυναμία του πυρήνα αλλά και στη στασιμότητα και στο σαμποτάρισμα κάθε προσπάθειας ενοποίησης των πυρήνων.

Αυτό όμως γίνεται και για έναν άλλο βαθύτερο λόγο. Ο χωρίς αρχές ιδεολογικός αυθορμητισμός εκδηλώνεται στο οργανωτικό επίπεδο ως εξής: θεωρώντας το σταλινισμό σαν το προϊόν ενός ορισμένου οργανωτικού σχήματος, άποψη πούναι τουλάχιστον αφελής κι επιφανειακή, αρνείται την αναγκαιότητα της οργάνωσης και αντιμετωπίζει τον πυρήνα ή τους αποκεντρωμένους πυρήνες σαν το ιδεώδες οργανωτικό σχήμα που μας προφυλάγει απ' το σταλινισμό. Το πρόβλημα όμως κι οι αιτίες του σταλινισμού είναι πολύ πιο βαθιές και πολύπλοκες. Αν π.χ. παραβιάζεται η αρχή της αυτονομίας του μαζικού κινήματος ή της σωστής επίλυσης, με δημοκρατική ουσιαστική συζήτηση, κι όχι με κομπίνες, αυθαιρεσίες, εκβιασμούς, μανιπουλάτισεις, των πολιτικών διαφορών ανάμεσα στο λαό –είτε μέσα στην οργάνωση ή τον πυρήνα, είτε ανάμεσα σε οργάνώσεις, είτε ανάμεσα σε οργάνωση ή πυρήνα και το μαζικό κίνημα π.χ. ενός χώρου -, τότε μπορεί νάχουμε σταλινικές τάσεις ακόμη κι αν υπάρχει ένας μόνο πυρήνας ή αποκεντρωμένοι πυρήνες.

Η ενέργεια της AEG δείχνει ότι αυτές οι σταλινικές τάσεις μπορεί να υπάρχουν ακόμη κι αν υπάρχει ένας μόνο πυρήνας. Στη προκειμένη περίπτωση η παραβίαση της αρχής της αυτονομίας του μαζικού κινήματος, ισοδυναμεί με το κλασσικό σταλινικό κατέλωμα. Γιατί η ενέργεια έγινε αυθαίρετα, ετσιθελικά, αυταρχικά ρίχνοντας στη πράξη τις πολιτικές ευθύνες πάνω στην εργατική ομάδα του χώρου κι υποχρεώνοντας την έμπραχτα να υποστεί τις συνέπειες. Και τι αξία έχει να γράφουμε σε κείμενα ότι εμείς δε λέμε ότι είμαστε το λαϊκό κίνημα, αλλά απλώς "ένα μέρος του" αφού η πρακτική μας το διαψεύδει και λειτουργούμε σα νάμαστε εμείς μόνο το λαϊκό κίνημα και σαν να μην υπήρχε η συγκεκριμένη εργατική ομάδα και μαζικό κίνημα στο χώρο. Κι ίσως για μερικούς να μην έχει τόση σημασία επειδή η οργάνωση είναι μικρή, η επανάληψη όμως τέτοιου τύπου ενεργειών ισοδυναμεί με τη γνωστή σ' όλους μας πρακτική του κόμματος, όπου κανένας μαζικός αγώνας δε λογαριάζεται κι ούτε υπολογίζεται μπροστά του.

Δεύτερη σταλινική τάση είναι η καταπάτηση της αρχής που λέει ότι για τα πολιτικά ζητήματα, τις διαφωνίες σ' αυτά, τις αποχρώσεις απόψεων, δεν υπάρχει θέμα συνωμοτικότητας. Γι' αυτά τα ζητήματα πρέπει να υπάρχει η πιο πλατιά και πιο διεξοδική συζήτηση, κυκλοφορία απόψεων με πλήρη, αυστηρό, σχολαστικό σεβασμό τους. Ακόμη κι αν ορισμένα τέτοια ζητήματα άπτονται θεμάτων ασφάλειας, υπάρχουν τρόποι να γίνεται συζήτηση επί της ουσίας χωρίς να κινδυνεύει η ασφάλεια. Απ' τη στιγμή όμως που γίνεται από ορισμένους το αντίθετο, δηλ. γίνει εκμετάλλευση της στεγανότητας για να περάσει η άποψη τους - εφόσον είναι φυσικό ακόμη και σ' ένα πυρήνα να υπάρχουν διαφορετικές απόψεις - δηλ. οι απόψεις αυτές υπερισχύουν όχι σαν αποτέλεσμα αυτής της ουσιαστικής συζήτησης αλλά διαφόρων αποσιωπήσεων, παραπλανήσεων, διαστρεβλώσεων, στεγανοποίησης πολιτικών απόψεων των συντρόφων, αυτό ισοδυναμεί με το κλασσικό σταλινικό μανιπουλάρισμα των μελών. Αυτή τη κατάσταση την ευνοεί η συνωμοτι-κότητα, η στεγανότητα, αλλά δεν είναι η αιτία της. Αιτία είναι η καταπάτηση της πάρα πάνω αρχής.

Κι αν τα πάρα πάνω συμβούν μερικές φορές, τότε είναι πολύ πιθανό οι διαστρεβλώσεις, παραπλανήσεις κλπ. να επαναληφτούν απ' τους ίδιους, ακριβώς για να μη φανούν και να οδηγηθούμε και σε επιδείνωση της κατάστασης και σε ουσιαστικό πολιτικό κομπούζιο (αφού κανείς δεν ξέρει τους πραγματικούς πολιτικούς λόγους για τους οποίους διαλέγεται ένας στόχος κι όχι ένας άλλος) αλλά και στη δημιουργία -λόγω και των μη πολιτικών δεσμών που υπάρχουν- κρυφού κέντρου που στην ουσία αποφασίζει και διευθύνει πίσω απ' το μανδύα των αποκεντρωμένων πυρήνων. Έχουμε δηλ. ένα κρυφό συγκεντρωτισμό πούναι βέβαια τρισεπίρρο-τερος απ' το γνωστό παραμορφωμένο δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, το κλασσικό σταλινικό οργανωτικό σχήμα. Αφού το κέντρο, όντας κρυφό, είναι τελείως ανεξέλεγκτο.

Έτσι εξηγείται η έλλειψη στοιχειώδους σεμνότητας πούναι αναγκαία στους λαϊκούς αγωνιστές για να διορθώνουν τα λάθη τους, αφού κανείς δεν είναι αλάνθαστος. Κι έχουμε το φαινόμενο σειράς σοβαρών λαθών, πολιτικών, οργανωτικών, επιχειρησιακών, να επαναλαμβάνονται συνέχεια χωρίς να γίνεται ποτέ αυτοκριτική. Αυτή αντιμετωπίζεται όχι σαν αναγκαία για να επισημάνουμε τα λάθη και να τα διορθώνουμε, για να βγάλουμε διδάγματα, αλλά σα μείωση ορισμένων συντρόφων και γι' αυτό εμποδίζεται συστηματικά.

Αυτή η κατάσταση οδηγεί με τη σειρά της όχι μόνο στη στασιμότητα αλλά και στο σαμποτάρισμα κάθε προσπάθειας ανάπτυξης και κάθε ενωτικής προσπάθειας με άλλες οργανώσεις. Γιατί τότε θάνατο πολύ πιο δύσκολο για το κρυφό κέντρο, να μανιπουλά-ρει τους συντρόφους και να ελέγχει την κατάσταση. Αυτό όμως καλύπτεται απ' τη μια με την καλλιέργεια της νοοτροπίας της οργάνωσης παρεούλας που βασιλεύει κι απ' την άλλη με την εφεύρεση διάφορων "ιδεολογικών διαφορών" -κατά τα γνωστά πρότυπα των νόμιμων αριστεριστών, που οι ίδιοι άλλωστε είναι οι πρώτοι που χλευάζουν, διαφορών που ακόμη κι αν υπάρχουν, στη σημερινή φάση, δε μπορεί παρά νάναι προφάσεις- τη διαστρέβλωση ή αποσιώπηση των απόψεων, τη καλλιέργεια μύθων. Ορισμένοι μάλιστα φτάνουν μέχρι του σημείου να μη διστάζουν να σαμποτάρουν ενέργειες σωστές και σημαντικές για να κρατηθεί αυτή η κατάσταση.

Κι εδώ βέβαια το έσχατο σωσίβιο είναι η "θεωρία της αυτονομίας": αυτόνομος πυρήνας είμαστε, λένε, το να αναπτυχτούμε σημαίνει οργανωτισμό κι έτσι καλύπτουν το χειρότερο από όλους τους οργανωτικισμούς που μπορεί να υπάρξει, που είναι όχι μόνο να διατηρείται μια οργάνωση ενώ δεν είναι σε θέση να εκπληρώσει το σκοπό για τον οποίο έγινε, αλλά ακόμη να επιλέγει ενέργειες για να δικαιολογήσει την ύπαρξη της, να διαφημιστεί, αφού δεν είναι σε θέση να κάνει τις σωστές πολιτικά ενέργειες που βάζει το λαϊκό κίνημα και συνάμα σοβαρά προετοιμασμένες επιχειρησιακά. Αντί δηλ. να ξεκινάμε απ' τους πολιτικούς στόχους και να φτιάχνουμε την αντίστοιχη οργάνωση για να τους πετύχουμε -κι αν δεν είμαστε σε θέση πολιτικο-ιδεολογικά, οργανωτικά, επιχειρησιακά να δουλέψουμε για να φτάσουμε σ' αυτή τη θέση- γίνεται το αντίθετο: φτιάχνουμε την οργάνωση και ψάχνουμε ενέργειες "εύκολες" που να μπορούμε να κάνουμε, με αποτέλεσμα να μην επιτυγχάνονται οι πολιτικοί στόχοι, να γίνονται ανεύθυνα και τυχοδιωκτικά, τελικά να γίνονται μόνο για να δικαιολογήσουν την ύπαρξη της οργάνωσης, για να τη διαφημίσουμε. Και αυτό είναι χειρότερος από όλους τους οργανωτικισμούς, αφού τα οργανωτικά κριτήρια καθορίζουν τους πολιτικούς στόχους και όχι το αντίθετο και καταλήγει στην οργάνωση για την οργάνωση¹.

¹ Τα πάρα πάνω ισχύουν ακόμη περισσότερο γι' αυτούς που νομίζουν ότι αλλάζουν την ουσία με το να βαφτίζονται πυρήνας ή πυρήνες ή ομάδα.

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι το εξής: απ' το '74 έχει γίνει μια αναμφισβήτητη πρόοδος, έχουν γίνει μια σειρά από ενέργειες, υπάρχουν μερικές οργανώσεις λαϊκής βίας που όμως έχουν ορισμένες αδυναμίες, πολιτικο-ιδεολογικές, οργανωτικές, επιχειρησιακές. Άλλες περισσότερο, άλλες λιγότερο. Με αποτέλεσμα και ενώ υπάρχουν δυνάμεις, να μη μπορούν να γίνουν με τις απαραίτητες οργανωτικές και επιχειρησιακές προϋποθέσεις, οι σωστές πολιτικά ενέργειες που βάζει το λαϊκό κίνημα και η ιδιαίτερα οξυμμένη κοινωνική κατάσταση όπως το κτύπημα των ΜΑΤ μετά το μακελειό της 16 Νοέμβρη. Αυτό γίνεται γιατί η κάθε μια απ' αυτές τις οργανώσεις, από μόνη της δε μπορεί να τις κάνει ενώ ακόμη και μόνο 2 αν ένωναν τις δυνάμεις τους, θα μπορούσαν. Συνεπώς πρέπει ή να αναπτυχθεί η κάθε μία ή ορισμένες να ενώσουν τις δυνάμεις τους, άλλος δρόμος δεν υπάρχει. Γι' αυτό θα πρέπει να γίνει μια σοβαρή προσπάθεια ν' αντιμετωπίσουν τα προβλήματα απ' το πρίσμα των αναγκών του λαϊκού κινήματος κι όχι των στενών οργανικιστικών προτεραιοτήτων, να παραμεριστεί το πνεύμα της παρεούλας, οι σεκταριστικές "ιδεολογικές" προφάσεις με τις οποίες σαμποτάρουν οι ενωτικές διαδικασίες, για να μπορέσει να γίνει ένα βήμα προς τα μπροστά, να γίνει ένα ποιοτικό άλμα και να μετατραπεί σήμερα αυτή η ποσότητα των οργανώσεων λαϊκής βίας σε ποσότητα λιγότερων αλλά ισχυρότερων, σ' ένα μίνιμουμ σοβαρών οργανώσεων που θάταν σε θέση ν' αναλάβουν με συνέπεια τα πάρα πάνω ζητήματα και καθήκοντα. Αυτό είναι όχι μόνο αναγκαίο για το χώρο της επαναστατικής αριστεράς, αλλά και επείγον και επιβάλλεται πέρα απ' τη κοινωνική κι απ' την ίδια τη πολιτική κατάσταση. Η παρουσία και η δράση μιας τουλάχιστον τέτοιας οργάνωσης με τη σειρά της θα δημιουργήσει νέα ώθηση για νέες πραγματικά αυτόνομες δυνάμεις στη βάση, είτε στο νόμιμο μαζικό αγώνα είτε στις απλές βίαιες μορφές του άμεσου μαζικού κινήματος. Όσοι δε το κάνουν ή δεν αναπτυχθούν, θάταν σα να μην υπάρχουν, γιατί η δράση τους θα καταντήσει να βρίσκεται πιο κάτω πολιτικά απ' τις μορφές βίας του αυθόρμητου μαζικού κινήματος. Αν τέλος δε θέλουν ή δε μπορούν, σωστότερο θάταν να δουλέψουν μαζεύοντας υλικά, φτιάχνοντας οργανωτική υποδομή, παρά να γίνονται λαθεμένες, αρνητικές ενέργειες που ζημιώνουν τη λαϊκή βία. Απ' αυτή τη σκοπιά, πολύ σωστή ενέργεια ήταν -αν βέβαια έγινε από οργάνωση λαϊκής βίας- η πρόσφατη απαλλοτρίωση αριθμού καραμπινών. Τέλος στην πάρα πάνω ανάγκη συνηγορεί κι ένας επιπλέον σοβαρός λόγος: η ενδεχόμενη εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ και η κρίσιμη περίοδος που θ' ακολουθήσει, για την οποία θα μιλήσουμε πιο κάτω.

ΟΙ ΣΩΣΤΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΛΑΪΚΗΣ ΒΙΑΣ.

Είπαμε πιο πάνω ότι η λαϊκή βία είναι αναγκαία για να μπορέσει το λαϊκό κίνημα ν' αντιμετωπίσει τη βία του καθεστώτος σήμερα και στη μελλοντική φάση της επαναστατικής ανατροπής του. Αυτή σήμερα χρησιμοποιείται σε δυο επίπεδα. Απ τη μια στις ίδιες τις άμεσες λαϊκές κινητοποιήσεις όπου χρησιμοποιούνται αυθόρμητα απ' το λαό ορισμένες μορφές βίας κι απ' την άλλη στις οργανωμένες μορφές πούναι οι ενέργειες ένοπλης προπαγάνδας των οργανώσεων λαϊκής βίας.

Οι ιδιαίτερα οξυμένες ταξικές αντιθέσεις, η εκρηκτική κοινωνική κατάσταση εκφράζεται στο επίπεδο των άμεσων λαϊκών κινητοποιήσεων με βίαιες συγκρούσεις ενάντια στις δυνάμεις καταστολής του καθεστώτος. Ορισμένες μάλιστα παίρνουν μεγάλες διαστάσεις, μικρών εξεγέρσεων όπως τον Ιούλη 75, Μάη 76, Νοέμβρη 80 πούχουν ακόμη μεγαλύτερη σημασία αν αναλογιστούμε ότι αυτές γίνονται παρά το σαμποτάρισμά τους απ' τα επίσημα κόμματα της αριστεράς. Άλλες που ξεκινάνε από άμεσα κοινωνικά προβλήματα ακόμη και δευτερεύοντα, αλλάζουν προοδευτικά χαρακτήρα και καταλήγουν κι αυτές σε βίαιες κι αιματηρές συγκρούσεις. Σ' αυτές, παρ' ότι το άμεσο μαζικό κίνημα είναι απροετοίμαστο, χρησιμοποιούνται ορισμένες απλές μορφές βίας. Το ζήτημα λοιπόν που μπαίνει, κυρίως για τις νόμιμες οργανώσεις της άκρας αριστεράς είναι να προβλέψουν, να προετοιμάσουν και να οργανώσουν

αυτές τις απλές μορφές βίας. Εφόσον τις περισσότερες φορές είναι σίγουρο ότι αυτές οι κινητοποιήσεις θα χτυπηθούν απ' τα MAT, υποχρέωση τους είναι να μη τις αφήνουν ανυπεράσπιστες. Χρέος τους είναι να προβλέψουν ορισμένα απλά μέτρα, ορισμένους απλούς τρόπους άμυνας του, ώστε να μπορεί ν' αντισταθεί μ' επιτυχία στις επιθέσεις όπως αυτό έχει γίνει και σ' άλλες χώρες. Και σ' αυτό όμως το τομέα σχεδόν τίποτε δεν έχει γίνει -όπως τόδειξε η 16 Νοέμβρη- απ τις νόμιμες αριστερίστικες οργανώσεις που κι εδώ δε διαφέρουν σε τίποτε απ' τα ρεφορμιστικά κόμματα. Και δεν είναι τυχαίο ότι δε μπόρεσαν να οργανώσουν μια μαζική διαδήλωση-απάντηση στο μακελειό την επόμενη, όπου θα μάζευαν κόσμο απ' τη βάση των κομμάτων (όχι απ' αυτούς πούταν στο Πολυτεχνείο αλλά απ' τις χιλιάδες που έρχονταν απ' τις γειτονιές γι' αυτήν ακριβώς την απάντηση και που οι κομματικοί τελικά τους έστειλαν σπίτι τους). Γιατί απέναντι στα MAT πούναι έτοιμα να σε σακατέψουν αν όχι να σε δολοφονήσουν, κανένας δε διατίθεται να βαδίσει και να συγκρουστεί ενδεχόμενα μαζί τους, με άδεια χέρια. Και η δικαιολογία ορισμένων ότι φταίει η απουσία ιδεολογικής καθαρότητας μόνον ακράτητα γέλια θα προκαλούσε αν δεν αποκάλυπτε συνάμα την τραγική γύμνια τους.

Η εξάσκηση των μορφών βίας απ' το άμεσο μαζικό κίνημα στις διάφορες κινητοποιήσεις δεν πρέπει να συγχέεται με τις ενέργειες λαϊκής βίας που γίνονται απ' τις οργανώσεις. Γιατί οι πρώτες μπορεί να καταστούν αναγκαίες -ακόμη κι αν δε κατορθώσουν νάχουν άμεσα υλικά αποτελέσματα- απ' την ίδια τη διαλεκτική ανάπτυξη ενός μαζικού αγώνα με σκοπό την υποστήριξη ενός αιτήματος απέναντι σε μια επίθεση του καθεστώτος π.χ. να μη γίνει χαβούζα ή το πετροχημικό, τα MAT επεμβαίνουν, ο λαός συγκρούεται με τα MAT. Έχουν λοιπόν αμυντικό χαρακτήρα. Ενώ οι άλλες γίνονται σαν επιλογές για να προπαγανδίσουν τη λαϊκή βία. Και για να επιτευχθεί αυτή η προπαγάνδισή πρέπει νάχουν ξεπεραστεί ορισμένες πολιτικές δυσκολίες. Αλλιώς πρέπει να γίνεται άλλη επιλογή αφού αυτές οι ενέργειες διαλέγονται απ' τις οργανώσεις, ανάμεσα σε μια σειρά δυνατές ενέργειες.

Οι ενέργειες λοιπόν λαϊκής βίας που γίνονται απ' τις οργανώσεις, δεν είναι όλες σωστές πολιτικά. Η υλική επιτυχία μιας ενεργείας παρ' ότι είναι απαραίτητη, δε συνεπάγεται αυτόματα και την πολιτική επιτυχία. Η χρήση βίας ενάντια σ' ένα καπιταλιστικό στόχο δε σημαίνει αυτόματα και πολιτικά αντικαπιταλιστική κι άρα επαναστατική ενέργεια για τον πολύ απλό λόγο ότι δεν βρισκόμαστε σε μια φάση γενικευμένης χρήσης της λαϊκής βίας και γενικής επίθεσης απ' την εργατική τάξη και τους συμμάχους της ενάντια στο καθεστώς κι όπου ενδεχόμενα το οποιοδήποτε υλικό χτύπημα του ταξικού εχθρού, τον αποδυναμώνει κι άρα βοηθάει τον αγώνα, την επανάσταση. Αντίθετα στη σημερινή φάση παρ' ότι έχουμε αύξηση των ενεργειών λαϊκής βίας, παρ' ότι αυτές επιβάλλονται απ' το ίδιο το λαϊκό κίνημα, αυτές έχουν προπαγανδιστικό χαρακτήρα. Κι αυτό σημαίνει ότι μια ενέργεια είναι πολιτικά σωστή, όταν πετυχαίνει αυτό το σκοπό της δηλ. την προπαγάνδισή της αναγκαιότητας της λαϊκής βίας.

Αυτή όμως η προπαγάνδισή δεν πετυχαίνεται μέσω ενός κειμένου που βγάζουμε και το μοιράζουμε κι όπου εξηγούμε τους λόγους της ενέργειας κι αναπτύσσουμε τις απόψεις μας, παρ' ότι αυτό είναι απαραίτητο και πρέπει να γίνεται. Αυτή η προπαγάνδισή πρέπει κατ αρχή να επιτυγχάνεται απ την ποια την ενεργεία, τα αποτελέσματα της, την απήχηση της στα πλατιά λαϊκά στρώματα, απήχηση που με τη σειρά της επηρεάζει και το πιο στενό κύκλο των συνειδητοποιημένων αγωνιστών. Αν αυτή η προπαγάνδισή δεν επιτευχθεί στη πράξη, επειδή π.χ. η ενέργεια περνάει απαρατήρητη, ή επιτευχθεί το αντίθετο δηλ. η προπαγάνδισή του ότι η λαϊκή βία είναι επιζήμια, λόγω των αρνητικών επιπτώσεων της ενεργείας στους εργαζόμενους ή στο μαζικό κίνημα του χώρου, τότε ό,τι και να λέμε στα κείμενα μας για να

προπαγανδίσουμε τη οία, καμιά αξία δεν έχουν, για τον απλό λόγο ότι διαψεύδονται απ' την πράξη, απ' τα ποια τα αποτελέσματα της ενέργειας.

Η επιλογή του στόχου πρέπει νάναι τέτοια που απ' τη μια νάναι τελείως κατανοητός για τα πλατιά λαϊκά στρώματα, να "μιλάει από μόνος του", ακόμη κι αν δεν περάσει ούτε μια λέξη στον τύπο απ' το κείμενο μας κι απ' την άλλη να μη μπορεί ο τύπος όχι μόνο να αγνοήσει την ενέργεια αλλά ούτε καν να την περάσει καταχωνιασμένη στα ψιλά των μέσα σελίδων οπότε σε κανένα δεν προ-παγανδίζεται η λ. βία όπως εξηγήσαμε πιο πάνω. Κι αν συμβεί το τελευταίο, γι' αυτό δε φταίει ο τύπος που κάνει τη δουλειά του, παίζει το ρόλο του που συνίσταται στο να αμβλύνει τις κοινωνικές και ταξικές αντιθέσεις και να συμβάλει αποφασιστικά στη συνοχή του κοινωνικού καθεστώτος, αλλά εμείς που δε διαλέγουμε τέτοιες ενέργειες που να μη μπορεί να τις αποκρύψει, που να υποχρεώνεται να τις προπαγανδίζει, έστω κι αν προσπαθεί να τις διαστρεβλώσει με τις διάφορες γελοίες και φανταστικές ιστορίες περί μυστικών υπηρεσιών κλπ. Ο τύπος, λόγω των δευτερευουσών αντιθέσεων της άρχουσας τάξης και του ανταγωνισμού, δεν μπορεί να κρύψει τις πάρα πάνω ενέργειες.

Πρέπει λοιπόν ο στόχος νάναι στενά δεμένος, για τις πλατιές λαϊκές μάζες κι όχι για μια ασήμαντη μειοψηφία αριστεριστών, με μια συγκεκριμένη βία πούχει εξασκηθεί ενάντια στο λαό σε πολύ μεγάλες διαστάσεις ή με πελώρια κοινωνικά σκάνδαλα πούναι πασίγνωστα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιας ενέργειας είναι οι εκτελέσεις βασανιστών. Σ' αυτή τη περίπτωση και μπροστά στη καταδίκη της ενέργειας απ' τα κόμματα, η βία που εξασκήθηκε απ' τους βασανιστές ενάντια στο λαό, τον οδηγεί στη σκέψη: ναι, αλλά αυτός είναι εγκληματίας του λαού και κανείς δε το άγγιξε. Καλά του κάνανε. Αυτό αποτελεί λαϊκή κάλυψη, έμμεση επιδοκιμασία της ενέργειας λαϊκής βίας κι άρα προπαγάνδιση στην πράξη της αναγκαιότητας της λαϊκής βίας.

Αυτές οι ενέργειες πρέπει απ' τη μια να βγαίνουν απ' το ίδιο το λαϊκό κίνημα κι απ' την άλλη να στρέφονται ενάντια σε βασικούς, κύριους, στρατηγικής σημασίας φορείς της αντιλαϊκής βίας. Έτσι στη πρώτη περίοδο μετά τη πτώση της χούντας, οι εκτελέσεις των βασανιστών όπως και του αρχηγού της ΣΙΑ, μπήκαν απ' τα αλληπάλλληλα συνθήματα που δέσποσαν (δώστε τη χούντα στο λαό κλπ.) που έκφραζαν το λαϊκό αίτημα της κάθαρσης, όπως και τα αντιαμερικάνικα-αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα. Το ίδιο σήμερα, μπαίνουν στη πρώτη γραμμή ενέργειες ενάντια στα ΜΑΤ σα κύριος φορέας της αντιλαϊκής βίας και συνάμα αυτό εκφράζεται απ' τα αλληπάλλληλα συνθήματα και τον αγώνα του λαού ενάντια στα ΜΑΤ. Τέτοιες ενέργειες, σωστές πολιτικά επιλογές, μπορούν σήμερα να γίνουν δεκάδες κι όχι μόνο ενάντια στους βασανιστές, τους πράκτορες του αμερ. ιμπεριαλισμού, τα ΜΑΤ.

Τέτοιες σωστές ενέργειες δεν είναι μόνο οι εκτελέσεις. Είναι οι ενέργειες με βόμβες ενάντια στο Σύνδεσμο βιομηχάνων, ενάντια στην Εφορία, στο εργατοδικείο, με την επιφύλαξη που κάνουμε πιο κάτω σχετικά με τις βόμβες. Ενάντια σε αμερικάνικους στόχους, σε αμερ. Τράπεζες, στα Πι-Εξ, στα αμερ. αυτοκίνητα, με την προϋπόθεση ότι δε βάζουμε 2 εμπρηστικές απ' τις οποίες σκάει η μισή κι η υπόθεση αποσιωπάται εύκολα απ' τον τύπο και ότι ελέγχουμε κι εξακριβώνουμε επανειλημμένα ότι πρόκειται πραγματικά για αμερικάνικα αυτοκίνητα (της Βάσης ή της Πρεσβείας) κι όχι απλώς για πινακίδες Ξ.Α. πούχουν όλες οι Πρεσβείες. Γιατί αν γίνει ένα λάθος και υπάρχει αυτοκίνητο μη αμερικάνικο, αυτό προβάλλεται απ' το τύπο με αποτέλεσμα να μη γίνεται κατανοητή η ενέργεια.

Βέβαια μέσα στη πορεία του αγώνα, μπορεί να χρειαστεί να γίνουν ενέργειες που δεν είναι άμεσα κατανοητές απ' τις πλατιές μάζες. Αυτό όμως μόνο εφόσον υπάρχουν πολύ ισχυροί λόγοι και δε μπορεί να γίνει διαφορετικά. Κι ακόμη αυτές οι ενέργειες πρέπει νάναι η εξαίρεση κι όχι ο κανόνας.

Η επιλογή του στόχου πρέπει νάναι τέτοια που να μην υπάρξουν αρνητικές επιπτώσεις, είτε υλικές είτε πολιτικές στους εργαζόμενους ή στο μαζικό κίνημα του χώρου όπου βρίσκεται ο στόχος, είτε σε τρίτους που δεν έχουν σχέση μ' αυτόν. Γιατί τότε αυτές οι αρνητικές επιπτώσεις, έχουν με τη σειρά τους αρνητικό γενικότερο αντίκτυπο, δημιουργούν λαϊκή δυσφορία και η ενέργεια δεν πετυχαίνει πολιτικά το στόχο της, αφού οι πάρα πάνω επιπτώσεις φαίνονται σα συνέπεια της λαϊκής βίας κι όχι της λαθεμένης επιλογής.

Οι πάρα πάνω αρνητικές επιπτώσεις είναι πολύ πιο πιθανές σε περίπτωση βόμβας,- ιδιαίτερα σε στόχους πολυσύχναστους που βρίσκονται σε κεντρικά σημεία, για τρίτους άσχετους με το στόχο αλλά και για τους εργαζόμενους και το μαζικό κίνημα του χώρου. Και γι' αυτό θα πρέπει να ξεετάζονται όχι μία αλλά 10 φορές, όλες οι πιθανότητες που μπορούν να συμβούν και να σταθμίζονται όλες οι συνέπειες προς όλες τις κατευθύνσεις, μιας καταστροφής που μπορεί νάναι μεγαλύτερη απ' αυτή που προβλέψαμε (λόγω άλλων εύφλεκτων προϊόντων, ελαττωματικής κατασκευής κλπ.) ενώ λοιπόν η βόμβα πρακτικά είναι πιο εύκολη, έχει πολύ περισσότερα και μεγαλύτερα πολιτικά ρίσκα και όποιος τη διαλέγει, πρέπει νάχει εξασφαλίσει απόλυτα όλα τα πάρα πάνω για να ελπίζει σε πολιτική επιτυχία της ενέργειας.

Τέλος πρέπει να λαβαίνεται σοβαρά υπόψη η πολιτική συγκυρία όταν γίνεται μια ενέργεια. Γιατί αυτή η συγκυρία μπορεί να βοηθήσει το τύπο στο να αποδοθεί η ενέργεια σ' άλλες αντιλαϊκές π.χ. φασιστικές δυνάμεις κι όχι σε λαϊκές. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι τα καψίματα των αμερικάνικων αυτοκινήτων τη μέρα της εκλογής του Ράλλη σαν αρχηγού της Ν.Δ. Την επόμενη οι εφημερίδες με πηχιαίους τίτλους χαρακτήρισαν την ενέργεια, δυναμική απάντηση του Αβέρωφ (σ' αυτό βοήθησε και το γεγονός ότι μερικά ανήκαν σε ιδιώτες με αμερικάνικες πινακίδες). Βέβαια οι εφημερίδες πάντα προσπαθούν να διαστρεβλώνουν το νόημα των ενεργειών μ' αυτό τον τρόπο, αλλά στην προκειμένη περίπτωση αυτό δε θα γίνονταν αν η ενέργεια είχε αναβληθεί για λίγες μέρες, όπως το δείχνει το γεγονός ότι ακόμη κι οι λίγοι δημοσιογράφοι που στο παρελθόν δε κράτησαν τέτοια στάση, τις απέδωσαν κι αυτοί ανεπιφύλακτα στους φασίστες. Κι εδώ πάλι δε φταίει ο τύπος που κάνει τη δουλειά του αλλά εμείς που δεν λαβαίνουμε υπόψη την πολιτική συγκυρία.

Όσον αφορά ενέργειες σε σχέση μ' ένα μαζικό αγώνα σ' ένα χώρο, αυτές μπορούν να γίνουν σε 2 μόνο περιπτώσεις. 1) Αν το μαζικό κίνημα έχει χτυπηθεί βίαια απ' τις δυνάμεις καταστολής, ΜΑΤ κλπ., και χρειάζεται να δοθεί μια απάντηση και 2) αν υπάρχουν μεγάλων διαστάσεων αρνητικές υλικές επιπτώσεις για τους εργαζόμενους, απ' την άμεση βία που επικρατεί σ' ένα εργοστάσιο ή χώρο. Και στις δυο περιπτώσεις, οι ίδιοι οι εργαζόμενοι νομιμοποιούνται να δράσουν εφόσον είναι τουλάχιστον μια σημαντική μειοψηφία που βγήκε πραγματικά και γνήσια απ' αυτό το κίνημα του χώρου κι όχι μια ξένη οργάνωση πούχει κάποιον που εργάζεται εκεί. Αλλιώς, αν χρειάζεται απαραίτητα να γίνει μια ενέργεια κι οι εργαζόμενοι δε μπορούν, τότε μια οργάνωση λαϊκής βίας μπορεί να δράσει μόνο με τις 2 πάρα κάτω προϋποθέσεις. 1) Να βολιδοσκοπήσει το χώρο και να λάβει σοβαρά υπόψη τις ίδιες τις διαθέσεις των εργαζόμενων ή μιας σημαντικής μειοψηφίας για μια τέτοια δυναμική ενέργεια. 2) Να σταθμίσει τις πολιτικές συνέπειες στον άμεσο μαζικό αγώνα του χώρου και τις υλικές συνέπειες στους εργαζόμενους στο εργοστάσιο ή στο χώρο. Αν οι πάρα πάνω προϋποθέσεις δεν πληρούνται, η ενέργεια δεν πρέπει να γίνει γιατί όπως είπαμε και τόδειξαν οι περιπτώσεις της ΑΕΓ και των Μινιόν-Κατράτζου, θάχει αρνητικό αντίκτυπο δηλ. θ' αποτύχει πολιτικά κι επιπλέον αποτελεί παραβίαση της αρχής της αυτονομίας του μαζικού κινήματος στους χώρους της μαζικής δουλειάς δηλ. με τη γνωστή σταλινική αυθαιρεσία, το γνωστό σταλινικό καπέλωμα του χώρου.

Το να σταθμίζουμε λοιπόν τις επιπτώσεις τις πολιτικές όσο και τις υλικές, το να λαβαίνουμε υπόψη μας σοβαρά τη συγκυρία, σημαίνει ότι αναγνωρίζουμε στην πράξη ότι το λαϊκό κίνημα δεν αποτελείται μόνο από μας, υπάρχουν κι άλλες λαϊκές δυνάμεις που πρέπει να υπολογίζουμε όταν αποφασίζουμε να δράσουμε. Το γεγονός ότι δε μπορούμε να πάμε να τους ζητήσουμε τη γνώμη τους για μια ενέργεια, δε σημαίνει ότι πρέπει να τους γράφουμε στα παλιά μας τα παπούτσια και να λειτουργούμε σα νάμαστε εμείς και κανένας άλλος. Αυτά δεν είναι μόνο ζητήματα ηθικής τάξης που ίσως να μην έχουν μεγάλη σημασία για ορισμένους "επαναστάτες" αλλά πολιτικά ζητήματα αφού σημαίνουν επανάληψη της γνωστής σταλινικής αυθαιρεσίας ακόμη κι αν πρόκειται για ένα μόνο πυρήνα. Κι είναι τουλάχιστο αστείο να πιστεύεται ότι όλος αυτός ο κόσμος πούχει φάει στη μάπα το σταλινισμό με τον τόνο, θάρθει κοντά μας με μια τέτοια πρακτική που δεν διαφέρει σε τίποτε απ' την κομματική.

Είναι καθαρά πολιτικά ζητήματα γιατί από μια τέτοια πρακτική σταλινικής αυθαιρεσίας, όχι μόνο δεν πρόκειται ν' αποχτήσουμε μια στοιχειώδη σύνδεση με τις μάζες, όπως εξηγήσαμε, αλλά αντίθετα η λαϊκή δυσφορία που δημιουργείται σπρώχνει τα στρώματα που ακολουθούν τους ρεφορμιστές ακόμη πιο πολύ στη σφαίρα επιρροής τους, αντί να ξεσκεπάζει τις ηγεσίες, να δημιουργεί πραγματικές αντιθέσεις ανάμεσα στη βάση και την ηγεσία - όπως οι βασανιστές - και να τα αποδεσμεύει προοδευτικά απ' την επιρροή τους. Κι αυτή η κατάσταση οδηγεί στην αποξένωση των οργανώσεων λαϊκής βίας απ' την εργατική τάξη και τις άλλες λαϊκές τάξεις.

Αυτό ισχύει κατ' αρχή για τους ίδιους τους προλετάριους, κι ακόμη αυτούς που βρίσκονται στη πρώτη γραμμή του μαζικού προλεταριακού αγώνα πούναι έξω απ' τη κομματική επιρροή, όπως τόδειξε το παράδειγμα της AEG όπου άλλοι δεν επιδοκίμασαν κι άλλοι καταδίκασαν ανοιχτά την ενέργεια. Ισχύει για τους εργαζόμενους στα μεγάλα καταστήματα κι εμπορικά αφού βλέποντας ότι χτυπιούνται υλικά καταδικάζουν αυτές τις ενέργειες. Ισχύει για τους μικρούς επαγγελματίες που χτυπήθηκαν υλικά μαζί με τα πολυκαταστήματα. Κι αυτοί βέβαια παρ' ότι δεν είναι προλετάριοι είναι μέρος του λαού, γιατί τα πραγματικά, τους υλικά συμφέροντα τους τοποθετούν δίπλα στην εργατική τάξη σα σύμμαχο της ενάντια στη μεγάλη αστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό. Και οι ενέργειες μας θα πρέπει να δημιουργούν και σ' αυτούς κατανόηση και συμπάθεια. Αν δεν το κατορθώνουν θα πρέπει να τους αδρανοποιούν κι όχι να τους ρίχνουν μέσα στην αγκαλιά της μεγαλοαστικής τάξης όπου αναπόφευκτα θα πέσουν αφού χτυπιούνται υλικά και τελικά θ' αναγκαστούν να κινητοποιηθούν για ν' αμυνθούν. Ισχύει ακόμη και γι' άλλα στρώματα εργαζομένων που μπορεί να μη θίγονται υλικά αλλά τη καταδικάζουν ακριβώς επειδή τα πάρα πάνω στρώματα εργαζομένων χτυπιούνται υλικά. Αυτές λοιπόν οι ενέργειες έχουν σαν αποτέλεσμα να αποξενώνουν τις οργανώσεις λαϊκής βίας απ' τις κινητήριες κοινωνικές δυνάμεις της επαναστατικής ανατροπής του καθεστώτος τόσο τη κύρια, την εργατική τάξη όσο και τις άλλες λαϊκές τάξεις.

Αυτές οι ενέργειες δε φέρνουν καν στις οργανώσεις λαϊκής βίας τους πιο προχωρημένους προλετάριους όπως ίσως νομίζουν ορισμένοι. Γιατί αυτοί πρόκειται νάρθουν κοντά τους επειδή αυτές συναγωνίζονται στα κείμενα τους ποιος θα βάλει περισσότερες φορές τις λέξεις "προλετάριος", "αφεντικά", κλπ. αλλά με τη σωστότητα των ενεργειών, που μιλάνε από μόνες τους, τα ίδια τα αποτελέσματα τους, το γενικότερο αντίκτυπο στα πλατύτερα λαϊκά στρώματα που με τη σειρά του επηρεάζει και σπρώχνει κοντά τους, αυτούς τους συνειδητοποιημένους αγωνιστές, αφού βλέπουν στην πράξη τα θετικά αποτελέσματα για το λαϊκό κίνημα, της χρήσης της λαϊκής βίας. Μόνο έτσι, με τέτοιες σωστές πολιτικές ενέργειες μπορούμε να ελπίζουμε ότι θ' αποσπάσουμε προοδευτικά -παρ' ότι αυτό είναι

μακροχρόνιο ζήτημα και χρειάζονται και άλλου τύπου πολιτικές πρωτοβουλίες- τους πιο συνειδητοποιημένους, πιο προχωρημένους κι αποφασισμένους αγωνιστές της εργατικής τάξης που σήμερα μπορεί ν' ακολουθούν είτε τα κόμματα είτε τους αριστεριστές είτε είναι ανένταχτοι είτε βγαίνουν από καινούργιους, πραγματικά αυτόνομους, κοινωνικούς αγώνες.

Η ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΗ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ, Η ΕΚΤΡΟΠΗ ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ.

Σημασία λοιπόν δεν έχει πόσες ενέργειες θα γίνουν όσο ποιες ενέργειες. Καλύτερα να κάνουμε λιγότερες ενέργειες αλλά σωστές πολιτικά, παρά πολλές που είτε δεν έχουν κανένα αποτέλεσμα είτε έχουν τελείως αρνητικά πολιτικά αποτελέσματα. Αν δε μπορούμε να κάνουμε αυτές τις σωστές, ας δουλέψουμε οργανωτικά για να μπορέσουμε να τις κάνουμε.

Και σήμερα υπάρχει ένας ακόμη λόγος που συντρέχει προς το πολιτικό, οργανωτικό, υλικό δυνάμωμα των οργανώσεων λαϊκής βίας. Αυτός είναι η νέα κρίσιμη περίοδος και προοπτική που ανοίγεται με τις εκλογές και τη πιθανότητα εκλογικής νίκης του ΠΑΣΟΚ.

Στις ερχόμενες εκλογές υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να κερδίσει τη πλειοψηφία το ΠΑΣΟΚ. Στη περίπτωση αυτή κι εφόσον θάχει κοινοβουλευτική πλειοψηφία, ανοίγεται μια κρίσιμη και σημαντική περίοδος για το λαϊκό κίνημα και τις επαναστατικές δυνάμεις.

Το ΠΑΣΟΚ δεν πρέπει να βλέπεται σαν ένα σοσιαλδημοκρατικό κόμμα που θάρθει σαν εφεδρική λύση του συστήματος για να διαχειριστεί τις υποθέσεις της μεγαλοαστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού, παρ' ότι υπάρχει μέσα στις τάξεις του μια τέτοια τάση και μια μερίδα της άρχουσας τάξης θα προσπαθήσει να το σύρει σε μια τέτοια πολιτική. Μέσα στις διάφορες προγραμματικές διακηρύξεις του ΠΑΣΟΚ υπάρχει ένα μίνιμουμ μέτρων που θα υποχρεωθεί να πάρει, όσο κι αν προσπαθήσει να τα μεθοδεύσει. Ακόμη κι αν δε κάνει τίποτε σε σχέση με τις κοινωνικοποιήσεις και τις κρατικοποιήσεις των διαφόρων τομέων της οικονομίας, θα υποχρεωθεί (1) να βγάλει τη χώρα απ' το ΝΑΤΟ και να πάρει ουσιαστικά μέτρα για τις βάσεις, (2) να εκκαθαρίσει το φασιστικό μηχανισμό πούναι ανέπαφος στο Στρατό και τα Σώματα Ασφαλείας για να το ελέγχει και για να μπορέσει να προχωρήσει έχοντας ορισμένες εγγυήσεις, (3) ορισμένα ελάχιστα μέτρα ενάντια στην ασυδοσία του μεγάλου κεφαλαίου. Και σ' αυτούς τους τομείς, το σύστημα σε καμιά περίπτωση δε θα δεχτεί να θιχτούν τα προνόμια του, γιατί είναι στρατηγικής και καθοριστικής σημασίας με αποτέλεσμα να χάσει τον έλεγχο της κατάστασης και δε θα διστάσει να το ανατρέψει. Όποιος αμφιβάλει δεν έχει παρά να θυμηθεί τι θύελλα αποδοκιμασίας, εχθρότητας και αντί-σοσιαλμανίας ξεσήκωσε μέσα στη μεγαλοαστική τάξη, ένας πολιτικός σα τον Καραμανλή πούναι σάρκα απ' τη σάρκα του συστήματος και χωρίς κανένα ουσιαστικό μέτρο ενάντια στο σύστημα, απλώς ορισμένα πολύ δειλά ημίμετρα εκ μοντερνισμού του ελληνικού καπιταλισμού.

Το καθεστώς λοιπόν θα ανεχτεί το ΠΑΣΟΚ μόνον εφόσον δεν θιχτούν τα συμφέροντα του στους πάρα πάνω τομείς. Απ' τη στιγμή όμως που θα αγγίξει αυτά τα στρατηγικής σημασίας προνόμια του, είναι σίγουρο ότι θα ανατραπεί. Κι αυτά τα μέτρα θα αναγκαστεί να τα πάρει γιατί είναι απαραίτητα και χωρίς αυτά τα μίνιμουμ δε μπορεί καν να γίνεται κουβέντα όχι για πορεία προς το σοσιαλισμό αλλά ούτε για εθνική ανεξαρτησία και στοιχειώδη εκδημοκρατισμό του κρατικού μηχανισμού και γιατί θα πιέζεται απ' το λαό που διψάει για ουσιαστική και ριζική κοινωνική αλλαγή. Όπως ήταν υποχρεωμένος ο Γ. Παπανδρέου να ελέγξει το Στρατό για να προχωρήσει σε εκδημοκρατισμό και μόλις πήγε ν' αλλάξει τον υπουργό Άμυνας, ανατράπηκε κι οδηγηθήκαμε στην 21η Απρίλη. Το βασικό λοιπόν σημερινό πολιτικό ζήτημα που

κρύβουν όλες οι πολιτικές δυνάμεις όπως και ο τύπος, είναι ότι οδηγούμαστε σε νέα βίαια αντιλαϊκή εκτροπή. Αυτό βέβαια δε σημαίνει -παρόλο ότι είναι πολύ νωρίς για να γίνουν προβλέψεις - ότι θα πάρει τη μορφή ανοιχτού πραξικοπήματος, χωρίς και να αποκλείεται. Το πιο πιθανό είναι να παρουσιαστεί με μια νομιμοφανή κάλυψη, σε συνδυασμό με οργανωμένη απ' την ολιγαρχία και τον ιμπεριαλισμό επιδείνωση της οικονομικής κατάστασης που θάναι σχετικά εύκολη λόγω της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Αυτή η νόμιμη κάλυψη άλλωστε είναι και η εμπειρία της αντίδρασης για την 7ετία κι όχι αυτό που λέγεται ότι δηλ. ο Στρατός δε θα ξαναεπέμβει: η επέμβαση πρέπει να μη διαιρεί την αστική τάξη και γι' αυτό πρέπει νάχει ψευτονόμιμη κάλυψη, που δεν είχε η 21 Απρίλη αφού ανάτρεψε την νόμιμη κυβέρνηση. Όποια μορφή όμως και να πάρει, θα πρόκειται στην ουσία για χρησιμοποίηση της ένοπλης βίας του καθεστώτος, σε μεγάλες διαστάσεις ενάντια στο λαό για την προάσπιση των συμφερόντων της μεγαλοαστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού .

Μπροστά σ' αυτή τη προοπτική δυο δρόμοι ανοίγονται για τις λαϊκές δυνάμεις. Ο πρώτος είναι να μη παρθούν ουσιαστικά μέτρα σε μια πρώτη περίοδο, να βασιστούν στο ανύπαρκτο δημοκρατικό τμήμα του Στρατού¹ και παράλληλα να επιτευχθεί αδρανοποίηση και παθητικοποίηση του λαϊκού κινήματος στη βάση, για να μη τρομάξει ο Στρατός και η άρχουσα τάξη. Αποτέλεσμα μιας τέτοιας πορείας είναι να οδηγηθούμε τόσο πιο εύκολα για την αντίδραση στην εκτροπή όσο το λαϊκό κίνημα στη βάση θάχει ακινητοποιηθεί. Είναι ο δρόμος της Χιλής όπου η αλλαγή βασίστηκε στη δημοκρατικότητα και το σεβασμό στο Σύνταγμα των στρατιωτικών. Έτσι οι ίδιοι οι αρχηγοί του στρατού Λαϊκής Ενότητας για τους οποίους ο Αλλιέντε βεβαίωσε ότι ήταν νομιμόφρονες - μέσω αυτών και ο αρχηγός του στρατού ξηράς Πινοσέτ που προήχθηκε απ' τον Αλλιέντε λίγους μήνες πριν σε αρχηγό του επιτελείου - τον ανέτρεψαν, αφού έκαναν το παν και στο τέλος το πέτυχαν, για να τον εμποδίσουν να οπλίσει το λαό. Όταν πείστηκαν ότι δε θα τον όπλιζε και κατόρθωσαν να αφοπλίσουν τα λίγα εργοστάσια και τις λαϊκές επιτροπές πούχαν οπλιστεί με δική τους πρωτοβουλία, προχώρησαν στο πραξικόπημα όντας τελείως σίγουροι ότι δε θ' αντιμετώπιζαν μαζική ένοπλη αντίσταση. Ας αναλογιστούν όλα αυτά αυτοί που σήμερα βομβαρδίζουν καθημερινά για τη νομιμοφροσύνη των αξιωματικών, ενώ απ' την άλλη μέχρι πρότινος κατηγορούσαν τη κυβέρνηση ότι δεν έκανε κάθαρση.

_____ 1. Όταν λέμε ανύπαρκτο δημ. τμήμα δεν εννοούμε ότι δεν υπάρχουν _____

Ο δεύτερος δρόμος είναι η λαϊκή μαζική κινητοποίηση και ο οπλισμός των λαϊκών δυνάμεων στη βάση. Σ' αυτό το δρόμο αναφέρθηκε όχι ένας εξτρεμιστής, όχι ένας αναρχικός, όχι ένας τρομοκράτης αλλά ένας καθηγητής Πανεπιστημίου, όταν τον ρώτησαν στη φετεινή επέτειο της 21ης Απρίλη, για τα διδάγματα της. Πρέπει, είπε, τα κόμματα της αριστεράς να οργανώσουν το λαό σε ειδικές ομάδες, να τον προετοιμάσουν υλικά, ώστε να μη περάσει νέο πραξικόπημα. Δυστυχώς, πρόσθεσε, αυτή η σημαντική δραστηριότητα έχει παραμεληθεί απ' τα κόμματα που ασχολούνται μονό με τη κοινοβουλευτική, την εκλογικίστικη πρακτική τους. Αυτή η δραστηριότητα όπως και η λαϊκή κινητοποίηση, μπορούν απ' τη μια ν' αποτελέσουν φραγμό κι αποφασιστικό εμπόδιο σε ενδεχόμενη απόπειρα πραξικοπήματος κι απ' την άλλη να σπρώξουν το ΠΑΣΟΚ να φύγει απ' τις πιέσεις της δεξιάς τάσης του που θα ζητήσει συμβιβασμό με το καθεστώς και να το οδηγήσει σε μετρά που θα ανοίγουν μια επαναστατική προοπτική. Το παράδειγμα της Περσίας -παρότι η κατάσταση ήταν διαφορετική - επιβεβαιώνει τα πάρα πάνω. Οι κινητοποιημένες και οπλισμένες λαϊκές τάξεις εμπόδισαν τη πραγματοποίηση πραξικοπήματος αλλά και επέμβασης των Αμερικάνων, αφού στην πρώτη φάση μετά την πτώση του Σάχη ο στρατός βρίσκονταν ολότελα στα χέρια των αξιωματικών του Σάχη. Αυτοί όμως προτίμησαν

να μη κάνουν τίποτε παρά νάχουν ν' αντιμετωπίσουν τη σίγουρη μαζική λαϊκή ένοπλη αντίσταση.

Σ' αυτό λοιπόν το σημείο μπαίνουν τα συγκεκριμένα καθήκοντα τόσο στις οργανώσεις λαϊκής βίας όσο και στις άλλες δυνάμεις της άκρας αριστεράς. Απ' τη μια να μη δεχτούν την αδρανοποίηση του λαϊκού κινήματος σε περίπτωση νίκης του ΠΑΣΟΚ αλλά αντίθετα να κινητοποιήσουν και να οργανώσουν το λαό στη βάση και δεύτερο από σήμερα κι όλας να προετοιμαστούν σοβαρά πολιτικά, ιδεολογικά, οργανωτικά, φτιάχνοντας μια στοιχειώδη υποδομή, υλικά-τεχνικά μαζεύοντας υλικά, όπλα, εκρηκτικά κλπ., πείθοντας νέους αγωνιστές ακόμη κι απ' τη βάση των κομμάτων ότι το συμφέρον του λαϊκού κινήματος τους υπαγορεύει να προετοιμαστούν και να οργανωθούν για την προοπτική της λαϊκής αυτοάμυνας. Στον τελευταίο τομέα, οι οργανώσεις λαϊκής βίας είναι αυτές που μπορούν κατ' αρχή να δραστηριοποιηθούν και ν' αναλάβουν αυτά τα καθήκοντα, με την προϋπόθεση ότι θα κάνουν την προσπάθεια για την οποία μιλήσαμε και ότι θα δουν την κατάσταση απ' τη σκοπιά των συμφερόντων του λαϊκού κινήματος κι όχι των στενών οργανικίστικων συμφερόντων. Μ' αυτή την προϋπόθεση μπορούν ν' αποτελέσουν μια αξιοσημείωτη δύναμη, την απαρχή, το πρώτο βήμα μιας σοβαρής ένοπλης λαϊκής δύναμης και το πόλο συσπείρωσης των νέων και πιο προχωρημένων αγωνιστών που βλέπουν ότι η ρεφορμιστική τακτική μας οδηγεί σε νέες συγκρούσεις κι υπάρχει επείγουσα αναγκαιότητα προετοιμασίας της λαϊκής αυτοάμυνας. Σήμερα πια, μετά τόσες εμπειρίες, μετά το βασιλικό πραξικόπημα του 65, μετά την 21η Απρίλη και την άχρονη δικτατορία, μετά τη λαϊκή εξέγερση του 74 οι λαϊκές δυνάμεις παρότι απροετοίμαστες, κι εγκαταλειμμένες απ' τα κόμματα αντιμετώπισαν μ' όλα τα μέσα πούχαν στη διάθεση τους τα τανκς του Ιωαννίδη πρέπει όλες οι επαναστατικές δυνάμεις να δουλέψουν σοβαρά, ώστε οποιοσδήποτε προσπαθήσει να κάνει οποιαδήποτε βίαια επέμβαση, νάναι σίγουρος ότι δε θα κάνει περίπατο -όπως το 67- κι ότι θάχει ν' αντιμετωπίσει ένοπλη αντίσταση από λαϊκές δυνάμεις που σήμερα όχι μόνο θάναι αποφασισμένες όπως το Νοέμβρη του 73, αλλά και προετοιμασμένες γι' αυτό πολιτικο-ιδεολογικά, οργανωτικά, επιχειρησιακά, υλικά.

Μάης 81 Επαναστατική Οργάνωση "17 Νοέμβρη"

1983-10 Τσάντες και Βελούτσος

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΔΕΝ ΦΕΥΓΟΥΝ ΜΕ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΜΟΝΟ Ο ΔΥΝΑΜΙΚΟΣ ΜΑΖΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΔΙΚΑΙΑ ΛΑΪΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΒΙΑ ΘΑ ΤΙΣ ΔΙΩΞΟΥΝ

Δυο χρόνια μετά τις εκλογές του '81, αποφασίσαμε να παρουσιάσουμε συνοπτικά την εκτίμηση μας για τη σημερινή πολιτική κατάσταση, εξηγώντας παράλληλα τους λόγους και της σημερινής αντιμπεριαλιστικής μας ενέργειας λαϊκής βίας, όσο και της απουσίας μας στο διάστημα από την προεκλογική περίοδο μέχρι σήμερα.

Πριν απ' όλα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πώς δεν πιστεύουμε ότι μέσα σ' ένα καπιταλιστικό καθεστώς όπου βασιλεύει και κυριαρχεί ή αστική ιδεολογία μέσω των πολυάριθμων ιδεολογικών μηχανισμών-σχολεία, εκκλησία, μαζικά μέσα ενημέρωσης κ.τ.λ. όπου τα τελευταία προβάλλοντας τα πιο χαμηλά και χυδαία ένστικτα αποχαυνώνουν τμήμα του λαού, καλλιεργούν με σειρά από ψέματα, σιωπές, διαστρεβλώσεις την αμάθεια, την παθητικότητα, τη σύγχυση και τον αποπροσανατολισμό, όπου ή αστική ιδεολογία διαχέεται καθημερινά από πολυάριθμες κατευθύνσεις επηρεάζοντας με διάφορες «συνηθισμένες πρακτικές» ακόμη και μη καθυστερημένα τμήματα του λαού, ότι μπορεί κάποτε μέσα σε τέτοιες συνθήκες να εκφραστεί ή πλειοψηφία του, μέσα από εκλογές, υπέρ μιας ριζοσπαστικής αλλαγής του κοινωνικού καθεστώτος, υπέρ του σοσιαλισμού. Άλλα κι

αν ακόμα, σαν εξαίρεση, συνέβαιναν αυτά σε κάποια χώρα, πάλι δεν πιστεύουμε ότι ή άρχουσα τάξη και ο ιμπεριαλισμός θα παρέδιναν χωρίς συζήτηση την πραγματική εξουσία στις λαϊκές δυνάμεις, θα παραιτούνταν από τα πελώρια οικονομικά τους προνόμια και θα αποχωρούσαν παθητικά. Η ιστορική πείρα δείχνει ακριβώς το αντίθετο. Με δυο λόγια, δεν πιστεύουμε στο κοινοβουλευτικό ειρηνικό πέρασμα στο σοσιαλισμό.

Ειδικά όμως για τις εκλογές τον '81 στη χώρα μας, για λόγους που έχουν σχέση με την ιστορία και τις εμπειρίες του λαϊκού κινήματος στις τελευταίες δεκαετίες, ή πλειοψηφία τουλάχιστον τον 65% ψήφισε υπέρ ενός προγράμματος που μπορεί να μην ήταν βέβαια σοσιαλιστικό, ήταν όμως αναμφισβήτητο και πέρα από λεπτομέρειες και βερμπαλιστικές δημαγωγίες, στις βασικές του γραμμές αντιμονοπωλιακό, αντιιμπεριαλιστικό, δημοκρατικό. Γι' αυτό το λόγο ή οργάνωση μας, παρότι πίστευε στην αποτυχία αυτόν του προγράμματος, εντούτοις σεβόμενη τη λαϊκή ετυμηγορία κι εντολή για εφαρμογή του μέσα στα κοινοβουλευτικά νόμιμα πλαίσια, αποφάσισε ν' αναστείλει προσωρινά τη δραστηριότητα της, για να μη δημιουργήσει πρόσθετα εμπόδια.

Δυο χρόνια μετά, ή κατάσταση έχει τελείως ξεκαθαρίσει. Το πρόγραμμα αυτό έχει κατακουρελιαστεί. Η αντιιμπεριαλιστική, αντιμονοπωλιακή, δημοκρατική αλλαγή που ψήφισε ο λαός μετατράπηκε σε μια πολιτική που πίσω από μια αχαλίνωτη λαϊκίστικη λογοκοπία και διάφορα πυροτεχνήματα δε διαφέρει παρά μόνο σε λεπτομέρειες από αυτή της ΝΔ.

Αντί για χτύπημα των μονοπωλίων, συμβιβασμός κι υποταγή. Σε μια κοινωνία με εκρηκτικές ταξικές αντιθέσεις και πελώρια οικονομικά σκάνδαλα, τύπον μπανάνας, όπου οι μεγαλύτεροι έλληνες καπιταλιστές εκτός από στυγνοί εκμεταλλευτές — κι αφήνοντας κατά μέρος την ευθύνη τους για τους χιλιάδες δολοφονημένους και σακατεμένους στα λεγόμενα «εργατικά ατυχήματα,» — είναι οι μεγαλύτεροι απατεώνες της χώρας και μ' αυτά ακόμη τα κριτήρια του αστικού νόμου. Κλέβουν τα δάνεια, δηλαδή την εργασία τον λαού, για να χτίσουν δεκάδες πολυτελείς βίλες εδώ και στο εξωτερικό, για να φουσκώνουν τις καταθέσεις τους στις ξένες τράπεζες, ενώ από την άλλη άφηναν εσκεμμένα τις επιχειρήσεις τους να υπερχρεωθούν με δεκάδες δις. Το ΠΑΣΟΚ βρήκε μια πραγματικά σοσιαλιστική λύση: πρέπει οι επιχειρήσεις να γίνουν ανταγωνιστικές και γι' αυτό πρέπει να πληρώσουν όχι οι καπιταλιστές, αλλά οι εργαζόμενοι: θα καθλωθούν οι μισθοί, θα πέσει με τον πληθωρισμό το βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων και παράλληλα θ' αυξηθεί παραγωγικότητα. Άλλα μεγαλύτερη παραγωγικότητα χωρίς εκμοντερνισμό του κεφαλαιουχικού εξοπλισμού, χωρίς επενδύσεις που δε γίνονται αφού έχουμε κρίση κι οι καπιταλιστές είναι υπερχρεωμένοι, σημαίνει εντατικοποίηση της εργασίας, σημαίνει μεγαλύτερη παραγωγή σχετικής υπεραξίας, δηλαδή μεγαλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης. Αυτό ακριβώς έγινε φέτος στην «κοινωνικοποιημένη» ΠΥΡΚΑΛ: Περισσότερη και πιο σκληρή δουλειά, λιγότερα αγαθά. Στόχους που με τη σημερινή κρίση θάταν αδύνατο να πετύχουν μόνοι τους οι καπιταλιστές κι η ΝΔ χωρίς αιματοκύλισμα κι ανοιχτή βία, τους πετυχαίνει το ΠΑΣΟΚ.

Για νάχει όμως πιθανότητες επιτυχίας αυτή ή πολιτική χρειαζόταν από τη μια να στηθεί το παραμύθι της κοινωνικοποίησης κι από την άλλη να ριχτούν διάφορα πυροτεχνήματα για δήθεν χτύπημα των μονοπωλίων. Σ' αυτό το σημείο βέβαια σημαντικό ρόλο παίζει ο λεγόμενος δημοκρατικός τύπος για τον όποιο θα μιλήσουμε παρακάτω, τα μόνα όμως που κοινωνικοποιούνται είναι τα πελώρια χρέη των επιχειρήσεων. Η συμμετοχή τεχνοκρατών κι όχι των εργαζομένων στην παραγωγή, στη διοίκηση των επιχειρήσεων δεν αλλάζει τίποτε και γι' αυτό εφαρμόζεται σ' όλες τις δυτικές καπιταλιστικές χώρες από πολλά χρόνια. Ονομάστηκε συμμετοχή,

συνδιαχείριση, κανείς όμως δεν είχε το θράσος να την Ονομάσει κοινωνικοποίηση, γιατί όχι μόνο δεν περνάει τίς επιχειρήσεις στον έλεγχο της κοινωνίας και των εργαζομένων, αλλά ενισχύει την καπιταλιστική φύση των παραγωγικών σχέσεων, αναπαράγει τίς αυταρχικές εργασιακές σχέσεις και την καπιταλιστική κοινωνική διαίρεση της εργασίας που 'ναι Οργανωμένη γύρω από την αντίθεση: από τη μια ή διανοητική εργασία, οι τεχνοκράτες διευθυντές που κρατάνε με ιδιαίτερη φροντίδα το απόρρητο μυστικό των ειδικών γνώσεων κι από την άλλη ή χειρωνακτική εργασία, οι εργάτες στην παραγωγή, που κρατιούνται εσκεμμένα στην αμάθεια, για να μην μπορούν να ελέγξουν ουσιαστικά την παραγωγική διαδικασία, τα μέσα παραγωγής, την πολιτική της επιχείρησης και της κοινωνίας. Κι αν ακόμη συμμετέχουν ένας ή δύο εργάτες στη διοίκηση, αυτοί εκφράζουν όχι την εργατική τάξη, αφού δεσμεύονται από το απόρρητο κι άρα δεν μπορούν να λογοδοτήσουν στη συνέλευση των εργαζομένων που μεταβάλλεται έτσι σε θέατρο, αλλά το κεφάλαιο στις δύο σημερινές μορφές, τον, είτε ιδιωτικό, είτε κρατικό.

Όσον άφορα το δήθεν χτύπημα των μονοπωλίων με την παραπομπή στη δικαιοσύνη ορισμένων για απάτες, πρόκειται για νέα απάτη σε βάρος τον λαού. Όλοι, κυβέρνηση, βουλευτές, τύπος ξέρουν καλά ότι οι βιομήχανοι των προβληματικών επιζητούν τη λύση τον ΠΑΣΟΚ, της μετοχοποίησης των χρεών κι ότι πέρα από ορισμένες δευτερεύουσες μικροδιαφωνίες τάχουν συμφωνήσει. Αυτή όμως τη συμφωνία δεν μπορούν να την παρουσιάσουν ωμά στο λαό. Έτσι παρουσιάζεται κρυμμένη με επιμέλεια πίσω από τους πηχιαίους τίτλους της παραπομπής στη δικαιοσύνη, της δήθεν απαγόρευσης εξόδου κ.τ.λ. Κι αυτός ο χειρισμός είναι το μόνο σημείο από όποιο διαφωνεί ο ΣΕΒ κι όχι το περιεχόμενο των μέτρων. Όλοι όμως ξέρουν ότι αυτά είναι προπέτασμα καπνού, αφού έχουμε το κράτος παράλυτο μπροστά στα 1000 δις που φεύγουν με τον ίδιο τρόπο στο εξωτερικό ετήσια κι ότι οι καπιταλιστές δε θα πάθουν απολύτως τίποτε. Όπως δεν έπαθε ο Ανδρεάδης που παραπέμφθηκε για παρόμοιες απάτες. Καί ξέρουν δη το ΠΑΣΟΚ τους προσφέρει την καλύτερη γι' αυτούς λύση στη σημερινή φάση οικονομικής κρίσης. Λειτουργούν οι προβληματικές με αύξηση της εκμετάλλευσης των εργαζομένων, πληρώνει το δημόσιο τα χρέη κι εξυγιαίνονται, τους δίνει συγχωροχάρτια για τις απάτες μέσω της δικαιοσύνης προσπαθώντας έτσι να τους μεταμορφώσει από χυδαίους μεγαλοαπατεώνες σε καθαρούς κι έντιμους επιχειρηματίες. Παράλληλα οι καπιταλιστές, με τη μειοψηφία των μετοχών που τους επιτρέπει να επιστρέψουν μελλοντικά, κρατάνε σημαντικές εξουσίες που τίς περισσότερες φορές, μέσα στα πλαίσια τον ελληνικού κράτους μπανανιάς και της γενικευμένης εξαγοράς υπαλλήλων, μετατρέπεται σε πραγματική εξουσία κι έλεγχο.

Οι αντιφάσεις όμως του συστήματος είναι τέτοιες, που δε βλέπουν ότι μ' αυτή την πολιτική δεν επιτυγχάνεται ο εκσυγχρονισμός του καπιταλισμού για να λειτουργήσει σε δυτικά πλαίσια όπως θάθελαν, αλλά ή πλήρης καταρράκωση και γελοιοποίηση του κράτους και άρα και του κρατικού καπιταλισμού, ή διαιώνιση τον κράτους μπανανιάς. Οι καπιταλιστές το αντικρίζουν από τα σαλέ της Ελβετίας γελώντας ηχηρά και τρίβοντας τα χέρια τους, όχι μόνο για την αδυναμία του να τους πιάσει από το αυτί, αλλά για το γεγονός ότι έχει γονατίσει παράλυτο θύμα του προμελετημένου εκβιασμού τους και πληρώνει γι' αυτούς. Μετά από τέτοιο παράδειγμα, τεράστια ομολογία αδυναμίας μπροστά στα πελώρια σκάνδαλα και τη ρεμούλα που τη δίνει το ίδιο κράτος, για ποιο εκσυγχρονισμό, σε δυτικά πλαίσια ΚΡΑΤΙΚΟ καπιταλισμό, μιλάνε. Μέσα στη γενική διαφθορά και σαπίλα, την καταλήστευση των πάντων, τη γενικευμένη εξαγορά υπαλλήλων, ποιος κρατικός υπάλληλος θα τολμήσει, να συγκρουστεί μαζί τους;

Παρ' όλους όμως αυτούς τους περίτεχνους τσαρλατανισμούς, ή πολιτική αυτή δεν περνάει. Ο λαός σε πείσμα των θεωριών των αποκαθέδρας σοσιαλιστών που τον

θέλουν αφεντικό, επιμένει ν' απεργεί. Πρέπει πια να εφαρμοστούν τα γνωστά, πεζά αλλά αποτελεσματικά δοκιμασμένα από τη δεξιά κατασταλτικά μέτρα. Ξυλοδαρμοί ναυτεργατών από τους λιμενικούς καί απεργών σε διάφορα εργοστάσια. Απολύσεις συνδικαλιστών, συλλήψεις, παραπομπές σε δικαστήρια. Χτύπημα του μαζικού κινήματος ώστε να μπει στη γωνιά, ν' αδρανοποιηθεί, να μην υπάρχει περίπτωση αυτόνομης παρέμβασης του.

Τέλος το επιστέγασμα πού χαιρετίστηκε με τον πρόποντα ενθουσιασμό σαν πρωτοπορία από όλο το δυτικοευρωπαϊκό κατεστημένο, ή ουσιαστική κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας στο δημόσιο τομέα με το άρθρο 4, για το οποίο εφημερίδα της δεξιάς σε κρίση ειλικρίνειας έγραφε: πρέπει να ευλογούμε το ΠΑΣΟΚ, ποτέ ή δεξιά δε θα μπορούσε να περάσει τέτοιο μέτρο χωρίς ματοκύλισμα καί βίαιες συγκρούσεις. Εδώ επιπλέον, με τη μεθοδολογία πού ακολουθήθηκε, οπού δε ζητήθηκε ή γνώμη όχι των εργαζομένων αλλά ούτε καν των διορισμένων συνδικαλιστών, φάνηκε καθαρά τί σήμαινε ή περίφημη λογοκοπία για δημοκρατικό αυτόνομο συνδικαλισμό, μακριά από κρατικές επεμβάσεις καί για λαϊκή συμμετοχή: αφού δε ζητιέται ή γνώμη των εργαζομένων ούτε καν για καθαρά δικό τους ζήτημα, για το πώς καί με ποια διαδικασία θ' αποφασίζεται να γίνει απεργία, ζήτημα πού τους άφορα αποκλειστικά, αλλά τους δίνεται δικτατορικά διαταγή από τα πάνω, για ποιο ζήτημα θα τους ζητήσουν τη γνώμη τους; Για απολύτως κανένα ουσιαστικό ζήτημα.

Εκεί όμως πού ο εμπαιγμός έχει ξεπεράσει κάθε όριο είναι το ζήτημα της υλοποίησης του αντιιμπεριαλιστικού προεκλογικού προγράμματος. Το σπάσιμο των δεσμών εξάρτησης, το ΟΧΙ στην ΕΟΚ, ή αποχώρηση από το ΝΑΤΟ, το διώξιμο των βάσεων, μετατράπηκαν στα αντίθετα καί στη συμφωνία παραμονής των βάσεων. Εδώ ή πρώτη απάτη της αθέτησης καί παραβίασης του προγράμματος μεταβάλλεται σε δεύτερη, στην -ψεύτικη υπόσχεση ότι θα φύγουν σε 5 χρόνια. Στο σημείο αυτό βέβαια Ο τύπος ξεπέρασε τον εαυτό του. Μαζί με την κυβέρνηση βάλθηκαν να πείσουν ότι έτσι αποφεύχθηκε ή σύγκρουση. Καί στην προσπάθεια αχαλίνωτης αυτοδιαφήμισης, δε βλέπουν ότι αυτοαποκαλύπτονται σαν απατεώνες πού εμπαίζουν το λαό, πού ευλόγα αναρωτιέται: αφού δεν επιχειρήθηκε σύγκρουση το '81 με 65% του λαού υπέρ μιας αντιιμπεριαλιστικής πολιτικής, πώς θα γίνει το '88 με πολύ πιο αδύνατα λαϊκά ερείσματα; Άρα καί τότε ο ρεαλισμός πού επικαλούνται σήμερα θα επιβάλει τη συνθηκολόγηση, δε θα γίνει τίποτε καί απλώς έχουμε νέα κοροϊδία. Όσο για τα επιμέρους θέματα, τη μοναδικότητα της, το δήθεν έλεγχο, την απουσία μυστικών πρωτοκόλλων, δε θα ασχοληθούμε καν γιατί είναι προσβολή στην νοημοσύνη του λαού, με αποκορύφωμα την τεχνολογία πού θα πάρουμε καί θα γίνουμε έτσι αυτόνομοι το '88, πυροτέχνημα πού μόνο ένας Παττακός θα μπορούσε να ρίξει. Στην ουσία αυτό πού έγινε με τίς βάσεις αλλά καί γενικότερα στα 2 χρόνια, συνιστά τη μεγαλύτερη μεταπολεμική απάτη σε βάρος του λαού.

Αυτό όμως σημαίνει καί κάτι άλλο. Αφού δεν μπορούμε να φύγουμε από το ΝΑΤΟ, την ΕΟΚ, να διώξουμε τίς βάσεις με 65% του λαού εκφρασμένο υπέρ μιας τέτοιας πολιτικής, αυτό σημαίνει ότι όχι μόνο ο σοσιαλισμός, αλλά ούτε καν ο στόχος της εθνικής ανεξαρτησίας — πού δεν Ολοκληρώνεται βέβαια καί μόνο με τα παραπάνω, δεν μπορεί να κατακτηθεί μέσα στα ειρηνικά καί κοινοβουλευτικά, συνταγματικά πλαίσια. Κι αυτό είναι το κυριότερο, σημαντικότερο ιστορικό δίδαγμα πού βγάζει ή ίδια ή ζωή, ή εμπειρία δυο χρόνων ΠΑΣΟΚ, πούχει τεράστια ιστορική, θεωρητική αλλά καί πρακτική σημασία καί πού γι' αυτό κρύβεται από όλα τα κόμματα της αριστεράς καί τον τύπο της.

Είναι ή πλήρης χρεωκοπία της ρεφορμιστικής πολιτικής, τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο καί του ΚΚΕ καί του ΚΚΕέσωτ. Ο λαός μπορεί να επιλέγει «δημοκρατικά» ανάμεσα σε όλα τα πολιτικά προγράμματα, μια όμως καί μόνη πολιτική θα εφαρμόζεται, οποίο

πρόγραμμα κι αν πλειοψηφήσει: ή πολιτική της Νέας Δημοκρατίας, με μόνη διαφορά τα πρόσωπα που την εφαρμόζουν, Ή άπατη των εκλογών και της μεταχουντικής, μοντέρνας ευρωπαϊκής αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας στην πανηγυρική της μεγαλοπρέπεια.

Η πολιτική αυτή δεν είναι απλά διαχείριση του καπιταλισμού, πουναι Ο κλασικός ρόλος της ρεφορμιστικής σοσιαλδημοκρατίας, αλλά επιπλέον στις συγκεκριμένες ιστορικές συνθήκες των χωρών της εξαρτημένης περιφέρειας και σημερινής οικονομικής κρίσης, είναι καταδικασμένη απάτη από τη μια να αναπαράγει τις σχέσεις εξάρτησης-υποτέλειας κι από την άλλη, τη συνέχιση και διαιώνιση του καπιταλισμού μπανανιάς με τα πελώρια σκάνδαλα και τις εκρηκτικές ταξικές αντιθέσεις.

Είναι χρεωκοπία και των δύο ΚΚ, που ενώ συμφωνούν και βρίσκονται σε ουσιαστική συμμαχία με το ΠΑΣΟΚ, λένε ότι ή αλλαγή δεν προχωράει γιατί δεν υπάρχει ενότητα και γιατί δε στηρίζεται στο λαϊκό κίνημα, θέση συνάμα δημαγωγική και ιστορικά λαθεμένη. Δημαγωγική γιατί αυτοί καμιά ουσιαστική λαϊκή μαζική κινητοποίηση δεν έκαναν για ν' ανταχθούν σ' αυτή την πολιτική καινά επιβάλουν μιαν άλλη και μόνο όταν ξεσηκώθηκε ή βάση για το άρθρο 4 έσπευσαν να κάνουν πορεία για τα μάτια και για να την καπελώσουν. Και λαθεμένη ιστορικά γιατί από τη μια σήμερα στη Γαλλία υπάρχει ενότητα, κομμουνιστές υπουργοί, αλλά ο σοσιαλισμός δεν προχωράει ούτε χιλιοστό. Κι από την άλλη στη Χιλή υπήρχε και λαϊκό κίνημα, πούχε κινητοποιηθεί και ενότητα και τα πάντα γκρεμίστηκαν σαν τραπουλόχαρτα. Αυτό που έλειπε στη Χιλή και πού χρειάζεται απαραίτητα είναι αυτό που δε θέλουν να πουν αφού διάλεξαν το ειρηνικό πέραςμα: ο ένοπλος κινητοποιημένος λαός. Όσο δε θα υπάρξει μαζική ένοπλη κινητοποίηση, δε θα υπάρξει καμιά αλλαγή.

Η χρεωκοπία αυτή σημαίνει, τέλος, ότι τα δυναμικά ερείσματα τον κοινωνικού καθεστώτος και οι μηχανισμοί οργανωμένης ένοπλης αντιλαϊκής βίας να αντιμετωπίζονται με εκλογές ψηφοφορίες, διαπραγματεύσεις-παζάρια και μάζεμα υπογραφών. Τα δυο χρόνια ΠΑΣΟΚ επιβεβαιώνουν απόλυτα την παγκόσμια ιστορική πείρα. Μόνο ή δίκαια λαϊκή βία μπορεί να τους αντιμετωπίσει. Είναι ο μόνος δρόμος που απομένει, ο δρόμος του δυναμικού μαζικού αγώνα, νόμιμου και παράνομου και της δίκαιης λαϊκής επαναστατικής βίας. Έτσι αποφασίσαμε να χτυπήσουμε σήμερα έναν από τους κυριότερους στρατιωτικούς μηχανισμούς του αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού στη χώρα μας, την αμερικάνικη στρατιωτική αποστολή, εκτελώντας έναν από τα σημαντικότερα ανώτερα στελέχη του όπως και τον οδηγό-γορίλα-σωματοφύλακά του. Η αμερικανική στρατιωτική αποστολή μαζί με το σύνολο των αμερικανικών στρατιωτικών δυνάμεων και τις άλλες μυστικές υπηρεσίες, αποτελεί μία δύναμη κατοχής και τρομοκράτησης — σε πελώρια κλίμακα — τον λαού. Βαρύνεται με απειράριθμα εγκλήματα σε βάρος του, μεταξύ των οποίων το πραξικόπημα του '67, ή τραγωδία της Κύπρου το '74 και οι σημερινές αλλεπάλληλες παραβιάσεις του εναέριου χώρου μας και αμφισβητήσεις της κυριαρχίας μας, τόσο από τα αμερικανικά όσο κι από τα τουρκικά αεροπλάνα. Με συνεχείς επεμβάσεις μέσω της πέμπτης φάλαγγας, τους ντόπιους πράκτορες τον μέσα και έξω από τον ΚΡΑΤΙΚΟ μηχανισμό, επηρεάζει καθοριστικά την πολιτική, οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική ζωή, όντας το πρώτο και κυριότερο εμπόδιο στο δρόμο για την κατάκτηση της εθνικής ανεξαρτησίας, της λαϊκής εξουσίας και του σοσιαλισμού. Κατά συνέπεια ένα από τα κυριότερα καθήκοντα σ' αυτό τον αγώνα, είναι να χτυπηθεί έμπρακτα κι όχι μόνο στα λόγια αυτός ο στρατιωτικός μηχανισμός, Ο μεγαλύτερος εχθρός και τρομοκράτης του λαού.

Παράλληλα οι δυνάμεις αυτές είναι προχωρημένο φυλάκιο, απαραίτητο στήριγμα των στρατιωτικών επεμβάσεων ενάντια σε όλους τους λαούς της περιοχής που μάχονται

για ανεξαρτησία. Αντίθετα από ο,τι ισχυρίζεται ή κυβέρνηση τα αμερικανικά αεροπλάνα απογειώθηκαν πρόσφατα από τα αεροδρόμια μας για τής μεταφορές του απαραίτητου πολεμικού υλικού πού χρησιμοποιήθηκε ενάντια στο λαό τον Λιβάνου. Από δω πέρασαν πριν τρεις μήνες τα αεροπλανοφόρα κι εξόρμησαν για να τρομοκρατήσουν κι απειλήσουν το λαό της Λιβύης καί πέρσι από δω συντόνιζαν καί κατεύθυναν τής τεράστιες δυνάμεις πούχαν αποκλείσει από τη θάλασσα τη Βηρυτό, ενώ οι στρατοκράτες σύμμαχοι τους στο Ισραήλ, μακέλλευσαν με τον υπερσύγχρονο αμερικανικό Οπλισμό, τον ηρωικό παλαιστινιακό λαό.

Έτσι ή ενέργεια μας είναι παράλληλα καί συγκεκριμένη αγωνιστική συμπαράσταση διεθνιστικής αλληλεγγύης στους λαούς της περιοχής πού αγωνίζονται για ανεξαρτησία, αλλά καί γενικότερα σ' όλους τους λαούς καί ιδίως τους λαούς της Κεντρικής Αμερικής καί του Σαλβαδόρ πού βρίσκονται σήμερα στην πρώτη γραμμή της παγκόσμιας ένοπλης αντιιμπεριαλιστικής πάλης. Εδώ πρέπει ν' αναφέρουμε ότι όταν το '75 εκτελέσαμε τον σταθμάρχη της CIA Γουέλς, ή Αθήνα ήταν το κέντρο συντονισμού των συνωμοσιών κι επεμβάσεων της CIA στην Αγκόλα-πράγμα πού εμείς βέβαια τότε αγνοούσαμε, οπού οι λαϊκές επαναστατικές δυνάμεις βρίσκονταν στην τελική φάση για την κατάληψη της εξουσίας. Η αντιιμπεριαλιστική μας αυτή ενέργεια δημιούργησε μεγάλη ταραχή, μεγάλα προβλήματα ασφαλείας πού φρέναραν σημαντικά κι εμπόδισαν γι' αρκετό καιρό τη λειτουργία αυτού τον κέντρου, όπως ομολόγησε ή ίδια ή CIA πολύ αργότερα. Έτσι αντίθετα απ' ο,τι υποστηρίζουν ορισμένοι καραγκιόζηδες των Εξαρχείων για να δικαιολογήσουν την απραξία τους, ότι τάχα δε γίνεται τίποτε με μια εκτέλεση γιατί ο ιμπεριαλισμός τον αντικαθιστά αμέσως, οι ενέργειες αυτές δημιουργούν τεράστιες δυσκολίες κι εμπόδια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό κι ο πολλαπλασιασμός τους θάχε για συνέπεια την πλήρη παράλυση των δυνάμεων του στη χώρα μας. Αυτό λοιπόν είναι ένα από τα κύρια καθήκοντα όσων θέλουν να λέγονται επαναστάτες στη χώρα μας κι όσων θέλουν να συμπαρασταθούν στην πράξη καί όχι μόνο στα λόγια στους λαούς πού αγωνίζονται ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Η καλύτερη συμπαράσταση είναι ο αγώνας στη χώρα σον ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Αυτές άλλωστε οι δυναμικές λαϊκές αντιιμπεριαλιστικές ενέργειες δεν είναι καινούριο φαινόμενο. Πρωτοεμφανίστηκαν στη διάρκεια της δικτατορίας καί συνεχίστηκαν με αυξανόμενη ένταση καί συχνότητα σ' όλη τη διάρκεια της μεταπολίτευσης. Σ' όλη αυτή την περίοδο είχαμε εκατοντάδες τέτοια βίαια αντιιμπεριαλιστικά χτυπήματα σε αμερικανικά αυτοκίνητα της βάσης, τράπεζες πολυεθνικές, Εκάλη, πρεσβεία, στα προξενεία ακόμη καί μέσα στις βάσεις. Κανένας άλλος πολιτικός στόχος, δε συγκέντρωσε τόσα πυρά λαϊκής βίαιας εξωκοινοβουλευτικής δραστηριότητας στη χώρα μας. Αυτός ο αγώνας όχι μόνο πρέπει να συνεχιστεί σήμερα αλλά καί ν' ανέβει σε ψηλότερα επίπεδα.

Τέλος, πρέπει να πούμε δυο λόγια για τον τύπο. Με τη μεταπολίτευση του '74 αναβαθμίστηκαν οι ιδεολογικοί μηχανισμοί κι ενισχύθηκε ο ρόλος τους στην αναπαραγωγή των ορών λειτουργίας του συστήματος. Οι ιδεολογικοί μηχανισμοί έχουν την ίδια περίπου σημασία για το σημερινό καθεστώς με τους κλασικούς κατασταλτικούς μηχανισμούς. Μεταξύ αυτών πρωταγωνιστούν τα μαζικά μέσα ενημέρωσης καί ιδίως Ο τύπος. Στην προσπάθεια του όμως να εκπληρώσει αυτή τη λειτουργία μέσα στις συγκεκριμένες συνθήκες της σημερινής ελληνικής κοινωνίας φτάνει σε κωμικοτραγικές καταστάσεις. Οι εφημερίδες γράφουν στην κυριολεξία ο,τι τους καπνίσει, δε διστάζουν μπροστά στα πιο χοντρά ψέματα.

Αποτέλεσμα είναι στη θέση τον τύπον καί των δημοσιογράφων να υπάρχουν σήμερα διαφημιστικές εταιρίες καί υπάλληλοι πού δουλεύουν σύμφωνα με τα κριτήρια της διαφήμισης των προϊόντων καί των δημοσίων σχέσεων. Αυτοί οι υπάλληλοι και ιδίως

οι ανώτεροι πού αποφασίζουν, με πελώριους μισθούς και προνόμια πού τους ε-χουν δοθεί, ελέγχονται είτε άμεσα, είτε έμμεσα από το κράτος, με αποτέλεσμα να μην έχουν κανένα απολύτως συμφέρον για τον έστω μερικό, μέσα στα αστικά πλαίσια, έλεγχο και κριτική. Προκειμένου να πλασάρουν το προϊόν τους, τη χωρίς προβλήματα δημοκρατία τους, δε διστάζουν να σβήνουν τις κοινωνικές εντάσεις χρησιμοποιώντας την πασπαρτού ρετσέτα τους: δεν υπάρχουν αγωνιστές αλλά μόνο προβοκάτορες αναρχικοί ή «σκοτεινοί κύκλοι της ανωμαλίας». Κι αναποδογυρίζουν τα γεγονότα όπως στην περίπτωση Γουέλς, όπου όλες ανεξαιρέτως οι εφημερίδες επί ένα χρόνο έγραφαν φανταστικά μυθιστορήματα λέγοντας ότι ήταν εκκαθάριση λογαριασμών της CIA. Να δημιουργούν τη θεοποίηση και προσωπολατρία στιλ δικτατορικού καθεστώτος ενός πολιτικού σαν τον Καραμανλή γνωστού στο λαό από την περίοδο '55-'63, αποκρύβοντας την ευθύνη του για τις προβληματικές και τα άλλα οικονομικά σκάνδαλα, πού μόνο με αυτά της δικτατορίας μπορούν να συγκριθούν. Ν' αποσιωπούν πελώρια σκάνδαλα (Ράλλης-Λακόστ, φοροδιαφυγή 3 δις Χ. Ωνάση) ή να ψευδολογούν κι εξαπατούν το λαό όταν βγουν στη φόρα και δεν μπορούν πια να τα κρύψουν ότι δήθεν θα τιμωρηθούν οι ένοχοι ή ότι δήθεν θα κατασχεθεί ή βίλα της Ωνάση κ.τ.λ. Ο κόσμος τους διαβάζει και γελάει.

Ρόλος του τύπου σήμερα είναι να αμβλύνει τις ταξικές αντιθέσεις, να συμβάλλει αποφασιστικά στη κοινωνική συνοχή και συναίνεση του καθεστώτος και συνεπώς είναι ένα από τα κυριότερα στηρίγματα του. Και σ' αυτό το ρόλο πρωταγωνιστούν πρώην αριστεροί δημοσιογράφοι (λέμε πρώην γιατί αυτό πού μετράει είναι ή κοινωνική πρακτική του στηρίγματος του καθεστώτος κι όχι τί λενε) πού τάχα εκμεταλλεύονται τις εσωτερικές αντιθέσεις, στην πραγματικότητα όμως το καθεστώς τους χρησιμοποιεί για να το στηρίζουν αποφασιστικά. Προβάλλει την ιδιότητά τους του πρώην αριστερού και το όνομα τους για να πλασάρει αποτελεσματικά ό,τι δεν μπορούν οι δεξιοί δημοσιογράφοι. Γι' αυτό και το καθεστώς, αναγνωρίζοντας τους αυτή την πολύτιμη υπηρεσία τους έχει ανταμείψει πλουσιοπάροχα. Τίποτε δεν είναι πιο αηδιαστικό από το θέαμα των δεκάδων δημοσιογράφων πού με περισσή αυθάδεια κι αυταρέσκεια, συνωθούνται μέσα στα πρές-ρούμ με τους υπουργούς παίζοντας μαζί τους καθημερινά τα θέατρο της δήθεν πληροφόρησης, ενώ συναγωνίζονται στο ποιος θα βρει τη πιο πετυχημένη διατύπωση ερώτησης για να μην υπάρξει απάντηση. Ρωτάνε, μιλάνε, γράφουν, σχολιάζουν χωρίς να λένε τίποτε. Και τίποτε δεν είναι πιο κωμικό από την υπερευαισθησία πού τους πιάνει σα νάναι αθώες περισσότερες, επικαλούμενοι δεοντολογίες, όταν αντιδρούν αναμεταξύ τους για τις αμοιβαίες κατεργαριές τους ενώ είναι βουτηγμένοι μέχρι το λαιμό στο ψέμα, τη διαφθορά, τη σαπίλα, το χαφιεδισμό πού βασιλεύουν σ' όλες τις κορυφές της δημόσιας κι ιδιωτικής ζωής.

Δεν μπορεί εδώ να μη μας έρθουν στο νου αυτά πούλεγε ο Λένιν τον Απρίλη του 1906 στο έργο του: 'Η νίκη των καντετών και τα καθήκοντα του εργατικού κόμματος' ("Απαντα τόμος 12, σελ. 304, 5, 6). Γράφοντας υπέρ του μποϊκοτάζ της τσαρικής Ντούμας έλεγε ότι υπάρχουν καταστάσεις όπου στη διαμάχη ανάμεσα στις δημοκρατικές προοδευτικές εφημερίδες και στις αντιδραστικές, τον προοδευτικό ρόλο τον έχουν οι δεύτερες και τον αντιδραστικό οι πρώτες. Αυτό μπορεί να φαίνεται (σ.σ. είκοσι δυσανάγνωστες λέξεις) δεδομένα αυτός ο συλλογισμός εφαρμόζεται απόλυτα στην περίπτωση των αμερικανικών βάσεων. Ανάμεσα στις δημοκρατικές προοδευτικές εφημερίδες (εκτός του Ριζοσπάστη) πού λένε να φύγουν οι βάσεις σε 5 χρόνια και τις δεξιές αντιδραστικές πού λένε ότι δε θα φύγουν οι βάσεις, τον προοδευτικό ρόλο τον έχουν οι δεύτερες γιατί «Λένε την αλήθεια», «ξεσκεπάζουν την αυταπάτη» και «μπορεί ν' αποδειχτούν σ' αυτές τις συνθήκες, πολύ πιο ωφέλιμος διαφωτιστής που αναπτύσσει την ταξική και πολιτική συνείδηση» από τις δημοκρατικές προοδευτικές πού λένε «ένα ψέμα, όμορφο, επιστημονικά

λουστραρισμένο» καί αποκοιμίζουν το λαό καλλιεργώντας την ψευδαίσθηση ότι τάχα θα φύγουν οι βάσεις. Αυτό όχι μόνο δείχνει σε τί τραγική κατάσταση βρίσκεται σήμερα Ο λεγόμενος δημοκρατικός τύπος, αλλά κι ο λαός πουναι υποχρεωμένος να πληροφορείται την αλήθεια από το γνωστό δεξιό μαύρο αντιδραστικό τύπο.

Στό σημείο αυτό είμαστε υποχρεωμένοι να χάνουμε μια προειδοποίηση γιατί στο παρελθόν, με τη μέθοδο των ανυπόγραφων άρθρων έχουν γραφτεί εναντίον μας, διάφορες βρομίες πού περνάνε στους δημοσιογράφους οι μπάτσοι καί ή CIA. Από 'δω καί πέρα, για οποιοδήποτε ανυπόγραφο άρθρο, στο οποίο α) υπάρχει λάσπη, συκοφαντία, Ολοφάνερα ψέματα πού πλασάρονται από τους μπάτσους β) μας αποδίδονται προβοκατόρικα ενέργειες με τίς όποιες όχι μόνο δεν έχουμε καμιά σχέση, όπως γνωρίζει όλος ο τύπος, αλλά κι έχουμε καταδικάσει μερικές φορές γ) παρουσιάζονται φράσεις ξεκομμένες από τα συμφραζόμενα, αλλοιώνοντας την έννοια καί το περιεχόμενο, θα θεωρούμε υπεύθυνο αυτής της απάτης τον ιδιοκτήτη της εφημερίδας, το διευθυντή σύνταξης ή αρχισυντάκτη καί τον αστυνομικό συντάκτη. Δε μιλάμε βέβαια για πολιτική κριτική καί πολεμική.

Καλούμε όλους τους αγωνιστές ν' αντιληφθούν ότι μέσα από τα κόμματα της αριστεράς δε γίνεται τίποτε. Το ΠΑΣΟΚ έδειξε το τελικό του πρόσωπο κι όσοι μιλάνε για συνέδρια κοροϊδεύουν. Τόδειξαν οι μαζικές διαγραφές εκατοντάδων αγωνιστών, δεκάδων τοπικών οργανώσεων, των γνησιότερων κι αγωνιστικότερων. Καλούμε τα μέλη της βάση του ΚΚΕ ν' αντιληφθούν ότι μέσα σ' αυτό τον κοινοβουλευτισμό δεν υπάρχουν περιθώρια για άλλη πολιτική κι ότι κατά συνέπεια ή κριτική της ηγεσίας για δεξιά γραμμή, του ΠΑΣΟΚ υπέρ μιας άλλης αριστερής γραμμής, είναι από τη μια δημαγωγία κι από την άλλη απόκρυψη των ευθυνών της, για τη σημερινή κατάσταση καί το άρθρο 4. ΤΟ ΚΚΕ βρίσκεται σε ουσιαστική συμμαχία με το ΠΑΣΟΚ. Καλούμε όλους τους παραπάνω, όλους τους ανένταχτους, όλα τα μέλη της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, των ομάδων λαϊκής επαναστατικής βίας, να κινητοποιηθούν δυναμικά είτε στο μαζικό χώρο, είτε σε ενέργειες λαϊκής βίας. Να δουν ολοκάθαρα ότι το δίλημμα: Αγώνας σημαίνει βοήθεια στη δεξιά είναι ψεύτικο. Γιατί ή απροκάλυπτη αμερικανοκρατία καί ή υποτέλεια είναι καταδικασμένη στη χώρα μας, έχει φάει τα ψωμιά της, ενδεχόμενη εφαρμογή της θα είχε σαν συνέπεια να ξεσηκώνονταν νέοι αγωνιστές. Ο μόνος σήμερα τρόπος για να διαιωνιστούν ή εξάρτηση, ή υποτέλεια, οι βάσεις είναι ή λογική, πεφωτισμένη πολιτική του ελέγχου των βάσεων, της μοναδικότητας, της συμφωνίας, της αποχώρησης σε 5 χρόνια, των φραστικών πυροτεχνημάτων. Αυτή ή πολιτική είναι δεξιά πολιτική πού όχι μόνο παραβιάζει τη λαϊκή εντολή των εκλογών του '57, αλλά επιπλέον θάβει όλους τους πολύχρονους σκληρούς αγώνες του λαού για ανεξαρτησία, έχοντας το θράσος να τους καπηλεύεται. Δε σέβεται ούτε το αίμα πού χύθηκε στους ηρωικούς αγώνες του ΕΑΜ καί του Πολυτεχνείου. Οι αγώνες αυτοί ήταν, ανάμεσα στ' άλλα, αγώνες για εθνική ανεξαρτησία, στόχος πού δεν θάχει κατακτηθεί όσο υπάρχουν ξένες βάσεις. Τίποτε συνεπώς σήμερα δεν είναι πιο επιζήμιο, δεν προδίνει περισσότερο αυτούς τους αγώνες, όσο ή δήθεν δικαίωση τους, ή προσποιητή, ψεύτικη κατάκτηση του στόχου τους.

Καθήκον όλων μας είναι ν' αγωνιστούμε ενάντια σ' αυτή την πολιτική πού προσπαθεί να θάψει, να κάμψει το μακρόχρονο αντιιμπεριαλιστικό αγώνα του λαού. Όπως όμως, δεν τον έκαμψε ή δικτατορία, ή Καραμανλική δημοκρατία, δε θα το πετύχει καί ο Παπανδρεϊκός σοσιαλισμός.

ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ
ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ Ο
ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Όχτώβρης '83 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] 1984-04 Για Τζαντ

Επαναστατική Οργάνωση «17 Νοέμβρη»

ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ ΔΕ ΦΕΥΓΟΥΝ ΜΕ ΕΚΛΟΓΕΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ. ΜΟΝΟ Ο ΔΥΝΑΜΙΚΟΣ ΜΑΖΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΙ Η ΔΙΚΑΙΑ ΛΑΪΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΒΙΑ ΘΑ ΤΙΣ ΔΙΩΞΟΥΝ

Στο κείμενο διεκδίκησης της τελευταίας μας ενέργειας, χαρακτηρίζαμε την αμερικανική στρατιωτική αποστολή σαν έναν από τους κυριότερους στρατιωτικούς μηχανισμούς του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη χώρα μας, πού μαζί με το σύνολο των αμερικάνικων στρατιωτικών δυνάμεων και τίς άλλες μυστικές υπηρεσίες αποτελούν μια δύναμη κατοχής και τρομοκράτησης σε πελώρια κλίμακα του λαού μας, βαρύνεται με απειράριθμα εγκλήματα σε βάρος του και με συνεχείς επεμβάσεις μέσω της 5ης φάλαγγας, τους ντόπιους πράκτορες του μέσα και έξω από τον κρατικό μηχανισμό, επηρεάζει καθοριστικά την πολιτική, οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική ζωή της χώρας μας.

Σήμερα προσθέτουμε: Όσοι προσφέρουν τίς υπηρεσίες τους σαν μισθοφόροι, στις κυρίες λειτουργίες αυτής της στρατιωτικής δύναμης κατοχής και όχι σαν σκουπιδιάρηδες ή οδοκαθαριστές των βάσεων, και συντελούν έτσι στην εύρυθμη λειτουργία τους, έχουν πλήρη συνείδηση του εγκληματικού και τρομοκρατικού χαρακτήρα της, του ρόλου τους και επιπλέον του ότι παίζουν με τη ζωή ολόκληρων λαών της περιοχής, με τους πυραύλους και τίς πυρηνικές κεφαλές, προκειμένου να υπερασπίσουν τα συμφέροντα των αμερικανικών μονοπωλίων και του διεθνούς δυτικού ιμπεριαλιστικού κατεστημένου, γράφοντας τους λαούς στα παλιά τους τα παπούτσια. Κατά συνέπεια όσοι συμμετέχουν σ' αυτή τη δύναμη έχουν συγκεκριμένη ευθύνη, όπως είχαν όσοι συμμετείχαν στις γερμανικές δυνάμεις Κατοχής των Ναζί και θα τους χτυπάμε χωρίς προειδοποίηση, είτε είναι ανώτερο, είτε μέσο, είτε κατώτερο προσωπικό, εκτός από το κατώτατο ελληνικό και αμερικανικό προσωπικό των βάσεων. Σ' αυτούς τους τελευταίους δε συμπεριλαμβάνονται οι έλληνες Οδηγοί της JUSMAG, των πρακτόρων της SIA κ.λ.π. της πρεσβείας, των διοικητών και ανωτάτων αξιωματικών των Βάσεων οι όποιοι όχι μόνο είναι όλοι πράκτορες της SIA, DIA και άλλων μυστικών υπηρεσιών, αλλά μερικοί από αυτούς είναι σημαντικά στελέχη των κατασκοπευτικών δικτύων τους πού αλωνίζουν την Αθήνα.

Χτυπώντας τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, δεν αγωνιζόμαστε για να φύγουν οι Βάσεις κι οι Αμερικανοί και να συνεχιστεί το ίδιο κοινωνικό καθεστώς όπως ενδεχόμενα νομίζουν ή πάνε να παρουσιάσουν μερικοί. Το πρόβλημα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης είναι το κύριο πρόβλημα της χώρας μας και δεν είναι ζήτημα εξωτερικό ή εθνικό και όχι κοινωνικό όπως πάλι παρουσιάζουν άλλοι, παρότι έχει και μια εθνική διάσταση, πού όσο δεν πρέπει να αγνοείται, άλλο τόσο δεν πρέπει να απομονώνεται καινά προβάλλεται αποκλειστικά. Αντίθετα είναι το κατεξοχήν κοινωνικό πρόβλημα σήμερα για τη χώρα μας από το οποίο πηγάζουν μια σειρά άλλα άμεσα κοινωνικά προβλήματα, όχι με την έννοια ότι οι Αμερικανοί τα δημιουργούν, αλλά ότι είναι αναγκαίες συνέπειες της θέσης πού δίνεται στην Ελλάδα μέσα στον διεθνή ιμπεριαλιστικό καταμερισμό της εργασίας και του συγκεκριμένου μοντέλου οικονομικής ανάπτυξης πού της επιβλήθηκε τίς τελευταίες δεκαετίες, από το δυτικό ιμπεριαλιστικό κατεστημένο, από την ηγεμονία των ΗΠΑ και με την άμεση επιτήρηση τον χωροφύλακα, πούναι κύρια οι στρατιωτικές δυνάμεις κατοχής των ηπα στην περιοχή.

Πρέπει επίσης ν' αναφερθούμε στο ζήτημα του σταλινισμού που κυριαρχεί στην πρακτική των κομμάτων της αριστεράς κι όχι μόνο της παραδοσιακής. Γράφοντας για το ΠΑΣΟΚ λέγαμε ότι, όσοι μιλάνε για συνέδριο κοροϊδεύουν και μη θέλοντας να μπορούμε σε λεπτομέρειες, μιλάγαμε γενικά για διαγραφές. Κάποιος δημοσιογράφος, κάνοντας το κορόιδο, μας απάντησε: Πώς ξέρετε ότι δε θα γίνει συνέδριο; Εμείς όμως δε λέγαμε αυτό. Λέγαμε και ξεκαθαρίζουμε σήμερα ότι ένα συνέδριο που γίνεται μετά από δεκάδες διαγραφές τοπικών οργανώσεων, μετά από τη διαγραφή Παναγούλη σαν αποστάτη, μετά τη σκευωρία φασιστικού τύπου ενάντια στο Χριστοδουλίδη, την πολιτική του εξόντωση και την εκπαράθυσή του από το Εκτελεστικό Γραφείο, τη διαγραφή Καργόπουλου, ένα τέτοιο συνέδριο λοιπόν δεν έχει καμιά απολύτως αξία. Γιατί όλοι αυτοί παρ' όλες τις ιδιομορφίες του καθένα τους, έχουν το κοινό χαρακτηριστικό ότι ασκούσαν κριτική από τα (σ.σ, δυσδιάκριτες λέξεις) πολιτικής συμβιβασμού με τα μονοπώλια και τον ιμπεριαλισμό επιλέχτηκε από την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και εφαρμόστηκε ερήμην τους.

Αποτελούσαν μια αριστερή πολιτική τάση, κι ενώ ήταν τουλάχιστον μια πολύ σημαντική μειοψηφία που αμφισβητούσε την ορθότητα αυτή της επιλογής, βρέθηκαν έξω από το κόμμα χωρίς να έχουν το δικαίωμα που έχει κάθε μέλος να ελέγξει την ηγεσία, να εκφράσει τις απόψεις του κι ενδεχόμενα να πείσει τους υπόλοιπους. Παράλληλα με τη μέθοδο της επιλογής και κουπτάτσιας από τα πάνω, κι έξω από τις κομματικές διαδικασίες τεχνοκρατών που πολλές φορές δεν ήταν καν μέλη του κόμματος — μέθοδος πρωτοφανής όχι για σοσιαλιστικό αλλά και για δημοκρατικό κόμμα και του διορισμού τους σε καίρια πόστα τόσο του κρατικού μηχανισμού όσο και του κομματικού (όπως προετοιμασία συνεδρίου) μεταβάλλεται ο συσχετισμός των πολιτικών ρευμάτων μέσα στο κόμμα. Αυτά όλα όμως, είναι γνωστά, έχουν ένα Ονομα και λέγονται: σταλινική πρακτική και ποδηγέτηση των μελών και του κόμματος, σταλινική προετοιμασία στημένου συνεδρίου. Τέτοια συνέδρια έχουμε δει πολλά και εδώ και σε άλλες χώρες. Γιατί βέβαια μπορεί ν' ακούσουμε ηχηρές φράσεις και κούφια λόγια για «αλαζονείες» («δυσλειτουργία») κ.λπ. κανείς όμως δε θα τολμήσει να κριτικάρει και να αμφισβητήσει τις κύριες και βασικές επιλογές της ηγεσίας όσο επικρέμαται πάνω από το κεφάλι του ή, δα-μόκλειος σπάθη της διαγραφής συνοδευόμενη με μπόλικη λάσπη περί αποστάτη, τραβεστί κλπ. Και όσοι αριστεροί δημοσιογράφοι ή ανένταχτοι συνεργαζόμενοι με ιδιαίτερη ευαισθησία στο ζήτημα του σταλινισμού που δεν χάνουν την ευκαιρία να κατακεραυνώνουν άλλους για το παραμικρό, κατάπιαν τη γλωσσά, τους μπροστά στα παραπάνω τερατώδη, ας ρίξουν μια ματιά στις μεγάλες δυτικές χώρες όπου οι μειοψηφίες υπάρχουν ανοιχτά ακόμη και στα μεγάλα ΚΚ και όχι μόνο στα σοσιαλιστικά κόμματα, με δημόσια έντυπα όπου εκφράζουν τις απόψεις τους, χωρίς να τους διαγράφει κανείς, και τί σκάνδαλο θα γινόταν αν κάποιος αγωνιστής σαν τον Παναγούλη διαγραφόταν σαν αποστάτης.

Όσον αφορά την ηγετική κλίκα του ΚΚΕ που εφαρμόζοντας την «παλιά της τέχνη κόσκινο» μας χαρακτήρισε υπόπτους, επαγγελματίες εκτελεστές και πράκτορες, θα της θυμήσουμε τα παρακάτω: Πράκτορας των Αγγλων ο Σιάντος για την ηγεσία του ΚΚΕ τον '50 για να δικαιολογηθούν τα λάθη των συμφωνιών Λιβάνου, Γκαζέρτας και Βάρκιζας. Μιζέριας, δηλωσιάς ο ηρωικός Άρης που διαγράφεται, απομονώνεται και οδηγείται στο θάνατο για να περάσει ή λαθεμένη γραμμή της ηγεσίας και ενώ ο "Άρης είχε δίκιο όπως απέδειξαν τα κατοπινά γεγονότα αλλά και η παγκόσμια ιστορική πείρα (Κούβα, Βιετνάμ, Καμπότζη, Νικαράγουα, Αγκόλα). Τροτσικιστής, πράκτορας τον Τίτο ο Μάρκος, για να κτυπηθούν οι απόψεις του, για τις όποιες ο αντίπαλος του στον εμφύλιο, στρατηγός Ζαφειρόπουλος, έγραψε το '56: «Ευτυχώς για τον καλό θεό της Ελλάδας που ο Ζαχαριάδης διέγραψε το Μάρκο σαν πράκτορα, γιατί αν εφαρμόζονταν οι απόψεις του, κανείς δεν ξέρει ποια θάταν ή κατάσταση

σήμερα». Πράκτορας της Ασφαλείας, τέλος, ο τραγικός αγωνιστής Πλουμπίδης πού ενώ έπεφτε από τίς σφαίρες τον εκτελεστικού αποσπάσματος, ή ηγεσία τον ΚΚΕ διέδιδε ο τί είχε φυγαδευτεί με χρήματα καί ψεύτικα χαρτιά στις ΗΠΑ. Μετά βέβαια από αυτά τα προηγούμενα στη 17 Νοέμβρη θα διστάσουν; Ο Στάλιν μπορεί να πέθανε ο σταλινισμός όμως ζει καί βασιλεύει.

Αναλαμβάνουμε λοιπόν, την πολιτική ευθύνη για την σημερινή εκτέλεση ενός μεσαίου στελέχους της αμερικάνικης στρατιωτικής αποστολής καί βροντοφωνάζουμε μαζί με τον λαό:

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ ΔΕ ΣΑΣ ΘΕΛΕΙ Ο ΛΑΟΣ ΠΑΡΤΕ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΕΜΠΡΟΣ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Απρίλης 84 Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη

[Επεξεργασία] 1984-05-29 Κατάλογος ενεργειών λαϊκής βίας

Ο Μαρξ λέει ότι το όπλο της κριτικής δεν μπορεί να υποκαταστήσει την κριτική των οπλών. Η πρακτική όμως μας επιτρέπει να υποστηρίξουμε ότι μερικές φορές ισχύει το αντίθετο, παρότι κινδυνεύουμε να κατηγορηθούμε από τους διάφορους πουρίστες ότι επεκτείνουμε την «εγκληματική» μας δραστηριότητα στο χώρο της ιεροσυλίας. Στο φύλλο του «Π» της 25ης Νοέμβρη γίνεται μια παρουσίαση της 17 Ν πού για πρώτη φορά ξεφεύγει από την πεπατημένη της πρακτορολογίας — αν καί στα επόμενα φύλλα δεν μπορέσατε ν' αποφύγετε πάντα τον πειρασμό της. Το άρθρο αυτό μας κατηγορεί σ' ένα σημείο για μια δήθεν ανακρίβεια μας. Παραθέτει ένα απόσπασμα από την προκήρυξη της δίκαιης εκτέλεσης (το Γενάρη τον '80) των τρομοκρατών τον Λαού, μελών των δυνάμεων καταστολής των ΜΑΤ Πέτρου καί Σταμούλη, καί το χαρακτηρίζει λαθεμένο. Το κείμενο μας λέει: «οι πράξεις λαϊκής βίας από την επαναστατική αριστερά στα 5 χρόνια της δημοκρατίας έχουν ξεπεράσει καί ποιοτικά καί ποσοτικά τίς βίαιες ενέργειες των αντιστασιακών οργανώσεων στη διάρκεια της 7χρονης δικτατορίας». Επειδή κάτι ανάλογο είχε υποστηρίξει καί κάποιος άλλος ή περισσότεροι δημοσιογράφοι — ίσως απλώς να τον αντιγράψατε καί να σας παρέσυρε — κι επειδή δε μας αρέσει να μας κατηγορούν ότι λέμε ανακρίβειες, θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε εδώ αυτό το ζήτημα.

Από τον πίνακα πού σας στέλνουμε — πίνακας επίσημος της Ασφάλειας — προκύπτει ότι στη διάρκεια της δικτατορίας «εξεργράγησαν ή τοποθετήθηκαν 174 βόμβες στην περιφέρεια της». Αν υποθέσουμε ότι στην περιοχή της χωροφυλακής έπεσαν άλλες 50-70 φτάνουμε στις 225-250 χοντρικά. Ίσως να μας πείτε ότι ο αριθμός αυτός είναι αυθαίρετος, αλλά τί να κάνουμε, ο πράκτορας μας στη χωροφυλακή δεν μπόρεσε να μας δώσει τη λίστα. Εμείς νομίζουμε ότι αν είναι ανακριβής θάναι μάλλον υπερβολικά μεγάλος, για το λόγο ότι οι συντριπτικά περισσότερες βόμβες σκάγανε στο κέντρο της Αθήνας, όπως θα διαπιστώσετε καί σεις ρίχνοντας μια ματιά στη λίστα. Ακόμη, εδώ υπάρχει το ζήτημα, που βέβαια δε θα λύσουμε εμείς, κατά πόσο οι καπνογό-νες κροτίδες, πού περιλαμβάνονται στη λίστα, ήταν πραγματικά δυναμικές ενέργειες, ήταν βόμβες ή απλά ένα υποκατάστατο, ένα είδος πλασματικής βόμβας, αφού ο πολιτικός στόχος τους δεν ήταν ο πραγματικός αγώνας ενάντια στη χούντα αλλά ή δημιουργία εντυπώσεων, με τους καπνούς καί το θόρυβο στους δυτικούς συμμάχους να επέμβουν για να ρίξουν τη χούντα. Παρότι λοιπόν το ερώτημα παραμένει, υπολογίζοντας καί αυτές τίς κροτίδες, φτάνουμε χοντρικά στις 250 βομβιστικές ενέργειες συν την απόπειρα εκτέλεσης του

Παπαδόπουλου από τον Παναγούλη. θα παρατηρήσουμε εδώ ότι στο κείμενο μιλάμε για «βίαιες ενέργειες των αντιστασιακών οργανώσεων» κι όχι για άλλες μορφές του αντιδικτατορικού αγώνα (π.χ. παράνομες προκηρύξεις κ.λπ.)

Πάμε στη δημοκρατία τώρα. Ο πίνακας πού σας στέλνουμε δείχνει ότι στη διάρκεια '74-'75-'76 έγιναν 165 ενέργειες με εκρηκτικές (στην πλειοψηφία,) ή εμπρηστικές βόμβες συν οι δύο εκτελέσεις, του σταθμάρχη της CIA Γουέλς και του αρχιβασανιστή Μαλλιού. Το '77 είχαμε 66 ενέργειες και την ένοπλη σύγκρουση στην απόπειρα ενάντια στην AEG οπού έχασε τη ζωή του ο επαναστάτης αγωνιστής Χρ. Κασίμης. Το '78 έχουμε 38 και το '79 άλλες 53 συν την εκτέλεση του αρχιβασανιστή Μπάμπαλη. Συνολικά δηλαδή, και μέχρι το Γενάρη του '80 όποτε γράφτηκε το κείμενο, είχαμε 328 βίαιες ενέργειες με εκρηκτικές ομάδες, πυρήνες, οργανώσεις συν τις 5 εκτελέσεις (μια διπλή). Από αυτές, οι 213 έχουν στόχο αντιαμερικανικό — αντιιμπεριαλιστικό. Πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτή ή λίστα δεν είναι πλήρης, γιατί είναι αδύνατο να ξέρουμε όλες τις ενέργειες πού έγιναν στο διάστημα αυτό. Βέβαια δε σταμάτησαν το '80, συνεχίστηκαν ακόμα και στη διάρκεια του ΠΑΣΟΚ.

Ανακεφαλαιώνουμε λοιπόν:

α) οι βίαιες ενέργειες στα πέντε χρόνια δημοκρατίας είναι περισσότερες κι ακόμα είναι συντριπτικά περισσότερες αν τις συγκρίνουμε με αυτές των οργανώσεων της επαναστατικής αντίστασης ή αριστεράς. Γιατί βόμβες ρίχνανε στη δικτατορία και κεντρώοι η δεξιοί ή μοναρχικοί β) είναι ποιοτικά ανεβασμένες γιατί ο προβληματισμός πού αναπτύσσεται, παρ' όλες τις ελλείψεις και αδυναμίες, στο τριπλό επίπεδο (πολιτικο-ιδεολογικό, Οργανωτικό, επιχειρησιακό) έχει σα συνέπεια:

1) να μη σκάνε βόμβες πια σε πλατείες στο Κολωνάκι ή στο Σύνταγμα σε καλάθια αχρήστων αλλά νάχουν συγκεκριμένο πολιτικό στόχο π.χ. αντιαμερικανικό ή αντικαπιταλιστικό.

2) να μη γίνονται πια ή να γίνονται ελάχιστα, στο στιλ πού χαρακτηρίζουμε «άρπα-κόλλα» οπού ένας ή δυο αγωνιστές φτιάχνουν τη βόμβα, πάνε με αδεία χέρια, δηλαδή χωρίς Οπλισμό, χωρίς απαλλοτριωμένο μεταφορικό μέσο, τη βάζουν και φεύγουν, όπως αυτό συνέβαινε κατά κύριο λόγο στη δικτατορία. Αντίθετα υπάρχουν πλάνα πού γίνονται μετά από συστηματική μελέτη και μάζεμα πληροφοριών, αυτοκίνητα απαλλοτριωμένα για τη διαφυγή και κυρίως οπλισμός για τυχόν σύγκρουση με τις δυνάμεις καταστολής.

3) Ο παραπάνω προβληματισμός οδήγησε στη θέση ότι για νάναι πετυχημένες οι ενέργειες δε φτάνει νάναι απλά σωστός ο στόχος π.χ. αντικαπιταλιστικός ή αντιιμπεριαλιστικός. Κι έτσι φτάσαμε στις εκτελέσεις πουναι οι σημαντικότερες εκδηλώσεις, σε αυτή τη φάση, αυτής της παράνομης πολιτικής δραστηριότητας. Κι αυτό γιατί μ' αυτές επιτυγχάνονται απόλυτα οι στόχοι των επαναστατικών δυνάμεων πού τις κάνουν. Δημιουργούνται πολλαπλές πολιτικές εντάσεις, σ' όλες τις πλευρές του πολιτικού φάσματος με αρνητικές συνέπειες για τις καθεστωτικές και ρεφορμιστικές πολιτικές δυνάμεις, θετικές για μας αλλά και για τα πλατύτερα λαϊκά στρώματα, χωρίς παράλληλα να υπάρχουν αρνητικές πολιτικές ή υλικές επιπτώσεις γι' αυτά. Κι ή ακριβής πρόβλεψη και το στάθμισμα αυτών των εντάσεων και των συνεπειών τις καθιστούν πολύ πιο δύσκολες πολιτικά βίαιες ενέργειες αλλά και συνάμα πολύ πιο αποτελεσματικές γι' αυτό πού θέλουμε να πετύχουμε. Έτσι αποτελούν πράγματι ένα ποιοτικό ανέβασμα.

Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι εμείς δεν Ισχυριζόμαστε πώς όλες αυτές οι ενέργειες (οι 329 συν 5 εκτελέσεις) ήταν πετυχημένες από τη σκοπιά των στόχων των Ομάδων πού τις έκαναν. "Άλλες ήταν, άλλες μερικά, άλλες καθόλου κι άλλες ήταν καθαρά αρνητικές. Και καλύτερα θάταν νάχαν γίνει λιγότερες αλλά καλύτερες (σ'

αυτό το σημείο εκφραστήκαμε αναλυτικά στο κείμενο μας ενάντια στους εμπρησμούς των πολυκαταστημάτων πού στείλαμε τον Ιούνιο του '81). Όλες αυτές όμως αποτελούν την κύρια πολιτική δραστηριότητα τον παράνομου επαναστατικού ρεύματος με σημαντικότερη εκδήλωση τις εκτελέσεις, που δείχνει ότι ή ταξική πάλη διεξάγεται σήμερα όχι μόνο με οικονομικές πολιτικές νόμιμες-ειρηνικές μορφές αλλά και με βίαιες παράνομες. Αυτό το πολιτικό ρεύμα δεν πιστεύει ότι τα κρίσιμα προβλήματα της ελληνικής κοινωνίας μπορούν να βρουν λύση ειρηνική μέσα στα πλαίσια του ελεγχόμενου κοινοβουλευτισμού είτε του '74 είτε του σημερινού, και ή δραστηριότητα του είναι — όπως δείξαμε — κάθε άλλο παρά αμελητέα, πολύ πιο σημαντική και ποσοτικά και ποιοτικά, από την αντίστοιχη δράση στη διάρκεια της δικτατορίας. Αυτή την αλήθεια προσπάθησαν να κρύψουν ορισμένοι δημοσιογράφοι.

Θα παρατηρήσουμε ακόμη ότι: Από τη λίστα των δυναμικών ενεργειών στη δικτατορία, βγαίνει ότι ούτε μια βίαιη ενέργεια δεν έγινε από το ΚΚΕ ή τις Οργανώσεις του (μοίρασμα προκηρύξεων και παράνομες ειρηνικές βέβαια έγιναν). Αυτό έχει τεράστια σημασία γιατί αποδεικνύει πανηγυρικά ότι αυτό πού λέει το ΚΚΕ για δυναμική αντίσταση σε περίπτωση εκτροπής στο πέρασμα στο σοσιαλισμό, είναι παραμύθια της Χαλιμάς για να παραπλανάει τα μέλη του. Γιατί όταν δε χρησιμοποιείς τη βία όταν είναι γενικότερα αποδεκτή (στη διάρκεια της δικτατορίας) αυτό σημαίνει αναπόφευκτα ότι δεν πρόκειται να τη χρησιμοποιήσεις ποτέ. Καί αυτός είναι ο κύριος λόγος της νομιμοποίησης του ΚΚΕ. Η συμπεριφορά του στη δικτατορία ήταν οι εξετάσεις πού έδωσε στο κατεστημένο με απείρως μεγαλύτερη αξία γι' αυτό από οποιεσδήποτε συμφωνίες, κι έδειξε, καθώς ή παγκόσμια ιστορική πείρα δεν ανακάλυψε ακόμη κανένα ειρηνικό πέρασμα, ότι παρ' όλες τις αριστερές δημαγωγικές κριτικές για πραγματική αλλαγή, δεν αγωνίζεται για το σοσιαλισμό, αλλά απλά για μια θέση στον ήλιο τον ελεγχόμενου κοινοβουλευτισμού.

Τέλος, δυο λόγια σχετικά με την τελευταία μας απόπειρα. Η αποτυχία της ενέργειας οδηγούσε, με τρόπο κραυγαλέο, σ' ένα βασικό συμπέρασμα. Άλλα και πάλι οι συνήθως τόσο φλύαροι δημοσιογράφοι δεν το επισήμαναν. Ασφαλώς θα ξέφυγε απ' όλους. Κι αυτό το συμπέρασμα ήταν ότι δεν είμαστε επαγγελματίες εκτελεστές. Γιατί μπορεί βέβαια ο Τζάντ να πάτησε γκάζι και ν' απομακρύνθηκε, αλλά πριν το κάμει, ρίχτηκαν από το πλάι 2 σφαίρες, μια από το μπροστινό πλαϊνό παράθυρο και μια από το πλαϊνό πίσω. Καί κανένας επαγγελματίας δε θ' αστοχούσε από τα πλάγια δεξιά σε μια απόσταση 1 -2 μέτρων κι ενώ το αυτοκίνητο ήταν ακίνητο. (Μπορεί βέβαια να μην αστοχούσε και στις άλλες 3 που ρίχτηκαν από πίσω) όταν έφευγε). Αυτό αποδεικνύει αντίθετα, αυτό πού λέγαμε στο δεύτερο κείμενο μας στις 26-12- 75 ότι είμαστε απλοί λαϊκοί αγωνιστές πού μπορούν να χτυπήσουν με σχετικά απλά μέσα και με μια στοιχειώδη οργάνωση. Η μέχρι σήμερα πρακτική μας επαληθεύει την παραπάνω θέση μας. Η επιχειρησιακή αποτυχία κι όχι ή πολιτική, της απόπειρας Τζάντ, είναι απλώς ή εξαίρεση πού επιβεβαιώνει τον κανόνα. Το ωραίο βέβαια είναι ότι οι εφημερίδες είδαν την αποτυχία σαν στοιχείο τον ότι είμαστε επαγγελματίες πράκτορες! Αλαλούμ και πάσης δημοσιογραφίας.

Όσον άφορα τις συγκινητικές προσπάθειες πού κάνετε —με τα περί ήπιας κριτικής για το συνέδριο — για να υποβάλετε στους αναγνώστες την ιδέα ότι έχουμε κάποιες σχέσεις με το ΠΑΣΟΚ, θα σας ρωτήσουμε απλώς: "Αν ο κάποιος δημοσιογράφος ή κάποια εφημερίδα από το γεγονός αυτού του ήπιου γράμματος έβγαζε το συμπέρασμα κι έγραφε έστω έμμεσα ότι το Π έχει διασυνδέσεις με τη 17 Ν πώς θα τους χαρακτηρίζατε; Χατζηπαπάρα και Απογευματινή; Ακριβώς. Γι' αυτό θα σας ζητούσαμε να μη χρησιμοποιήσετε τέτοιες μέθοδες στη δημοσίευση του γράμματος μας. Αυτό το τελευταίο να μην παρθεί σαν απειλή. Τα ποντίκια δεν είναι μέσα στους στόχους μας.

Τελειώνοντας δεν μπορούμε ν' αποφύγουμε τον πειρασμό, να σας δώσουμε και μεις μια αποκλειστικότητα. Σας δηλώνουμε υπεύθυνα ότι ή πληροφορία «συνελήφθη ο εκτελεστής της 17N» ελέγχεται ως ανακριβής (μπήκαμε στο παιχνίδι όπως θα λέγατε). Όλα τα συντρόφια της 17N χαίρουν άκρας υγείας, έχουν ακμαίο ηθικό, θα είχαν ακόμη πάρα πολλά να πουν, αλλά δεν ξεχνάνε ότι το όπλο της κριτικής δεν μπορεί να υποκαταστήσει την κριτική των οπλών.

29 Μαΐου 1984 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ ΛΑΪΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΒΙΑΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΜΕΧΡΙ ΤΟ 1981

Στη διάρκεια του 74, 75 και 76 έγιναν οι παρακάτω ενέργειες:

1. Η ομάδα «Κανάρης» ανέλαβε την ευθύνη για τη καταστροφή του αυτοκινήτου του υπουργού της χούντας Σταματελόπουλου και τον εμπρησμό 25 αυτοκινήτων ιδιοκτησίας βορειοαμερικάνων.
2. Έκρηξη στο άγαλμα του Μεταξά στη Κηφισιά, μετά από αυτό το άγαλμα ξηλώθηκε.
3. 21/4/76, έκρηξη στο υποκατάστημα της αμερικάνικης τράπεζας CITY BANK στη Δροσοπούλου.
4. Κάηκε το αμερικάνικο ταχυδρομείο στο Ν. Κόσμο.
5. Βόμβα στο γραφείο του φασίστα δικηγόρου Αλφαντάκη συνηγόρου των χουντικών στις δίκες τους.
6. Έκρηξη στο πρωτοδικείο της Σανταρόζα.
7. Καταστράφηκε η αποθήκη του Άγγλου τσιφλικά Μπαίκερ στο Προκόπι.
8. Εμπρησμός 112 μεμονωμένων αυτοκινήτων ιδιοκτησίας βορειοαμερικάνων και γερμανών σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Κρήτη και αλλού.
9. 29/4/75, εμπρηστικές βόμβες σε 8 αυτοκίνητα βορειοαμερικάνων στο λιμάνι της Ελευσίνας.
10. 20/7/75, εμπρηστικές βόμβες στην είσοδο της πλαζ του ΕΟΤ στη Βούλα και στην είσοδο της πλαζ του ΕΟΤ στη Βουλιαγμένη.
11. 10/11/75, βόμβα καταστρέφει τμήμα της αποθήκης του ΠΙ-ΕΞ στη Λ. Συγγρού.
12. 29/1/76, βόμβες σε εκθέση-κατάστημα της βιομηχανίας ΠΙΤΣΟΣ.
13. 27/2/76, βόμβες στις αμερικάνικες τράπεζες Αμέρικαν Εξπρές στην οδό Ευριπίδου και στη Τσέης Μανχάταν στην οδό Κοραή
14. 6/3/76, εμπρηστικές βόμβες σε 6 λεωφορεία σε γκαράζ της ΕΑΣ στο Μπραχάμι.
15. 2/4/76, έκρηξη βόμβας στο κεντρικό κατάστημα της αμερικάνικης τράπεζας Αμέρικαν Εξπρές στη πλατεία Συντάγματος.
16. 10/9/76, εμπρηστική βόμβα στα γραφεία του ΣΕΒ.
17. 11/9/76, βόμβα στα γραφεία των επιχειρήσεων του Σκαλιστήρη στην οδό Καλλιρόης.
18. 14/10/76, βόμβα προξένησε σημαντικές καταστροφές σε καταστήματα της πολυεθνικής εταιρείας ΖΗΜΕΝΣ στην οδό Μιχαλακοπούλου στα Ιλίσια και μια σε αποθήκη της ίδιας εταιρείας στον Κηφισό.

19. 13/11/76, απόπειρα εμπρησμού μηχανημάτων και φορτηγών αυτοκινήτων της εταιρίας ΚΟΚΑ-ΚΟΛΑ.

20. 13/11/76, εμπρηστική βόμβα στο ΠΙ-ΕΞ της βάσης του Ελληνικού.

21. την ίδια μέρα εμπρηστική βόμβα κατέστρεψε τη περίφραξη του κτιρίου της ασφάλειας στη Καισαριανή.

Το 1977 έγιναν οι παρακάτω ενέργειες:

1. 15/1, εμπρηστική βόμβα στο κινηματογράφο ΑΤΤΙΚΟΝ του Πειραιά, που πρόβαλε την ταινία «Επιδρομή στο Έντεμπε».

2. 12/2, βόμβα στο κινηματογράφο ΚΑΛΛΙΘΕΑ που πρόβαλε παρόμοια ταινία.

3. 20/2, βόμβα στο κινηματογράφο ΑΑΒΟΡΑ για τους παραπάνω λόγους.

4. 20/2, βόμβα στην αποθήκη προϊόντων του Στασινόπουλου στην Πειραιώς.

5. 22/2, βόμβα σε κατάστημα της ΠΕΣΙΝΕ, στα Ιλίσια.

6. 30/3, εμπρηστικές βόμβες σε 14 αυτοκίνητα βορειοαμερικάνων στη Γλυφάδα, Νέα Σμύρνη, Καισαριανή, Ιλίσια, Κολωνάκι, Γκύζη, Νέο Κόσμο.

7. 21/4, εμπρηστικές βόμβες σε 4 αυτοκίνητα βορειοαμερικάνων στη Θεσσαλονίκη.

8. 2/5, βόμβα στο κτίριο των επιχειρήσεων του Σκαλιστήρη, στην οδό Καλλιρρόης και απόπειρα εμπρησμού του κτιρίου των επιχειρήσεων του Μποδοσάκη, στην οδό Αμαλίας.

9. 31/5, βόμβα σε κινηματογράφο της Θεσσαλονίκης, που πρόβαλε την ταινία «Επιδρομή στο Έντεμπε».

10. 14/7, βόμβα στην ΑΜΕΡΙΚΑΝ ΕΞΠΡΕΣ, στην οδό Ευριπίδου και απόπειρα στην τράπεζα στον Πειραιά. Την ίδια μέρα τοποθετήθηκε ισχυρή εκρηκτική βόμβα σε κατάστημα για αμερικάνους ΠΙ-ΕΞ που δεν εξεράγει.

11. Τον Αύγουστο Αρμένιοι αγωνιστές τοποθέτησαν 4 εμπρηστικές βόμβες σε αυτοκίνητα βορειοαμερικάνων.

12. Την ίδια μέρα τοποθετήθηκαν άλλες 3 βόμβες σε ισάριθμα αυτοκίνητα αμερικάνων στο Καλαμάκι.

13. 18/9, βόμβα στον οργανισμό ύδρευσης στη Θεσσαλονίκη.

14. 27/9, βόμβα στο σπίτι του δήμαρχου της χούντας στην Καλλιθέα Θ. Καφίρη.

15. 8/10, εμπρηστικές βόμβες σε 3 αυτοκίνητα βορειοαμερικάνων στη Γλυφάδα και σε άλλο ένα στην οδό Διδότου στην Αθήνα.

16. 9/10, βόμβα στη λέσχη αξιωματικών του προσωπικού των βάσεων στο Ελληνικό.

17. 19/10, βόμβα στο υποκατάστημα της τράπεζας Πίστεως στο Πασαλιμάνι.

18. Την ίδια μέρα άλλη βόμβα ρίχτηκε στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης.

19. 20/10, βόμβα στο Γερμανικό προξενείο της Πάτρας.

20. 20/10, απόπειρα εμπρησμού των αποθηκών της AEG στου Ρέντη. Στην ενέργεια αυτή μετά από σύγκρουση με τους μπάτσους δολοφονείται ο αγωνιστής Χρήστος Κασίμης.

21. 22/10, βόμβα στο Γερμανικό προξενείο στο Ηράκλειο Κρήτης.

22. 23/10, βόμβα σε σούπερ-μάρκετ χουντικού, στο Ηράκλειο Κρήτης.

23. 25/10, καταστροφές στο ναζιστικό νεκροταφείο, στο Διόνυσο Αττικής.

24. Τις ίδιες μέρες κάηκαν 2 γερμανικά αυτοκίνητα, στην Αθήνα.

25. 15/11, βόμβα στα γραφεία της ΕΝΕΠ Χαριλάου στη Θεσσαλονίκη .
 26. 17/11, 2 εμπρηστικές βόμβες ρίχτηκαν στη γαλλική σχολή στην οδό Σίνα. Είχε προηγηθεί η έκδοση από τη Γαλλία στη Γερμανία του αγωνιστή-δικηγόρου Κρουασσάν.
 27. 18/11, 3 εμπρηστικές βόμβες σε αμερικάνικα αυτοκίνητα στην Πάτρα.
 28. Την ίδια μέρα ρίχτηκε βόμβα σε κατάστημα της ΑΕΓ στην Πάτρα.
 29. 20/11, βόμβες στις εγκαταστάσεις της γερμανικής ΜΠΟΣ, στην Ιερά οδό, της ΜΠΕ ΕΜ ΒΕ.
 30. 23/11, βόμβα μολότωφ στο σούπερ-μάρκετ του Μαρινόπουλου, στην Ι. Δροσοπούλου.
 31. Το Νοέμβρη κάηκε το αυτοκίνητο αμερικάνου υπαλλήλου της αεροπορικής βάσης στον Άραξο.
 32. 11/12, καταστροφή από βόμβα του αυτοκινούμενου συνεργείου τηλεπικοινωνιών της αστυνομίας, στη Λ. Παπάγου 2, στου Ζωγράφου.
 33. Τέλη Δεκέμβρη κάηκαν 2 βορειοαμερικανικά αυτοκίνητα, στη Γλυφάδα.
- Το 1978 έγιναν:

- 18/1, 2 βόμβες στη Θεσσαλονίκη, μία στα γραφεία της ΣΙΑ και μια στην ΕΞΠΡΕΣ.
2. 19/1, βόμβες σε 4 αυτοκίνητα βορειοαμερικανών στην Αθήνα. 3. Το Φλεβάρη κάηκε η αποθήκη του Ε. Παλατσού στο Προκόπι. Ο Παλατσός ήταν τσιράκι του Μπαίκερ.
4. Μάρτης, βόμβες ενάντια στα γραφεία της ΟΝΝΕΔ και στο φασιστικό βιβλιοπωλείο της ΕΠΕΝ.
5. Μάρτης, βόμβες σε 2 βορειοαμερικανικά αυτοκίνητα στα Τρίκαλα.
6. Την περίοδο Φλεβάρη-Μάρτη, 10 εμπρηστικές βόμβες σε ισάριθμα αυτοκίνητα βορειοαμερικανών.
7. Τέλη Απρίλη, πυρπολήθηκε το αυτοκίνητο του εφοπλιστή Φερεντίνου, στο Φάληρο.
8. Εμπρηστική βόμβα στα γραφεία της διεύθυνσης της φοιτητικής εστίας, στη Θεσσαλονίκη.
9. 20/5, βόμβα σε αυτοκίνητο βορειοαμερικάνου στη Θεσσαλονίκη.
10. Έκρηξη βόμβας στα δικαστήρια της Αθήνας.
11. Τέλη Ιούνη, καταστράφηκε από βόμβα αυτοκίνητο βορειοαμερικάνου στο Κουκάκι.
12. 30/7, βόμβα στην είσοδο της πλαζ του ΕΟΤ στον Άλιμο.
13. 1/8, βόμβες καταστρέφουν 4 λεωφορεία σε γκαράζ της ΕΑΣ, στην Ιερά οδό.
14. 23/9, εκρηκτική βόμβα στα δικαστήρια του Πύργου Ηλείας.
15. 10/10, βόμβα σε βορειοαμερικανικό αυτοκίνητο στου Γκύζη.
16. 24/10, βόμβες σε έκθεση της ΑΕΓ και στο μηχανοκίνητο της χωροφυλακής στη Θεσσαλονίκη.
17. 17/11, βόμβες στις εγκαταστάσεις της ΚΟΚΑ-ΚΟΛΑ και σε ένα αυτοκίνητο της εταιρίας στη Θεσσαλονίκη.

18. 17/11, βόμβα στα γραφεία της οργάνωσης Απομάχων Αμερικάνων Αξιωματικών στη Θεσσαλονίκη.

Το 1979 έγιναν:

1. 4/1, βόμβα στο αυτοκίνητο του αξιωματικού Κ. Μάνου στο Γαλάτσι.
2. 14/1, βόμβα στα γραφεία του δικηγόρου καί βουλευτή της ΝΔ Φράγγου στα Σπάτα,
3. 14/1, βόμβα σε περιπολικό έξω από το ΙΣΤ' αστ. τμήμα στη Δροσοπούλου.
4. 17/1, βόμβα στο αυτοκίνητο του χουντικού δημάρχου στην Κάλυμνο.
5. 31/5, εμπρηστικές βόμβες σε ισάριθμα λεωφορεία σε γκαράζ της ΕΑΣ στις Τρεις Γέφυρες.
6. 5/2, βόμβα στο κοσμηματοπωλείο του Ζολώτα στην Πανεπιστημίου.
7. Την ίδια μέρα βόμβα σε εργοστάσιο καί έκθεση επίπλων στα Λιόσια.
8. Το Φλεβάρη κάηκε το αυτοκίνητο υπαλλήλου της αγγλικής πρεσβείας στην Κυψέλη.
9. 10/3, βόμβες σε 2 Λεωφορεία στην οδό Λένορμαν στο Μεταξουργείο.
10. 19/3, εμπρηστικές βόμβες σε 4 λεωφορεία της εταιρείας ΑΖΓΑ.
11. 17/4, βόμβα στο Σύνδεσμο Ελλήνων Βιομηχάνων.
12. 21/4, βόμβα στην αντιπροσωπεία της LACOSTE.
13. 22/4, βόμβα στην εισαγγελία ανηλίκων της Αθήνας καί στο φασιστικό βιβλιοπωλείο στην Ιπποκράτους.
14. 22/4, βόμβα στο αυτοκίνητο συνταγματάρχη συνεργάτη της χούντας στην Καλαμάτα.
15. 27/4, ολική καταστροφή από βόμβα της οικ. εφορίας στη Ν. Ιωνία.
16. 1/5, εμπρηστική βόμβα στο εμπορικο-βιομηχανικό επιμελητήριο.
17. 2/5 εμπρηστική βόμβα στην Αγροτική Τράπεζα.
18. 12/5, βόμβα στην αίθουσα του εργατοδικείου στην Ομόνοια.
19. 1/6, εμπρηστική βόμβα στην Επιθεώρηση Εργασίας στην Ν. Ιωνία.
20. 3/6, βόμβα στο κτίριο του Εθνικού Οργανισμού Καπνού στην Καποδιστρίου.
21. Απόπειρα εμπρησμού της αποθήκης καυσίμων της χωροφυλακής στη Κηφισιά.
22. 7/7, βόμβα στην αποθήκη του εργοστασίου Καλλιθέας του Πετρελάκη.
23. 12/7, βόμβα στο κτίριο της Α.Ε. «Αερολιμήν Αθηνών» που κατασκευάζει το αεροδρόμιο στα Σπάτα.
24. 26/7, βόμβα στο κτίριο υπ. παιδείας στη Συγγρού.
25. 10/8, δύο βόμβες στο κτίριο ΟΑΣ.
26. 22/9, εμπρηστική βόμβα στο αυτοκίνητο του Τόγια που παραχώρησε το οικόπεδο για να γίνει χαβούζα στην Κόρινθο.
27. 3/10, εμπρηστικές βόμβες σε 2 αυτοκίνητα Αμερικάνων στη Ν. Σμύρνη καί τα Βριλήσια.
28. Εμπρηστική βόμβα σε λεωφορεία της ΕΑΣ στην Πανεπιστημιούπολη.
29. 10/10, τρεις εμπρηστικές βόμβες σε αυτοκίνητα της ΕΛΑΣ.

30. Τρεις βόμβες στη Θεσσαλονίκη, μια στο κινηματογράφο που θα γινόταν συγκέντρωση των φασιστών, μια στα γραφεία της «Ελληνικής Αμνηστίας» και μια στα γραφεία φασίστα δικηγόρου.
31. Βόμβα σε αυτοκίνητο της AEG στη Θεσσαλονίκη.
32. 14/11, βόμβα στο αυτοκίνητο του προέδρου του ΣΕΒ Κυρια-ζή στο Κολωνάκι.
33. 15/11, βόμβα στο αυτοκίνητο αξιωματικού σε αποστρατεία, μέλους της ΑΕ Αερολιμήν Αθηνών
34. 17/11, βόμβα καταστρέφει την αποθήκη εταιρίας, που κατασκευάζει τις εγκαταστάσεις, που θα εγκατασταθεί ο Η Υ του Πολυτεχνείου στον Ζωγράφο.
35. 24/11, εμπρηστική βόμβα στα γραφεία της παραπάνω εταιρείας .
36. 12/12, βόμβα σε αυτοκίνητο υπαλλήλου της βάσης του Ελληνικού στην Καλλιθέα.
37. Πυρπολήθηκε το εξοχικό σπίτι του Βαρούδη, διευθυντή της εφημερίδας «Πατρίς» του Πύργου.
38. 14/12, βόμβα στο αυτοκίνητο του Βαρούδη.

Το 1980 έγιναν:

1. 21/1 εμπρηστική βόμβα στο αυτοκίνητο του καθηγητή του Χημείου Βασιλειάδη.
2. 30/1, βόμβα στο νέο δικαστικό μέγαρο στη Θεσσαλονίκη.
3. 31/1, εμπρηστική βόμβα στο ξενοδοχείο Πρέζιντεντ.
4. Εμπρηστική βόμβα στο ΑΠ 882 αυτοκίνητο της αστυνομίας.
5. 12/2, βόμβα στη βιοτεχνία ΠΕΡΛΑ.
6. 15/2, απόπειρα εμπρησμού κτιρίου της χωροφυλακής στη Θεσσαλονίκη.
7. 19/12, ολική καταστροφή των «Μινιόν» και «Κατράντζος».
8. 24/12, βόμβα στο μπαρ BOPYS που συχνάζουν βορειοα-μερικόανοι και 4 εμπρηστικές σε αυτοκίνητα βορειοαμερικάνων στη Γλυφάδα.

Το 1981 έγιναν;

1. 20/1, δύο εμπρηστικές σε γραφεία της ΔΕΗ, μια στους Αγ. Ανάργυρους και μια στα Ιλίσσια.
2. 5/2, βόμβα στον ΟΑΕΔ στο Μοσχάτο.
3. 9/2, βόμβα σε αποθήκη της ΝΕΣΤΛΕ στο Περιστέρι.
4. 11/2, βόμβα στο άγαλμα του Κωνσταντίνου στο Π. Άρεως και στο φασιστικό βιβλιοπωλείο «Ελεύθερη Σκέψις» στην Ιπποκράτους.
5. 12/2, καταστράφηκε από βόμβα το αυτοκίνητο του πρώην αξιωματικού της Χωροφυλακής, προσωπάρχη της Βάλκαν Έξπορτ Καραυγουστή στη Θεσσαλονίκη.
6. 12/2, βόμβα στα γραφεία της ΒΕΟ στα Λιόσια και άλλη στα γραφεία της ΔΕΗ στην Κάνιγγος.
7. 12/2, βόμβα στο Λεωφορείο της σχολικής επιχείρησης «Βυζάντιο», στον Καρρέα.
8. 3/3, βόμβα στο πατάρι του Μαρινόπουλου, Πανεπιστημίου και Πατησίων.
9. Την ίδια μέρα τοποθετούνται 2 βόμβες στο αυτοκίνητο του εκδότη της Βραδυλής και στο αυτοκίνητο του αρχισυντάκτη της Ακρόπολης Σκουντριδάκη.
10. 20/3, δύο βόμβες σε αυτοκίνητο διπλωματικού της ΕΣΣΔ.

11. 4/4, εμπρηστικές σε αυτοκίνητα Αμερικάνων στα Ιλίσια, Ν. Σμύρνη, Αργυρούπολη, Ελληνικό, Π. Φάληρο.
12. 18/4, βόμβες στην Ιονική και Λαϊκή στην Ιπποκράτους.
13. 24/4, δύο βόμβες στις αντιπροσωπείες ΖΗΜΕΝΣ και ΑΕΓ.
14. 1/5, βόμβες στο αυτοκίνητο του γυναικολόγου κλινικάρχη Ι. Σκληρού στα Λιόσσια.
15. 3/5, ανατινάχθηκε το αυτοκίνητο ΔΣ 3-214 του α γραμματέα της αμερ. Πρεσβείας.
16. Την ίδια μέρα τοποθετούνται βόμβες στις γραμμές του τραίνου που χρησιμοποιούν οι πολυεθνικές ΕΘΥΑ και ESSOPAPPAS, και στο αυτοκίνητο του υπεύθυνου της Έσσο και της ΕΘΥΛ.
17. Τέσσερις βόμβες σε άντρα της αστυνομίας, στην αγορανομία, στην υποδ. τροχαίας χωροφυλακής, στην αστυνομία αλλοδαπών και στο κτίριο της Λ. Συγγρού.
18. 16/5, βόμβες στο σούπερ μάρκετ Βερόπουλου στο Περιστέρι και Βασιλόπουλος στο Ψυχικό.
19. 19/5, βόμβα σε λεωφορείο της GRUNDIK στο Παγκράτι.
20. Την ίδια μέρα βόμβα σε κατάστημα της ΑΕΓ στη Βουλιαγμένης 303.
21. 25/5, βόμβα σε αυτοκίνητο αμερικανίδας υπαλλήλου στο Ελληνικό.
22. Καταστράφηκαν από ισχυρότατη έκρηξη τα γραφεία του Βρετανικού Συμβουλίου στη Θεσσαλονίκη.

[Επεξεργασία] 1985-02-21 Μομφεράτος

ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΗΣ CIA ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΠΟΥ ΚΟΡΟΪΔΕΥΟΥΝ, ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΖΟΥΝ ΚΑΙ ΕΞΑΠΑΤΟΥΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΑΟ

Είναι κοινά παραδεκτό ότι ο τύπος σήμερα είναι ένα από τα κυριότερα στηρίγματα τον κοινωνικού καθεστώτος της εξάρτησης, τον καπιταλισμού, των πελώριων σκανδάλων εξάρτησης τύπου μπανανίας και των προβληματικών. Το ότι όμως φτάνει στο σημείο να κάνει το άσπρο-μαύρο με τα ψέματα και τις αποσιωπήσεις είναι ίσως λιγότερο ορατό στις πλατιές μάζες, θα ασχοληθούμε λοιπόν με μερικά από τα χοντρά πρόσφατα φαινόμενα παραπληροφόρησης, συστηματικής διαστρέβλωσης της αλήθειας, αποπροσανατολισμού και εξαπάτησης τον λαό για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ιμπεριαλισμού και της ντόπιας λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης.

Στις 20 Νοέμβρη πέσανε 6 βόμβες στο κέντρο της Αθήνας σε πολυσύχναστα σημεία χωρίς συγκεκριμένους ορατούς στόχους. Οι πάντες μέσα στον τύπο κατάλαβαν από ποιόν ρίχτηκαν κι άλλοι πάλι γνώριζαν από πρώτο χέρι. Περιμένει κανείς να βρει σε κάποια εφημερίδα το δράστη; Τί αφέλεια. Όχι μόνο δεν τον βλέπει, όχι μόνο κανείς δε μιλάει για τη CIA, αλλά αντίθετα, μιλάνε για την άκρα αριστερά που ήταν ένας από τους πολιτικούς στόχους των βομβών. Όλες οι φυλλάδες εκμεταλλευόμενες την ευκαιρία των 6 βομβών της CIA, αρχίζουν να μιλάνε κυρίως και περισσότεροι για τις παλιότερες αριστερής προέλευσης παρά για τις 6 τωρινές.

Έτσι από αυτή τη στιγμή αρχίζει ν' αναπτύσσεται μια προκάτ φιλολογία από όλο τον τύπο, με σκοπό να δημιουργηθεί ένα κλίμα δήθεν αναρχίας, «τρομοκρατίας» για να μπορέσει σε αμέσους δεύτερη θέση να μπει σε εφαρμογή το πλάνο που πρόκρινε αυτός ακριβώς που 'βαλε τις βόμβες, δηλαδή ή CIA. Η παραπληροφόρηση, ή διαστρέβλωση των γεγονότων, ή απόκρυψη της αλήθειας είναι πλήρης.

Ποια είναι ή αλήθεια; Τίς βόμβες τίς έβαλε ή CIA για γενικότερους πολιτικούς λόγους αλλά και ειδικούς συγκεκριμένους. Οι γενικότεροι δεν είναι βέβαια ή αποσταθεροποίηση αφού τα στρατηγικά συμφέροντα των ΗΠΑ δε θίγονται από το ΠΑΣΟΚ, αντίθετα μάλιστα τα γενικότερα μακροχρόνια στρατηγικά εξυπηρετούνται κατά τον καλύτερο τρόπο. Ο στόχος είναι απλά ή άσκηση πίεσης κι ο εκβιασμός για την ευθυγράμμιση του ΠΑΣΟΚ με τίς ΗΠΑ σε ορισμένα δευτερεύοντα επιμέρους ζητήματα οπού υπάρχουν ορισμένες διαφωνίες και ή προειδοποίηση ότι αν δεν ενδώσει μπορεί να συνεχιστούν οι βόμβες με συνέπεια να χάσει ενδεχόμενα τίς εκλογές. Ακόμη ή δημιουργία κάποιου κλίματος ανασφάλειας πούναι αναγκαίο, για να μπορέσουν να ξαναλειτουργήσουν τα διάφορα διλήμματα τύπου «Καραμανλής ή τάνκς». Αυτά είναι αναγκαία γιατί από τη μια οδηγούν το ΠΑΣΟΚ στο να εκλέξει Πρόεδρο τον Καραμανλή κι από την άλλη στέλνουν τους οριακούς -ψηφοφόρους του κέντρου προς τα δεξιά και τους οριακούς της αριστεράς άλλου, αφού ή καλλιέργεια της φιλολογίας περί αναρχίας και τρομοκρατίας και ή εφαρμογή πλάνου καταστολής της άκρας αριστεράς επηρεάζει αρνητικά όχι βέβαια τίς μερικές εκατοντάδες αναρχικούς αλλά τίς δεκάδες ως εκατοντάδες χιλιάδες της ευρύτερης ή ανένταχτης αριστεράς πούναι ευαίσθητοι σε θέματα καταστολής και δημοκρατικών ελευθεριών.

Απώτερος πολιτικός στόχος όχι ή αποσταθεροποίηση αλλά αντίθετα και κύρια να εξαναγκαστεί το ΠΑΣΟΚ να ψηφίσει Καραμανλή — πράγμα στο όποιο έσπευσε να ενδώσει χωρίς χρονοτριβή — και να αποψιλωθεί από τους οριακούς ψηφοφόρους, κεντρώους και αριστερούς, με στόχο μια ακόμη πιο δεξιά και πιο αδύναμη κοινοβουλευτικά κυβέρνηση. Αυτή τη μείζονα επιχείρηση χειραγώγησης του λαού κι έπηρεασμού των δύο εκλογικών αναμετρήσεων από τα κέντρα τον ιμπεριαλισμού όχι μόνο καμιά εφημερίδα δεν την αποκάλυψε, αλλά αντίθετα όλες, με εξαίρεση μόνο μια, έσπευσαν αμέσως μετά τίς βόμβες να υπακούσουν στην προσταγή, καλλιεργώντας ξανά το γνωστό τροπάρι τον δήθεν υπερκομματικού και κοινά αποδεκτού Καραμανλή.

Πέρα όμως από τους παραπάνω στόχους, υπάρχουν και ειδικοί συγκεκριμένοι στόχοι που επιδιώκονται με τίς βόμβες. Κι αυτοί είναι το ένοπλο λαϊκό επαναστατικό κίνημα και ειδικά ή !7N. Έτσι σήμερα πια και με πρόφαση τίς βόμβες της CIA, μπήκε σ' εφαρμογή το πλάνο πούχε ζητήσει πέρσι ο Στέρνς από το Σκουλαρίκη, αμέσως μετά τη δίκαιη εκτέλεση τον πράκτορα της DIA Τσάντες. 1) Αιφνιδιαστικοί έλεγχοι σε αυτοκίνητα και μοτοσικλέτες με μόνο στόχο τη 17 N, όπως άλλωστε αυτό ομολογείται ανοιχτά σήμερα κι όχι τους βομβιστές της 20 Νοέμβρη, 2) Συγκεκριμένο πλάνο καταστολής των νόμιμων οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς με συλλήψεις και παραπομπές σε δίκες με βαριές κατηγορίες, πιστεύοντας ότι έτσι θα φτάσουν στη 17 N.

Αυτό το πλάνο πήγαν να εφαρμόσουν σπασμωδικά, πιάνοντας την πρόφαση του Κάραβελ από τα μαλλιά ή αστυνομία και ή δικαιοσύνη, με τίς μαζικές συλλήψεις και παραπομπές, αποδείχνοντας έτσι ότι βρίσκονται τελείως κάτω από τίς διαταγές της CIA και είναι απλά εκτελεστικά της όργανα. Το ότι κάνανε πίσω και το αναβάλλανε χρονικά οφείλεται σε σκέψεις προεκλογικές της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ και δεν αναιρεί τα παραπάνω.

Για νάμαστε όμως δίκαιοι με τίς βόμβες της 20 Νοέμβρη πρέπει να ομολογήσουμε ότι στο 3ο σημείο τον πλάνου της CIA το ΠΑΣΟΚ ενέδωσε χωρίς καν να χρειαστεί αυτή την πίεση. Επέτρεψε οι ομάδες πρακτορων-φονιάδων της CIA με εγκληματική προϋπηρεσία από το Βιετνάμ μέχρι το Σαλβαδόρ να αλωνίζουν την Αθήνα με θωρακισμένα αυτοκίνητα με ελληνικούς αριθμούς, για να βρουν τη 17N. Να υποκαταστούν έτσι την Ελληνική Αστυνομία, να δρουν ανεξέλεγκτα, να κάνουν έρευνες σε σπίτια, να κάνουν συλλήψεις όπως αυτή τον περασμένου Μάρτη του

δήθεν "Αραβα τρομοκράτη, όχι μόνο χωρίς να ειδοποιούν τις ελληνικές αρχές αλλά έχοντας επιπλέον μαζί τους και κάτω από τις διαταγές τους έλληνες πράκτορες της ΚΥΠ και της αστυνομίας, σα να είναι ή Ελλάδα αποικία των ΗΠΑ. Πλήρης καταπάτηση της κυριαρχίας τον κράτους στο ελληνικό έδαφος, πλήρης εξευτελισμός, πλήρης δουλικότητα. Αυτή είναι ή εθνική ανεξαρτησία, το «έξω οι Αμερικάνοι». Κι ακόμα πιο πέρα έφτασε στο σημείο να καλύψει το ξεβράκωμά του, κοροϊδεύοντας το λαό μέσω τον τύπον ότι δήθεν απέλασε τον αρχηγό της CIA, ενώ στην πραγματικότητα αυτός έφυγε για λίγο απλά επειδή μετά την επιχείρηση σύλληψης του Άραβα «τρομοκράτη» είχε «καεί» και ξαναγύρισε στην Αθήνα για να συνεχίσει ανενόχλητος το έργο της καθοδήγησης των επαγγελματιών πρακτορων-φονιάδων της CIA.

Για να μπορέσουν όμως να εφαρμόσουν τα παραπάνω πρέπει να δημιουργηθεί το κατάλληλο κλίμα. Αυτή είναι ή δουλειά των πρακτόρων της CIA μέσα στο χώρο του τύπον. Αναλαμβάνουν με πηχιαίους τίτλους (φουντώνει ή αναρχία) να μεγαλοποιήσουν τα γεγονότα τον Κάραβελ, των Εξαρχείων (βρέθηκαν — δήθεν — 30 μολότωφ στα γραφεία, καθοδηγούσε ο γνωστός τρομοκράτης Πόλε) να δημιουργήσουν στην κοινή γνώμη την εντύπωση, από τη μια ότι ή Αθήνα αναρχοκρατείται κι από την άλλη κάνοντας τη σκόπιμη σύγχυση των έξι βομβών της CIA στις 20 Νοέμβρη με τις παλιότερες ακροαριστερές προέλευσης ακόμα και όταν κάνουν δήθεν διάκριση, να περάσουν την ξενόφερτη από τη CIA και την ΕΟΚ και έξω από την ελληνική πραγματικότητα έννοια της «τρομοκρατίας». Γιατί στην Ελλάδα ή τρομοκρατία έχει ταυτιστεί για τον ελληνικό λαό, είτε με τη δράση τον φασιστικού μηχανισμού, κρατικού και παρακρατικού (βία-νοθεία '61-'65, πραξικόπημα '67, Πολυτεχνείο '73, ΜΑΤ '75, '76, Πολυτεχνείο '80, ΜΑΤ-MEA '84 στα Εξάρχεια, βόμβες στους κινηματογράφους) είτε με τη δράση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ('65, '67 Κυπριακό, βόμβες της 20η Νοέμβρη, επεμβάσεις στον τρίτο κόσμο). Κι από την άλλη τρομοκρατία δεν είναι οποιαδήποτε εξάσκηση βίας, αλλά μόνο αυτή που γίνεται με κύριο στόχο τον εκφοβισμό πλατύτερων Λαϊκών στρωμάτων. Καί αυτό γίνεται μόνο με τα παραπάνω και τις τυφλές βόμβες στην Ακαδημίας, πέρσι στα περίπτερα και παλιότερα στους κινηματογράφους. Κανείς όμως από τον ελληνικό λαό δεν τρομοκρατείται όταν εκτελείται δίκαια Ο βασανιστής και άρα τρομοκράτης του λαού Μάλλιος, ο αρχηγός της CIA και άρα τρομοκράτης τον λαού Γουέλς ή ο πράκτορας της DIA Τσάντες ή ο υποδιοικητής τον κατεξοχήν τρομοκρατικού σώματος του λαού, των λαομίσητων ΜΑΤ και ΜΕΑ, παρά μόνο οι όμοιοι τους, δηλαδή οι πράκτορες της CIA κι οι αρχηγοί των αρχιτρομοκρατικών σωμάτων των μπάτσων των ΜΑΤ και ΜΕΑ. Κανένα όμως τμήμα του ελληνικού λαού δεν τρομοκρατείται. Έτσι λοιπόν ή επαναστατική λαϊκή δράση της 17Ν για εθνική ανεξαρτησία, λαϊκή εξουσία και σοσιαλισμό κι οι δίκαιες ένοπλες αντάρτικες ενέργειες ενάντια στη CIA και τους ντόπιους πράκτορες της, πρέπει να μετονομαστούν σε «τρομοκρατία».

Αυτό το ρόλο ανέλαβαν κύρια οι δεξιές εφημερίδες και σε ορισμένα σημεία μερικές δημοκρατικές, Ανάμεσα στις δεξιές ή Απογευματινή υπήρξε το πρώτο βιολί, ρίχνοντας τον τόνο για όλες τις άλλες. Η εφημερίδα αυτή, εκτός από τα παραπάνω και το γενικότερο αποπροσανατολισμό, είναι γνωστή στο πανελλήνιο για τις ιδιαίτερες επιδόσεις της στην προσπάθεια συστηματικής αποβλάκωσης και αποχαύνωσης των πιο καθυστερημένων τμημάτων του λαού, προβάλλοντας τα διάφορα αισθηματικά σκάνδαλα, τις ημίγυμνες, καλλιεργώντας τα πιο χυδαία και χαμηλά ένστικτα του. Έκδοτης και κύριος μέτοχος της Α ο φασίστας Μομφεράτος, υπουργός της χούντας, πού έγινε ιδιοκτήτης της Α με χρήματα της CIA. Έτσι βλέπουμε τη CIA να αγοράζει μια εφημερίδα — αυτή πού της ταιριάζει — για να μπορεί να ελέγχει την πληροφόρηση. Να χρησιμοποιεί γι' αυτό ένα φασίστα υπουργό της χούντας πού αντί να βρίσκεται στη φυλακή, αφού σαν υπουργός είναι

συνυπεύθυνος για τα εγκλήματα της, φτάνει στο σημείο νάχει το θράσος να θέλει να χειραγωγεί το λαό, αφού πέρα από την εφημερίδα τον, με τη μεγάλη δύναμη που διαθέτει σαν πρόεδρος της Ένωσης Ιδιοκτητών Ημερήσιου Τύπου, περνάει τα διάφορα ξένα εμπιστευτικά κι απόρρητα έντυπα του δυτικού ιμπεριαλισμού και στους άλλους ιδιοκτήτες. Κι έτσι ρίχνει τη γραμμή σε όλο τον τύπο για όλα τα θεμελιώδη ζητήματα από την αγορά του αιώνα, τις προβληματικές και την εκλογή του Καραμανλή μέχρι την «τρομοκρατία». Ακόμη βλέπουμε, πώς ένας φασίστας-χουντικός έχει μεταμορφωθεί σε δημοκράτη, σε έναν από τους κύριους εκπροσώπους στο χώρο του τύπου, της Ν. Δημοκρατίας, δείχνοντας μας πώς οι πιο επικίνδυνοι κι έξυπνοι φασίστες βρίσκονται μέσα στη Ν. Δημοκρατία, γίνονται δεκτοί με επίσημες ανακοινώσεις από τον Καραμανλή, κι όχι στην ΕΠΕΝ. Αυτή ή μεταμόρφωση των χουντικών σε δημοκράτες έχει γίνει σ' όλους τους χώρους, στρατό, αστυνομία, δικαιοσύνη, δημόσιο, τύπο κ.λπ.

Αποφασίσαμε λοιπόν να ξεκαθαρίσουμε τον τόπο από το φασιστικό κάθαρμα, πράκτορα της CIA, χουντικό υπουργό Μομφεράτο, ιδιοκτήτη με χρήματα της CIA της Απογευματινής, που όντας στην υπηρεσία τον αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, τον κύριου εχθρού του ελληνικού λαού, κοροϊδεύει, ψευδολογεί, δηλητηριάζει κι εξαπατεί καθημερινά το λαό, με σκοπό την πολιτική χειραγωγήση του. Ο κύριος αυτός έχοντας απόλυτη συνείδηση τον εγκληματικού του ρόλου και της φύσης της δουλειάς τον, όχι μόνο φυλάγεται από γορίλα σωματοφύλακα αλλά οπλοφορεί συνέχεια.

Όσον αφορά αυτούς που θα μας κατηγορήσουν ότι εν όψει των εκλογών βάζουμε εμπόδια στην αλλαγή κι έτσι παίζουμε το παιγνίδι της δεξιάς, θα τους απαντήσουμε: στις εκλογές δεν παίζεται το μέλλον της αλλαγής. Αυτή θάφτηκε προ πολλού. Στις εκλογές, γίνεται απλά επιλογή ανάμεσα σε δυο δεξιές πολιτικές διαχείρισης του συστήματος. Κι ή δήλωση του Φλωράκη ότι ο εκλογικός νόμος οδηγεί το ΚΚΕ σε επανεκτίμηση της αλλαγής μόνο γέλια μπορεί να προκαλέσει, λες κι ή απλή αναλογική θα αλλοίωνε αναδρομικά το ταξικό περιεχόμενο της τρίχρονης κοινωνικής και οικονομικής πολιτικής τον ΠΑΣΟΚ και θα πηγαίναμε για σοσιαλισμό. Και δείχνει ακόμη ανάγλυφα ότι το μόνο που ενδιαφέρει το ΚΚΕ είναι οι έδρες στο κοινοβούλιο κι όχι ο σοσιαλισμός.

Αυτό πούναι διαφορετικό σήμερα, είναι ότι το ίδιο το ΠΑΣΟΚ ανέλαβε να ξεκαθαρίσει τους πραγματικούς σκοπούς τον, με την επιλογή του Καραμανλή για Πρόεδρο. Γιατί μέχρι σήμερα δικαιολογούσε τη γραμμή τον, λέγοντας ανάμεσα στ' αλλά ότι δεν εφάρμοζε το αντιιμπεριαλιστικό- αντιμονοπωλιακό του πρόγραμμα για να μην έρθει σε σύγκρουση με τον Πρόεδρο. Από τη στιγμή λοιπόν που προτείνει τον Καραμανλή για πρόεδρο, αυτό σημαίνει ότι δεν έχει καμιά πρόθεση για αλλαγή, ότι παραιτείται από αυτή, κι αυτοξεσκεπάζεται από μόνο του στα μάτια τον λαού. Γιατί Ο Καραμανλής είναι Ο κύριος στυλοβάτης τόσο της αμερικανοκρατίας στη χώρα μας όσο και της ντόπιας λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης που δε δίστασε, καταληστεύοντας τον ελληνικό λαό με εκατοντάδες δίσ και πολλαπλασιάζοντας την ιδιωτική της περιουσία στο εξωτερικό να φουντάρει την ελληνική βιομηχανία. Το ζήτημα της εκλογής του Καραμανλή είναι το κεντρικό ζήτημα που ξεγυμνώνει κι αποκαλύπτει το πραγματικό ταξικό περιεχόμενο και την πολιτική φύση όλων των κομμάτων, τον τύπου, Οργανώσεων, προσώπων. Όποιος προτείνει σήμερα Καραμανλή είναι υπέρ της συντήρησης και διαίωσης τον κοινωνικού καθεστώτος εξάρτησης και των πελώριων οικονομικών σκανδάλων σε βάρος του λαού, ανεξάρτητα από το πώς αυτοτιτλοφορείται. Και σημαίνει ότι δε θέλει καμιά αλλαγή στην ελληνική κοινωνία.

Τρία χρόνια ΠΑΣΟΚ απέδειξαν περίτρανα, ότι ο δρόμος των μεταρρυθμίσεων μέσα από το κοινοβουλευτικό σύστημα δεν οδηγεί πουθενά, ή μάλλον οδηγεί στη διαιώνιση της εξάρτησης και του καπιταλισμού με τα πελώρια σκάνδαλα.

Απέδειξαν ότι ο ρεφορμισμός, όχι μόνο είναι καταδικασμένος, αλλά ότι ή πρακτική του μεταμορφώνει αναπόδραστα στα μάτια του λαού, τους αφελείς, καλοπροαίρετους, από καθέδρας σοσιαλιστές, σε χυδαίους πολιτικάντηδες, που ξεπούλησαν μέσα στη Βουλή όλες τους τις αρχές και τα συμβόλαια με το λαό κάνοντας τα πλακάκια με τους εχθρούς του, με τους αμερικανούς και δυτικούς ιμπεριαλιστές, υπογράφοντας τη συμφωνία παραμονής των βάσεων, την αγορά του αιώνα, παραμένοντας στην ΕΟΚ, κρατώντας το φάκελο της προδοσίας της Κύπρου κλειστό, ξεπουλώντας το Κυπριακό. Με τους μεγαλοαπατεώνες της ντόπιας λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης, μη προχωρώντας στη μονή κοινωνικά δίκαιη λύση, που ανταποκρίνεται στο λαϊκό αίσθημα και θα δημιουργούσε συναίνεση, την κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση των προβληματικών, αφού ο διαχειριστικός έλεγχος είναι κοροϊδία, ή δικαιοσύνη τους αθώνει και τα χρήματα πούχουν κλέψει ξεπερνάνε την αξία των μετοχών τους. Όλες οι άλλες λύσεις δείχνουν καθαρά ότι τάχουν κάνει πλακάκια. Με τον κύριο πολιτικό φορέα των παράπάνω τη Ν. Δημοκρατία, με την οποία έχουν συμφωνήσει να κουκουλώσουν την πολιτική της ευθύνη για το ότι με την οικονομική πολιτική της από το '74 μέχρι το '81 και με τη καταλήστευση των εκατοντάδων δις από τους μεγαλοαπατεώνες βιομηχάνους, αντί να εκσυγχρονιστεί ο τεχνολογικός εξοπλισμός της βιομηχανίας και να γίνουν έτσι τα ελληνικά προϊόντα πιο ανταγωνιστικά, άνοιξε μια διαδικασία αποβιομηχανοποίησης, μετατροπής της Ελλάδας σε πλαζ της Δύσης, σε πελώριο ξενοδοχείο, που θα εξαρτάται, ακόμη και για τα είδη πρώτης ανάγκης, από τις εισαγωγές, δηλαδή τα δάνεια των Δυτικών τραπεζών. Και τέλος με τον ουσιαστικό ηγέτη κι αρχηγό της δεξιάς που σαν τέτοιος είναι ο κύριος πολιτικά υπεύθυνος όλων των παραπάνω εγκληματικών ενεργειών σε βάρος τον λαού, τον Καραμανλή.

Να αποκαλύψουμε το ρόλο τον τύπου στον αποπροσανατολισμό, την παραπλάνηση, την εξαπάτηση και τη χειραγώγηση του λαού.

Να ξεσκεπάσουμε και να χτυπήσουμε τους πράκτορες της CIA και των μπάτσων μέσα στον τύπο.

Για τη λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό.

Ο αγώνας συνεχίζεται.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] 1985-09-21 Κρυστάλλης

Ε.Ο. 17 Νοέμβρη Αθήνα

21-9-85

Ανακοίνωση

Ανάμεσα στα διάφορα κείμενα που βρέθηκαν στο σπίτι του χαφιέ Κρυστάλη, υπήρχε και μια δήθεν «αλληλογραφία-κριτική» κάποιας οργάνωσης «Αντιστρατιωτική Πάλη» που υποστηρίζει ότι εκτέλεσε τον Αθανασιάδη. Με πρόσχημα αυτή τη δήθεν «κριτική» το όνομα της «17Ν», η δραστηριότητα της και κυρίως η δίκαια εκτέλεση του πράκτορα της CIA στο χώρο του τύπου Μομφεράτου, μπλέχτηκαν μ' αυτή την υπόθεση και τροφοδοτούν καθημερινά διάφορα φανταστικά σενάρια.

Στην αρχή, και επειδή ήταν ολοφάνερο ότι πρόκειται για πλαστό ασφαλίτικο κείμενο για να μας μπλέξουν και μας, σκεφτήκαμε να σιωπήσουμε, πιστεύοντας ότι οι δημοσιογράφοι θάκαναν τη δουλειά τους και θα το κατάγγελναν σαν τέτοιο. Πέρασαν όμως τόσες μέρες κι οι περισσότεροι —και μιλάμε γι' αυτούς των λεγόμενων δημοκρατικών εφημερίδων— όχι μόνο κάνουν το κορόιδο ασχολούμενοι με τελείως δευτερεύουσες σάλτσες, αλλά μερικοί επιπλέον λειτουργώντας σαν επίσημοι εκπρόσωποι της ασφάλειας στις εφημερίδες, το αναλύουν παίρνοντας το σαν γνήσιο. Έτσι γίνεται πια επιταχτικό να πάρουμε καθαρή θέση.

1. Το κείμενο αυτό «κριτική-αλληλογραφία» με τη «17N» είναι γραμμένο από τους ασφαλίτες. Αν τόγραψε η Ασφάλεια ή η ΚΥΠ ή η CIA ή όλοι μαζί σε συνεργασία, έχει μόνο δευτερεύουσα σημασία, κι ας το βρουνε αυτοί. Σημασία έχει ότι ουδέποτε εμείς κάναμε κριτική στην ομάδα «Αντιστρατιωτική Πάλη» για την εκτέλεση Αθανασιάδη, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν γνωρίζουμε μια τέτοια ομάδα που νάχει εκτελέσει τον Αθανασιάδη, σ' όλο το φάσμα της επαναστατικής αριστεράς. Θυμίζουμε εδώ ότι η δήθεν προκήρυξη διεκδίκησης της εκτέλεσης Αθανασιάδη δεν αφέθηκε στο χώρο την ώρα της εκτέλεσης στη Βραδυνή, όπως γράφουν τώρα δημοσιογράφοι επαναλαμβάνοντας ότι τους λένε οι μπάτσοι, αλλά δύο μέρες μετά. Και τότε όλοι την είχαν θεωρήσει πλαστή. Εμείς πάντως επαναλαμβάνουμε: Δεν υπάρχει ομάδα «Αντιστρατιωτική Πάλη» που νάχει εκτελέσει τον Αθανασιάδη σ' όλο το χώρο της επαναστατικής αριστεράς και κανένας σ' αυτό τον πολιτικό χώρο δεν έχει διεκδικήσει ποτέ την εκτέλεση Αθανασιάδη. Κατά συνέπεια δε θα μπορούσε να υπάρξει και «αλληλογραφία» από μια ανύπαρκτη ομάδα.

2. Αυτοί που γράψανε το κείμενο αυτό «αλληλογραφία-κριτική» είχαν για αντικειμενικό τους στόχο να πλασσαριστεί σε συμπαθούντες μέσω των διαφόρων χαφιέδων του τύπου Κρυστάλλη και τελικά να φτάσει σε μας για να πετύχουν κάποια επαφή. Για να το κατορθώσουν όμως έπρεπε νάχουν να παρουσιάσουν κάποιο όνομα και κάποια δραστηριότητα. Διάλεξαν το όνομα «Αντιστρατιωτική Πάλη» και την εκτέλεση Αθανασιάδη, παρουσιάζοντας μια πλαστή οργάνωση με μια πλαστή δραστηριότητα.

3. Κάνοντας το όμως, κι αποτυχαίνοντάς να φτάσουν σε μας, αποκαλύπτουν ότι α) ή αυτοί δηλ. οι Μυστικές Υπηρεσίες δολοφόνησαν τον Αθανασιάδη για λόγους δικούς τους, ή β) γνωρίζουν πολύ καλά ποιος τον δολοφόνησε κι ότι αυτή η δολοφονία δεν έχει σχέση με πολιτικούς λόγους. Γιατί μόνο σ' αυτές τις περιπτώσεις θα μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν ένα τέτοιο όνομα και μια τέτοια ενέργεια, αφού μόνο τότε θάταν απόλυτα σίγουροι ότι δεν θάβγαι-ναν οι πραγματικοί εκτελεστές να τους αμφισβητήσουν τη δραστηριότητα τους. Άρα όχι μόνο δεν υπάρχει ομάδα «Αντιστρατιωτική Πάλη» της επαναστατικής αριστεράς και το όνομα αυτό είναι πλαστό, αλλά επιπλέον τον Αθανασιάδη τον δολοφόνησαν οι Μυστικές Υπηρεσίες για δικούς τους λόγους ή τουλάχιστον γνωρίζουν το δολοφόνο που δεν έχει καμιά σχέση με το επαναστατικό κίνημα. Την ευθύνη της δολοφονίας αυτής, την έριξαν με πλαστή προκήρυξη δύο μέρες μετά, στην επαναστατική αριστερά για να την εκμεταλλευτούν πολιτικά και στη συνέχεια τη χρησιμοποίησαν για να διεισδύσουν στο χώρο του επαναστατικού κινήματος. Τώρα το πώς και γιατί οι μυστικές υπηρεσίες που ελέγχονται από το ΠΑΣΟΚ και με υπεύθυνο τον πρωθυπουργό προχωράνε στη δολοφονία εκδότη ή γνωρίζουν το δολοφόνο και δεν τον πιάνουν και παράλληλα με πλαστά κείμενα ρίχνουν την ευθύνη αλλού, ας το βρουν μόνοι τους κι ας πληροφορήσουν τον ελλ. λαό. Κι αυτό είναι το σημαντικότερο ζήτημα της υπόθεσης Κρυστάλλη, σκάνδαλο τεραστίων διαστάσεων το οποίο το σύνολο των δημοσιογράφων έκρυψε επιμελώς, εφαρμόζοντας την ταχτική του να «διωλίζουν τον κώνωπα», της ανθυπολεπομέρειας και να «καταπίνουν την κάμηλο» του πλαστού κειμένου που βγάζει μάτια και του παραπάνω σκανδάλου, για να αποκρύψουν βέβαια

ότι η μεγαλύτερη επιτυχία ενάντια στην τρομοκρατία όχι μόνο είναι φιάσκο αλλά γίνεται και μπούμεραγκ ενάντια στο ΠΑΣΟΚ.

4. Είναι γνωστό ότι όταν σε πάρει ο κατήφορος δε σταματάς. Αυτό φαίνεται να συμβαίνει με το σημερινό ΠΑΣΟΚ. Αφού ξεπούλησε τις αρχές και τα συμβόλαια, αφού τάκανε πλακάκια για τις Βάσεις, σήμερα μετατρέπεται σε πιστό σφογγοκολάριο και καρπα-ζοεισπράκτορα των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Λέει το Δ.Ν.Τ. κι οι διεθνείς οργανισμοί του ιμπεριαλισμού λιτότητα, όχι ΑΤΑ, χτύπημα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων. Αμέσως, λέει το ΠΑΣΟΚ. Λέει η CIA συλλήψεις τρομοκρατών αν θέλετε δάνεια, τουρισμό, F16, μάλιστα, απαντάει δουλικά το ΠΑΣΟΚ και τρέχει να συλλάβει τον πράκτορα τους και δυο παιδικούς του φίλους, ξεκινώντας έτσι μια σκευωρία μπρος στην οποία η σκευωρία Σερίφη ωχριά. Γιατί αν αφαιρεθούν τα πλαστά ασφαλίτικα κείμενα των δήθεν προγραφών, το παραπάνω κείμενο, το γεγονός ότι ο Κρυστάλλης είναι πράκτορας τους, τί μένει; Απολύτως τίποτε. Παράλληλα αυτή η μεγαλύτερη επιτυχία ενάντια στη τρομοκρατία συνοδεύτηκε από πλήρη παραβίαση της νομιμότητας χειρότερη από της εποχής Καραμανλή με συνεχείς ανακρίσεις επί 4 μερόνυχτα χωρίς δικηγόρους, με εικονικές εκτελέσεις, δηλ. με μια πραχτική που δικαιολογεί όσους μιλάνε στην αριστερά για σοσιαλ-φασισμό του ΠΑΣΟΚ.

5. Σε παλιότερή μας προκήρυξη είχαμε υποστηρίξει ότι σήμερα δεν υπάρχουν δημοσιογράφοι. Δημοσιογράφοι που να αναλύουν, σεβόμενοι κάπως τα γεγονότα να επισημαίνουν τις αντιφάσεις, να αποκαλύπτουν τις αυθαιρεσίες και τα σκάνδαλα της εξουσίας. Υπάρχουν απλά υπάλληλοι που δουλεύοντας με τα κριτήρια της διαφήμισης και των δημόσιων σχέσεων, αναλαμβάνουν να πλασσάρουν τα ιδεολογικά προϊόντα των διαφόρων κρατικών μηχανισμών. Τα όσα συμβαίνουν σήμερα με την υπόθεση Κρυστάλλη επιβεβαιώνουν απόλυτα τα πάρα πάνω. Επιπλέον, επισημαίνουμε και πάλι το γεγονός ότι επαγγελματίες αστυνομικοί και μη συντάκτες ψευδο-λογούν συνειδητά, θέλοντας να μας μπλέξουν σε ιστορίες όπως του Κρυστάλλη ή παλιότερα του Τσουτσουβή με τις οποίες δεν έχουμε καμιά σχέση. Στην υπόθεση Τσουτσουβή είχαν γράψει π.χ. ότι ο Μομφεράτος είχε εκτελεστεί με το ίδιο πιστόλι που εκτελέστηκε ο Μπάμπαλης για να μπλέξουν τη «17N» στην υπόθεση. Αυτό όμως ήξεραν καλά ότι ήταν ψέμα, αφού τίποτα τέτοιο δεν είχε ανακοινωθεί απ' την Αστυνομία μετά την δίκαιη εκτέλεση του Μομφεράτου. Και σήμερα συνεχίζουν να μας μπλέκουν στην υπόθεση Κρυστάλλη και σ' άλλες ενέργειες χωρίς κανένα στοιχείο, κι ενώ ξέρουν ότι δεν έχουμε καμιά σχέση. Να μας ρίχνουν λάσπη μιλώντας πάλι για επαγγελματίες πράκτορες της 17N και δεν συμμαζεύεται, φτάνοντας πολλές φορές στα όρια της συνειδητής προβοκάτσιας κι ενώ τους έχουμε προειδοποιήσει. Ας σταματήσουν συνεπώς τα φαρισαϊκά ότι τους απειλούμε. Ξέρουν καλά τί κάνουν.

Οσο γι' αυτούς που περιμένουν με αγωνία την από στιγμή σε στιγμή, χιλιοαναγγελθείσα άλλωστε στο παρελθόν, εξάρθρωση της 17N από τους τρομερούς Σέρλοκ Χολμς του Κουτσόγιωργα και Τσούρα, δυστυχώς γι' αυτούς θα τους απογοητεύσουμε και πάλι. Δηλώνουμε υπεύθυνα ότι όλα τα συντρόφια, της 17N όχι μόνο χαίρουν άκρας υγείας αλλά και διασκεδάζουν δεόντως με όλο αυτό το θέαμα των όλο ματαιοδοξία νεόπλουτων μανδρινών του ΠΑΣΟΚ, που σπανέ τα μούτρα τους αναμεταξύ τους, θέλοντας να παίξουν τους Τζαίημς Μποντ.

Ε.Ο. 17 Νοέμβρη 21-9-85

Υ.Γ. Ελπίζουμε να μπορέσετε να εξακριβώσετε ότι η ανακοίνωση αυτή έχει γραφτεί με την ίδια γραφομηχανή πούχουν γραφτεί τα κείμενα της 17N.

[Επεξεργασία] MAT

[Επεξεργασία] 1985-11-26 MAT (Α')

ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΣΤΙΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΠΑΤΣΩΝ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΣΕΒ, ΤΗΣ ΕΟΚ, ΤΟΥ ΔΝΤ ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΣΤΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΥ ΠΟΥ ΠΡΟΩΘΕΙ ΤΟ ΠΑΣΟΚ

Η δολοφονία του 15χρονου μαθητή Μιχάλη Καλτεζά, αποκάλυψε τη τραγική πραγματικότητα της σημερινής ελληνικής κοινωνίας, τη πολιτική και κοινωνική αναισθητοποίηση της. Αποκάλυψε ότι η διάβρωση που έχει υποστεί απ' τη διαδικασία εκφασισμού που προωθεί το ΠΑΣΟΚ έχει προχωρήσει σε βάθος πολύ περισσότερο απ' ό,τι φαντάζονταν και οι πιο απαισιόδοξοι. Έτσι παρατηρούμε το τραγικό φαινόμενο, μία κοινωνία με τα επίσημα κρατικά της όργανα να δολοφονεί ένα αθώο 15χρονο μαθητή, έγκλημα απ τα πιο βαριά που μπορεί να διαπράξει και παράλληλα όχι μόνο να μην υπάρχει άμεση, μαζική αντίδραση αλλά αντίθετα τα διάφορα καθεστωτικά όργανα και κόμματα να προωθούν διάφορους μύθους, για να δικαιολογήσουν το έγκλημα και να δημιουργήσουν συναίνεση, μύθοι που όλοι μαζί, αρθρώνονται σε μια ιδεολογία κοινωνικού φασισμού. Λέμε κοινωνικού γιατί, σε αντιδιαστολή με το γνωστό πολιτικό ρεύμα του φασισμού, αποτελείται από ρεύματα πολιτικά που προέρχονται ή ανήκουν σε διάφορους πολιτικούς χώρους (δεξιά, κεντρώους, σοσιαλιστές ΠΑΣΟΚ, κομμουνιστές κλπ.).

Μύθος πρώτος: ο Μιχάλης Καλτεζάς ήταν αναρχικός. Αλλά ένας 15χρονος μαθητής δεν μπορεί νάναι ούτε αναρχικός, ούτε κομμουνιστής, ούτε αριστεριστής, γιατί δεν μπορεί νάχει κατασταλαγμένες απόψεις. Ένας 15χρονος μαθητής που ακολουθεί την πορεία του Πολυτεχνείου, είναι απλά ένας προοδευτικός νέος, με δίψα για ζωή, με ανησυχίες και προβληματισμούς, με αγνά ιδανικά για μια κοινωνία χωρίς τα τραγικά αδιέξοδα της σημερινής. Είναι ένας αθώος. Κι ένα κράτος και μια κοινωνία, που όχι μόνο δεν έχουν να προσφέρουν μια λύση στα προβλήματα του, αλλά τον δολοφονούν με τις σφαίρες τους, δεν είναι απλά μη δημοκρατικά, αλλά έχουν προχωρήσει σε βάθος την πορεία εκφασισμού τους. Δεν έχουμε παρά να κυτάξουμε γύρω μας και θα δούμε ότι οι μόνοι που πυροβολούν και δολοφονούν 15χρονους μαθητές είναι τα καθεστώτα του Πινοσέτ και του απαρτχάιτ της Ν. Αφρικής.

Μύθος δεύτερος: Ο Μιχάλης Καλτεζάς έριξε μολότωφ. Κατ' αρχή οι μαρτυρίες το διαψεύδουν και λένε ότι ο Μελίστας σημάδεψε και δολοφόνησε εν ψυχρώ τον Καλτεζά. Εκδοχή που ενισχύεται κι απ' την πληροφορία του τύπου "ότι ο Μελίστας ήταν επίλεκτος σκοπευτής, μέλος των προεθνικών ομάδων. Ο μύθος αυτός όμως για να λειτουργήσει προϋποθέτει τη λειτουργία και αποδοχή μιας άλλης θεωρίας. Της θεωρίας ότι η αστυνομία δεν υπάρχει για να συλλαμβάνει όσους παραβαίνουν τους νόμους παραπέμποντας τους στην «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη, αλλά για να τιμωρεί πυροβολώντας τους και δολοφονώντας τους. Είναι η ανατριχιαστική φασιστική άποψη που ακούσαμε να επαναλαμβάνουν οι διάφοροι φασιστοπασόκοι πάσης ηλικίας στα πηγαδάκια. Είναι η θεωρία με την οποία το ΠΑΣΟΚ διδάσκει και καθοδηγεί την αστυνομία που και εμπνέει και εκτρέφει την αντίστοιχη πραχτική της. Εγκαινιάστηκε επί Ν.Δ., συνεχίστηκε και συστηματοποιήθηκε επί ΠΑΣΟΚ. Η δολοφονία λοιπόν του 15χρονου Καλτεζά δεν είναι τυχαία. Έρχεται φυσιολογικά μετά από τη δολοφονία του Κουμή και της Κανελοπούλου το Νο- έμβρη του 80 στην επέτειο του Πολυτεχνείου, τις δεκάδες πυροβολισμούς των μπάτσων ενάντια σε εποχούμενους σε μηχανάκια και αυτοκίνητα, τον τραυματισμό με σφαίρες τριών νέων το Μάη του 83 σε συναυλία ροκ, επειδή ήταν χούλιγκανς, το σακάτεμα μετά από σοβαρό τραυματισμό με σφαίρα στο στομάχι 16χρονου συνεπιβάτη μοτοποδηλάτου

στη Βουλιαγμένης, αφού ο οδηγός έκανε το έγκλημα να μην σταματήσει. Τον τραυματισμό στο πόδι μετά από καταιγισμό σφαιρών 14χρονου στη Βούλα που είχε κάνει το έγκλημα να δραπετεύσει από Αναμορφωτήριο. Τον τραυματισμό με σφαίρα που πέρασε ένα πόντο κάτω απ' την καρδιά άλλου εγκληματία 17χρονου που είχε χτυπήσει φαρμακείο.

Τέλος τις πρόσφατες στυγνές δολοφονίες του «κλεφτρονιού» Σι-νιόρα και της αγγλίδας τουρίστριας σε έλεγχο ταυτοτήτων στη Γλυφάδα. Αυτή είναι η πραχτική αυτών που αυτολιβανίζονται ότι αγωνίζονται με τον Άνθρωπο για τον Άνθρωπο. Προφανώς οι ανήλικοι δραπέτες, τα κλεφτρόνια, η τουρίστρια σαν ξένη, οι αναρχικοί δεν περιλαμβάνονται σ' αυτούς ή είναι άνθρωποι με μικρό άλφα. Και η δήλωση Παπανδρέου ότι η πράξη του Μελίστα είναι αποτρόπαια, είναι ακόμη ένα παραπλανητικό παραμύθι για να αποσει-σει τις ευθύνες του σαν κυβέρνηση για όλα τα παραπάνω και τη δολοφονία του Καλτέζα και να τα παρουσιάσει σαν τυχαίο γεγονός. Γιατί αν η δολοφονία είναι μια πράξη αποτρόπαια τότε τί είναι η πραχτική που συνίσταται στο να οπλίζει το χέρι των μπάτσων, να τους βάζει το δάχτυλο στη σκανδάλη, να τους διδάσκει συστηματικά και να τους διατάζει να πυροβολούν αθώα παιδιά μόλις έχουν κάνει κάποιο μικροαδίκημα, αν δεν είναι χίλιες φορές πιο αποτρόπαια. Και υπεύθυνος γι' αυτά είναι η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και ο Παπανδρέου που συστηματοποίησαν τα τελευταία χρόνια αυτή τη θεωρία και πραχτική εφαρμόζοντας μια καθαρά φασιστική πολιτική στο χώρο της αστυνομίας.

Κι όσοι δεν θα χάσουν πάλι την ευκαιρία να τρέξουν εναγωνίως να καταδικάσουν με αποτροπιασμό τη βίαια ενέργεια μας ας μας πουν τί έκαναν για να βάλουν φραγμό στη παραπάνω γνωστή και πολύ πραγματική καθεστωτική βία ενάντια στο λαό. Τίποτε απολύτως. Με αποτέλεσμα η ανοχή τους για τους χτεσινούς τραυματισμούς και δολοφονίες να οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στη σημερινή δολοφονία και σε άλλες αυριανές. Ας σταματήσουν λοιπόν το παραμύθι της καταδίκης της δικής μας βίας για να καλύψουν την ανοχή τους σ' αυτή τη βία του καθεστώτος. Και ποια μαζική απάντηση έδωσαν στη δολοφονία Καλτέζα; Καμμία απολύτως.

Αλλά η δολοφονία είχε και μια άλλη συνέπεια. Λειτουργήσε σαν καταλύτης, σαν αφορμή για τις κοινωνικές ταραχές της νύχτας της 18ης Νοέμβρη, τις βίαιες συγκρούσεις και οδομαχίες με τις δυνάμεις καταστολής MAT-MEA και τους φυσικούς τους συμμάχους, τους ΕΠΕΝίτες. Αυτές οι κοινωνικές συγκρούσεις δεν είχαν για αιτία τη δολοφονία, αλλά σαν αφορμή, όπως άλλωστε στην Αγγλία οι εξεγέρσεις ξεκινάνε πάντα από δευτερεύουσες αφορμές (έλεγχος ταυτοτήτων από μπάτσους κλπ.). Η βαθύτερη αιτία των βίαιων συγκρούσεων είναι οι οξυμένες ταξικές αντιθέσεις της σημερινής ελληνικής κοινωνίας, η οικονομική κρίση και τα πρόσφατα οικονομικά μέτρα με τα οποία η άνεργη και προλεταριοποιημένη νεολαία ζώντας σε ζοφερές συνθήκες, χωρίς προοπτική και μέλλον, σπρώχνεται στην απόγνωση και απελπισία και στο δικαιολογημένο ξέσπασμα της 18ης Νοέμβρη. Αυτοί οι αγανακτισμένοι άνεργοι δεν ήταν βέβαιοι αναρχικοί όπως μας λένε οι διάφοροι κοινωνιολόγοι της δεκάρας και των δεκάρικων, με προχωρημένη γεροντική μαλάκυνση, λες και μπορούν ή είναι σε θέση οι αναρχικοί να δημιουργήσουν τέτοιες ταραχές όποτε γουστάρουν. Ήταν κυρίως πολιτικά ανοργάνωτοι που βρίσκονται στον ευρύτερο χώρο της αριστεράς, απ' τα επίσημα κόμματα μέχρι τους αριστεριστές και τους αναρχικούς που ήταν μικρή μόνο μειοψηφία. Αντίθετα οι οργανωμένοι γνωστοί караγκιόζηδες ηγετίσκοι «επαναστάτες» αριστεριστές και αναρχικοί έλαμψαν και πάλι δια της απουσίας τους απ' τους βίαιους κοινωνικούς αγώνες φλυαρώντας μέσα στο Πολυτεχνείο και αγωνιζόμενοι με απελπισία, όπως πάντα, να φρενάρουν και να σταματήσουν τους αγώνες.

Έτσι οι οδομαχίες και οι κοινωνικές ταραχές της 18ης Νοέμβρη είναι μαζί με τη γενική απεργία η σημαντικότερη κοινωνική αντίδραση της προλεταριοποιημένης νεολαίας στην οικονομική κρίση και τα πρόσφατα οικονομικά μέτρα. Η θάτσεροποίηση της οικονομικής πολιτικής του ΠΑΣΟΚ οδήγησε στη βρετανοποίηση του κοινωνικοπολιτικού αγώνα. Και γι' αυτό το λόγο κυρίως η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ χρησιμοποίησε με ιδιαίτερη σκληρότητα όλο το τρομοκρατικό μηχανισμό ΜΑΤ, ΜΕΑ, δακρυγόνα, ασφυξιογόνα, ειδική ομάδα, για να τρομοκρατήσουν το λαό, να κάμψουν το αγωνιστικό του φρόνημα και την αντίσταση του στα οικονομικά μέτρα.

Παρ' ότι ήξεραν καλά ότι οι καταλήψεις θα τερματίζονταν γρήγορα — όπως άλλωστε έγινε με το Πολυτεχνείο — απ' τους ίδιους τους καραγκιόζηδες ηγετίσκους. Ο αγώνας λοιπόν ενάντια στην οικονομική πολιτική του ΠΑΣΟΚ περνάει ανάμεσα στ' άλλα απ' τον αγώνα ενάντια στα ΜΑΤ-ΜΕΑ που είναι ένα απ' τα βασικά όργανα-να-μοχλούς για το πέρασμα της.

Συμπερασματικά, η σημερινή βομβιστική μας ενέργεια ενάντια σε λεωφορείο των εγκληματικών ΜΑΤ στην Καισαριανή:

— είναι μια δυναμική απάντηση στην εν ψυχρώ δολοφονία του αθώου 15χρονου μαθητή Μ. Καλτέζα, απ' το δολοφόνο Μελίστα. Μια δυναμική απάντηση στη πρόκληση που αποτελεί η παραπομπή του απ' την ανεξάρτητη Δικαιοσύνη με κατηγορίες αστείες που ουσιαστικά τον αθρώνουν, και η μη κράτηση του. Απάντηση στο γεγονός ότι οι μόνοι που αντέδρασαν υγιώς σ' αυτή τη φασιστική δολοφονία, ξυλοκοπήθηκαν άγρια στο Χημείο και κλείστηκαν στις φυλακές με βαρείες κατηγορίες. Απάντηση στις δεκάδες τραυματισμών και τις εγκληματικές επιθέσεις των ΜΑΤ-ΜΕΑ στο Χημείο και το Πολυτεχνείο.

Στο κείμενο για τη δίκαιη εκτέλεση του υπαρχηγού των ΜΑΤ το 80 Πέτρου και του σωματοφύλακα του Σταμούλη λέγαμε:

«Τα ΜΑΤ (και τα ΜΕΑ) είναι το επίλεκτο σώμα, το καμάρι της αστυνομίας. Με ειδική εκπαίδευση, ειδικούς μισθούς, πριμ, επιδόματα. Το επάγγελμά τους, η νοοτροπία τους, η ζωή τους είναι εξάσκηση της ένοπλης αντιλαϊκής βίας. Δεν κάνουν τίποτε άλλο, παρά να τρομοκρατούν και να ξυλοφορτώνουν τον εργαζόμενο λαό. Παράσιτα της κοινωνίας δεν δουλεύουν και ζουν από τα χρήματα του ελλ. λαού. Δεν έχουν ούτε καν το πρόσχημα των άλλων αστυνομικών ότι ασχολούνται με τα τροχαία και τους ποινικούς. Έβγαλαν τελείους τις μάσκες και έδειξαν ολοκάθαρα το πρόσωπο τους, την πραγματική τους φύση: ένοπλη γκαγκστερική συμμορία στην υπηρεσία των Μποδοσάκηδων, των Λάτσηδων, των Σκαλιστήρη-δων, των μονοπωλίου, του ιμπεριαλισμού, των αφεντικών ενάντια στον εργαζόμενο λαό. Απαραίτητη ένοπλη δύναμη για την αναπαραγωγή των κοινωνικών και πολιτικών συνθηκών εκμετάλλευσης των εργαζομένων απ' το μεγάλο ξένο και ντόπιο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό».

Αυτή την ένοπλη συμμορία θα την αντιμετωπίσουμε με τη λαϊκή βία μέχρις ότου διαλυθούν και τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ. Το μόνο που τους μένει αν θέλουν να τους θεωρούν μέρος του λαού είναι να παραιτηθούν.

— Η σημερινή οικονομική πολιτική του ΠΑΣΟΚ χτυπάει το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και βρίσκεται στην υπηρεσία της ντόπιας λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού. Είναι αυτή που ζήτησαν η ΕΟΚ, το ΔΝΤ, ο ΣΕΒ. Αυτή την πολιτική προσπαθεί να την περάσει με κύριο μέσο την τρομοκρατία των εργαζομένων, όπως φάνηκε με τους ξυλοδαρμούς των απεργών της 14ης Νοέμβρη από τα ΜΑΤ και τους τραυματισμούς από τα ΜΑΤ-ΜΕΑ των διαδηλωτών της 18ης Νοέμβρη. Έτσι η σημερινή μας ενέργεια σαν χτύπημα του ένοπλου μηχανισμού που

στηρίζει αυτή τη πολιτική είναι συνάμα και δυναμική αντίσταση σ' αυτή τη θασερική οικονομική πολιτική.

— Πριν είκοσι χρόνια, το λαϊκό κίνημα είχε δώσει μια άμεση μαζική απάντηση στη δολοφονία του Πέτρουλα. Σήμερα μετά από τόσες «λαϊκές καταχτήσεις», μία εν ψυχρώ δολοφονία περνάει όχι μόνο χωρίς καμία μαζική απάντηση από την επίσημη αριστερά, αλλά επιπλέον τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και τα ΚΚΕ θέλοντας να δικαιολογήσουν τη δολοφονία «αναρχικού που έριχνε μολότωφ» προσπαθούν να δημιουργήσουν συναίνεση με τη διαδικασία του κοινωνικού εκφασισμού. Εγκαταλείποντας τις αρχές τους, ενστερνίζονται τα πατροπαράδοτα θέματα-λάβαρα της αντίδρασης και τα κάνουν δικά τους: Δημόσια τάξη, ρατσισμός ενάντια στη νεολαία και τους ξένους εργάτες, ταμπέλα-μύθος του αναρχικού που ρίχνεται αδιάκριτα ενάντια στην προλεταριοποιημένη και άνεργη νεολαία και έχει την ίδια λειτουργία που είχε ο όρος κομμουνιστής συνοδοιπόρος στη μεταεμφυλιοπολεμική Ελλάδα. Δηλαδή σήμερα έχει για στόχο να δημιουργήσει και να κάνει συλλογικά αποδεκτή την έννοια του απόβλητου της κοινωνίας πούναι ο αναρχικός και του συνακόλουθου γκέτο που πρέπει να ζει. Και δεν είναι τυχαίο που με μια τέτοια πολιτική τα ΚΚΕ έχουν περιχαρακωθεί στα 9 και 1,5 τα εκατό ενώ απ' την άλλη η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ έχει καταπροδώσει τα λαϊκά στρώματα που το εμπιστεύθηκαν. Στην ουσία σήμερα το ΠΑΣΟΚ δουλεύει για τη δεξιά και γι' αυτό δεν ανατρέπεται από το κατεστημένο. Κάνει σήμερα, με σιωπηρούς συνενόχους τα δύο ΚΚΕ, όλες τις βρωμίες που δεν θα μπορούσε να περάσει η δεξιά. Καλλιεργώντας την ιδεολογία του κοινωνικού φασισμού και χρησιμοποιώντας την σα βάση ενοποίησης πλατιών λαϊκών στρωμάτων.

Ετσι η σημερινή μας ενέργεια είναι επιπλέον και μια δυναμική αντίσταση σ' αυτή τη διαδικασία κοινωνικού εκφασισμού που καλλιεργεί το ΠΑΣΟΚ, διαδικασία που οδηγεί στη θριαμβευτική επάνοδο μιας σκληρής ημιφασιστικής δεξιάς.

Για τη λαϊκή εξουσία και το σοσιαλισμό Ο αγώνας συνεχίζεται.

Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη Αθήνα 26-11-85

[Επεξεργασία] 1985-12-04 ΜΑΤ (Β')

Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη

Αθήνα 4-12-85

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Στο πρόσφατο υπουργικό συμβούλιο ο Παπανδρέου υποστήριξε τη θέση ότι «οι τρομοκρατικές ενέργειες (όπως το κατεστημένο βαφτίζει τις δίκαιες δυναμικές ενέργειες του λαϊκού επαναστατικού κινήματος) από οποιονδήποτε κι αν προέρχονται, στοχεύουν αντικειμενικά στην αποσταθεροποίηση και υπονόμευση της δημοκρατίας» και ότι «θα πάρει όλα τα αναγκαία μέτρα προς κάθε κατεύθυνση ώστε να διαφυλαχτεί η δημοκρατική πορεία και ομαλότητα». Με λίγα λόγια λένε στο λαό ότι μ' αυτές τις ενέργειες κινδυνεύει ο ελεγχόμενος κοινοβουλευτισμός γιατί κάποιες σκοτεινές πολιτικές δυνάμεις θα επωφεληθούν από την αναταραχή για να επιβάλουν κάποια δικτατορία. Αυτό αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα ψέματα-μύθους πούχει αραδιάσει κατά καιρούς ο Παπανδρέου με αποτέλεσμα νάχει καταστεί τελείως αναξιόπιστος. Γιατί στη σημερινή περίοδο αποκλείεται τελείως να επιβληθεί δικτατορία στη χώρα μας, για λόγους τόσο εσωτερικούς όσο και εξωτερικούς.

Αποκλείεται δικτατορία όχι γιατί ο στρατός και η αστυνομία είναι δημοκρατικοί, αλλά γιατί ο αμερικάνικος και Δυτικός ιμπεριαλισμός, χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του

οποίου δε γίνεται καμμιά δικτατορία, όπως και το μεγάλο ντόπιο και ξένο κεφάλαιο μπορεί βέβαια νάναι εγκληματικοί μηχανισμοί και απατεώνες, αλλά κορόιδα και ηλίθιοι δεν είναι. Γνωρίζουν πολύ καλά ποιος μπορεί να εξυπηρετήσει καλύτερα τα συμφέροντα τους, τόσο βραχυπρόθεσμα, όσο και στρατηγικά μακροπρόθεσμα. Ότι καλύτερο πολιτικό μηχανισμό απ' το ΠΑΣΟΚ παρά τις επί μέρους διαφωνίες που σήμερα έχουν ελαχιστοποιηθεί, δεν πρόκειται να βρουν, αφού το καίριο θέμα των βάσεων έχει λυθεί.

Γιατί το ΠΑΣΟΚ έχει δύο μεγάλα ατού που όχι η δικτατορία αλλά και η κοινοβουλευτική δεξιά δεν τάχε: ακολουθεί σήμερα μια φιλοδυτική και φιλοαμερικάνικη πολιτική υπακούοντας δουλικά στις επιταγές του ΔΝΤ και της ΕΟΚ, καλυπτόμενο πίσω απ' το επιχείρημα ότι είναι αντιαμερικανικό αντιιμπεριαλιστικό και δεύτερο προωθεί μία απ' τις πιο άγριες επιθέσεις ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων με πιο ευρωπαϊκό επίπεδο, αυξάνοντας έτσι τα περιθώρια κέρδους του μεγάλου κεφαλαίου, επίθεση που δικαιολογεί με το μεγαλειώδες επιχείρημα ότι την επέλεξε δημοκρατικά ο ίδιος ο λαός στις πρόσφατες εκλογές.

Αν απ' την άλλη επέβαλαν δικτατορία, γνωρίζουν καλά απ' τα διδάγματα πούχουν βγάλει απ' την εφτάχρονη δικτατορία του 67, ότι αυτή δε θα αποχτήσει το παραμικρό λαϊκό έρεισμα, θα διασπαστεί η αστική τάξη, θα φουντώσει το αντιαμερικανικό κι αντιδυτικό αντιιμπεριαλιστικό φρόνημα, θα φουντώσει η αντίσταση σ' αυτή αλλά και στο κοινωνικό σύστημα λόγω της σημερινής οικονομικής κρίσης, θα δημιουργηθούν τεράστια πολιτικά προβλήματα ελέγχου, και όλα αυτά θα οδηγήσουν σε πραγματική κοινωνική αποσταθεροποίηση της Ελλάδας. Γι' αυτό το λόγο τη δικτατορία θα προσπαθήσουν να την αποφύγουν πάση θυσία.

Τα πάρα πάνω επιβεβαιώθηκαν πλήρως με το αποτυχημένο πραξικόπημα στην Ισπανία, παρ' ότι εκεί οι φασίστες είχαν πλεονέκτημα ότι διέθεταν κάποια μικρή λαϊκή βάση. Ένας απ' τους σημαντικότερους παράγοντες της αποτυχίας του υπήρξε η στάση του δυτικοευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού. Όλες οι εξέχουσες προσωπικότητες της ΕΟΚ στη διάρκεια της εξέλιξης του πραξικοπήματος, με όλη τους τη δύναμη επενέβησαν και πίεσαν τους στρατηγούς και τον Χουάν Κάρλος απειλώντας τους με σειρά μέτρων, με αποτέλεσμα να πείσουν τους πιο σημαντικούς στρατηγούς και το βασιλιά να το εγκαταλείψουν και να αποτύχει. Κι αυτό όχι γιατί οι δυτικοευρωπαίοι ηγέτες είναι δημοκράτες, αλλά γιατί ξέρουν καλά ότι μια δικτατορία σήμερα στην Ισπανία ή στην Ελλάδα είναι σοβαρός παράγοντας αποσταθεροποίησης του δυτικοευρωπαϊκού κατεστημένου. Γιατί εκτός των άλλων δημιουργεί κινήματα αλληλεγγύης στην ένοπλη αντίσταση, στα εσωτερικά των μεγάλων δυτικών χωρών, κινήματα που με τη σειρά τους επηρεάζουν την ίδια την εσωτερική πολιτική κατάσταση τους. Έτσι η σημερινή πολιτική στρατηγική της ΕΟΚ για την Ευρώπη είναι το γερμανικό μοντέλο, η διαδικασία κοινωνικού εκφασισμού που ακολουθείται παντού, πίσω όμως απ' τη βιτρίνα του κοινοβουλίου και της «δημοκρατικής νομιμότητας»

Για να απαντήσουμε όμως στο ερώτημα γιατί προβάλλεται το παραμύθι της αποσταθεροποίησης πρέπει ν' αναφερθούμε στην οικονομία. Η κατάσταση της οικονομίας είναι πασίγνωστη. Γνωστοί όμως είναι και οι υπεύθυνοι: οι μεγαλοαπατεώνες εφοπλιστές που έκλεψαν με τις κομπίνες τους τα εκατοντάδες δις και τα έβγαλαν σε συνάλλαγμα στο εξωτερικό, προτιμώντας να φουντάρουν την ελλ. Βιομηχανία και οικονομία, αντί να κάνουν επενδύσεις εκσυγχρονισμού. Το πολιτικό προσωπικό της ΝΔ που υπήρξε συνένοχος τους στη χρηματοδότηση τους. Το πολιτικό προσωπικό του ΠΑΣΟΚ που αντί να χτυπήσει τους παραπάνω υπεύθυνους της αποβιομηχανοποίησης τους αθώνει και τους εκλιπαρεί για μπίζνες. Που βάζει

πάλι το λαό να πληρώσει τα χρέη τους μέσω της μετοχοποίησης τους, με το σημερινό άγριο χτύπημα του βιοτικού του επιπέδου που είναι λογική συνέπεια της παραπάνω πολιτικής. Μ' αυτή την πολιτική το ΠΑΣΟΚ έγινε συνυπεύθυνο με τους ντόπιους μεγαλοαπατεώνες καπιταλιστές και τη ΝΔ για τη σημερινή κατάσταση. Αυτή προκαλεί το μεγαλύτερο κοινωνικό αναβρασμό των τελευταίων χρόνων, τη μαζική λαϊκή κινητοποίηση ενάντια στα οικονομικά του μέτρα. Και για να μπορέσει να εκφοβίσει, να τρομοκρατήσει αυτό το λαϊκό αγώνα, να κάμψει αυτή την αντίσταση, να περάσει τα μέτρα του, προβάλλει το μπαμπούλα της αποσταθεροποίησης που δήθεν θα επέλθει με την κοινωνική αναταραχή και την «τρομοκρατία». Κοροϊδεύει τους εργαζόμενους λέγοντας τους, καθήστε φρόνιμα γιατί κινδυνεύει η δημοκρατία, ενώ ξέρει ότι αποκλείεται τελείως κάθε δικτατορική λύση μόνο και μόνο για να μπορέσει να περάσει την προδοτική οικονομική του πολιτική.

Σ' αυτό το ψέμα εμείς απαντάμε και λέμε στο λαό. Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος αποσταθεροποίησης. Η «δημοκρατία» δηλ. ο ελεγχόμενος κοινοβουλευτισμός δεν κινδυνεύει από κανένα. Ο μόνος που πράγματι κινδυνεύει είναι η οικονομική πολιτική του Παπανδρέου, δηλαδή η υλοποίηση των όρων που επέβαλε στη χώρα μας ο διεθνής ιμπεριαλισμός. Ας κινητοποιηθούμε λοιπόν κι ας αγωνιστούμε με όλα τα μέσα, ειρηνικά και δυναμικά, ενάντια σ' αυτή την πολιτική. Το μόνο ρίσκο είναι η ανατροπή της.

Το παραμύθι όμως ότι η «τρομοκρατία» απειλεί τη δημοκρατία έχει και άλλους στόχους. Μ' αυτό ο Παπανδρέου προσπαθεί να καλύψει και να αποκρύψει καινούρια βήματα στη διαδικασία εκφασισμού της χώρας. Σε δύο επίπεδα. Το πρώτο με τη συνολική αποδοχή και υιοθέτηση της φασιστικής πολιτικής σε θέματα «τρομοκρατίας» ολόκληρου του φακέλου της CIA. Πολιτική που θαυμάσαμε πρόσφατα με τη θριαμβευτική επιτυχία των αιγυπτίων κομάντος που δεν δίστασαν να δολοφονήσουν 60 αθώους, με την επίθεση τους, αμερικάνικων προδιαγραφών, έμπνευσης και καθοδήγησης. Αυτή η αποδοχή δεν περιορίζεται σε θέματα αστυνομίας, εκπαίδευσης, μεθόδων κλπ. αφού αυτή, σύμφωνα με τις πρόσφατες αποκαλύψεις του τύπου, εκπαιδεύεται ήδη από κουκουλοφόρους πράκτορες της CIA. Επεκτείνεται στη γενικότερη συνολική πολιτική σε σχέση με την «τρομοκρατία» που αφορά τον τύπο, τα κόμματα, οργανώσεις και τέλος το λαό. Και εδώ, σ' αυτό το δεύτερο επίπεδο είναι που γίνεται το μεγαλύτερο βήμα προς τον κοινωνικό εκφασισμό.

Είναι γνωστή η πάγια ταχτική του ΠΑΣΟΚ να βαφτίζει με άλλα ονόματα όπως οι φραγκισκανοί καλόγεροι βάφτιζαν το κρέας ψάρι, τα διάφορα ζητήματα. Έτσι η διαγραφή βαφτίζεται «έθεσε εαυτόν εκτός κινήματος», η προσφυγή στα δάνεια της ΕΟΚ κι η υποταγή στους όρους της «διαφύλαξη εθνικής ανεξαρτησίας» κλπ. Έτσι και σήμερα κάνει ένα αποφασιστικό βήμα στην πορεία εκφασισμού της κοινωνίας βαφτίζοντας «κινητοποίηση» του λαού ενά-ντια στην τρομοκρατία». αυτό που δεν είναι τίποτε διαφορετικό από τη δημόσια και επίσημη καλλιέργεια του χαφιεδισμού.

Το ΠΑΣΟΚ προσπαθεί και εδώ να πετύχει εκεί που απέτυχε η χούντα, να μετατρέψει την Ελλάδα σε χώρα χαφιέδων, να εφαρμόσει το γερμανικό πρότυπο. Αλλά και αυτή η απόπειρα δεν μας ενοχλεί γιατί και δω θα σπάσει τα μούτρα του. Γιατί ο λαός ξέρει καλά να διακρίνει τους πραγματικούς από τους ψεύτικους φίλους του, αυτούς που αγωνίζονται από αυτούς που καλύπτουν την προδοτική πρακτική τους με αχαλίνωτη δημοκοπία.

Σ' αυτό το νέο βήμα στη διαδικασία κοινωνικού εκφασισμού, πρωτοστατεί και το ΚΚΕ εσωτερικού. Παληότερα όταν αυτό το κόμμα ήταν πιο δυνατό και πριν το πάρει ο κατήφορος είχαμε γράψει ότι είχε κατορθώσει τον άθλο, όντας στην πρωτοπορεία του οππορτουνισμού να βρίσκειται συνάμα στην πρωτοπορεία του σταλινισμού.

Σήμερα ας χειροκροτήσουμε ένα καινούριο του άθλο. Βρίσκεται συνάμα στην πρωτοπορεία της διαδικασίας εκφασισμού της χώρας. Φαίνεται απλά ότι ζήλεψε τη δόξα του πνευματικού του πατέρα Σ. Καρίγιο, τον οποίο ο Ισπανικός λαός έβαλε τελειωτικά και αμετάκλητα στο περιθώριο της πολιτικής ζωής.

Έτσι όταν μεθαύριο θα βλέπουμε σ' αυτό το θέατρο που λέγεται Βουλή να παίζεται η καλύτερη θεατρική παράσταση της χρονιάς, ας μην ξεχνάμε ότι αυτοί οι κύριοι που με συγκινητική ομοψυχία και συναίνεση, παρουσιάζουν τη 17N, την «τρομοκρατία» και τη λαϊκή βία να απειλούν δήθεν τη δημοκρατία, μας λένε και πάλι χοντρά ψέματα και έχουν άλλους στόχους. Αυτοί οι κύριοι που ζητάνε να τη βάλουν στο περιθώριο και να τη καταδικάσουν, δεν ζήτησαν ποτέ με την ίδια ομοψυχία και συναίνεση να βάλουν στο περιθώριο τα ΜΑΤ-ΜΕΑ που ξυλοκοπούν, πυροβολούν, τραυματίζουν, τρομοκρατούν τους εργαζόμενους. Δεν ζήτησαν ποτέ με την ίδια ομοψυχία και συναίνεση να σταματήσουν να πυροβολούν οι μπάτσοι τα ανήλικα παιδιά. Δεν ζήτησαν ποτέ με την ίδια ομοψυχία και συναίνεση και δεν πέτυχαν να τιμωρηθεί έστω και ένας μπάτσος που δολοφόνησε ή τραυμάτισε πολίτη ώστε να σταματήσουν οι πυροβολισμοί. Και ας μη ξεχνάμε ότι όλοι αυτοί οι κύριοι έκρυσαν επιμελώς απ' το λαό ότι στη θέση του Μιχάλη Καλτέζα ή του ανήλικου συνεπιβάτου του μοτοποδήλατου, θα μπορούσε να βρίσκεται οποιοσδήποτε 15χρονος, το παιδί οποιουδήποτε Έλληνα.

Ας μην ξεχνάμε ακόμη ότι όλοι αυτοί οι κύριοι ποτέ δεν ζήτησαν με την ίδια ομοψυχία και συναίνεση να καταδικαστούν και μπουν στο περιθώριο οι υπεύθυνοι για τη σημερινή κατάντια της οικονομίας. Οι μεγαλοαπατεώνες βαθύπλουτοι καπιταλιστές που κατακλέψανε τον τόπο και οδήγησαν τον τόπο στην αποβιομηχανοποίηση και ανεργία. Οι υπεύθυνοι για το ότι καλείται σήμερα ο λαός να μειώσει το βιοτικό του επίπεδο τουλάχιστον κατά το ένα τρίτο, σε ένα χρόνο. Αλλά πώς να τους καταγγείλουν με την ίδια ομοψυχία και συναίνεση, να τους βάλουν στο περιθώριο, όταν αυτοί οι κύριοι πολιτικοί είναι συνυπεύθυνοι με τους μεγαλοκαρχαρίες για τη σημερινή κατάσταση και είναι αυτοί που καθοδηγούν σήμερα την επίθεση του μεγάλου κεφαλαίου ενάντια στο λαό; Ας μην ξεχνάμε λοιπόν ότι πίσω από τις διάφορες ηχηρές διαφωνίες τους, τις θεατρικές κορώνες τους κρύβεται το γεγονός ότι τους χωρίζει άβυσσος απ' το λαό, ότι είναι προνομιούχοι και δεν έχουν κανένα απ' τα προβλήματα του. Δεν τους ενδιαφέρει η ακρίβεια, αφού έχουν μισθούς εκατοντάδων χιλιάδων, με τα διάφορα έξοδα παραστάσεως. Δεν τους ενδιαφέρει το πρόβλημα υγείας αφού πάνε στο εξωτερικό. Δεν τους ενδιαφέρει η υποβάθμιση της παιδείας αφού τα παιδιά τους πάνε στα ξένα Ιδιωτικά. Δεν τους ενδιαφέρουν τα μικρά-μεγάλα αφού έχουν δύο αυτοκίνητα. Δεν τους ενδιαφέρει το νέφος αφού μένουν στις διάφορες Εκάλες και πάνε κάθε τόσο στα εξοχικά τους και στις Ελούντες. Δεν τους ενδιαφέρει η μόλυνση και οι υποβαθμισμένες συνοικίες της Αθήνας, οι πλημμύρες με την πρώτη βροχή αφού ποτέ δεν πατάνε σ' αυτές.

Δεν τους ενδιαφέρουν οι άθλιες συγκοινωνίες κι ότι τα λεωφορεία και τα τρόλεϋ γίνονται κινητά φέρετρα με το πρώτο ψιλοβρόχι αφού ποτέ τους δεν μπαίνουν σ' αυτά. Δεν τους ενδιαφέρουν οι άλλες άθλιες συγκοινωνίες αφού ποτέ τους δεν τις χρησιμοποιούν, εκτός απ' τις αεροπορικές. Γενικά δεν αντιμετωπίζουν κανένα απ' τα προβλήματα του λαού.

Ας μην ξεχνάμε λοιπόν ότι όλοι αυτοί οι κύριοι πένητες, με τα σκαμένα και ταλαιπωρημένα μούτρα απ' τις θυσίες, τη σκληρή δουλειά και διαβίωση στις τρώγλες τους της Εκάλης, είναι αυτοί που κατηγορούν τον εργαζόμενο λαό ότι δεν εργάζεται και καταναλώνει περισσότερα από όσα παράγει.

Πριν κλείσουμε θα αναφερθούμε σε ορισμένα θέματα σχετικά με την τελευταία μας ενέργεια:

—στο κείμενο μας σε ένα σημείο παραλείφθηκε μία σειρά με αποτέλεσμα να γίνει ακατανόητο. Έλεγε. Ας σταματήσουν λοιπόν το παραμύθι της καταδίκης της δικής μας βίας για να καλύψουν την ανοχή τους και την παθητική τους συγκατάθεση σ' αυτή τη βία του καθεστώτος (δηλ. τραυματισμούς, δολοφονίες).

—ορισμένοι μίλησαν για αλλαγή στη στρατηγική μας και για τυφλή βία. Αυτό είναι λάθος αν δεν είναι καθαρό ψέμα. Η ενέργεια μας δεν ήταν τυφλή γιατί τέτοια είναι μια ενέργεια που χτυπάει αδιάκριτα οποιονδήποτε. Η ενέργεια μας είχε για στόχο τα MAT-MEA και μόνο αυτούς χτύπησε. Τόχουμε ξαναπεί ότι τα θεωρούμε ένοπλη συμμορία στην υπηρεσία των μεγαλοαπατεώνων καπιταλιστών, που ξυλοκοπεί και τρομοκρατεί τον εργαζόμενο λαό για το πέρασμα της σημερινής οικονομικής πολιτικής. Σαν τέτοια θα τη χτυπάμε μέχρι να διαλυθούν. Τη διάλυση τους άλλωστε έχει ζητήσει ευρύ φάσμα πολιτικών δυνάμεων ανάμεσα στις οποίες και το ΠΑΣΟΚ πριν το 81, υπόσχεση βέβαια που εγκαταλείφθηκε. Τους άλλους μικρούς απλούς αστυφύλακες δεν θα τους χτυπάμε γιατί δεν τους θεωρούμε εκ προοιμίου εχθρούς, εκτός βέβαια αν βγάλουν πιστόλι και πυροβολήσουν.

—δεν ήταν τυφλή γιατί αποκλείονταν τελείως οποιοσδήποτε τραυματισμός άλλων άσχετων. Ο χώρος της έκρηξης είχε επιλεγεί με προσεχτική μελέτη. Πίσω του σε μια αχτίνα 80-100 μέτρων δεν υπήρχε σπίτι. Το βυτίο ήταν άδειο και είναι ψέμα ότι κινδύνεψε να εκραγεί. Απέναντι απ' το σημείο της έκρηξης, υπήρχε άδεια οικοδομή στην οποία κατευθύνθηκε το κύμα της έκρηξης, επειδή είχαμε διαρυθμίσει κατάλληλα μέσα στο φορτηγάκι σακιά με τσιμέντα. Το πρατήριο βενζίνας δεν κινδύνευε καθόλου. Πεζοί γενικά σ' αυτό το χώρο δεν υπήρχαν, αλλά και αν υπήρχαν την ώρα της διέλευσης του λεωφορείου των MAT η ενέργεια δεν θα γίνονταν. Γι' αυτό άλλωστε αφήσαμε το πρώτο λεωφορείο MAT να περάσει χωρίς να το χτυπήσουμε γιατί το ακολουθούσε στα 3 μέτρα επιβατικό Ι.Χ. 5 λεπτά πριν την έκρηξη κάποιος έκανε βόλτα το σκύλο του και αν δεν έφευγε δεν θα χτυπάγαμε. Είχαμε όλο το περιθώριο αφού πέρασαν 8 λεωφορεία MAT να επιλέξουμε αυτό με τις κατάλληλες προϋποθέσεις, δηλ. κανένas πεζός, κανένα Ι.Χ. Και αυτό ήταν το δεύτερο και δεν γρατζουνίστηκε ούτε γάτα, κανένas πέρα απ' τα MAT. Τέλος., as προσθέσουμε το αξιομνημόνευτο γεγονός ότι λίγο πριν την έκρηξη πέρασαν 3 μπάτσοι, δύο πηγαίνοντας στα MAT και ο ένας μάλιστα φεύγοντας πάτησε πάνω στο καλώδιο.

Ε.Ο. 17 Νοέμβρη

[Επεξεργασία] 1986-04-08 Αγγελόπουλος

Να χτυπήσουμε τους μεγαλοκαρχαρίες απατεώνες καπιταλιστές, υπεύθυνους της κρίσης.

Ν' αποκαλύψουμε το ρόλο των συνεπείθυνων και συνένοχων ανώτερων κρατικών υπαλλήλων και πολιτικών, χουντικών, νεοδη-μοκρατών, σοσιαλιστών.

Ν' αγωνιστούμε με όλα τα μέσα, μαζικά και δυναμικά για να βγούμε απ' την κρίση και για ν' ανακόψουμε την πορεία προς τη χρεωκοπία και το μαρασμό.

Στην προκήρυξη για τη δίκαια εκτέλεση του πράκτορα της Αμερικάνικης Στρατιωτικής Αποστολής Τσάντες υποστηρίζαμε τη θέση; «Η πολιτική αυτή (της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ) δεν είναι απλά διαχείριση του καπιταλισμού, πούναι ο κλασικός ρόλος της ρεφορμιστικής σοσιαλδημοκρατίας, αλλά επιπλέον στις συγκεκριμένες ιστορικές συνθήκες των χώρων της εξαρτημένης περιφέρειας και σημερινής οικονομικής κρίσης είναι καταδικασμένη απ' τη μια ν' αναπαράγει τις

σχέσεις εξάρτησης-υποτέλειας κι απ' την άλλη, τη συνέχιση και διαιώνιση του καπιταλισμού μπανανίας με τα πελώρια σκάνδαλα και τις εκρηκτικές ταξικές αντιθέσεις». Η θέση αυτή επιβεβαιώθηκε πλήρως με τα πρόσφατα οικονομικά μέτρα της κυβέρνησης.

Με αφορμή λοιπόν αυτά τα μέτρα προκύπτει άμεσα για το λαό το ζήτημα, του πώς φτάσαμε στη σημερινή κατάσταση της οικονομίας, του ποιος είναι υπεύθυνος και ποιος καλείται να πληρώσει.

Η σημερινή κατάσταση της οικονομίας δεν είναι αποτέλεσμα μιας δυσμενούς συγκυρίας αλλά μιας συγκεκριμένης πολιτικής που ακολουθήθηκε τις τελευταίες δεκαετίες.

Ολόκληρη η οικονομία είναι προβληματική. Απ' το 73 η χώρα έχει μπει σε περίοδο βαθιάς και παρατεταμένης κρίσης, πούναι κατ' αρχή κρίση της μεγάλης βιομηχανίας. Η μεταποίηση από 25,8% στη μεταβολή του ΑΕΠ στα χρόνια 67-72 πέφτει στα 14,7% στο 74-79 ενώ αντίθετα στις υπηρεσίες 50% περνάνε στο 77,2%, Ο ετήσιος ρυθμός αύξησης των βιομηχανικών επενδύσεων πέφτει σε μηδενικά επίπεδα μετά το 74. Τέλος παρατηρείται στροφή στη διάρθρωση τους προς τους παραδοσιακούς καταναλωτικούς κλάδους σε βάρος των κλάδων κεφαλαιουχικού εξοπλισμού. Η συμμετοχή των κλάδων τρόφιμα, κλωστοϋφαντουργικά, μη μεταλλικά ορυκτά, ενώ πέφτει από 50% των βιομηχανικών επενδύσεων το 63-64 στο 32,3% το 65-70, ξαναανεβαίνει στο 48,6% το 75-77.

Παράλληλα η μεγάλη βιομηχανία είναι χρηματιστικά και τεχνολογικά εξαρτημένη απ' το ξένο κεφάλαιο. Έχει ειδικευτεί σε διαδικασίες απλής συναρμολόγησης του τελικού προϊόντος με ασήμαντο ποσοστό προστιθέμενης αξίας και εισαγωγή των ενδιάμεσων προϊόντων. Καμιά απολύτως προσπάθεια δεν έγινε για την αυτοδύναμη παραγωγή έστω τμημάτων κεφαλαιουχικού εξοπλισμού-ενδιάμεσων προϊόντων. Οποιαδήποτε λοιπόν πολιτική αύξησης των εξαγωγών, αυξάνει αυτόματα τις εισαγωγές των πάρα πάνω προϊόντων με αποτέλεσμα το φαύλο κύκλο της διεύρυνσης των εξωτερικών ελλειμμάτων. Το έλλειμμα του εμπορικού ισοζυγίου από 9,3 του ΑΕΠ το 1960 πέρασε στο 17,4% το 1969 και έφτασε στο 17,3% το 1983.

Οι ελάχιστες επενδύσεις πούγιναν λοιπόν στη τελευταία δεκαετία μόνο τυπικά μπορούν να θεωρηθούν σαν τέτιες. Έγιναν σε παραδοσιακούς κλάδους καταναλωτικών αγαθών, κορεσμένους και χωρίς μέλλον. Καμιά επένδυση δεν έγινε είτε σε κλάδους με τεχνολογίες αιχμής, είτε σε μεσαίους κλάδους με εκσυγχρονισμό του κεφαλαιουχικού εξοπλισμού. Έτσι το κόστος ανά μονάδα παραγομένου προϊόντος είναι ψηλό, τα προϊόντα είναι χαμηλής ή μεσαίας ποιότητας και δεν παράγονται σε αρκετές ποσότητες και στον απαιτούμενο χρόνο. Η παραγωγικότητα είναι χαμηλή, τα προϊόντα δεν είναι ανταγωνιστικά. Και το ζήτημα γίνεται ακόμη πιο τραγικό αν αναρωτηθούμε τί θα παρήγαγε και θα πούλαγε αυτή η μεγάλη βιομηχανία (δεν μιλάμε για τη βιοτεχνία και τη μικρή βιομηχανία) αν δεν υπήρχαν όλα τα σκανδαλώδη προνόμια των φοροαπαλλαγών, που συνιστούν έμμεση επιδότηση. Αν δεν υπήρχαν οι άσης φύσης επιδοτήσεις κι επιχορηγήσεις απ' το κοινωνικό σύνολο επιτοκίων, κεφαλαίων πρώτων υλών, ενέργειας, ασφαλιστικών εισφορών. Αν δεν υπήρχε η απ' ευθείας επιδότηση απ' τους καταθέτες του Τραπεζικού συστήματος μέσω του μηχανισμού των αρνητικών επιτοκίων. Αν αφήνονταν να λειτουργήσει σύμφωνα με τους σκληρούς νόμους της ελεύθερης και πούρας καπιταλιστικής οικονομίας, χωρίς τις διάφορες επιδοτήσεις και προστασίες. Θάταν απλά βαρκούλα στους τυφώνες και τις θύελλες του αδυσώπητου καπιταλιστικού ανταγωνισμού και θα βούλιαζε πάραυτα. Η χρεωκοπία της και το κλείσιμο των μονάδων της θάταν απλά η αναγκαία κοινωνική κύρωση των ανίκανων κι απαρχαιωμένων καπιταλιστών.

Αυτή όμως τη χρεωκοπία και το οριστικό θάψιμο τους σαν επιχειρηματίες καπιταλιστές κατόρθωσαν να το αποφύγουν, έχοντας αναγάγει σε επιστήμη τις απάτες και τις κομπίνες και μ' αυτή ακόμη την έννοια του αστικού νόμου που μέσα σ' ένα αστικό κράτος έχει θεσπιστεί για να υπηρετεί τα συμφέροντα τους. Αρχισαν βαθμιαία να προσφεύγουν σε αυξημένο δανεισμό, να αποσύρουν τα κεφάλαια τους και να τα περνάνε παράνομα σε συνάλλαγμα στο εξωτερικό. Υποτιμολογίσεις, υπερτιμολογήσεις, δαίδαλος ψεύτικος εταιριών-φαντασμάτων στο εξωτερικό πούχαν ήδη την κυριότητα των μετοχών, παράνομη εξαγωγή συναλλάγματος, φοροδιαφυγή, ληστεία των δανείων, με χρέη σε τράπεζες, ΔΕΗ, ΙΚΑ κλπ. Δεν υπάρχει μεγάλο όνομα που να μην έχει διαπρέψει και κατηγορηθεί για μερικές απ' τις παραπάνω απάτες. Έτσι σήμερα η μεγάλη βιομηχανία έχει ξεπεράσει τα 500 δις χρέη (πούναι μόνο αυτά των επίσημα «προβληματικών») ενώ παράλληλα δυτικές πηγές ανεβάζουν σε 600 εκατ. δολάρια τα ποσά που παράνομα διαρέουν ετήσια στο εξωτερικό μετά το 73. Η συντριπτική πλειοψηφία αυτών των κεφαλαίων διαρέει απ' τους μεγαλοκαπιταλιστές. Ενώ λοιπόν η χώρα μπήκε σε περίοδο αποβιομηχάνησης, ανεργίας, πτώσης του βιοτικού επιπέδου και υπερχρέωσης, ενώ οι επιχειρήσεις τους έχουν ουσιαστικά χρεωκοπήσει και είναι υπερχρεωμένες, οι μεγαλοκαπιταλιστές ευημερούν σαν άτομα και μάλιστα έχουν συγκεντρώσει τεράστια περιουσία εδώ και στο εξωτερικό. Μεγάλες καταθέσεις σε σκληρό συνάλλαγμα στις ξένες Τράπεζες, επενδύσεις σε ακίνητα και σ' άλλους τομείς στο εξωτερικό, δεκάδες βίλλες και διαμερίσματα εδώ κι έξω, δεκάδες υπερπολυτελή αυτοκίνητα, θαλαμηγοί κλπ. Στο μόνο τομέα που μπορούν να συναγωνιστούν και μάλιστα να ξεπεράσουν τους ξένους καπιταλιστές είναι στις περιβόητες «δαπάνες γοήτρου». Με τις διάφορες κομπίνες και απάτες τους το συνολικό ποσοστό κέρδους τους αποτελείται από ένα μικρό τμήμα πούναι το κλασσικό καπιταλιστικό κέρδος κι ένα δεύτερο πολλαπλάσιο του πρώτου πούναι προϊόν καθαρής απάτης, λεηλασίας του πλούτου της χώρας και ληστείας της εργασίας του λαού (αν μπορούμε βέβαια να ονομάσουμε, παραβιάζοντας την οικονομική ορολογία, το προϊόν ληστείας κέρδος). Έτσι το συνολικό ποσοστό κέρδους υπήρξε ετήσια πολύ ψηλό —στα χρόνια πριν το 73 υπήρξε και το πρώτο τμήμα— με αποτέλεσμα η περιουσία τους σήμερα, μετά από μια ή δυο δεκαετίες δραστηριότητας να φτάνει στα επίπεδα των ξένων καπιταλιστών πούχουν έναν αιώνα δραστηριότητας καπιταλιστικής. Αυτή τη τάξη των μεγάλων καπιταλιστών, που απέτυχαν σαν άτομα επιχειρηματίες αφού οι επιχειρήσεις τους χρεωκόπησαν κι είναι υπερχρεωμένες. Απέτυχαν σαν σύνολο, σαν καπιταλιστική-τάξη ν' αναπτύξουν αυτοδύναμα, ισόρροπα με μια σχετική αυτονομία τη χώρα. Που υπερπλούτησαν με απάτες και κομπίνες, κλέβοντας και λεηλατώντας τη χώρα και τους εργαζόμενους, και έβγαλαν τα κεφάλαια τους στο εξωτερικό. Που είδαν τη χώρα σαν απλή αποικία με ευκαιρίες για εύκολο, γρήγορο, παρασιτικό πλουτισμό τους, σε βάρος των συμφερόντων της δένοντας τη τύχη τους με το ξένο κεφαλαίο και υποτάσσοντας τα συμφέροντα τους στα δικά του ονομάζουμε λούμπεν μεγαλοαστική τάξη (λματ) και τον αντίστοιχο κοινωνικό σχηματισμό στον οποίο άρχει, καπιταλισμό μπανανίας. Η κύρια μορφή της δραστηριότητας αυτής της τάξης είναι ο πλουτισμός κι η καπιταλιστική εκμετάλλευση με παραβίαση του αστικού νόμου, δηλ. απάτες σε συνεργασία και υπό το ξένο κεφάλαιο σε βάρος της χώρας. Σε αντίθεση με την καπιταλιστική τάξη των ανεπτυγμένων δυτικών χωρών, όπου η κύρια μορφή της δραστηριότητας της είναι η κλασσική καπιταλιστική εκμετάλλευση κι αυτοδύναμη συσσώρευση μέσα στη χώρα, χωρίς να καταφεύγει, παρά μόνο δευτερευόντως και σαν εξαίρεση, σε κραυγαλέες παραβιάσεις του νόμου, σε απάτες.

Αυτή η τάξη έφτιαξε ορισμένες επιχειρήσεις στη δεκαετία του 50-60 με δική της χρηματοδότηση που δεν έφτανε ούτε στα 15% της συνολικής κρατικής, τραπεζικής κι αυτής του ξένου κεφαλαίου. Με σκανδαλώδη προνόμια αλλά και κολοσσιαία ποσοστά εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης. Με τις χιλιάδες δολοφονημένους και

σακατεμένους στα λεγόμενα «εργατικά ατυχήματα» όπου η χώρα κατείχε μια απ' τις ψηλότερες παγκόσμιες επιδόσεις. Απ' τα πρώτα της βήματα έζησε με τα σκάνδαλα. Παγωμένες κι αγύριστες πιστώσεις 3 δις της εποχής του 60, οικονομικά σκάνδαλα και κομπίνες στη δικτατορία. 500 δις χρέη κι απάτες σήμερα. Όλη η σύγχρονη οικονομική μεταπολεμική ιστορία είναι μια αδιάκοπη σειρά από Λαύρια που οδήγησαν τη χώρα στη σημερινή βαθιά κρίση. Το ιδανικό αυτής της τάξης είναι ο Συγγρός ο οποίος φαντάζει αφελές μαθητούδι μπροστά τους.

Στην ίδια αυτή τάξη της λούμπεν μπουρζουαζίας ανήκουν βέβαια κι οι εφοπλιστές, απ' τους οποίους όπως κι οι πέτρες γνωρίζουν δεν υπάρχει ούτε ένας που να μην έχει στείλει στο βυθό καμιά εκατοντάδα ναυτεργατών στους διάφορους σκυλοπνίχτες τους. Συνολικά αποτελείται από 100 περίπου οικογένειες πούχουν προσκολληθεί σαν βδέλα στη ράχη της χώρας κι απομιζώντας την εργασία της εμποδίζουν οποιαδήποτε αυτόνομη ανάπτυξη αφού αυτή αντιστρατεύεται τα συμφέροντα της. Τα κεφάλαια της σήμερα βρίσκονται και λειτουργούν σαν τέτοια στο εξωτερικό και συνεπώς στην ουσία είναι ξένο κεφαλαίο παρότι έχουν παραχθεί στην ίδια τη χώρα και παρ' ότι έχουν ορισμένες διαφορές με το αμιγές ξένο κεφάλαιο. Και τυπικά οι μεγαλοκαπιταλιστές και τα παιδιά τους έχουν αποκτήσει ξένες υπηκοότητες, γεγονός που κρύβουν οι φυλάδες απ' τον Ελληνικό λαό. Αυτές τους παραχωρήθηκαν με προθυμία απ' τις δυτικές χώρες σε αντάλλαγμα των τεράστιων κεφαλαίων που μετέφεραν εκεί. Τα κεφάλαια δε αυτά που όπως είπαμε ανέρχονται σε 600 εκατ. δολάρια ετήσια μόνο απ' το 73 δείχνουν, κατά το καλύτερο τρόπο, ότι όχι μόνο ο λαός μας δεν καταναλώνει περισσότερο από όσα παράγει αλλά αντίθετα ένα πολύ μεγάλο μέρος της αξίας πούχει παράγει τα τελευταία χρόνια έχει πάει παράνομα στο εξωτερικό κι άρα ούτε το κατανάλωσε ούτε υπάρχει περίπτωση να το καταναλώσει.

Δεν μπορούμε εδώ να μην ανοίξουμε μια μικρή παρένθεση για ν' αναφερθούμε στους τσαρλατάνους οικονομολόγους δημοσιογράφους. Το χαρακτηρισμό του τσαρλατάνου τον κατέκτησαν επάξια απ' το γεγονός ότι αποκρύβουν την πρώτη, κύρια και βασική αλήθεια χωρίς την οποία οποιαδήποτε ανάλυση της οικονομίας είναι ψεύτικη, απ' το γεγονός ότι παραποιούν αναποδογυρίζοντας την πραγματικότητα. Αποκρύβουν τη φύση, την πηγή, το μέγεθος των κερδών της λματ και αναποδογυρίζουν την πραγματικότητα, όταν επί χρόνια κάνουν καμπάνιες για να νομιμοποιήσουν, λέει, το κέρδος και να εξηγήσουν τις επενδύσεις χωρίς ψηλά κέρδη, που διέρρευσαν παράνομα έξω, χωρίς να γίνουν επενδύσεις. Όταν αγωνίζονται απεγνωσμένα να βελτιώνουν το πρόσωπο του Έλληνα μεγαλοβιομήχανου τη στιγμή που αυτός μαζί με τον εφοπλιστή είναι συνώνυμος, στην ξένη λογοτεχνία, με τον μεγαλοαπατεώνα. Όταν μιλάνε συνέχεια για συντεχνίες εργαζομένων και πουζαντισμούς, ενώ δε λένε λέξη για την υπαριθμόν ένα συντεχνία της χώρας, τη λματ. Όταν τέλος έχουν το θράσος να κάνουν τον τιμητή και να κατακεραυνώνουν τους εργαζόμενους στο δημόσιο για τα ελλείματα, ενώ οι ίδιοι δεν είναι σε θέση να ισοσκελίσουν τα πελώρια ελλείματα του τύπου με τα χαριστικά δάνεια, ύψους αρκετών δις. Ελλείματα που πληρώνει ο λαός, και με τα οποία τον κοροϊδεύουν ξετσίπωτα ότι δήθεν η Ωνάση πλήρωσε τους φόρους των 3 δις. Πολλοί βέβαια απ' αυτούς τους τσαρλατάνους, όπως και μερικά απ' τα οικονομικά περιοδικά τους, έπαιξαν καθαρά το ρόλο του ατζέντη διάφορων ομίλων της λματ, δημιουργώντας την τεχνητή μεταβολή της αξίας των μετοχών και σπεκουλάροντας, οδηγώντας έτσι στην καταστροφή χιλιάδες μικρομετόχους.

Για νάμαστε όμως δίκαιοι με τους μεγαλοκαπιταλιστές θα πρέπει να τους αναγνωρίσουμε ότι μόνοι τους δεν θα μπορούσαν να πετύχουν στην παραπάνω δραστηριότητα τους.

Η ανερχομένη αστική τάξη στις δυτικές κοινωνίες, στις αρχές του περασμένου αιώνα, παρότρυνε τα μέλη της να δείξουν επιχειρηματικό πνεύμα και να πλουτίσουν, επενδύοντας και κάνοντας επιχειρήσεις. Στη μεταπολεμική ελλ. κοινωνία αλλά και στη σημερινή το επίσημο κράτος έχει χαράξει σαν έμβλημα του, το σύνθημα-επιταγή του προς τους καπιταλιστές: Κάντε απάτες, ληστεύετε τα χρήματα του λαού, φοροδιαφεύγετε, βγάζετε παράνομα συνάλλαγμα. Σ' αυτές τις δραστηριότητες ο πρώτος σας βοηθός, συνεργάτης, συμμετοχος και συνένοχος είμαι εγώ, το κράτος. Έχω στήσει μια ιδανική φάμπρικα-χωνευτήρι απ' όπου αποροφούνται και περνάνε τα χρήματα του λαού και μετά από διάφορες πολύπλοκες μεταμορφώσεις και διαδικασίες καταλήγουν στις τσέπες σας και στις καταθέσεις σας στο εξωτερικό. Ο αυτόνομος μηχανισμός που λέγεται Τράπεζα και το φορολογικό σύστημα μαζεύουν τα χρήματα και σας δίνουν δάνεια. Τα πάτε στο εξωτερικό με τις μεθόδους που ξέρετε και παράλληλα παρουσιάζετε πελώρια ελλείμματα στους ισολογισμούς. Σας ζητάμε πίσω τα χρέη. Δεν έχετε βέβαια και άρα δεν μπορούμε να τα βρούμε. Οπότε καλούμε τα κορόιδα που λέγονται εργαζόμενος λαός να τα ξαναπληρώσουν μέσω του αυτόνομου οργανισμού Τράπεζα, του άλλου αυτόνομου ΟΑΕ και του φορολογικού συστήματος. Επί πλέον, επειδή πρέπει να συνεχίσετε τη δραστηριότητα σας, καταργούμε την ΑΤΑ, πέφτουν οι μισθοί για να έχετε περιθώρια μεγαλύτερου κέρδους μπας και ξα-ναεπενδύσεις μέρος από τα κλεμμένα. Και για νάναι πιο δίκαια μοιρασμένες οι συνέπειες της απάτης επεκτείνουμε τη φορολογία και στα άλλα κορόιδα τους αγρότες, ρίχνουμε και μια εισφορά στους μικρομπακάληδες και στους άλλους μικροεπαγγελματίες, που δεν μπορούν να αλλοιώσουν εύκολα τα βιβλία τους λόγω μικρού τζίρου. Κι αν κάποιος σας κάνει καμιά γκάφα στα λογιστικά του και δημιουργηθεί προς στιγμή ζήτημα, μη φοβάστε. Υπάρχει κι άλλος οργανισμός-λειτουργήμα, ανεξάρτητη εξουσία αυτό, η Δικαιοσύνη, που θα σας αθωώσει πανηγυρικά.

Τις παραπάνω συμβουλές, την παραπάνω γραμμή, ρίχνει το επίσημο κράτος, είτε με ΝΔ, είτε με ΠΑΣΟΚ, προς το μεγάλο κεφάλαιο, με την πρακτική του. Κι επειδή δεν πάει πολύς καιρός που ο Παπανδρέου διηγήθηκε ένα παραμύθι για μικρά παιδιά για να εξηγήσει τη δημιουργία του μεγαλοκαπιταλιστή χωρίς δραχμή. Παραμύθι όπου όμως ξέχασε ένα βασικό πρωταγωνιστή, τον εαυτό του χωρίς τον οποίο ο καπιταλιστής δεν θα γινόταν. Θα διηγηθούμε κι εμείς ένα παραμύθι που δεν είναι παραμύθι. Κάποτε, κάποιος κύριος Ωνάσης ήταν αφεντικό της Ολυμπιακής, με τα πασίγνωστα χαριστικά δάνεια και προνόμια του προχουντικού και χουντικού κράτους. Με τον καιρό, βλέποντας κατά πού φύσαγε ο άνεμος πέρασε την κυριότητα των μετοχών κι ιδιοκτησία των αεροπλάνων σε εταιρεία γραμματοκιβώτιο του Παναμά κι όταν ήρθε το κράτος του Καραμανλή να την κρατικοποιήσει απάντησε: Ευχαρίστως, μονό που ανήκει στην τάδε εταιρεία του Παναμά. Πληρώστε τόσες εκατοντάδες εκατομύρια δολάρια κι εντάξει. Το κράτος του Καραμανλή αντί να τον πιάσει απ' τ' αυτί και να τον κάτσει στο σκαμνί λέγοντας του: έχεις αποσβέσει ολοκληρωτικά και προ πολλού το αρχικό σου κεφάλαιο. Αρκετές δεκάδες εκατ. δολάρια έχεις κερδίσει σαν νόμιμο κέρδος απ' τη καπιταλιστική διαχείριση της Ολυμπιακής, τώρα όμως το πάγιο κεφάλαιο ανήκει στο κράτος και τέρμα τα δίφραγκα του απαντάει —και ταυτόχρονα γίνεται συνένοχος του—: σύμφωνοι. Άλλωστε εγώ θα πληρώσω; Ο λαός θα πληρώσει. Περνάνε μερικά χρόνια κι η κόρη του χρωστάει 4 δις φόρους κληρονομιάς κι αρνείται να πληρώσει. Επειδή όμως αυτή η άρνηση αποτελεί τεραστία βόμβα στα ίδια τα θεμέλια του κράτους αφού τινάζει στον αέρα το φορολογικό σύστημα που υποτίθεται είναι για όλους, αυτοί που το διαχειρίζονται τώρα, δηλ. το ΠΑΣΟΚ, βλέπουν τον κίνδυνο και αντιλαμβάνονται ότι το ζήτημα πρέπει να κλείσει το γρηγορότερο. Τί κάνουν λοιπόν; Αφού, λένε, σου χρωστάμε από διάφορες συναλλαγές, δεν κάνουμε ένα διακανονισμό, να πατσί-σουμε και να βγούμε ν' αναγγείλουμε επίσημα, με χαρτιά επιταγές κλπ. ότι τα πλήρωσες;

Κινητοποιούμε και το δεξί χέρι του Κουτσόγιωργα, την «Αυριανή», τη σπεσιαλίστρια τόσο της ανακάλυψης όσο και του κουκουλώματος των σκανδάλων, κι είμαστε όλοι ωραίοι. Αντί δηλαδή το κράτος του ΠΑΣΟΚ να πιάσει απ' τ' αυτή την Ωνάση και να την κάτσει στο σκαμνί για τις προηγούμενες απάτες, τους χουντικούς αλλά και τους νεοδημοκράτες υπουργούς του, Καραμανλή, σαν συνυπεύθυνους της απάτης, αποδέχεται την πληρωμή φόρων με κλεμένα απ' το λαό χρήματα με απάτη, βγαίνει και λέει ψέματα στο λαό ότι η Ωνάση πλήρωσε τους φόρους κι έτσι γίνεται και το κράτος του ΠΑΣΟΚ συνυπεύθυνο, συνένοχο αυτής της απάτης σε βάρος του λαού. Αν το κράτος Καραμανλή του 60 παρουσιάζει το Νιάρχο σαν άπορο για να μην πληρώνει φόρους, σήμερα το κράτος Παπανδρέου βρήκε την παραπάνω φόρμουλα για να μην πληρώσει η Ωνάση. Και ξαφνικά, κι ενώ οι πάντες μας διαβεβαίωναν ότι η Ωνάση πλήρωσε το φόρο, αποκαλύπτει πρόσφατα η «Αυριανή» ότι η Ωνάση δεν είχε πληρώσει τα 3 δις φόρο ξεσκεπάζοντας συνάμα όλες τις φυλλάδες (και τον εαυτό της βέβαια) αλλά και την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, σαν μεγάλους ψευταράδες, που εμπαιξουν ξετσίπωτα τον Ελληνικό λαό. Σ' αυτή δε την εξαπάτηση ένα από τους κύριους ρόλους έπαιξε ο μεγαλοκαπιταλιστής και άνθρωπος της λματ Παναγόπουλος, διοικητής της Εθνικής Τράπεζας, που παίζει κεντρικό ρόλο στη διαχείριση του καπιταλισμού μπανανιάς. Το ίδιο άλλωστε έκανε και πρόσφατα με την εξαγορά των ναυπηγείων του Νιάρχου. Δέχτηκε και πλήρωσε χαριστικά πάνω από 60 εκατ. δολάρια πλαστά χρέη, με τις γνωστές λογιστικές κομπίνες σε δικές του ξένες επιχειρήσεις και τράπεζες, ενώ υποτίθεται ότι η χώρα είναι υπερχρεωμένη.

Σήμερα τέλος οι απάτες συνεχίζονται απ' το πολιτικό προσωπικό του ΠΑΣΟΚ που γίνεται συνυπεύθυνο και συνένοχο με τη λματ. Απ' τη μια καλεί το λαό να πληρώσει τα χρέη των προβληματικών, κι από την άλλη κάνει πρόταση εξαγοράς των επιχειρήσεων επιβεβαιώνοντας απόλυτα όσα υποστηρίξαμε πριν 2,5 χρόνια, ότι δηλ. οι προβληματικές θα επιστραφούν στους πρώην ιδιοκτήτες μεγαλοαπατεώνες, μόλις πληρώσει ο λαός τα χρέη τους. Έτσι ο Σκαλιστήρης προσπαθεί να εξαγοράσει τις παλιές επιχειρήσεις του, ενώ υποτίθεται δεν έχει φράγκο να πληρώσει τα χρέη του που πληρώνει ο λαός. Οι Μποδοσάκηδες κάνουν πρόταση για επένδυση στα Λιπάσματα, ενώ δεν έχουν να πληρώσουν τα δεκάδες δις χρέη της Λάρκο και της Πυρκάλ που πληρώνει ο λαός.

Τέλος ευθυγραμμίζεται με τους άλλους φορείς της λματ που μόλις μυρίστικαν τα χρήματα των ΜΟΠ έπεσαν σαν τα κοράκια να τα τσεπώσουν.

Το σημερινό λοιπόν πολιτικό προσωπικό του ΠΑΣΟΚ που διαχειρίζεται το κράτος συνεχίζει την ίδια ακριβώς πολιτική του κράτους-απατεώνα των προκατόχων του. Δεν είναι ότι δεν μπορεί να χτυπήσει τη φοροδιαφυγή, των 150 δις που μας έλεγε το 81, την παράνομη διαροή συναλλάγματος, τα χρέη που λήστεψαν οι προβληματικές. Είναι αντίθετα ότι εξακολουθεί πέρα απ' τα σκανδαλώδη προνόμια που του έχει παραχωρήσει, να είναι συμμετέτοχο και συνένοχο με το μεγάλο κεφάλαιο στις απάτες του, παίρνοντας από τον εργαζόμενο λαό τεράστια ποσά και δίνοντας τους τα σε συνάλλαγμα μέσα απ' τις πάρα πάνω διαδικασίες. Το κράτος αυτό και το πολιτικό προσωπικό —είτε της χούντας, είτε της ΝΔ, είτε του ΠΑΣΟΚ— είναι υπεύθυνο μαζί με την λούμπεν μεγαλοαστική τάξη. Όχι με την νομική έννοια των οικονομικών υπουργών, αλλά με την ευρεία πολιτική και κοινωνική έννοια, του συνόλου υπουργών, ανώτατων κρατικών υπαλλήλων¹, υπευθύνων του φορολογικού συστήματος κλπ. Το πολιτικό αυτό πλέγμα μιας κοινωνικής τάξης κι ενός στρώματος κρατικής γραφειοκρατίας είναι υπεύθυνο πολιτικά, κοινωνικά, ιστορικά για τη σημερινή κρίση, τη βαθμιαία αποβιομηχάνιση, την αυξανόμενη αποσύνθεση της οικονομίας, τον επερχόμενο μαρασμό και χρεωκοπία. Είναι υπεύθυνο για το ότι απέτυχε να προωθήσει μια αυτοδύναμη κι ισόρροπη ανάπτυξη με μια σχετική αυτονομία. Με μια λέξη έχουμε να κάνουμε με την ιστορική αποτυχία και χρεωκοπία της ντόπιας

μεγαλοκαπιταλιστικής τάξης, σαν τάξη κι όχι σαν άτομα, με την ευρεία έννοια δηλ., είτε ιδιοκτήτες είναι είτε οι πολυδιαφημισμένοι μάνατζερ είτε ανώτεροι κρατικοί υπάλληλοι, που διοικούν το Δημόσιο τομέα και τις Κρατικές υπηρεσίες, μια χρεωκοπία τόσο του ιδιωτικού όσο και του κρατικού τομέα αυτού του καπιταλισμού μπανανίας. Όπως είπαμε πιο πάνω η λματ έχει σήμερα τα κεφάλαια της στο εξωτερικό και στην ουσία λειτουργεί σαν ξένο κεφάλαιο. Έχει όμως, μερικές διαφορές.

Ενώ βρίσκεται στο εξωτερικό δεν έχει τη χρηματιστική δύναμη και τη τεχνολογία του ξένου κεφαλαίου, με συνέπεια νάναι περισσότερο ατζέντης και τσόντα του. Παράλληλα έχει πολύ γερές προσβάσεις και πολιτική δύναμη στο κρατικό μηχανισμό, με αποτέλεσμα να μην αφήνει ανεκμετάλλευτη, παρ' ότι βρίσκεται στο εξωτερικό, οποιαδήποτε ευκαιρία παρουσιαστεί για παρασιτικό, γρήγορο και ληστρικού τύπου κέρδος. Παράδειγμα η περίπτωση Νιάρχου που δεν σταμάτησε με τις διάφορες κομπίνες του στα ναυπηγεία να κάνει αφαίμαξη κεφαλαίων σε συνάλλαγμα μέχρι πρόσφατα κι ενώ τα κεφάλαια του βρίσκονται από χρόνια στο εξωτερικό. Κι έτοιμαζεται τώρα ν' ανοίξει καινούργιες ληστρικές μπίζνες στη Σπετσοπούλα.

1. Ανώτατων κρατικών υπαλλήλων, διοικητών τραπεζών, νομισματικών επιτροπών, επιχειρήσεων Δημοσίου, ανώτατων δικαστών.

Σήμερα όμως η χώρα δεν έχει ανάγκη απλά από μερικές επενδύσεις. Τέτοιες επενδύσεις έγιναν κι οδήγησαν στη σημερινή κατάσταση. Αυτό που χρειάζεται είναι η αναδιάρθρωση των κλάδων, με επενδύσεις επιλεκτικές, μεγάλες σε έκταση, με υψηλή οργανική σύνθεση κεφαλαίων και σύγχρονη τεχνολογία. Τέτιες επενδύσεις δεν μπορεί κι ούτε πρόκειται ν' αναλάβει η λματ για λόγους ευνόητους. Μόνο το κράτος να τις αναλάβει και τότε μόνο θ' ακολουθήσουν ορισμένοι ιδιώτες ντόπιοι ή ξένοι. Και σ' αυτή όμως την περίπτωση, ακόμα κι αν δεχτούμε σαν ακραία κι αφηρημένη υπόθεση ότι ένας απ' αυτούς τους καπιταλιστές της λματ μετατρέπεται σε σχετικά έντιμο επιχειρηματία που θέλει να βοηθήσει την ανάπτυξη της χώρας, η επένδυση του δεν πρόκειται να γίνει, στη σημερινή φάση παγκόσμιας κρίσης, παρά μόνο με μια προϋπόθεση, για λόγους καθαρά οικονομικούς: το κράτος όχι μόνο πρέπει να υποσχεθεί στα λόγια, αλλά πρέπει, να δώσει σήμερα έμπραχτα την απόδειξη ότι μπορεί να δαμάσει αυτή τη λματ. Γιατί μόνο τότε θα σταματήσει η αφαίμαξη των κεφαλαίων, που αφαιρούνται σήμερα απ' τις παραγωγικές επενδύσεις, πηγαίνοντας να καλύπτουν συνέχεια διάφορα χρέη των προβληματικών και τις πάσης φύσης ζημιές απ' τις κομπίνες. Έτσι απ' τη μια θα γίνουν επενδύσεις, κι απ' την άλλη, στη σημερινή δύσκολη περίοδο, ο καπιταλιστής θα μπορεί να βασίζεται στη συμπαράσταση του κράτους σε περίπτωση πραγματικής δυσκολίας, αφού θα υπάρχει πράγματι η δυνατότητα απ' αυτή την απεμπλοκή. Αλλιώς ο «έντιμος επιχειρηματίας» που από τη σκοπιά του πιστεύει ότι επιδοτεί τους απατεώνες της λματ θα βγει σίγουρα χαμένος, αφού δε θα μπορεί να ελπίζει σε ουσιαστική κρατική βοήθεια. Αυτό μπορεί να φανεί σαν αυθαίρετο από μέρους μας, αλλά για να αποδείξουμε ότι δεν είναι, θα επικαλεστούμε εδώ τη μαρτυρία ενός ανθρώπου, για τον οποίο δεν μπορεί να υπάρξει ούτε ίχνος υποψίας για συμπάθεια προς τις απόψεις μας, αφού είναι βασικός εχθρός μας σαν ένας απ' τους κύριους εκπροσώπους της λματ, ο Ανδρεάδης που κατηγορήθηκε ο ίδιος για απάτες και κομπίνες. Σε πρόσφατο άρθρο του κι αφού επαναλαμβάνει αυτός ότι έχει μεταφέρει τα κεφάλαια του στο εξωτερικό, υποστήριξε: «Η έννοια κλειδί που νομίζω ότι ακόμη δεν έχει γίνει κατανοητή από την παρούσα

κυβέρνηση, όπως εξάλλου δεν είχε γίνει κατανοητή κι από τις προκατόχους της, είναι ότι ο ιδιωτικός τομέας πρέπει να αποτρέψει τις ενδεχόμενες αποκλίσεις προς ασυδοσία ... Σήμερα τις ζημιές τις υφίσταται και τις πληρώνει το κοινωνικό σύνολο αντί να τις φέρουν οι επιχειρηματίες». Και πιο κάτω κατηγορεί το κράτος «ότι είναι ανίκανο να εντοπίσει και περιστείλει την ασυδοσία του ιδιωτικού τομέως». Πράγματι πεντακάθαρα αν λάβουμε υπ' όψη μας την κατ' ευφημισμό ορολογία των καπιταλιστών. Φτάνουμε λοιπόν στο συμπέρασμα, ότι για να βγούμε απ' τη κρίση δεν χρειάζονται απλά ριζικά μέτρα αναδιάρθρωσης αλλά καθαρά επαναστατικά μέτρα. Ο ίδιος ο οικονομικός ρεαλισμός για την αποφυγή της χρεωκοπίας και του μαρασμού οδηγεί στα επαναστατικά μέτρα. Κι αυτό γιατί το κράτος σήμερα δεν μπορεί να βάλει φρένο στη ληστρική δραστηριότητα και τις απάτες της λματ, δεν μπορεί να τη δαμάσει, παρά μόνο με την κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση των προβληματικών επιχειρήσεων, το πέραςμα της κυριότητας της μειοψηφίας των μετοχών στο κράτος, αφού όσα κεφαλαία έβγαλαν παράνομα έξω ξεπερνούν την αξία τους. Ακόμη πρέπει να κατάσχει τα περιουσιακά τους στοιχεία χωρίς αποζημίωση και να τους αποδωθούν μόνο αν επιστρέψουν τα κλεμένα κεφάλαια. Είναι η μόνη λύση πούναι σήμερα όχι μόνο κοινωνικά δίκαιη, αλλά και οικονομικά απαραίτητη για να μπορέσουν να απελευθερωθούν κεφάλαια για επενδύσεις και αναδιάρθρωση, για να αποφύγουν τη χρεωκοπία και οικονομική καταστροφή. Τέλος είναι και η απαραίτητη προϋπόθεση για να γίνει αποδεκτό και να αποδώσει οποιοδήποτε πακέτο οικονομικών μέτρων λιτότητας.

Αλλά η πάρα πάνω πρακτική τόσο της λματ όσο και του κράτους απατεώνα πούναι το κεντρικό ζήτημα της Ελληνικής κοινωνίας, έχει αρνητικές, διαλυτικές συνέπειες σ' όλους τους τομείς της. Η πρακτική της απάτης, της κοροϊδίας, του ψέματος και της λούφας διαχέεται σαν σε συγκοινωνούντα δοχεία σε όλα τα τμήματα του κοινωνικού οργανισμού, παραλύοντας τον. Γιατί να μην προσπαθούν να μιμηθούν τα παραδείγματα των μεγάλοςχημων της λματ και οι άλλοι μεσαίοι ή μικροέμποροι κι επαγγελματίες; Γιατί να μη φοροδιαφεύγουν και βγάζουν παράνομα συνάλλαγμα στο εξωτερικό, κάνοντας και αυτοί μικροαπάτες κερδοσκοπώντας; Γιατί να μην προσπαθούν να τα τσεπώσουν με πολυθεσίες, πλαστές υπερωρίες, εκτός έδρας, οι διάφοροι κρατικοί υπάλληλοι; Γιατί να μην παίρνουν φακελάκια οι γιατροί; Γιατί να μην κλέβουν στα υλικά οι μηχανικοί που αναλαμβάνουν δημόσια κι ιδιωτικά έργα; Γιατί να μη δηλώνει στην εφορία η πλειοψηφία των ελεύθερων επαγγελματιών μηνιαίο εισόδημα 8000 δρχ.; Γιατί τέλος οι εργαζόμενοι μισθωτοί στο δημόσιο να μην απαντάνε στο κράτος-απατεώνα που τους ξεζουμίζει στους φόρους κάνοντας λούφα και κρατώντας τις δυνάμεις τους για τη δεύτερη και τρίτη δουλειά που υποχρεώνονται να έχουν για να τα φέρουν βόλτα; Και γιατί να αυξήσουν τη παραγωγικότητα της εργασίας τους αφού έτσι το μόνο που πετυχαίνουν είναι να δίνουν σάρκα και οστά στο επιφανειακά μόνο παράδοξο φαινόμενο, όπως εξηγήσαμε, αυξάνοντας την εντατικότητα της εργασίας τους να χτίζουν καινούργιες βίλες π.χ. του Φιξ ή του Τσάτσου — τους οποίους ποτέ δεν έχουν δει— ή να αυξάνουν τις καταθέσεις τους στο εξωτερικό, δίνοντας έτσι το σχοινί στις δυτικές τράπεζες, που περνάνε στο λαιμό του λαού, με το δανεισμό αυτών των ίδιων κεφαλαίων που αυτοί έχουν παράγει;

Όσο λοιπόν δε χτυπιέται η φοροδιαφυγή της λματ, όσο το κράτος και η Ωνάση εμπαίζουν το λαό ότι δήθεν πλήρωσε τους φόρους της των 3 δις ενώ δεν έχει πληρώσει, όσο δε βρίσκονται τα 450 δις που φοροδιαφεύγουν, οποιοδήποτε φορολογικό νομοσχέδιο που δήθεν ορθολογοποιεί δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια καινούργια απάτη σε βάρος του λαού, μια ληστεία του μισθού των φορολογουμένων για τη χρηματοδότηση της λματ. Και όσα μέτρα και να παρθούν οι φορολογούμενοι θα βρίσκουν πάντα τα άφθονα παραθυράκια που περιέχουν οι νόμοι για να

συνεχίσουν να φοροδιαφεύγουν. Έτσι η μεν φορολογική συνείδηση είναι και θάναι ανύπαρκτη, η δε εργασιακή, των εργαζομένων στο δημόσιο, έχει κυριολεκτικά συντριβεί και διαλυθεί. Και αυτό όχι γιατί οι εργαζόμενοι είναι τεμπέληδες όπως μας λένε οι τσαρλατάνοι οικονομολόγοι δημοσιογράφοι, γιατί αν ήταν δε θα εργάζονταν καθημερινά σε 2 και 3 δουλειές, αλλά επειδή η ίδια η πρακτική του κράτους και της λματ τους οδηγεί στη λούφα και το μίνιμουμ εργασίας. Έτσι σήμερα το κράτος δεν μπορεί ν' αυξήσει την παραγωγικότητα της εργασίας στο δημόσιο πούναι απαραίτητη προϋπόθεση οποιασδήποτε οικονομικής ανάπτυξης.

Η χώρα λοιπόν σήμερα οδηγείται με μαθηματική ακρίβεια στην οικονομική χρεωκοπία και καταστροφή. Έχοντας μπει αμετάκλητα στην ομάδα των υπερχρεωμένων χωρών, έχοντας μόνιμα διαρθρωτικά και ολοένα διευρυνόμενα εξωτερικά ελλείματα. Μη μπορώντας ν' αυξήσει την παραγωγικότητα. Μη μπορώντας να κάνει τις επενδύσεις που χρειάζονται στους κλάδους που πρέπει. Τροφοδοτώντας με τη συνεχή υποτίμηση της δραχμής και τα αρνητικά επιτόκια τόσο την κατανάλωση όσο και την παράνομη διαρροή συναλλάγματος ακόμη κι από μικροκαταθέτες. Μη μπορώντας να κινητοποιήσει όλες τις εργαζόμενες τάξεις, λόγω του ότι δεν λειτουργεί και δεν έχει μείνει όρθια καμιά απ' τις βασικές αξίες πούναι κοινά αποδεκτές και θεμελιώνουν μια κοινωνία.

Σε μια εποχή και σε ένα κόσμο, όπου η σύγχρονη βιομηχανική υποδομή είναι προϋπόθεση για τη επιβίωση μιας χώρας, η δική μας μπήκε σε διαδικασία αποβιομηχάνισης, αποσύνθεσης της οικονομίας της κάνοντας βήματα προς τα πίσω. Ενώ οι άλλες δυτικές χώρες τρέχουν με ταχύτητα υπερηχητικού, έχουν κι όλες κάνει την αναγκαία αναδιάρθρωση της οικονομίας τους με την αυτοματοποίηση, την ηλεκτρονική και τη πληροφορική. Κι ενώ υπανάπτυχτες μέχρι χτες χώρες του Τρίτου Κόσμου, μπαίνουν με δυναμισμό στις αγορές και μας εκτοπίζουν και άλλες παράγουν προϊόντα της ηλεκτρονικής βιομηχανίας, υψηλής τεχνολογίας που εκτοπίζουν τα ανάλογα προϊόντα και αυτών ακόμη των υπεραναπτυγμένων δυτικών χωρών, εμείς μετατρέπομαστε σε πελώριο ξενοδοχείο της Δύσης που εξαρτιέται ολοκληρωματικά απ' τις Δυτικές Τράπεζες. Η διαδικασία της αποβιομηχανοποίησης και αποσύνθεσης της οικονομίας πούχει αρχίσει οδηγεί στα σίγουρα στη χρεωκοπία, την καταστροφή, το μαρασμό, την εναπόθεση της τύχης της χώρας στις αγαθές προθέσεις των Δυτικών Τραπεζών, της ΕΟΚ, του ΔΝΤ. Αυτή την εξέλιξη βέβαια την καθόρισε, όπως είπαμε, η πολιτική των τελευταίων δεκαετιών τόσο της λματ όσο και του πολιτικού προσωπικού, είτε δεξιού είτε χουντικού είτε Πασοκικού.

Σήμερα όμως ειδικότερα, την οδηγεί συνειδητά προς αυτή τη κατεύθυνση και πάλι η λματ και ο δυτικός μπεριαλισμός. Μαζί μ' αυτούς την οδηγούνε και ορισμένοι απ' την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ απ' τους οποίους άλλοι ασυνείδητα και άλλοι συνειδητά παραμένοντας αθεράπευτα αιθεροβάμονες και συνάμα καλαμοβάμονες αφού ενώ γνωρίζουν τη δυσμενή εξέλιξη που θα ακολουθήσει, υπολογίζουν υστερόβουλα να την εκμεταλλευτούν πολιτικά για να σκληρύνουν ακόμα περισσότερο τη πολιτική τους παραμένοντας στην εξουσία. Γνωρίζουν καλά ότι οι μυστικοί δεσμευτικοί όροι που ανέλαβε η κυβέρνηση απέναντι στις Δυτικές Τράπεζες και την ΕΟΚ για να πάρει το δάνειο, σχετικά με τα ελλείματα και τον πληθωρισμό κλπ., είναι αδύνατο να τηρηθούν. Με συνέπεια, τα επόμενα 1-2 χρόνια να επακολουθούν νέοι πολύ πιο σκληροί όροι, για να συνεχίσει η δανειοδότηση, μπροστά στους οποίους το σημερινό χτύπημα του βιοτικού επιπέδου και η σημερινή ανεργία θάναι αστεία πράγματα. Και γνωρίζουν ότι η μόνη λύση θάναι και πάλι ο δανεισμός και συνεπώς η ουσιαστική χρεωκοπία της χώρας και πλήρης υποτέλεια στις δυτικές Τράπεζες, ανεξάρτητα απ' τη μορφή που θα πάρει αυτή προς τα έξω. Αυτές θάχουν τότε όλη τη τράπουλα στο χέρι και θα αποφασίζουν για τις τύχες της οικονομίας και συνάμα έμμεσα και για τις πολιτικές της τύχες. Οδηγούμεστε λοιπόν όχι μόνο στη χρεωκοπία, το μαρασμό, την

πλήρη εξάρτηση απ' τις Δυτικές Τράπεζες αλλά και σε μια σκληρή δεξιά ημιφασιστική λύση με πτώση πάνω του 50% συνολικά του βιοτικού επιπέδου σε περίπου 2-3 χρόνια και με μαζική ανεργία. Αυτή είναι η μοναδική άλλη λύση που υπάρχει αν δεν ακολουθήσουμε την επαναστατική λύση που προτείνουμε. Είναι η λύση που προετοιμάζουν συστηματικά για τον Ελληνικό λαό η λματ, ο ιμπεριαλισμός κι οι συνένοχοι τους πολιτικοί.

Πριν όμως φτάσουμε σ' αυτή τη λύση πρέπει νάχει ξεβρακωθεί τελείως το ΠΑΣΟΚ και νάχει δυσφημιστεί τελείως ο σοσιαλισμός. Σ' όλη αυτή τη περίοδο η λματ με τις δήθεν διαπραγματεύσεις για επενδύσεις, χρησιμοποιεί το ΠΑΣΟΚ σαν πιόνι. Για να περάσει τα θεσμικά αντεργατικά μέτρα, πούναι τάχα απαραίτητα για να γίνουν επενδύσεις. Μέτρα που αύριο θα παρουσιαστούν σαν αναγκαία αφού ψηφίστηκαν ακόμα κι από σοσιαλιστές. Μ' αυτά τα μέτρα παράλληλα προχωράνε το βαθμιαίο ξεβράκωμα του ΠΑΣΟΚ στα μάτια των εργαζομένων. Κύριος στόχος τους όμως δεν είναι να παρουσιάσουν τη χρεωκοπία της οικονομίας σαν αποτέλεσμα της δήθεν σοσιαλιστικής διαχείρισης και των σοσιαλιστικών πειραματισμών, και να δυσφημήσουν έτσι μια και καλή στα μάτια των πλατιών μαζών κάθε σοσιαλιστική λύση. Δημιουργώντας έτσι και την πλατύτερη αποδοχή και συναίνεση πούναι αναγκαίες για την εφαρμογή της σκληρής ημιφασιστικής λύσης, της μόνης δήθεν λύσης που θα απομένει μετά τη χρεωκοπία του σοσιαλισμού.

Στο σημείο αυτό πρέπει ν' αναφερθούμε στη δεύτερη κατεύθυνση μέτρων —η πρώτη είναι το χτύπημα της λματ— πούναι απαραίτητη για να βγούμε απ' τη κρίση και ν' αποφύγουμε την καταστροφή. Έχει σχέση με το εξωτερικό χρέος και τη συνεχή αυξανόμενη υπερχρέωση της χώρας. Είναι προφανές ότι η ετήσια εξυπηρέτηση του εξωτερικού χρέους είναι τόσο βαριά, ώστε να λυγίζει η οικονομία. Να μη μπορεί ν' αναδιαρθρωθεί για να βγει απ' αυτό το φαύλο κύκλο. Η λύση κατά συνέπεια δεν μπορεί νάναι άλλη απ' τη ριζική αποσύνδεση των συναλλαγματικών και άλλων προβλημάτων του εξωτερικού χρέους απ' τα πραγματικά προβλήματα της οικονομίας. Κι αυτό οδηγεί στη μονομερή άρνηση της χώρας για τουλάχιστον 5 χρόνια της πληρωμής των τοκοχρεωλυσίων που επιβάλουν οι Δυτικές Τράπεζες και η αποδοχή πληρωμής ετήσιου ποσού που ισοδυναμεί π.χ. με το 10% της αξίας των εξαγωγών μας. Ανάλογη πρόταση έχει γίνει από υπερχρεωμένες χώρες του Τρίτου Κόσμου, με τις οποίες η χώρα οφείλει να συντονίσει τη δράση της, για την από κοινού αντιμετώπιση των Δυτικών Τραπεζών.

Αντιλαμβανόμαστε τις συνέπειες και τις δυσκολίες μιας τέτοιας πολιτικής αλλά πρέπει να καταλάβουμε πως η ραγιαδική άποψη ότι η χώρα πρέπει να υποτάσσει τα συμφέροντα της μέχρι την ενδεχόμενη οικονομική καταστροφή της στα συμφέροντα της Δύσης, άποψη που ταλάνισε και βασάνισε αυτό το τόπο επί ενάμιση αιώνα πρέπει κάποτε να ριχτεί στον κάλαθο των αχρήστων.

Είπαμε πιο πάνω ότι στη χώρα μας έχουμε μια ιστορική αποτυχία της άρχουσας τάξης, της λματ και του πολιτικού προσωπικού της ν' αναπτύξει αυτοδύναμα και με σχετική αυτονομία τη χώρα. Αυτό το φαινόμενο είναι μοναδικό για το Δυτικό Ευρωπαϊκό χώρο. Αυτή η αποτυχία εξηγήσαμε ότι οδήγησε στη σημερινή κρίση και τον αυριανό μαρασμό. Έτσι η χώρα μας είναι η μοναδική στη Δυτ. Ευρώπη όπου υπάρχει γενικότερο πρόβλημα ταξικής ανακατάταξης όπου μπαίνει ζήτημα όχι θεωρητικό, αλλά πρακτικό για σήμερα, ν' αναλάβει μια άλλη τάξη την πολιτική ευθύνη της εξόδου απ' τη κρίση και να οικοδομήσει μια άλλη κοινωνική ισορροπία. Οι δυο πάρα πάνω κατευθύνσεις που αναφέραμε, πούναι απλά κατευθύνσεις κι όχι πολιτικό πρόγραμμα, αποτελούν κατευθύνσεις επαναστατικής προοπτικής και κατά συνέπεια αυτή η τάξη δεν μπορεί νάναι άλλη απ' την εργατική τάξη και τους συμμάχους τους, τις άλλες λαϊκές τάξεις μετά μάλιστα την πλήρη αποτυχία της

μικροαστικής εκδοχής του ΠΑΣΟΚ, με την πλήρη υποταγή του στη λματ. Αυτή η επαναστατική αλλαγή αντιμονοπολιακού κι αντιιμπεριαλιστικού περιεχομένου, που δε μπορεί να επιτευχθεί με σεβασμό των θεσμών και της νομιμότητας, αυτή η Λαϊκή Εξουσία, προβάλλει σήμερα σαν η μόνη ρεαλιστική λύση που μπορεί να βγάλει τη χώρα απ' τη κρίση και να σταματήσει τη πορεία της προς το μαρασμό, την οικονομική χρεωκοπία και την ολοκληρωματική εναπόθεση της τύχης της χώρας στις καλές προθέσεις των Δυτικών Τραπεζών.

Αυτό το ζήτημα είχε χρέος να θέσει στη σημερινή περίοδο, για λογαριασμό της εργατικής τάξης, την πλειοψηφία της οποίας υποτίθεται ότι εκπροσωπεί, το παραδοσιακό κομμουνιστικό κίνημα, δηλαδή τα δύο ΚΚΕ. Να το θέσει επιτακτικά, δυναμικά, μαζικά. Να το κάνει κεντρικό πολιτικό ζήτημα. Κινητοποιώντας μαζικά τους εργαζομένους σε ένα είδος ανένδοτου μαζικού αγώνα, ενάντια στη λματ και το συνυπεύθυνο πολιτικό προσωπικό. Μη κάνοντας το, στη φάση της σημερινής κρίσης κι επερχόμενης χρεωκοπίας και μαρasmus, αποκαλύπτονται ότι στην ουσία δεν πιστεύουν ότι η εργατική τάξη κι οι άλλες εργαζόμενες μάζες έχουν να αρθρώσουν κάποιο λόγο, ότι έχουν να προτείνουν κάτι καλύτερο, ότι μπορούν να βγάλουν τη χώρα απ' τη κρίση. Με μια λέξη δεν πιστεύουν ότι πράγματι ο σοσιαλισμός που πρεσβεύουν είναι ένα κοινωνικό σύστημα όχι μόνο ασύγκριτα καλύτερο απ' το σημερινό αλλά και το μόνο που θα το βγάλει απ' το αδιέξοδο. Κι όλα όσα λένε περί σοσιαλι-σμών, δημοκρατικών διαδικασιών, αυτοδιαχείρισης, ενότητας κλπ. δεν είναι τίποτα άλλο από παραμύθια και προπέτασμα καπνού για να καλύψουν το πραγματικό κοινωνικό τους ρόλο, του αριστερού άλλοθι αυτού του διεφθαρμένου και σάπιου καπιταλισμού μπανανίας της λματ. Μη κάνοντας το τέλος, διέπραξαν το τρίτο ιστορικό λάθος —το δεύτερο ήταν ότι δεν πρόβλεψαν τη δικτατορία και δεν έκαναν ένοπλη αντίσταση, χωρίς αυτό να σημαίνει αντάρτικο βουνού — με το οποίο συνεχίζεται η διαδικασία συρρίκνωσης του κομμουνιστικού κινήματος. Έτσι ενώ το ΠΑΣΟΚ έχει χρεωκοπήσει και λογικά το κομ. κίνημα θάπρεπε να αναπτύσσεται ραγδαία, αυτό συρρικνώνεται. Όχι εξ αιτίας του ΠΑΣΟΚ όπως λένε, αλλά λόγω 'των δύο αυτών ιστορικών λαθών, με τα οποία την τελευταία 15ετία μετατράπηκε από βασικό παράγοντα της πολιτικής ζωής που ήταν — ακόμη κι όταν ήταν στην παρανομία— σε απλό κομπάρσο που κανείς δεν υπολογίζει. Την πορεία αυτή προς τη συρίκνωση και το θάψιμο του την άνοιξαν οι ηγεσίες Φλωράκη και Κύρκου που ευθύνονται συλλογικά γι' αυτά τα λάθη. Κι αυτή την εξέλιξη δεν πρόκειται να τη σταματήσει οποιαδήποτε οργανωτική μανούβρα είτε μετεξέλιξη, είτε αναβάπτηση, είτε συνεργασίες κι ενότητες. Αντίθετα αν είχαν κάνει αυτόν τον ανένδοτο, ο φορέας θα κτιζόταν πολύ εύκολα και θάταν γνήσιο, όπως χτίστηκε παντού και πάντα όπου υπήρξαν ισχυροί λαϊκοί αγώνες.

Ο ελληνικός λαός έχοντας συνείδηση των προβλημάτων, εμπιστεύτηκε στις εκλογές του 81 το ΠΑΣΟΚ. Πίστεψε ότι θα έβγαζε τη χώρα απ' τη κρίση αφού παρουσιάζονταν με πρόγραμμα που φιλοδοξούσε να χτυπήσει τις ρίζες των προβλημάτων, τη λματ, το ξένο κεφάλαιο και την εξάρτηση. Το ΠΑΣΟΚ όχι μόνο δεν μπόρεσε ν' ανταποκριθεί σ' αυτή την ιστορική πρόκληση κι ευκαιρία, αλλά επί πλέον κατακουρέλιασε αυτό το πρόγραμμα, ξεπούλησε τους πολύχρονους αιματηρούς αγώνες τριών γενιών όπως αρέσκεται να υποστηρίζει. Αγώνες που ουσιαστικά το έφεραν στην εξουσία. Όχι βέβαια ολόκληρο το ΠΑΣΟΚ αλλά η ηγετική προδοτική κλίκα Παπανδρέου, Κουτσόγιωργα, Τσοχατζόπουλου με κύριο βέβαια υπεύθυνο τον Παπανδρέου. Όταν λέμε προδοτική κλίκα δεν εννοούμε ότι είναι επί χρήματι πράκτορες του ιμπεριαλισμού, αλλά ότι έχουν απόλυτη συνείδηση ότι οι θεωρίες στις οποίες βασίζονται τα πρόσφατα οικονομικά μέτρα δεν έχουν καμιά σχέση με τα συμφέροντα του Ελληνικού Λαού και βρίσκονται στην υπηρεσία των συμφερόντων των Δυτικών Τραπεζών. Αυτοί αποφάσισαν τα πρόσφατα

αντιλαϊκά μέτρα, που θάπαιρνε και η δεξιά αν κέρδιζε τις εκλογές. Τα μέτρα αυτά είναι τα ίδια που ζήτησε ο ΣΕΒ, η ΕΟΚ, το ΔΝΤ και οι δυτικές τράπεζες. Και αυτά που λένε ότι με την υποτίμηση και τις ανατιμήσεις των αγαθών θα επιτευχθεί η διαφύλαξη της αγοραστικής δύναμης των εργαζομένων, κι ότι προσφεύγουμε στην ΕΟΚ και στις δυτικές τράπεζες για να διαφυλάξουμε την εθνική μας ανεξαρτησία, είναι αντάξια ενός Ιονέσκο.

Εμείς παντός απ' όσα κατά καιρούς έχει δηλώσει ο Παπανδρέου συμφωνούμε σ' ένα. Την νύχτα των εκλογών, σε στιγμή αδυναμίας, μπροστά στα απρόσμενα γι' αυτόν αποτελέσματα, άφησε να του ξεφύγει: αν δεν ανταποκριθούμε στις προσδοκίες αυτού του υπέροχου λαού, θα θέλουμε όλοι κρέμασμα. Ας ρωτήσει το λαό που κινητοποιείται παντού ενάντια στα οικονομικά του μέτρα. Σήμε-ρα οι υγιείς λαϊκές δυνάμεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ όλο και λιγοστεύουν, στο κομματικό και κρατικό μηχανισμό κυριαρχούν οι καριε-ρίστες φασιστοπασόκοι, τυφλά όργανα της προδοτικής κλίκας Παπανδρέου, Κουτσόγιωργα, Τσοχατζόπουλου. Όσο παραμένει αυτή η ηγετική κλίκα, το ΠΑΣΟΚ βουλιάζει συνέχεια. Η δεξιά κατρακύλα της είναι τέτοια που ακόμη κι ο Αρσένης φαντάζει μπροστά τους αριστερός. Ούτε οι δικοί τους δεν τους πιστεύουν. Έχουν καταντήσει τελείως αναξιόπιστοι.

Η μόνη λύση συνεπώς που απομένει για το ΠΑΣΟΚ είναι η ανατροπή αυτής της κλίκας, η ριζική αλλαγή ηγεσίας και στρατηγικής, αν και εμείς δεν έχουμε πολλές ψευδαισθήσεις, δεδομένης και της παντελούς έλλειψης εσωκομματικής δημοκρατίας. Αν αυτό δεν επιτευχθεί, τότε και πολύ πιο σύντομα απ' ό,τι νομίζουν μερικοί, το ΠΑΣΟΚ θ' αποτελέσει τελειωμένη υπόθεση κι ο λαός θα του επιφυλάξει μία μόνη θέση: το καλάθι των αχρήστων της ελληνικής ιστορίας.

Και επειδή μερικοί έχοντας χάσει, φαίνεται, κάθε επαφή με την πραγματικότητα, τους εργαζόμενους και το επίπεδο των μισθών τους, προσπαθούν με επανειλημμένες κι απεγνωσμένες συνάμα προσπάθειες να μας παρουσιάσουν τους υπουργούς και τους άλλους ανώτερους κρατικούς υπαλλήλους, με τους μισθούς των εκατοντάδων χιλιάδων δραχμών και τα κάθε φύσης προνόμια, σαν πένητες που θυσιάζονται για τον τόπο, θα θυμίσουμε ότι και για κάτι άλλους πολιτικούς μίλαγαν για πένητες και ξαφνικά βρέθηκαν σε παλάτια και σε χοντρές μπίζνες. Κι ότι οι σημερινοί μπορεί να ήταν πένητες, ορισμένοι τουλάχιστον πριν, αλλά σήμερα δεν είναι. Σήμε-ρα μπορεί βέβαια να μην είναι λματ αλλά είναι αναμφισβήτητα προνομιούχοι, όρος με τον οποίο συμφωνούμε γιατί ανταποκρίνεται στην ελληνική πραγματικότητα, σημαίνει ότι βρίσκονται απ' την αντίπερα όχθη και τους χωρίζει άβυσσος με τον εργαζόμενο λαό. Σημαίνει ότι δεν τους ενδιαφέρει αν δεν υπάρχει υγεία για το λαό, γιατί πάνε στα νοσοκομεία - του εξωτερικού ή στους πανάκριβους μεγαλογιατρούς αυθεντίες και ποτέ τους δεν πατάνε στα νοσοκομεία-αχούρια όπου βασιλεύουν τα φακελάκια. Δεν τους ενδιαφέρει αν η παιδεία είναι δωρεάν κατ' όνομα και υποβαθμισμένη, αφού στέλνουν τα παιδιά τους στα ξένα σχολεία ή στα ιδιωτικά ή πληρώνουν ιδιαίτερα και τέλος στα ξένα πανεπιστήμια. Δεν τους ενδιαφέρει το νέφος, αφού μένουν στις προνομιούχες περιοχές Ψυχικό, Φιλοθέη, Εκάλη κλπ. Ή πηγαίνουν κάθε τόσο στα εξοχικά τους και στις διάφορες Ελούντες. Δεν τους ενδιαφέρει η ανεργία, αφού με το ρουσφέτι που συνεχίζεται, οι ημέτεροι θάναι πάντα βολεμένοι. Δεν τους ενδιαφέρει η τραγική κατάσταση των υπεραστικών, οδικών, σιδηροδρομικών, ακτοπολικών συγκοινωνιών αφού ποτέ τους δεν τις χρησιμοποιούν. Ούτε των αστικών στην περιοχή της πρωτεύουσας αφού ποτέ τους δεν μπαίνουν σε λεωφορείο. Δεν τους ενδιαφέρει η εκ περιτροπής κυκλοφορία μικρών-μεγάλων —που ήταν αντισυνταγματική όσο ήταν στην αντιπολίτευση — αφού έχουν δύο αυτοκίνητα. Δεν τους ενδιαφέρει το σκάνδαλο των αυτοκινήτων, όπου το κράτος σαν πραγματικός απατεώνας, μόνο σ' ολόκληρη την Ευρώπη, επιβάλει τεράστιες, ληστρικές εισφορές που διπλασιάζουν τις τιμές τους για να εισπράττει απ' τη μια και από την άλλη να

εμποδίζει τον εργαζόμενο να αποκτήσει αυτό το είδος πρώτης ανάγκης σήμερα για τις συνθήκες διαβίωσης τουλάχιστον της πρωτεύουσας, για να μπορούν έτσι να κυκλοφορούν πιο άνετα οι προνομιούχοι, αφού βέβαια δεν έφτιαξαν δρόμους ταχείας κυκλοφορίας. Δεν τους ενδιαφέρει αν οι δρόμοι είναι σε άθλια κατάσταση με αποτέλεσμα νάχουμε ένα απ' τα υψηλότερα ποσοστά δυστυχημάτων, με θύματα βέβαια πρώτιστα όσους οδηγούν σακαράκες και μοτοσυκλέτες, αφού οι δικοί τους δρόμοι είναι σε πολύ καλή κατάσταση, όπως η Κηφισίας όπου για πολλοστή φορά έγιναν έργα, για νάρχονται οι προνομιούχοι στο κέντρο σε χρόνο ρεκόρ. Δεν τους ενδιαφέρει η κατάσταση στις υποβαθμισμένες περιοχές της πρωτεύουσας, η μόλυνση του περιβάλλοντος, το νέφος, οι πλημύρες με την πρώτη βροχή, αφού ποτέ δεν πατάνε το πόδι τους σ' αυτές. Κι αν σήμερα αυτοί οι πένητες που βρίσκονται τάχα στο νοίκι, σταμάταγαν το υπουργηλίκι τους, θα τους βλέπαμε σε παλάτια και μπίζνες. Ας θυμηθούμε την πρεμούρα που τους έπιασε μόλις μίλησε η «Αυριανή» για λίστα με Έλληνες καταθέτες στην Ελβετία. Πώς κινητοποιήσαν τον Κουτσόγιωργα για να κλείσει το θέμα η «Αυριανή» εν μια νυκτί. Γιατί αν κατά τύχη δημοσιεύονταν η λίστα, θα γινόταν πατατράκ, αφού πέρα απ' τη γνωστή λματ και τους ·απατεώνες πολιτικούς της Δεξιάς θα εμφανίζονταν κι όλοι αυτοί οι σοσιαλιστές υπουργοί, βουλευτές και ανώτεροι κρατικοί υπάλληλοι που δήθεν αγωνίζονται να κλείσουν το έλλειμα του ισοζυγίου και ενάντια στη διαρροή του συναλλάγματος να έχουν καταθέσεις στην Ελβετία.

Αλλά ας ευγνωμονούνε το γεγονός ότι δεν υπάρχει ένα πραγματικό κομμουνιστικό κόμμα να καλέσει όλο το λαό απ' το Κερατσίνι, τη Κοκκινιά, το Πέραμα, το Περιστέρι, τα Λιόσια και τις άλλες υποβαθμισμένες περιοχές, που ζει και εργάζεται κάτω από άθλιες συνθήκες, μέσα στο νέφος και στη μόλυνση, σε μια μαζική διαδήλωση διαμαρτυρίας στο Ψυχικό, τη Φιλοθέη, την Εκάλη, τη Πολιτεία να τους δείξει τις επαύλεις-παλάτια και την προκλητική χλιδή μέσα στην οποία ζουν, να τους δείξει ποιοι είναι αυτοί που τον κατηγορούν ότι δεν εργάζεται κι ότι καταναλώνει περισσότερα από όσα παράγει. Για να βλέπαμε τότε πώς θα αντιδρούσε αυτός ο λαός. Αλλά βέβαια δεν είναι τυχαίο ότι δεν τον καλούν σε μια τέτοια συγκέντρωση. Γιατί ξέρουν καλά ποια θα είναι η κατάληξη, θα τα 'κανε όλα και αυτοδίκαια βέβαια «γης μαδιάμ», και δεν θάμενε τίποτα όρθιο.

Αποφασίσαμε λοιπόν να χτυπήσουμε έναν απ' τους κύριους εκπροσώπους της λματ, το ληστρικό όμιλο της Χαλυβουργικής, των αδελφών Αγγελόπουλων. Οι κύριοι αυτοί δεν παράλειψαν να διαπράξουν ούτε ένα απ' τα εγκλήματα που αναφέραμε πιο πάνω, σε βάρος του λαού και της χώρας σε σημείο ώστε η περίπτωση να χαρακτηριστεί σαν η μεγαλύτερη απάτη της 15ετίας. Αγοράζοντας την ανθρακόσκονη απ' την Αυστραλία και περνώντας την από μια σειρά εταιρίες-φαντάσματα κατόρθωσαν να τη φέρνουν στη χώρα υπερτιμολογμένη κατά 50%. Δραστηριότητα που διήρκεσε σ' όλη τη δεκαετία 70-80 και που εντόπισε μεταξύ άλλων η ειδική επιτροπή του ΟΗΕ για τις υπερεθνικές επιχειρήσεις. Μόνο απ' αυτή την απάτη οι Αγγελόπουλοι έβγαλαν παράνομα στο εξωτερικό 57 εκατομύρια δολλάρια.

Με το κεφάλαιο πούβγαλαν παράνομα στο εξωτερικό, εξαγόρασαν τη Χαλυβουργική χρησιμοποιώντας άλλες δυο εταιρείες φαντάσματα, μια Ελβετική και μια Γερμανική που κατέχουν σήμερα τυπικά τη πλειοψηφία των μετοχών.

Ενώ όμως παρουσιάζουν την εξαγορά σαν αποτέλεσμα της χρεοκοπίας τους, αυτοί οι πένητες, κάνουν το 1975 μεγάλες επενδύσεις στην Αγγλία, χρησιμοποιώντας τα τεράστια κεφάλαια που διέρρευσαν παράνομα στο εξωτερικό και ιδρύοντας υπερσύγχρονη μονάδα χαλυβουργίας με το όνομα Αλφαστήλ. Δεν μπορούν όμως να αποκρύψουν ότι στα διάφορα Δ.Σ. τόσο της Χαλυβουργικής όσο και όλων αυτών των

εταιριών, βρίσκονται τα ίδια πρόσωπα ή μέλη των οικογενειών τους, αποκαλύπτοντας έτσι την απάτη.

Μ' αυτή και μόνο την περίπτωση βλέπουμε ολοκάθαρα πώς η οικονομία οδηγήθηκε στη σημερινή κατάσταση. Αντί λοιπόν να γίνουν επενδύσεις εκσυγχρονισμού του κεφαλαιουχικού εξοπλισμού προβλέποντας την επερχόμενη παγκόσμια κρίση της Χαλυβουργίας, αντί έστω να γίνουν επενδύσεις σε άλλους κλάδους, οι καπιταλιστές βγάζουν παράνομα τα κεφάλαια έξω, κεφάλαια που παρήχθησαν απ' την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης, κι άφησαν τη Χαλυβουργική να οδηγηθεί στη χρεωκοπία και το φουντάρισμα, αφού σήμερα, όπως λένε οι ειδικοί, κάνει μόνο για ντισκοτέκ. Αντιμετώπισαν δηλ. τη χώρα ως μια απλή απ οικία-ευκαιρία όπου ληστεύονται εύκολα ο πλούτος κι η εργασία του λαού της και μεταφέρονται αλλού σαν μια μπανανιά για την οποία όχι μόνο δεν τους καίγεται καρφί αν θα αναπτυχθεί οικονομικά, αλλά επί πλέον αυτό είναι το συμφέρον τους, αφού λειτουργώντας σαν κεφάλαιο ωτερικό έχουν υποταχθεί και δέσει τα συμφέροντά τους με το ξένο κεφάλαιο. Το οποίο βέβαια έχει σαν πρώτο του στόχο να παραμείνει η χώρα ξενοδοχείο-μπανανιά.

Ας μην παραλείψουμε τέλος ν' αναφερθούμε στην πανομοιότυπα δουλικά στάση των ανώτερων κρατικών υπαλλήλων και του πολιτικού προσωπικού είτε χουντικού είτε νεοδημοκρατικού είτε πασο-κικού. Επί χούντας έγινε το πέραςμα των μετοχών στο εξωτερικό. Επί χούντας και Ν.Δ. οι υπερτιμολογήσεις και η παράνομη διαρροή συναλλάγματος χωρίς η Ν.Δ. να κάνει τίποτε, ούτε γι' αυτό αλλά ούτε για τις μετοχές. Ακόμη, ενώ η έρευνα άρχισε το 78, ο υπουργός της Ν.Δ. έκανε τον άθλο να καταφέρει να υποβάλλει τη μηνυτήρια αναφορά μόνο μερικές μέρες πριν τις εκλογές του 81. Τέλος επί ΠΑΣΟΚ αφού ο Ακριτίδης έκανε κι αυτός το κορόιδο επί μήνες, κωφεύοντας στις διάφορες προτάσεις που του γινόταν για πρόστιμο 1 δις, αφού το δημόσιο του ΠΑΣΟΚ απουσίασε, όταν η υπόθεση εκδικάζονταν στο Συμβ. Πλημμελειοδικών, με αποτέλεσμα το Συμβ. με βούλευμα του να αθώσει τους Αγγελόπουλους, ήρθε ο Κεδίκογλου και λειτουργώντας με στοιχειώδη εντιμότητα επέβαλε 9 δις πρόστιμο. Για αυτή τη σωστή ενέργεια απέναντι στη λματ και στις απάτες της θέλησε αμέσως να ζητήσει απολογητικά συγγνώμη απ' τη λματ η προδοτική κλίκα του ΠΑΣΟΚ ξαποστέλνο-ντας κλωτσηδόν τον Κεδίκογλου κι επιβραβεύοντας τον Ακριτίδη με νέο υπουργείο, εφόσον λειτούργησε σαν πειθήνιο όργανο, που σέβεται τις επιταγές αυτού του κράτους απαταιώνα. Περιττό βέβαια να προσθέσουμε ότι μέχρι σήμερα οι Αγγελόπουλοι δεν έχουν πληρώσει ούτε δραχμή κι ούτε πρόκειται ποτέ να πληρώσουν απ' αυτό το πρόστιμο των 9 δις.

Αυτή η εγκληματική δραστηριότητα της Χαλυβουργικής είναι απλά μία ανάμεσα στις δεκάδες ανάλογες των διάφορων ομίλων της λματ. Αυτή η εγκληματική δραστηριότητα είναι η κύρια αιτία της σημερινής κρίσης, της ακρίβειας, της ανεργίας, του αυριανού μεγαλύτερου χτυπήματος του βιοτικού επιπέδου και μεγαλύτερης ανεργίας, της επερχόμενης χρεωκοπίας και μαρασμού, του βαθέματος της χρηματιστικής και τεχνολογικής εξάρτησης απ' το δυτικό μεγάλο κεφάλαιο.

Αποφασίσαμε λοιπόν να εκτελέσουμε το Δ. Αγγελόπουλο που σαν πρόεδρος του Δ.Σ. της Χαλυβουργικής είναι ο κύριος υπεύθυνος γία όλα τα πάρα πάνω εγκλήματα που διέπραξε ο όμιλος της Χαλυβουργικής ενάντια στο λαό και τη χώρα.

Για τη μόνη λύση που θα μας βγάλει απ' τη κρίση, και θ' ανακόψει τη πορεία προς τη χρεωκοπία και το μαρασμό.

Για την επαναστατική αντιμονοπωλιακή αντιιμπεριαλιστική αλλαγή, τη Λαϊκή Εξουσία.

Για το Σοσιαλισμό.

Ο Αγώνας συνεχίζεται.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. Είναι γνωστό ότι παλιότερα ο Μανιαδάκης είχε τυπώσει ολόκληρο πλαστό Ριζοσπάστη. Τη δόξα αυτή φαίνεται ότι ζήλεψε ο Αλεξάκης κι οι άλλοι κυπατζήδες. Έτσι μετά την αποτυχημένη προβοκάτσια της Αντιστρατιωτικής Πάλης, και του Κρυστάλη, συνεχίζουν απτόητοι με τον Οκτώβρη 85 ακολουθώντας και τις συμβουλές των διάφορων ψυχολόγων-φονιάδων της CIA. Κι εδώ όμως παρά τις αξιέπαινες προσπάθειες τους, να παρουσιάσουν σαν αριστερή οργάνωση τον Οκτώβρη 85, πάλι την πάτησαν. Τί την ήθελαν τη ζυγαριά σαν έμβλημα. Κι αφού την έβαλαν, δεν πρόσθεταν και το κλαδί της ελιάς, μπας και ανεβάσουν το πεσμένο ηθικό των διάφορων χαφιέδων.

[Επεξεργασία] 1986-04-24 Απάντηση σε άρθρο

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 24-4-86

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΕ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΕΣ

Ανάμεσα στα διάφορα άρθρα που γράφτηκαν σχετικά με την πρόσφατη προκήρυξη της «17N», υπάρχουν —όπως πάντα— και μερικά που ξεπερνάνε τα όρια της χυδαιότητας και του γελοίου. Σ' αυτά τα άρθρα, πάγια ταχτική μας είναι να μην απαντάμε και να τα αγνοούμε. Σήμερα όμως θα κάνουμε μία εξαίρεση για συγκεκριμένο άρθρο όπου: η εφαρμογή της αρχής της γνωστής δημοσιογραφικής σχολής «διαστρέβλωνε, διαστρέβλωνε, όλο και κάτι θα μείνει» σε συνδυασμό με μια σουρεαλιστική ανανέωση της μαρξιστικής θεωρίας, οδήγησε σε μια σειρά από εξώφθαλμες και καραμπινάτες διαστρεβλώσεις των θέσεων μας, καθαρές συκοφαντίες εναντίον μας, με μέσο τις κλασσικές παραποιήσεις του μηχανιστικού και χυδαίου «μαρξισμού». Κι αυτές βέβαια εφόσον σερβίρονται μέσα σε μαρξιστικό περίβλημα επαναλαμβάνονται κι από άλλους, αφού κυριαρχεί η απουσία οποιασδήποτε κριτικής και ανάλυσης.

Βέβαια είναι γνωστό ότι η κοινωνία παντού και πάντα συκοφαντούσε τα επαναστατικά κινήματα και παραποιούσε τις θέσεις τους. Κι αυτά επιτυγχάνονταν καλύτερα αν παρουσιάζονταν σαν κριτική από αριστερή δήθεν σκοπιά κι όχι απ' τη πλευρά του κατεστημένου της κοινωνίας. Το ίδιο λοιπόν γίνεται και σήμερα και δεν υπάρχει καμιά πρωτοτυπία. Η διαφορά είναι ότι υπάρχουν και ορισμένα όρια. Το γεγονός ότι έχουμε τη δυνατότητα "να μουντζουρώνουμε το χαρτί δεν σημαίνει ότι μπορούμε να γράφουμε ό,τι ανοησία μας περνάει απ' το κεφάλι.

Στο άρθρο αυτό λοιπόν, γραμμένο σε απογευματινή δημοκρατική εφημερίδα γνωστού συγκροτήματος, ο αρθρογράφος μας κατηγορεί ότι υποστηρίζουμε πως προϋπόθεση της ανάπτυξης είναι η δημιουργία εκείνων των συνθηκών που θα επιτρέψουν τη λειτουργία «έντιμων επιχειρηματιών» κι ότι η «ηθική» (λέξη γραμμένη μέσα σε εισαγωγικά σα να τόχουμε γράψει εμείς ενώ δεν αναφερόμαστε πουθενά σ' αυτήν)

αποτελεί μια απ' τις βασικότερες κινητήριες δυνάμεις του υγιούς καπιταλισμού. Πρόκειται όχι μόνο για διαστρέβλωση, παραποίηση και ψέμα αφού εμείς λέμε ακριβώς το αντίθετο, αλλά και εφαρμογή μιας πρωτότυπης «μαρξιστικής» μεθοδολογίας που βγάζει μάτι.

Εμείς λέμε (σελ. 6): «Τέτιες επενδύσεις δεν μπορεί κι ούτε πρόκειται ν' αναλάβει η λματ για λόγους ευνόητους. Μόνο το κράτος μπορεί να τις αναλάβει και τότε μόνο θ' ακολουθήσουν και ορισμένοι ιδιώτες ντόπιοι ή ξένοι. Και σ' αυτή όμως την περίπτωση, ακόμα κι αν δεχτούμε σαν ακραία κι αφηρημένη υπόθεση ότι ένας απ' αυτούς τους καπιταλιστές της λματ μετατρέπεται σε σχετικά έντιμο επιχειρηματία που θέλει να βοηθήσει την ανάπτυξη της χώρας, η επένδυση του δεν πρόκειται να γίνει, στη σημερινή φάση παγκόσμιας κρίσης, παρά μόνο με μια προϋπόθεση, για λόγους καθαρά οικονομικούς: το κράτος όχι μόνο πρέπει να υποσχεθεί στα λόγια, αλλά πρέπει να δώσει σήμερα έμπραχτα την απόδειξη ότι μπορεί να δαμάσει αυτή τη λματ. Γιατί μόνο τότε θα σταματήσει η αφαίμαξη των κεφαλαίων, που αφαιρούνται σήμερα απ' τις παραγωγικές επενδύσεις, πηγαίνοντας να καλύπτουν συνεχεία διάφορα χρέη των προβληματικών και τις πάσης φύσης ζημιές απ' τις κομπίνες. Έτσι απ' τη μια θα γίνουν επενδύσεις, κι απ' την άλλη, στη σημερινή δύσκολη περίοδο, ο καπιταλιστής θα μπορεί να βασίζεται στη συμπαράσταση του κράτους σε περίπτωση πραγματικής δυσκολίας, αφού θα υπάρχει πράγματι η δυνατότητα απ' αυτή την απεμπλοκή. Αλλιώς ο "έντιμος επιχειρηματίας" που από τη σκοπιά του πιστεύει ότι επιδοτεί τους απαταιώνες της λματ θα βγει σίγουρα χαμένος, αφού δε θα μπορεί να ελπίζει σε ουσιαστική κρατική βοήθεια».

Έτσι εμείς όχι μόνο δεν μιλάμε για «ηθική» πού είναι δήθεν το κίνητρο του «έντιμου καπιταλιστή» αλλά λέμε ακριβώς το αντίθετο, ότι δηλ. αυτός δεν θα επενδύσει, αφού θα βγει σίγουρα χαμένος, δηλαδή ότι οι οικονομικοί λόγοι είναι το κίνητρο της μη επένδυσης του. Έτσι η ρητά και καθαρά διατυπωμένη «ακραία κι αφηρημένη υπόθεση» ενός οικονομικού παράγοντα και της συνακόλουθης δραστηριότητας του, για ν' αποδείξουμε με συλλογισμούς το αδύνατο αυτής της δραστηριότητας και λειτουργίας, ισοδυναμεί για τον αρθρογράφο με αποδοχή εκ μέρους μας του παράγοντα και της δραστηριότητας του. Σύμφωνα μ' αυτήν την πρωτότυπη λογική όταν ο Μαρξ κάνει την «υπερβολική υπόθεση», στο τρίτο βιβλίο του Κεφαλαίου, του καπιταλιστή με μηδέν σταθερό κεφάλαιο και αυτού με μη μεταβλητό, για να δείξει ότι και οι δύο, όπως και όλοι οι καπιταλιστές, συμμετέχουν στο μέσο ποσοστό κέρδους, ανεξάρτητα απ' το πόσους εργάτες εκμεταλλεύεται ο καθένας χωριστά, αυτό σημαίνει ότι ο Μαρξ αποδέχεται και τους καπιταλιστές κι ότι υποστηρίζει τη δημιουργία προϋποθέσεων για τη λειτουργία καπιταλισμού χωρίς σταθερό κεφάλαιο ή χωρίς εργάτες. Πρόκειται για επαναστατική ανακάλυψη τόσο στην επιστήμη της λογικής όσο και της Οικονομίας. Νέος λαμπρός Έλληνας δημοσιογράφος-οικονομολόγος έβαλε τα γυαλιά στην πλειάδα των κουτόφραγκων αστών οικονομολόγων που ένα αιώνα τώρα πασχίζουν ν' αναλύσουν, σχολιάσουν, διαστρεβλώσουν, κριτικάρουν και ανατρέψουν τη θεωρία του Μαρξ.

Πάρα κάτω ο αρθρογράφος, στην προσπάθεια του να ελαχιστοποιήσει και να περιορίσει τη σημασία για τη χώρα της δραστηριότητας της λματ, υποστηρίζει ότι οι κομπίνες, οι παρανομίες και τα χαριστικά δάνεια είναι κοινά χαρακτηριστικά όλων τα καπιταλιστικών χωρών στη φάση της ανάπτυξης τους, κατά συνέπεια ότι είναι αντιμαρξιστική η έννοια των «έντιμων καπιταλιστών», δηλ. αυτών που δεν κλέβουν δάνεια, δεν βγάζουν παράνομα συνάλλαγμα, δεν κάνουν απάτες σε βάρος της χώρας τους και του λαού τους. Ας δούμε λοιπόν τί λέει ο Μαρξ στο έργο «Ταξικοί αγώνες στη Γαλλία», χωρίς βέβαια να θέλουμε να ισχυριστούμε ότι η σημερινή Ελλάδα είναι σαν τη Γαλλία του Λουδοβίκου Φιλίππου: «Ενώ η χρηματιστική αριστοκρατία (πιο πριν την έχει περιγράψει σαν τμήμα της αστικής τάξης αποτελούμενη από τραπεζίτες,

βασιλιάδες του χρηματιστηρίου, βασιλιάδες των σιδηροδρόμων, ιδιοκτήτες ορυχείων, κάρβουνου και μεταλλείων σίδηρου, ιδιοκτήτες δασών) και τμήμα της μεγάλης έγγειας ιδιοκτησίας που συμμάχησε μ' αυτή υπαγόρευε τους νόμους, διαχειρίζονταν το κράτος, διέθετε όλες τις οργανωμένες δημόσιες εξουσίες, εξουσίαζε την κοινή γνώμη με τη δύναμη των γεγονότων και μέσω του τύπου, σ' όλες τις σφαίρες της κοινωνίας, απ' την αυλή μέχρι τα καφενεία, συνεχίζονταν η ίδια πορνεία, η ίδια ξετσιπωτή απάτη, η ίδια δίψα για πλουτισμό, όχι με την παραγωγή αλλά με τη δόλια υποκλοπή του υπάρχοντος πλούτου των άλλων (εμείς υπογραμμίζουμε). Στις κορυφές ιδιαίτερα της αστικής κοινωνίας, η ικανοποίηση των πιο νοσηρών και έκλυτων επιθυμιών αναπτύσσονταν ξέφρενα και έρχονταν σε σύγκρουση κάθε στιγμή με τους ίδιους τους αστικούς νόμους γιατί είναι τελείως φυσικό ο πλούτος που προέρχεται απ' την κερδοσκοπία να γυρεύει την ικανοποίηση του, εκεί ακριβώς όπου οι απολαύσεις γίνονται ακολασία, εκεί όπου γίνονται ένα το χρήμα, η βρωμιά και το αίμα. Η χρηματιστική αριστοκρατία, με τον τρόπο πλουτισμού της όπως και με τις απολαύσεις της, δεν είναι τίποτε άλλο παρά η αναγέννηση του λούμπεν προλεταριάτου στα ανώτατα στρώματα της αστικής κοινωνίας (υπογραμμίζει ο Μαρξ).

»Όσο για τα τμήματα της γαλλικής αστικής τάξης, που δεν βρίσκονταν στην εξουσία, φώναζαν: "Διαφθορά". Κι όταν το 1847 στα πιο διάσημα θέατρα της αστικής κοινωνίας, παρουσίαζαν δημόσια τις ίδιες σκηνές που οδηγούν συνήθως το λούμπεν-προλεταριάτο στα πορνεία, στα φτωχοκομεία και στα τρελοκομεία, μπροστά στους δικαστές, στα κάτεργα και στην κρεμάλα, ο λαός φώναζε: "Κάτω οι μεγάλοι κλέφτες, κάτω οι δολοφόνοι".

»Η βιομηχανική αστική τάξη έβλεπε να απειλούνται τα συμφέροντα της, η μικροαστική τάξη ήταν γεμάτη ηθική αγανάχτηση, η λαϊκή φαντασία ήταν ξαναμένη, το Παρίσι ήταν πλημμυρισμένο από λίβελλους: "Η δυναστεία των Ρότσιλντ", "Οι τραπεζίτες είναι οι βασιλιάδες της εποχής" κλπ., με τους οποίους, καταγγέλανε και στιγματίζανε, με περισσότερο ή λιγότερο πνεύμα, την κυριαρχία της αριστοκρατίας του χρήματος».

Αυτά γράφει ο ηθικολόγος, μικροαστός Μαρξ. Κατηγορεί τους κακούς της χρηματιστικής αριστοκρατίας χωρίς να βλέπει ο αφελής τους αντικειμενικούς παράγοντες της κοινωνίας.

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο Μαρξ όχι μόνο δεν λέει ότι οι καπιταλιστές είναι κοινωνικά απατεώνες αλλά αντίθετα κάνει σαφή διάκριση και αντιδιαστολή ανάμεσα στη χρηματιστική αριστοκρατία της εποχής και τη βιομηχανική αστική τάξη. Ανάμεσα στον πλουτισμό απ' την παραγωγή και τη δόλια υποκλοπή ήδη υπάρχοντος πλούτου των άλλων που κάνει αυτή η χρηματιστική αριστοκρατία. Ακόμη τέλος και απ' τον τρόπο ζωής, τη διαφθορά και την κραιπάλη αυτού του τμήματος της αστικής τάξης και τη σχέση του με την αστική τάξη παραλλήλιζε τη σχέση του λούμπεν προλεταριάτου με το προλεταριάτο. Συνεπώς η δήθεν «μαρξιστική» άποψη του αρθρογράφου μας, δεν είναι τίποτε περισσότερο απ' τη χονδροειδή, χυδαία παραποίηση του, τον κλασσικό μηχανιστικό «μαρξισμό» που οδήγησε και οδηγεί στη συρρίκνωση το κομμουνιστικό κίνημα στη χώρα μας.

Κι επειδή υποπετυδώμαστε ότι διάφοροι «θεωρητικοί» μπορεί να σφυρίξουν στον αρθρογράφο μας τίποτε περί «νεαρού Μαρξ» μπας και βρει σανίδα σωτηρίας θα προσθέσουμε ότι ακόμη και κατά την άποψη του Αλτουσέρ η επιστημολογική τομή στο Μαρξ τοποθετείται το 1845 με τη Γερμανική ιδεολογία και βέβαια με το έργο του «Ταξικοί αγώνες στη Γαλλία» που γράφτηκε το 1850 και είναι έργο της περιόδου ωρίμανσης και άρα του επιστημονικού σοσιαλισμού του Μαρξ και όχι ιδεολογικό του «νεαρού» είτε καντιανού-φίχτιανού είτε φουερμπαχιανού Μαρξ.

Η παραπάνω άλλωστε θέση του αρθρογράφου δεν είναι μόνο παραποίηση αλλά και καθαρή άρνηση του έργου του Μαρξ. Κι αυτό γιατί ολόκληρο το πρώτο βιβλίο του Κεφαλαίου λύνει τη θεωρητική δυσκολία στην οποία είχε φάει τα μούτρα του ο Ρικάρντο, και εξηγούσε την παραγωγή υπεραξίας με ανταλλαγή ισοδυνάμων, δηλ. με απάτη, θέση που υιοθέτησαν και εκμεταλλεύτηκαν οι ουτοπιστές σοσιαλιστές Όουεν και Σαιντ Σιμόν. Αντίθετα η βασική θεωρητική προσφορά του Μαρξ —τουλάχιστον για το πρώτο βιβλίο του Κεφαλαίου— είναι ότι κριτικάροντας την πάρα πάνω θέση κι επανεξετάζοντας όλες τις προηγούμενες έννοιες (του Σμιθ και Ρικάρντο), έκανε τη μεγαλοφυή ανακάλυψη ότι δεν είναι η εργασία αλλά η εργατική δύναμη που ανταλλάσσει με την αξία της το μισθό κι ότι αυτή παράγει αξία μεγαλύτερη απ' αυτόν, δηλ. χωρίς να παραβιάζεται η αρχή της ανταλλαγής εμπορευμάτων κι επομένως και της εργατικής δύναμης, ανταλλαγή ισοδυνάμων. Αυτή είναι η κύρια επιστημονική συμβολή του Μαρξ στο πρώτο βιβλίο κι όχι βέβαια η υπεραξία, την οποία αναγνώριζαν —παρ' ότι συγκεχυμένα— τόσο ο Άνταμ Σμιθ όσο και ο Ρικάρντο. Κατά συνέπεια η καπιταλιστική εκμετάλλευση, δηλ. η απομύζηση υπεραξίας, είναι οικονομικό φαινόμενο και δεν έχει σχέση ούτε με τη δικαιοσύνη, ούτε με την αιώνια ηθική, στις οποίες ανάγονται η απάτη κι η ληστεία. Αυτό μπορεί να μην αρέσει σε μερικούς αλλά δεν μπορούν να ισχυρίζονται ότι αυτή η θέση είναι μαρξιστική. Η θέση ότι η καπιταλιστική εκμετάλλευση είναι απάτη είναι θέση των ουτοπιστών σοσιαλιστών Όουεν, Σαιν Σιμόν κλπ. Κι η επανάληψη της σήμερα μας πάει πίσω, είναι δηλ. όχι ανανέωση αλλά θλιβερή αναπαλαιώση, μας πάει απ' τον επιστημονικό στον ουτοπικό σοσιαλισμό.

Τα πάρα πάνω βέβαια ίσως να θεωρηθούν σαν κοινοτυπίες, αλλά δεν μπορούν ορισμένοι σήμερα να μας αραδιάζουν διάφορες αρλού-μπες σα μαρξισμό.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι η ληστεία των δανείων, η παράνομη εξαγωγή συναλλάγματος, το φουντάρισμα των προβληματικών, η μη πληρωμή φόρων και άλλες απάτες της λματ, με την παραβίαση του αστικού νόμου, δεν είναι απάτες και ληστείες. Καμιά κοινωνία μέχρι σήμερα δεν έχει ανακαλύψει άλλες λέξεις για να χαρακτηρίσει τις πάρα πάνω πράξεις. Και οποιαδήποτε άποψη του τύπου «ε! αυτά γίνονται παντού», είναι μια αξιοθρήνητη προσπάθεια του γνωστού πολιτικού χώρου με πολιτικό στόχο την αδρανοποίηση του λαού για να μην αγωνιστεί ενάντια στους απατεώνες της λματ και το συνυπεύθυνο πολιτικό προσωπικό, για να αμβλύνει τις ταξικές αντιθέσεις, να συμβάλει αποφασιστικά στη συντήρηση αυτού του καθεστώτος. Είναι μια απεγνωσμένη προσπάθεια να κρύψει το ρόλο του αριστερού άλλοθι αυτού του καπιταλισμού μπανανίας της λματ. Και φαίνεται τελείως καθαρά τι κούφια σαπουνόφουσκες για να καλυφθεί ο πάρα πάνω ρόλος τους είναι τα λόγια: «Ν' αγωνιστεί, το εργατικό κίνημα για να χτίσει μια υγιή κοινωνική και πολιτική πλειοψηφία», και να προσπαθήσει «ν' αναδειχθεί σε ηγεμονική δύναμη ερμηνεύοντας και συνθέτοντας τις κοινωνικές, αντιθέσεις». Γιατί τί πλειοψηφία θα χτίσεις, αφού όταν ο λαός και οι εργαζόμενοι φωνάζουν «Οι Κλέφτες», για να θυμηθούμε και το Μαρξ, εσύ καθισμένος στην πολυθρόνα σου απαντάς με ύφος ειδήμονα: «Ήσυχα ρε παιδιά, κλέφτες υπάρχουν παντού, οι καπιταλιστές πάντα κλέφτες θάνα. Κι αφού θα υπάρχουν πάντα, δεν ωφελεί ν' αγωνιστείτε, καθείστε στ' αυγά σας»; Κι ύστερα απορούν γιατί οδεύουν απ' το 74 αργά αλλά σταθερά προς την εξαφάνισή τους από την πολιτική σκηνή, παρά τη συνεχή προσπάθεια που κάνουν να «βάλουν τα ρούχα τους αλλιώς».

Εκεί όμως όπου ο λαμπρός αυτός δημοσιογράφος όχι μόνο ανοίγει νέους πλατιούς ορίζοντες στην περίφημη δημοσιογραφική δεοντολογία' δίνοντας παράλληλα λαμπρό δείγμα του περίφημου «ήθους και ύφους» του γνωστού πολιτικού χώρου, αλλά και προωθεί σε νέα άγνωστα πεδία τη μαρξιστική θεωρία με μια σουρεαλιστική ανανέωση της, είναι όταν μας κατηγορεί ότι αγωνιζόμαστε όχι για το σοσιαλισμό,

αλλά για την εξυγίανση του καπιταλισμού για να μπορέσει προφανώς η αστική τάξη στον τόπο μας να εκπληρώσει τον ιστορικό της ρόλο, τη δόλια υποκλοπή υπάρχοντος ήδη πλούτου των άλλων, όπως θάλεγε κι ο Μαρξ. Και αυτό όταν όχι μόνο λέμε το αντίθετο, αλλά όταν επί πλέον αυτό αποτελεί την κύρια, βασική, κεντρική ιδέα όλου του κειμένου που επαναλαμβάνεται σε πολλά σημεία. Λέμε: «Το πολιτικό αυτό πλέγμα μιας κοινωνικής τάξης κι ενός στρώματος κρατικής γραφειοκρατίας είναι υπεύθυνο πολιτικά, κοινωνικά, ιστορικά για τη σημερινή κρίση, τη βαθμιαία αποβιομηχάνιση, την αυξανόμενη αποσύνθεση της οικονομίας, τον επερχόμενο μαρασμό και χρεωκοπία. Είναι υπεύθυνο για το ότι απέτυχε να προωθήσει μια αυτοδύναμη κι ισόρροπη ανάπτυξη με μια σχετική αυτονομία. Με μια λέξη έχουμε να κάνουμε με την ιστορική αποτυχία και χρεωκοπία της ντόπιας μεγαλοκαπιταλιστικής τάξης, σαν τάξη κι όχι σαν άτομα, με την ευρεία έννοια, δηλ. είτε ιδιοκτήτες είναι είτε οι πολυδιαφημισμένοι μάνατζερ, είτε ανώτεροι κρατικοί υπάλληλοι, που διοικούν το δημόσιο τομέα και τις κρατικές υπηρεσίες, μια χρεωκοπία τόσο του ιδιωτικού όσο και του κρατικού τομέα αυτού του καπιταλισμού μπανανίας». Και πάρα κάτω λέμε: «Στη χώρα μας έχουμε μια ιστορική αποτυχία της άρχουσας τάξης, της λματ και του πολιτικού προσωπικού της ν' αναπτύξει αυτοδύναμη και με σχετική αυτονομία τη χώρα. Αυτό το φαινόμενο είναι μοναδικό για το Δυτικό Ευρωπαϊκό χώρο. Αυτή η αποτυχία, εξηγήσαμε ότι οδήγησε στη σημερινή κρίση και τον αυριανό μαρασμό. Έτσι η χώρα μας είναι η μοναδική στη Δυτ. Ευρώπη όπου υπάρχει γενικότερο πρόβλημα ταξικής ανακατάταξης, όπου μπαίνει ζήτημα όχι θεωρητικό, αλλά πραχτικό για σήμερα, ν' αναλάβει μια άλλη τάξη την πολιτική ευθύνη της εξόδου απ' την κρίση και να οικοδομήσει μια άλλη κοινωνική ισορροπία. Οι δύο παρά πάνω κατευθύνσεις που αναφέραμε, πούναι απλά κατευθύνσεις κι όχι πολιτικό πρόγραμμα, αποτελούν κατευθύνσεις επαναστατικής προοπτικής και κατά συνεπεία αυτή η τάξη δεν μπορεί νάναι άλλη απ' την εργατική τάξη και τους συμμάχους τους, τις άλλες λαϊκές τάξεις, μετά μάλιστα την πλήρη αποτυχία της μικροαστικής εκδοχής του ΠΑΣΟΚ, με την πλήρη υποταγή του στη λματ. Αυτή η επαναστατική αλλαγή, αντιμονοπωλιακού κι αντιμπεριαλιστικού περιεχόμενου που δεν μπορεί να επιτευχθεί με σεβασμό των θεσμών και της νομιμότητας, αυτή η Λαϊκή Εξουσία προβάλλει σήμερα σαν η μόνη ρεαλιστική λύση που μπορεί να βγάλει τη χώρα απ' την κρίση και να σταματήσει την πορεία της προς το μαρασμό, την οικονομική χρεωκοπία και την ολοκληρωτική εναπόθεση της τύχης της χώρας στις καλές προθέσεις των Δυτικών Τραπεζών».

Ανακεφαλαιώνοντας λοιπόν, για τον αρθρογράφο μας, το ότι λέμε ότι η άρχουσα μεγάλη αστική τάξη και το πολιτικό προσωπικό απέτυχαν ιστορικά στη χώρα μας σημαίνει ότι είμαστε υπέρ της αστικής τάξης. Το ότι λέμε ότι η χώρα μας είναι η μοναδική στη Δυτ. Ευρώπη, όπου μπαίνει πρόβλημα ταξικής ανακατάταξης όχι θεωρητικό αλλά πραχτικό, κι ότι πρέπει η εργατική τάξη με τους συμμάχους της, τις άλλες λαϊκές τάξεις, καταλαμβάνοντας την εξουσία να οικοδομήσουν μια άλλη κοινωνική ισορροπία. Να εφαρμόσει ένα επαναστατικό πρόγραμμα, δηλ. παραβιάζοντας τη συνταγματική νομιμότητα, αντιμονοπωλιακό-αντιμπεριαλιστικό. Οτι οι δύο κατευθύνσεις του πρέπει νάναι α) η κρατικοποίηση (απ' το κράτος της εργατικής τάξης και των συμμάχων της) χωρίς αποζημίωση των προβληματικών και η κατάσχεση των περιουσιακών στοιχείων των ιδιοκτητών του και β) η άρνηση πληρωμής των τοκοχρεωλυσίων των ξένων δανείων για 5 χρόνια παρά μόνο με ποσοστό ίσο με 10% των εξαγωγών, αυτό σημαίνει ότι αγωνιζόμαστε για τον καπιταλισμό. Εδώ βέβαια πέρα απ' τη χυδαία διαστρέβλωση και την καθαρή συκοφαντία έχουμε και μια ντανταϊστική ανανέωση της μαρξιστικής θεωρίας. Πρόκειται για τη θέση σύμφωνα με την οποία το καθεστώς όπου η εργατική τάξη κι οι σύμμαχοι της βρίσκονται στην εξουσία κι εφαρμόζουν ένα πρόγραμμα επαναστατικό σε ρήξη με τη συνταγματική νομιμότητα, είναι καπιταλιστικό.

Πρόκειται βέβαια για «μαρξιστική» κοτσάνα που φτάνει μέχρι τα ουράνια όπως θάλεγε κι ο Κύρκος.

Μετά βέβαια απ' το τελευταίο τι να πούμε, θράσος, άγνοια, φτηνή πρόκληση, μανιπουλάτσια από «θεωρητικούς» σύμβουλους που του τα σφύριξαν, μη τολμώντας βέβαια ποτέ να παρουσιάσουν οι ίδιοι ενυπόγραφα και γραφτά τέτοιες αρλούμπες, σπασμωδική αντίδραση, λόγω του πανικού που δημιουργήθηκε σε όλα τα κόμματα ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ΚΚΕ εσωτ., απ' την τεράστια θετική απήχηση που είχε η ενέργεια και η προκήρυξη μας στα πλατειά λαϊκά στρώματα και στη βάση τους. Ανερμάτιστες απόψεις ματαιόδοξου γραφιδοβάμονα. Εμείς πάντως κάνουμε τη διαπίστωση ότι με τέτοιες επιδόσεις ο αρθρογράφος έβαλε πλώρη για τα ψηλότερα αξιώματα του καθεστώτος.

Κι είναι δείγμα της κατάπτωσης και εξαχρείωσης του τύπου, το ότι ένα άρθρο ενός τέτοιου επιπέδου δημοσιεύτηκε όχι μόνο σε καθημερινή αλλά και σε μια δημοκρατική εφημερίδα με τη δεύτερη μεγαλύτερη κυκλοφορία.

Νομίζουμε όμως ότι είναι τελείως καθαρό κι ότι ο καθένας μπορεί να καταλάβει τι γίνεται. Υπάρχουν υπεροξυμένες ταξικές αντιθέσεις, υπάρχει μια γενικότερη βαθιά κρίση της ελληνικής κοινωνίας, ένα αδιέξοδο, υπάρχει ένα Λαϊκό επαναστατικό κίνημα που αναπτύσσεται με δυναμικά μέσα για να ανατρέψει αυτό το καπιταλιστικό καθεστώς και για να οικοδομήσει το σοσιαλισμό. Υπάρχουν τα αριστερά κόμματα στα οποία οι εργατικές μάζες έχουν χάσει κάθε εμπιστοσύνη. Αυτά μαζί με τον τύπο τους προσπαθούν να αποκόψουν το επαναστατικό κίνημα απ' τις λαϊκές μάζες, που η τελευταία ενέργεια έδειξε καθαρά ότι το υποστηρίζουν όλο και περισσότερο. Κι εφαρμόζουν την κλασσική μέθοδο της συκοφαντίας, λέγοντας ότι οι λαϊκοί αγωνιστές που αγωνίζονται με τα όπλα στο χέρι ρισκάροντας τα πάντα και τη ζωή τους, δεν το κάνουν για κάτι ανώτερο, για ένα καθεστώς, το σοσιαλισμό, πούναι το μόνο που αξίζει να το κάνεις, αλλά για τον καπιταλισμό, δηλ. το καθεστώς που υπάρχει. Νομίζουμε απλά ότι αποφάσισαν να ταΐσουν τον ελλ. λαό κουτόχοτρο.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. Δεν είμαστε εμείς που τηλεφωνήσαμε στην Ελευθεροτυπία, λέγοντας ότι δήθεν θα στέλναμε κάποιο κείμενο, και αγνοούμε ποιος και γιατί το έκανε.

[Επεξεργασία] 1986-10-03 Εφορίες

Το φορολογικό σύστημα είναι μηχανισμός απάτης-ληστείας του λαϊκού εισοδήματος.

Με τους φόρους το κράτος-απατεώνας ληστεύει τους εργαζόμενους και δίνει στους καρχαρίες της λματ και του διεθνούς ιμπεριαλισμού.

Να χτυπήσουμε βίαια-δυναμικά τις λαομίσητες Εφορίες.

Μεγαλοκαπιταλιστή,

Στην πρόσφατη προκήρυξη για τη δίκαιη εκτέλεση του Αγγελόπουλου εξηγήσαμε γιατί η λματ είναι υπεύθυνη για τη σημερινή κρίση, αποβιομηχάνιση, πτώση του βιοτικού επιπέδου και βάθεμα των σχέσεων εξάρτησης της ελληνικής οικονομίας. Ότι από μόνη της αυτή δεν θα μπορούσε να πετύχει στη ληστρική της δραστηριότητα αν δεν είχε την ενεργητική βοήθεια, συμπαράσταση, συμμετοχή και συνενοχή του ίδιου του Κράτους και των διαφορών πολυάριθμων και πολύπλοκων μηχανισμών του, που γι' αυτό αποκαλούμε κράτος-απατεώνα. Εξηγήσαμε με ποιες διαδικασίες αυτό

απορροφάει πελώρια ποσά απ' το εισόδημα των εργαζομένων και τα διοχετεύει στις τσέπες των καπιταλιστών της λματ.

Ένας απ' τους θεσμούς-δομές-μηχανισμούς αυτού του κράτους απατεώνα, που παίζει ένα απ' τους κυριώτερους ρόλους σ' αυτή τη διαδικασία καταλήστευσης των εργαζομένων είναι το λεγόμενο φορολογικό σύστημα και οι διάφορες υπηρεσίες του. Λέγαμε τότε ότι οποιοδήποτε φορολογικό νομοσχέδιο, που δήθεν ορθολογικοποιείται θα παραμένει μια απάτη-ληστεία σε βάρος του λαού, όσο δεν χτυπιέται η φοροδιαφυγή της λματ, όσο δεν βρίσκονται τα 450 δις που φοροδιαφεύγουν, όσο το σημερινό κράτος του ΠΑΣΟΚ και το πολιτικό προσωπικό του εμπαιίζει το λαό λέγοντας ότι η Ωνάση πλήρωσε τους φόρους της των 3 δις. (Ας σημειώσουμε εδώ ότι κανείς επίσημος δεν διέψευσε ούτε απάντησε στην καταγγελία μας, σύμφωνα με την πάγια άλλωστε τακτική του ΠΑΣΟΚ να αφήνονται τα σκάνδαλα να ξεχαστούν.

Αντίθετα μάλιστα σε φιλοκυβερνητική εφημερίδα γράφτηκε άρθρο που υποστήριζε σχεδόν τα ίδια με μας, ότι δηλαδή οι φόροι των 3 δις δεν έχουν πληρωθεί). Ένα μέρος απ' τα ποσά που ληστεύονται σήμερα μέσω της φορολογίας-χαρα-τσ'ωμα πηγαίνουν σε απατεώνες των προβληματικών και γενικότερα της λματ αφού χρησιμοποιούνται για να πληρωθούν τα χρέη (μετοχοποίηση χρεών) που αυτοί έχουν ληστέψει.

Την πραγματική όμως αυτή ληστρική φύση της φορολογίας συσκοτίζει και κρύβει η άρχουσα ιδεολογία του καπιταλιστικού κράτους; ο προϋπολογισμός του και οι δαπάνες του, καθιστούν αναγκαία τα έσοδα, δηλ. τη φορολογία, στα οποία συμμετέχουν όλοι οι πολίτες. Δαπάνες που είναι απαραίτητες για να μπορέσει το καπιταλιστικό κράτος να συνεχίσει και να εκτελέσει τις απαραίτητες κοινωνικές λειτουργίες του και να προσφέρει τις αντίστοιχες κοινωνικές υπηρεσίες όπως παιδεία, υγεία, πρόνοια, δημόσια έργα, δημόσια τάξη-ασφάλεια, άμυνα.

Χωρίς να μπορούμε εδώ να κάνουμε διεξοδική ανάλυση, ας ρίξουμε μια σύντομη ματιά στις κυριότερες απ' αυτές τις υπηρεσίες που δήθεν προσφέρει το ελληνικό καπιταλιστικό κράτος σε αντιστάθμισμα της αναγκαίας φορολογίας.

Παιδεία. Η παιδεία που προσφέρει το σημερινό καπιταλιστικό κράτος είναι όχι μόνο υποβαθμισμένη και κατ' όνομα δωρεάν αλλά αποτελεί και μια μεγάλη κοροϊδία κι αυτό γιατί υπάρχουν και λειτουργούν δύο διαφορετικά δίκτυα εκπαίδευσης, ένα σύγχρονο για τη λματ και τους εν γένει προνομιούχους, το δίκτυο ιδιωτικά-ξένα σχολεία-Πανεπιστήμια, και ένα δίκτυο για τη μάζα των εργαζομένων, το δίκτυο της δημόσιας εκπαίδευσης που παράγει μαζικά ημιμαθείς και τροφοδοτεί ασταμάτητα το πανεπιστημιακό προλεταριάτο και τους άνεργους,

Το πρώτο, ιδιωτικό δίκτυο λειτουργεί με σύγχρονα συστήματα, συγγράμματα, μεθόδους και επιτρέπει στον τελευταίο 15χρονο κουμπούρα να κατέχει σωστά 2 ξένες γλώσσες και νάχει αφομοιώσει ένα μοντέρνο σύστημα εκμάθησης που δεν στηρίζεται στην παθητική αποστήθιση, πράγμα που εκτός των άλλων του δίνει τη δυνατότητα νάχει απ' τη μια προσβάσεις στα ξένα μοντέρνα λιγοςέλιδα συγγράμματα κι απ' την άλλη στα ξένα Πανεπιστήμια. Όσοι ακολουθήσουν αυτό το κύκλωμα είναι σίγουροι ότι θα καταλάβουν τις ανώτερες θέσεις-κλειδιά της ελληνικής κοινωνίας σε όλους τους τομείς της.

Το δεύτερο δίκτυο, της δημόσιας παιδείας, που προσφέρει το κράτος στη μάζα του ελληνικού λαού βασίζεται σε απαρχαιωμένα συστήματα και μεθόδους. Πετυχαίνει τον άθλο, εκτός από τα ψήγματα εκείνα της γνώσης που επιτρέπουν να μην παράγει τυπικά αναλφάβητους, να μην προσφέρει καμιά γνώση σε κανένα απολύτως τομέα μετά από 12 χρόνια φοίτησης στην στοιχειώδη και μέση εκπαίδευση, παρά μόνο μερικά στοιχεία μιας τέτιας γνώσης. Αυτό μπορεί να θεωρηθεί υπερβολικό αλλά αποδεικνύεται περίτρανα απ' το γεγονός ότι οι στοιχειώδεις ουσιαστικές γνώσεις που απαιτούνται για την εισαγωγή στο Πανεπιστήμιο ή αυτές που συνίστανται στη σωστή

και πλήρη εκμάθηση μιας ξένης γλώσσας, δεν αποχτούνται στη δημόσια εκπαίδευση, αλλά στην ιδιωτική παραπαιδεία, στα φροντιστήρια και τα ιδιαίτερα μαθήματα. Αυτή η αδυναμία είναι ιδιαίτερο χαρακτηριστικό γνώρισμα του ελληνικού καπιταλιστικού κράτους και δεν παρατηρείται σε κανένα άλλο κράτος της Δυτικής Ευρώπης, παρ' ότι μπορεί να υπάρχουν και εκεί ιδιωτικά σχολεία.

Η κοροϊδία όμως συνεχίζεται στην Ανώτατη παιδεία. Όσοι κατορθώσουν μετά από πολλούς κόπους να μπουν στο Πανεπιστήμιο και φοιτήσουν, θα βγουν με ελλείψεις γνώσεις, πλημμελή επαγγελματική κατάρτιση και απλά θα διογκώσουν τις στρατιές των ανέργων και του πανεπιστημιακού προλεταριάτου. Και η μόνη λύση που θα τους απομένει θάνατο πάλι να προσφύγουν στο πρώτο κύκλωμα, για να προσπαθήσουν να επανακτήσουν το χαμένο έδαφος, πηγαίνοντας στα ξένα Πανεπιστήμια για μεταπτυχιακά ή άλλες σπουδές.

Συμπερασματικά το ελληνικό καπιταλιστικό κράτος συμπεριφέρεται σαν κράτος απατεώνας διπλά. Απ' τη μια επιβάλλει υποχρεωτικά και εισπράττει φόρους για να προσφέρει παιδεία, την οποία δεν προσφέρει αφού οι φορολογούμενοι πληρώνουν συμπληρωματικά ποσά στην ιδιωτική παραπαιδεία (ιδιαίτερα-φροντιστηρια) για να αποκτήσουν τα παιδιά τους τις γνώσεις που δεν προσφέρει. Κι απ' την άλλη, και όταν ακόμη αποκτήσουν το πτυχίο τους, οι γνώσεις τους είναι ελλειπείς, χρειάζονται και πάλι τα ξένα Πανεπιστήμια για να καλύψουν τις ελλείψεις του Δημόσιου. Έτσι το κύκλωμα που προσφέρει την απαραίτητη σήμερα παιδεία είναι το κύκλωμα των ιδιωτικών-ξένων σχολείων-Πανεπιστημίων που λειτουργεί με δίδακτρα και δεν έχει σχέση με τη φορολογία, ενώ το κύκλωμα της δημόσιας παιδείας που βασίζεται στην φορολογία δεν την προσφέρει.

Συνέπεια του πάρα πάνω διπλού κυκλώματος παιδείας, είναι το γεγονός ότι καπιταλιστικό κράτος με το εκπαιδευτικό του σύστημα-μηχανισμό εκπληρώνει μερικά τη δεύτερη λειτουργία του —η πρώτη είναι αναπαραγωγή της άρχουσας ιδεολογίας—, της κατάρτισης των αναγκαίων ανώτερων στελεχών του. Και ούτε πιέζεται ή αναγκάζεται να τον εκπληρώσει, αφού αυτά καταρτίζονται απ' το ξένο ιδιωτικό κύκλωμα, με όλες τις αρνητικές πολιτικοϊδεολογικές συνέπειες που έχει αυτό, στις οποίες δεν μπορούμε να επεκταθούμε εδώ. (Σωρεία διπλωματούχων Πανεπιστημίων —κυρίως Αμερικάνικων— πούχουν κατακλύσει τον κρατικό μηχανισμό, αλλά και τις μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις καταλαμβάνοντας τις ανώτατες θέσεις τους ή σύμβουλοι υπουργών. Όχι μόνο οικονομολόγων αλλά και τεχνικών που παρουσιάζουν ενοποιημένη γνώση, τις διάφορες πρακτικίστικες εταιρίες διαχείρισης των προβλημάτων του καπιταλισμού, περιβάλλοντας τις με τον μανδύα της αυθεντίας και του κύρους της ουδέτερης επιστήμης που δεν επιδέχεται αμφισβήτηση).

Η παράλληλη λειτουργία των δύο αυτών κυκλωμάτων έχει σαν συνέπεια να γίνεται το εκπαιδευτικό σύστημα μηχανισμός του καπιταλιστικού κράτους σήμερα, σημαντικό όργανο αναπαραγωγής της υπάρχουσας ταξικής διάρθρωσης αλλά και νομής των διάφορων προσώπων-ατόμων στις διάφορες θέσεις που προκύπτουν από τη κοινωνική διαίρεση της εργασίας που της αντιστοιχεί. Κατανομή που δεν βασίζεται βέβαια στην αξιοκρατία και τις ικανότητες όπως ισχυρίζεται ο επίσημος καθεστωτικός λόγος αλλά απλά στην οικονομική δύναμη και ισχύ. Και μάλιστα κλιμακωτά: οι προλετάριοι και γενικά οι εργαζόμενοι δεν έχουν τη δυνατότητα να βάλουν τα παιδιά τους στα υψηλής ποιότητας ιδιωτικά-ξένα και να τα στείλουν εξ αρχής στα ξένα Πανεπιστήμια. Δεν έχουν τη δυνατότητα να πληρώσουν ακριβά ιδιαίτερα μαθήματα στις αυθεντίες καθηγητές ή στα ακριβά φροντιστήρια. Τέλος οι παρίες της υπόθεσης είναι οι αγρότες και οι άλλοι εργαζόμενοι στην

εγκαταλελειμμένη ύπαιθρο, όπου η προσφερόμενη παιδεία φτάνει τα όρια του κωμικού.

Και σ' αυτόν βέβαια τον τομέα, ο επίσημος λόγος του ΠΑΣΟΚ είναι ψευδής. Προσπαθεί να αποκρύψει την πραγματικότητα, την πρακτική του κράτους-απατεώνα με σειρά από μύθους. Υπερεθνικιστικός και ξενόφοβος, υπέρ δήθεν των ελληνικών σχολείων και κατά των ξένων που απαγορεύονται και θα κλείσουν, ενώ αυτά λειτουργούν από το Νηπιαγωγείο μέχρι το Πανεπιστήμιο και μάλιστα διαφημίζονται ανοιχτά στις εφημερίδες. Λαϊκιστικός, υπέρ δήθεν των δημόσιων σχολείων και κατά των ιδιωτικών που δήθεν θα κλείσουν, κατά των ιδιαίτερων μαθημάτων που απαγορεύονται αυστηρά, και των φροντιστηρίων ενώ όλα αυτά έχουν γίνει θεσμός και βασιλεύουν και θα συνεχίσουν να αναπτύσσονται. Συντηρητικός και κομπλεξικός, αφού με την τεχνητή και διοικητική αναγνώριση των ελληνικών διπλωμάτων και τη δημιουργία τεχνητών εμποδίων στην αναγνώριση των σίγουρα ανώτερων προβάλλει την υπεροχή της αμάθειας απέναντι στην μόρφωση και τη γνώση, με αρνητικές αλυσιδωτές συνέπειες πούχει αυτό στο σύνολο της ελληνικής κοινωνίας. Όλος αυτός ο λόγος είναι ψευδής και υποκριτικός, γιατί ξέρουν πολύ καλά ότι το κύκλωμα ιδιωτικά-ξένα σχολεία, φροντιστήρια, ιδιαίτερα, δεν χτυπιέται με διοικητικά μετρά και απαγορεύσεις. Γεννιέται και αναπτύσσεται απ' την κοροϊδία της απaráδεκτα χαμηλής προσφερόμενης παιδείας, και θα υπάρχει όσο το κράτος και σήμερα η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ δεν κάνει αυτό που οφείλει, αυτό που απαιτούν οι φορολογούμενοι που πληρώνουν γι αυτό: τη ριζική ποιοτική άνοδο της δημόσιας παιδείας στην οποία απέτυχε παταγωδώς το ΠΑΣΟΚ (δεν μπόρεσε ούτε τα υποχρεωτικά θρησκευτικά να καταργήσει). Σ' αυτόν τον ψευδή λόγο συμμετέχουν και αρκετοί τσαρλατάνοι δημοσιογράφοι του φιλοκυβερνητικού τύπου σήμερα, που προσπαθούν ν' αποκρύψουν την πραγματικότητα. Ένα όμως και μόνο στοιχείο αποδεικνύει καλύτερα απ' οτιδήποτε άλλο το πόσο πιστεύουν σ' αυτά που λένε. Όλο το ανώτερο πολιτικό προσωπικό —όχι μόνο αυτοί αλλά όλοι οι προνομιούχοι—, υπουργοί, βουλευτές, ανώτερα κρατικά στελέχη, μεγάλοι δημοσιογράφοι, έχουν όλοι τα παιδιά τους στα ξένα-μεγάλα ιδιωτικά σχολεία με πρώτο και καλύτερο τον Παπανδρέου του οποίου ούτε ένα παιδί δεν πέρασε από δημόσιο σχολείο και το Μητσοτάκη που πήγε πρόσφατα στις ΗΠΑ για να γράψει, λέει, το γιο του σε μεγάλο αμερικάνικο Πανεπιστήμιο.

Υγεία. Το ίδιο διπλό και παράλληλο κύκλωμα υπάρχει κι εδώ. Είναι πασίγνωστο στον ελληνικό λαό και δεν χρειάζεται να επεκταθούμε ιδιαίτερα. Απ' τη μια ανοιχτός εμπαιγμός στα αχούρια δημόσια νοσοκομεία, όπου ο ασθενής όχι μόνο δεν θεραπεύεται αλλά επί πλέον δαπανά τεράστια ποσά σε σχέση με το πενιχρό του εισόδημα, με τα γνωστά φακελάκια. Αυτά σήμερα είναι θεσμός, έχουν επεκταθεί και στο κατώτερο προσωπικό των νοσοκομείων.

Απ' την άλλη το κύκλωμα των ξένων νοσοκομείων αλλά και των ντόπιων μεγαλογιατρών που απαιτούν εκατοντάδες χιλιάδες για την παραμικρότερη θεραπεία, και τα ταξίδια στο εξωτερικό για λόγους υγείας έχουν γενικευθεί και τα τουριστικά γραφεία τα διαφημίζουν ανοιχτά. Οι μεν μεγαλοκαπιταλιστές της λματ και οι προνομιούχοι στις μεγάλες Δυτικές καπιταλιστικές χώρες, οι δε λαϊκές τάξεις στις μικρότερες Δυτικές ή στις Ανατολικές.

Και εδώ λοιπόν έχουμε την ίδια πρακτική του κράτους-απατεώνα. Το κράτος εισπράττει φόρους και δεν προσφέρει τις απαραίτητες υγειονομικές υπηρεσίες που απαιτούν οι φορολογούμενοι, -αφού είναι υποχρεωμένοι να πληρώσουν τεράστια ποσά είτε σε μεγαλογιατρούς, είτε να καταστρέφονται οικονομικά πληρώνοντας ό,τι έχουν και δεν έχουν, για να πάνε στα ξένα νοσοκομεία. Και αυτή η αδυναμία είναι ιδιαίτερο χαρακτηριστικό γνώρισμα του ελληνικού καπιταλιστικού κράτους, που δεν

προσφέρει τις απαραίτητες σήμερα για το λαό υγειονομικές υπηρεσίες και δεν παρατηρείται σε κανένα άλλο Δυτικό καπιταλιστικό κράτος. Εκεί υπάρχει ένα γενικά ικανοποιητικό επίπεδο δημόσιας υγείας, κοινό για τις πλατιές λαϊκές τάξεις παρ' όλες τις μικροελλείψεις που μπορεί να παρατηρούνται και την ύπαρξη ιδιωτικών κλινικών.

Όπως είπαμε και πιο πριν, εκεί που δεν υπάρχουν στοιχειώδεις καν προσφερόμενες υπηρεσίες, τόσο στον τομέα της παιδείας όσο και στην Υγεία είναι στην ύπαιθρο, δηλ. στους αγρότες και στους άλλους εργαζόμενους. Μια σοβαρή ασθένεια για τον αγρότη ισοδυναμεί με οικονομική καταστροφή. Βέβαια το γεγονός αυτό αποσιωπούν και αγνοούν εσκεμμένα οι τσαρλατάνοι οικονομολόγοι δημοσιογράφοι ζητώντας την επέκταση της άμεσης φορολογίας στους αγρότες και άλλους εργαζόμενους της υπαίθρου, που δεν πληρώνουν, λένε, άμεσους φόρους, ενώ το κράτος δεν τους προσφέρει καμιά απ' τις δύο πάρα πάνω κοινωνικές υπηρεσίες.

Δημόσια Τάξη. Είναι πασίγνωστο στον ελληνικό λαό ότι πάσης φύσης αστυνομικές δυνάμεις, για τις οποίες ο φορολογούμενος πληρώνει μεγάλα ποσά, δεν ασχολούνται ούτε με τη δημόσια τάξη και ασφάλεια ούτε με το «έγκλημα». Δουλειά τους είναι η συνεχής τρομοκρατία των εργαζομένων και η καταστολή των αγώνων τους για να εξασφαλίζεται η αναπαραγωγή των κοινωνικών σχέσεων εκμετάλλευσης τους απ' το ξένο κεφάλαιο και τον ιμπεριαλισμό.

Ποτέ τους δεν πρόλαβαν ή κατέστειλαν —σε στενή συνεργασία βέβαια με τον άλλο κρατικό μηχανισμό, την «ανεξάρτητη Δικαιοσύνη» — ένα απ' τα απειράριθμα εγκλήματα των μεγαλοαπατεώνων της λματ με τα οποία έχουν ρημάξει τη χώρα. Ακόμα κι όταν αυτά είναι τελείως καθαρά και προσωπικά, όπως__ όταν ο Νιάρχος δολοφόνησε τη γυναίκα του μετά από άγριο ξυλοδαρμό στη Σπετσοπούλα. Όχι μόνο δεν καταγγέλλουν το έγκλημα αλλά και το υποθάλπουν. Και μάλιστα διπλά. Απ' τη μια όλα τα ανώτατα στελέχη της πάντοτε είχαν και έχουν διασυνδέσεις και συνεργάζονται στενά με μια σειρά από παράνομα κυκλώματα μπράβων, προστατών λεσχών, προαγωγών, εμπόρων ναρκωτικών, αρχαιοκαπήλων, λαθρεμπόρων, τοκογλύφων (όπως πρόσφατα ο Γού-κος), μαφιόζων, γενικά πάσης φύσης εγκληματιών.

Απ' την άλλη, οι ένοπλες περιπολίες τους, δήθεν για τη δημόσια τάξη, καταλήγουν τα τελευταία χρόνια στην αταξία, σε δεκάδες πυροβολισμούς και τραυματισμούς αθώων, ακόμη και σε δολοφονίες. Πρόσφατο παράδειγμα οι πυροβολισμοί εποχούμενων στο Καστρί, που γλύτωσαν απ' το θάνατο τελείως τυχαία. Αυτή η φασιστικού τύπου προκλητική παρουσία τους, η ένοπλη εγκληματική πρακτική τους και οι διάφορες καταλήξεις τους οδηγούν λογικά σε λαϊκή αντίσταση όπως αυτή εκφράστηκε φέτος με σειρά δίκαιες οργανωμένες βίαιες λαϊκές ενέργειες ενάντια στα ΜΑΤ, στην Αστυνομία, στις εφημερίδες του ΠΑΣΟΚ, σε περιπολικά αυτοκίνητα στη Θεσσαλονίκη και σε δεκάδες άλλες μικρότερες.

Σ' ένα όμως γενικότερο επίπεδο, η εμπειρία των μεγάλων Δυτικών καπιταλιστικών χωρών απέδειξε ότι ο θεσμός της Αστυνομίας, όπως υπάρχει σαν αυτονομημένος καταπιεστικός μηχανισμός του καπιταλιστικού κράτους, απέτυχε παταγωδώς, ότι χρεωκόπησε. Είναι αποκαλυπτικό ότι σ' αυτές ακριβώς τις χώρες όπου υπάρχουν οι πληρέστερες και τελειότερες οργανωμένες αστυνομικές δυνάμεις, με όλα τα σύγχρονα τεχνολογικά και επιστημονικά μέσα και μέθοδες, ακριβώς σ' αυτές τις χώρες υπάρχουν και τα υψηλότερα ποσοστά «εγκληματικότητας». Όσο ισχυροποιούνται οι αστυνομικές δυνάμεις, τόσο αυξάνει και τελειοποιείται και γενικεύεται το «έγκλημα». Η Αστυνομία δεν μπορεί να το αποτρέψει γιατί οι αιτίες του είναι καθαρά κοινωνικές. Οι υπάρχουσες κοινωνικές σχέσεις και αντιθέσεις είχαν σαν συνέπεια η γιγαντιαία ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων αντί να λειτουργήσει υπέρ του εργαζόμενου, αντί να οδηγήσει όχι μόνο στην εξάλειψη της ανεργίας αλλά και στη

μείωση του χρόνου εργασίας, ώστε να υπάρχει ελεύθερος χρόνος για τους εργαζόμενους, για να αναπτύξουν ελεύθερα την προσωπικότητα τους, οδήγησαν σ' έναν πολιτισμό βαρβαρότητας, σε αβυσσαλέες κοινωνικές ανισότητες, σε αύξηση της ανεργίας, σε βαθμιαία καταστροφή της φύσης και των πλουτοπαραγωγικών πηγών της, της υγείας των ανθρώπων, τη μόλυνση, με τη χρήση της πυρηνικής ενέργειας αλλά και των πυρηνικών όπλων. Στην υποταγή-συναίνεση των μαζών της μητρόπολης μέσω της μαζικής τους αποβλάκωσης και πλύσης εγκεφάλου που γίνεται απ' τα «πλουραλιστικά» μέσα επικοινωνίας. Την καλλιέργεια και δημιουργία ψεύτικων αναγκών και τη πλημμυρίδα των αγαθών που τις ικανοποιούν. Στην παράλληλη σκληρή εκμετάλλευση, με αληθινά μεσαιωνικές συνθήκες, των ξένων προλεταρίων μεταναστών στους οποίους έχουν ανατεθεί όλες οι σκληρές και επίπονες εργασίες της μητρόπολης. Στην παράλληλη υποδούλωση και στυγνή εκμετάλλευση του τρίτου κόσμου, και τη διαιώνιση των άθλιων συνθηκών διαβίωσης της πλειοψηφίας των κατοίκων του, στα επίπεδα της πείνας και της λιμοκτονίας, για να μπορούν να «ευημερούν» οι μειοψηφίες της μητρόπολης.

Μέσα στα πάρα πάνω κοινωνικά πλαίσια, η υδροκέφαλη ανάπτυξη των Αστυνομικών δυνάμεων και των αρμοδιοτήτων τους, οδήγησε το πάλαι ποτέ Αστικό Δημοκρατικό Κράτος Δικαίου, σε ένα είδος Αστυνομικού κράτους, σε ένα ιδιότυπο κοινωνικό φασισμό, με επίσημη καλλιέργεια του χαφιεδισμού, της ημιφασίζουσας ιδεολογίας, του ρατσισμού, της ξενοφοβίας. Στα κράτη δήθεν προπύργια των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ο άνθρωπος, ξένος προλεταρίος μετανάστης, νέος προλεταριοποιημένος, άνεργος, περιθωριακός που αρνείται την προβατοποίηση, δεν έχει κανένα απολύτως δικαίωμα εκτός από αυτό της αυτοκαταστροφής του, με τα ναρκωτικά που φροντίζουν να του προμηθεύουν άφθονα. Οι αστυνομικές δυνάμεις (όπως και οι απλοί πολίτες δήθεν σε άμυνα) μπορούν να τον πυροβολούν, να τον δολοφονούν, να τον τραυματίζουν, να τον βασανίζουν, να τον φυλακίζουν στα κάτεργα-φυλακές όπου τον δολοφονούν καθημερινά και συνέχεια, να τον απελαύνουν (χωρίς τη συμμετοχή της Δικαιοσύνης) σε χώρες στυγνής στρατιωτικής δικτατορίας χωρίς να λογοδοτούν σε κανένα και χωρίς να νοιάζεται κανένας. Η αστυνομία στις προηγμένες καπιταλιστικές χώρες της Δύσης είναι σήμερα κράτος εν κρατεί που χρησιμοποιεί ανοιχτά όλες τις μέθοδες, και μάλιστα τελειοποιημένες, της ναζιστικής αστυνομίας απαλλαγμένες από τις χονδροειδείς και άχρηστες υπερβολές της, βασισμένες στο γενικευμένο ηλεκτρονικό φακέλωμα, με το οποίο οι περιβόητες ατομικές ελευθερίες έχουν πεταχτεί προ πολλού στις χαβούζες. Στο σημείο αυτό ας σημειώσουμε την πρόσφατη απάτη των CIA-Λάτση, με την οποία η CIA μπορεί σήμερα και χωρίς καν να χρειάζεται τις επαφές της στην Ασφάλεια νάχει άμεση πρόσβαση σε όλους τους φακέλους του ελληνικού κράτους. Αυτό γίνεται δυνατόν με τον ηλεκτρονικό υπολογιστή της IBM αξίας δεκάδων εκατομμυρίων δολαρίων που δήθεν δώρησε ο Λάτσης στην Ασφάλεια —όταν ξέρουμε ότι οι διάφοροι Λάτσηδες δεν δίνουν δραχμή χωρίς αντάλλαγμα. Έτσι, μέσω του Λάτση, βγαίνουν απ' τη μέση οι άλλες πολυεθνικές των ηλεκτρονικών υπολογιστών, η Ασφάλεια εφοδιάζεται με τεχνολογία IBM και έτσι αποκτάει τη δυνατότητα, η CIA και οι άλλες αμερικανικές υπηρεσίες, άμεσης πρόσβασης στο δίκτυο αφού είναι τεχνολογίας IBM και το τεχνικό προσωπικό που θα το χειρίζεται έχει εκπαιδευθεί από αυτούς. Βέβαια θα μας πουν ότι θάχει διπλό σύστημα ασφαλείας αχτύπητο, θα νεκρώνεται μόλις μπει κάποιος στο κύκλωμα και άλλα παραμύθια. Ποιος όμως θα πιστέψει ότι η IBM, η CIA κλπ. δεν θα τόχουν προβλέψει και δεν θα μπορούν να μπαίνουν μέσα στο κύκλωμα, όποτε θέλουν, και να μαθαίνουν οποιαδήποτε πληροφορία θέλουν για οποιοδήποτε πολίτη, μετά μάλιστα την υιοθέτηση του κωδικοποιημένου αριθμού, του ΕΚΑΜ; Αυτό είναι άλλο δείγμα γραφής της πολιτικής εθνικής ανεξαρτησίας αλλά και της κατάργησης των φακέλων που προωθεί το ΠΑΣΟΚ.

Η οργάνωση μας λοιπόν δεν αγωνίζεται μόνον για την κατάργηση των ΜΑΤ και των μυστικών υπηρεσιών, αλλά όλων των αστυνομικών δυνάμεων. Κι επειδή κάποιος τσαρλατάνος δημοσιογράφος έγραψε ότι με την τελευταία μας προκήρυξη αναθεωρήσαμε αυτή τη θέση μας, επαναλαμβάνουμε εδώ τη θέση που είχαμε υποστηρίξει παλιότερα υπογραμμίζοντας ότι όχι μόνο δεν την α-ναιρέσαμε, αλλά τη θεωρούμε σαν μια απ' τις προϋποθέσεις για ένα καθεστώς όπου οι εργαζόμενοι θα διοικούν και διαχειρίζονται τα εργοστάσια τους, όπου οι ίδιοι οι εργαζόμενοι κι όχι μια γραφειοκρατία, ακόμη κι αν αυτή έχει προέλθει απ' τους εργαζόμενους, θάχουν στα χέρια τους τις παραγωγικές μονάδες και θα τις διοικούν. Οι πολιτικές δυνάμεις (ΚΚΕ εσ., ΚΚΕ) σήμερα που μιλάνε για αυτοδιαχείριση, για εργάτες που θα διοικούν, και δεν μιλάνε για αφοπλισμό και διάλυση της αστυνομίας, εμπαίζουν το λαό, γιατί στην ουσία μιλάνε για μια γραφειοκρατία που θα διοικεί και την οποία θα υπηρετεί η αστυνομία που θα καταστέλλει και πάλι τους αγώνες των εργαζομένων. Μια απ' τις προϋποθέσεις, όχι βέβαια μοναδική, για να μην υπάρχει αυτή η γραφειοκρατία, είναι ο ένοπλος λαός, ο ένοπλος εργαζόμενος, αφού θα μπορεί ανά πάσα στιγμή να στρέψει τα όπλα του ενάντια σ' αυτή τη γραφειοκρατία που τον αντικατέστησε. Έτσι επαναλαμβάνουμε εδώ ότι, «Αγωνιζόμαστε για μια κοινωνία, όπου δε θα υπάρχουν ΜΑΤ, δε θα. υπάρχουν μπάτσοι, χαφιέδες. Για μια κοινωνία όπου οι ίδιοι οι εργάτες οπλισμένοι θα φυλάνε εκ περιτροπής τα εργοστάσια τους. Οι αγρότες θα φυλάνε τους συνεταιρισμούς και τις εκμεταλλεύσεις τους, οι φοιτητές τα πανεπιστήμια κι ο ένοπλος λαός τις γειτονιές και δημόσια κτίρια. Και αν χρειαστεί να υπάρξει ένα ειδικό μικρό σώμα, θα αφιερώνει ένα σημαντικό τακτό χρόνο υπηρεσίας του στην παραγωγή μαζί με το λαό, θάχει τα ίδια προβλήματα μ' αυτόν, θα ζει στις ίδιες συνθήκες κι έτσι δε θα ξεκόβεται από αυτόν και θα παράγει από το εισόδημα του».

Εθνική Άμυνα, Εκεί όμως που γίνεται ολοκάθαρο γιατί ο ελληνικός λαός ενώ βαρύνεται με τόσους φόρους, δεν του προσφέρονται οι απαραίτητες κοινωνικές υπηρεσίες, είναι όταν εξετάζουμε την λεγόμενη Εθνική Άμυνα. Η χώρα μας έχει τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δαπάνες σαν ποσοστό Κρατικού Προϋπολογισμού από όλες τις χώρες του ΝΑΤΟ παρ' όλο που είναι απ' τις λιγότερο αναπτυγμένες. Κι ενώ δαπανά τεράστια ποσά που γονατίζουν την οικονομία, το κωμικό-τραγικό της υπόθεσης είναι ότι υπάρχει μόνο για τα μάτια, όπως τόδειξε το ζήτημα της Κύπρου, απ' το 74 μέχρι σήμερα κι όχι μόνο τα γεγονότα του 74.

Είναι πασίγνωστο σήμερα ότι πρωταγωνιστής αλλά και καθοδηγητής της συνωμοσίας του 74 αλλά και της μετέπειτα πορείας του Κυπριακού, υπήρξε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, η CIA, DIA κλπ. Με το πραξικόπημα της χούντας Ιωαννίδη και την εισβολή των Τούρκων σοβινιστών, πέτυχαν συνάμα δυο στόχους. Έβαλαν σταθερές βάσεις για την πραγματοποίηση της πάγιας πρότασης-λύσης από παλιά του Κυπριακού, την ουσιαστική διχοτόμηση α' ή β' τύπου, με την τούρκικη κατοχή σχεδόν της μισής Κύπρου, και δεύτερο ανέτρεψαν τη δικτατορία, πούχε τελείως χρεωκοπήσει μετά το Πολυτεχνείο.

Στην κρίση όμως του 74 η CIA δεν χρησιμοποίησε μόνο τη χούντα του Ιωαννίδη. Αυτή χειραγωγήθηκε για να πραγματοποιήσει το πραξικόπημα, πούταν το απαραίτητο πρόσχημα για την Τούρκικη εισβολή. Παράλληλα όμως η CIA χρησιμοποίησε τόσο το πρόσχημα της χούντας Ιωαννίδη, όσο και την άλλη κλίκα που ηγεμόνευσε τότε στις Δυνάμεις και που ηγεμόνευσε και στη μεταπολίτευση¹ για να πετύχει την απαραίτητη προϋπόθεση όλης της επιχείρησης: την αποφυγή πάσης θυσία ένοπλης σύρραξης ανάμεσα σ' Ελλάδα-Τουρκία, την αποτροπή ένοπλης αντίδρασης του ελληνικού στρατού.

¹ Η CIA χρησιμοποίησε και την κυβέρνηση Κωνσταντίνου Καραμανλή.

1. Την κλίκα Ντάδου, Γκράτσιου και άλλων.

Γι' αυτό ο Κίσιγκερ στέλνοντας τον απεσταλμένο του υπουργό Σίσκο μέσα στο Πεντάγωνο επέβλεπε άμεσα και καθοδήγησε όλο τον μηχανισμό των ανώτατων αξιωματικών του ελληνικού στρατού ώστε να μην πέσει ούτε τουφεκιά. Το ίδιο άλλωστε έγινε και στον δεύτερο Αττίλα.

Παράλληλα φρόντισαν μέσω των βάσεων τους στη χώρα να ελέγχουν ηλεκτρονικά όλες τις κινήσεις αλλά και να αποπροσανατολίσουν, δημιουργώντας παράσιτα και αχρηστεύοντας τα ηλεκτρονικά όργανα τους, πολεμικά αεροπλάνα που πήγαιναν στην Κύπρο στέλνοντας τα στο Ισραήλ ή εμποδίζοντας τα να πάνε στην Κύπρο.

Αν λοιπόν το πραξικόπημα Ιωαννίδη είναι προδοσία, τότε η μη αντίδραση στην άλλη κλίκα των στρατιωτικών και η δουλική υποταγή τους στις διαταγές των αφεντικών τους τι είναι; Δεν είναι προδοσία;

Αλλά οι ευθύνες δεν περιορίζονται χρονικά μέχρι τον δεύτερο Αττίλα. Υπάρχει και τρίτη περίοδος ευθυνών, που συνεχίζεται μέχρι σήμερα και αποσιωπάται εσκεμμένα. Είναι η περίοδος της μεταπολίτευσης, πρώτα της 7χρονης διακυβέρνησης ΝΔ και μετά του ΠΑΣΟΚ. Γιατί η ιστορία είναι γεμάτη από παραδείγματα όπου υπέστησαν ήττες, που αναγκαστικά τις αποδέχτηκαν προσωρινά, αλλά εργάστηκαν ανασυγκροτήθηκαν και πέτυχαν να τις ανατρέψουν. Τι έκανε η μεταπολίτευση; Απολύτως τίποτε. Υπέγραψε τελειωτικά τη θανατική καταδίκη, το θάψιμο, το ξεπούλημα της Κύπρου μη κάνοντας απολύτως τίποτε που θα μπορούσε ν' ανατρέψει τα τετελεσμένα λειτουργώντας και αυτή (είτε με ΝΔ είτε με ΠΑΣΟΚ) σαν πειθήνιο και δουλικό όργανο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Και είναι μία απ' τις σπάνιες φορές που συμφωνούμε με τον Κύρκο όταν δήλωσε πρόσφατα στη Βουλή, ότι για την Κύπρο όλοι οι βουλευτές έχουν ευθύνες. Για τη συμμετοχή τους λοιπόν στην προδοσία της Κύπρου, οι πολιτικές ηγεσίες αλλά και οι σημερινές στρατιωτικές ηγεσίες σε ποιον θα λογοδοτήσουν; Ποιο δικαστήριο θα τους δικάσει;

Σ' αυτό το σημείο πρέπει ν' αναφερθούμε σε δυο μύθους που καλλιεργούνται από το πολιτικό και στρατιωτικό προσωπικό του καθεστώτος για ν' αποκρύψει την πλήρη εξάρτηση του απ' τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό αλλά και για να αποσιώσει τις ευθύνες του. Ο πρώτος είναι ότι η γεωγραφική θέση της Κύπρου δεν επιτρέπει καμιά στρατιωτική ενέργεια. Και αν όμως ακόμη δεχτούμε — παρ' ότι υπερβολικό — ότι ο στρατός ήταν τελείως αποδιοργανωμένος το 74, σε διάστημα όχι ενός αλλά 12 χρόνων μέχρι σήμερα, 7 επί ΝΔ και 5 επί ΠΑΣΟΚ, θάταν δυνατόν νάχε γίνει καλά προετοιμασμένη στρατιωτικά επιτυχημένη ενέργεια, ακόμη κι αν η Κύπρος βρισκόταν στον Ατλαντικό Ωκεανό. Παράδειγμα, η Κούβα —που αντιστοιχεί χονδρικά από άποψη μεγέθους και δυνατοτήτων με τη χώρα μας — εκπληρώνοντας το διεθνιστικό της καθήκον, έστειλε στρατεύματα κι εθελοντές με βαρύ οπλισμό στην Αγκόλα, όπου έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη νικηφόρα έκβαση της ανταποικιακής επανάστασης. Όπως μάλιστα έγραψαν τα λίγα σχετικά ανεξάρτητα αστικά φύλλα του ξένου τύπου περιγράφοντας όλες τις λεπτομέρειες της αποστολής, σ' αυτήν όχι μόνο δεν τους βοήθησε κανένας, αλλά ούτε καν ενημέρωσαν κανένα παίρνοντας την απόφαση και εκτελώντας την πολύ γρήγορα και χρησιμοποιώντας μέχρι και παμπάλαια αεροπλάνα εποχής Μπατι-στα. Όποιος έχει τα κότσια και θέλει πράγματι ν' αγωνιστεί για μια δίκαια υπόθεση παρ' όλες τις οικονομικές δυσκολίες και ελλείψεις, βρίσκει τρόπους να το κάνει. Είναι λοιπόν μεγάλο ψέμα, ότι για λόγους γεωγραφικούς, στρατιωτικούς, επιχειρησιακούς, γενικά τεχνικούς ήταν αδύνατη ένοπλη στρατιωτική επιχείρηση μέχρι σήμερα στην Κύπρο.

Δεύτερο. Είναι ψέμα και παραπλάνηση ότι μια ένοπλη στρατιωτική ενέργεια θα σήμαινε πόλεμο Ελλάδας-Τουρκίας. Γιατί τον πόλεμο δεν τον θέλουν οι λαοί και καμιά απ' τις δύο κυβερνήσεις, για δικούς τους λόγους, ούτε η Δυτική Ευρώπη και κυρίως ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Αυτό που θα γινόταν είναι αυτό που έγινε αλλεπάλληλα μεταπολεμικά, αυτό που έγινε το 74, δηλ. μια περιορισμένη τοπικά και χρονικά σύγκρουση που θα διαρκούσε 3-4 μέρες και μετά διαπραγματεύσεις. Αυτές όμως θα γίνονταν από άλλη θέση ισχύος πια κι όχι απ' τη σημερινή. Και γι' αυτό θάφτανε μια καλά προετοιμασμένη στρατιωτική ενέργεια, που θάλλαζε έστω περιορισμένα το σημερινό στάτους κβο.

Αποσαφηνίζουμε εδώ, για τους γνωστούς τσαρλατάνους δημοσιογράφους, ότι δεν υποστηρίζουμε κι ούτε προτείνουμε μια τέτοια ενέργεια. Ξεκαθαρίζουμε ότι αυτή ούτε αδύνατη είναι ούτε ότι σήμαινε πόλεμο όπως ισχυρίζονται οι πολιτικοί και οι στρατιωτικοί για να δικαιολογήσουν το ξεπούλημα της Κύπρου.

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο Στρατός, για τον οποίο οι φορολογούμενοι πληρώνουν κολοσσιαία ποσά, για υπέρογκους μισθούς, εξοπλισμούς κάθε τύπου κλπ., ούτε καν μία τέτια περιορισμένη ενέργεια δεν είναι σε θέση να κάνει. Κι επί τη ευκαιρία δεν μπορεί παρά να μας προκαλούν ακράτητα γέλια οι δηλώσεις Δροσογιάννη ότι θα καταλάβει με τους κομμάντος του το κράτος των Εξαρχείων, ξυλοκοπώντας 15χρονους που θέλουν να κάνουν τον παλικαρά. Ας πάνε να καταλάβουν το κράτος του Ντενκτάς. Ο ελληνικός λαός υποτίθεται ότι γι' αυτό τους πληρώνει.

Οι λόγοι για τους οποίους ο ελληνικός στρατός είναι παράλυτος και δεν μπορεί να κάνει απολύτως τίποτε είναι άλλοι, είναι πολιτικοί. Κατ' αρχήν τίποτε δεν έχει αλλάξει στο στρατό. Η νοοτροπία, οι κανονισμοί, όλο το κλίμα παραμένουν φασιστικά και τίποτε δεν το δείχνει καλύτερα από τις δεκάδες αυτοκτονίες των φαντάρων. Ο μηχανισμός των ανώτατων αξιωματικών που ηγεμονεύει στο στρατό απ' τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα ελέγχεται πλήρως απ' τις διάφορες μυστικές υπηρεσίες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Οι βάσεις που διαθέτει στο έδαφος μας, του επιτρέπουν να ελέγχει όλο το χώρο μας και να μην επιτρέπει καμιά δυνατότητα πρωτοβουλίας στο στρατό. Αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία σήμερα όπου ο πόλεμος είναι πριν απ' όλα ηλεκτρονικός. Στην πρόσφατη ναζιστική αμερικάνικη επιδρομή-βομβαρδισμό της Λιβύης, απ' τα 100 αεροπλάνα που συμμετείχαν, όχι λιγότερα απ' τα 30 είχαν μόνη αποστολή την ηλεκτρονική παραπλάνηση. Με τελειότατα ηλεκτρονικά όργανα εξουδετέρωσαν τα ραντάρ και άλλα συστήματα της Λιβύης, και μόνο τότε επέδραμαν τα βομβαρδιστικά.

Το τελευταίο αυτό παράδειγμα μας οδηγεί και στο συμπέρασμα ότι η αγορά του αιώνα αποτελεί μια νέα κοροϊδία του λαού, απ' τους πολιτικούς όσο και απ' τους στρατιωτικούς, εκτός του ότι βέβαια γονατίζει την ελληνική οικονομία γιατί δεν πρόκειται μ' αυτή να λυθεί και τότε το πρόβλημα της Εθνικής Άμυνας και της Ανεξαρτησίας. Πρόσφατα γράφτηκε ότι οι αμερικανικές εταιρίες δεν θα δώσουν τον ηλεκτρονικό μηχανισμό των αντίμετρων, χωρίς τον οποίο είναι άχρηστα, αφού θα επισημαίνονται άμεσα. Αλλά και αν ακόμα η πληροφορία είναι παραπλανητική και τα δώσουν, όπως πιστεύουμε ότι είναι, για να υποχωρήσουν στη συνέχεια και να πανηγυρίζει η κυβέρνηση, και πάλι θα μπορούν εύκολα να τον εξουδετερώσουν αφού είναι οι κατασκευαστές. Θα κρατήσουν πάντα αυτό το χαρτί στα χέρια τους για να μπορούν να ελέγχουν, παραπλανούν, για νάχουν την πρωτοβουλία των κινήσεων στη χώρα μας.

Η αγορά του αιώνα είναι ακόμη περισσότερο απάτη και κοροϊδία, όταν αναλογιστούμε ότι με μικρή ηλεκτρονική βιομηχανία, που η χώρα μας έχει και την τεχνική και την οικονομική (δεν χρειάζονται μεγάλα κεφάλαια) δυνατότητα να οικοδομήσει, που θάταν όμως αυτόνομη κι όχι στα χέρια των δυτικών πολυεθνικών,

όπως συμβαίνει σήμερα (με τις διάφορες βιομηχανίες όπλων), μπορεί εύκολα να χτίσει ένα ηλεκτρονικό τείχος άμυνας πάνω απ' τα νησιά και το Αιγαίο. Αυτή η βιομηχανία είναι προϋπόθεση για οποιαδήποτε εθνική άμυνα. Γι' αυτό π.χ. το Ισραήλ, παρ' ότι είναι όχι απλά στενός σύμμαχος των ΗΠΑ αλλά το χαϊδεμένο παιδί τους, που μπορεί και παίρνει σαν βοήθεια ό,τι τελειότερο οπλικό σύστημα υπάρχει στις ΗΠΑ, δεν αρκέστηκε _σ' αυτό, αλλά έφτιαξε απ' τις πρώτες μέρες της ίδρυσης του κράτους_ του Ισραήλ ανεξάρτητη ηλεκτρονική βιομηχανία, για να μπορεί ακριβώς να έχει πλήρη, αυτονομία στις επικοινωνίες και τα άλλα αμυντικά συστήματα. Μια τέτοια όμως ανεξάρτητη ηλεκτρονική βιομηχανία δεν μπορεί να γίνει για λόγους πολιτικούς, όταν ολόκληρο το κράτος γενικά όπως και ο στρατός και το πολιτικό προσωπικό που ηγεμονεύει σήμερα, το ΠΑΣΟΚ με την προδοτική κλίκα Παπανδρέου-Κου-τσόγιωργα-Τσοχατζόπουλου, δουλεύει για την τυφλή εξυπηρέτηση των συμφερόντων του Δυτικού και Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Συμπερασματικά. Καμία εθνική άμυνα δεν μπορεί να υπάρξει όσο υπάρχουν αμερικάνικες βάσεις που ελέγχουν ολόκληρο τον Ελληνικό χώρο. Όσο μπορούν να ελέγχουν-εξουδετερώνουν- παραπλανούν ηλεκτρονικά τα διάφορα οπλικά συστήματα, αεροπλάνα που μας πουλούν, αφού αυτοί είναι οι κατασκευαστές τους. Όπως ακριβώς έκαναν την Κυπριακή κρίση το 74. Όσο ελέγχουν ολόκληρο το μηχανισμό των ανώτερων αξιωματικών, όπως αυτό αποδεικνύεται απ' το γεγονός, ότι αυτοί προτείνουν και αποδέχονται τα διάφορα οπλικά συστήματα έχοντας πλήρη γνώση του ότι μας είναι στην ουσία άχρηστα.

Όσο αφορά το δήθεν φάκελο της Κύπρου και την ανακριτική επιτροπή, ο στόχος της είναι τριπλός: 1) ν' αποκρύψει τον κύριο ξένο υπεύθυνο, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, 2) ν' αποκρύψει τους πραγματικούς υπεύθυνους ιστορικά για την προδοσία και το ξεπούλημα της Κύπρου, το πολιτικό και στρατιωτικό προσωπικό του ελληνικού καπιταλιστικού κράτους, δηλ. τις πολιτικές ηγεσίες της δικτατορίας, την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ και τις στρατιωτικές ηγεσίες απ' την Παπαδοπουλική χούντα μέχρι τη σημερινή ηγεσία, 3) να περιορίσει όσο γίνονται περισσότερο τους υπεύθυνους, γνωστούς «άφρονες φασίστες» της χούντας Ιωαννίδη, ενώ αυτοί είναι απλώς μικρό μέρος των υπευθύνων.

Θα μας ρωτήσουν: Καλά πώς μπορεί να λειτουργήσει ένα κράτος χωρίς φόρους. Κατ' αρχήν δεν λέμε αυτό. Τί φόρους και για τί είδους κράτος, είναι ένα ζήτημα που δεν μπορούμε να αναπτύξουμε εδώ, περά απ' το ότι είναι προφανές ότι όταν αγωνίζεται για τη Λαϊκή Εξουσία και το Σοσιαλισμό αυτό προϋποθέτει ένα τελείως διαφορετικό και άλλου είδους περιεχόμενο και ποιότητας κράτος. Εμείς λέμε ότι σήμερα, με τη φύση και τις ιδιομορφίες του ελληνικού καπιταλιστικού κράτους, το φορολογικό σύστημα αποτελεί μια μεγάλη απάτη σε βάρος του λαού, που νομιμοποιεί το χαρακτηρισμό του σαν κράτος-απατεώνα. Μια πολύπλοκη φάμπρικα-μηχανή με την οποία απ' τη μια δεν συλλαμβάνονται τα 450 δις της Ωνάση και των άλλων απατεώνων της λματ, που φοροδιαφεύγουν ετήσια, κι απ' την άλλη ληστεύονται πελώρια ποσά από το εισόδημα των εργαζομένων. Με τα ποσά αυτά το κράτος δεν προσφέρει, όπως εξηγήσαμε, τις αναγκαίες κοινωνικές και άλλες υπηρεσίες που οφείλει να προσφέρει, Παιδεία, Υγεία, Δημόσια Τάξη, Εθνική Άμυνα, αντίθετα τα ποσά αυτά πηγαίνουν κατ' ευθείαν στις τσέπες των μεγαλοαπατεώνων καπιταλιστών της λματ για να πληρωθούν αυτά που έκλεψαν. Χρησιμεύουν για να πληρώνονται τεράστιοι μισθοί στο σύνολο των κληνίων υψηλόμισθων ανώτατων κρατικών υπαλλήλων του κράτους-απατεώνα. Στα παράσιτα ανώτερα και ανώτατα στελέχη τόσο της Αστυνομίας όσο και του Στρατού που εμπαίζουν συνεχώς το λαό ότι δουλεύουν δήθεν για την τάξη και την άμυνα ενώ είναι απλοί εντολοδόχοι των αμερικάνικων και των άλλων δυτικών μυστικών υπηρεσιών. Με τα χρήματα αυτά που του ληστεύονται ο ελληνικός λαός, παρ' ότι δεινοπαθεί οικονομικά, συμμετέχει

—μερικά αλλά συμμετέχει— στην ανακύκλωση των κεφαλαίων των δυτικών τραπεζών και στην χρηματοδότηση της αμερικανικής πολεμικής· βιομηχανίας των πυρηνικών και του «πολέμου των άστρων», με την πρόσφατη αγορά του αιώνα.

Όλοι όσοι, λοιπόν, ασχολούνται με την οργάνωση και λειτουργία αυτού του μηχανισμού απάτης-ληστείας του εισοδήματος του λαού, απ' τον υπουργό Οικονομικών μέχρι τους διευθυντές των Εφοριών, έχουν απόλυτη συνείδηση της φύσης και του περιεχομένου της αποστολής τους, ξέρουν πολύ καλά τί κάνουν, και ας προσέξουν καλά.

Αποφασίσαμε λοιπόν να χτυπήσουμε με βόμβες τέσσερις απ' τις υπηρεσίες του μηχανισμού απάτης-ληστείας του λαϊκού εισοδήματος, που αποκαλείται φορολογικό σύστημα του ελληνικού κράτους-απατεώνα, τις λαομίσητες Εφορίες. Τις εφορίες των οδών:

1. Συγγρού και Πεντέλης στο Μαρούσι. 2. Ελ. Βενιζέλου, στη Νέα Ιωνία. 3. Αγ. Δημητρίου, στο Μπραχάμι. 4. Σαμψούντος και Χανίων, στο Μπραχάμι (Εφορία Αυτοκινήτων).

Χαιρετίζουμε τον αγώνα του λαού μας, που δυνάμωσε και ανέβηκε σε ψηλότερα επίπεδα τους τελευταίους μήνες, τόσο το μαζικό ειρηνικό όσο και το βίαιο δυναμικό ενάντια στην αμερικάνικης και ΕΟΚικής έμπνευσης αντιλαϊκή πολιτική του ΠΑΣΟΚ. Πολιτική που αυξάνει την ανεργία, χτύπησε καίρια το βιοτικό επίπεδο, εναπόθεσε τις τύχες της χώρας στις Δυτικές Τράπεζες. Τον καλούμε να τον συνεχίσει με μεγαλύτερη ένταση μέχρι την πλήρη ανατροπή της, την ανατροπή της κλίκας των πειθήνιων και δουλικών οργάνων της ΕΟΚ και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, Παπανδρέου, Κουτσόγιωργα, Τσοχατζόπουλου.

Μέχρι την τελική νίκη.

Την κατάληψη της εξουσίας απ' την εργατική τάξη και τις άλλες λαϊκές τάξεις.

Την κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση των προβληματικών. Τη λαϊκή απαλλοτρίωση των περιουσιακών στοιχείων των απατεώνων της λματ.

Τη λαϊκή Εξουσία και το Σοσιαλισμό.

Ο αγώνας συνεχίζεται.

Αθήνα 3-10-86 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Επειδή προβλέπουμε νέο παροξυσμό της γνωστής φιλολογίας, δηλώνουμε ότι η σημερινή βομβιστική μας επίθεση δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση αλλαγή της στρατηγικής και της τακτικής μας, ή του τύπου των βίαιων δυναμικών ενεργειών. Τόσο μάλιστα που η τελευταία ενέργεια μας, η δίκαιη εκτέλεση του μεγαλοαπατεώνα-μεγαλοκαπιταλιστή Αγγελόπουλου, όσο και η πολιτική μας προκήρυξη είχαν τεράστια θετική απήχηση κι επιδοκιμασία απ' την συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων τόσο των ανοργάνωτων όσο και της βάσης των Κ.Κ. Υπήρξε ίσως η πιο προωθημένη δυναμική ενέργεια κι επιλογή μετά την εκτέλεση του βασανιστή Μαλλιού έχοντας σαν στόχο για πρώτη φορά έναν απ' τους κύριους καπιταλιστικούς ομίλους της άρχουσας τάξης, της λματ. Σε μια μάλιστα περίοδο πολιτικών ανακατατάξεων, όπου διαμορφώνεται μια μοντέρνα πολιτική, εκπρόσωπος των συμφερόντων της, μια συγκαλυμμένη Δεξιά, το ΠΑΣΟΚ.

Η πλήρης επιτυχία της ενέργειας φάνηκε ολοκάθαρα απ' τον πανικό που κατέλαβε και το σύνολο του φάσματος των καθεστωτικών δυνάμεων, απ' τη δεξιά μέχρι το ΚΚ, τόσο που ο ίδιος ο πρωθυπουργός έδωσε τον τόνο του πανικού ψελίζοντας τη μια τις ασυναρτησίες ότι γνωρίζει τους πνευματικούς άνδρες της 17Ν και αναιρώντας τες τη επομένη. Διακόπτοντας την επίσημη επίσκεψη του κι εγκαταλείποντας άρον-άρον το

Πεκίνο. Δίνοντας την εντολή να κινητοποιηθούν πάραυτα το σύνολο των δημοσιογράφων στον ιερό αγώνα ενάντια στη 17N,

Τίποτε δεν δείχνει καλύτερα τον πανικό τους, από την πλήρη σύγχυση που επικρατεί στα γραπτά τους. Οποιαδήποτε ανοησία, ακόμη κι η πιο χονδροειδής, είναι όπλο τους εναντίον μας. Ακόμη κι αν διαψεύδεται όχι μόνο από άλλο παρακείμενο άρθρο, αλλά από την επόμενη παράγραφο τους. Και είναι φυσικό αφού πρόθεση τους δεν ήταν να κάνουν πολιτική κριτική αλλά να ανατρέψουν αμέσως, απ' την επομένη κιόλας, κατά την πάγια τακτική της αστικής δημοσιογραφίας, την τεράστια θετική απήχηση της προκήρυξης μας, χωρίς καν νάχουν προλάβει να την διαβάσουν πραγματικά, γράφοντας οποιαδήποτε ψευδολογία τους περνάει απ' το μυαλό εναντίον μας. Σύγχυση που φάνηκε κι απ' την απόλυτη σιωπή που έπεσε μόλις δημοσιεύσαμε τη δεύτερη προκήρυξη μας, όπου αποκαλύπταμε την παραπάνω χυδαία πρακτική, όχι μόνο του άρθρου στο οποίο τυπικά απαντούσαμε αλλά και των περισσότερων άλλων που ουσιαστικά έκαναν το ίδιο πράμα... Κανείς τους δεν έβγαλε άχνα, αλλά έκαναν την πάπια, σαν να μιλούσαμε για εξωγήινους.

Μας καταλογίζουν πρόθεση να εμφανιστούμε νόμιμα στην πολιτική σκηνή —και ανησυχούνε σφόδρα γι' αυτό— και παράλληλα αδυναμία να την πραγματοποιήσουμε χωρίς να αντιλαμβάνονται ότι και μόνο η επίκληση από μέρους τους μιας τέτιας προοπτικής αυτοαναιρεί όλα όσα λένε, ότι δήθεν είμαστε απομονωμένοι. Αντίθετα σημαίνει ότι και αυτοί ακόμη αναγνωρίζουν ότι η 17N έχει πολύ μεγάλες συμπάθειες στις πλατύστερες λαϊκές μάζες και μια σημαντική ακτινοβολία που φοβούνται τα τελευταία χρόνια. Τους καθησυχάζουμε όμως: Δεν έχουμε καμιά απολύτως τέτια πρόθεση αφού συνειδητά απορρίψαμε το ρεφορμιστικό δρόμο και διαλέξαμε το δρόμο του δυναμικού παράνομου επαναστατικού αγώνα.

Βασικός και κύριος στόχος των δημοσιογράφων είναι ν' αποκρύψουν απ' το λαό το γεγονός ότι είμαστε μια επαναστατική πολιτική δύναμη κι ότι μια τέτια δραστηριότητα είναι σήμερα στη χώρα μας όχι μόνο δυνατή αλλά και πραγματικότητα. Φυσικό είναι λοιπόν να πρωτοστατούν οι αριστεροί δημοσιογράφοι, νομίζοντας ότι θα μπορέσουν έτσι να κρύψουν πιο εύκολα τη σημερινή φύση των Κ.Κ. Όπως ακόμη και στη περίπτωση Μαλλιού, όπου είχαν βαλθεί να πείσουν το λαό, επικαλούμενοι και τον τρόπο σύνταξης της προκήρυξης, ότι είμαστε χουντικοί πράκτορες, έτσι και σήμερα προσπαθούν να περάσουν μια πιο εκλεπτυσμένη συνταγή, αφού η παλιά δεν πείθει κανέναν μέσα στα κόμματα, ότι δήθεν είμαστε του ΠΑΣΟΚ και ότι αγωνιζόμαστε υπέρ της αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού. Πρόκειται για την πάγια πρακτική του μοντέρνου σταλινισμού. Παλιά όποιος διαφωνούσε ήταν πράκτορας, σήμερα είναι ΠΑΣΟΚ ή διαγραμμένος και αγωνίζεται για την αναδιάρθρωση του καπιταλισμού.

Και είναι αποκαλυπτικό ότι το σύνολο των αριστερών δημοσιογράφων, αλλά και ορισμένων δήθεν αριστεριστών, αποσιώπησαν τελείως τη συγκεκριμένη κριτική που κάναμε στα Κ.Κ. και αυτό που ονομάζαμε τα 2 ιστορικά λάθη των σημερινών ηγετών που μετέτρεψαν τα κόμματα από δυνάμεις επαναφοράς σε στηρίγματα του καθεστώτος, σε αριστερό άλλοθι του. Ένας μάλιστα απ' αυτούς τους δημοσιογράφους, χρησιμοποιώντας μια μεθοδολογία αντάξια της πατσαβούρας, όχι μόνο την αποσιώπησε αλλά τη διαστρέβλωσε τελείως, προσπαθώντας να τη γελοιοποιήσει, παρουσιάζοντας αποσπάσματα τελείως ξεκομμένα απ' την ουσία της κριτικής.

Κοντά σ' αυτούς, έχουμε και μερικούς παλιούς ή και νυν αριστεριστές που έχουν χρεωκοπήσει πολιτικά και έχουν γίνει οι κολαούζοι των καθεστωτικών δυνάμεων. Ορισμένοι από δαύτους, όντας κάτω απ' την άμεση ή έμμεση καθοδήγηση των μυστικών υπηρεσιών, προσπαθούν με διάφορες προβοκάτσες να παίξουν διάφορα

παιχνίδια σε βάρος μας. (Μην ξεχνάμε ότι σήμερα με το ΠΑΣΟΚ οι μυστικές υπηρεσίες έχουν συνεργάτες, σειρά από αριστερούς ή Πασόκους πούχουν στενές σχέσεις με πολλούς αριστεριστές.) Άλλοι πάλι, και όχι μόνο αριστεριστές, επιδίδονται σε μια βιομηχανία δηλώσεων αντι-17N, υπογραφών μοντέρνων δηλώσεων μετανοίας, μπας και τους κόψει το καθεστώς τα πραγματικά ή υποθετικά -προνόμια τους. Τέλος έχουμε και ορισμένα έντυπα, εβδομαδιαία, δεκαπενθήμερα, μηνιαία, πατριάρχες της ποιότητας και δεοντολογίας. Μερικά μάλιστα απ' αυτά μας κατηγόρησαν προβάλλοντας μια νέα ποιότητα, έναν αγοραίο συναισθηματισμό, αντάξιο σκηνοθέτη της Βουγιουκλάκη, γιατί ο Αγγελόπουλος ήταν γέρος (το κακόμοιρο το γεροντάκι...). Σύμφωνα με την πρωτοπόρα και μη λαϊκίστικη λογική, αυτό που μετράει δεν είναι η κοινωνική πρακτική αλλά η ηλικία. Αν όμως είναι νέος, θα συμφωνήσετε ρε παιδιά, να ξέρουμε, για τον επόμενο; Όχι, άρα λοιπόν αφήστε τα παιδιαρίσματα, για να μην πούμε τίποτε πιο βαρύ.

Το πιο ωραίο είναι ότι το «λαϊκίστικο» φύλλο που δεν χάνουν ευκαιρία να χτυπάνε υπήρξε το μόνο που σεβάστηκε την αλήθεια λέγοντας: Αν το κράτος είχε φυλακίσει τον Αγγελόπουλο θάταν μεν φυλακισμένος αλλά θα ζούσε. Που σημαίνει ότι με δυο λόγια είπε την ουσία, σεβάστηκε την αλήθεια: 1) ο Αγγελόπουλος είχε κάνει τεράστιες απάτες, 2) το κράτος δεν έκανε τίποτε εναντίον του άρα ήταν συνένοχο. Αντίθετα οι αρχιερείς της δεοντολογίας και της ποιότητας, προσπάθησαν να αποσιωπήσουν κανονικότητα αυτά τα γεγονότα, την αλήθεια, την ουσία της υπόθεσης, μιλώντας για γεροντάκια. Γιατί μπορεί βέβαια νάσαι ενάντια στην εκτέλεση, δεν μπορεί όμως να κρύβεις απ' τους αναγνώστες σου τις απάτες του Αγγελόπουλου ενάντια στη χώρα, και τα πρόστιμα του κράτους που δεν εισπράχτηκαν ποτέ.

Ο λαός όμως λέει: Πες μου ποιος σε πολεμάει και πώς, να σου πω ποιος είσαι. Το γεγονός ότι το σύνολο των καθεστωτικών δυνάμεων, απ' τη δεξιά μέχρι ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ΚΚΕ εσ. και ορισμένους χρεωκοπήσαντες αριστεριστές, έχουν συνασπιστεί στον ιερό τους αγώνα υπέρ του καπιταλισμού της λματ και του κράτους απατεώνα χυδαιολογώντας, διαστρεβλώνοντας, ψευδολογώντας ενάντια στη 17N, αποτελεί για μας την καλύτερη και ισχυρότερη επιβεβαίωση για τη σωστότητα της στρατηγικής και των επιλογών μας.

Αντίθετα βέβαια αν επικροτούσαν την δράση μας και "μας καλόπιαναν αυτό θάταν ένδειξη ότι έχουμε κάνει σοβαρά λάθη στις επιλογές μας. Ας μην έχουν λοιπόν καμιά αμφιβολία ότι θα επιμείνουμε σ' αυτές.

[Επεξεργασία] 1986-10-14 Προς Ποντίκι για Αγγελόπουλο

Σας στέλνουμε την πάρα κάτω σύντομη απάντηση στο σχόλιο σας της 10ης Οκτώβρη. Ζητάμε τη δημοσίευσή της, στο επόμενο φύλλο σας της 17ης Οκτώβρη, γιατί νομίζουμε ότι έχουμε αυτό το δικαίωμα.

Ομολογούμε ότι οφείλουμε να ευχαριστήσουμε τον συντάκτη του σχόλιου για τη 17N στο τελευταίο Ποντίκι. Επιβεβαίωσε απόλυτα όσα υποστηρίξαμε για ορισμένα έντυπα. Επαναλαμβάνοντας μάλιστα τη θέση που κριτικάραμε μας δίνει τη δυνατότητα να δείξουμε ολοκάθαρα σε τί συνίσταται αυτή η «δεοντολογία».

Ο συντάκτης σας γράφει στο τέλος του άρθρου του, σαν συμπέρασμα-θέση, τα εξής: «Τί σχέση έχει ένας (καταδικασμένος μάλιστα) βασανιστής της χούντας, με έναν απόμαχο της ζωής, που κάποτε εκπροσωπούσε τους κύριους καπιταλιστικούς κύκλους της άρχουσας τάξης: Από πού βγαίνει η... απήχησή;».

Αυτή η παράγραφος από μόνη της είναι ένα αποκαλυπτικό δείγμα-συμπύκνωση της «δεοντολογίας» και της «ποιότητας». Μέσα σ' αυτήν, παραλείποντας τις ανακρίβειες για το Μάλλιο, υπάρχουν 2 ψέματα και ένα εσφαλμένο συμπέρασμα που βγαίνει με τη βοήθεια των 2 ψεμάτων αυτών.

Ψέμα πρώτο: Το άρθρο λέει ότι ο Αγγελόπουλος ήταν απόμαχος. Οποιοδήποτε λεξικό και αν ανοίξετε θα δείτε ότι αμέσως σημαίνει κάποιος που έχει αποσυρθεί απ' την ενεργό υπηρεσία απ' το επάγγελμα του. Ξέρετε όμως πολύ καλά, σαν επαγγελματίας δημοσιογράφος, ότι ο Αγγελόπουλος εργαζόταν κάθε μέρα, στα γραφεία της Χαλυβουργικής, απ' τις 9 μέχρι περίπου 2.30. Ξέρετε ότι κάθε πρωί έρχονταν ένα από τα 4 αυτοκίνητα (Πλύμουθ, Μερσεντές, Χόντα, Γκολφ) με οδηγό για να τον μεταφέρει στο γραφείο. Και ξέρετε ότι μερικές φορές το έδιωχνε, κυρίως όταν είχε καλό καιρό, και πήγαινε με τα πόδια στο γραφείο του. Καθ' ότι επιστρέφοντας το μεσημέρι στο σπίτι του, χρησιμοποιούσε πάντα το αυτοκίνητο με τον οδηγό. Είναι λοιπόν ψέμα συνειδητό (δεν μπορεί να αγνοείτε τα πάρα πάνω) ότι ο Αγγελόπουλος ήταν απόμαχος.

Ψέμα δεύτερο: Λέτε ότι ο Αγγελόπουλος εκπροσωπούσε κάποτε (το υπογραμμίζουμε) τους κύριους καπιταλιστικούς ομίλους της άρχουσας τάξης, υπονοώντας καθαρά ότι σήμερα δεν τους εκπροσωπεί. Είναι όμως πασίγνωστο ότι ο Αγγελόπουλος εργαζόταν καθημερινά στα γραφεία της Χαλυβουργικής, και ότι μαζί με τον αδερφό του αποτελούσαν το πραγματικό κέντρο εξουσίας του καπιταλιστικού ομίλου τους. Έχοντας μοιράσει ανάμεσα τους τις διάφορες αρμοδιότητες, έπαιρναν τις κύριες αποφάσεις και διεύθυναν τις επιχειρήσεις τους, τόσο εδώ όσο και στο εξωτερικό. Αυτά είναι πασίγνωστα και δεν μπορείτε να αγνοείτε. Θα υπενθυμίσουμε ακόμη ότι όλα τα ειδησεογραφικά πρακτορεία ανάγγειλαν την εκτέλεση χαρακτηρίζοντας τον Έλληνα μεγαλοεπιχειρηματία της Ελβετίας ή Έλληνα μεγαλοεπιχειρηματία με μεγάλες επενδύσεις στην Αγγλία και Ελβετία. Κανένα όμως δεν μίλησε για πρώην μεγαλοκαπιταλιστή. Και αυτό λοιπόν είναι συνειδητό Ψέμα.

Ανοίγοντας μια μικρή παρένθεση, θα πούμε λίγα λόγια για την ηλικία του Αγγελόπουλου γιατί και εδώ προσπαθείτε ν' αποκρύψετε αυτό που γνωρίζετε σαν δημοσιογράφος υποτιμώντας τη νοημοσύνη των αναγνωστών σας. Το γεγονός ότι ο Αγγελόπουλος δούλεψε στην ηλικία των 79 χρόνων όχι μόνο δεν είναι περίεργο ή ενδεικτικό οικονομικών δυσκολιών, αλλά αντίθετα είναι κανόνας για όλους τους μεγαλοκαπιταλιστές. Όχι μόνο θέλουν να ελέγχουν άμεσα όλες τις υποθέσεις και τις κομπίνες τους μη έχοντας εμπιστοσύνη σε κανένα συνεργάτη τους, αλλά επί πλέον η συνέχιση της δουλειάς τους είναι γι' αυτούς βιολογική ανάγκη. Έχοντας ζήσει χωρίς στερήσεις με όλες τις ανέσεις, χωρίς νάχουν ποτέ τους κάνει κουραστική και επίπονη εργασία αλλά δουλεύοντας σε ιδεώδεις συνθήκες. Παίρνοντας άδειες όποτε θέλουν και πηγαίνοντας όπου θέλουν (είναι χαρακτηριστικό ότι ο Αγγελόπουλος είχε πάρει 3 εβδομάδες άδεια, το Μάρτη, ο δε αδερφός του όταν έμαθε την εκτέλεση γύρισε απ' την Ελβετία όπου προφανώς αναπαύονταν στο σαλέ τους). Με συνεχή τσεκ-απ και με γιατρούς που επιβλέπουν την υγεία τους μπορούν και συνεχίζουν -την εργασία μέσα σε άνετες συνθήκες μέχρι τα βαθειά τους γεράματα.

Αυτό κάνουν όλοι οι ξένοι κι Έλληνες μεγαλοκαπιταλιστές, ο Ανιέλι, ο Νιάρχος, ο Ανδρεάδης κλπ. Αυτό έκαναν ο Μποδοσάκης και ο Α. Τσάτσος που δούλευαν μέχρι το θάνατο τους στα 87 τους, ο Γάλλος μεγαλοβιομήχανος Ντασώ πέθανε πρόσφατα δουλεύοντας μέχρι πάνω από τα 90 του χρόνια. Αντίθετα βέβαια ένας οικοδόμος ή ένας εργαζόμενος στη Χαλυβουργική στα 50-55 του χρόνια είναι ουσιαστικά ερείπιο με κάμποσες σοβαρές ασθένειες ακόμη κι αν δεν είναι σακάτης. Αυτή την αβυσσαλέα διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στη ζωή των μεγαλοκαπιταλιστών και τη ζωή των

εργαζομένων, της μάζας του λαού, την αποκρύψατε γράφοντας για απόμαχα γεροντάκια.

Ξαναγυρίζοντας λοιπόν στα δυο σας ψέματα, βλέπουμε ότι τώρα πια άνετα βγαίνει το συμπέρασμα σας, ότι η εκτέλεση δεν είχε θετική απήχηση. Αυτό είναι λογική συνέπεια στην πάρα πάνω παράγραφο σας —αλλά και στην παλιότερη που παραθέσατε, του ότι ήταν απόμαχος και πρώην (κάποτε) μεγαλοκαπιταλιστής, δηλαδή δύο εξώφθαλμων ψεμάτων. Είναι πια τελείως καθαρό στον καθένα γιατί επικαλεστήκατε δύο τόσο χονδρά ψέματα. Μόνο μ' αυτά μπορούσατε να υποστηρίξετε ότι η ενέργεια μας δεν είχε θετική απήχηση. Για να χτυπήσετε την ενέργεια κατασκευάσατε αυθαίρετα και βάλατε στη θέση του πραγματικού Αγγελόπουλου έναν υποθετικό. Στη θέση του μεγαλοαπατεώνα, μεγαλοκαπιταλιστή που λήστευε με τις υπερτιμολογήσεις και εξήγαγε δεκάδες εκατομμύρια δολλάρια, σύμφωνα με όσα ανέφερε όλος ο τύπος και γνωρίζουν οι πάντες κι όχι μόνο εμείς, βάλατε ένα απόμαχο γεροντάκι που κάποτε ήταν καπιταλιστής. Με δυο λόγια κάνατε το μαύρο άσπρο, αντιστρέψατε την αλήθεια και την πραγματικότητα.

Μετά απ' τα πάρα πάνω, μετά το γεγονός ότι δεν σεβόσαστε τα απλά γεγονότα, την ίδια την πραγματικότητα, η δήθεν καλοπροαίρετη προβληματική σας, «κατά πόσον βοηθάνε τέτοιες ενέργειες το δρόμο προς τη Λαϊκή Εξουσία και το Σοσιαλισμό», όπως και διάφορα άλλα για τα οποία θάχαμε πολλά να πούμε, ηχούν τουλάχιστον ψεύτικα και παραπλανητικά. Κάποιος που παραποιεί έτσι την αλήθεια δεν μπορεί να ενδιαφέρεται ειλικρινά για τέτοια ζητήματα. Άλλες είναι οι προθέσεις του. Θα σας παρακαλούσαμε λοιπόν, αν απαντήσετε στα πάρα πάνω, να αφήσετε κατά μέρος την «δεοντολογία» και να περιοριστείτε στα απλά γεγονότα, και σε όσα σας καταλογίζουμε.

Αθήνα 14-10-86 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] 1987-02-01 Καψαλάκης

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΓΙΑΤΡΟΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ-ΑΠΑΤΕΩΝΑ ΕΙΝΑΙ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΜΕΝΕΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ
ΚΑΙ ΤΗ ΣΤΥΓΝΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΥ ΚΑΙ
ΑΡΡΩΣΤΟΥ

Στην τελευταία μας προκήρυξη όπου εξηγήσαμε γιατί χτυπήσαμε με βόμβες τις λαομίσητες Εφορίες, υποστηρίξαμε ότι στη χώρα μας σήμερα το καπιταλιστικό κράτος-απατεώνας, ενώ εισπράττει υποχρεωτικούς βαρείς φόρους και κάθε τύπου κρατήσεις απ' τους εργαζόμενους, δεν προσφέρει τις στοιχειώδεις υγειονομικές υπηρεσίες πρόληψης, περίθαλψης, θεραπείας, για τις οποίες υποτίθεται ότι εισπράττει. Με αποτέλεσμα να λειτουργούν σήμερα, όχι ένα σύστημα υγείας με ίσες και ισότιμες υπηρεσίες για όλους, αλλά δύο διαφορετικά συστήματα-κυκλώματα. Ένα υποβαθμισμένο κι εξευτελιστικό για τις πλατιές μάζες των εργαζομένων, τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού, κι ένα ιδιωτικό —είτε ντόπιο είτε στο εξωτερικό— για τη λματ και τους νεόπλουτους-προνομιούχους.

Τα πιο μελανά χρώματα δεν φτάνουν για να περιγράψουν τη ζοφερή και τραγική πραγματικότητα της Δημόσιας Υγείας. Αχούρια νοσοκομεία, ενδοноσοκομειακές λοιμώξεις που κάνουν θραύση, ακάθαρτα μαγειρεία. Ράντζα που μεταφέρονται απ' τους διαδρόμους στους θαλάμους κι αντίστροφα. Έλλειψη νοσηλευτικού προσωπικού με αναλογία 1 προς 1000 κατοίκους αντί 1 προς 200 στην Ευρώπη, έλλειψη κρεβατιών με αναλογία 3,5 προς 1000 κατοίκους αντί για 12 στην Ευρώπη. Έλλειψη κτιρίων και γιατρών. Γιατροί που δουλεύουν σε άθλιες συνθήκες. Λίστες αναμονής που φτάνουν το μήνα. Συμφόρηση, ουρές, εξοργισμένο κοινό και συνεχείς διαμάχες γιατρών-ασθενών στα εξωτερικά ιατρεία. Ανυπαρξία οποιασδήποτε ουσιαστικής

κάλυψης για τους ασφαλισμένους του ΙΚΑ, αφού οι διαδικασίες είναι εξωπραγματικές, εξευτελιστικές και τους στέλνουν κατευθείαν στα ιδιωτικά ιατρεία.

Και αν ακόμη ένας εργαζόμενος-βιοπαλαιστής κατορθώσει να μπει σ' ένα απ' αυτά τα αχούρια-νοσοκομεία πρέπει προηγουμένα να έχει ξεπουλήσει ό,τι έχει και δεν έχει ή να καταχρεωθεί για να συγκεντρώσει καμμιά δεκαριά φακελάκια. Φακελάκι για τον καθηγητή, χειρουργό, για τους βοηθούς τους, τον αναισθησιολόγο, τους άλλους γιατρούς, τις νοσοκόμες, μέχρι και τον κλητήρα. Τα φακελάκια έχουν γενικευτεί, είναι ο κανόνας για οποιαδήποτε θεραπεία όχι μόνο σοβαρής ασθένειας αλλά και μικρότερης.

Βέβαια υπάρχει και μια μικρή μειοψηφία γιατρών στα δημόσια νοσοκομεία που δεν παίρνει φακελάκια. Πόσο όμως θ' αντέξουν, αφού το ίδιο το σύστημα τους σπρώχνει προς τα εκεί. Πόσο θ' αντέξουν να δουλεύουν σε άθλιες συνθήκες, μερικές φορές πάνω από 300 ώρες το μήνα, με μικρό μισθό, τη στιγμή που άλλοι γιατροί, όχι αναγκαστικά πιο ικανοί ή έμπειροι, δουλεύοντας σε ιδιωτικές κλινικές εισπράττουν αστρονομικά ποσά που μηνιαία φτάνουν μέχρι και 100 φορές το δικό τους μισθό.

Η κατάσταση αυτή δεν δημιουργήθηκε σήμερα. Το ΠΑΣΟΚ όμως και σ' αυτόν τον τομέα φάνηκε αντάξιο του εαυτού του. Αρνούμενοι κάθε ουσιαστική αύξηση των δαπανών για την Υγεία που θα περιόριζε βαθμιαία τις ελλείψεις και θα ανέβαζε το επίπεδο της, υποβίβασε ακόμη τις προσφερόμενες υπηρεσίες. Με αποτέλεσμα απ' τη μια να δυσφημίσει και γελοιοποιήσει την ιδέα της δυνατότητας μιας αναβαθμισμένης και ισότιμης Δημόσιας υγειονομικής υπηρεσίας κι απ' την άλλη ν' ανοίξουν οι πιο λαμπρές προοπτικές για τις ιδιωτικές κλινικές. Ποτέ η κατάσταση δεν ήταν πιο ρόδινη γι' αυτές. Γιατί αυτές δεν κλείνουν με διατάγματα και άλλα ψευτοΕΣΥ αλλά θα υπάρχουν, ανθίζουν και θα αναπτύσσονται όσο ο τομέας της Δημόσιας Υγείας είναι τραγικά υποβαθμισμένος. Μόνο η αναβάθμιση του θα συρρίκνωνε τις ιδιωτικές κλινικές. Και αναβάθμιση δεν γίνεται χωρίς δαπάνες.

Έτσι ενώ στα λόγια η πολιτική του ΠΑΣΟΚ είναι υπέρ του ΕΣΥ, υπέρ του Δημόσιου τομέα και ενάντια δήθεν στις ιδιωτικές κλινικές, στην ουσία παίζει απόλυτα το παιγνίδι των κυκλωμάτων των μεγαλογιατρών-λαθρεμπόρων της υγείας του λαού και εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους. Οι τελευταίοι ξέρουν καλά ότι τα αχούρια-δημόσια νοσοκομεία είναι η δεξαμενή απ' την οποία αντλούν τα τεράστια κέρδη τους στις κλινικές τους. Και είναι οι πρώτοι πούχουν συμφέρον να διαιωνιστεί αυτή η κατάσταση και να μην προσφερθεί ποτέ ανθρώπινη υγεία για το λαό. Γι' αυτό χειροκροτούν με ικανοποίηση την πολιτική του ΠΑΣΟΚ στο χώρο της Υγείας.

Οι κύριοι αυτοί, αφού πλούτισαν τα περασμένα χρόνια εκμεταλλευόμενοι τον άρρωστο και έχοντας μετατραπεί από λειτουργοί στην υπηρεσία του ανθρώπου σε μεγαλολαθρέμπορους της υγείας του λαού, εισπράττοντας αθρόα φακελάκια είτε στέλνοντας απ' το παράθυρο τους ασθενείς στα ιδιωτικά τους ιατρεία, σήμερα επένδυσαν αυτά τα φακελάκια σε πολυτελείς κλινικές. Σ' αυτές εργάζονται σήμερα δήθεν μην έχοντας καμμιά σχέση με το δημόσιο, και με τους κανόνες, λένε, της αγοράς, ενώ απλά δουλεύουν σε μονοπωλιακό καθεστώς. Συνεχίζουν έτσι την παλιά τους τέχνη κόσκινο, να εισπράττουν κατευθείαν χέρι με χέρι, δηλαδή φοροδιαφεύγοντας, τεράστια ποσά για μία εγχείρηση π.χ., ανεξάρτητα απ' τα πόσα πληρώνει ο ασθενής στο νοσοκομείο για νοσηλεία. Υπάρχουν μεγαλογιατροί που παίρνουν έτσι, χέρι με χέρι, εκατοντάδες χιλιάδες δραχμές μέχρι και ένα εκατομμύριο για μία εγχείρηση.

Η θέση λοιπόν του Έλληνα αρρώστου, βιοπαλαιστή με κάπως σοβαρό πρόβλημα υγείας, είναι τραγική. Είναι ένα ανήμπορο κι ανίσχυρο θύμα ενός ανηλεούς εκβιασμού που του γίνεται απ' το συνασπισμό του κράτους-απατεώνα με το κύκλωμα των μεγαλο-γιατρών-λαθρεμπόρων της υγείας του λαού. Εξαναγκάζεται εκβιαστικά

να «επιλέξει» ανάμεσα σε τρεις δυνατότητες πούναι η μία χειρότερη απ' την άλλη: ή να πάει στο Δημόσιο με τα φακελάκια με κίνδυνο να μη θεραπευθεί ή να αντιμετωπίσει το φάσμα της οικονομικής καταστροφής του πληρώνοντας τεράστια ποσά που ξεπερνάνε το εκατομμύριο στο μονοπώλιο των μεγαλογιατρών είτε να πληρώσει ακόμη περισσότερα πηγαίνοντας στο εξωτερικό. Πόσοι και πόσοι άρρωστοι δεν πέθαναν σαν τα σκυλιά ή υπέστησαν ανήκουστες ταλαιπωρίες και βάσανα επειδή δεν είχαν να πληρώσουν τους μεγαλογιατρούς, σε δόξα των υψηλών ιδανικών που υπηρετεί το ιερό λειτούργημα του ιατρού. Πόσοι και πόσοι δεν καταστράφησαν, θύματα αυτής της πρωτότυπης κοινωνικής ανακατανομής του εισοδήματος, αφού καταχρεώθηκαν ή ξεπούλησαν ό,τι είχαν αποταμιεύσει με χίλιες θυσίες στη ζωή τους, για να πληρώσουν τους μεγαλογιατρούς ή να πάνε στο εξωτερικό.

Τη μόνη όμως διαφορετική ουσιαστική επιλογή που έχει ο οποιοσδήποτε αντίστοιχος βίοπαλαιστής, μισθωτός, όντας απλά κοινωνικά ασφαλισμένος, σε οποιαδήποτε χώρα της Ευρώπης, ο Έλληνας ασφαλισμένος δεν την έχει. Αυτός μπορεί να εγχειρίζεται, νοσηλεύεται, θεραπεύεται για οποιαδήποτε ασθένεια, οσοδήποτε σοβαρή, σε δημόσιο νοσοκομείο όχι αχούρι αλλά επιπέδου «Υγεία», σε άνετες συνθήκες, χωρίς να πληρώσει φράγκο, αφού τον καλύπτουν ολοκληρωτικά οι κοινωνικές ασφάλειες του. Γιατί λοιπόν να πληρώνει φόρους; γιατί να του γίνονται κρατήσεις;

Και το χειρότερο βέβαια θύμα αυτής της κατάστασης είναι ο Έλληνας αγρότης, ο κάτοικος της υπαίθρου. Γι' αυτά τα 3,5 εκατομμύρια μία αρρώστια ισοδυναμεί με καταστροφή. Σημαίνει εγκατάλειψη της εργασίας του χωρίς κάλυψη, ταξίδια και μετακόμιση με άλλα μέλη της οικογένειας του που θα τον φροντίζουν στα νοσοκομεία του κέντρου, σημαίνει τεράστιες ταλαιπωρίες, κόπους και έξοδα.

Άλλο ένα θύμα της κατάστασης της Υγείας είναι η γυναίκα. Δεκάδες χιλιάδες αμβλώσεις γίνονται στη χώρα μας, όπου ανθεί μία αντίστοιχη βιομηχανία. Στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων, οι γυναίκες οδηγούνται σ' αυτές χωρίς να υπάρχουν οι στοιχειώδεις κι απαραίτητες προφυλάξεις, χωρίς προηγούμενη εξέταση τους, με πλήρη αδιαφορία για ενδεχόμενες επιπλοκές. Σε συνθήκες που τις καθιστούν καθαρά εγκληματικές. Σε χρονικό διάστημα που πολλές φορές δεν ξεπερνάει την ώρα, οι χασάπηδες γυναικολόγοι (δεν μιλάμε βέβαια για όλους) τσεπώνουν από 20 μέχρι 50 χιλιάδες. Αυτή είναι η κύρια πηγή πλουτισμού τους και φοροδιαφυγής, αφού μερικές μόνο αμβλώσεις τη βδομάδα ανεβάζουν στα ύψη τα εισοδήματά τους.

Η διαιώνιση όμως αυτής της κατάστασης είναι συμφέρον όχι μόνο των γυναικολόγων αλλά και άλλων ισχυρών κοινωνικών δυνάμεων. Γιατί είναι ένα πολύ ισχυρό μέσον για τη συνέχιση της υποδούλωσης της γυναίκας, που εμποδίζει τη χειραφέτηση και την απελευθέρωση της. Οι γυναικολόγοι λοιπόν βρίσκονται σε ιερή συμμαχία με τα 2 βάρθρα της μικρομεσαίας υποκρισίας που ηγεμονεύει, την πατριαρχική οικογένεια και την πανίσχυρη, αντιδραστική και διεφθαρμένη Εκκλησία, με σκοπό όχι μόνο να μην υπάρξει καμιά συστηματική μαζική πληροφόρηση της Ελληνίδας για την αντισύλληψη αλλά αντίθετα να γίνεται συστηματική αποπληροφόρησή της. Έτσι μιλάνε συνεχώς για κινδύνους του τάδε μέσου αντισύλληψης, δίνουν χάπια π.χ. χωρίς προηγούμενες ιατρικές εξετάσεις ή που πρωτοκυκλοφόρησαν προ 20ετίας και δεν κυκλοφορούν πια στο εξωτερικό κλπ. Στόχος όλων αυτών είναι να διαιωνιστεί η συμφέρουσα σ' αυτές τις δυνάμεις σημερινή πραχτική της άμβλωσης-μέσο αντισύλληψης με την οποία αυξάνει η εκμετάλλευση της και επιδεινώνεται η θέση της μέσα στην κοινωνία.

Τέλος διδακτικό και αποκαλυπτικό είναι επίσης και το πρόσφατο σκάνδαλο του διαγωνισμού του ΙΚΑ για τις αξονικές τομογραφίες. Στην απεγνωσμένη τους προσπάθεια να φάνε ο καθένας τα περισσότερα, οι διάφοροι ανταγωνιστές

μεγαλογιατροί και μεγαλοεπιχειρηματίες που ενέσκυψαν σαν αρπαχτικά δεν κατόρθωσαν να συμφωνήσουν στη μοιρασιά. Έτσι, αδιαφορώντας τελείως για την εικόνα τους στον κόσμο και θεωρώντας προφανώς αυτονόητο και αναφαίρετο το δικαίωμα τους να εκμεταλλεύονται στυγνά τον άρρωστο και το δημόσιο χρήμα, έφτασαν στο σημείο να αλληλοκαταγγέλλονται ανοιχτά μέσω του τύπου, να αυτοαποκαλύπτονται σαν μεγαλοαπατεώνες, και να ξεσκεπάζουν σαν συνένοχο τους το επίσημο κράτος, που ανάλαβε να προσφέρει τον άρρωστο και το δημόσιο χρήμα λεία στους μεγαλογιατρούς, προσκαλώντας τους να τα βρούνε μόνοι τους στη μοιρασιά. Αντί να τους κόψει μεμιάς τα τεράστια κέρδη τους καλύπτοντας τις βασικές ανάγκες και αγοράζοντας το ίδιο τους αξονικούς τομογράφους (θα αρκούσαν γι' αυτό τα κονδύλια που πετάχτηκαν στο βρόντο, για να αποστρατευτούν το Δεκέμβρη 300 κηφίνες στρατηγοί 45άρηδες που θα διοριστούν σε υψηλόμισθες θέσεις). Ένα και μόνο στοιχείο αποκαλύπτει το μέγεθος της εκμετάλευσης. Κάποιος απ' τους ανταγωνιστές αποκάλυψε ότι έκανε πρόταση να εγκαταστήσει 3-5 αξονικούς τομογράφους τους οποίους μετά από την 5χρονη λειτουργία τους και με έκπτωση 20% θα δώριζε στα ΙΚΑ. Ο καθένας καταλαβαίνει ότι για να το προτείνει, σημαίνει ότι μέσα στα 5 χρόνια, ακόμη κι αν μετά οι τομογράφοι είναι άχρηστοι ή πεπαλαιωμένοι, θα τους έχει όχι μόνο ολοκληρωτικά αποσβέσει αλλά επιπλέον θα έχει αποκομίσει τεράστια κέρδη.

Όπως και στους άλλους τομείς, έτσι και στον τομέα της Υγείας, η ηγετική κλίκα του ΠΑΣΟΚ εμπαιζει ξεδιάντροπα το λαό. Γιατί γνωρίζει καλά ότι καμιά βελτίωση δεν μπορεί να υπάρξει, κανένα σύστημα ΕΣΥ να οικοδομηθεί, χωρίς μεγάλη αύξηση δημόσιων δαπανών. Αυτές όμως αποκλείονται απ' την πολιτική της λιτότητας. Προσπαθούν λοιπόν με την αχαλίνωτη λογοκοπία να κρύψουν το αναπόφευκτο της διαιώνησης της προηγούμενης τραγικής κατάστασης αν όχι χειροτέρευσης, ν' αποκρύψουν ότι τάχουν κάνει πλακάκια με τα κυκλώματα των μεγαλογιατρών.

Η πολιτική όμως της λιτότητας δεν είναι μία αναγκαία προσωρινή πολιτική για τη σταθεροποίηση της Οικονομίας. Είναι μία μόνιμη επιλογή, με στόχο την πτώση της αμοιβής εργασίας, την πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, που πηγάζει απ' τη θέση που έχει δώσει στη χώρα μας το διεθνές ιμπεριαλιστικό σύστημα διαίρεσης της εργασίας, σαν «υποτελές ξενοδοχείο» της μητρόπολης. Είναι μια επιλογή που έκαναν οι Δυτικές Τράπεζες, οι Βρυξέλες, η Ουάσιγκτον. Και η τελευταία έγνοια τους είναι η υγεία του ελληνικού λαού.

Αυτή την πολιτική ανέλαβε να διεκπεραιώσει δουλικά η ηγετική κλίκα του ΠΑΣΟΚ. Για να αποκρύψει όμως το πραγματικό κοινωνικό περιεχόμενο της, προβάλλει το παραμύθι της Εθνικής Άμυνας. Αν σφίγγει το ζωνάρι του σήμερα ο εργαζόμενος, αν συνεχίζει νάχει μεσαιωνικό σύστημα υγείας είναι γιατί θυσιάζεται για την αναγκαία Εθνική Άμυνα, λόγω της Τουρκίας, και όχι γιατί το προστάζουν οι Δυτικοί μεγαλοκαπιταλιστές. Δεν είναι αυτοί που γονατίζουν τη χώρα μας, με τις τεράστιες οικονομικές αδυναμίες, επιβάλλοντας της τις ψηλότερες στρατιωτικές δαπάνες απ' όλες τις χώρες του ΝΑΤΟ, 7,1% του ΑΕΠ, ενώ π.χ. η πλούσια Γερμανία δαπανάει 3,2%. Δεν είναι αυτοί που την εξαναγκάζουν να αιμορραγεί συνεχώς και να μη μπορεί να ορθοποδήσει, για να πληρωθούν οι Δυτικές Τράπεζες και τα μονοπώλια-κατασκευάστριες εταιρίες οπλικών συστημάτων, Φάντομ κλπ. Όπλα που της επιβάλλουν ν' αγοράζει ενώ είναι τελείως άχρηστα, όσο υπάρχει η πέμπτη φαλλαγγα, οι αμερικάνικες βάσεις και όσο παραμένει αμετάβλητη η δομή του Στρατού. Είναι άχρηστα γιατί μόνο η βάση της Ν. Μακρης μπορεί να τα εξουδετερώσει ηλεκτρονικά, να τα παραπλανήσει και ακινητοποιήσει όπως έκανε το 74 στην Κυπριακή τραγωδία εμποδίζοντας τα αεροπλάνα να πάνε στην Κύπρο, κι αποκαλύπτοντας ανάγλυφα τον εμπαιγμό του ελληνικού λαού σε σχέση με τη δήθεν Εθνική Άμυνα. Είναι άχρηστα τέλος γιατί ολόκληρος ο μηχανισμός των ανώτατων αξιωματικών που ελέγχει σήμερα

το Στρατό, όπως ακριβώς επί χούντας και επί Καραμανλή, πρακτορεύει είτε ξένα συμφέροντα Δυτικών μυστικών υπηρεσιών είτε τα συμφέροντα των Δυτικών κατασκευαστριών εταιριών. Άλλωστε δεν προσπαθούν ούτε καν να το κρύψουν. Μόλις αποστρατευθούν στα 45 τους, γίνονται χωρίς χρονοτριβή υψηλόμισθοι υπάλληλοι-αντιπρόσωποι αυτών των ξένων εταιριών. Όσο λοιπόν μας επιβάλλουν 7,1% δαπάνες, για τα διάφορα άχρηστα όπλα και για το κηφηνario που λέγεται Στρατός, όχι μόνο δεν θάχουμε Άμυνα, αλλά δεν θα βγούμε ούτε απ' τη λιτότητα, κι ούτε τέλος θάχουμε Υγεία.

Αποφασίσαμε λοιπόν να χτυπήσουμε πυροβολώντας στα πόδια έναν απ' τους μεγαλογιατρούς-μεγαλέμπορους της υγείας του λαού, το νευροχειρουργό Καψαλάκη Ζαχαρία. Σαν τέτοιος είναι συνυπεύθυνος μαζί με όλους τους μεγαλογιατρούς και το πολιτικό προσωπικό είτε της Ν.Δ. είτε ΠΑΣΟΚ, για την κατάντια και την τραγική κατάσταση της προσφερόμενης υγείας.

Η ενέργεια μας είναι μια έμπρακτη διαμαρτυρία, μια πράξη δυναμικής αντίστασης, για τη θέση που προορίζει στον Έλληνα ασθενή η κοινωνία μας, τη στυγνή, απάνθρωπη εκμετάλλευση του απ' το συνασπισμό του Κράτους με το Κύκλωμα των μεγαλογιατρών. Είναι μια προειδοποίηση προς όλους τους γιατρούς και μεγαλογιατρούς που παίρνουν φακελάκια είτε στα Δημόσια Νοσοκομεία είτε όταν παίρνουν αστρονομικά ποσά στις Ιδιωτικές Κλινικές, δουλεύοντας σε συνθήκες μονοπωλιακής προσφοράς που εξαναγκάζουν τους ασθενείς να καταφύγουν σ' αυτούς.

Είναι μια προειδοποίηση τέλος για όλους τους ανώτατους κρατικούς υπάλληλους που διοικούν τα διάφορα ασφαλιστικά ιδρύματα, όπως το ΙΚΑ και άλλα, για τον εμπαιγμό και την εκμετάλλευση του αρρώστου, εγκρίνοντας ποσά επιστροφής για δαπάνες νοσηλείας στους ασφαλισμένους μετά από μήνες ταλαιπωρίας που δεν φτάνουν ούτε το ένα δέκατο της πραγματικής δαπάνης τους.

Για ισότιμη Υγεία για όλο το λαό. Για καθαρά, σύγχρονα και άνετα νοσοκομεία. Για να καλύπτονται όλες οι δαπάνες απ' τα ασφαλιστικά ταμεία. Για τη Λαϊκή Εξουσία και το Σοσιαλισμό.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αθήνα 1-2-87 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] Λεωφορείο Αμερικανών

[Επεξεργασία] 1987-04-11 Λεωφορείο Αμερικανών [Ρέντη]

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ
ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Η ιστορία διδάσκει ότι η γραμμή του «διαίρει και βασίλευε» είναι μόνιμη στρατηγική του ιμπεριαλισμού. Χάρη σ' αυτή δημιούργησε, σε συνεργασία με τις ντόπιες αντιδραστικές ολιγαρχίες, τα αυθαίρετα και πλασματικά μικρά Αφρικανικά και Αραβικά κράτη με συνέπεια τις αδιάκοπες τοπικές συγκρούσεις και εντάσεις με τις οποίες ο μόνιμα κερδισμένος είναι ο ιμπεριαλισμός και σήμερα ιδιαίτερα ο αμερικάνικος.

Αυτή η στρατηγική δημιούργησε τη σημερινή τραγική κατάσταση στην Κύπρο μέσα από μία αδιάκοπη πορεία τριών δεκαετιών. Έχοντας σα μόνιμο στόχο όχι μόνο τη διαιώνιση της στρατιωτικής του παρουσίας στο νησί, λόγω της γεωγραφικής του θέσης, αλλά και την παραπέρα μετατροπή του σε κύριο προχωρημένο φυλάκιο των τρομοκρατικών του δυνάμεων στο χώρο της Μ. Ανατολής, έπαιξε με επιτυχία το χαρτί της Τουρκίας. Συμμάχησε στενά με τους φασίστες στρατοκράτες της Τουρκίας

αλλά και σημαντικά τμήματα της Ελληνικής μεγαλοαστικής τάξης. (Είναι γνωστό ότι ο Καραμανλής επιλέχτηκε απ' τους Αμερικάνους το 55 σαν αρχηγός της Δεξιάς, έχοντας συμφωνήσει μυστικά μαζί τους για τη συνθήκη-παγίδα της Ζυρίχης-Λονδίνου). Κατόρθωσε έτσι ένα τελείως δευτερεύον πρόβλημα της δεκαετίας του 50, μιας μειονότητας 18% διασκορπισμένης αναλογικά σε όλα τα χωριά του νησιού και χωρίς σοβαρό πρόβλημα συμβίωσης με την Ελληνική κοινότητα, να το μετατρέψει σε κύριο πρόβλημα. Τα πρώτα επεισόδια διαδέχτηκαν οι προβοκάτσες, οι βομβαρδισμοί του 64, η κατάληψη του 74 και η σημερινή ουσιαστική διχοτόμηση.

Έτσι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός κατόρθωσε, μετατρέποντας έναν έστω περιορισμένο πολιτικά αντιαποικιακό-αντιιμπεριαλιστικό αγώνα του 50 στη δήθεν αιώνια διαμάχη Ελλάδας-Τουρκίας, στην οποία παίζει το ρόλο του δήθεν ουδέτερου επιδιαιτητή, να πετύχει το μόνιμο στόχο του από τη δεκαετία του 50 και να βάλει πόδι στο νησί όπου έφτιαξε τεράστιες στρατιωτικές βάσεις στην Τουρκοκρατούμενη ζώνη του.

Η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται στο Αιγαίο. Δεν υπάρχει άνθρωπος σήμερα στη χώρα που να μην είναι απόλυτα πεισμένος ότι πίσω απ' τις διεκδικήσεις και απειλές του Τούρκικου επεκτατικού μιλιταρισμού, ότι πίσω απ' την πρόσφατη κρίση και την παρά λίγο σύρραξη βρίσκεται ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Άλλωστε τί χρεια αποδείξεων έχουμε όταν τα ίδια τα φερέφωνα του, Ουαϊνμπέργκερ και Περλ, το επιβεβαιώνουν με τις δηλώσεις και απειλές τους. Με την εκ των υστέρων παραδοχή-ομολογία ότι αυτοί σταμάτησαν προσωρινά το Σισμίκ, λες και θα μπορούσαν να το σταματήσουν (αν πραγματικά τόκαναν) αν δεν κινούσαν αυτοί τα νήματα. Τί χρεια αποδείξεων όταν ο ίδιος ο πρωθυπουργός, που εδώ και έξη χρόνια πασχίζει, κάνοντας το παν για να εδραιώσει την επικυριαρχία τους στη χώρα, να τους εξυπηρετήσει τα συμφέροντα με τον εξυπνότερο και αποτελεσματικότερο τρόπο, τους καταγγέλλει επίσημα σαν υπεύθυνους της κρίσης. Όταν αναγγέλλει την αναστολή της λειτουργίας της βάσης της Ν. Μάκρης, όταν απειλεί να κλείσει όλες τις αμερικάνικες βάσεις. Αποδεχόμενος στην πράξη την πλήρη χρεωκοπία της πολιτικής του ότι οι βάσεις εξυπηρετούν τα εθνικά συμφέροντα, κι ομολογώντας στην πράξη ότι όχι μόνο δεν μπορεί να υπάρξει εθνική ανεξαρτησία αλλά ούτε καν στοιχειώδης άμυνα της χώρας όσο λειτουργεί η πέμπτη φάλλαγγα των αμερικάνικων βάσεων στη χώρα.

Η πολιτική λοιπόν που βασίζεται στην παραμονή των βάσεων και τη συμμετοχή στο ΝΑΤΟ για να αποφύγουμε τη σύρραξη με την Τουρκία χρεωκόπησε τελείως και το ομολόγησε ο ίδιος ο Παπανδρέου με τις ενέργειες του. Η πολιτική αυτή οδήγησε τη χώρα στη σημερινή δεινή θέση όπου είναι υποχρεωμένη να υποκύψει στον εκβιασμό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Είτε θα υποκύψει μετά από τοπικά και χρονικά περιορισμένη ένοπλη συμπλοκή στο Αιγαίο (πρέπει να γίνεται διάκριση ανάμεσα στον γενικευμένο πόλεμο που αποκλείεται και την τοπική συμπλοκή που θα διαρκέσει το πολύ δύο τρεις μέρες, και αυτός είναι σημερινός στόχος του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, όπως το δήλωσαν τα φερέφωνα του, και είναι πολύ πιθανή) και μετά θα οδηγηθεί σε διαπραγματεύσεις, για να αποφύγουμε δήθεν το γενικευμένο πόλεμο. Διαπραγματεύσεις άνευ όρων απ' την Ελλάδα και εφ' όλης της ύλης, υφαλοκρηπίδα, εναέριος χώρος, νησιά, αλλά και κλείσιμο του Κυπριακού, αμερικανικές βάσεις. Είτε θα υποκύψει σήμερα, αποδεχόμενη τις ίδιες διαπραγματεύσεις εφ' όλης της ύλης, με μόνη την απειλή της 27 Μάρτη, χωρίς να ρίξει ούτε καν μια ντουφέκια για την τιμή των όπλων. Οι διαπραγματεύσεις αυτές θα παραμείνουν μυστικές ενώ ο Παπανδρέου, παραπλανώντας το λαό, θα τις διαψεύδει και θα δηλώνει επίσημα ότι δεν αποδέχεται καμιά συζήτηση παρά μόνο για το συνυποσχετικό. Η πολιτική αυτή έφερε τη χώρα μας σε μια θέση όπου έχει «μπρος γκρεμό και πίσω ρέμα».

Απ' αυτή τη θέση η χώρα μπορεί να βγει μόνο με μια ριζική αλλαγή πολιτικής. Με το άμεσο κλείσιμο όλων των αμερικάνικων βάσεων, την απομάκρυνση απ' τη χώρα των 164 πυρηνικών κεφαλών, την έξοδο απ' το ΝΑΤΟ. Μια τέτοια όμως αλλαγή πολιτικής, που σήμερα γίνεται επιτακτική, δεν επιτυγχάνεται με παρακάλια, με διπλωματικές παραστάσεις, με βερμπαλιστικές κι ανώδυνες ανακοινώσεις των κομμάτων. Μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την πλατύτερη μαζική και δυναμική κινητοποίηση, με μαζικούς μαχητικούς αλλά και δυναμικούς βίαιους αγώνες ενάντια στην αμερικάνικη ιμπεριαλιστική παρουσία στη χώρα μας. Και εδώ είναι που το ΚΚΕ έδειξε και στο ζήτημα της εθνικής ανεξαρτησίας, όπως ακριβώς και στο ζήτημα των άμεσων κοινωνικών αγώνων και διεκδικήσεων, ότι έχει γίνει η ουρά της μεγαλοαστικής τάξης. Έτσι αυτοί που αυτοπροβάλλονται σαν μπροστάρηδες στους αγώνες για εθνική ανεξαρτησία έβαλαν την ουρά κάτω απ' τα σκέλη, έμειναν τελείως αδρανείς, παθητικοί. Αφησαν να περάσει ανεκμετάλλευτη η μοναδική ευκαιρία που τους δίνονταν, καλώντας αμέ-σως, την ίδια μέρα της κρίσης, την Παρασκευή, εκατοντάδες χιλιάδες λαού σε μαχητική διαδήλωση ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στην Αμερικάνικη Πρεσβεία και άλλους τόσους το βράδυ στη βάση της Ν. Μάκρης, ν' ανεβάσουν το αγωνιστικό και αντιιμπεριαλιστικό φρόνημα του λαού. Ν' αγωνιστούν για ν' αλλάξουν την πολιτική κατάσταση και να πάρουν την πρωτοβουλία απ' την αστική τάξη. Μ' αυτή τους την ταχτική, έγιναν πραγματικοί σφογγοκολάριοι της μεγαλοαστικής τάξης και του Παπαντρέου. Αυτοί οι λαμπροί συνεχιστές των πολύχρονων, ματοβαμένων και πολλές φορές ένοπλων αγώνων του λαού μας για εθνική ανεξαρτησία του συνέχισαν αντάξια και ένδοξα σήμερα με την παθητικότητα τους, το χαρτοπόλεμο, τις ανώδυνες ανακοινώσεις, με το να χειροκροτούν γεμάτοι ικανοποίηση το ταξίδι του Παπούλια στη Σόφια.

Το ΚΚΕ σήμερα δεν εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, παρ' ότι έχει ακόμη αρκετή επιρροή και μέρος της είναι ακόμη εγκλωβισμένο σ' αυτό. Οι πρόσφατοι άμεσοι διεκδικητικοί αγώνες της τάξης, έδειξαν ανάγλυφα ότι βρίσκεται μέσω των συνδικαλιστικών εργατοπατέρων του σε μόνιμη αντίθεση-σύγκρουση με τους εργαζόμενους στα εργοστάσια, στις προβληματικές, σε όλους τους κοινωνικούς χώρους. Εκφράζει τα συμφέροντα ενός κοινωνικού πλέγματος που αποτελείται από το στρώμα της εργατικής αριστοκρατίας, δηλαδή υψηλόμισθων εργαζόμενων και συνδικαλιστών και της νέας μικροαστικής τάξης των φιλελεύθερων δημοκρατικών πτυχιούχων, γιατρών, μηχανικών, τεχνικών, δικηγόρων, δημοσιογράφων, οικονομολόγων, υπαλλήλων, γραφειοκρατών κλπ. Αυτό το πλέγμα δεν είναι βέβαια λματ ή προνομιούχοι παρ' ότι ένα μέρος του είναι το κατώτερο τμήμα των προνομιούχων, αλλά δεν είναι η εργατική τάξη στην παραγωγή κι ούτε οι άνεργοι. Είναι βολεμένοι, και σαν τέτοιοι, σε μια οποιαδήποτε πραγματική κινητοποίηση και αγώνα είτε για την εθνική ανεξαρτησία είτε για τα άμεσα κοινωνικά προβλήματα, δεν θα ρισκάρουν μόνο να χάσουν τις «αλυσίδες» τους αλλά το βόλεμα τους. Τη δουλίτσα τους, το καινούργιο αυτοκινητάκι τους, το εξοχικό τους. Και γι' αυτό δεν έχουν κανένα συμφέρον να κάνουν κανένα πραγματικό αγώνα. Δεν έκαναν ούτε μια πραγματική απεργία (κι όχι πανηγύρι, στάχτη στα μάτια όπως οι πρόσφατες) στα δύο χρόνια σκληρής λιτότητας, για να υπερασπίσουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, που μειώθηκε περίπου κατά το ήμισυ. Γι' αυτό η γραμμή τους είναι να σπανέ τις απεργίες, να πείσουν τους πραγματικούς εργαζόμενους να δεχτούν τη μείωση του μισθού τους, να δεχτούν τα πριμ και τις απολύσεις, να δεχτούν τη λιτότητα. Το πώς κινητοποιήθηκε ολόκληρος ο μηχανισμός τους ακόμη κι ο γραμματέας του κόμματος για να σπάσουν την απεργία των Τραπεζικών που θα μπορούσε νάχει επικίνδυνες προεκτάσεις για το ΠΑΣΟΚ και την οικονομική πολιτική του, είναι αποκαλυπτικό.

Ανάμεσα στ' άλλα λοιπόν μπαίνει ζήτημα σήμερα μιας νέας διαμεσολάβησης της εργατικής τάξης. Μπαίνει ζήτημα οικοδόμησης μιας νέας πολιτικής έκφρασης των συμφερόντων της προλεταριακής εργατικής τάξης. Αυτό το ζήτημα δεν είναι δουλειά μας να προβλέψουμε πώς θα λυθεί, τί μορφή θα πάρει, αλλά μπορούμε να πούμε ότι αναπόσπαστο κομμάτι του θα αποτελέσουν το σύνολο των γνήσιων εργατικών δυνάμεων της βάσης, εργατικών επιτροπών, ομάδων κλπ. που προήλθαν απ' τους άμεσους εργατικούς αγώνες στους μαζικούς χώρους, έκφρασαν γνήσια τα άμεσα συμφέροντα της τάξης, όποια κι αν ήταν η απόχρωση τους, και βρέθηκαν σ' αντίθεση με τις κομματικές-καθεστωτικές δυνάμεις του συμπλέγματος της εργατικής αριστοκρατίας-μικροαστών.

Αποφασίσαμε λοιπόν να χτυπήσουμε τις στρατιωτικές δυνάμεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη χώρα μας, ανατινάζοντας με βόμβα ένα απ' τα λεωφορεία που μεταφέρουν τους μισθοφόρους-στρατιωτικούς των βάσεων. Όπως έχουμε υποστηρίξει και παλιότερα οι δυνάμεις αυτές αποτελούν στρατιωτική δύναμη κατοχής και όσοι προσφέρουν τις υπηρεσίες τους σ' αυτή σαν μισθοφόροι, στις κύριες λειτουργίες της, κι όχι σαν σκουπιδιάρηδες ή οδοκαθαριστές, συντελούν έτσι στην εύρυθμη λειτουργία της, έχουν πλήρη συνείδηση του εγκληματικού και τρομοκρατικού χαρακτήρα της, του ρόλου τους κι ότι παίζουν με τη ζωή ολόκληρων λαών της περιοχής, με τους πυραύλους και τις πυρηνικές κεφαλές, προκειμένου να υπερασπίσουν τα συμφέροντα των αμερικάνικων μονοπωλίων και του διεθνούς δυτικού ιμπεριαλιστικού κατεστημένου, γράφοντας τους λαούς στα παλιά τους τα παπούτσια. Κατά συνέπεια όσοι συμμετέχουν σ' αυτή τη δύναμη έχουν συγκεκριμένη ευθύνη, όπως είχαν όσοι συμμετείχαν στις γερμανικές δυνάμεις κατοχής των Ναζί, και θα τους χτυπάμε χωρίς προειδοποίηση είτε είναι ανώτερο είτε μέσο είτε κατώτερο προσωπικό των βάσεων, εκτός απ το κατώτατο ελληνικό και αμερικάνικο προσωπικό των βάσεων.

Κι επειδή θ' αρχίσουν πάλι οι διάφοροι τσαρλατάνοι να μιλάνε για «στυγνούς τρομοκράτες» και δεν συμμαζεύεται, θα θυμίσουμε ότι οι μισθοφόροι που στελεχώνουν τις βάσεις, έχουν επιλέξει το επάγγελμα του επαγγελματία φονιά και ότι αυτοί ή οι συνάδελφοι τους κατέλαβαν στρατιωτικά, σκοτώνοντας αθώους πολίτες, προχτές τη Γκρανάντα, αυτοί συνεργάζονται με τους Κόντρας και απειλούν με εισβολή τη Νικαράγουα, και αυτοί τέλος πέρσυ βομβάρδισαν μαζικά μια ολόκληρη πόλη, την Τρίπολη της Λιβύης. Βομβάρδισαν ακόμη και νοσοκομεία και σπίτια σκοτώνοντας και τραυματίζοντας γέροντες, παιδάκια, τον άμαχο πληθυσμό. Αυτή η κατ' εξοχή ναζιστική, μαζικά τρομοκρατική και δολοφονική επιδρομή ενάντια στον άμαχο και αθώο λαό ενός κυρίαρχου κράτους αποδείχνει περίτρανα και αδιαμφισβήτητα ότι ο πρώτος τρομοκράτης, δολοφόνος των λαών, σε μαζική κλίμακα, είναι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Κι ότι ο αγώνας εναντίον του όχι μόνο στη χώρα μας, αλλά παγκόσμια είναι η σημαντικότερη υπόθεση κι επιταγή στις μέρες μας. Γιατί είναι αγώνας ενάντια στους πολεμικούς εξοπλισμούς, τα πυρηνικά όπλα, τον πόλεμο των άστρων. Είναι αγώνας για τον Τρίτο Κόσμο και την εκμετάλλευση του που τους χρηματοδοτεί τη ανεργία και την αυξανόμενη εξαθλίωση στις ανεπτυγμένες χώρες. Είναι αγώνας όχι μόνο των επαναστατικών κινημάτων αλλά όλων των δυνάμεων της ειρήνης, για μια διαφορετική κοινωνία, όπου η ειρήνη δεν θα βασίζεται στην «πυρηνική ισορροπία του τρόμου».

Απευθύνουμε λοιπόν θερμό συναγωνιστικό χαιρετισμό σε όλες τις αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις της περιοχής, που αγωνίζονται ενάντια του. Στον αδελφό Τούρκικο λαό, με τον οποίο δεν έχουμε τίποτε να χωρίσουμε. Στους Κούρδους και Τούρκους αγωνιστές που αγωνίζονται ένοπλα ενάντια στη στυγνή φασιστική δικτατορία και το αφεντικό της, τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Σε όλα τα επαναστατικά κινήματα της Μ. Ανατολής. Σε όλες τις αντιιμπεριαλιστικές

επαναστατικές ομάδες κι οργανώσεις της Δυτικής Ευρώπης και όλα τα μαζικά αντιιμπεριαλιστικά κινήματα. Και τους καλούμε να εντείνουν τον αγώνα με όλα τα μέσα εναντίον του.

ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥΡΚΙΑ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ ΔΕ ΣΑΣ ΘΕΛΕΙ Ο ΛΑΟΣ. ΠΑΡΤΕ ΤΙΣ ΒΑΣΕΙΣ
ΣΑΣ ΚΑΙ ΜΠΡΟΣ ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΟΛΕΣ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ
ΕΞΩ ΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ, ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟ ΝΑΤΟ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αθήνα 9-4-87 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. 1. Είχαμε τελειώσει το κείμενο μας όταν δημοσιεύματα του τύπου και μάλιστα του ανεπίσημου κυβερνητικού, έρχονται να επιβεβαιώσουν απόλυτα όσα υποστηρίζουμε εδώ αλλά και παλιότερα για τις αμερικάνικες βάσεις. Αυτά καταγγέλλουν ότι η βάση της Ν. Μάκρης «νέκρωσε» δύο αντιτορπιλικά τη στιγμή της κρίσης στο Αιγαίο, με παρεμβολή ψεύτικων στοιχείων στα ραντάρ τους. Και ότι έχει τη δυνατότητα να «νεκρώσει» και αχρηστεύσει οποιοδήποτε σκάφος ή αεροπλάνο παραπλανώντας έτσι τα ραντάρ του και τα ηλεκτρονικά όργανα που δίνουν αυτόματα τις εντολές, όπως ακριβώς τόκαναν και το 74 στη διάρκεια της Τουρκικής εισβολής στην Κύπρο.

Υ.Γ. 2. Άλλο δημοσίευμα, γραμμένο από δημοσιογράφο πούχει στενότερες σχέσεις με διάφορες μυστικές υπηρεσίες, επιβεβαιώνει και πάλι όσα είχαμε υποστηρίξει, σε προηγούμενο κείμενο για τον ελληνικό στρατό: ότι καμιά εθνική άμυνα δεν μπορεί να υπάρξει όσο το στρώμα των ανώτατων και ανώτερων αξιωματικών που κατέχουν τις θέσεις-κλειδιά και ελέγχουν το στρατό είναι διαβρωμένο απ' την πληθώρα των πρακτόρων του αμερικάνικου και δυτικού ιμπεριαλισμού. Έτσι και αν ακόμη κάποιος επιτελάρχης δώσει κάποια σωστή εντολή για χτύπημα του εχθρού, αυτή ακυρώνεται από κάποιον απ' τους πολυάριθμους αξιωματικούς του δικτύου αυτού πούχει βραχυκυκλώσει και ελέγχει ασφυκτικά την ηγεσία και τα διάφορα επιτελεία. Αυτό ακριβώς συνέβει τη στιγμή της κρίσης στο Αιγαίο, μας αποκαλύπτει άθελα του ο δημοσιογράφος, στην προσπάθεια του να παραπλανήσει τους αναγνώστες σχετικά με τα πραγματικά κίνητρα και τις δήθεν συνέπειες αυτής της ενέργειας, αλλά και να υποδείξει ανάλογη «υπεύθυνη» πρακτική, στους άλλους πράκτορες των επιτελείων. Όσα λοιπόν έγιναν το 74, απ' τις διάφορες χουντικές μαριονέτες των Αμερικάνων όπου ο ένας ακύρωνε τις εντολές του άλλου, συνεχίζονται και σήμερα.

11-4-87 17Ν

[Επεξεργασία] 1987-08-05 Λεωφορείο Αμερικανών [Καβούρι]

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 5-8-87

ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ
ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Το 1983, στην προκήρυξη όπου εξηγούσαμε τους λόγους της δίκαιης εκτέλεσης του πράκτορα της CIA και υπαρχηγού της αμερικάνικης στρατιωτικής αποστολής Τσάντες, υποστηρίξαμε ότι όσα έγιναν σε σχέση με τις βάσεις συνιστούν τη μεγαλύτερη μεταπολεμική απάτη σε βάρος του λαού μας. Λέγαμε ότι την πρώτη απάτη της αθέτησης και παραβίασης των προεκλογικών υποσχέσεων για μια Ελλάδα ανεξάρτητη, για το σπάσιμο των δεσμών εξάρτησης και το διώξιμο των αμερικάνικων βάσεων, διαδέχονταν τότε μια δεύτερη: η συμφωνία του 83 με την ψεύτικη και

απατηλή υπόσχεση ότι δήθεν οι βάσεις θα φεύγαν σε 5 χρόνια, δηλαδή το 88. Συμφωνία που παρουσίαζε τότε το ΠΑΣΟΚ με το σύνθημα: ο αγώνας τώρα δικαιώνεται.

Τις δύο αυτές απάτες διαδέχεται σήμερα μια τρίτη και σημαντικότερη. Αντί να κλείσουν οι βάσεις χωρίς καμιά συζήτηση, όπως ισχυρίζονταν οι διάφοροι πασόκοι το 83, η κυβέρνηση αρχίζει διαπραγματεύσεις με τους φονιάδες αμερικάνους ιμπεριαλιστές για την αιώνια παραμονή τους, προβάλλοντας σαν αιτιολογία ένα παραμύθι για μικρά παιδιά, τους δήθεν εθνικούς λόγους. Επειδή όμως η κυβέρνηση είναι τελείως γυμνή από επιχειρήματα και εντελώς αναξιόπιστη, κινητοποίησε και πάλι τους τσαρλατάνους δημοσιογράφους για τους οποίους ακόμη και ο υφυπουργός εξωτερικών Πάγκαλος λέει: ότι κατά δεκάδες πρακτορεύουν ξένα συμφέροντα, για να αποκρύψουν την αλήθεια και να μας το πλασάρουν με κάποια σοβαροφάνεια. (Όχι μόνο βέβαια τους φιλικούς της, αφού η Ν.Δ. συμφωνεί με τους χειρισμούς του Παπανδρέου.) Εφ' όσον οι Αμερικάνοι ικανοποιήσουν ορισμένα αιτήματα μας στο Αιγαίο και στην Κύπρο, η παραμονή των βάσεων θάναι θετική αφού θα εξυπηρετεί τα μεγάλα εθνικά μας συμφέροντα, μας λένε. Αυτοί όμως οι πληρωμένοι κοντυλοφόροι δεν γνωρίζουν ότι αυτή η έωλη πολιτική, είναι η πολιτική του Παπανδρέου από το 81; Δεν γνωρίζουν ότι από τότε λύσσαξε να ζητάει απ' τους Αμερικανούς και το ΝΑΤΟ εγγυήσεις για το Αιγαίο και αυτοί να τον λαιμοκοπούν; Να ζητάει αποχώρηση Τούρκικων στρατευμάτων και λύση του Κυπριακού και αντίθετα τα Τούρκικα στρατεύματα με αμερικανικό οπλισμό ν' αυξάνουν, να δημιουργείται το Τουρκοκυπριακό κράτος; Δεν γνωρίζουν ότι αυτή η πρακτική απέτυχε παταγωδώς αφού η κατάσταση χειροτέρευσε σοβαρά και στην Κύπρο αλλά και στο Αιγαίο, όπου με την καθοδήγηση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού φτάσαμε το Μάρτη στην παρά λίγο σύρραξη; Ασφαλώς το γνωρίζουν σαν επαγγελματίες δημοσιογράφοι. Αλλά πρέπει να αποκρύψουν την αλήθεια, να παρουσιάσουν σαν καινούργια μια χρεωκοπημένη πολιτική, να παρουσιάσουν σα «σοβαρό επιχείρημα» ένα παραμύθι της Χαλιμάς, μια φτηνή δικαιολογία, αφού είναι η μόνη που απόμένει στον Παπανδρέου για να πετύχει τον οριστικό διακανονισμό του ζητήματος των βάσεων, σύμφωνα με τις βουλές των κυρίων του, των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Η πρόσφατη κρίση στο Αιγαίο, οι καταγγελίες του φιλοκυβερνητικού τύπου ότι η βάση της Ν. Μάκρης νέκρωσε με ηλεκτρονικές παρεμβολές τις επικοινωνίες με τα πλοία, οι απειλές του πρωθυπουργού ότι θα κλείσει τη βάση της Νέας Μάκρης, οι επίσημες καταγγελίες ότι πίσω απ' τον Τούρκικο επεκτατισμό βρίσκεται ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, απέδειξαν για μια ακόμη φορά ότι όσο υπάρχουν οι αμερικάνικες βάσεις στη χώρα μας δεν υπάρχει εθνική ανεξαρτησία, αλλά ούτε καν οι προϋποθέσεις για μια στοιχειώδη εθνική άμυνα. Τόχουμε διακηρύξει άμπολλες φορές, ίσως νάναι μονότονο, αλλά το ζήτημα της εθνικής ανεξαρτησίας είναι ζήτημα αρχών, δεν παζαρεύεται, δεν διαπραγματεύεται. Είναι το δεύτερο σκέλος του περίφημου εθνικού ζητήματος που ταλανίζει τον τόπο επί δεκαετίες. Οι ρίζες αυτού του αιτήματος για εμπέδωση ενός ανεξάρτητου βίου δίχως ξένες επεμβάσεις —που θα υπάρχουν όσο έχουμε τις αμερικάνικες βάσεις— είναι πολύ βαθιά ριζομένες. Τις έχουν ποτίσει με το αίμα τους γενιές και γενιές αγωνιστών, στους πιο πολύμορφους αγώνες, με ή χωρίς το όπλο στο χέρι, για να πετύχουν την πραγματοποίησή του. Και δεν θ' αφήσουμε κανένα Παπανδρέου να ξεπουλήσει αυτούς τους αγώνες, που αποτελούν την ψυχή του λαού μας και της ιστορίας του.

Αποφασίσαμε λοιπόν να επαναλάβουμε το χτύπημα του Απριλίου. Αποφασίσαμε να χτυπήσουμε και πάλι τη στρατιωτική δύναμη κατοχής της χώρας μας, τις δυνάμεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Τους τρομοκράτες, χωροφύλακες, φονιάδες των λαών ολόκληρης της περιοχής της Ανατολικής Μεσογείου και Μέσης Ανατολής. Αποφασίσαμε ν' ανατινάξουμε με βόμβα ένα από τα λεωφορεία που μεταφέρουν το

στρατιωτικό προσωπικό τους, δηλαδή τους επαγγελματίες μισθοφόρους-φονιάδες των βάσεων. Αυτές οι δίκαιες λαϊκές επαναστατικές ενέργειες θα συνεχιστούν μέχρις ότου κλείσουν όλες οι αμερικάνικες βάσεις στη χώρα, μέχρις ότου φύγει και ο τελευταίος Αμερικάνος μισθοφόρος-στρατιώτης, μέχρις ότου φύγει και ο τελευταίος Τούρκος στρατιώτης των δυνάμεων κατοχής απ' τη Κύπρο.

ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥΡΚΙΑ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΔΕ ΘΑ ΜΕΙΝΗ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ ΔΕΝ ΣΑΣ ΘΕΛΕΙ Ο ΛΑΟΣ. ΠΑΡΤΕ ΤΙΣ
ΒΑΣΕΙΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΜΠΡΟΣ ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ, ΕΞΩ ΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ, ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟ
ΝΑΤΟ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ Ο ΑΓΩΝΑΣ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αθήνα 5-8-87 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. Η επανατοποθέτηση του αγάλματος του προέδρου Τρούμαν επιβεβαιώνει ότι ο Παπανδρέου έχει μεταμορφωθεί σε τυφλό υπηρέτη των κυρίων του, των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, και ότι οι λεγόμενες διαπραγματεύσεις για τις βάσεις είναι σκέτο θέατρο. Δεν είναι μόνο ότι το άγαλμα είναι το μισητό σύμβολο της αμερικάνικης επικυριαρχίας στη χώρα μας, αλλά επί πλέον ο Τρούμαν σαν ηγέτης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού δεν δίστασε να διαπράξει ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, αφού σπάνια η ιστορία έχει να επιδείξει μαζική δολοφονία 70.000 πολιτών σε μια φορά, με μια μόνο βόμβα όπως στη Χιροσίμα, τον Αύγουστο του 45 κι ενώ η έκβαση του πολέμου είχε κριθεί. Κανένας πολιτικός, όχι σοσιαλιστής, αλλά ακόμη και απλά δεξιός, που θα διατηρούσε μια σχετική ανεξαρτησία και αξιοπρέπεια, δεν θα δέχονταν να γελοιοποιηθεί με τέτοιο τρόπο. Φτάνοντας στο σημείο — για να αποφύγει την ομόθυμη λαϊκή αντίθεση κι οργή — να στήσει το άγαλμα στα κρυφά, μέσα στη νύχτα με τη συνοδεία των ΜΑΤ, και χρονικά την ημέρα-επέτειο της Χιροσίμα. Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές μ' αυτήν τους την ενέργεια κατάφεραν να περάσουν το μήνυμα ότι αυτοί είναι οι κυρίαρχοι, αυτοί επιβάλλουν τους όρους τους και δεν υπάρχει καμία διαπραγμάτευση.

10-8-87 17Ν

[Επεξεργασία] Καλαμά

[Επεξεργασία] 1987-10-11 Καλαμά [Α']

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 11-10-87

Δεν είναι η πρώτη φορά που οι ασφαλίτικοι μηχανισμοί καταβάλλουν συγκινητικές προσπάθειες για να μπλέξουν τη 17Ν στις διάφορες πλεκτάνες τους. Έτσι στην περίπτωση της σκευωρίας Κρυστάλλη δεν δίστασαν να κατασκευάσουν μια πλαστή οργάνωση, την «Αντιστρατιωτική Πάλη», που αλληλογραφούσε δήθεν με τη 17Ν, ενώ παράλληλα διεκδικούσε με πλαστά κείμενα εκτελέσεις που δεν είχαν γίνει. Σκευωρία που καταγγείλαμε τότε. Στη συνέχεια υποστήριζαν μέσω δημοσιογράφων πούχουν αναλάβει τις δημόσιες σχέσεις της Ασφάλειας ότι σε κάποιο σπίτι είχε βρεθεί μια γραφομηχανή που έμοιαζε με αυτήν της 17Ν ή και ένα πιστόλι που ίσως είχε χρησιμοποιηθεί στην εκτέλεση του πράκτορα Μομφεράτου. Ψέματα τόσο χονδροκομμένα και εξώφθαλμα που ανάγκαστηκαν να τα εγκαταλείψουν και οι ίδιοι.

Σήμερα πια, έχοντας το περιθώριο του ενός χρόνου από τότε που ανακάλυψαν τη γιάφκα της οδού Καλαμά και μπορώντας έτσι να κατασκευάσουν με την άνεση τους οτιδήποτε στοιχείο γούσταραν, για να δημιουργήσουν τις ανάλογες εντυπώσεις και να μα-νιπουλάρουν εύκολα την κοινή γνώμη, παρουσιάζουν μια νέα παραλλαγή της σκευωρίας Κρυστάλλη, υποτίθεται κάπως πιο «προσεγμένη» .

Σε σχέση όμως με τη 17N, και παρ' όλο ότι υπάρχει καθοδήγηση της CIA όπως θα εξηγήσουμε πάρα κάτω, πάλι την πάτησαν.

Ισχυρίζονται ότι στη γιάφκα της οδού Καλαμά βρήκαν ένα κλειδί που ανοίγει τις πόρτες του Σίμκα που χρησιμοποιήσαμε στη δίκαια εκτέλεση του σταθμάρχη της CIA και άρα αρχιεγκληματία του λαού μας Ουέλς. Αλλά εμείς, για να απαλλοτριώσουμε το Σίμκα, δε χρησιμοποιήσαμε κλειδί. Και αυτό το γνωρίζανε οι τότε αστυνομικές υπηρεσίες. Διαλέξαμε αυτό το μοντέλο αυτοκινήτου γιατί ήτανε απ' τα εύκολα για απαλλοτρίωση δίχως κλειδί. Στην πόρτα έχει τριγωνάκι που παραβιάζεται εύκολα και όχι μονοκόματο τζάμι. Το τιμόνι δε μπλοκάρει. Και το κυριότερο, έχει κάτω απ' το τιμόνι τα καλώδια, που ενώνοντας τα πολύ γρήγορα και εύκολα, βάζεις μπροστά το αμάξι. Δεν είχαμε λοιπόν ούτε χρειαστήκαμε κανένα κλειδί..

Για τους ίδιους άλλωστε λόγους ευκολίας, χρησιμοποιήσαμε και στη δεύτερη ενέργεια, δηλαδή στη δίκαια εκτέλεση του βασανιστή Μαλλιού, το ίδιο ακριβώς μοντέλο αυτοκινήτου, που το βάλαμε μπροστά με τον ίδιο ακριβώς τρόπο.

Εκεί όμως που αποδεικνύεται περίτρανα ότι τα πάρα πάνω είναι αληθινά και όχι λόγια του αέρα από μέρους μας κι ότι η Ασφάλεια λέει ψέματα, είναι στην τρίτη μας ενέργεια, στη δίκαιη εκτέλεση του υποδιοικητή των εγκληματιών MAT, Πέτρου, και του σωματοφύλακα γορίλα του, Σταμούλη: Το αυτοκίνητο που χρησιμοποιήσαμε τότε ήταν ένα παλιό μοντέλο FIAT 125 και είχε τα ίδια χαρακτηριστικά με το Σίμκα. Τριγωνάκι που παραβιάζονταν εύκολα, τιμόνι που δεν μπλόκαρε, και καλώδια κάτω απ' το τιμόνι. Αυτά ήταν βέβαια κάπως πιο μπερδεμένα απ' το Σίμκα, αλλά η σύνδεση των τριών βασικών ήταν εύκολη. Για να συνδέσουμε αυτά τα καλώδια και να βάλουμε σε λειτουργία το αμάξι, είχαμε χρησιμοποιήσει μερικούς συνδετήρες. Αυτοί έμειναν πάνω στα καλώδια, όταν εγκαταλείψαμε το αυτοκίνητο αμέσως μετά την ενέργεια μας. Έτσι αυτούς τους συνδετήρες τους βρήκε τότε η Ασφάλεια, και όπως έγραψε ο τύπος, άρχισε έρευνες απ' τη μια στα μαγαζιά που τους πουλούσαν για ν' ανακαλύψει ποιοι τους αγόρασαν, κι απ' την άλλη στα σπίτια διάφορων αριστεριστών που θεωρούσε ύποπτους, μπας και βρει κανέναν παρόμοιο σπίτι τους. Το γεγονός άλλωστε ότι τα καλώδια ήταν τραβηγμένα απ' τις υποδοχές τους, μπορεί να βεβαιωθεί ακόμη και σήμερα απ' τον ιδιοκτήτη του αυτοκινήτου. Κατά συνέπεια η Ασφάλεια ήξερε καλά ότι και τότε δε χρησιμοποιήσαμε κλειδί.

Θα προσθέσουμε τέλος ότι και πιο πρόσφατα στη βομβιστική ενέργεια στα MAT στην Καισαριανή, χρησιμοποιήσαμε και πάλι σαν δεύτερο αυτοκίνητο Σίμκα, που κυκλοφορούσαμε πάλι με τα καλώδια και χωρίς κλειδί. Όταν βρέθηκε απ' την Ασφάλεια, τα καλώδια ήταν βγαλμένα απ' τις υποδοχές τους.

Συμπέρασμα, η άποψη της Ασφάλειας ότι βρέθηκε κλειδί του Σίμκα που χρησιμοποιήσαμε για τον Ουέλς είναι ένα ακόμη ψέμα της για να μας μπλέξει, ένα κατασκευασμένο στοιχείο της σκευωρίας που αναπτύσσεται με στόχο να δικαιολογήσει τις συλλήψεις και τη συνέχιση τους, για να φτάσει δήθεν στη 17N.

Κι επειδή δεν πιστεύουμε στις συμπτώσεις —παρ' ότι θεωρητικά υπάρχει η πολύ μικρή πιθανότητα να βρέθηκε τυχαία σε μια αρμαθιά τόσων κλειδιών ένα που ν' άνοιγε την πόρτα του Σίμκα — προκύπτει αβίαστα το ερώτημα. Ποιος έβαλε στην αρμαθιά αυτό το κλειδί που άνοιγε την πόρτα του Σίμκα, για να μας συσχετίσουν με την υπόθεση; Ποια μυστική υπηρεσία; Ελληνική ή αμερικανική; Γιατί ξεχνάμε ότι η γιάφκα της Καλαμά είχε εντοπισθεί πολύ πριν εισβάλουν σ' αυτή πέρσι επίσημα πια οι αστυνομικοί, μετά τη δήθεν βλάβη και διαροή του νερού, όταν οποιαδήποτε μυστική υπηρεσία μπορούσε να μπει και να βάλει όποιο στοιχείο ήθελε, π.χ. το κλειδί του Σίμκα, παρ' ότι ήξεραν ότι εμείς παίρνουμε τα αμάξια με τα καλώδια, μόνο και μόνο για να μας συσχετίσουν, να δημιουργήσουν σύγχυση, να παρουσιάσουν ότι χτύπησαν τη 17N ή ότι βρίσκονται στα ίχνη της. Οι προηγούμενες γραφομηχανές και

οι ψεύτικες αλληλογραφίες πλαστών οργανώσεων του Κρυστάλλη μεταμορφώθηκαν σήμερα σε κλειδιά και πινακίδες αυτοκινήτων.

Ανάλογη είναι και η σκευωρία των πινακίδων. Αγνοούμε παντελώς όσα λέει η Ασφάλεια για άλλες κλεμμένες πινακίδες, αυτοκίνητα κλεμμένα που βρέθηκαν, κλειδιά με αριθμούς κλπ., και δεν μπορούμε καν να ελέγξουμε αν πράγματι αυτά συνέβηκαν. Ένα πράγμα όμως δηλώνουμε κατηγορηματικά. Το βράδυ που απαλλοτριώσαμε τις πινακίδες για το FIAT 125, πήραμε μόνο αυτές και καμιά άλλη. Η απόδειξη όμως και η εξήγηση αυτής της σκευωρίας — όπως το κάναμε πιο πάνω για τα κλειδιά— δεν είναι τόσο εύκολη αυτή τη στιγμή, γιατί αυτή εκτυλίσσεται σε περισσότερες χρονικές στιγμές για τις οποίες δεν έχουμε σήμερα καμιά πληροφορία. Μπορούμε να δώσουμε μια πολύ ισχυρή ένδειξη, που θα κρίνει ο καθένας. Η 17N στη δωδεκάχρονη επαναστατική της δραστηριότητα, ποτέ μέχρι τώρα δεν έχει απαλλοτριώσει το ίδιο βραδυ, όχι μονό απ τον ίδιο δρόμο, αλλά κι απ την ίδια γειτονία, περισσότερες από ένα ζευγάρι πινακίδες αυτοκινήτου, για λόγους ευνόητους στον καθένα. Και προκαλούμε ανοιχτά την Ασφάλεια να βγει και ν' αποδείξει το αντίθετο παρουσιάζοντας τέτιες πινακίδες.

Αν επεκταθήκαμε λίγο σ' αυτήν τη σκευωρία των κλειδιών είναι γιατί δείχνει με τρόπο χειροπιαστό τη νέα τακτική της Ασφάλειας. Επειδή τα πραγματικά στοιχεία που υπάρχουν — σπίτια, οπλισμός — δεν ενοχοποιούν κανένα, δίπλα σ' αυτά προστίθενται μια σειρά από κατασκευασμένα στοιχεία. Η τακτική δε συνίσταται στην απόδειξη της παράβασης του νόμου από κάποιον, αλλά στην κατασκευή στοιχείων που να επιβαρύνει κάποιον που θεωρούν ύποπτο. Πρόκειται δηλαδή για καθαρά φασιστική πρακτική πούναι απόρροια της συνεργασίας, μιας αστυνομίας που δεν υπήρξε ποτέ δημοκρατική και της αμερικάνικης, που υπήρξε ένας απ' τους σκαπανείς του κοινωνικού εκφασισμού της χώρας της. Ας προσθέσουμε ότι εδώ υπάρχει συγκεκριμένη ευθύνη της λεγόμενης αυτόνομης Δικαιοσύνης που δέχτηκε όλη την παραπάνω πρακτική.

Έχουμε και λέμε λοιπόν: βρέθηκε μισό αποτύπωμα στη γιάφκα, βρέθηκαν φωτογραφίες που τραβήχτηκαν μέσα στη γιάφκα, βρέθηκε χειρόγραφο σημείωμα, κάποιος τηλεφώνησε και κάρφωσε το Μαρίνο ότι έβαλε τη βόμβα στο Υπουργείο Οικονομικών. Το καθένα απ' αυτά τα στοιχεία από μόνο του είναι κατασκευασμένο, γελοίο ή ανύπαρκτο. Όλα μαζί όμως είναι απαραίτητα στους εγκεφάλους της σκευωρίας, μαζί με τα πραγματικά στοιχεία —οπλισμός, γιάφκες— και τα άλλα κατασκευάσματα —κλειδιά, πινακίδες— που δείχνουν σύνδεση δήθεν με τη 17N. Αυτή τους επιτρέπει να παραπέμψουν με βαριές κατηγορίες και χωρίς πραγματικά στοιχεία τους συλληφθέντες, αφού υποτίθεται ότι έτσι θα φτάσουν στη 17N. Και για να δέσει κάπως καλύτερα η υπόθεση, μέσω των διάφορων δημοσιογράφων, πούναι στενοί συνεργάτες της Ασφάλειας, αναπτύσσουν την άποψη ότι δήθεν οι συλληφθέντες — ή και ο Τσουτσουβής — ήταν συνεργάτες ή βοηθητικά μέλη της 17N, παρ' ότι γνωρίζουν ότι αυτά είναι χονδροκομμένα ψέμματα πούχουμε καταγγείλει επανειλημμένα στο παρελθόν.

Ενώ συντάσσαμε αυτήν την ανακοίνωση κυκλοφόρησε βδομαδιάτικο σατυρικό φύλλο με νέα αποκλειστική πληροφορία: βρέθηκε κλειδί της μηχανής που χρησιμοποιήθηκε στον πράκτορα Τσάντες. Αμάν πια. Έλεος. Όχι άλλα στοιχεία. Μερικές τέτιες κοτσάνες ακόμη, «αποκλειστικές πληροφορίες», και θάχουμε εξαρθρώσει την οποιαδήποτε σοβαρότητα τους. Καλά δεν ξέρουν ότι δεν ήταν μηχανή αλλά βέσπα; Και δεν γνωρίζουν όλοι αυτοί οι ειδήμονες περί τα τρομοκρατικά, ότι μια βέσπα παίρνει πολύ εύκολα αποσυνδέοντας ένα και μόνο καλώδιο, κι ότι αυτό βέβαια κάναμε κι εμείς; Για να δούμε τί καινούργιο «στοιχείο» θα σκαρφιστούν τώρα οι διάφοροι φωστήρες μας.

Γιατί όμως ξεκίνησε σήμερα αυτή η σκευωρία. Για να δώσουμε μιαν απάντηση πρέπει να δούμε και ορισμένες άλλες πτυχές της υπόθεσης. Η κατάσταση της Εθνικής Οικονομίας, κατάσταση συνεχούς αποβιομηχάνισης και δυνάμωσης των δεσμών εξάρτησης, απαιτεί συνεχή νέα δάνεια απ' τις μεγάλες Δυτικές Τράπεζες. Έτσι ο Παπανδρέου είναι σήμερα έρμαιον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. (Η λέξη μπορεί να φανεί βαριά, αλλά τί άλλος χαρακτηρισμός αρμόζει σε έναν πολιτικό που παραδίνει τμήματα ολόκληρα του κρατικού μηχανισμού, όπως η Ασφάλεια ή οι μυστικές υπηρεσίες, για να μη μιλήσουμε για το Στρατό, στα χέρια των αμερικάνων ιμπεριαλιστών;). Μετά λοιπόν τις δύο πρόσφατες σημαντικές βομβιστικές επιθέσεις μας ενάντια στα λεωφορεία των αμερικάνικων τρομοκρατικών δυνάμεων κατοχής, οι διάφορες υπηρεσίες του πανικοβλήθηκαν, λύσσαξαν στην κυριολεξία και σήμαναν γενικό συναγερμό, με ένα και μόνο στόχο: να χτυπηθεί η 17Ν. Ο στόχος αυτός γίνεται ακόμη πιο πιεστικός, ενόψει των διαπραγματεύσεων για τη συμφωνία παραμονής των βάσεων και το λεγόμενο δημοψήφισμα.

Απαίτησαν λοιπόν και έχοντας τον Παπανδρέου στο χέρι πέτυχαν να επιβάλουν τις απόψεις τους για τη 17Ν και την εφαρμογή του πλάνου τους. Αυτό συνίσταται στο να ξεκινήσει αμέσως η Ασφάλεια μια επιχείρηση συλλήψεων υπόπτων, εκμεταλλευόμενη ό,τι στοιχεία έχει μαζέψει απ' το 75, κατασκευάζοντας τα υπόλοιπα και ποντάροντας έτσι ότι θα φτάσει και στη 17Ν. Ολόκληρη η Αστυνομία δουλεύει τώρα σε διεκπεραιωτικό μηχανισμό κάτω απ' τις εντολές της αμερικάνικης CIA και το σχέδιο αυτό εκτυλίσσεται μπροστά μας σήμερα. Το μόνο απρόβλεπτο στοιχείο γι' αυτούς ήταν ότι η δραστηριότητα του Πρέκα τους υποχρέωσε να επισπεύσουν την πραγματοποίησή του.

Οι αμερικάνικες προδιαγραφές είναι ορατές ακόμη και στις λεπτομέρειες της επιχείρησης. Πέρα απ' τη συνεχή παραπληροφόρηση μέσω των δημοσιογράφων, σημειώνουμε την όλη επιχείρηση που κατάληξε στη στυγνή φασιστική δολοφονία του Πρέκα. Εκατοντάδες μπάτσοι με πολιτικά να ζητούν σε δήθεν αγανακτισμένοι πολίτες το λυντσάρισμά του πασχίζοντας να δημιουργήσουν συναίνεση για τη φασιστική πρακτική τους. Οι άνδρες των ειδικών δυνάμεων να ξυλοκοπούν το Μαρίνο και να το παρουσιάζουν μέσω των δημοσιογράφων ότι χτυπήθηκε από πολίτες. Τέλος η δολοφονία που είναι συνέπεια του συνδυασμού αλλαλούμ της αμερικάνικης πολιτικής-διαταγής, που επιτάσσει να σκοτώνονται οι «τρομοκράτες» σε τέτοιες περιπτώσεις, και της ελληνικής ιδιαιτερότητας — ο Πρέκας έκανε βόλτες στο μπαλκόνι κοροϊδεύοντας τους χωρίς να προφυλάσσεται — που επέβαλλε να μη σκοτωθεί. Έτσι αυτή η δολοφονία διέλυσε το μύθο των ειδικών δυνάμεων, αποκάλυψε το πραγματικό τους ποιόν, τους ξεσκέπασε πανηγυρικά σαν μια συμμορία ανίκανων, θρασυδείλων χαραμοφάηδων. Έχοντας όλα τα πλεονεκτήματα με το μέρος τους, υπερσύγχρονο οπλισμό, αλεξίσφαιρα γιλέκα, έχοντας περικυκλώσει τον Πρέκα, όντας καμιά εκατοστή ακροβολισμένοι απέναντι σε έναν, δηλαδή παίζοντας εκ του ασφαλούς αφού δεν διέτρεχαν κανένα κίνδυνο, όχι μόνο δεν κατόρθωσαν να τον συλλάβουν, αλλά μόλις ο Πρέκας εμφανίστηκε στο μπαλκόνι κι έριξε έναν πυροβολισμό στον αέρα, τα 'καναν στην κυριολεξία και απάντησαν με καταιγισμό σφαιρών. Μπορούμε να πούμε λογικά ότι ο Πρέκας πέφτοντας δολοφονημένος απ' τις σφαίρες τους, τους εκδικήθηκε άσχημα. Τους ξεβράκωσε με τον πιο εξευτελιστικό τρόπο.

Όσον αφορά τέλος την ουσιαστική πολιτική και κοινωνική πλευρά της υπόθεσης ας σημειώσουμε ότι και εδώ τα λεγόμενα προοδευτικά κόμματα κι ο τύπος τους ήταν ανύπαρκτα. Ασχολήθηκαν πάλι με τις αστυνομικές ανθυπολεπτομέρειες για να μην αναλύσουν, εξηγήσουν, προσδιορίσουν τις βαθιές κοινωνικές αιτίες που οδηγούν σε μια τέτια δραστηριότητα. Έχοντας σαν παράδειγμα τη δική τους πρακτική και προσπαθώντας να περιορίσουν τις πάρα πάνω διαστάσεις της, εξακολουθούν να

μιλάνε για κέντρα που κινούν τα νήματα, μετατρέποντας και πάλι το μαρξισμό σε αστυνομικίστικη αντίληψη της ιστορίας. Τελείως όμως αντίθετα υπήρξε η αυθόρμητη αντίδραση του κόσμου στη βάση. Αυτή τη διάσταση την έδειξε ανάγλυφα, μια πρόσφατη δημοσκόπηση για μιαν άλλη υπόθεση. Ένα ποσοστό 30% που γίνεται 40% για τη νεολαία θεωρεί ότι η απόπειρα ενάντια στο Ραυτόπουλο απ' την «Ε.Ο. 1η Μάη» είχε σαν αίτιο την οικονομική πολιτική και τη γραμμή της ΓΣΕΕ, ενώ αντίθετα ο λεγόμενος δημοκρατικός τύπος και τα κόμματα σε ποσοστό περίπου 90% υποστήριζε ότι υπεύθυνη ήταν η CIA για λόγους αποσταθεροποίησης.

Σε μια κοινωνία που βρίσκεται σε προχωρημένο στάδιο αποσύνθεσης, όπου βασιλεύει σε όλες τις κορυφές των θεσμών η απάτη, τα σκάνδαλα, η ληστεία, το ψέμα και η διαφθορά, ο εμπαιγμός, είναι τελείως φυσικό να υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος που τους έχει κανονικά γραμμένους. Αυτή η κατάσταση νομιμοποιεί και δικαιώνει τον οποιοδήποτε Πρέκα, που δεν έχει άλλη επιλογή για να ζήσει σαν άνθρωπος. Βάση ποιας αρχής, ποιας αξίας πούχουν μείνει όρθιες θα τους καταδικάσει η κοινωνία; Ποιος απ' τους θεσμούς της σέβεται αυτές τις αξίες και αρχές, η κυβέρνηση; η Δικαιοσύνη; η Αστυνομία; τα κόμματα; ο τύπος; η εκκλησία; για να τους καταδικάσει. Είναι συνεπώς τελείως φυσικό, τα καλύτερα τμήματα της νεολαίας μπρος σε πλήρες αδιέξοδο της νόμιμης κοινωνίας, να την απαρνούνται με την πρακτική τους, να στρέφονται στην παράνομη ένοπλη δράση ενάντια στο καθεστώς διψώντας να ζήσουν σε μια κοινωνία τελείως διαφορετική.

Αυτό το πολιτικό ρεύμα της εξωκοινοβουλευτικής παράνομης δράσης είναι εδώ και χρόνια όχι μόνο μια πραγματικότητα στη χώρα μας, αλλά επί πλέον τα γεγονότα του τελευταίου χρόνου δείχνουν ότι αποτελεί τη μόνη ουσιαστική αντιπολίτευση στην κυβέρνηση, στο καθεστώς της σαπίλας. Ότι στη Βουλή παίζεται ένα θέατρο ανάμεσα στα δύο μεγάλα κόμματα του καθεστώτος και τους συνυπεύθυνους κομπάρσους της αριστεράς. Αυτές τις αλήθειες κανείς πια σήμερα δεν μπορεί να κρύψει, γράφοντας «για σκοτεινά κέντρα που καθοδηγούν» και άλλες ηλιθιότητες αυτοί που μιλάνε για «παιδαρέλια» και ψάχνουν τους εγκεφάλους, ας ρίξουν μια ματιά στην απολογία π.χ. του Σμυρναίου. Ας συγκρίνουν το επίπεδο της μ' αυτό των γραπτών των δημοσιογράφων που αναζητούν τους εγκεφάλους, και η σύγκριση θα είναι συντριπτική σε βάρος τους. Και θ' αναγκαστούν να ομολογήσουν τότε ότι το «παιδαρέλι» των 20 χρόνων, όπως τον αποκαλούν υποτίθεται υποτιμητικά, δεν έχει καμιά απολύτως ανάγκη από καμιά καθοδήγηση και κανένα εγκέφαλο, που να τον καθοδηγήσει δήθεν στην πολιτική του δραστηριότητα.

Η άποψη λοιπόν ότι υπάρχει ένα κέντρο, η 17N, που καθοδηγεί τους πάντες, δεν τους συμφέρει μόνο αστυνομικά, για να δικαιολογήσουν τις συλλήψεις, αλλά και πολιτικά, για να περιορίζουν τις διαστάσεις του πολιτικού ρεύματος της επαναστατικής αριστεράς. Άλλες υπηρεσίες του καθεστώτος γνωρίζουν ότι αυτή η θεωρία είναι ψέμα, άλλες απλά το υποψιάζονται, κανένας όμως δε θέλει και δεν έχει συμφέρον να το ομολογήσει, θ' αναγκαστούν όμως να το παραδεχτούν έμπραχτα ότι έχουν σπάσει τα μούτρα τους, γι' άλλη μια φορά, προχωρώντας κι αναπτύσσοντας τη σημερινή σκευωρία.

Αθήνα 11-10-87 Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

[Επεξεργασία] 1987-10-14 Καλαμά[B΄]

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 14-10-87

Μετά τη δημοσίευση της ανακοίνωσης μας, η Ασφάλεια βλέποντας να πλανάται απειλητικά ο κίνδυνος να καταρρεύσει η νέα της σκευωρία σε σχέση με τη 17N, πριν καν την ξεκινήσει, αισθάνθηκε την πιεστική ανάγκη να βγει να τη στηρίξει με τα ετοιμόρροπα δεκανίκια του Δροσογιάννη, τις νέες ψευδολογίες του. Σε σχέση με τα «νέα» του στοιχεία πούναι και μια έμμεση ομολογία της ανυπαρξίας των στοιχείων, έχουμε να πούμε τα εξής;

—Σίμκα του Ουέλς. Ο Δροσογιάννης παρουσίασε την κατάθεση του ιδιοκτήτη που λέει ότι δεν είχε ίχνη παραβίασης και πρόσθεσε: «Τι τριγωνάκια και αηδίες λένε ότι έσπασαν. Αφού το αυτοκίνητο του ανθρώπου ήταν εντάξει όταν το παράτησαν». Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης όχι μόνο ψεύδεται αλλά είναι και τελείως άσχετος με τη δουλειά που κάνει. Εμείς ποτέ δεν είπαμε ότι σπάσαμε το τριγωνάκι. Είπαμε ότι το παραβιάσαμε. Αφού δεν καταλαβαίνει, θα του το εξηγήσουμε. Περνώντας απ' το τριγωνάκι ένα οποιαδήποτε λεπτό κατσαβίδι ανασηκώνεις το μηχανισμό που το ασφαλίζει, το σπρώχνεις και το παραθυράκι ανοίγει χωρίς να σπάσει τίποτε. Αυτό το ξέρουν οι πάντες και μόνο ο στρατηγός μας και η Ασφάλεια το αγνοούν. Στη συνέχεια περνάς το χέρι μέσα και ανοίγεις την πόρτα. Και δεν υπάρχει κανένα ίχνος παραβίασης.

Για τα καλώδια τώρα. Λέει ο Δροσογιάννης: «Δεν είχαν κοπεί». Πάλι άσχετος είναι. Δεν χρειάζεται να κοπεί τίποτε. Τα τρία καλώδια καταλήγουν σε τρία φις που μπαίνουν σε τρεις υποδοχές της κλειδαριάς. Τα τραβάς απ' τις υποδοχές, τραβάς πρίζα και ενώνεις τα φις. Βέβαια πώς γίνεται να τα ενώσεις απλά χωρίς να αφήσεις ίχνη και να μπορείς να τα ξαναβάλεις, αυτό είναι πολύ απλό, αλλά ας βρει και κάτι μόνος του ο στρατηγός.

Το Σίμκα της ενέργειας ενάντια στον Ουέλς το πήραμε έτσι με τα καλώδια. Το τιμόνι του δεν μπλόκαρε και αυτά που λένε ο Δροσογιάννης αλλά και ο ιδιοκτήτης — αγνοούμε γιατί— είναι ψέματα αφού εμείς το οδηγήσαμε έτσι. Αν μπλόκαρε το τιμόνι ή θάμασταν θύματα ατυχήματος ή θα μας πíanανε στην ενέργεια. Εμείς πιστεύουμε ότι και σήμερα ακόμη — αν δεν έχει γίνει παρέμβαση που νάχει αλλάξει το σύστημα της κλειδαριάς — αν βγουν τα καλώδια και ενωθούν, το αμάξι θα λειτουργήσει κανονικά χωρίς να μπλοκάρει το τιμόνι. Το γεγονός πάντως ότι ο ίδιος μιλάει με κατηγορηματικότητα για πράγματα που αγνοεί (π. χ. τρίγωνα, καλώδια) είναι πολύ περίεργο.

Εμείς βέβαια δεν ισχυριστήκαμε —όπως γράφτηκε— ότι ποτέ δεν χρησιμοποιήσαμε κλειδιά. Στην πρώτη όμως φάση της δραστηριότητας μας, στις τρεις πρώτες ενέργειες (Ουέλς, Μάλλιος, Πέτρου), η μονή μέθοδος που χρησιμοποιήσαμε ήταν τα καλώδια και όχι τα κλειδιά. Σήμερα δεν μας κοστίζει τίποτε να το αποκαλύψουμε, αφού η Ασφάλεια το ξέρει απ' τον Πέτρου —βρήκε καλώδια, συνδετήρες — αλλά και απ' την ενέργεια ενάντια στα ΜΑΤ στην Καισαριανή (βρήκε τα καλώδια του Σίμκα βγαλμένα).

Τότε όμως αυτή ήταν η μόνη μας μέθοδος —ιδίως στις δύο πρώτες— και έπρεπε να την προφυλάξουμε. Γι' αυτό όταν εγκαταλείπαμε τα αυτοκίνητα δεν ήταν άμεσα κατανοητό με ποιο τρόπο τα είχαμε πάρει. Σήμερα βέβαια η Ασφάλεια τραβάει τα μαλλιά της, βλέποντας εκνευρισμένη την πλήρη ανικανότητα της ν' ανακαλύψει πώς παίρναμε τα αυτοκίνητα και έχοντας μπλέξει άγρια μ' αυτήν τη σκευωρία του κλειδιού του Σίμκα.

-FIAT 125. Ανάμεσα στο Σίμκα και το FIAT υπήρχε μια διαφορά. Τα καλώδια κατέληγαν σε φις, ήταν περισσότερα και ήταν σε σημείο που δύσκολα μπορούσες να τα ξαναβάλεις. Έτσι απ' τη μια χρησιμοποιήσαμε συνδετήρες κι απ' την άλλη τους αφήσαμε πάνω, αδιαφορώντας για το αν πια θα μάθαιναν τη μέθοδο. Πιστεύουμε λοιπόν ότι και οι μπάτσοι όταν το επέστρεψαν στον ιδιοκτήτη του, δεν τάχανβάλει

μέσα στις υποδοχές. Ας πάνε λοιπόν οι δημοσιογράφοι να τον ρωτήσουν. Λέγεται Λένιν Κουτσουφλάκης και έμενε στην Ευφρονίου στο Παγκράτι.

-Σίμκα στα ΜΑΤ στην Καισαριανή. Εδώ πια αφήσαμε τα καλώδια με τα φics έξω απ' τις υποδοχές τους. Ακόμη το τριγωνάκι, τυχαία, τη στιγμή της παραβίασης έφυγε απ' τη θέση του, και τόχαμε στηρίξει κάπως πρόχειρα. Αυτό το Σίμκα τόχαμε πάρει απ' την Καλλιθέα και είχε συναγερμό. Γιατί λοιπόν ο Δροσογιάννης δεν μας διαψεύδει σ' αυτά; Γιατί κάνει το κορόιδο και δε λέει τίποτε; Γιατί τέλος δεν μας παρουσίασε όπως τον προκαλέσαμε ανοιχτά, πότε πήραμε το ίδιο βράδυ περισσότερα από ένα ζευγάρι πινακίδες;

- Πινακίδες. Σ' αυτήν τη σκευωρία έχουμε και νέες ψευδολογίες του Δροσογιάννη. Μαθαίνουμε σήμερα απ' το στρατηγό ότι χρησιμοποιήσαμε κάποιο αυτοκίνητο που είχε κλαπεί (;), ΤΟΥΥΟΤΑ, σα δεύτερο στην ενέργεια ενάντια στον Πέτρου. Κι ότι ο Τσουτσου-βής, που κατά την Ασφάλεια έχει κάποια σχέση μ' αυτό, ήταν στη 17Ν από το 75 μέχρι το 80 και άρα γι' αυτό το αυτοκίνητο χρησιμοποιήθηκε στον Πέτρου. Ο άνθρωπος συνειδητοποιεί τώρα ότι οι φίλοι του, οι αμερικάνοι, πιέζοντας τον να ξεκινήσει αυτήν τη σκευωρία, τον έμπλεξαν άσχημα με αποτέλεσμα νάχει ζοριστεί και ν' αραδιάζει ό,τι του κατέβει για να ξεμπλέξει. Έχει στην κύριολεξία χάσει τ' αυγά και τα πασχαλιά. Τον παραπέμπουμε στο δημοσιογράφο Μαύρο που κατακρεούργησε αυτήν τη θεωρία του σε άρθρο την Κυριακή 11 Οκτώβρη στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία.

Όσον αφορά τέλος τους γρυλισμούς του ενάντια στη 17Ν. Ένα πράγμα θα του πούμε. Ο λαός μας λέει: σκύλος που γαυγίζει δε δαγκώνει. Αν ο Δροσογιάννης και η Ασφάλεια ξέρανε τί κάνανε, αν είχανε πράγματι στοιχεία, δε θα λέγανε τίποτε, θα σιωπούσαν προσπαθώντας να μας αποκοιμίσουν και θα περνούσαν στη δράση, δηλαδή σε συλλήψεις. Αυτή είναι η αλφαβήτα κάθε τακτικής την οποία όμως στη χώρα μας οι στρατηγοί οφείλουν να διδαχθούν απ' τους προσκόπους. Τ' άλλα είναι φτηνή φιλολογία, που δείχνουν ότι είναι γυμνοί και σκευωρούν.

Αθήνα 14-10-87 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] Κάρος

[Επεξεργασία] 1988-01-15 Κάρος [Α΄]

ΝΑ ΚΛΕΙΣΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ συνεχίζοντας την τακτική της συστηματικής εξαπάτησης του ελληνικού λαού άρχισε και συνεχίζει τις διαπραγματεύσεις με τον κύριο εχθρό του, τους φονιάδες των λαών αμερικάνους ιμπεριαλιστές, για την αιώνια παραμονή των στρατιωτικών τους βάσεων στη χώρα. Σήμερα δεν πρόκειται να εξηγήσουμε τους λόγους και τις αιτίες της σημερινής δίκαιας ενέργειας μας. Αυτοί είναι πασίγνωστοι στο λαό μας, έχουν εξηγηθεί πάμπολλες φορές και όχι μόνο από μας. Έχουν διατυπωθεί πρόσφατα στις προκηρύξεις για τις δύο αντιιμπεριαλιστικές ενέργειες μας ενάντια στα στρατιωτικά λεωφορεία μεταφοράς των αμερικάνων μισθοφόρων φονιάδων, στο Ρέντη και στο Καβούρι.

Για να μπορεί όμως ο καθένας νάχει καθαρό στο μυαλό του το μέγεθος της εξαπάτησης και να σταθμίσει ανάλογα το σημερινό λόγο του Παπαντρέου, θα θυμήσουμε απλά τί έλεγε στη βουλή στις 2 του Νοέμβρη του 83, στη συζήτηση για τη συμφωνία για τις βάσεις που θα υπόγραφε τότε η κυβέρνηση. Έλεγε λοιπόν ο Παπαντρέου: «Μπήκε το ερώτημα: Είναι συμφωνία απομάκρυνσης η παραμονής; , και το ερώτημα το έχουν θέσει και οι δυο παρατάξεις που αντιπολιτεύονται το

ΠΑΣΟΚ στη Βουλή. Η απάντηση αγαπητοί φίλοι, είναι ότι είναι συμφωνία για την απομάκρυνση των βάσεων. Υπάρχει η πολιτική βούληση της κυβέρνησης, που προκύπτει σαφέστατα από δηλώσεις και ανακοινώσεις, ότι εννοούμε πως σε 5 χρόνια τερματίζεται η παρουσία των βάσεων. Αυτό που έχει σημασία είναι η πολιτική βούληση του λαού μας, της κυβέρνησης του. Και η βούληση αυτή είναι ότι οι βάσεις φεύγουν σε πέντε χρόνια».

Ο τότε υφυπουργός εξωτερικών Καψής δήλωνε στη Βουλή, στην ίδια συζήτηση: «Το 1988 θα είμαστε εμείς κυβέρνηση, εμείς θα κλείσουμε τις βάσεις».

Τέλος ο εισηγητής του ΠΑΣΟΚ βουλευτής Καζάκης δήλωνε; «Εμείς έχουμε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι οι βάσεις δεν εξυπηρετούν το εθνικό συμφέρον» και εξηγούσε ότι «το άρθρο 12 της συμφωνίας του 83 καθορίζει με κρυστάλλινη διαύγεια ότι η συμφωνία αυτή είναι συμφωνία απομάκρυνσης των βάσεων σε ορισμένο χρόνο. Η διατύπωση της δεν επιδέχεται ούτε άλλη ερμηνεία ούτε παρερμηνεία».

Δεν νομίζουμε λοιπόν ότι μπορεί να υπάρξει ούτε ένας Έλληνας — πέρα απ' τους γνωστούς πληρωμένους κοντυλοφόρους — που να δίνει κάποια βάση στα σημερινά φληναφήματα του Παπαντρέου για να δικαιολογήσει τις διαπραγματεύσεις.

Έτσι αποφασίσαμε να χτυπήσουμε με ισχυρή βόμβα, έναν απ' τους σημαντικούς πράκτορες της CIA, τον Τζ. Κάρος, που είναι ένας απ' τους καθοδηγητές-μόψης της «Ελληνικής» Αστυνομίας δουλεύοντας πίσω απ' την κάλυψη του ειδικού στη δίωξη των ναρκωτικών. Ο πράκτορας αυτός κυκλοφορεί με μια απ' τις καλύτερες παραλλαγές-καλύψεις, Μπεζ Μερσεντές, θωρακισμένη, με ελληνικές πινακίδες ΥΑΚ 6426. Σαν πράκτορας της CIA, είναι συνυπεύθυνος για όλα τα εγκλήματα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού ενάντια στη χώρα μας. Οι δίκαιες αυτές λαϊκές ενέργειες θα συνεχιστούν —όπως εξηγήσαμε στην προηγούμενη προκήρυξη μας — μέχρις ότου εγκαταλείψει το έδαφος μας ο τελευταίος Αμερικάνος μισθοφόρος στρατιωτικός και κλείσουν όλες οι βάσεις, και μέχρις ότου εγκαταλείψει το κυπριακό έδαφος ο τελευταίος Τούρκος στρατιώτης, αφού είναι γνωστό ότι ο κύριος υπεύθυνος για την εισβολή και τη σημερινή τούρκικη κατοχή του 40% του Κυπριακού εδάφους, είναι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός.

ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥΡΚΙΑ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΔΕ ΘΑ ΜΕΙΝΕΙ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ ΔΕΝ ΣΑΣ ΘΕΛΕΙ Ο ΛΑΟΣ. ΠΑΡΤΕ ΤΙΣ
ΒΑΣΕΙΣ ΣΑΣ ΚΑΙ ΜΠΡΟΣ ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ, ΕΞΩ ΤΑ ΠΥΡΗΝΙΚΑ, ΕΞΩ ΑΠ' ΤΟ
ΝΑΤΟ. ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ Ο ΑΓΩΝΑΣ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα 15-1-88

[Επεξεργασία] 1988-01-22 Κάρος [B']

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 22-1-88

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ αποφάσισε να χτυπήσει με βόμβα τον Κάρος, πράκτορα της CIA, που καθοδηγεί μαζί με άλλους πράκτορες την «Ελληνική» Αστυνομία και μένει σε βίλα στη Φιλοθέη, στη γωνία Γράμμου-Βίτσι και Βενιζέλου. Έτσι κομάντος της οργάνωσης τοποθέτησε την ισχυρή βόμβα σε καλάθι αχρήστων του Δήμου που βρίσκεται σε απόσταση περίπου δύο-τριών μέτρων απ' την πόρτα της απ' όπου μπαίνει ο πράκτορας. Η βόμβα ήταν ρυθμισμένη για να πυροδοτηθεί με τηλεχειρισμό μόλις ο πράκτορας θάβγαινε απ' το θωρακισμένο αυτοκίνητο του, με

την προϋπόθεση ότι δεν θα υπήρχε κανένας πεζός γύρω και ότι δεν θα περνούσε τροχοφόρο απ' τη Γράμμου πίσω απ' όπου βρίσκεται το καλάθι αχρήστων. Τη βόμβα δεν υπήρχε περίπτωση να πυροδοτήσει άλλη εκπομπή ή και παράσιτα.

Πράκτορες της ασφάλειας ή της ΚΥΠ που βρίσκονται κοντά για να καλύπτουν τη βίλα του αμερικάνου πράκτορα ή πιθανότερα για να παρακολουθούν την παρακείμενη πολυκατοικία των Βούλγαρων διπλωματών, αντιλήφθηκαν τις κινήσεις των συντρόφων μας και ανακάλυψαν τη βόμβα. Έτσι η πυροδότηση της ή το πάρσιμό της ήταν αδύνατα.

Αργότερα τηλεφωνήσαμε στην εφημερίδα Ελευθεροτυπία δίνοντας την πληροφορία για την ύπαρξη της βόμβας, για να εμποδίσουμε οποιαδήποτε ενδεχόμενη προβοκάτσια της ασφάλειας ή της CIA με ενδεχόμενα θύματα.

Οι ενέργειες αυτού του τύπου, δηλαδή με βόμβες, ενάντια στους πράκτορες της CIA έγιναν αναγκαίες απ' τη στιγμή που το σύνολο τους —και ιδιαίτερα οι σημαντικότεροι που καθοδηγούν σαν πραγματικά αφεντικά την «Ελληνική» Αστυνομία, τις «Ελληνικές» Ένοπλες Δυνάμεις, και τις «Ελληνικές» μυστικές υπηρεσίες — κυκλοφορεί με θωρακισμένα αυτοκίνητα με ελληνικές πινακίδες που τους έχει παραχωρήσει δουλικότατα η κυβέρνηση για να τους προστατεύει. Τα αυτοκίνητα αυτά είναι ευδιάκριτα στον καθένα, απ' τα χοντρά τους τζάμια. Και επειδή οι δίκαιες αυτές αντιμπεριαλιστικές ενέργειες θα συνεχιστούν μέχρις ότου ο τελευταίος αμερικάνος πράκτορας εγκαταλείψει το ελληνικό έδαφος, θα πρέπει ο καθένας ν' αποφεύγει να βρίσκεται ακριβώς δίπλα σε τέτια αυτοκίνητα, στο μέτρο βέβαια του δυνατού. Αλλά πάντα υπάρχει ένα πολύ μικρό ρίσκο, παρ' ότι εμείς παίρνουμε όλα τα δυνατά μέτρα για να μη χτυπηθεί σοβαρά κάποιος τρίτος.

Αποφασίσαμε τέλος να στείλουμε στον τύπο την πολιτική προκήρυξη με την οποία θα διεκδικούσαμε την ευθύνη της ενέργειας.

17N

[Επεξεργασία] 1988-02-22 Αθανασιάδης-Μποδοσάκης

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBRH

Αθήνα 22-2-88

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ

ΕΝΑΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΛΙΓΟΤΕΡΟΣ

Σε προηγούμενη προκήρυξη υποστηρίξαμε την άποψη ότι η σημερινή κρίση της ελληνικής οικονομίας δεν είναι συγκυριακό φαινόμενο, ότι η χώρα μας απ' το 73 κι ύστερα έχει μπει σε περίοδο βαθιάς και παρατεταμένης κρίσης, πούναι πριν απ' όλα διαρθρωτική, κρίση των συγκεκριμένων δομών της, ότι η κύρια και βαθύτερη αιτία της δεν είναι η παγκόσμια οικονομική κρίση —πούναι μόνο αφορμή της— αλλά η ιστορική αποτυχία της άρχουσας τάξης, της λματ (λούμπεν μεγαλοαστική τάξη) και του πολιτικού προσωπικού της (χουντικοί, Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) να πετύχουν μια αυτοτροφοδοτούμενη ισόρροπη οικονομική ανάπτυξη με μια σχετική αυτονομία¹

1. Ονομάζουμε λματ την τάξη των μεγάλων καπιταλιστών που απέτυχαν σαν άτομα επιχειρηματίες, αφού οι επιχειρήσεις τους χρεοκόπησαν και είναι υπερχρεωμένες. Απέτυχαν σαν σύνολο σαν καπιταλιστική τάξη ν' αναπτύξουν αυτοδυναμία, ισόρροπα με μια σχετική αυτονομία τη χώρα. Που υπερπλούτισαν με απάτες και κομπίνες, κλέβοντας και λεηλατώντας τη χώρα και τους εργαζόμενους και έβγαλαν τα κεφαλαία τους στο εξωτερικό. Που είδαν τη χώρα σαν απλή αποικία με ευκαιρίες για

εύκολο, γρήγορο και παρασιτικό πλουτισμό τους σε βάρος των συμφερόντων της χώρας, δένοντας την τύχη τους με το ξένο κεφάλαιο και υποτάσσοντας τα συμφέροντά τους στα δικά του.

Αιτία και συνάμα συνέπεια αυτής της αποτυχίας, δεν είναι η έλλειψη κέρδους αλλά το αντίθετο. Κέρδη υπήρξαν, αλλά επενδύσεις για την αναδιάρθρωση, των δομών αλλά και τον αναγκαίο εκσυγχρονισμό του κεφαλαιουχικού εξοπλισμού δεν έγιναν. Τα κέρδη των καπιταλιστών της λματ είτε σαν προϊόν καθαρής κλοπής και απάτης είτε σαν κλασικό καπιταλιστικό κέρδος υπήρξαν ιδιαίτερα ψηλά. Σαν ποσοστό στο ΑΕΠ ξεπέρασαν το διπλάσιο των κερδών των καπιταλιστών της Δυτικής Ευρώπης, ενώ παράλληλα οι μέσοι μισθοί των εργαζομένων σαν αγοραστική δύναμη δεν έφτασαν ούτε στα 40% του αντίστοιχου των εργαζομένων στη Δυτική Ευρώπη. Τα υπέρογκα αυτά κέρδη στο μεγαλύτερο μέρος τους διέφυγαν νόμιμα ή παράνομα στο εξωτερικό.

Τα κέρδη λοιπόν αυτά δεν υπήρξαν αποτέλεσμα ψηλότερης παραγωγικότητας ή ανταγωνιστικότητας των προϊόντων, αλλά χαμηλών μισθών υψηλής εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης με το ψηλότερο ποσοστό «εργατικών ατυχημάτων» στα οποία εκατοντάδες εργαζόμενοι έχαναν τη ζωή τους ή σακατεύονταν. Υπήρξαν ακόμη αποτέλεσμα σειράς από απάτες έναντι στη χώρα και τους εργαζόμενους.

Οι επενδύσεις που έγιναν δεν υπήρξαν πραγματικές. Το παράδειγμα της Πειραιϊκής-Πατραϊκής είναι αποκαλυπτικό. Σήμερα μας λένε ότι η τεχνολογία της είναι πεπαλαιωμένη απέναντι στη σύγχρονη τεχνολογία των κλωστοϋφαντουργείων των ανταγωνιστριών χωρών. Ότι οι αργαλειοί των τελευταίων λειτουργούν με 600-700 κτυπήματα το λεπτό και φέτος θα φτάσουν τα 900-1000, ενώ της Πειραιϊκής-Πατραϊκής φτάνουν τα 220 κτυπήματα το λεπτό. Ότι τα αδράχτια τους λειτουργούν με 15.000 στροφές το λεπτό, ενώ της Π.Π. με 10.000. Κι όμως η Π.Π. έκανε δάνεια πάνω από 20 δις που σήμερα χρωστάει για να εκσυγχρονιστεί και υποτίθεται ότι επένδυσε αυτά τα χρήματα.

Κι ενώ όλ' αυτά είναι πασίγνωστα και δεν αμφισβητούνται από κανένα σοβαρό κι έντιμο οικονομολόγο, ο Παπανδρέου επιβάλλει το 85, ενδίδοντας στις επιταγές του Δυτικού μεγάλου κεφαλαίου και της ΕΟΚ, ένα πρόγραμμα δήθεν σταθεροποίησης, που επιδεινώνει τις χρόνιες παθολογίες της χώρας. Μιλώντας για υπερκατανάλωση αντί να μιλάει για υποπαραγωγή, αποεπένδυση και αποβιομηχάνιση. Τη στιγμή που η μέση ετήσια κατά κεφαλή κατανάλωση στη χώρα δε φτάνει ούτε στα 40% αυτής των χωρών της Δυτικής Ευρώπης, κι ενώ ακόμη εξελίσσεται πιο αργά απ' ό,τι αυτή των χωρών της ΕΟΚ, πράγμα που σημαίνει ότι βαδίζουμε προς άνοιγμα της διαφοράς και όχι κλείσιμο της. Επιβάλλει ένα πρόγραμμα που χτυπάει το ήδη χαμηλό βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και υποβιβάζει την ήδη άθλια «ποιότητα» ζωής τους. Σε δυο χρόνια λιτότητας το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων έπεσε τουλάχιστον κατά 35%. Αντίθετα ενώ τα κέρδη των καπιταλιστών της λματ αυξήθηκαν μόνο το 86 κατά 110%, όχι μόνο δεν σημειώθηκε αύξηση αλλά και πάλι μείωση επενδύσεων κεφαλαιουχικού εξοπλισμού.

Η μείωση αυτή άλλωστε οδήγησε το ΠΑΣΟΚ σε μια ακόμη απ' τις συχνές παλινωδίες του. Ενώ ο Τσοβόλας επέβαλε πρόστιμο 10% στα κέρδη τους επειδή δεν επενδύθηκαν, μόλις οι απατεώνες καπιταλιστές της λματ δυσανασχήτησαν, έσπευσε ο Παπανδρέου μέσω του Ρουμελιώτη, όχι μόνο να το καταργήσει, αλλά επί πλέον να τους προσφέρει νέα κίνητρα, νέες φοροαπαλλαγές που φτάνουν μέχρι στα 50% των κερδών.

Μ' αυτή την πολιτική προσπαθούν να εκβιάσουν «επενδύσεις» απ' τους απατεώνες καπιταλιστές της λματ, αφού έτσι αυτοί γλυτώνουν τους φόρους. Αυτή η πολιτική οδηγεί και πάλι τη χώρα προς τα πίσω, σε αδιέξοδο. Είναι η πολιτική που εφαρμόστηκε απ' τη λματ επί Ν.Δ. Οι «επενδύσεις» της επιδείνωσαν τη θέση της χώρας στο διεθνή καταμερισμό της εργασίας, έγιναν για να πλουτίσουν οι απατεώνες καπιταλιστές σαν άτομα, και οδήγησαν στην υπερσυσώρευση, στην υπερχρέωση, στις προβληματικές. Έτσι η σημερινή πολιτική οδηγεί σε νέες προβληματικές, των οποίων τα χρέη θα πληρώσουν και πάλι οι εργαζόμενοι. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι η αύξηση των κερδών συνοδεύτηκε με αύξηση της δανειακής επιβάρυνσης τους. Έτσι για το σύνολο της βιομηχανίας και χωρίς να υπολογίσουμε τα χρέη των προβληματικών, τα χρέη είναι 5 φορές περισσότερα απ' τα ίδια τα κεφάλαια, σχέση που σε ορισμένες περιπτώσεις, όπως η Μότορ όιλ του Βαρδινογιάννη, φτάνει το 12, η Αλλατίνη το 40, ή τα Ναυπηγεία Ελευσίνας το 150. Οδηγούμαστε λοιπόν σε νέες προβληματικές. Οι απατεώνες της λματ, που πλούτισαν αφήνοντας τις επιχειρήσεις τους να χρεοκοπήσουν σε βάρος της χώρας, έκαναν σχολή.

Είχαμε υποστηρίξει ότι οι σημαντικότερες προβληματικές θα επιστραφούν στους παλιούς μετόχους. Αυτή η πολιτική έχει δρομολογηθεί με κάποια σοβαρότητα από τότε που ο Παπανδρέου ανέθεσε και το ζήτημα των προβληματικών σε αμερικανική Τράπεζα. Τις προτάσεις της για κάθε μια απ' τις προβληματικές, γνωρίζουν οι καπιταλιστές. Γνωρίζουν ότι προτείνει την αναδιάρθρωση τους, δηλαδή τη μερική καταστροφή και απαξίωση του σταθερού κεφαλαίου και μαζικές απολύσεις. Οι παλιοί μέτοχοι λοιπόν караδοκούν. Περιμένουν να κάνει το κράτος σήμερα αυτές τις αναδιαρθρώσεις και θα τις εξαγοράσουν μετά σε εξευτελιστικές τιμές, είτε οι ίδιοι είτε μέσω ξένων αχυράνθρωπων που θα τους παρουσιάσουν σαν ξένους καπιταλιστές. Προειδοποιούμε λοιπόν: οποιοςδήποτε δήθεν νέος καπιταλιστής εμφανιστεί και αγοράσει προβληματική, καρπούται τα παλιά χρέη που πλήρωσαν οι φορολογούμενοι, τα οποία βέβαια δεν πρόκειται να πληρώσει και κατά συνεπεία μπαίνει στην ίδια βαθμίδα με τους παλιούς μετόχους. Είναι εξίσου απατεώνας, αφού ληστεύει κεφάλαιο ίσο με τα πάρα πάνω χρέη.

Δεν πρόκειται να επιτρέψουμε στους ανίκανους καπιταλιστές της λματ που απέτυχαν σαν τέτιοι, να ξαναπάρουν στα χέρια τους τις επιχειρήσεις που οδήγησαν στη χρεοκοπία για να πλουτίσουν οι ίδιοι προσωπικά.

Ένας απ' τους σημαντικότερους καπιταλιστές ομίλους της λματ που ακολούθησε αυτή την τακτική είναι ο όμιλος Μποδοσάκη-Αθανασιάδη. Σήμερα διευθύνεται απ' τον ανεψιό, και κύριο κληρονόμο του Μποδοσάκη, βασικό μέτοχο του ομίλου, Αλέξανδρο Αθανασιάδη-Μποδοσάκη. Ο κύριος αυτός, αφού συγκέντρωσε τεράστιο πλούτο για λογαριασμό του ομίλου, με τη σκληρή κι απάνθρωπη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης στα κάτεργα του στα Μαντεμοχώρια της Λάρκο όπως και στα μαρουτάδικα της Πυρκάλ, για τα οποία μιλάμε πάρα κάτω, οδήγησε τόσο την Πυρκάλ όσο και τη Λάρκο στα πρόθυρα της χρεοκοπίας, με δεκάδες δις χρέη. Εμπιστεύτηκε λοιπόν την αναδιάρθρωση τους στο κράτος, ενώ ο ίδιος προσποιούμενος τον πένητα, όπως ακριβώς και ο Αγγελόπουλος, πέρασε στα παρασκήνια, όπου δήθεν πρόσφερε την εμπειρία του. Κρατώντας όμως ο ίδιος μια σημαντική μειοψηφία μετοχών, και λειτουργώντας στα πλαίσια του παραδοσιακού ελληνικού κράτος-υπηρέτη της λματ, στην ουσία εξακολουθεί νάναι τα πραγματικό, ουσιαστικό, μη ορατό αφεντικό της εταιρείας. Διευθύνει την εταιρεία με δίκτυο ολόκληρο από ατζέντηδες του.

Παράλληλα βέβαια, κράτησε την πλειοψηφία των μετοχών στην άλλη σημαντική επιχείρηση του ομίλου, στα Λιπάσματα, που ήταν κερδοφόρα. Έτσι σήμερα ενώ δεν έχει πληρώσει τα δισεκατομμύρια χρέη των Λάρκο-Πυρκάλ που πληρώνουν οι

φορολογούμενοι, ο ίδιος πραγματοποιεί επένδυση-επέκταση στα Λιπάσματα τεσσάρων δισεκατομμυρίων. Και αυτή η επέκταση γίνεται τη στιγμή που είναι πασίγνωστο σε όλο το λαό του λεκανοπεδίου ότι τα Λιπάσματα είναι μια απ' τις βιομηχανίες με τη μεγαλύτερη ευθύνη για τη μόλυνση, ρύπανση της περιοχής, τη δημιουργία του θανατηφόρου νέφους. Τη στιγμή που η μόλυνση του περιβάλλοντος και η ρύπανση της ατμόσφαιρας στη Δραπετσώνα, Κερατσίνι, Νίκαια, Πέραμα, έχει φτάσει στα όρια συναγερμού και προκαλεί συνεχείς βλάβες και προβλήματα στην υγεία των ασθενέστερων, των παιδιών, των ηλικιωμένων, των αρρώστων αλλά και όσων είναι υγιείς. Τη στιγμή που η πάρα πάνω περιοχή είναι η δεύτερη περισσότερο ρυπαίνόμενη μετά την Ελευσίνα. Τη στιγμή που σύσσωμοι οι κάτοικοι της περιοχής με συνεχείς κινητοποιήσεις ζητάνε το κλείσιμο και την απομάκρυνση του εργοστασίου. Τη στιγμή που ενώ είναι κοινά αποδεκτό ότι η περιοχή της πρωτεύουσας είναι κορεσμένη βιομηχανικά και ενώ ο ίδιος ο Παπανδρέου είχε υποσχεθεί ότι δεν θα επιτραπούν νέες βιομηχανίες και ότι θα κλείσουν οι ρυπογόνες. Τη στιγμή λοιπόν αυτή ο κύριος Αλέξανδρος Αθανασιάδης-Μποδοσάκης φόρεσε τη μάσκα του εκσυγχρονιστή, τη μάσκα του οικολόγου, και όλος ευαισθησία για την υγεία των κατοίκων και για το περιβάλλον, βαφτίζει την επέκταση του εργοστασίου εκσυγχρονισμό.

Επειδή όμως όλες οι κοροϊδίες έχουν ένα όριο κι επειδή είναι κωμικό και συνάμα εξοργιστικό ένας κυνικός και στυγνός καπιταλιστής σαν τον Αθανασιάδη-Μποδοσάκη που διευθύνει προσωπικά τα μεταλλεία στα Μαντεμοχώρια τα τελευταία 20 χρόνια, να παρουσιάζεται σαν ανθρωπιστής και οικολόγος, θα θυμίσουμε συνοπτικά ορισμένα γεγονότα.

Στα Μαντεμοχώρια οι μεταλλωρύχοι υποχρεώνονταν να κατεβαίνουν στις υπόγειες στοές και να βγάζουν το μετάλλευμα, χωρίς κανένα μέτρο προφύλαξης της υγείας τους με αποτέλεσμα να αναπνέουν τη σκόνη του μεταλλεύματος. Αυτή έμπαινε στα πνευμόνια τους και τákαιγε σιγά-σιγά. Έτσι έπαθαν πνευμονοκονίαση, έγιναν χαλικομένοι. Εκατοντάδες μεταλλωρύχοι έπαθαν πνευμονοκονίαση. Απ' αυτούς οι μισοί πέθαναν στα 5 πρώτα χρόνια σε ηλικία 30-45 χρόνων. Οι υπόλοιποι οδηγήθηκαν στον αργό θάνατο με συντάξεις πείνας, όντας ανάπηροι αφού ανέπνεαν με δυσκολία. Μόνο σε 2 χωριά στη δεκαετία του 70, πέθαναν από την πνευμονοκονίαση 110 μεταλλωρύχοι. (Μιλάμε για τη δεκαετία του 70, γιατί τα πάρα πάνω στοιχεία προκύψανε από έρευνες γιατρών που έγιναν τότε ενώ δεν έχουμε στοιχεία για θανάτους που θα υπήρξαν ασφαλώς και μετά.)

Στα κάτεργα της Λάρκο, τη δεκαετία του 70 σκοτώθηκαν 15 εργάτες και σακατεύτηκαν άλλοι 1000. Στα μακάβρια μπαρουτάδικα της Πυρκάλ στο Λαύριο και στην Ελευσίνα, σκοτώθηκαν περίπου 25 και σακατεύτηκαν πολύ περισσότεροι. Συνολικά τη δεκαετία του 70 ο καπιταλιστικός όμιλος Μποδοσάκη-Αθανασιάδη στα βιομηχανικά του κάτεργα δολοφόνησε πάνω από 200 εργάτες και σακάτεψε πάνω 2000. Χάρη σ' αυτή την κοινωνική γαλήνη και ειρήνη, κατόρθωσε να πετύχει αστρονομικά ποσά εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης. Έτσι στη Λάρκο πετύχαινε ποσοστά 526 στα 100, δηλαδή σε κάθε 100.000 δρχ. μισθό που έδινε σ' έναν εργάτη αντιστοιχούσαν άλλες 526.000 δρχ. παραγωγή που τη τσέπωνε.

Κατά συνέπεια η κυνική προσπάθεια του Αθανασιάδη-Μποδοσάκη να παρουσιαστεί σαν οικολόγος ουμανιστής, μόνο γέλια θα προκαλούσε αν δεν θύμιζε την τραγική και μακάβρια πάρα πάνω πραγματικότητα. Αποφασίσαμε λοιπόν να εκτελέσουμε τον Αλέξανδρο Αθανασιάδη-Μποδοσάκη. Σαν κύριος μέτοχος σήμερα, αλλά και σαν κύριος υπεύθυνος της Διοίκησης του ομίλου τουλάχιστον την τελευταία 20ετία είναι υπεύθυνος για όλα τα πάρα πάνω εγκλήματα ενάντια στην εργατική τάξη. Είναι υπεύθυνος για όλες τις απάτες του ομίλου ενάντια στη χώρα. Ο Αθανασιάδης-

Μποδοσάκης είναι το κλασικό υπόδειγμα του καπιταλιστή της λματ. Μεσαιωνικού τύπου εκμετάλλευση, αδιαφορία για την υγεία των εργατών και για το περιβάλλον, σακάτεμα τους, καταστροφή και μόλυνση του περιβάλλοντος. Ψηλά κέρδη, χαμηλοί μισθοί, χαμηλή παραγωγικότητα, απουσία επενδύσεων εκσυγχρονισμού και ανανέωσης κεφαλαιουχικού εξοπλισμού. Χρέη, απάτες, παράλληλη χρεοκοπία και τυπική εγκατάληψη ορισμένων επιχειρήσεων και συνέχιση της εκμετάλλευσης άλλων. Με αποτέλεσμα να εξακολουθεί να είναι ένας απ' τους σημαντικότερους ομίλους της λματ.

Νομίζουμε ότι δεν είναι τυχαίο ότι σε πρόσφατη συνάντηση στις ΗΠΑ διεθνών οικονομικών προσωπικοτήτων, οργανωμένη απ' την αμερικάνικη κυβέρνηση και τον πρόεδρο Ρήγκαν, ο μόνος προσκεκλημένος Έλληνας καπιταλιστής εκτός απ' τον πρόεδρο του ΣΕΒ Παπαλεξόπουλο ήταν ο Αθανασιάδης-Μποδοσάκης.

Τέλος θα πούμε δυο λόγια τόσο για το Νταβός όσο και για το είδος του σοσιαλισμού για τον οποίο αγωνιζόμαστε, παρ' ότι δεν είναι κατάλληλος ούτε ο χώρος ούτε ο χρόνος.

ΤΟ ΝΤΑΒΟΣ

Η μη ανταγωνιστικότητα των προϊόντων, οδήγησε στα συνεχώς διευρυνόμενα εμπορικά ελλείματα, που μαζί με τις υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες γονάτισαν την οικονομία και την οδήγησαν στην υπερχρέωση στις Δυτικές Τράπεζες με συνολικό εξωτερικό χρέος 20 δις δολάρια. Το χρέος αυτό και ο συνεχής ετήσιος δανεισμός για την εξυπηρέτηση του, χρησιμοποιούνται απ' το δυτικό μεγάλο κεφάλαιο, την ΕΟΚ, τον Αμερικάνικο Ιμπεριαλισμό σαν μέσο εκβιασμού, σαν εργαλείο για την επιβολή μιας ορισμένης πολιτικής. Δεν τους συμφέρει πολιτικά η χρεοκοπία της χώρας. Μέσω του χρέους επιβάλουν τις απόψεις τους. Απόρροια αυτής της κατάστασης είναι το «σταθεροποιητικό» πρόγραμμα του 85, η προβλεπόμενη υπογραφή της συμφωνίας για τις βάσεις, οι συμφωνίες του Νταβός.

Στο σημείο αυτό κι επειδή ορισμένοι παρουσιάζουν τις προκηρύξεις μας σαν φτηνή προπαγάνδα, θα θυμίσουμε ότι υπήρξαμε οι μόνοι που στην προκήρυξη μας ενάντια στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό του Απρίλη 87, προβλέψαμε τη στροφή του Παπανδρέου, κόντρα σε όλο τον τύπο. Ενώ λοιπόν τότε ο Παπανδρέου δήλωνε ότι «αν η κρίση αποτελεί μεθόδευση είτε του ΝΑΤΟ είτε των ΗΠΑ να μας υποχρεώσουν με μέσο τη δυναμική παρουσία της Τουρκίας στο Αιγαίο να πάμε σε τραπέζι διαπραγματεύσεων Ελλάδας-Τουρκίας, εφ' όλης της ύλης, εάν αυτός είναι ο στόχος, δεν πρόκειται αυτή η κυβέρνηση να τον δεχτεί», εμείς όμως λέγαμε: «Η πολιτική λοιπόν που βασίζεται στην παραμονή των βάσεων και τη συμμετοχή στο ΝΑΤΟ για να αποφύγουμε τη σύρραξη με την Τουρκία χρεοκόπησε τελείως και το ομολόγησε ο ίδιος ο Παπανδρέου με τις ενέργειες του. Η πολιτική αυτή οδήγησε τη χώρα στη σημερινή δεινή θέση όπου είναι υποχρεωμένη να υποκύψει στον εκβιασμό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Είτε θα υποκύψει μετά από τοπικά και χρονικά περιορισμένη ένοπλη συμπλοκή (πρέπει να γίνεται διάκριση ανάμεσα στο γενικευμένο πόλεμο που αποκλείεται και την τοπική συμπλοκή που θα διαρκέσει το πολύ 2-3 μέρες και αυτή είναι ο σημερινός στόχος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, όπως το δήλωσαν τα φερέφωνα του και είναι πολύ πιθανή) και μετά θα οδηγηθεί σε διαπραγματεύσεις, για να αποφύγουμε δήθεν το γενικότερο πόλεμο.

Διαπραγματεύσεις άνευ όρων απ' την Ελλάδα και εφ' όλης της ύλης, υφαλοκρηπίδα, εναέριος χώρος, νησιά, αλλά και κλείσιμο του Κυπριακού, αμερικάνικες βάσεις. Είτε θα υποκύψει σήμερα αποδεχόμενη τις ίδιες διαπραγματεύσεις εφ' όλης της ύλης με μόνη την απειλή της 27 Μάρτη χωρίς να ρίξει ούτε καν μια ντουφέκια για την τιμή των όπλων. Οι διαπραγματεύσεις αυτές θα παραμείνουν μυστικές ενώ ο Παπανδρέου παραπλανώντας το λαό θα τις διαψεύσει και θα δηλώνει επίσημα., ότι δεν αποδέχεται

καμιά συζήτηση παρά μόνο για το συνυποσχετικό. Η πολιτική αυτή έφερε τη χώρα σε μια θέση που έχει "μπρος γκρεμό και πίσω ρέμα"».

Πριν λοιπόν ολοκληρωθεί ένας χρόνος απ' το Μάρτη, επιβεβαιώθηκαν όλα τα πάρα πάνω. 1) Η κρίση του Μάρτη υπήρξε εκβιασμός του Παπανδρέου, που σκηνοθετήθηκε απ' τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. 2) Ο Μάρτης ήταν ήττα και όχι νίκη της Ελλάδας. Νίκη θάταν αν σέρνονταν οι Τούρκοι φασίστες στη Χάγη. 3) Ο Παπανδρέου συνθηκολόγησε άνευ όρων, με μόνο τον εκβιασμό, χωρίς να ρίξει ούτε μια ντουφέκια για την τιμή των όπλων. 4) Δεν υπάρχουν ελληνικές ένοπλες δυνάμεις που να υπερασπίζονται την εδαφική ακεραιότητα της χώρας αλλά μόνο ΝΑΤΟικές, αφού το στρώμα των ανώτερων και ανώτατων αξιωματικών που κατέχουν τις θέσεις-κλειδιά κι ελέγχουν το στράτευμα είναι διαβρωμένο απ' το δίκτυο των πρακτόρων του αμερικάνικου και δυτικού ιμπεριαλισμού και ενεργούν όπως ο αρχηγός Ναυτικού Αραπάκης στην Κυπριακή Τραγωδία το '74, που ακύρωσε τις διαταγές, μετά από αμερικάνικες συμβουλές, να βυθίσουν τα τουρκικά αποβατικά. 5) Σύμφωνα με τα ίδια κριτήρια που χρησιμοποιούσε το ΠΑΣΟΚ κι ο Παπανδρέου μέχρι σήμερα για τη δεξιά, οι συμφωνίες του Νταβός αποτελούν εθνική μειοδοσία — για να λέμε τα σύκα σύκα — ύστερα από αμερικανικές πιέσεις. Ο Παπανδρέου σ' αυτές αναγνωρίζει τη νομιμότητα όλων των διεκδικήσεων της ματοβαμένης τούρκικης φασιστικής δικτατορίας, ανατρέποντας όσα έλεγε μέχρι σήμερα, για συνυποσχετικό για τη Χάγη και χωρίς να αποχωρήσουν τα τουρκικά στρατεύματα κατοχής απ' την Κύπρο.

Οι συμφωνίες αυτές έγιναν γιατί το μόνο που ενδιαφέρει σήμερα τον Παπανδρέου είναι η παραμονή του στην εξουσία. Και γνωρίζει καλά ότι αυτό μπορεί να γίνει σήμερα μόνο με την πλήρη υποστήριξη του αμερικάνικου και δυτικού ιμπεριαλισμού που θέλει την Τούρκικη αγορά των 50 εκατομμυρίων μέσα στην ΕΟΚ. Η πολιτική λοιπόν τραγωδία της χώρας συνίσταται στο ότι ενώ η πλειοψηφία τουλάχιστον του 63% όπως έδειξαν οι εκλογικές αναμετρήσεις του '81 και '85 του ελληνικού λαού επιζητάει μίαν αντιμονοπωλιακή, αντιιμπεριαλιστική αλλαγή, στην πολιτική σκηνή δεσπόζουν δύο κόμματα εξίσου δεξιά, Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ, που συναγωνίζονται ποιο θα προσφέρει περισσότερα στους ξένους πάτρωνες και ντόπιους καπιταλιστές, ποιο θα ξεπουλήσει περισσότερα, για νάχει την εύνοια τους και να μείνει στην εξουσία. Έκφραση αυτής της πολιτικής κρίσης είναι τα υψηλά ποσοστά λευκών, άκυρων, αποχής που καταμετρούνται τόσο στις τελευταίες εκλογικές αναμετρήσεις όσο και στις δημοσκοπήσεις.

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Η εκδίωξη των Αρσένη και Κεδίκογλου είναι η παταγώδης αποτυχία της ρεφορμιστικής πολιτικής, της έστω και δειλής και αφελούς απόπειρας να περιοριστούν οι απάτες της λματ, μέσα στα πλαίσια του καθεστώτος. Ο Κεδίκογλου εκδιώχτηκε επειδή επέβαλε πρόστιμο 9 δις στον απατεώνα καπιταλιστή Αγγελόπουλο. Ο Αρσένης επειδή παράπεμψε τους Τσάτσους στη Δικαιοσύνη για τις γνωστές απάτες τους. Είναι αποκαλυπτικό ότι εκδιώχτηκε τρεις μέρες πριν παραπέμψει για τις ίδιες τον Παπαλεξόπουλο, Διευθύνοντα Σύμβουλο των τσιμέντων Τιτάν και Πρόεδρο του ΣΕΒ. Τα στοιχεία για την παραπομπή του θάφτηκαν απ' το ΠΑΣΟΚ και το σύνολο του τύπου. Η αποτυχία της ρεφορμιστικής πολιτικής έδειξε ότι δεν υπάρχει καμιά δυνατότητα ν' αναλάβουν την οικονομική ηγεμονία κάποια άλλα στρώματα προερχόμενα απ' την άρχουσα τάξη.

Η κρίση όμως δεν είναι μόνο οικονομική. Είναι πολιτική, κοινωνική, πολιτιστική. Μια άλλη τάξη οφείλει ν' αναλάβει την πολιτική πρωτοβουλία χτίζοντας μια νέα κοινωνική ισορροπία. Αυτή η τάξη δεν μπορεί νάναι άλλη απ' την εργατική τάξη και τους συμμάχους της, τις άλλες λαϊκές τάξεις. Λέγοντας βέβαια εργατική τάξη δεν

εννοούμε το ΚΚΕ, παρ' ότι αυτό εκφράζει ακόμα ένα μέρος της, την υψηλόμισθη εργατική αριστοκρατία και τη νέα μικροαστική τάξη.

Αυτό το νέο καθεστώς που θα προέλθει απ' αυτή την αλλαγή, απ' το πέρασμα στην εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της, οφείλει να προχωρήσει σε κρατικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση των προβληματικών (αλλά και σε κρατικοποίηση άλλων στρατηγικού τύπου επιχειρήσεων), σε κατάσχεση της περιουσίας των παλιών ιδιοκτητών τους, για δυο λόγους. Οικονομικό γιατί απέτυχαν σαν τάξη να εκσυγχρονίσουν τις επιχειρήσεις τους, ν' αναπτύξουν τη χώρα αυτοδύναμα, να πετύχουν τις αναγκαίες σήμερα διαρθρωτικές αλλαγές χωρίς τις οποίες μετατρέπομαστε ραγδαία σε τελείως εξαρτημένη, περιθωριακή, παρακμάζουσα, αγροτοτουριστική νησίδα της Δύσης. Κοινωνικό γιατί καμιά κοινωνία, απ' την πιο πρωτόγονη μέχρι την πιο αναπτυγμένη, και πέρα από καπιταλισμούς και σοσιαλισμούς, δεν μπορεί να ανεχτεί ορισμένοι μεγάλοςχημοι να οικειοποιούνται πόρους που κατέβαλε το κοινωνικό σύνολο για τον εκσυγχρονισμό τους, και να αυξάνουν την προσωπική τους περιουσία σε βάρος της χώρας και του κοινωνικού συνόλου.

Οι κρατικοποιήσεις αυτές δεν έχουν κανένα σοσιαλιστικό περιεχόμενο, και σε καμιά περίπτωση δεν ισοδυναμούν για μας με το Σοσιαλισμό. Είναι όμως αναγκαίες και απαραίτητες για να αφαιρεθεί η ιδιοκτησία και η κυριότητα των καπιταλιστών της λματ απ' τις επιχειρήσεις τους, και γι' αυτό τις προτείνουμε. Κι όσοι τσαρλατάνοι δημοσιογράφοι τις κριτικάρουν, δημιουργώντας εσκεμμένα σύγχυση ανάμεσα σ' ένα αναγκαίο μέτρο για το χτύπημα της λματ και τις συγκεκριμένες μορφές κοινωνικής διαχείρισης που χαρακτηρίζουν ένα σοσιαλιστικό καθεστώς, δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να προσπαθούν απεγνωσμένα ν' αποκρύψουν το ρόλο που τους αναθέτει ο καπιταλισμός, χρησιμοποιώντας τάχα ένα ιδεολογικό επιχείρημα: να προπαγανδίζουν την αναγκαία διαιώνιση της παλιάς ιδιοκτησίας, βγάζοντας λάδι τους απατεώνες καπιταλιστές της λματ.

Η ιστορική πείρα απέδειξε ότι οι κρατικοποιήσεις μονές τους, ακόμη κι αν η εργατική τάξη κατέχει την πολιτική εξουσία μέσω ενός κόμματος της, οδηγούν στη δημιουργία ενός κοινωνικού στρώματος κρατικής γραφειοκρατίας πούναι αυτονομημένο και ξεκομμένο απ' την εργατική τάξη. Και είναι ξεκάθαρο και αυτονόητο στον καθένα ότι δεν υπάρχει καμιά περίπτωση η 17N ν' αγωνίζεται για έναν τέτιο «Σοσιαλισμό». Σοσιαλισμός υπάρχει μόνον όταν η ίδια η εργατική τάξη βρίσκεται στην εξουσία, όχι μόνο στην πολιτική βαθμίδα μέσω κάποιας διαμεσολάβησης της αλλά άμεσα μέσα στις παραγωγικές δυνάμεις. Απαραίτητο λοιπόν στοιχείο που χαρακτηρίζει ποιοτικά τη σοσιαλιστική φύση του καθεστώτος για το οποίο αγωνιζόμαστε, είναι ότι η διαχείριση και η διεύθυνση των εργοστασίων πρέπει να γίνεται από εργατικά συμβούλια που θα έχουν εκλεγεί με ολοκάθαρες δημοκρατικές διαδικασίες από τη βάση, από τις γενικές συνελεύσεις των εργαζομένων σ' αυτά. Αυτά λοιπόν τα εργατικά συμβούλια πρέπει να είναι αιρετά, άμεσα ανακλητά, και να λογοδοτούν σε τακτά διαστήματα στη βάση στις γενικές συνελεύσεις. Ακόμη πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι όταν λέμε εργαζόμενοι δεν εννοούμε τους πάσης φύσης ειδικούς, τους σπεσιαλίστες, τα στελέχη, αλλά τους εργάτες στην παραγωγή. Μόνο σ' αυτή την περίπτωση η έννοια κοινωνικοποίηση έχει νόημα. Αλλιώς είναι κενή περιεχομένου, αφού ο έλεγχος, η διαχείριση δεν περνάει στην εργατική τάξη, στην κοινωνία αλλά σε ένα κοινωνικό στρώμα γραφειοκρατών και τεχνοκρατών.

Οι ίδιες μορφές λειτουργίας, οι ίδιες διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας στη βάση πρέπει να δεσπόζουν όχι μόνο στις παραγωγικές μονάδες, αλλά και στις άλλες μορφές κοινωνικής δραστηριότητας, όπως και στις λειτουργίες των ριζικά αναμορφωμένων και απαραίτητων κρατικών μηχανισμών.

Δεν ισχυριζόμεθα βέβαια ότι τα πάρα πάνω είναι εύκολα, ούτε ότι θα γίνουν με μιας. Η πολυπλοκότητα των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι σύγχρονες κοινωνίες απαιτούν αναμφίβολα την απόκτηση ορισμένων γνώσεων. Αυτές τις γνώσεις, σήμερα τις κατέχουν ορισμένοι ειδικοί, τα στελέχη, όχι επειδή είναι ικανότεροι αλλά επειδή είχαν τις οικονομικές δυνατότητες να φοιτήσουν στα καλύτερα σχολεία, στα ξένα Πανεπιστήμια και στη συνέχεια ν' αποκτήσουν μίαν εμπειρία, μέσω των διπλωμάτων τους. Η αποσιώπηση λοιπόν των πάρα πάνω δυσκολιών απ' αυτούς που προβάλλουν σαν λύση-πανάκεια για το Σοσιαλισμό διάφορα οργανωτικά σχήματα, ακόμη κι αν είναι τα πιο δημοκρατικά, ένα και μόνο στόχο μπορεί νάχει: ν' αποκρύψει ότι σήμερα, γραφειοκρατικό στρώμα μπορεί να δημιουργηθεί όχι μόνο απ' τα πάνω αλλά κι απ' τα κάτω. Κι όχι μόνο μπορεί, αλλά έτσι όπως έχουν τα πράγματα μέσα στον καπιταλισμό, με τη μονοπώληση της γνώσης από ορισμένους, στα σίγουρα θα δημιουργηθεί. Γιατί είναι προφανές ότι τα πάρα πάνω στελέχη, με τις ειδικές γνώσεις, θα μπορούν πολύ εύκολα να μανιπουλάρουν τις γενικές συνελεύσεις των εργαζομένων προβάλλοντας λύσεις που συμφέρουν αυτά τα στρώματα και αναπαράγουν τα παλιά μοντέλα. Και θα εκλέγονται τέλος στα σίγουρα σαν οι επαίοντες, οι «ικανοί» που «ξέρουν» να διαχειρίζονται τα εργοστάσια, αναπαράγοντας έτσι τη γραφειοκρατία απ' τα κάτω, όσο δεν θα μπορούν οι εργαζόμενοι στην παραγωγή να τους αντιμετωπίσουν με όπλο τους τις ίδιες αυτές γνώσεις και να προτείνουν ένα άλλο διαφορετικό μοντέλο.

Αυτό χρειάζεται να τονιστεί ιδιαίτερα σήμερα όπου πάσης φύσης όψιμοι αντισταλινικοί και άλλοι γνωστοί πατριάρχες της μανιπουλάτσιας, επαγγέλονται τον... αντίεξουσιαστή ενώ βρίσκονται μέχρι τα μπούνια μέσα στα κέντρα της αυταρχικής καπιταλιστικής εξουσίας, αναμασούν συνέχεια τις λέξεις αυτονομία, αυτοδιαχείριση, αντιεραρχική διάρθρωση, εναλλακτικό κίνημα, τη στιγμή που οι ίδιοι αποδέχονται αλλά και εκμεταλλεύονται, στην επαγγελματική τους δραστηριότητα, την υπάρχουσα καπιταλιστική ιεραρχία, τη στιγμή τέλος που η συμπεριφορά τους στη συνδικαλιστική και πολιτική τους δραστηριότητα χαρακτηρίζεται από αυταρχική αντιδημοκρατική μέχρι καθαρά αυθαίρετη και δικτατορική.

Συνοπτικά λοιπόν: Είμαστε ριζικά αντίθετα με το γνωστό μοντέλο του «Σοσιαλισμού» όπου οι υπεύθυνοι των παραγωγικών μονάδων διορίζονται απ' τα πάνω, απ' όπου αντλούν τη δύναμη τους. Αυτοί αποτελούν ένα κοινωνικό στρώμα γραφειοκρατίας, αυτονομημένο, ξεκομμένο απ' την εργατική τάξη. Είμαστε υπέρ ενός Σοσιαλισμού με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας στη βάση, όπου οι υπεύθυνοι θα εκλέγονται, θα ανακαλούνται, θα λογοδοτούν στη βάση. Δεν μας διαφεύγει όμως το γεγονός ότι τα πάρα πάνω δεν είναι απόλυτη εγγύηση, λύση-πανάκεια, όπως προβάλλεται με υστεροβουλία από μερικούς που η πρακτική τους τους καθιστά αναξιόπιστους, γιατί τα προβλήματα δεν είναι απλά οργανωτικά ή μόνο δημοκρατικών διαδικασιών αλλά έχουν βαθύτερες αιτίες, που πηγάζουν απ' το καθεστώς βαθιάς ανισότητας του καπιταλισμού, που μπορεί να δημιουργήσει, όπως εξηγήσαμε, γραφειοκρατικές παραμορφώσεις ακόμη και με έμεση δημοκρατία.

Παρ' όλες πάντως τις δυσκολίες, υπάρχει σήμερα ένας σημαντικός παράγοντας που συνηγορεί υπέρ του μοντέλου που προτείνουμε. Είναι η νέα τεχνολογία. Αυτή απαιτεί σύγχρονη κι ειδικευμένη εργατική τάξη, με ειδικές γνώσεις, πράγμα που σημαίνει ότι υπάρχουν και τεχνικοί λόγοι που σήμερα σπρώχνουν προς αυτή την κατεύθυνση. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι το πρόβλημα είναι τεχνικό κι ότι θα λυθεί αυτόματα με την τεχνολογία. Το πρόβλημα είναι πριν απ' όλα πολιτικό και θα λυθεί μόνο όταν η ίδια η εργατική τάξη μέσω των πολιτικών της οργανώσεων την προτείνει και γίνει αποδεκτή από την κοινωνία.

ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αθήνα 22-2-88 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] 1988-03-12 Απάντηση σε άρθρο Βότση

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 12-3-88

ΑΞΙΟΣ Ο ΜΙΣΘΟΣ ΣΟΥ ΑΟΠΛΕ ΣΥΝΤΡΟΦΕ

Στην εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» δημοσιεύτηκε απ' τον αρχισυντάκτη του πολιτικού ρεπορτάζ Γ. Βότση ένα άρθρο ενάντια στη 17Ν που είχε τον παραπλανητικό τίτλο: «Άκου με ένοπλε σύντροφε. Ανοικτό γράμμα στη 17Ν». Το να πεις βέβαια ότι ο τίτλος αυτός αποτελεί βαρύ εμπαιγμό και απάτη όχι μόνο των αναγνωστών αλλά των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων που παρακολουθούν από κοντά τη φιλολογία της 17Ν, είναι νομίζουμε απλή κοινοτοπία. Το να πεις ότι ο ψεύτικος τίτλος είναι αυτός πούδωσε στο άρθρο κάποια απήχηση και ότι χωρίς αυτόν ένα τέτοιο άρθρο μόνο γέλια θα προκαλούσε, είναι πάλι κοινοτοπία. Το να απαντήσεις γιατί έγινε αυτή η απάτη, ποιους στόχους εξυπηρετεί τόσο για το Γ.Β. και το καθεστώς όσο και για τη 17Ν και το επαναστατικό κίνημα είναι πάλι ευκολότατο. Κανονικά λοιπόν δεν θάπρεπε ν' ασχοληθούμε με ένα τέτοιο άρθρο.

Γνωρίζουμε λοιπόν ότι η 17Ν δεν επιτρέπεται ν' απαντάει σ' οποιονδήποτε μονολογεί εναντίον της και παρουσιάζει τις αθλιότητες του σαν «κριτική συντρόφου».

Γνωρίζουμε όμως επίσης ότι δεν επιτρέπεται ν' αγνοούμε εμπαιγμούς και απάτες τέτοιας έκτασης και σοβαρότητας. Γι' αυτό και παρ' ότι πιο αρμόδια γι' αυτό το άρθρο θάταν τα νηπιαγωγεία παρά η πολιτική κριτική, θα προσπαθήσουμε όχι ν' απαντήσουμε στο άρθρο, γιατί τότε θα χρειάζονταν να το ανασκευάζουμε αράδα αράδα -όπου είναι οι συνειδητές ψευδολογίες του- αλλά να απαντήσουμε επί της ουσίας σε ορισμένα απ' τα ζητήματα που διαστρεβλώνει ο αρχισυντάκτης και που έθεσαν πιο σοβαρά και καθαρά άλλοι αρθρογράφοι σε άλλες εφημερίδες.

Επειδή ο Γ.Β. ισχυρίζεται ότι η «κριτική» του μας γίνεται απ' τα αριστερά, πριν ασχοληθούμε με το άρθρο, θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε αυτό το ξεκίνημα. Καθένας γνωρίζει τι είναι μια αστική εφημερίδα μέσα στη καπιταλιστική κοινωνία. Γνωρίζει ότι είναι ένας πολιτικο-ιδεολογικός μηχανισμός της που αναπαράγει την άρχουσα ιδεολογία κι εξυπηρετεί τα συμφέροντα της άρχουσας καπιταλιστικής τάξης με τη συστηματική παραπλάνηση και παραπληροφόρηση των εργαζομένων. Γνωρίζει ότι η αστική εφημερίδα είναι διαρθρωμένη με μια υπερσυγκεντρωτική, αυταρχική, αν όχι δικτατορική ιεραρχία με τυφλή πειθαρχία. Γνωρίζει ότι στην κορυφή αυτής της αυταρχικής ιεραρχίας βρίσκεται ο εκδότης, ο διευθυντής, ο αρχισυντάκτης. Γνωρίζει ότι αυτή η κορυφή βρίσκεται σε συνεχές αλυσβερίσι και συναλλαγή με τους εκπροσώπους είτε της οικονομικής εξουσίας είτε της πολιτικής, με αποτέλεσμα να αποτελούν ένα απ' τα κέντρα της καπιταλιστικής εξουσίας, στην πολιτική-ιδεολογική βαθμίδα. Τίποτα δεν περνάει στην εφημερίδα, αν δεν το θέλει αυτή η κορυφή της, παρ' ότι μπορεί να το επιθυμούν πολυάριθμοι απλοί δημοσιογράφοι της βάσης της. Κι οποιοςδήποτε απλός δημοσιογράφος κατορθώσει τυχόν να περάσει άρθρο που ξεπερνάει τα ασφυκτικά που επιβάλλει η εξουσία και συγκρούεται με τις επιταγές της, απολύεται πάραυτα απ' τον εκδότη επιχειρηματία, όπως έχει συμβεί σ' όλες τις εφημερίδες.

Ο δημοσιογράφος Γ. Βότσης, σαν αρχισυντάκτης πολιτικού ρεπορτάζ στην Ελευθεροτυπία, παίζει κύριο ρόλο στο συνεχές μανιπουλάρισμα του κόσμου και

βρίσκεται στην κορυφή αυτής της αυταρχικής, υπερσυγκεντρωτικής ιεραρχικής πυραμίδας και δεν μπορεί κατά συνέπεια σε καμιά περίπτωση να αυτοαποκαλείται αντιεξουσιαστής, αντιιεραρχικός, αφού βρίσκεται μέχρι τα μπούνια μέσα στα κέντρα της καπιταλιστικής εξουσίας. Οι πάντες, κι όχι μονό αυτός, κατάλαβαν όταν διάβασαν τον υπαινιγμό μας, ότι κυρίως την αφεντιά του φωτογράφιζε.

Επειδή όμως ο κύριος αυτός πέρα απ' τον αντιεξουσιαστή παριστάνει και τον αγωνιστή υπέρ της αυτοδιαχείρισης και της άμεσης δημοκρατίας, θα πούμε δυο λόγια για μια τέτοια εφημερίδα. Στο εξωτερικό και συγκεκριμένα στη Γαλλία, υπήρξε μια ημερήσια εφημερίδα —η Λιμπερασιόν— που λειτούργησε επί περίπου μια δεκαετία με μια διαδικασία άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης. Καθημερινά γίνονταν γενική συνέλευση των εργαζομένων στην εφημερίδα, απ' το διευθυντή μέχρι τον τελευταίο τυπογράφο και σκουπιδιάρη, όπου αποφασίζονταν με άμεση δημοκρατική ψηφοφορία το κύριο θέμα, όπως και τα υπόλοιπα θέματα της ύλης. Αυτή ήταν μια λειτουργία άμεσης δημοκρατίας, αυτοδιαχείρισης. Βέβαια στα τέλη της δεκαετίας του 70 ο πάρα πάνω τρόπος λειτουργίας αναθεωρήθηκε και εφαρμόστηκε το κλασικό τυποποιημένο και συγκεντρωτικό μοντέλο. Όσοι όμως διαφώνησαν υποστηρίζοντας το παλιό διαχειριστικό μοντέλο, αποχώρησαν απ' την εφημερίδα, αφού ο τρόπος λειτουργίας της ήταν πια αντίθετος με τις αυτοδιαχειριστικές πεποιθήσεις και αρχές τους. Όσοι πάλι έμειναν δεν έκρυψαν από κανένα ότι η εφημερίδα άλλαξε τρόπο λειτουργίας εφαρμόζοντας συγκεντρωτικό μοντέλο. Κανένας όμως απ' αυτούς δε διανοήθηκε ποτέ να αυτοπαρουσιάζεται σαν αντι-εξουσιαστής, αντιιεραρχικός, αυτοδιαχειριστής, υπέρ της άμεσης δημοκρατίας, τη στιγμή που υλοποιούσε κι εφάρμοζε ένα αντίθετο μοντέλο.

Αν λοιπόν ο κύριος αρχισυντάκτης της, Γ.Β., επιθυμεί να τον πάρουμε στα σοβαρά όταν λέει ότι έχει αρχές και οράματα, ας προσπαθήσει να λειτουργήσει ανάλογα με το πάρα πάνω αυτοδιαχειριστικό μοντέλο της Λιμπερασιόν. Ας προσπαθήσει να καλέσει καθημερινή γενική συνέλευση όλων των εργαζομένων στην Ελευθεροτυπία ή οποιαδήποτε άλλη εφημερίδα, όπου θα αποφασίζεται με άμεση δημοκρατία η ύλη της εφημερίδας. Αν είχε κάνει έστω κάποιο σοβαρό αγώνα προς αυτή την κατεύθυνση θα δεχόμαστε ότι είναι ειλικρινής. Όσο όμως, σε μια υπερδεκάχρονη πορεία, αντί να πορεύεται προς την αυτοδιαχείριση, ποιεί όλο και περισσότερο την νήσσαν, γιατί χώνεται όλο και περισσότερο μέσα στα κέντρα της αυταρχικής ιεραρχικής εξουσίας, η ηχηρή του λογοκοπία μόνο γέλια μπορεί να προκαλεί.

Τα πράγματα όμως δε σταματάνε εδώ για τον αρχισυντάκτη μας. Η Ελευθεροτυπία στην οποία εργάζεται, όταν πρωτοκυκλοφόρησε πριν 13 χρόνια, έδωσε τη ρητή υπόσχεση στους αναγνώστες, με κείμενα, διακηρύξεις, αρχές, καταστατικά, ότι θάσπαζε το κατεστημένο των εκδοτών-ιδιοκτητών, ότι θάταν η εφημερίδα που θ ανήκε στους συντάκτες της, που θα μοιράζονταν το 80% των κερδών. Είχε μάλιστα οριστεί Συντακτική Επιτροπή από συντάκτες που θα επόπτευε την μη ανάμειξη των εκδοτών και θα αποφάσιζε τις απολύσεις. Περισσότερο βέβαια να πούμε ότι αυτό το μοντέλο δεν έχει καμιά σχέση με την άμεση δημοκρατία και αυτοδιαχείριση, αλλά με αντιπροσωπευτική αστική δημοκρατία, που αν πάντως εφαρμόζονταν, σε σχέση με το καθεστώς της αυθαιρεσίας των εκδοτών, θάταν ένα αναμφισβήτητο θετικό βήμα προς τα μπρος. Πριν λοιπόν περάσει χρόνος, απολύεται απ' τον εκδότη, κατά παράβαση όλων των συμφωνημένων, ένας δημοσιογράφος επειδή έγραφε πολύ αριστερά κι ενοχλούσε τον Καραμανλή. Έτσι μπήκε το ζήτημα της ανοιχτής καταπάτησης απ' τον εκδότη όλων των διακηρύξεων προς τον αναγνώστη. Δεύτερος δημοσιογράφος που διαμαρτύρεται γι' αυτή λέγοντας ότι αποτελεί εξαπάτηση του αναγνωστικού κοινού, απολύεται κι αυτός. Πουθενά όμως δεν είδαμε το Γ.Β. να βγαίνει ανοιχτά και δημόσια να καταγγέλλει τον εμπαιγμό του κοινού απ' τον εκδότη, να διαχωρίζει τη θέση του, να παραιτείται και να αποσείει έτσι τις ευθύνες του. Αντίθετα σ' όλη αυτή

τη πορεία είδαμε απ' τη μια διάφορους δημοσιογράφους που επιχείρησαν να αντισταθούν και απολύθηκαν κι απ' την άλλη το ρομαντικό μας δημοσιογράφο που κολυμπώντας με ιδιαίτερη δεινότητα πέρασε σα πραγματικό χέλι ανάμεσα σ' όλες τις ψιλοσυγκρούσεις και χώθηκε όλο και βαθύτερα στα βρωμερά βαλτόνερα της εξουσίας.

Είναι λοιπόν τουλάχιστον κωμικό να ισχυρίζεται ο Γ.Β. ότι η «κριτική» του μας γίνεται απ' τα αριστερά. Αν βρίσκεται μέχρι τα μπούνια μέσα στα κέντρα της καπιταλιστικής εξουσίας, όπως βρίσκεται αναμφισβήτητα και δεν τόλμησε να το αρνηθεί ούτε ο ίδιος όταν τον ρώτησαν στο ραδιοφωνικό σταθμό του Πειραιά, βρίσκεται στην αντίπερα όχθη των βρώμικων βαλτόνερων της εξουσίας κι από εκεί η «κριτική» του.

Η ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ-ΕΜΠΑΙΓΜΟΣ ΤΟΥ ΤΙΤΛΟΥ.

Ο τίτλος «Άκου με ένοπλε σύντροφε», υπότιτλος «Ανοιχτό γράμμα στη 17N», οι δύο πρώτες παράγραφοι και οι τελευταίες βρίσκονται σε πλήρη αντίφαση με την κεντρική, νέα άποψη του Γ.Β., που εκφράζεται στην προτελευταία παράγραφο. Αυτή λέει. «Αν δεχτούμε ότι ο επαναστάτης, που αγωνίζεται για την ελεύθερη κοινωνία, εναρμονίζει πρωτίστως στους σκοπούς και τα μέσα που χρησιμοποιεί, ποιος δολοφόνος μπορεί να διεκδικήσει τον τίτλο;» με υπογραμμισμένη τη λέξη δολοφόνος απ' τον Βότση. Δηλαδή δεν είμαστε επαναστάτες αλλά δολοφόνοι. Ένα απ' τα δύο όμως συμβαίνει. Ή είμαστε δολοφόνοι, οπότε δεν μπορεί να στέλνει γράμματα, ν' ανοίγει διάλογο με δολοφόνους κι ακόμη περισσότερο να τους αποκαλεί συντρόφους, ή είμαστε σύντροφοι οπότε ο τίτλος δικαιολογείται αλλά οι δολοφόνοι δεν στέκουν. Τα δυο όμως μαζί δεν πάνε. Η αντίφαση αυτή δεν είναι τυχαία για έναν έμπειρο αρχισυντάκτη σαν το Γ.Β. Ο τίτλος και η αντίφαση είναι εσκεμμένα, γιατί αλλιώς το άρθρο δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει. Δεν θα μπορούσε να δημιουργήσει την εντύπωση στον αναγνώστη ότι η κριτική γίνεται από ενδεχόμενο πρώην «σύντροφο» που διαφώνησε, πράγμα πούναι και το μόνο που δίνει οντότητα στο άρθρο. Πρόκειται δηλαδή μια καθαρή εξαπάτηση-μανιπουλάτσια του κόσμου, για τίτλο που δεν ανταποκρίνεται σε τίποτε παρά μόνο στη δημοσιογραφία της παραπληροφόρησης.

Άλλωστε ακόμη κι ο ίδιος αντιλαμβάνεται ότι όσα λέει για να δικαιολογήσει τη λέξη «σύντροφε» ηχούν τελείως κάλπικα και σπεύδει να προσθέσει: «Αν διαφωνείς, ξεχνά την». Τι αριστούργημα εμπαιγμού και εξαπάτησης. Με μια λεξούλα στα ψιλά, που δεν του κοστίζει τίποτε, ξέμπλεξε. Εμάς, μας καλεί να την ξεχάσουμε, αλλά αυτός και η εφημερίδα του κρατάνε και μοστράρουν τον πη-χαίο ψεύτικο τίτλο άρθρου, τον χρησιμοποιούν στη διαφημιστική τους εκστρατεία.

Ας προσθέσουμε βέβαια ότι σύμφωνα με τη νέα άποψη του Γ.Β. ο Τσουτσουβής είναι δολοφόνος κι όχι επαναστάτης.

ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ, ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ.

Μας κατηγορούν γιατί εκτελέσαμε τον Αθανασιάδη. Όσοι όμως μας κατηγορούν δεν αγνοούν ότι στην Ελλάδα κάθε 4 μέρες σκοτώνεται ένας εργάτης. Ότι τα τελευταία 15 χρόνια είχαμε 747.677 (! ναι, σωστά διάβασες) σακατεμένους στα λεγόμενα κατ' ευφημισμό «εργατικά ατυχήματα» και κάθε χρόνο 40.000. Δεν αγνοούν ότι η Ελλάδα έχει τον ψηλότερο δείκτη «εργατικών ατυχημάτων» στην Ευρώπη, ενώ απ' την άλλη έχει το ψηλότερο ποσοστό κερδών σε σχέση με το ΑΕΠ. Δεν αγνοούν ότι υπάρχει στενή συνάρτηση, σχέση αιτίου-αιτιατού ανάμεσα στα «ατυχήματα» και τα κέρδη, αφού ο κεφαλαιουχικός εξοπλισμός είναι απαρχαιωμένος και οι συνθήκες εργασίας μεσαιωνικές. Οι καπιταλιστές λοιπόν αντλούν τεράστια κέρδη και πλουτίζουν απ' την εγκληματική αδιαφορία τους, την παντελή έλλειψη φροντίδας και μέτρων για την προφύλαξη της υγείας των εργατών, γεγονός που με τη σειρά του οδηγεί στο θάνατο

και στα σακάτεμα τους. Οποιοδήποτε μέτρο προφύλαξης τους κοστίζει κεφάλαια, ανεβάζει το κόστος, ρίχνει το κέρδος, δεν τους συμφέρει. Καλύτερα λοιπόν γι' αυτούς να σκοτώνονται και σακατεύονται εργάτες, για νάχουν ψηλά κέρδη. Αυτό έκανε κι ο Όμιλος Μποδοσάκη στα κάτεργα του, στα Μαντεμοχώρια, στη Λάρκο, στην Πυρκάλ.

Οι Έλληνες καπιταλιστές λοιπόν πλουτίζουν σκοτώνοντας, σακατεύοντας εργάτες, κλέβοντας τα χρήματα του λαού. Κι απ' τη στιγμή που η πολιτεία και η κοινωνία όχι μόνο δεν έχει εφεύρει και θεσπίσει κανένα απολύτως τρόπο για να αποδοκιμάσει και να πατάσσει μια τέτλια εγκληματική πρακτική, αλλά αντίθετα την επιβραβεύει, για ποια ηθική μας μιλάνε; Δεν μπορεί να υπάρξει ηθική έξω απ' την πρακτική της κοινωνίας. Κι απ' τη στιγμή που η κοινωνία δέχεται ατιμώρητη μια εγκληματική πρακτική, με ποιο ηθικό δικαίωμα θα μας καταδικάσει εμάς; Μια ηθική που δεν ισχύει για τους μεγαλόσχημους, αλλά μόνο για τους κατατρεγμένους, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια απάτη, μια παγίδα που προβάλλει η αστική τάξη, για να μην μπορούν ν' αγωνιστούν ενάντια της. Και μια τέτλια ηθική την απορρίπτουμε ασυζητητί. Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι μπορούμε να κάνουμε ό,τι μας περάσει απ' το κεφάλι, ότι είμαστε οπαδοί του δόγματος «ο σκοπός αγιάζει τα μέσα». Αντίθετα, έχουμε μια δική μας επαναστατική ηθική και για να αποδείξουμε ότι δεν λέμε λόγια του αέρα θα δώσουμε ένα παράδειγμα. Στις πρόσφατες τρεις αντιαμερικανικές βομβιστικές ενέργειες στο Ρέντη, στο Καβούρι, στη Φιλοθέη, είχαμε ένα πολύ απλό τρόπο για να πετύχει τεχνικά η ενέργεια μας. Ήταν το να γεμίζαμε τις βόμβες με ατσαλόβιδες, οπότε δεν θάμνε ούτε ένας Αμερικάνος. (Σ' αυτή την περίπτωση όμως υπήρχε κίνδυνος να χτυπηθεί κάποιος τρίτος άσχετος και γι' αυτό το απορρίψαμε ασυζητητί).

Όταν γνωρίζουμε ότι η πληθώρα και η έκταση των σκανδάλων έχει πείσει τον κόσμο ότι οι πολιτικοί είναι όλοι πουλημένοι. Ότι οι καπιταλιστές εκτός των πάρα πάνω είναι όλοι απατεώνες. Ότι οι αστυνομικοί τα πιάνουν. Ότι οι ανώτατοι υπάλληλοι χρηματίζονται. Ότι οι στρατιωτικοί και οι πολιτικοί ξεπούλησαν την Κύπρο. Ότι οι ανώτατοι αξιωματικοί πρακτορεύουν ξένα συμφέροντα. Ότι η χώρα ξεπουλιέται σε διάφορους ύποπτους που αγοράζουν τμήματα ολόκληρα, χωρίς να ενδιαφέρεται κανείς ποια χώρα βρίσκεται από πίσω τους, για ποια ηθική μας μιλάνε;

Ένα πράγμα νομίζουμε ότι είναι καθαρό. Σε σχέση μ' όλους αυτούς, εμείς είμαστε αγγελούδια.

ΠΟΙΟΙ ΕΙΜΑΣΤΕ, ΤΙ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΜΕ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ.

Η τοποθέτηση που κάνει ο Γ.Β. για τη δραστηριότητα της 17N, είναι παιδαριώδης. Δεν θ' ασχοληθούμε ιδιαίτερα, γιατί αυτή βρίσκεται πιο πίσω ακόμη κι απ' τις αναλύσεις των αστυνομικών συντακτών. Συνοπτικά λοιπόν, εδώ και 13 χρόνια, δεν είναι μερικές εκτελέσεις που έχουν γίνει, αλλά εκατοντάδες βίαιες αντικαπιταλιστικές ενέργειες, μολότωφ, μόνιμες, εμπρησμοί, εκτελέσεις, απόπειρες, δολοφονίες επαναστατών απ' τους μπάτσους. Όλα αυτά συνθέτουν ένα μόνο μέρος της δραστηριότητας του λαϊκού και κοινωνικού ρεύματος της επαναστατικής αριστεράς. Αυτό το ρεύμα αποτελείται από πολυάριθμες ομάδες και οργανώσεις και μια απ αυτές είναι η 17N. Εκτελέσεις λοιπόν δεν έχει πραγματοποιήσει μόνο η 17N όπως ψεύδεται ο Γ.Β. αλλά και ο Ιούνης 78 τον Μπάμπαλη, η Επαναστατική Πράξη τον εισαγγελέα θεοφανόπουλο, η 1η Μάη την απόπειρα εκτέλεσης του γραμματέα της ΓΣΕΕ Ραυτόπουλου. Ακόμη θα θυμίσουμε ότι μόνο πέρσι εκτός της 17N έδρασαν ο ΕΛΑ (4 ενέργειες), η Επαναστατική Πράξη (στην ΑΕΓ), η Ε.Ο. Χρήστος Τσουτσουβής (2 ενέργειες), ο Αντί εξουσιαστικός Αγώνας, 1η Μάη, η Ομάδα για την Κοινωνική Αντίσταση (3 ενέργειες).

Όλες αυτές οι ομάδες μπορεί νάχουν μεταξύ τους ορισμένες διαφορές, συμφωνούν όμως στο βασικό. Τη χρησιμοποίηση μέσων και μορφών πάλης που βρίσκονται έξω απ' τα καθορισμένα πλαίσια του καθεστώτος, στη δίκαιη χρήση της ένοπλης λαϊκής

επαναστατικής βίας, με στόχο την επαναστατική ανατροπή του καθεστώτος του ελληνικού καπιταλισμού. Το πάρα πάνω στοιχείο είναι αυτό που καθορίζει τη διάκριση αυτών των δυνάμεων σαν επαναστατικών σύμφωνα με οποιαδήποτε κοινωνιολογία είτε μαρξιστική είτε όχι.

Γιατί γίνεται αυτό; Με δυο λόγια γιατί υπάρχουν στη χώρα μας κραυγαλέες ταξικές αντιθέσεις, αβυσσαλέες οικονομικές ανισότητες;

Γιατί τα εγκλήματα που αυξάνονται και συνεχίζουν να γίνονται απ' την άρχουσα καπιταλιστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό ενάντια στην εργατική τάξη και τη χώρα είναι τόσα και τέτια σε έκταση που δικαιολογούν και νομιμοποιούν μια τέτια δράση. Αν δεν υπήρχε αυτή η νομιμοποίηση, δεν θα μπορούσε να υπάρξει και να συνεχίζεται μια τέτια επαναστατική δραστηριότητα για τόσο χρονικό διάστημα και θα είχε εκλείψει απ' τον πρώτο χρόνο. Για όσους ισχυρίζονται το αντίθετο υπάρχει ένας πολύ καλός τρόπος για να μας κάνουν να σταματήσουμε. Να καλέσουν μια μαχητική διαδήλω-ση ενός εκατομμυρίου εργαζόμενων εναντίον μας. Ας επιχειρήσουν να το κάνουν να δούμε πόσοι εργαζόμενοι θα κινητοποιηθούν.

Το πολιτικό ρεύμα της επαναστατικής αριστεράς και όχι βέβαια μόνο η 17N εκπροσωπεί και εκφράζει τα συμφέροντα της προλε-ταριοποιημένης και άνεργης νεολαίας, είτε εργατικής είτε σπουδαστικής, της χαμηλόμισθης εργατικής τάξης. Τα στρώματα αυτά, που για τους μεγαλόσχημους του Κολωνακίου είναι υπαρκτά μόνον σαν αφηρημένοι αριθμητικοί δείκτες της στατιστικής και όχι σαν άνθρωποι με συγκεκριμένες ανάγκες, διαβιούν σε αθλιώτατες συνθήκες, καταστρέφοντας καθημερινά την υγεία τους με το δηλητηριώδες νέφος, με έναν ελάχιστο μισθό που τους επιτρέπει απλά να επιβιώνουν, ενώ απέναντι η χλιδή περισσεύει. Αυτά τα στρώματα είναι το κοινωνικό υπόβαθρο του πολιτικού ρεύματος της επαναστατικής αριστεράς. Αυτά το βοηθάνε, το πλαισιώνουν, το τροφοδοτούν.

Ακόμη, σε μια περίοδο όπου όλα τα νόμιμα πολιτικά κόμματα Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, έχουν πέσει σε πλήρη ανυποληψία, το επαναστατικό ρεύμα και η 17N είναι ο πολιτικός φορέας του οποίου η ακτινοβολία αυξάνει και η φερεγγυότητα του πολιτικού του λόγου μεγαλώνει. Ένα πολύ πλατύ τμήμα των εργαζομένων, της βάσης όλων των δημοκρατικών κομμάτων, ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ΚΚΕ εσ., Α.Α., ΕΑΡ, ανένταχτων, θεωρεί τον πολιτικό μας λόγο, πιο αξιόπιστο απ' αυτόν οποιουδήποτε νόμιμου κόμματος. Άρα ο κόσμος μας υποστηρίζει στις συζητήσεις και εκφράζει τη συμπάθεια του για τη 17N. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ενώ έχουν επικηρύξει τη 17N, τόσες φορές και με τόσα μεγάλα ποσά, ποτέ δεν υπήρξε η παραμικρή καταγγελία-κατάδοση.

Υπάρχει βέβαια ένα μικρό κομμάτι των εργαζομένων πούναι αντίθετοι. Είναι απ' τη μια οι εγκάθετοι του κεφαλαίου στα εργοστάσια κι απ' την άλλη οι επαγγελματίες συνδικαλιστές, κομματόσκυλα των ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ μέσα στα συνδικάτα. Όπως είναι πασίγνωστο, αυτές οι κομματικές συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες αγωνίστηκαν μ' όλες τους τις δυνάμεις για να σπάσουν τις απεργιακές κινητοποιήσεις των εργατών και να περάσει η εισοδηματική πολιτική, με την οποία οι εργάτες έχασαν τουλάχιστον 35% του εισοδήματός τους. Αυτά τα κομματόσκυλα βρίσκονται σε μόνιμη αντιπαράθεση και σύγκρουση με τους εργάτες της βάσης σε όλα τα εργοστάσια και τους τόπους δουλειάς, και είναι φυσικό να είναι αντίθετοι με τη 17N και το επαναστατικό κίνημα. Αυτές τις δύο κατηγορίες εκπροσωπούν οι 30 εργάτες, από ένα σύνολο 6000 στον Όμιλο Μποδοσάκη, που παραβρέθηκαν στο μνημόσυνο του Αθανασιάδη.

Σήμερα λοιπόν η Ν.Δ. εκφράζει τα συμφέροντα της λματ, το ΠΑΣΟΚ αυτά της λματ και μέρους των μεσαίων στρωμάτων, το ΚΚΕ τα συμφέροντα της υψηλόμισθης εργατικής αριστοκρατίας και της νέας μικροαστικής τάξης και το ένοπλο

επαναστατικό κίνημα, την άνεργη και προλεταριοποιημένη νεολαία και τη χαμηλόμισθη εργατική τάξη.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ Γ.Β. ΚΑΙ ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΗ ΤΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΜΑΣ.

Θα ασχοληθούμε μόνο με τις κυριότερες. Γράφει στο άρθρο του: «Εδώ και δεκατρία χρόνια ακολουθείτε το μοναχικό δρόμο της ένοπλης δράσης, αναλαμβάνοντας διπλό ρόλο: Του αυτόκλητου λαϊκού τιμωρού κι εκδικητή (...) που παρέχει πρότυπο συμπεριφοράς" σε προσδοκώμενους μιμητές». Κατ' αρχήν εμείς ποτέ δεν είπαμε ότι βασικός λόγος της δράσης μας είναι η τιμωρία κι ακόμη περισσότερο η εκδίκηση, λέξη που δεν έχουμε χρησιμοποιήσει ποτέ εδώ και δεκατρία χρόνια. Ακόμη σημαντικότερο, ποτέ δεν αναφέραμε σαν σκοπούς της δράσης μας όσους λέει ο Γ.Β. Το αντίθετο έχουμε υποστηρίξει και μάλιστα γραπτά. Στο πολιτικό κείμενο που στείλαμε το 81 στην Ελευθεροτυπία, όπου κριτικάραμε τους εμπρησμούς των πολυκαταστημάτων, και το οποίο μπορεί να βρει ο αναγνώστης στο βιβλίο του Καράμπελα «Το Ελληνικό Αντάρτικο των Πόλεων 74-85» (Σημείωση: Το κείμενο αυτό έχει δύο ελλείψεις, μέσα στο βιβλίο. Ο εκδότης έχει ανακατέψει τα κεφάλαια με αποτέλεσμα να γίνεται μερικές φορές ακατανόητο, και επί πλέον υπάρχουν αρκετά λάθη στις λέξεις, π.χ. υπό, υπέρ κ.α. Πάντως σ' αυτό υπάρχει η πληρέστερη ανάλυση των λόγων της δράσης, κυρίως στο κεφάλαιο «Οι σωστές πολιτικές ενέργειες λαϊκής βίας»), λέγαμε στη σελίδα 74, αφού αναπτύσσαμε τους λόγους για τους οποίους έπρεπε να δοθεί έμπρακτη απάντηση το 80 μετά τις δολοφονίες των Κουμή και Κανελλοπούλου, απ' τις επαναστατικές οργανώσεις που τότε ονομάζαμε οργανώσεις λαϊκής βίας, λέγαμε κατά λέξη: «Αν χρειάζονται λοιπόν για κάτι οι οργανώσεις λαϊκής βίας, είναι τέτοιες ενέργειες. Αυτές βγαίνουν και γίνονται επιτακτικό αίτημα από την ιδιαίτερα οξυμένη κοινωνικο-οικονομική κατάσταση κι απ' τις λαϊκές κινητοποιήσεις που μετατρέπονται σε βίαιες συγκρούσεις. Αυτές οι ενέργειες δεν μπορούν να γίνουν από το αυθόρμητο μαζικό κίνημα παρότι αυτό χρησιμοποιεί διάφορες μορφές βίας. Όπως δεν μπορούσε να φτάσει στις εκτελέσεις των βασανιστών, παρότι αυτές έβγαιναν απ' τις αλληπάλληλες κινητοποιήσεις και τα συνθήματα (Φόλα στο σκύλο της ΕΣΑ, Δώστε τη χούντα στο λαό, κλπ.) και τις επιδοκίμασε με ενθουσιασμό όταν έγιναν. Γιατί αυτές βρίσκονται ένα βήμα πιο ψηλά, όχι μόνο υλικά-επιχειρησιακά-οργανωτικά αλλά κυρίως πολιτικο-ιδεολογικά. Πρέπει να επιλεγούν πολιτικά από τα πριν, λαβαίνοντας υπόψη μια σειρά από άλλους πολιτικούς παράγοντες όπως οι άμεσες υλικές συνέπειες, οι πολιτικές συνέπειες, ο γενικότερος πολιτικός αντίκτυπος των παραπάνω συνεπειών, η πολιτική συγκυρία, και αυτό δεν μπορεί παρά νάναι αποτέλεσμα οργανωμένης — με την ευρύτερη παραπάνω έννοια — και συνειδητής δουλειάς, δηλαδή να αφορά τις οργανώσεις λαϊκής βίας».

Βλέπουμε λοιπόν ότι εμείς όχι μόνο δεν λέμε ότι επιδιώκουμε να μας μιμηθεί ο κόσμος, αλλά αντίθετα λέμε ότι τέτοιες ενέργειες δεν μπορεί να τις κάνει ο λαός μόνος του. παρ' ότι το θέλει. Για να πραγματοποιηθούν χρειάζονται οργανώσεις που θα τις αναλάβουν, και αυτό ακριβώς έγινε: 17Ν, Ιούνης 78, Αντικρατική Πάλη, 1η Μάη. Σ' αυτό λοιπόν το σημείο ο Γ.Β. ψεύδεται και λέει άλλα αντ' άλλων.

Μας αποδίδει ότι αναλάβαμε το ρόλο της αυτόκλητης πρωτοπορίας. Ποτέ δεν έχουμε υποστηρίξει ότι είμαστε πρωτοπορία ή πρωτοποριακή οργάνωση. Ακόμη και πρόσφατα, πέρσυ τον Απρίλη, υποστηρίζαμε ότι μπαίνει ζήτημα νέας διαμεσολάβησης της προλεταριακής εργατικής τάξης, δηλαδή νέας πολιτικής εκπροσώπησης αφού κατά τη γνώμη μας το ΚΚΕ εκφράζει τα συμφέροντα ενός κοινωνικού πλέγματος που αποτελείται από το στρώμα της εργατικής αριστοκρατίας και της νέας μικροαστικής τάξης. Και είπαμε ότι «αναπόσπαστο κομμάτι του θα αποτελούν το σύνολο των γνήσιων εργατικών δυνάμεων της βάσης, εργατικών

επιτροπών, ομάδων κλπ. που προήλθαν από τους άμεσους εργατικούς αγώνες στους μαζικούς χώρους, έκφρασαν γνήσια τα άμεσα συμφέροντα της τάξης, όποια κι αν ήταν η απόχρωση τους, βρέθηκαν σ' αντίθεση με τις κομματικές-καθεστωτικές δυνάμεις του συμπλέγματος της εργατικής αριστοκρατίας-μικροαστών». Πουθενά όμως δεν είπαμε είτε ότι η 17N θάναί μέρος αυτής της διαμεσολάβησης ή ότι θάναί πρωτοπορία ή ότι η 17N μόνη της είναι η πρωτοπορία ή τέλος έστω με άλλες δυνάμεις. Ας διαλέξει τι τον βολεύει απ' όλα αυτά ο Γ.Β., τίποτε όμως δεν αντιστοιχεί σ' όσα αυθαίρετα καταλογίζει. Το μόνο πούχουμε υποστηρίζει, με τρόπο ίσως μονότονο, είναι ότι είμαστε απλά επαναστατική οργάνωση. Κι εδώ λοιπόν ψεύδεται.

ΝΕΕΣ ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ Γ.Β. ΟΤΙ ΑΛΛΑΞΑΜΕ ΘΕΣΕΙΣ.

Ενώ άλλοι δημοσιογράφοι με λιγότερες κολυμβητικές ικανότητες απ' το Γ.Β., ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει αλλαγή στις θέσεις της 17N, ο αρχισυντάκτης μας μας κατακεραυνώνει χωρίς να νοιάζεται αν κενολογεί. (Ίσως αυτή η λέξη να ενοχλεί με τις επαναλήψεις, αλλά τι άλλο να κάνουμε.) Αλλάξατε θέσεις λέει. Αφήσατε τα γιακωβίνικα και ευαγγελίζεστε άμεση δημοκρατία. Κι εδώ βέβαια έχουμε μία από τα ίδια. Στο κείμενο, γνωστό σαν μανιφέστο, πού-χαμε στείλει το 76 στην Ελευθεροτυπία και το οποίο ασφαλώς γνωρίζει ο Γ.Β., μιλώντας για το Σοσιαλισμό και τη Λαϊκή Εξουσία, αναφέραμε την αναγκαιότητα του «ένοπλου λαού». Κι επειδή ορισμένοι μπορεί ν' αγνοούν αυτή την έννοια, προσθέτουμε ότι στο κείμενο μας το Γενάρη του 80 για τα ΜΑΤ την επεξηγήσαμε. Γράφαμε τότε. «Αγωνιζόμαστε για μια κοινωνία, όπου δεν θα υπάρχουν ΜΑΤ, δεν θα υπάρχουν μπάτσοι, χαφιέδες. Για μια κοινωνία όπου οι ίδιοι οι εργάτες οπλισμένοι θα φυλάνε εκ περιτροπής τα εργοστάσια τους. Οι αγρότες θα φυλάνε τους συναιτερισμούς και τις εκμεταλλεύσεις τους, οι φοιτητές τα Πανεπιστήμια κι ο ένοπλος λαός τις γειτονιές και τα δημόσια κτίρια. Κι αν χρειαστεί να υπάρξει ένα ειδικό μικρό σώμα, θα αφιερώνει ένα σημαντικό τακτό χρόνο της υπηρεσίας του στην παραγωγή μαζί με το λαό, θάχει τα ίδια προβλήματα μ' αυτόν, θα ζει στις ίδιες συνθήκες κι έτσι δεν θα ξεκόβεται από αυτόν και θα παράγει μέρος από το εισόδημα του».

Η έννοια αυτή, του ένοπλου λαού, μέσα στην αριστερή φιλολογία έχει ένα πολύ συγκεκριμένο στίγμα. Έχει βγει απ' την Παρισινή Κομμούνια και σχετίζεται με την άμεση δημοκρατία και την αποκέντρωση κι όχι βέβαια με το γιακωβινισμό και συγκεντρωτισμό. Και γι' αυτό οι απανταχού σταλινικοί την κριτικάρουν σαν αναρχική. Είναι προφανές ότι η οποιαδήποτε σταλινική γραφειοκρατία δεν μπορεί να δεχτεί την έννοια του ένοπλου λαού, γιατί απλούστατα όταν μάζες είναι οπλισμένες μπορούν εύκολα να στρέψουν τα όπλα τους ενάντια στη γραφειοκρατία. Αντίθετα αντιπροτείνουν πάντα μια κρατική αστυνομία, δηλαδή μια γραφειοκρατική ένοπλη υπηρεσία.

Είναι λοιπόν καθαρό ότι ανάμεσα στις δύο έννοιες, υπάρχει διαφορά μέρας με τη νύχτα, την οποία γνωρίζουν οι πάντες, και βέβαια ο μαρξολόγος Γ.Β. Δικαίωμα του βέβαια είναι να ψευδολογεί, δεν μπορεί όμως να λέει αρλούμπες, ότι δηλ. ο ένοπλος λαός είναι σταλινική έννοια ή γιακωβινική έννοια.

Συμπέρασμα: είναι καθαρό και συνειδητό ψέμα, ότι αλλάξαμε θέσεις. Απλά τις προχωρήσαμε πιο μπρος, αλλά προς την ίδια κατεύθυνση, αυτή της άμεσης δημοκρατίας, και όχι της κρατικής γραφειοκρατίας. Αυτό άλλωστε το υπογράμμισαν και πιο σοβαροί δημοσιογράφοι που ασχολήθηκαν με τις απόψεις μας, και σεβάστηκαν κάπως τα κείμενα μας.

—Πάμε πάρα κάτω. Πέφτουμε πάνω σε μαργαριτάρι τούτη τη φορά, νέα κοινωνιολογική ανακάλυψη με ιστορικές προεκτάσεις. Στη βιασύνη του πάνω να μας κολήσει τις ταμπέλες στα γρήγορα, κάπου μπερδεύτηκε. Διαβάζουμε: «Εσύ το άκρον άωτον του συγκεντρωτισμού, που μόνος σου αποφασίζεις, μόνος σου δικάζεις και

καταδικάζεις, μόνος σου σκοτώνεις και λογαριασμό δεν δίνεις». Δηλαδή είμαστε το άκρον άωτον του συγκεντρωτισμού (γιατί πουθενά αλλού δεν βλέπουμε άλλο επιχείρημα) επειδή μόνοι μας αποφασίζουμε, μόνοι μας δικάζουμε, μόνοι μας καταδικάζουμε, μόνοι μας σκοτώνουμε και λογαριασμό δεν δίνουμε. Πρόκειται για συγκλονιστική ανακάλυψη. Κι επειδή είναι πολύ της μόδας η Ισπανία, ας πάμε λίγο και προς τα εκεί. Πού να φαντάζονταν ο φουκαράς ο Ντουρούτι όταν σκότωνε τον καρδινάλιο της Σαραγόσα πριν περίπου 60 χρόνια ότι θα βρίσκονταν Έλληνας αντιεραρ-χικός, αντιεξουσιαστής, συνάδελφος του που θα τον κατακεραυνώνε σαν το «άκρον άωτον του συγκεντρωτισμού», δηλαδή σαν σταλινικό; Και βέβαια μ' αυτήν την μεγαλοφυή ανακάλυψη ίσως βρούμε επί τέλους το μυστικό του εμφύλιου της Ισπανίας, αφού όλοι οι αναρχικοί της FAI και της CNT που είχαν σκοτώσει ο καθένας κάμποσους φασίστες και κληρικούς, ήταν το «άκρον άωτον του συγκεντρωτισμού» αφού μονοί τους αποφάσιζαν, μονοί τους δικά-ζαν, μόνοι τους καταδίκαιζαν και λογαριασμό δεν έδιναν. Δηλαδή οι αναρχικοί αντιεξουσιαστές ήταν σταλινικοί χωρίς να το ξέρουν.

Αρκετά όμως γιατί παραπάει το πράμα. Παραπάει, με το αηδιαστικό φαινόμενο ορισμένων φαρισαίων 50άρηδων πρώην στελεχών της προδικτατορικής ΕΔΑ που με έπαρση θεωρούν αυτονόητο ότι είναι το άκρον άωτον της επαναστατικότητας, ιδιωτεύουν και έχουν «ανησυχίες». Που γεμάτοι αυταρέσκεια θεωρούν αυτονόητο ότι είναι αντιεξουσιαστές αντιεραρχικοί, αυτοδιαχειριστές, επειδή είναι διορισμένοι απ' τους καπιταλιστές ή το κράτος σε υψηλές θέσεις, ιεραρχικές θέσεις συγκεντρωτικών δομών. Που θεωρούν αυτονόητο ότι μπορούν να κάνουν τον κήνσορα, να επιτιμούν, με περισσή σεμνότητα, επειδή αυτοδιαφημίζονται ότι έχουν φάει με το τσουβάλι τα αντάρτικα και την ένοπλη αντίσταση. Που κατακεραυνώνουν τους πάντες σαν αυθεντίες. Που γεμάτοι αυθάδεια θεωρούν αυτονόητο το ότι είναι αντισταλινικοί επειδή το δηλώνουν. Που κυκλοφορούν με τις τρεις τσιμεντόπλακες υπό μάλης — πρωτοπορία, συγκεντρωτισμός, ιεραρχία— κι όποιος τολμήσει να τους αμφισβητήσει, φαπ! τον τσιμεντάρουν πάραυτα. Που τον τσιμεντάρουν με την πιο κλασική σταλινική μέθοδο περιφρονώντας προκλητικά γραπτά κείμενα, διακηρύξεις, πρακτική, κοινή λογική. Που αποφαίνονται με ύφος, όλο σημασία, μόλις τους πεις «καλή η προκήρυξη της 17N»: «Ναι αλλά είναι σταλινικοί, ξέρω εγώ». Παραπάει το πράμα μ' όλους αυτούς τους φαρισαίους επαναστάτες και τα οράματα τους.

Ένα μόνο πράμα θα ρωτήσουμε τον ανώνυμο δημοσιογράφο, όχι το Γ.Β. Καλά, για τόσο κάφρους περνάτε τους αναγνώστες σας; Πιστεύετε πραγματικά ότι μπορεί κανείς να πιστέψει ότι στις σημερινές συνθήκες της Ελλάδας- και εν έτει 1988 οι σύντροφοι της 17N που αναλαμβάνουν να εκτελέσουν μια επιχείρηση το κάνουν επειδή τους διατάζει κάποιος αρχηγός, κάποια ιεραρχία, κάποιο κέντρο; Μπορεί κανείς να πιστέψει ότι οι σύντροφοι εκτελούν επειδή τους διατάζουν; Και ποιος είναι αυτός, που στις σημερινές συνθήκες, μπορεί να διατάζει κάποιον να εκτελεί ανθρώπους. Σα νάχει πέσει πολύ παραμύθι, δε νομίζετε;

Όλα είναι πια ξεκάθαρα. Ο αρχισυντάκτης Γ.Β. όντας μέχρι τα μπούνια μέσα στα κέντρα της εξουσίας, αυτού που ο ίδιος ονομάσει καπιταλιστική κτηνωδία, είναι φυσικό να πολεμάει όσους αγωνίζονται εναντίον της. Βγήκε λοιπόν να χτυπήσει το ένοπλο επαναστατικό ρεύμα και τη 17N. Δεν χρειάστηκε να πρωτοτυπήσει. Πήρε τις τρεις ταμπέλες του, τις κόλλησε στη 17N και τέλειωσε. Και για να μην χρειάζεται να ξανακουραστεί μελλοντικά, για άλλες επαναστατικές οργανώσεις όπως αυτή του Τσουτσουβή, έριξε την κοτσάνα του, ότι οποιαδήποτε ένοπλη επαναστατική δράση είναι απ' τη φύση της το «άκρον άωτον του συγκεντρωτισμού», άρα σταλινισμός, και ξεμπέρδευσε. Ο λαμπρός αυτός δημοσιογράφος έδωσε και πάλι στο πανελλήνιο ένα μάθημα άτεγκτης δεοντολογίας, ένα μάθημα τόλμης, ήθους, λεβεντιάς, ένα

αξεπέραστο δείγμα διαλεκτι-κού στοχασμού και ιδεολογικής καθαρότητας. Τις παχυλότερες απολαβές του τις κέρδισε πράγματι επάξια.

Αθήνα 12-3-88 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] 1988-05-20 Για αυτοκίνητα Τούρκων διπλωματών

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 20-5-88

Ν' ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΤΟΥΡΚΙΚΟ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΧΕΙ ΜΕ ΤΗ ΒΙΑ ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΕΔΑΦΗ ΕΠΙ 14 ΧΡΟΝΙΑ Ν' ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΕΙ Ο ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΛΑΟΣ Ν' ΑΠΟΦΑΣΙΣΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΚΙ ΑΒΙΑΣΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΟΥ

Τους τελευταίους μήνες ο ελληνικός λαός παρακολουθεί με ολοένα αυξανόμενη οργή και αηδία να αναπτύσσεται μια επιχείρηση παραπληροφόρησης, σύγχυσης, αποπροσανατολισμού σχετικά με τα προβλήματα της χώρας με τις ΗΠΑ, την Τουρκία και τις αιτίες τους. Ενώ μέχρι τώρα τα προβλήματα αυτά ήταν απόρροια μιας κλασικής ιμπεριαλιστικής πολιτικής των ΗΠΑ στην περιοχή και η Τουρκία ήταν χωροφύλακας τους, ξαφνικά τα πράγματα άλλαξαν. Υπάρχει μόνο η Ελλάδα με την Τουρκία και δικαιώνεται έτσι η άποψη των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων ότι υπαίτιο είναι το τυφλό και άσβεστο μίσος των δύο προαιώνιων απολίτιστων εχθρών, τους οποίους αγωνίζονται να συμφιλιώσουν με ανιδιοτέλεια, οι πολιτισμένοι αυτοί ουδέτεροι επιδιαιτητές.

Παρακολουθούμε λοιπόν ένα ατέλειωτο γαϊτανάκι με πολιτικούς, εκδότες, δημοσιογράφους, καπιταλιστές, καλλιτέχνες, Έλληνες και Τούρκους. Πηγαινοέρχονται αδιάκοπα, συνεντευξιάζονται, προβάλλοντας τις γραφικές ανατολίτικες πλευρές της μαγευτικής Τουρκίας και μας βομβαρδίζουν με σειρά από γελοιότητες, που είναι ακριβώς τα αντίθετα από όσα ισχυρίζονταν 14 χρόνια τώρα. Χωρίς βέβαια να νοιάζονται για το ότι καταφέρνουν έτσι ένα ακόμη καίριο πλήγμα στην ανύπαρκτη άλλωστε αξιοπιστία και υπόληψη ολόκληρου του πολιτικού κόσμου και των μαζικών μέσων ενημέρωσης.

Και τι δεν ακούσαμε. Τις πιο απίθανες ανιστόρητες ηλιθιότητες, τις πιο εξώφθαλμες ψευδολογίες, τις πιο προκλητικά αφελείς ασυναρτησίες. Άλλος μας λέει ότι η Τουρκία είχε δικαίωμα να επέμβει αφού κινδύνευε η τουρκική μειονότητα μετά απ' το χουντικό πραξικόπημα του Ιωαννίδη, λες και υπάρχει προηγούμενο στην ιστορία κατακτητής ξένων εδαφών που να μην είχε προετοιμασμένη την πρόφαση που θα χρησιμοποιήσει, όπως άλλωστε την είχαν και οι Έλληνες κατακτητές της Μικράς Ασίας το 20.

Άλλος μας λέει ότι ο Οζάλ είναι μετριοπαθής και πρέπει να ενισχυθεί απέναντι στους σκληρούς στρατιωτικούς, λες και δεν είναι πάγια πολιτική τακτική των διάφορων δικτατορικών καθεστώτων η συνεχής εναλλαγή της καραμέλας και του ρόπαλου, που εκφράζεται συγκεκριμένα με τα παράλληλα χαμόγελα του Οζάλ και τις σκληρές δηλώσεις άλλων υπουργών αλλά κυρίως τις συνεχιζόμενες και αυξανόμενες παραβιάσεις του εναέριου χώρου στο Αιγαίο.

Άλλος θεωρεί ανύπαρκτο το θέμα των 2000 αγνοούμενων, λες και το γεγονός ότι η Τουρκία δεν είναι σε θέση να δώσει πληροφορίες για την τύχη τους δεν αποδείχνει κατά τον καλύτερο τρόπο ότι εξοντώθηκαν βάρβαρα στις μεσαιωνικές φυλακές της και ότι συνεχώς το καθεστώς του Οζάλ-Μαρκεζίνη με τις χιλιάδες καταδίκες σε θάνατο κι εκτελέσεις και τα βασανιστήρια, αποτελεί μια απ' τις σκληρότερες —αν όχι

την πιο βάρβαρη κι αιμοσταγή— δικτατορίες στον κόσμο, μπροστά στην οποία ωχριά κι αυτή ακόμη η Χιλή του Πινοσέτ. Κι αποσιωπάει παράλληλα το γεγονός ότι όλοι αυτοί οι δημοκράτες Πασόκοι πολιτικοί και δημοσιογράφοι που προπαγανδίζουν σήμερα την αναγκαιότητα του Νταβός, είναι οι ίδιοι που απαιτούσαν στη διάρκεια της δικτατορίας του Παπαδόπουλου, απ' τις δυτικές κυβερνήσεις να την μπούκοτάρουν βοηθώντας έτσι τον ελληνικό λαό.

Άλλος ψευδολογεί ασύστολα ότι η ΕΟΚ αρνείται δήθεν να δεχτεί την Τουρκία μέχρι να φύγουν τα στρατεύματα απ' την Κύπρο, ή να σταματήσει να παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα στην Τουρκία. Κι αποκρύβει, την. αλήθεια, ότι η ΕΟΚ αρνήθηκε την ένταξη μέχρι το '92 όχι μόνο στην Τουρκία, αλλά σε μια σειρά χώρες — Νορβηγία, Αυστρία, Ελβετία —, που δεν είναι βέβαια δικτατορίες κι ούτε κατέχουν ξένα εδάφη, για λόγους καθαρά οικονομικούς εσωτερικούς της ΕΟΚ, πούχουν σχέση με τα προβλήματα που θ' ανακύψουν απ' την ενοποίηση του '92. Κι αποκρύβει την αλήθεια πούναι ακριβώς η αντίθετη, ότι η Τουρκία είναι το χαϊδεμένο παιδί όχι μόνο των ΗΠΑ αλλά και της ΕΟΚ, που έχει αναπτύξει πολύπλευρες σχέσεις με τη φασιστική αυτή δικτατορία, βοηθώντας την οικονομικά και στρατιωτικά, έχοντας συστήσει μεικτές κοινοβουλευτικές επιτροπές όπου συμμετέχουν Τούρκοι βουλευτές του κοινοβουλίου-βιτρίνα του Οζάλ. Κι ότι η ΕΟΚ, έχει γραμμένο στα τελευταία των υποδημάτων της τον Κυπριακό λαό και για αυτό ακριβώς το λόγο, η Τούρκικη κατοχή συνεχίζεται μετά από 14 χρόνια, αφού η ουσιαστική διχοτόμηση εξυπηρετεί τα συμφέροντα της όπως κι αυτά των ΗΠΑ. Αποκρύβει τέλος ότι όσα γράφονται σε διακηρύξεις είναι χωρίς αντίκρουσμα, είναι για τα μάτια, αλλά και για να παρουσιάσουν μια ενδεχόμενη απομάκρυνση μερικών χιλιάδων απ' τις 40000 στρατού κατοχής, σαν ουσιαστική υποχώρηση, και να οδηγήσουν την ελληνική πλευρά στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για το οριστικό θάψιμο του Κυπριακού.

Άλλος τέλος λέει ότι χρειάζεται ένας Έλληνας ή Τούρκος Ντε Γκωλ, παραχαράζοντας εξώφθαλμα την ιστορία, αφού οι Γάλλοι αποικιοκράτες ήταν κατακτητές στην Αλγερία κι όχι θύματα. Αποσιωπώντας ακόμη το καθοριστικό γεγονός ότι η ανεξαρτησία της Αλγερίας δεν «παραχωρήθηκε» απ' τον Ντε Γκωλ, αλλά κατακτήθηκε απ' το λαό της μετά από σκληρό πολύχρονο ένοπλο απελευθερωτικό αγώνα. Κι αν αυτός ο ένοπλος αγώνας δεν είχε πραγματοποιηθεί, κανένας Ντε Γκωλ δεν θα «παραχωρούσε» την ανεξαρτησία στην Αλγερία που θάταν ακόμη σήμερα αποικία όπως άλλωστε δεν την παραχώρησε στην σπαρασσόμενη σήμερα Νέα Καληδονία και στις υπερπόντιες κτήσεις-αποικίες της Γαλλίας στον Ειρηνικό Ωκεανό.

Παρ' όλο όμως τον καταιγισμό, το ερώτημα παραμένει αναπάντητο για τον ελληνικό λαό, αφού ούτε η κυβέρνηση ούτε ο τύπος της έδωσε πειστική απάντηση. Πώς και γιατί, η θέση ότι δεν συζητάμε με την Τουρκία μέχρις ότου φύγουν τα στρατεύματα κατοχής απ' την Κύπρο, και μόνο για το συνυποσχετικό, για την οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας απ' το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, μετατράπηκε στην πολιτική του Νταβός όπου συζητάμε τα πάντα χωρίς καμιά προϋπόθεση;

Η 17Ν είχε προβλέψει αυτή τη στροφή και την είχε διατυπώσει ρητά σε προηγούμενη προκήρυξη του Μάρτη του 87, βασιζόμενη σ' ένα μόνο στοιχείο. Ότι ο Παπανδρέου είναι έρμαιο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, εξαρτάται ολοκληρωτικά απ' τις μεγάλες Δυτικές Τράπεζες, ενώ το σώμα των ανώτερων αξιωματικών είναι απολύτως διαβρωμένο και ελέγχεται από πράκτορες δυτικών μυστικών υπηρεσιών, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει ελληνικός στρατός. Έτσι η μόνη δυνατότητα που απομένει στον Παπανδρέου για να παραμείνει στην εξουσία, είναι να πορευτεί μέσα στα στενά πλαίσια πούχει προδιαγράψει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, ο οποίος επιζητάει με ανυπομονησία τα τελευταία χρόνια άμεσες και απ' ευθείας

διαπραγματεύσεις Ελλάδας-Τουρκίας που θα ξεμπλοκάρουν τα εκκρεμή προβλήματα του ΝΑΤΟ. Όπως η πολιτική λιτότητας ήταν απαίτηση της ΕΟΚ και των Δυτικών Τραπεζών, έτσι και το Νταβός είναι πριν απ' όλα απαίτηση των Αμερικάνων. Η στροφή του Νταβός αντιστοιχεί με τη στροφή της λιτότητας στα εθνικά ζητήματα.

Όλος λοιπόν αυτός ο θόρυβος, ένα βασικό στόχο έχει. Να συσκοτίσει την αλήθεια, την ουσία του προβλήματος. Ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βρίσκεται πίσω απ' τις Τούρκικες διεκδικήσεις, ότι αυτός οργάνωσε τη συνωμοσία του 74 —σε Ελλάδα, Τουρκία, Κύπρο — που οδήγησε στην Τούρκικη εισβολή και κατοχή Κυπριακού εδάφους. Κι ότι ο Τούρκικος милитаристικός επεκτατισμός λειτουργεί σήμερα σαν χωροφύλακας του στην περιοχή, όπως ακριβώς έδρασε η Ελλάδα σαν χωροφύλακας του κυρίαρχου τότε αγγλικού ιμπεριαλισμού στην κατακτητική ενέργεια της μικρασιατικής εκστρατείας του 20, με πρόφαση την ασφάλεια της Ελληνικής κοινότητας. Όλος αυτός ο θόρυβος έχει σα στόχο να υποβαθμίζει το Κυπριακό, να το παρουσιάσει σαν δευτερεύον και ασήμαντο ζήτημα.

Το Κυπριακό όμως δεν είναι μόνο ένα απ' τα μεγαλύτερα εγκλήματα των τελευταίων χρόνων. Αποτελεί συνάμα σκάνδαλο τεραστίων διαστάσεων, κόλαφο για όλο το λεγόμενο ελεύθερο κόσμο, για τη Δυτική κοινότητα. Ρίχνει άπλετο αποκαλυπτικό φως στην ισχύ και αξία των λεγόμενων αρχών του, τόσο του Διεθνούς Δικαίου όσο και των περίφημων ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Όλοι θυμάστε τις ατέλειωτες και μονότονες κραυγές των Δυτικών σχετικά με το Αφγανιστάν. Ότι η Σοβιετική Ένωση καταπάτησε τις αρχές της ανεξαρτησίας και της εδαφικής ακεραιότητας του Αφγανιστάν. (Για να μη δημιουργηθεί καμιά παρανόηση απ' τους γνωστούς φίλους μας, ξεκαθαρίζουμε ότι εμείς καταδικάζουμε την επέμβαση της Σοβιετικής Ένωσης στο Αφγανιστάν, όπως και οποιαδήποτε επέμβαση σε άλλη χώρα, καταπάτηση της ανεξαρτησίας και εδαφικής ακεραιότητας της, εκτός απ' την περίπτωση διεθνιστικής αλληλεγγύης σε ανεπτυγμένο λαϊκό επαναστατικό κίνημα που κινδυνεύει, πράγμα που δεν υπήρχε στην περίπτωση του Αφγανιστάν). Όλοι θυμόμαστε τα σκληρά αντίποινα της Δύσης ενάντια στη Σοβιετική Ένωση, το εμπάργκο στα προϊόντα υψηλής τεχνολογίας. Κι ενώ λοιπόν οι παραπάνω αρχές παραβιάστηκαν απ' τους Σοβιετικούς, δεν παραβιάστηκαν απ' τους Τούρκους φασίστες στην Κύπρο. Ενώ οι πρώτες οδηγούν τους Δυτικούς σε σκληρές οικονομικές κυρώσεις, οι δεύτερες οδηγούν στην οικονομική βοήθεια της Τουρκίας, στο στήριγμα της κατοχής εδαφών της Κύπρου. Χωρίς αυτή τη βοήθεια της Δυτικής κοινότητας, η Τούρκικη κατοχή δεν θα διαρκούσε όχι 14 χρόνια αλλά ούτε μια βδομάδα.

Βλέπουμε λοιπόν ολοκάθαρα ότι οι περιβόητες αυτές αρχές του Δυτικού κόσμου, δεν είναι παρά απλά κουρελόχαρτα, που ρίχνονται στον κάλαθο των αχρήστων. Ότι η Δύση τις επικαλείται μόνο όταν συμπίπτουν με τα ωμά οικονομικά της συμφέροντα. Ότι η μόνη αρχή που γίνεται σεβαστή απ' τη Δύση είναι ο νόμος της ζούγκλας, του ισχυρότερου. Είσαι ισχυρός; Εισβάλλεις σε μια χώρα, καταλαμβάνεις το ένα τρίτο των εδαφών της, παραμένεις επί 14 χρόνια και δημιουργείς ντε φάκτο κατάσταση, αφού όχι μόνο δεν αντιμετωπίζεις κυρώσεις, αλλά αντίθετα σε ενισχύουν. Μεταβάλλεις και τη σύνθεση του πληθυσμού με το συνεχή εποικισμό δεκάδων χιλιάδων Τούρκων κι έχεις δικό σου κράτος. Για ποιον λοιπόν σεβασμό των αρχών του Διεθνούς Δικαίου μας μιλάει η Δύση;

Και το πιο κωμικοτραγικό στοιχείο της υπόθεσης, για την Ελλάδα και την Κύπρο, είναι ότι η μεν Σοβιετική Ένωση, που η Δύση δεν χάνει ευκαιρία να κατακεραυνώνει για την καταπάτηση των αρχών δικαίου και που δεν ανήκει στη Δύση, αποσύρει όλα της τα στρατεύματα και αποχωρεί απ' το Αφγανιστάν. Η δε «κοινοβουλευτική» Τουρκία που είναι σύμμαχος της Ελλάδας, έχει στενότερες σχέσεις με ΕΟΚ και

ΗΠΑ, ανήκει στη Δυτική κοινότητα που υποτίθεται ότι σέβεται τις αρχές δικαίου, μετά από 14 χρόνια κατοχής όχι μόνο δεν αποσύρεται απ' την Κύπρο, αλλά αντίθετα διαιωνίζει την κατοχή της, ενισχύοντας συνέχεια τα στρατεύματά της.

Τέλος πρέπει να πούμε δυο λόγια και για την άλλη φαρισαϊκή δημοκρατία της Δύσης, για τα ανθρώπινα δικαιώματα, σε σχέση πάντα με την Τουρκία. Έχουμε βαρεθεί ν' ακούμε τους δυτικούς να καταγγέλλουν την παραβίαση τους, στην Πολωνία, στην ΕΣΣΔ, στη Λιβύη, στο Ιράν και αλλού; Να συζητάει σοβαρά για σκληρές οικονομικές κυρώσεις που θα επιβάλλει σ' αυτές τις χώρες και να τις επιβάλλει πολλές φορές. Ποτέ όμως δεν ακούσαμε τη Δύση να μιλάει επίσης, κι όχι ακαδημαϊκά, για επιβολή οικονομικών ή άλλων κυρώσεων στην Τουρκία επειδή παραβιάζει τα ανθρώπινα δικαιώματα. Κι αυτό έχει ακόμη μεγαλύτερη σημασία, αν αναλογιστούμε ότι η Τουρκία, όπως είπαμε πάρα πάνω, δεν είναι μια απλή δικτατορία, αλλά μια απ' τις πιο στυγνές κι αιμοδιψείς φασιστικές δικτατορίες σ' όλο τον κόσμο, που παρουσιάζεται σήμερα μ' ένα προσωπείο κοινοβουλευτικού τύπου Μαρκεζίνη-Παπαδόπουλου. Οι καταδίκες σε θάνατο αγωνιστών κι οι εκτελέσεις τους τα τελευταία χρόνια, μετριούνται κατά χιλιάδες ή μάλλον κατά δεκάδες χιλιάδες. Έτσι εξηγείται και η εξαφάνιση των 2000 Κύπριων αγνοουμένων μέσα στις φυλακές. Οι καταδίκες στα στρατοδικεία μετριούνται σε εκατοντάδες χρόνια. Τα βασανιστήρια είναι στην ημερήσια διάταξη. Οι απεργίες πείνας στις φυλακές γίνονται κατά εκατοντάδες. Μόνο την πρωτομαγιά, σε μια ελάχιστη διαδήλωση, δολοφονήθηκαν δύο αγωνιστές, συνελήφθησαν και κλείστηκαν φυλακή οι υπόλοιποι, ενώ ο φασίστας πρόεδρος Εβρέν απειλούσε με νέο γύψο. Όλ' αυτά συμβαίνουν στην Τουρκία, χωρίς να ιδρώνει κανενός το αυτί στη Δύση, που θεωρεί ότι αυτή είναι σήμερα κοινοβουλευτική δημοκρατία που θα μπορούσε να ενταχθεί στην ΕΟΚ, αν δεν υπήρχαν τα οικονομικού τύπου προβλήματα της, για τα οποία μιλήσαμε πιο πάνω.

Η εξήγηση βέβαια είναι απλή: Όλες οι δυτικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, ΗΠΑ, Γερμανία, Γαλλία, Αγγλία κλπ. ανταγωνίζονται άγρια για να μπορέσουν να διεισδύσουν περισσότερο μέσα στην Τουρκία. Γιατί αυτή προσφέρει απείρωσ μεγαλύτερες δυνατότητες στο ξένο κεφάλαιο απ' ό,τι η Ελλάδα. Έχει μια αγορά 50 εκατομμυρίων, είναι μια γέφυρα σε όλη τη Μέση Ανατολή, έχει χαμηλό εργατικό κόστος, απουσία συνδικαλισμού, άρα ψηλά ποσοστά εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, στρατηγική γεωγραφική θέση. Τα οικονομικά συμφέροντα λοιπόν υπαγορεύουν στη Δύση αυτή τη στάση. Ας σταματήσει λοιπόν το παραμύθι για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ότι νοιάζεται δήθεν για τη Δημοκρατία, κι ας μιλάει μόνο για τα συμφέροντά της.

Επειδή τέλος προβλέπουμε ότι οι διάφοροι τσαρλατάνοι, που ενώ ισχυρίζονται ότι ο μαρξισμός είναι αναχρονιστικός, εντούτοις δεν χάνουν ευκαιρία για να μας δώσουν μαθήματα μαρξισμού, παρ' ότι τον έχουν μελετήσει από τα κόμικς, θα ισχυριστούν και πάλι ότι η 17N εγκατέλειψε το μαρξισμό και το σοσιαλισμό και τόριξε στον εθνικισμό, θα θυμίσουμε ότι μια απ' τις βασικές και πάγιες αρχές του μαρξισμού είναι το δικαίωμα των λαών και εθνοτήτων στην αυτοδιάθεση. Και τέτιο αναφαίρετο δικαίωμα έχει και ο Κυπριακός λαός που δεν περιλαμβάνει τους κάθε τύπου έποικους και τα Τούρκικα στρατεύματα. Όσα έχει γράψει μόνο ο Λένιν πάνω στο ζήτημα του δικαιώματος των λαών στην αυτοδιάθεση, του δικαιώματος στην άμυνα απέναντι στις ιμπεριαλιστικές επεκτατικές επιθέσεις και τις προσαρτήσεις, γεμίζουν τουλάχιστον ένα τόμο. Ας αφήσουν λοιπόν τα παραπλανητικά πυροτεχνήματα.

Αποφασίσαμε λοιπόν να ανατινάξουμε με βόμβες τα αυτοκίνητα διπλωματών του Τούρκικου φασιστικού καθεστώτος. Η ενέργεια αυτή κατευθύνεται μόνο ενάντια στο Τούρκικο φασιστικό καθεστώς, το χωροφύλακα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην περιοχή, κι όχι στον αδελφό Τούρκικο λαό, στον οποίο εκφράζουμε την

αγωνιστική μας συμπαράσταση κι αλληλεγγύη. Απευθύνουμε αγωνιστικό χαιρετισμό σ' όλους τους καταπιεσμένους που αγωνίζονται εναντίον αυτού του καθεστώτος. Στον Κυπριακό λαό, στους Τούρκους και Κούρδους επαναστάτες, στους Αρμένιους αγωνιστές. Χαιρετίζουμε τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις Ελλήνων και Κύπριων, Τούρκων, Κούρδων και Αρμενίων αγωνιστών ενάντια στην επίσκεψη του ψευδοδήμαρχου Σκυλίτση-Νταλάν της Κωνσταντινούπολης, και τους χαλούμε να τις εντείνουν, οργανώνοντας μαζικές αντιφασιστικές διαδηλώσεις ενάντια στην επίσκεψη του Οζάλ και των άλλων επίσημων Τούρκων φασιστών μέχρις ότου εγκαταλείψει το έδαφος της Κύπρου ο τελευταίος Τούρκος στρατιώτης-κατακτητής.

ΧΟΥΝΤΑ, Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ ΞΕΠΟΥΛΗΣΑΝ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΔΑΦΙΚΗ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ, ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ Ο ΑΓΩΝΑΣ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αθήνα 20-5-88 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. Οφείλουμε να κάνουμε μια επανόρθωση σε δύο σημεία της προηγούμενης προκήρυξης που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα «Εθνος» και μια διαμαρτυρία. Σε κάποιο σημείο, από τυπογραφικό λάθος, το «επαναστατικό ρεύμα» που γράφαμε, μετατράπηκε στην εφημερίδα σε «επαναστατικό κόμμα». Αυτή η αλλαγή μιας λέξης έδωσε την ευκαιρία σε ορισμένους ν' αναπτύξουν μια ολόκληρη φιλολογία γι' αυτό το «επαναστατικό κόμμα». Περιττό να πούμε ότι αυτή η φιλολογία δεν ήταν τελείως αθώα, γιατί σε όλο το υπόλοιπο κείμενο μιλούσαμε για επαναστατικό ρεύμα κι όχι κόμμα.

Στην προτελευταία φράση της προκήρυξης αφαιρέθηκαν ορισμένες λέξεις. Το ζήτημα δε θάχε ιδιαίτερη σημασία, αν δεν παρέμενε ακατανόητος για μας ο λόγος για τον οποίο αφαιρέθηκαν. Φοβήθηκαν μήνηση απ' τον αντιεξουσιαστή Γ.Β.; Πλάκα θάχε. Η φράση λοιπόν έλεγε: «Ο λαμπρός αυτός δημοσιογράφος έδωσε και πάλι στο πανελλήνιο ένα μάθημα άτεγκτης δεοντολογίας, ένα μάθημα τόλμης, ήθους, λεβεντιάς, ένα αξεπέραστο δείγμα διαλεχτικού στοχασμού και ιδεολογικής καθαρότητας» και αφαιρέθηκαν οι λέξεις «ένα μάθημα άτεγκτης δεοντολογίας, ένα μάθημα τόλμης, ήθους, λεβεντιάς».

Τέλος διαμαρτυρούμαστε γιατί η εφημερίδα που άνοιξε το «διάλογο» αρνήθηκε να δημοσιεύσει τα ανυπόγραφα άρθρα των αναγνωστών. Δεν νομίζει ότι παρακρύβεται πίσω απ' το δάκτυλο της, όταν απ' τη μια μας μιλάει για ηλεκτρονικό φακέλωμα που γίνεται σήμερα κι απ' την άλλη ζητάει ονόματα αναγνωστών που υποστηρίζουν τη 17Ν; Και δεν γνωρίζει ότι οι μυστικές υπηρεσίες μπορούν πολύ εύκολα να στείλουν ενυπόγραφα γράμματα, όπως άλλωστε τόκαναν, και ορισμένα δημοσιεύτηκαν παρ' ότι κάνουν μπαμ από δέκα χιλιόμετρα.

Άλλωστε γιατί να μη δημοσιευτούν τα ανυπόγραφα; Συνήθως ο τύπος προβάλλει αυτό το επιχείρημα, για να μη συρθεί στα δικαστήρια από μήνηση κάποιου που συκοφαντείται απ' τον ανώνυμο. Στην προκειμένη όμως περίπτωση ο μόνος που θα μπορούσε να θεωρήσει τον εαυτό του θύμα συκοφαντίας είναι ο Γ.Β. που δεν μπορεί να διατηρεί ένα τέτιο δικαίωμα, τη στιγμή που το αρνείται στην πράξη μ' όσα συνειδητά, ψευδή και συκοφαντικά γράφει εκ του ασφαλούς ενάντια στη 17Ν. Η μη δημοσίευση των ανυπογράφων γραμμάτων ισοδυναμεί με καθαρή λογοκρισία απ' την εφημερίδα σ' αυτό το «διάλογο» υπέρ του Γ.Β. Δικαίωμα της είναι να θέλει να αναστηλώσει το ξεπεσμένο πια κύρος του αρχισυντάκτη της, ανατρέχοντας ακόμη και στο δεξιό δήμαρχο του Πειραιά, δεν μπορεί όμως να μη δημοσιεύσει τα ανυπόγραφα άρθρα ασκώντας έτσι λογοκρισία. Ή υπάρχει διάλογος και δημοσιεύονται όλα και κρίνουν οι αναγνώστες, ή δημοσιεύονται τα μισά και δεν υπάρχει διάλογος.

[Επεξεργασία] 1988-06-14 Για Νορντίν

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 14-6-88

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΚΑΤΟΧΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΙΣ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟΥ ΧΟΥΝΤΑ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΕΝΟΠΛΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΞΕΠΟΥΛΗΣΑΝ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Η σημερινή αντιιμπεριαλιστική ενέργεια μας αποτελεί το δεύτερο σκέλος αυτής που έγινε στις 23 του Μάη, όταν χτυπήσαμε με βόμβες 4 αυτοκίνητα διπλωμάτων του Τούρκικου δικτατορικού και ρατσιστικού καθεστώτος.

Λέγαμε τότε ότι το Νταβός αποτελεί πριν απ' όλα απαίτηση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αφού ο Παπανδρέου είναι έρμαιο του και δεν υπάρχει ελληνικός στρατός παρά μόνο Νατοϊκός. Ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βρίσκεται πίσω απ' τις τούρκικες διεκδικήσεις, ότι αυτός οργάνωσε τη συνωμοσία του 74 —σε Ελλάδα, Τουρκία, Κύπρο— που οδήγησε στην Τούρκικη εισβολή και κατοχή Κυπριακού εδάφους, κι ότι ο Τούρκικος μιλιταριστικός επεκτατισμός λειτουργεί σήμερα σαν χωροφύλακας του στην περιοχή.

Πέρα όμως απ' την εξώφθαλμη κι αυταπόδεικτη ευθύνη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για την κυπριακή τραγωδία και τις τούρκικες διεκδικήσεις, υπάρχουν ευθύνες και στο εσωτερικό της χώρας. Λέγαμε λοιπόν ότι ευθύνες έχουν στο πολιτικό επίπεδο τόσο η χούντα, όσο και η Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ, στο δε στρατιωτικό οι ηγεσίες των Ενόπλων Δυνάμεων απ' τη Δικτατορία μέχρι σήμερα. Αυτή την άποψη θα αναπτύξουμε σήμερα.

Όσοι προσπαθούν να επιρρίψουν τις ευθύνες αποκλειστικά στη χούντα, αντιγράφουν ηπιότερα τη συνταγή που εφαρμόστηκε μετά τη μικρασιαστική καταστροφή. Με τη δίκη, καταδίκη, εκτέλεση των 6 ρίχτηκαν οι ευθύνες αποκλειστικά σ' αυτούς και βγήκαν αθώοι όλοι οι υπόλοιποι, το πολιτικό σύστημα, όπως κι ο αγγλικός ιμπεριαλισμός. Σήμερα όμως κανένας σοβαρός ιστορικός δεν αρνείται ότι στον εξωτερικό τομέα ήταν υπεύθυνοι τόσο οι βενιζελικοί, αφού πρώτος ο Βενιζέλος έστειλε το στρατό στη Μ. Ασία, υπακούοντας στις διαταγές των Άγγλων, όσο και οι αντιβενιζελικοί, παρ' ότι οι τελευταίοι έχουν πιο άμεσες ευθύνες. Κι ότι στο εξωτερικό επίπεδο, υπεύθυνος ήταν ο αγγλικός ιμπεριαλισμός που χρησιμοποίησε τον ελληνικό στρατό χωροφύλακα τόσο για τα πετρέλαια της Μοσούλης όσο και να εκφοβίσει το ανερχόμενο ανταποικιακό εθνικοαπελευθερωτικό κίνημα των λαών της Εγγύς Ανατολής.

Κάτι ανάλογο επιχειρείται και σήμερα στη λεγόμενη Κοινοβουλευτική Επιτροπή που υποτίθεται ότι διερευνάει τις ευθύνες για την Κύπρο. Για να γίνει όμως αποδεκτή μια τέτια θέση είναι απαραίτητο να σβηστούν οι ευθύνες της Κυβέρνησης Καραμανλή του 74, πούναι άμεσες κι αυταπόδεικτες. Γι' αυτό βλέπουμε ν' αναπτύσσεται μια ολόκληρη φιλολογία ψευδολογίας και παραπλάνησης του λαού, προβολής μιας ανιστόρητης και προκλητικής θέσης, ότι ένας πρωθυπουργός μπορεί νάναι ανεύθυνος πολιτικά για τις παραλείψεις και την ολιγωρία του. Ο Καραμανλής, ακόμη κι αν είχε ευθύνες, πρέπει να παρουσιαστεί αθώος για να ριχτούν οι ευθύνες αποκλειστικά στη χούντα και να κλείσει ο φάκελος. Ας θυμίσουμε εδώ ότι πρόσφατα αποκαλύφθηκε ότι η CIA είχε δύο πληροφοριοδότες, δηλαδή πράκτορες για να λέμε τα πράγματα με το όνομα τους, μέσα στην κυβέρνηση Καραμανλή του 74. Αυτό το σημαντικό στοιχείο, που συνδέεται άμεσα με τη στάση της Κυβέρνησης Καραμανλή στο δεύτερο Αττίλα,

θάφτηκε απ' το σύνολο του τύπου, κι ενώ όλοι γνωρίζουν ποιος είναι ο ένας, που κατείχε καίρια θέση, απ' τους πράκτορες της CIA.

Οι ευθύνες όμως του πολιτικού κόσμου και της ηγεσίας του στρατού δεν περιορίζονται μόνο χρονικά τον Αύγουστο του 74 με το δεύτερο Αττίλα. Υπάρχει μια τρίτη περίοδος ευθυνών που εκτείνεται από τότε μέχρι σήμερα.

Οι ελληνικές κυβερνήσεις της Ν.Δ. στην αρχή και του ΠΑΣΟΚ στη συνέχεια όπως και οι ηγεσίες του στρατού, βρίσκονται πια απέναντι στο τετελεσμένο γεγονός της Τούρκικης κατοχής ενός ανεξάρτητου κράτους μετά από βίαια στρατιωτική εισβολή, και παράλληλα απέναντι σε μια σειρά από κλιμακούμενες διεκδικήσεις του Τούρκικου επεκτατισμού σε βάρος της Ελλάδας. Απέναντι σ' αυτές τις επιθετικές ενέργειες, οι ελληνικές κυβερνήσεις και ο στρατός όχι μόνο όφειλαν, αλλά ήταν υποχρεωμένες να δώσουν μια δυναμική βίαια απάντηση επιλέγοντας αυτές τη μορφή της και το χρόνο, σ' όλα αυτά τα 14 χρόνια. Αυτό δεν θα σήμαινε γενικευμένο πόλεμο, ο οποίος αποκλείεται για μια σειρά λόγους, αλλά στη χειρότερη των περιπτώσεων μια τοπικά και χρονικά περιορισμένη συμπλοκή που θα διαρκούσε το μάξιμουμ δύο-τρεις μέρες. Οι δυνατές επιλογές, λοιπόν, δεν ήταν ανάμεσα στις συζητήσεις και το γενικευμένο πόλεμο όπως το θέλει η μυθολογία των καθεστωτικών δυνάμεων για να αποσείσει τις ευθύνες της αλλά ανάμεσα σε μια σειρά από δυνατές δυναμικές απαντήσεις που ξεκινάνε απ' την πιο ήπια, π.χ. την κατάρριψη στρατιωτικού τούρκικου αεροπλάνου που παραβιάζει τον εναέριο χώρο, και φτάνει μέχρι πιο σοβαρές δυναμικές ενέργειες. Χρέος και καθήκον των ελληνικών κυβερνήσεων και της ηγεσίας του στρατού ήταν να επιλέξουν την πιο ευνοϊκή για τις ελληνικές δυνάμεις, τοπικά και χρονικά, δυναμική απάντηση, που θα συνοδεύονταν μετά από πρόταση για συζητήσεις, αλλά από διαφορετική διαπραγματευτική θέση.

Κι επειδή υπάρχει άλλος ένας μύθος, ότι οποιαδήποτε στρατιωτική δυναμική ενέργεια ήταν και είναι αδύνατη, θα δώσουμε εδώ ένα παράδειγμα μιας τέτοιας ενέργειας, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι την προτείνουμε, αλλά απλά για να δείξουμε ότι τέτοιες ενέργειες ήταν δυνατές¹.

1. Και πραγματοποιήσιμες από την καθαρά στρατιωτική σκοπιά του ζητήματος.

Θα ήταν δυνατόν, σ' όλα τα αυτά τα χρόνια, να εκπονηθεί ένα σχέδιο και να πραγματοποιηθεί, κάτω από τις δυνατές προϋποθέσεις μυστικότητας, που απ' τη μια να ενισχύει στρατιωτικά τις αμυντικές δυνατότητες των Ελληνοκυπρίων κι απ' την άλλη να βασίζεται στην αποστολή μυστικών ολιγομελών ομάδων κομμάντος, που να πραγματοποιούν δολιοφθορές στα κατεχόμενα εδάφη. Μια τέτια δράση είναι δυνατή, δεν απαιτεί ούτε επιστρατεύσεις ούτε υπερσύγχρονο και βαρύ οπλισμό αλλά αντίθετα λίγες, εκπαιδευμένες επίλεκτες δυνάμεις ανορθόδοξου πολέμου, αλεξιπτωτιστών, κομμάντος κλπ. Μια τέτια δραστηριότητα θα πλαισιώνονταν εν συνεχεία στα σίγουρα κι από Ελληνοκύπριους πρόσφυγες. Ακόμη κι αν αποκαλύπτονταν —μετά από ενδεχόμενες συλλήψεις ή τραυματισμούς— ότι είναι Έλληνες, η διεθνής κοινή γνώμη δεν θα μπορούσε να καταδικάσει μια τέτια δράση ενάντια στον Τούρκο κατακτητή. Με μια τέτια δραστηριότητα μπορεί να μην επιτυγχάνονταν ανακατάληψη των εδαφών, θα εξασφαλιζόνταν όμως τα πάρα κάτω: 1) θα δημιουργούσε μια ανασφάλεια στο Τούρκικο τμήμα που θα εμπόδιζε την παγίωση της κατοχής και τη δημιουργία της σημερινής ντε φάκτο κατάστασης, 2) θα κράταγε επίκαιρο στο Διεθνή χώρο το Κυπριακό θυμίζοντας την κατοχή και το δίκαιο των Ελληνοκυπρίων, 3) θα διευκόλυνε τη διαπραγματευτική θέση των Ελληνοκυπρίων και τέλος τέταρτο και κυριότερο θα δίνονταν ένα σαφές μήνυμα στον Τούρκικο επεκτατισμό ότι σε

οποιαδήποτε επιθετική ενέργεια θα υπάρχει μια δυναμική απάντηση απ' την Ελλάδα, πράγμα που θάχε σοβαρότερες επιπτώσεις σ' όλες τις άλλες σημερινές διεκδικήσεις του.

Το τελευταίο αυτό σημείο είναι η καίρια πτυχή της υπόθεσης. Γιατί υπάρχουν καταστάσεις όπου είσαι υποχρεωμένος να δώσεις δυναμική απάντηση, ακόμη κι αν οι συνθήκες είναι δυσμενείς. Και τέτια ήταν η κατάσταση που αντιμετώπιζαν οι ελληνικές κυβερνήσεις κι ο στρατός στην τρίτη περίοδο, δηλαδή μετά το Σεπτέμβριο του 74. Με το να αρνηθούν να δώσουν αυτήν την απάντηση, έδωσαν στον Τούρκο επεκτατισμό το αντίστροφο μήνυμα, ότι όσο πιο επιθετικοί και προκλητικοί είναι, τόσο πιο υποχωρητική και ενδοτική θάναη η Ελλάδα, ότι δεν υπάρχει ουσιαστικά αντίπαλος, αφού ο στρατός δεν είναι εθνικός αλλά Νατοϊκός. Μ' αυτή τη μη απάντηση της Ελλάδας, οι Τούρκοι φασίστες στρατοκράτες είναι πεπεισμένοι ότι και σήμερα δεν θα υπάρξει δυναμική απαίτηση στις κλιμακούμενες παραβιάσεις, στις προκλητικές επιθετικές ενέργειες στο Αιγαίο. Είναι πεπεισμένοι ότι μ' αυτές δεν ρισκάρουν τίποτε, κι ότι αν χρειαστεί θα κάνουν και πάλι περίπατο όπως στην Κύπρο. Ότι με μόνες τις στρατιωτικές απειλές και παραβιάσεις επιτυγχάνουν βαθμιαία τους στόχους τους, όπως το πέτυχαν ήδη μερικά στην υφαλοκρηπίδα.

Μια τέτια πολιτική δυναμικής απάντησης ήταν καθήκον και χρέος μίας οποιαδήποτε ελληνικής κυβέρνησης, πολιτικά ανεξάρτητης, που δεν είχε άλλη δυνατή επιλογή. Αν δεν εφαρμόστηκε μια τέτια πολιτική, είναι γιατί τόσο η κυβέρνηση Ν.Δ. όσο και αυτή του ΠΑΣΟΚ έθεσε πάνω απ' τα εθνικά συμφέροντα του τόπου, πολιτικά της συμφέροντα παραμονής στην εξουσία, αφού μια τέτια πολιτική συγκρούεται με τα συμφέροντα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Λειτουργήσαν δηλαδή σαν κυβερνήσεις εθνικής μειοδοσίας, και όχι κυβερνήσεις μιας ουσιαστικά ανεξάρτητης χώρας. Γι' αυτό αποκρύβονται οι ευθύνες της τρίτης περιόδου. Ρίχνουν άπλετο αποκαλυπτικό φως στη φύση του σημερινού κοινοβουλευτικού συστήματος. Δείχνουν ολοκάθαρα ότι οι ηγεσίες τόσο της Ν.Δ. όσο και του ΠΑΣΟΚ είναι έρμαιο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και κατά συνέπεια το σημερινό πολιτικό κοινοβουλευτικό σύστημα που βασίζεται στο δικομματισμό, είναι ένας κοινοβουλευτισμός εθνικής - μειοδοσίας. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο η πληθώρα των αριστερών καθεστωτικών δημοσιογράφων έχει βαλθεί να ρίξει τις ευθύνες αποκλειστικά στους 6 αντιβενιζελικούς, θέλουμε να πούμε στη χούντα, και να αθώώσει τον Καραμανλή παρ' ότι οι ευθύνες του είναι πασιφανείς και αυταπόδεικτες. Οι ευθύνες του Καραμανλή οδηγούν κατ' ευθείαν στις ευθύνες του κοινοβουλευτικού συστήματος εθνικής μειοδοσίας.

Εξ ίσου όμως υπεύθυνες είναι και οι Ένοπλες Δυνάμεις και βασικά οι ηγεσίες τους απ' το 74 μέχρι σήμερα. Ο ελληνικός στρατός αποτελεί ένα απ' τα μεγαλύτερα σκάνδαλα της ελληνικής κοινωνίας, για το οποίο δεν τολμάει να μιλήσει κανένας ακόμη και σήμερα επί κοινοβουλευτισμού. Αν ρίξουμε μια σύντομη ματιά στα έργα και τις ημέρες του μεταπολεμικά, και παραβλέποντας το γεγονός ότι ήταν και είναι κράτος εν κρατεί, με φασιστικούς εσωτερικούς κανονισμούς, και συνεχίζει να είναι όπως το δείχνουν οι δεκάδες αυτοκτονίες των φαντάρων, θα δούμε ότι έκανε έναν εμφύλιο, μια απόπειρα πραξικοπήματος το 51, οργάνωσε και συμμετείχε ενεργά στις εκλογές βίας και νοθείας του 61, πραγματοποίησε το πραξικόπημα των συνταγματαρχών του 67 και τη δικτατορία, ενώ άλλη χούντα στρατηγών της κλασικής δεξιάς προετοίμασε άλλο πραξικόπημα, πραγματοποίησε το αποτυχόν βασιλικό πραξικόπημα του 68. Επενέβη στρατιωτικά κι έπνιξε στο αίμα μαζί με την αστυνομία την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 73. Πραγματοποίησε το πραξικόπημα το 74 στην Κύπρο και ορισμένες μικροαπόπειρες στη μεταπολίτευση. Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις έδρασε ενάντια όχι σε εξωτερικό εχθρό αλλά ενάντια στον ελληνικό λαό, δηλαδή έδρασε σαν ταξικός στρατός της άρχουσας τάξης της λματ και του

ιμπεριαλισμού. Και τη μόνη φορά που χρειάστηκε να δράσει σαν εθνικός στρατός το καλοκαίρι του 74 ενάντια στην Τουρκική εισβολή στην Κύπρο, αλλά και στην επομένη περίοδο όπως εξηγήσαμε, έλαμψε δια της απουσίας του.

Η κατάσταση αυτή μετατρέπεται σε ανοιχτή κοροϊδία και απάτη όταν αναλογιστούμε ότι ο ελληνικός λαός έχει τις μεγαλύτερες μετά τις ΗΠΑ στρατιωτικές δαπάνες σαν ποσοστό του εγχώριου προϊόντος. Φτάνουν σχεδόν το 7% ενώ οι μεσαίες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις σαν τη Γαλλία και την Αγγλία πούχουν ισχυρότατες ένοπλες δυνάμεις αλλά και πυρηνικά δαπανούν περίπου τα μισά 3,5-4%. Οι δαπάνες αυτές γονατίζουν την ελληνική οικονομία και είναι μία απ' τις αιτίες του μοναδικού φαινομένου στην Ευρώπη, όπου το Ελληνικό κράτος-απατεώνας δεν είναι σε θέση να προσφέρει τις κλασικές υπηρεσίες Παιδείας —η αρνητική στάση της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ στα δίκαια αιτήματα των εκπαιδευτικών δείχνει ότι και σήμερα δεν θέλει να την προσφέρει— Υγείας, Κοινωνικής Πρόνοιας, Ασφάλισης, που προσφέρονται από ιδιωτικούς μηχανισμούς. Ένα κράτος που δεν είναι σε θέση να εξασφαλίσει απλώς ανθρώπινες κι υποφερτές συνθήκες διαβίωσης στον πληθυσμό του λεκανοπέδιου, αφού με τη συνεχιζόμενη υποβάθμιση της ποιότητας ζωής, τη μόλυνση του περιβάλλοντος και το νέφος δηλητηριάζεται καθημερινά και φθείρεται η υγεία του.

Οι κοινωνικές λοιπόν συνέπειες αυτών των υπέρογκων δαπανών αποτελούν πραγματική θεομηνία για τον ελληνικό λαό, τη στιγμή που οι πάσης φύσης στρατιωτικοί απολαμβάνουν παχυλότατες αμοιβές, πάσης φύσης προνόμια, αποστρατεύονται στα 40 τους με αστρονομικές συντάξεις και εφάπαξ και προσλαμβάνονται σε άλλες εργασίες με άλλες παχυλές αμοιβές. Χωρίς βέβαια να εκπληρώνουν το καθήκον τους όπως είδαμε για το οποίο υποτίθεται ότι τους πληρώνει ο ελληνικός λαός.

Σ' όλα τα ανώτερα κλιμάκια του στρατού επικρατεί σήψη και διαφθορά. Στρατιά ολόκληρη από πράκτορες και πρακτορίσκους έχουν διεισδύσει σ' αυτά με αποτέλεσμα νάχει δημιουργηθεί πραγματική γάγγραινα. Τα νήματα αυτών των διχτύων κινούνται απ' τις Δυτικές μυστικές υπηρεσίες, τις πρεσβείες, τους αντιπρόσωπους στη χώρα των πολεμικών βιομηχανιών της Δύσης. Επειδή αυτές παίζουν καθοριστικό ρόλο ατμομηχανής στις δοκιμαζόμενες από κρίση Δυτικές καπιταλιστικές οικονομίες, η εξασφάλιση αγορών έχει τεράστια σημασία γι' αυτές τις χώρες. Απίθανα λοιπόν ποσά διατίθενται για την εξαγορά των ανώτατων αξιωματικών, όπως το βλέπουμε στα διάφορα σκάνδαλα που αποκαλύπτει ο λυσσαλέος ανταγωνισμός των διάφορων ομάδων ιμπεριαλιστικών συμφερόντων. Σκάνδαλο Λέοπαρντ, πύραυλοι γαλλικοί κατά αμερικάνικων, αεροπλάνων Μιράζ κατά Φάντομ Μακ Ντόναλντ, φρεγάτες Ολλανδικές ενάντια στις Γερμανικές και τελειωμό δεν έχει. Ανώτατοι αξιωματικοί εν ενεργεία, στρατηγοί σε αποστρατεία, μεσάζοντες καπιταλιστές, δημοσιογράφοι πράκτορες, ξένοι στρατιωτικοί ακόλουθοι, Νατοϊκοί αξιωματικοί, ξένοι παραγωγοί μπλέκονται σ' ένα κουβάρι και συναγωνίζονται για τα δισεκατομύρια που πληρώνει το κορόιδο ο ελληνικός λαός. Κολυμπώντας ανάμεσα σ' όλα αυτά, η εθνική ανεξαρτησία και τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας είναι το τελευταίο απ' τα ενδιαφέροντα των ανωτάτων αξιωματικών των επιτελείων. Σ' όλα τα ανώτατα επιτελεία βασιλεύουν οι Αραπάκηδες (Αραπάκης είναι ο αξιωματικός αρχηγός ΓΕΝ που στην κρίση του 74 ακύρωσε την εντολή που είχε δοθεί να βυθίσουν τα ελληνικά υποβρύχια τα Τουρκικά αποβατικά, επειδή τον διέταξε ο Αμερικανός υπουργός εξωτερικών Σίσκο πούχε έρθει για να επιτηρεί τις κινήσεις του ελληνικού στρατού.)

Ο στόχος λοιπόν της ανακριτικής επιτροπής δεν είναι ν' αποκαλύψει τα αίτια και τους υπεύθυνους της Κυπριακής Τραγωδίας, αλλά να ρίξει τις ευθύνες αποκλειστικά στη χούντα πούχει απλά, μαζί με τον Καραμανλή, πιο άμεσες ευθύνες και ν'

αποκρύψει τις ευθύνες τόσο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, όσο και των κυβερνήσεων Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ, του κοινοβουλευτισμού εθνικής μειοδοσίας, αλλά και των Ενόπλων Δυνάμεων, που λειτουργούν σαν Νατοϊκός αλλά όχι εθνικός στρατός. Άλλωστε και μόνο το πρωτοφανές ιστορικό γεγονός ότι 14 χρόνια μετά την Κυπριακή-Τραγωδία η επίσημη πολιτεία δεν έχει πάρει μια επίσημη θέση γι' αυτήν, τα αίτια και τους υπευθύνους της αποκαλύπτει την ενοχή της.

Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι οι ηγεσίες της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ είναι τυφλά όργανα του ιμπεριαλισμού ή επί χρήμασι προδότες. Απλά προσπαθώντας να πορευτούν αυστηρά μέσα στα πλαίσια πούχει χαράξει ο ιμπεριαλισμός, χωρίς ποτέ να συγκρούονται μαζί του ακόμη κι αν το επιτάσσουν τα συμφέροντα της χώρας, εφαρμόζουν στην πράξη μια πολιτική που εξυπηρετεί τα συμφέροντα του, σε βάρος των συμφερόντων της χώρας, μια πολιτική εθνικής μειοδοσίας. Για τη χάραξη αυτής της πολιτικής διαθέτουν πάντα μια μικρή αυτονομία, που δεν τους επιτρέπει πάντως να ξεπεράσουν αυτά τα προδιαγραφμένα απ' τον ιμπεριαλισμό πλαίσια.

Ας μην ξεχνάμε ότι ακόμη κι ο Παπαδόπουλος, για τον οποίο οι ίδιοι οι Αμερικάνοι έχουν ομολογήσει ότι ήταν πράκτορας της CIA, τους είχε αρνηθεί στη διάρκεια του Αραβο-Ισραηλινού πολέμου του 73, τη χρησιμοποίηση από τα αμερικανικά στρατιωτικά αεροπλάνα της βάσης του Ελληνικού.

Οι αιτίες μιας τέτοιας πρακτικής του πολιτικού προσωπικού του καθεστώτος της χούντας, Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ δεν είναι υποκειμενικές αλλά ανάγονται στην αντικειμενική φύση του εξαρτημένου ελληνικού καπιταλιστικού σχηματισμού. Στο αντικειμενικό γεγονός ότι η άρχουσα τάξη, η λούμπεν μεγαλοαστική τάξη, είναι εξαρτημένη απ' το δυτικό μεγάλο κεφάλαιο και ότι απέτυχε ιστορικά ν' αναπτύξει αυτοδύναμα κι ανεξάρτητα τη χώρα. Κατά συνέπεια οποιαδήποτε κατάκτηση εθνικής ανεξαρτησίας στο πολιτικό επίπεδο είναι αδύνατη χωρίς την κατάκτηση ανεξαρτησίας και σχετικής αυτοδυναμίας στο οικονομικό επίπεδο. Μία τέτια ανεξαρτησία είναι αδύνατο να αποκτήσει σήμερα η λματ και το πολιτικό προσωπικό της, Ν.Δ.-ΠΑΣΟΚ, όπως άλλωστε τόδειξε η οικτρή αποτυχία της ιστορικής εμπειρίας του ΠΑΣΟΚ, και μόνο η εργατική τάξη και οι ταξικοί της σύμμαχοι, οι άλλες λαϊκές τάξεις, μπορούν να την κατακτήσουν.

Προϋποθέσεις λοιπόν για μια πολιτική εθνικής ανεξαρτησίας είναι η κατάληψη της πολιτικής εξουσίας απ' την εργατική τάξη (δεν εννοούμε το ΚΚΕ) και τους συμμάχους της και η εφαρμογή μιας δέσμης μέτρων ρήξης των δεσμών ιμπεριαλιστικής εξάρτησης. Οι μίνιμουμ προϋποθέσεις στο πολιτικό επίπεδο είναι το άμεσο, κλείσιμο όλων των αμερικάνικων βάσεων και η έξοδος της χώρας απ' το ΝΑΤΟ. Στο οικονομικό επίπεδο, η κρατικοποίηση των στρατηγικών τομέων της οικονομίας, με διεύθυνση των οικονομικών μονάδων από συμβούλια εργαζομένων σ' αυτές, που θα εκλέγονται άμεσα απ' τη βάση σε γενική συνέλευση των εργαζομένων, θάναι ανά πάσα στιγμή ανακλητά και θα λογοδοτούν σε τακτά χρονικά διαστήματα. Κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση των προβληματικών και όσων υπήρξαν τέτιες, και διεύθυνση τους απ' τους εργαζομένους, με τον ίδιο πάρα πάνω τρόπο. Αναστολή και άρνηση πληρωμής για μια τουλάχιστον πενταετή περίοδο των χρεωλύσιων του εξωτερικού χρέους και εφαρμογή αναπτυξιακού προγράμματος ελληνικής οικονομίας, προς την κατεύθυνση της εξυπηρέτησης των συμφερόντων των εργαζομένων και όχι της λματ και του ξένου δυτικού κεφαλαίου. Μια τέτια δέσμη μέτρων είναι προϋπόθεση για την απόκτηση ουσιαστικής εθνικής ανεξαρτησίας, για να πάψει ο δυτικός ιμπεριαλισμός να καθορίζει τις τύχες μας.

Ο ιμπεριαλισμός δεν ενδιαφέρεται για την εθνική και πολιτισμική ταυτότητα, για την τοπική κουλτούρα των λαών. Πάγια τακτική του υπήρξε η καταστροφή τους, στον Τρίτο κόσμο, δια πυρός και σιδήρου πολλές φορές. Έτσι και σήμερα οι στενόμυαλοι

στρατηγίσκοι του αμερικάνικου Πενταγώνου, αυτοί οι πρωταθλητές του μακιαβελικού τυχοδιωκτισμού, που καθορίζουν την πολιτική του NATO και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αδιαφορούν παντελώς για το αν στην Κύπρο ζούσαν Έλληνες σε αναλογία 80%, πούχαν μακρυνά ιστορία, πλούσιες τοπικές παραδόσεις και κουλτούρα, μια ισχυρή Ελληνική εθνική ταυτότητα. Αδιαφορούν για το ότι μαζί τους ζούσαν αρμονικά 18% Τούρκοι —μια μειονότητα όπως υπάρχει σε όλες περίπου τις χώρες— διασκορπισμένοι σε όλα τα χωριά της, πούχαν κι αυτοί τη δική τους ζωή και κουλτούρα. Αδιαφορούν για το ότι το Αιγαίο και τα νησιά του υπήρξαν πάντα ελληνικά. Αυτό που τους ενδιαφέρει αποκλειστικά είναι η άμυνα του NATO, για τη δημιουργία χωροφύλακα ενάντια στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα της Μέσης Ανατολής. Κι απ' αυτή τη σκοπιά βέβαια τη γεωγραφική και στρατιωτική πούναι η μόνη που τους ενδιαφέρει, ο καλύτερος χωροφύλακας στην Κύπρο, αλλά και στο Αιγαίο, και στον εναέριο χώρο είναι ο τούρκικος φασιστικός μιλιταρισμός αφού η Τούρκικη ηπειρωτική χώρα γειτνιάζει. Αυτός είναι ο λόγος της Τούρκικης εισβολής το 74, της διαιώνισης της κατοχής του Κυπριακού εδάφους, αλλά και της κλιμάκωσης των τούρκικων διεκδικήσεων σε βάρος της χώρας, στο Αιγαίο, στον εναέριο χώρο, στην υφαλοκρηπίδα.

Αποφασίσαμε λοιπόν να εκτελέσουμε έναν απ' τους ανώτερους αξιωματούχους των στρατιωτικών δυνάμεων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη χώρα μας, που κυκλοφορούσε με το θωρακισμένο αυτοκίνητο με ελληνικές πινακίδες YAM 1727. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι ο κύριος υπεύθυνος για την Κυπριακή τραγωδία, για τη συνέχιση της Τούρκικης κατοχής Κυπριακού εδάφους, για τις κλιμακούμενες τουρκικές διεκδικήσεις σε βάρος των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας μας.

Οι ίδιοι άλλωστε οι αμερικάνοι ούτε καν κρύβονται: αυτοί οργάνωσαν τις εκατοντάδες πρόσφατες παραβιάσεις του ελληνικού εναέριου χώρου, αφού σ' αυτές συμμετείχαν ταυτόχρονα τόσο αμερικάνικα όσο και τούρκικα στρατιωτικά αεροπλάνα.

Όπως έχουμε δηλώσει στο παρελθόν οι αμερικάνικες στρατιωτικές δυνάμεις στη χώρα μας αποτελούν δύναμη κατοχής, και θα χτυπάμε οποιονδήποτε είναι μέλος της ή πράκτορας των μυστικών υπηρεσιών της. Η σημερινή μας ενέργεια είναι η τέταρτη αντιαμερικανική αντιιμπεριαλιστική σε διάστημα ενός χρόνου περίπου, μετά απ' τη βόμβα ενάντια σε αμερικάνικο στρατιωτικό λεωφορείο στου Ρέντη που μετέφερε στρατιωτικούς που συντηρούν τις αμερικάνικες πυρηνικές κεφαλές στη χώρα μας, τη βόμβα σε αμερικάνικο λεωφορείο στο Καβούρι που μετέφερε το μισθοφορικό προσωπικό βομβαρδιστικού της αμερικάνικης αεροπορίας που στέλνεται για να τρομοκρατεί και να βομβαρδίζει χώρες της Μέσης Ανατολής, τη βόμβα που θα έσκαγε ενάντια στον πράκτορα της μυστικής υπηρεσίας του στρατού, της DIA, του Κάρος στη Φιλοθέη.

Οι ενέργειες αυτές θα συνεχιστούν και θα ενταθούν μέχρις ότου φύγει ο τελευταίος Τούρκος στρατιώτης απ' την Κύπρο, κι ο τελευταίος Αμερικάνος στρατιωτικός απ' τη χώρα μας.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΕ ΛΑΪΚΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΑΜΕΣΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΩΝ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΜΟΝΑΔΩΝ ΑΠΟ ΑΙΡΕΤΑ ΚΙ ΑΝΑΚΛΗΤΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αθήνα 14-3-88 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] 1988-08-16 Εισβολή στο ΙΘ' αστ

Επαναστατική Οργάνωση 17ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 16-8-88

Την Κυριακή 14 Αυγούστου κομάντος ανταρτών της οργάνωσης μας επιτέθηκαν στο ΙΘ' αστυνομικό τμήμα του Βύρωνα, το κατέλαβε και απαλλοτρίωσε τον οπλισμό του, όπως και ορισμένα άλλα αντικείμενα χρήσιμα στον επαναστατικό αγώνα.

Η όλη επιχείρηση έγινε με τρόπο άψογο και υποδειγματικό. Δεν χύθηκε ούτε μια σταγόνα αίματος, δεν έπεσε ούτε μια σφαλιάρα, δεν έπεσε ούτε ένας πυροβολισμός. Όλοι οι μπάτσοι αποπλίστηκαν χωρίς να προβάλλουν την παραμικρή αντίσταση.

Η ηγεσία όμως της αστυνομίας, μέσα στην παραζάλη της και μη μπορώντας να ξεχάσει τις παλιές συνήθειες της, ψευδολογεί ασύστολα, ότι δήθεν γρονθοκοπήσαμε και τραυματίσαμε την αρχιφύλακα Βεργή, χωρίς καν να νοιάζεται για το ότι αυτοδιαψεύδεται πανηγυρικά απ' τις φωτογραφίες της, που τραβήχτηκαν αμέσως μετά κι όπου εμφανίζεται περδίκι, θεωρεί προφανώς ότι η συνέχιση των βασανιστηρίων που γίνονται απ' τους μπάτσους στα κρατητήρια της της δίνει το δικαίωμα να ψευδολογεί σε βάρος μας. Θα πούμε λοιπόν και μεις τι έγινε.

Ο αστυφύλακας Ζερβογιαννάκης αποπλίστηκε πρώτος, στο διάδρομο της εισόδου κι ενώ δίστασε κάποια στιγμή να τραβήξει περίστροφο. Η αρχιφύλακας Βεργή αποπλίστηκε δεύτερη στο γραφείο Υπηρεσίας. Επιχείρησε να βγάλει το περίστροφο της —αυτή είναι η μόνη αλήθεια απ' όσα λέει η Αστυνομία— και αποπλίστηκε από ένα σύντροφο που της έπιασε απλά το χέρι και της πήρε το · περίστροφο. Φαίνεται ότι μέχρι τότε δεν είχε συνειδητοποιήσει τι συμβαίνει, γιατί αμέσως μετά η συμπεριφορά της άλλαξε και βρέθηκε σε πολύ δύσκολη ψυχολογική κατάσταση. Αποτέλεσμα ήταν να τη χαϊδεύει ο σύντροφος στο πρόσωπο, να της αφήσει άλλος σύντροφος την κουκούλα λιγότερο σφιχτή απ' τους άλλους μπάτσους, γιατί έλεγε ότι δεν μπορούσε να αναπνεύσει και τέλος να μη τη σφίξει όσο τους άλλους μπάτσους, γιατί παραπονιόταν ότι την πονούσαν τα σύρματα και θα μαύριζαν τα χέρια της. Όλα αυτά δείχνουν κάθε άλλο παρά άνθρωπο τραυματισμένο μετά από ξυλοδαρμό, Προκαλούμε λοιπόν την αστυνομία να δείξει την αρχιφύλακα και τα δήθεν τραύματα της στους δημοσιογράφους.

Τρίτος πιάστηκε ο υπεύθυνος της Ασφάλειας Σβουλίνης, ενώ προσπαθούσε, πατώντας στις μύτες των ποδιών του, να την κοπανίσει, απ' το δωμάτιο της Ασφάλειας σε άλλο δωμάτιο και να κρυφτεί. Ένας σύντροφος του είπε: «Επ! έλα εδώ εσύ». Και ήρθε.

Τέταρτος πιάστηκε ο ανθυπαστυνόμος Καζής, στον κοιτώνα του του πρώτου ορόφου (αν μπορεί να ονομαστεί αυτό το βρωμερό αχούρι κοιτώνας) κι ενώ κοιμόταν. Τον συνέλαβε ένας σύντροφος και τον κατέβασε στο ισόγειο.

Στη συνέχεια τους δέσαμε και τους κλείσαμε στο βρωμερό επίσης κρατητήριο τους, όπου η αρχιφύλακας κάθησε στο μοναδικό «στρώμα».

Ορισμένοι ίσως να σκεφτούν ότι λογικό να ψεύδονται οι πάρα πάνω αστυνομικοί του τμήματος για να δικαιολογηθούν. Εμείς όμως πιστεύουμε ότι η ηγεσία της αστυνομίας ψεύδεται συνειδητά ξέροντας ότι τα γεγονότα δεν έγιναν όπως ισχυρίζεται κι ότι δεν χτυπήσαμε απολύτως κανένα.

Θα υπενθυμίσουμε εδώ κάτι που έχουμε πει στο παρελθόν και που επιβεβαιώθηκε στην επίθεση-κατάληψη του αστυνομικού τμήματος του Βύρωνα. Οποιοσδήποτε αστυνομικός υπακούει στις οδηγίες μας, σηκώνει ψηλά τα χέρια και δεν αντιστέκεται, δεν έχει να φοβηθεί τίποτε απ' την 17Ν. Δεν θα τον πειράζουμε, όπως δεν πειράξαμε τους 4 αστυνομικούς του Βύρωνα. Οποιοσδήποτε όμως επιχειρήσει να τραβήξει

περίστροφο, θα τον πυροβολούμε αμέσως, χωρίς άλλη προειδοποίηση. Έτσι αν κάποιος απ' τους αστυνομικούς είχε τραβήξει περίστροφο, η εξέλιξη της επιχείρησης θάταν διαφορετική όσον αφορά αυτόν που θ' αντιστέκονταν. Μελλοντικά λοιπόν, θα πρέπει όλοι οι απλοί αστυνομικοί νάχουν καθαρά όλα τα πάρα πάνω στο μυαλό τους.

Ο επαναστατικός αγώνας των λαϊκών δυνάμεων ενάντια στο σάπιο και διεφθαρμένο καθεστώς των σκανδάλων και της εξάρτησης, απαιτεί όλο και περισσότερο οπλισμό και υλικά. Αυτός ήταν ο στόχος της επίθεσης-κατάληψης του αστυνομικού τμήματος του Βύρωνα. Ο αγώνας αυτός θα συνεχιστεί μέχρι την πλήρη ανατροπή του καθεστώτος εκμετάλλευσης και καταπίεσης, μέχρι την ανατροπή του ελεγχόμενου κοινοβουλευτισμού των δύο κομμάτων της λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης και του Δυτικού ιμπεριαλισμού της Ν.Δ. και του ΠΑΣΟΚ. Μέχρις ότου κλείσουν όλες οι αμερικάνικες στρατιωτικές βάσεις στη χώρα μας, εγκαταλείψει το ελληνικό έδαφος ο τελευταίος Αμερικάνος στρατιωτικός, και το Κυπριακό ο τελευταίος τούρκος στρατιώτης.

ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΜΕ ΛΑΪΚΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ ΑΜΕΣΗΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αθήνα 16-8-88 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] 1988-11-11 Για Κοσκωτά

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 11-11-88

ΚΛΕΦΤΟΚΟΤΑΔΕΣ, ΜΕΓΑΛΟΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑΡΤΟΥΦΟΙ.

«Στη μεταπολεμική ελληνική κοινωνία, αλλά και στη σημερινή, το επίσημο κράτος έχει χαράξει σαν έμβλημα του -το σύνθημα-επιταγή του προς τους καπιταλιστές: κάντε απάτες, ληστεύετε τα χρήματα του λαού, φοροδιαφεύγετε, βγάζετε παράνομα συνάλλαγμα. Σ' αυτές τις δραστηριότητες ο πρώτος σας βοηθός, συνεργάτης, συμμέτοχος και συνένοχος είμαι εγώ, το κράτος. Έχω στήσει μια ιδανική φάμπρικα-χωνευτήρι απ' όπου απορροφούνται και περνάνε τα χρήματα του λαού και μετά από διάφορες πολύπλοκες μεταμορφώσεις και διαδικασίες καταλήγουν στις τσέπες σας και στις καταθέσεις σας στο εξωτερικό. Ο αυτόνομος οργανισμός που λέγεται Τράπεζα και το φορολογικό σύστημα μαζεύουν τα χρήματα και σας δίνουν δάνεια. Τα πάτε στο εξωτερικό με τις μεθόδους που ξέρετε και παράλληλα παρουσιάζετε πελώρια ελλείμματα στους ισολογισμούς. Σας ζητάμε πίσω τα χρέη. Δεν έχετε βέβαια και άρα δεν μπορούμε να τα βρούμε. Οπότε καλούμε τα κορόιδα που λέγονται εργαζόμενος λαός να τα αναπληρώσουν μέσω του αυτόνομου οργανισμού Τράπεζας, του άλλου αυτόνομου ΟΑΕ και του φορολογικού συστήματος».

17 ΝΟΕΜΒΡΗ Απρίλης 85, Προκήρυξη για τον Αγγελόπουλο

Μια απίστευτη θεατρική παράσταση με στοιχεία τόσο από Μολιέρο όσο κι από μοντέρνο χολυγουντιανό θρίλερ παρουσιάζεται προκλητικά στον ελληνικό λαό που δεν θάχε ανάγκη για να διασκεδάσει με το θρασύτατο φαρισαϊσμό, αν η πεποίθηση ότι είναι και πάλι το θύμα δεν του δημιουργούσε έντονα συναισθήματα οργής και αγανάκτησης, αν δεν αποκαλύπτονταν ανάγλυφα η κατάντια και η πλήρης εξαχρείωση όλων των θεσμών αυτής της κοινωνίας.

Απατεώνες καπιταλιστές και τραπεζίτες, προσωπικότητες της οικονομικής ζωής του τόπου, πουλημένοι βουλευτές, υπουργοί και πολιτικοί, ένα ένοχο και σε πλήρη ανυποληψία κοινοβούλιο, συνένοχοι διοικητές τραπεζών, μια ανύπαρκτη Δικαιοσύνη, με φαύλους συνένοχους δικαστές, ένας αναξιόπιστος Τύπος, συνένοχοι φαρισαίοι εκδότες μεγάλων δημοσιογραφικών συγκροτημάτων, τσαρλατάνοι δημοσιογράφοι

Ταρτούφοι πάσης φύσης πρωταγωνιστούν σ' αυτήν τη συγκλονιστική παράσταση που παίζεται σε βάρος του ελληνικού λαού.

Ο γνωστός απατεώνας-Τραπεζίτης Κοσκωτάς αποκαλύφθηκε και παραπέμπεται στη δικαιοσύνη γιατί —λένε— υπεξαίρεσε 13 εκατομμύρια δολάρια και άλλα 17 στη συνέχεια. (Σκοπίμως αναφερόμαστε μόνο σ' αυτά τα κάπως πιο πιθανά ποσά, γιατί όσοι άλλοι μιλάνε για διαφορετικά ποσά, δεν είναι πιο αξιόπιστοι απ' τον Κοσκωτά.) Χρησιμοποίησε παράνομα τις καταθέσεις της Τράπεζας Κρήτης για να χρηματοδοτήσει άλλες ιδιωτικές επιχειρήσεις του. Ζητείται, λοιπόν, η κατάσχεση των περιουσιακών στοιχείων του, τόσο των μετοχών της Τράπεζας Κρήτης όσο και αυτών της «Γραμμής» και των υπόλοιπων προσωπικών περιουσιακών στοιχείων του. Ζητείται να απαγορευτεί η πώληση της Τράπεζας Κρήτης σε άλλους επιχειρηματίες, εκτός αν αυτοί αποδεχτούν να πληρώσουν όλα τα χρέη της Τράπεζας. Όλοι κατακεραυνώνουν το μεγαλοαπατεώνα, γεμάτοι ιερή αγανάκτηση για το σκάνδαλο, σαν να πρόκειται για το μοναδικό του είδους, σαν να μη γνώρισε αυτό το φρούτο η ελληνική πολιτεία, σαν να μη το έσπειρε, καλλιέργησε, έθρεψε η ίδια.

Αν πάμε όμως λίγα χρόνια πίσω και παραμείνουμε προς το παρόν στον τραπεζικό χώρο, θα δούμε ότι ένας άλλος τραπεζίτης, όχι τώρα χυδαίος πλαστογράφος, ψευτοδόκτορας σαν τον Κοσκωτά, αλλά ένας σοβαρός, δόκτορας πραγματικός και καθηγητής Πανεπιστημίου, ο κ. Ανδρεάδης, διοικητής και ιδιοκτήτης της Εμπορικής Τράπεζας μέχρι το 1975, είχε διαπράξει ανάλογες απάτες μ' αυτές του Κοσκωτά: χρηματοδοτούσε παράνομα τις ιδιωτικές του επιχειρήσεις, χρησιμοποιώντας τις καταθέσεις και το κεφάλαιο της Τράπεζας.

Διέπραξε επίσης κι άλλες κομπίνες με τα κεφάλαια των άλλων επιχειρήσεων του στην Τράπεζα με αποτέλεσμα να καρπωθεί μεγάλα ποσά και η Τράπεζα να παρουσιάζει ανοίγματα στους λογαριασμούς της. Γι' αυτό το λόγο η τότε δεξιά κυβέρνηση του Καραμανλή προχώρησε στην κρατικοποίηση της Εμπορικής Τράπεζας, αιτιολογώντας την με τις πάρα πάνω παρανομίες του Ανδρεάδη. Η τότε κυβέρνηση πλήρωνε κανονικά απ' το δημόσιο προϋπολογισμό τόσο τις ζημιές της Τράπεζας όσο και τις μετοχές του Ανδρεάδη. Ποιος λοιπόν πολιτικός φορέας, ποια διχαστική αρχή, ποιο έντυπο που σήμερα αυτολιβανίζεται ότι έχει αρχές και αγωνίζεται για κάθαρση ζήτησε να γίνει κατάσχεση των περιουσιακών στοιχείων του Ανδρεάδη, ή των μετοχών των άλλων επιχειρήσεων του, ζήτησε να κατασχεθούν οι μετοχές της Εμπορικής Τράπεζας χωρίς να του πληρωθούν, ώστε να επιστραφούν οι κλεψιές του και όχι να πληρωθούν απ' τον Ελληνικό λαό; Απολύτως κανένας. Έχουμε λοιπόν ένα το κρατούμενο, έναν επιστήμονα «Κοσκωτά» που ζει και βασιλεύει, χωρίς να ψελίσει κανείς λέξη, χωρίς να ενδιαφερθεί κανείς για κάθαρση.

Ας έρθουμε όμως σε μια πιο πρόσφατη περίοδο. Όλοι γνωρίζουμε το σκάνδαλο των προβληματικών. Μετά το 81, δεκάδες επιχειρήσεις βρέθηκαν με συνολικά χρέη 350 δισεκατομμύρια, ποσό που σε σημερινές δραχμές πλησιάζει το τρισεκατομμύριο. Το τεράστιο αυτό ποσό κατόρθωσαν να κλέψουν οι καπιταλιστές-ιδιοκτήτες τους, με μια σειρά από κλασικές απάτες, ανάλογες μ' αυτές του Κοσκωτά, κι ανάλογα με το είδος της επιχειρηματικής δραστηριότητας του καθένα. Κοινό στοιχείο όλων αυτών είναι το γεγονός ότι ενώ άφησαν τις επιχειρήσεις τους να βουλιάζουν φορτώνοντας τα χρέη τους στο κοινωνικό σύνολο, οι ίδιοι έκλεψαν και τσέπωσαν τα δάνεια διοχετεύοντας τα ή σε άλλες επιχειρήσεις τους, εδώ ή στο εξωτερικό, ή στις καταθέσεις τους στις ξένες τράπεζες. Σκαλιστήρης, Στράτος-Κατσάμπας της Πειραιϊκής-Πατραϊκής, Τσάτσοι των Τσιμέντων Ηρακλής, Κιοσέογλου των Τσιμέντων Χαλκίδος, Φιξ, Αγγελόπουλοι της Χαλυβουργικής, Μποδοσάκης-Αθανασιάδης με τη Λάρκο-Πυρκάλ, είναι μόνο μερικά απ' τα πιο γνωστά ονόματα. Έχουμε λοιπόν μια δεύτερη ομάδα από «Κοσκωτάδες».

Σ' αυτό λοιπόν το τεράστιο σκάνδαλο των προβληματικών, το σκάνδαλο των σκανδάλων, της κλοπής απ' το λαό και τη χώρα, ενός περίπου τρισεκατομμυρίου από μια χούφτα απατεώνες μεγα-λοκαπιταλιστές, ποιος —εκτός απ' την 17N— πολιτικός φορέας, ποιος βουλευτής ποιο έντυπο ζήτησε αυτό που ζητάνε σήμερα για λόγους δήθεν κάθαρσης, την κατάσχεση των μετοχών και των περιουσιακών στοιχείων των ιδιοκτητών τους.

Ποιος ζήτησε να εφαρμοστεί και στις προβληματικές που ξεπουλιούνται, αυτό που απαιτούν απ' τους Χιώνη και Αρφανή για την Τράπεζα Κρήτης, δηλαδή ν' αναλάβουν οι νέοι ιδιοκτήτες να πληρώσουν τα χρέη που πλήρωσε ο ελληνικός λαός; Ποιος ζήτησε να κατασχεθούν τα περιουσιακά στοιχεία π.χ. του Σκαλιστήρη;

Ας αποφασίσουν λοιπόν. Ή το μέτρο αυτό της κατάσχεσης είναι απαραίτητο και σωστό για την εξυγίανση και κάθαρση και τότε πρέπει να γενικευτεί και να εφαρμοστεί και στους άλλους «Κοσκωτάδες» των προβληματικών, ή ισχύει μόνο για τον Κοσκωτά οπότε δεν είναι ούτε κάθαρση ούτε εξυγίανση αλλά απλά εξόντωση του και πόλεμος ανάμεσα σε ανταγωνιστικά συμφέροντα ομίλων της άρχουσας τάξης.

Πότε κινήθηκε ενάντια σ' όλους αυτούς τους απατεώνες των προβληματικών η ανύπαρκτη Δικαιοσύνη με τους φαύλους δικαστές που ξέρουν μόνο ν' αθωώνουν το δολοφόνο Μελίστα, να δίνουν 11ήμερες προθεσμίες στον απατεώνα Κοσκωτά, ενώ δεν διστάζουν να κρατούν στη φυλακή επί ένα χρόνο τη Βογιατζή και το μωρό της; Τι έκανε ενάντια στον αρχιαπατεώνα Αγγελόπουλο της Χαλυβουργικής, τις απάτες του οποίου στιγμάτισε ακόμη και διεθνής επιτροπή του ΟΗΕ; Τι έκανε στην περίπτωση της παραπομπής των Τσάτσων, κι ενώ υπήρχε σωρεία αποδεικτικών στοιχείων για τις απάτες τους; Έκανε τ' αδύνατα δυνατά και πέτυχε το θαύμα να τους απαλλάξει. Για ποιους άτεγκτους δικαστές μας μιλάνε λοιπόν. Αν υπήρχε κάποιος θάχε παραιτηθεί προ πολλού. Γιατί δεν μπορεί να υπάρχει δικαστής καθαρός και αθώος, που να δικάζει ανερυθρίαστα οποιοδήποτε Έλληνα, όταν η Δικαιοσύνη δεν τόλμησε να παραπέμψει, να δικάσει και να καταδικάσει έστω και έναν απ' τους απατεώνες «Κοσκωτάδες» των προβληματικών που βούτηξαν συνολικά ένα τρισεκατομμύριο απ' τον ελληνικό λαό. Για τον ελληνικό λαό λοιπόν η Δικαιοσύνη είναι συνένοχη.

Οι καπιταλιστές-Κοσκωτάδες όμως των προβληματικών δεν θα μπορούσαν να τσεπώσουν τα δάνεια χωρίς την ενεργό συμμετοχή της πολιτικής εξουσίας, όπως σήμερα ο Κοσκωτάς δεν θα μπορούσε να κάνει τις απάτες του αν δεν υποστηρίζονταν απ' την πολιτική εξουσία του ΠΑΣΟΚ, αν δεν δανειοδοτούνταν απ' τις κρατικές τράπεζες και δεν κατέθεταν οι ΔΕΚΟ τα κεφάλαια τους στην Τράπεζα Κρήτης. Η πολιτική εξουσία της τετραετίας 77-81 (ίσως και προηγούμενων χρόνων) ήταν αυτή που διέτασσε τις διοικήσεις των κρατικών τραπεζών να δανειοδοτούν ανελλιπώς τις υπερχρεωμένες ήδη επιχειρήσεις γνωρίζοντας πολύ καλά ότι τα δάνεια πηγαίνουν στις ιδιωτικές καταθέσεις στο εξωτερικό, ότι δεν πρόκειται να επιστραφούν και θα ριχτούν στην πλάτη του ελληνικού λαού. Κι αυτή η πολιτική εξουσία ήταν αυτή της Ν.Δ. Μητσοτάκης, Έβερτ και σία ήταν τότε υπουργοί υπεύθυνοι για τους οικονομικούς τομείς, που ευθύνονται για τα σκάνδαλα των προβληματικών εξίσου με τους ίδιους, τους καπιταλιστές. Είναι ένοχοι και συνένοχοι αυτών των «Κοσκωτάδων» πούκλεψαν ένα τρις απ' τη χώρα. Αυτοί λοιπόν οι ένοχοι και συνένοχοι πούναι βουτηγμένοι μέχρι το λαιμό μέσα στο βούρκο της ληστείας, της απάτης και της διαφθοράς ζητάνε κάθαρση και εξυγίανση!!!

Ο σημερινός Κοσκωτάς λοιπόν δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Ο οικονομικός ουρανός της χώρας είναι γεμάτος Κοσκωτάδες. Όχι ερασιτέχνες κλεφτοκοτάδες που πιάνονται στα πράσα, αλλά επιστήμονες, επαγγελματίες απατεώνες που ξέρουν τη δουλειά τους. Αυτοί παραμένουν στις θέσεις τους, ζουν και βασιλεύουν, και ορισμένοι ούτε καν εντοπίζονται. Όλους αυτούς τους δημιουργήσε, τους δημιουργεί και τους καλύπτει το

ίδιο το κράτος, το καθεστώς, η πολιτική εξουσία, είτε Ν.Δ. είτε ΠΑΣΟΚ, το κοινοβούλιο, η Δικαιοσύνη, ο Τύπος. Ο σημερινός Κοσκωτάς ακολούθησε πιστά τις συμβουλές του κράτους, πορεύτηκε στην πλατιά λεωφόρο που του στρώσαν οι θεσμοί, μιμήθηκε απλά τους προηγούμενους συναδέλφους του.

Η πτώση του Κοσκωτά δεν είναι ούτε αποτέλεσμα της λειτουργίας της Δικαιοσύνης ή του κράτους (διοικήσεις τραπεζών) ή της ελευθερίας του τύπου. Η πτώση του ήρθε σαν συνέπεια απ' τη μια του γεγονότος ότι συγκέντρωσε πολύ γρήγορα στα χέρια του τεράστια δύναμη σε δυο στρατηγικούς χώρους —του Τύπου και της Τραπεζικής δραστηριότητας— αλλά κυρίως του γεγονότος ότι οι επανειλημμένοι λαθεμένοι χειρισμοί του, οι ερασιτεχνικές, διάτρητες και εξώφθαλμες απάτες του, που ούτε καν προσπάθησε να κρύψει, τον κατέστησαν επικίνδυνο για όλο το σύστημα και τους άλλους σοβαρούς «Κοσκωτάδες». Με αποτέλεσμα να συσπειρωθούν εναντίον του οι κύριες ομάδες της άρχουσας τάξης και να τον εγκαταλείψουν τα άγνωστα αφεντικά του, που τον στήριζαν με τα κεφάλαια τους στις τράπεζες των ΗΠΑ. Γιατί και οι απάτες είναι μια τέχνη, μια επιστήμη, που απαιτεί να κρατάς τα προσχήματα, να μην πιάνεσαι στα πράσα. Κι ο Κοσκωτάς φάνηκε τελείως ερασιτέχνης, με νοοτροπία κλεφτοκοτά σ' αυτόν τον τομέα. Τόπε στη Βουλή με την κυνική ειλικρίνεια που τον διακρίνει ο βαθύς γνώστης του ζητήματος Μητσοτάκης: «Στο εξωτερικό τρόμαξαν με τη χαμηλή ποιότητα της απάτης». Αυτοί λοιπόν οι επικίνδυνοι ερασιτέχνες, που με την ατζαμοσύνη τους προδίνουν το ακριβό μυστικό, την παράνομη τραπεζική χρηματοδότηση, πρέπει να απομακρύνονται πάραυτα.

Όσο για τον τύπο, είναι πασίγνωστο ότι αποκαλύπτει σκάνδαλα μόνον όταν οι διάφορες κυρίαρχες ομάδες της άρχουσας τάξης αποφασίζουν να τα ξεσκεπάσουν. Αυτές δίνουν τα απαραίτητα στοιχεία σε μερίδα του τύπου που παίζει πια το ρόλο του διεκπεραιωτή της υπόθεσης. Και με την ίδια ταχύτητα που τα αποκαλύπτουν με την ίδια τα κουκουλώνουν. Ποια π.χ. απ' τις δεκάδες καθημερινές εφημερίδες και ποιος απ' τους εκατοντάδες δημοσιογράφους, αποκάλυψε έστω και ένα στοιχείο απ' το φάκελο με τις απάτες που υπάρχει ενάντια στον πρώην πρόεδρο του ΣΕΒ και διευθύνοντα σύμβουλο των Τσιμέντων Τιτάν Παπαλεξόπουλο, σε δόξα της ελευθερίας του τύπου και του πλουραλισμού;

Ο τύπος θα δικαιούνταν να διεκδικεί τις δάφνες που σφετερίζεται σήμερα, αν είχε ξεκινήσει τον αγώνα των τελευταίων μηνών πριν δύο τρία χρόνια όταν πρωτοεμφανίστηκε ο Κοσκωτάς κι ενώ βοούσε ο τόπος εναντίον του. Αντίθετα όμως όλες οι εφημερίδες —πλην μιας που αγωνίστηκε χωρίς αποτέλεσμα και καταδικάστηκε— έκαναν την πάπια, σώπασαν και ξεσηκώθηκαν μόνο τους τελευταίους μήνες, όταν πια γνώριζαν ότι ο Κοσκωτάς ήταν μετέωρος, κι εγκαταλελειμένος απ' τους πάτρωνές του. Και το πιο κωμικό είναι ότι ορισμένοι ταρτούφοι μεγαλοεκδότες κατακεραυνώνουν τον Κοσκωτά γιατί ήθελε, λέει, να κατασκευάσει ένα είδος λέσχης που θα κάνει επεμβάσεις στην πολιτική ζωή, όταν αυτοί οι ίδιοι αυτό ακριβώς κάνουν εδώ και δεκαετίες.

Ενώ λοιπόν οι ηγέτες της Ν.Δ. είναι υπεύθυνοι για τους επιστήμονες «Κοσκωτάδες» των προβληματικών που λήστεψαν ένα τρισεκατομμύριο απ' τη χώρα, ένοχοι και συνένοχοι τους, οι σημερινοί ηγέτες, υπουργοί της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ είναι υπεύθυνοι, ένοχοι και συνένοχοι του Κοσκωτά. Αυτοί τον στήριζαν, τον κάλυψαν, τον χρηματοδότησαν, του επέτρεψαν με τις καταθέσεις των Δημόσιων οργανισμών και τις δανειοδοτήσεις των κρατικών τραπεζών να πραγματοποιεί τις παράνομες χρηματοδοτήσεις του και να καταληστεύει τον τόπο. Αυτοί τέλος ευθύνονται γιατί μια τόσο χονδροκομένη, προκλητική και εξώφθαλμη απάτη σε βάρος του λαού διάρκεσε τόσο πολύ, κι ενώ βοούσε η χώρα εδώ και τρία χρόνια. Έτσι λοιπόν σήμερα το σύνολο του πολιτικού κόσμου (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) είναι υπεύθυνο, ένοχο, συνένοχο

για τους πάσης φύσης «Κοσκωτάδες» που λυμαίνονται τη χώρα και κατάκλεψαν πάνω από ένα τρις τα τελευταία χρόνια, απ' το κοινωνικό σύνολο.

Είναι συνένοχοι όμως και οι αριστεροί βουλευτές τόσο του ΚΚΕ όσο και των άλλων κομμάτων της αριστεράς. Γιατί τότε αυτοί οι κύριοι απαίτησαν κάτι ανάλογο μ' αυτό που ζητείται σήμερα για τον Κοσκωτά, για τους απατεώνες των προβληματικών: να κατασχεθούν οι μετοχές και τα περιουσιακά στοιχεία τους, να ζητηθεί απ' τους ενδεχόμενους αγοραστές τους να πληρώσουν τα χρέη τους που πλήρωσε ο ελληνικός λαός; Πότε κάλεσαν τους εργαζόμενους όχι στα λόγια, αλλά στην πράξη σε μία μαχητική δυναμική μαζική εκστρατεία οργανώνοντας ακόμη και καταλήψεις των εργοστασίων, για να απαιτήσουν τα πάρα πάνω, για να μπει ένας φραγμός στις απάτες και στη ληστεία της χώρας; Πότε έθεσαν το ζήτημα επιτακτικά στη Βουλή λέγοντας: Το θεωρούμε καθοριστικό κι ανυποχώρητο όρο κι αν δεν πραγματοποιηθούν τα πάρα πάνω δεν παίρνουμε ευθύνες κι αποχωρούμε; Μόνο τότε θάταν καθαροί, θάχαν ξεκαθαρίσει τη θέση τους, δεν θάχαν ευθύνες.

Δεν τόκαναν όμως και δεν είναι τυχαίο. Είναι το αντάλλαγμα για τα ψιχία και τα κόκαλα που τους ρίχνει το καθεστώς και ροκανίζουν τα ανώτερα κλιμάκια της γραφειοκρατίας των χρεοκοπημένων κομμάτων της αριστεράς. Είναι λοιπόν συνένοχοι και συνυπεύθυνοι. Ο βούρκος της διαφθοράς πούχει κατακλύσει τη Βουλή δεν τους άφησε αλάσπωτους.

Για ποια λοιπόν κοινοβουλευτική εξεταστική επιτροπή μας μιλάνε; για ποια κάθαρση κι εξυγίανση; Για να κάνεις κάθαρση είναι απαραίτητο νάσαι καθαρός ο ίδιος. Και καθαρός δεν είναι κανένας βουλευτής σήμερα. Η φράση «είναι όλοι τους πουλημένοι» για τους πολιτικούς και τους βουλευτές, ακούγεται σε κάθε γωνιά της χώρας. Το κοινοβούλιο λοιπόν για τον ελληνικό λαό είναι ένοχο και συνένοχο.

Αν μάλιστα προσθέσουμε τα τεράστια σκάνδαλα τα σχετικά με τις προμήθειες οπλισμού των Ενόπλων Δυνάμεων, στα οποία είναι μπλεγμένοι φαύλοι πολιτικοί, μεσάζοντες αλλά και στρατηγοί εν αποστρατεία και εν ενεργεία, όπως και η ηγεσία των Εν. Δυνάμεων, η εικόνα της διαφθοράς και σήψης ολοκληρώνεται. Δεν μένει τίποτε όρθιο.

Η γενικευμένη λοιπόν κρίση που μαστίζει την ελληνική κοινωνία όχι μόνο οξύνεται επικίνδυνα αλλά και γενικεύεται. Είναι κρίση πολιτική, οικονομική, πολιτιστική, κρίση αξιών. Σήμερα γίνεται και πολιτειακή, αφού καμιά απολύτως λύση εξυγίανσης και κάθαρσης δεν μπορεί να προέλθει μέσα απ' αυτό το καθεστώς. Ούτε το ένοχο κοινοβούλιο μπορεί να τη δώσει, ούτε η ανύπαρκτη και συνενοχή Δικαιοσύνη, ούτε οι εκλογές με ή χωρίς απλή αναλογική με αυτόν τον ένοχο πολιτικό κόσμο της χώρας. Είναι πια πολύ αργά. Γιατί οποιαδήποτε κάθαρση κι εξυγίανση πρέπει να συνοδεύεται αναγκαστικά απ' την ολική αλλαγή ολόκληρου του πολιτικού κόσμου, την ολική αλλαγή του δικαστικού σώματος, τη ριζική αλλαγή του νομικού καθεστώτος. Η λύση δεν μπορεί παρά νάναι καθαρά επαναστατική.

Η 17N είναι η μόνη πολιτική δύναμη που όχι μόνο υποστήριζε μια τέτια άποψη, αλλά που πρόβλεψε με το προφητικό της κείμενο για τον Αγγελόπουλο όχι μόνο τους μελλοντικούς Κοσκωτάδες αλλά και τη μετέπειτα πορεία της ελληνικής οικονομίας, το σημερινό ξεπούλημα της, την πτώση του βιοτικού επιπέδου, την πορεία προς τον μαρασμό. Λέγαμε τότε σχετικά με τους «Κοσκωτάδες» των προβληματικών: «Φτάνουμε λοιπόν στο συμπέρασμα ότι για να βγούμε απ' την κρίση δεν χρειάζονται απλά ριζικά μέτρα αναδιάρθρωσης αλλά καθαρά επαναστατικά μέτρα.

»Ο ίδιος ο οικονομικός ρεαλισμός για την αποφυγή της χρεοκοπίας και του μαρasmus, οδηγεί στα επαναστατικά μέτρα. Κι αυτό γιατί το κράτος σήμερα δεν μπορεί να βάλει φρένο στη ληστρική δραστηριότητα και τις απάτες της λματ, δεν

μπορεί να τη δαμάσει, παρά μόνο με την κρατικοποίηση χωρίς αποζημίωση των προβληματικών επιχειρήσεων, το πέραςμα της κυριότητας της μειοψηφίας των μετοχών στο κράτος αφού όσα κεφάλαια έβγαλαν έξω παράνομα ξεπερνούν την αξία τους. Ακόμη πρέπει να κατάσχει τα περιουσιακά τους στοιχεία χωρίς αποζημίωση και να τους αποδοθούν μόνο όταν επιστρέφουν τα κλεμμένα κεφάλαια. Είναι η μόνη λύση πούναι σήμερα όχι μόνο κοινωνικά δίκαιη αλλά και οικονομικά απαραίτητη για να μπορέσουν ν' απελευθερωθούν κεφάλαια για επενδύσεις και αναδιάρθρωση, για ν' αποφύγουμε τη χρεοκοπία και οικονομική καταστροφή».

Τελειώνοντας θα προσθέσουμε ότι όλα όσα συμβαίνουν σήμερα δικαιώνουν πανηγυρικά την ένοπλη δραστηριότητα και τις επιλογές της 17N. Η επαναστατική λύση δεν μπορεί παρά να είναι το αποτέλεσμα μιας εξωκοινοβουλευτικής δραστηριότητας, τόσο ένοπλης βιαιότητας όσο και μαζικής αυτόνομης που θα βρίσκεται όμως έξω απ' τα πλαίσια των καθεστωτικών δυνάμεων. Αυτή τη λύση θα επιβάλλουν νέες υγιείς εξωκοινοβουλευτικές πολιτικές δυνάμεις που θα εκφράσουν τα συμφέροντα ενός πλατιού συνασπισμού λαϊκών τάξεων ενάντια στα συμφέροντα τόσο της λματ και του ιμπεριαλισμού όσο και του συνένοχου της πουλημένου πολιτικού κόσμου.

Προς αυτή την κατεύθυνση θα συνεχίσουμε ν' αγωνιζόμαστε μέχρι την τελική νίκη. Καλούμε όλους τους άλλους αγωνιστές κι ομάδες, τους εργαζόμενους, να κινητοποιηθούν εντείνοντας τη δραστηριότητα τους, ενάντια σ' αυτό το σάπιο και διεφθαρμένο καθεστώς των απατεώνων καπιταλιστών, των πουλημένων κι ένοχων πολιτικών και δικαστών, των κάθε φύσης συνενόχων ταρτούφων.

Αθήνα 11-11-88 Επαναστατική οργάνωση 17 NOEMBPH

[Επεξεργασία] 1988-11-17 Φειγβολάν

ΝΔ - ΠΑΣΟΚ = ΣΚΑΝΔΑΛΑ - ΡΕΜΟΥΛΑ - ΔΙΑΦΘΟΡΑ

ΚΑΤΩ ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ ΚΑΤΩ ΟΙ ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΦΑΥΛΟΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ ΚΑΤΩ ΟΙ ΨΕΥΤΕΣ ΚΑΙ ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΙ ΚΟΝΤΥΛΟΦΟΡΟΙ

ΓΙΑ τη ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ και το ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΤΗ 17 NOEMBPH

ΚΑΤΩ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΞΩ ΤΩΡΑ ΟΛΕΣ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ

ΧΟΥΝΤΑ - ΝΔ – ΠΑΣΟΚ ΞΕΠΟΥΛΗΣΑΝ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ ΚΑΙ ΗΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΝΟΧΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΞΕΠΟΥΛΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

[Επεξεργασία] 1988-12-22 Ταρασουλέας

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 22-12-88

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ ΤΩΝ ΚΟΣΚΩΤΑΔΩΝ

Στην πρόσφατη προκήρυξη μας για το σκάνδαλο Κοσκωτά, εξηγήσαμε ότι αυτό δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία στον ανέφελο οικονομικό ουρανό της χώρας αλλά η λογική συνέχεια και συνέπεια μιας σειράς από ανάλογα σκάνδαλα επί των κυβερνήσεων της Ν.Δ. Ανάμεσα σ' αυτά μιλάγαμε για τις απάτες ανάλογου τύπου στην Εμπορική Τράπεζα απ' τον πρώην ιδιοκτήτη της Ανδρεάδη, και για το μεγαλύτερο μεταπολεμικό οικονομικό σκάνδαλο, αυτό των λεγόμενων προβληματικών όπου μια χούφτα απατεώνες καπιταλιστές έκλεψαν με την ενοχή και συνενοχή των τότε

υπουργών της ΝΔ και σημερινών ηγετών της απ' το λαό και τη χώρα ένα ποσό που σε σημερινές δραχμές —για να υπάρχει ένα μέτρο σύγκρισης με τα ποσά που έκλεψε ο Κοσκωτάς— πλησιάζει το τρισεκατομμύριο!

Λέγαμε λοιπόν ότι ενώ οι σημερινοί υπουργοί του ΠΑΣΟΚ είναι ένοχοι και συνένοχοι για το σκάνδαλο Κοσκωτά, οι σημερινοί ηγέτες της ΝΔ και χτεσινοί υπουργοί στις κυβερνήσεις ΝΔ των ετών 74-81 είναι υπεύθυνοι για τους επιστήμονες «Κοσκωτάδες» των προβληματικών, ένοχοι και συνένοχοι τους. Πέρα όμως απ' τους πολιτικούς και τους καπιταλιστές υπάρχει κι ένας τρίτος θεσμός ένοχος. Είναι αυτός της Δικαιοσύνης.

Όλοι μας έχουμε νωπή στη μνήμη μας, τη σκανδαλώδη συμπεριφορά των διάφορων «δικαστικών λειτουργιών» στην υπόθεση Κοσκωτά. Τις συνεχείς παρεμβάσεις του εισαγγελέα Βλάχου για να θαφτεί η υπόθεση, την προθεσμία 11 ημερών για την απολογία του, τη μη προφυλάκιση Κοσκωτά, χάρη στις οποίες κατόρθωσε να διαφύγει στο εξωτερικό. Ο τύπος χαρακτήρησε αυτή την προθεσμία και τη μη προφυλάκιση σαν πρωτοφανείς.

Η τακτική όμως αυτή της Δικαστικής εξουσίας απέναντι στους διάφορους μεγαλοαπατεώνες καπιταλιστές δεν είναι πρωτοφανής αλλά αντίθετα είναι πάγια και συστηματική. Αν γυρίσουμε λίγο προς τα πίσω και ρίξουμε μια σύντομη ματιά σ' ένα απ' τα πιο γνωστά απ' τα σκάνδαλα των προβληματικών, τις απάτες των Τσάτσων της ΑΓΕΤ-Ηρακλής θα δούμε τα εξής: Το Σεπτέμβρη του 83, ύστερα από μηνυτήρια αναφορά του υπουργού Εθνικής Οικονομίας στον εισαγγελέα, η διοίκηση της ΑΓΕΤ-Ηρακλής, Τσάτσοι και σία, κατηγορούνται για σειρά απάτες σε βάρος του δημόσιου με τις οποίες έκλεψαν πάνω από 100 εκατομμύρια δολάρια. Ο εισαγγελέας Κονταξής που αναλαμβάνει την υπόθεση αναγνωρίζεται σε δεξίωση του μεγαλοδικηγόρου των Τσάτσων και του αφαιρείται η δικογραφία. Την παίρνει ο εισαγγελέας Ανδρουλιδάκης που σε 25 μέρες κάνει απαλλακτική πρόταση στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών. Αυτό την απορρίπτει και εκδίδει βούλευμα όπου ζητάει την παραπομπή των Τσάτσων για κακούργημα στο πενταμελές εφετείο βάζοντας περιοριστικούς όρους. Οι Τσάτσοι κάνουν έκθεση κι ο εισαγγελέας Ζορμπάς κάνει απαλλακτική πρόταση ασκώντας σκληρή κριτική στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών. Το Συμβούλιο Εφετών απορρίπτει την πρόταση του και ζητάει την παραπομπή αλλά και συμπληρωματικές ανακρίσεις. Ο εισαγγελέας Ζορμπάς ξαναπαίρνει την υπόθεση στα χέρια του και ζητάει νέα απαλλαγή. Το Συμβούλιο Εφετών, με πρόεδρο τον πρόεδρο Εφετών Αλεξίου, την αποδέχεται τώρα. (Ο Αλεξίου είναι αυτός που αποφυλάκισε πρόσφατα μεγαλέμπορους ναρκωτικών.) Για διαφορετική τέλος απάτη των Τσάτσων, ξεχωριστή παράνομη εξαγωγή συναλλάγματος, είχαμε δύο απαλλακτικές προτάσεις τόσο απ' τον εισαγγελέα Ανδρουλιδάκη όσο κι απ' τον εισαγγελέα Εφετών Φακό.

Σήμερα τέλος ο αντεισαγγελέας Α.Π. Σταμούλης ζητάει την τελική απαλλαγή των Τσάτσων και το πλήρες κλείσιμο της υπόθεσης.

Να θυμίσουμε ακόμη ότι, όταν στις 25 Σεπτέμβρη του 85 ο ανακριτής Μαζαράκης με σύμφωνη γνώμη του εισαγγελέα Γκού-μα κι αφού είχαν δώσει 2,5 μήνες προθεσμία για απολογία στους Τσάτσους, τους άφησαν ελεύθερους χωρίς περιοριστικούς όρους, οι εφημερίδες κυκλοφόρησαν την επομένη με πηχιαίους τίτλους: «Οι Τσάτσοι έξω. Σάλος και αντιδράσεις για την απόφαση. Παίρνουν κεφάλι οι Τσάτσοι» κλπ. Σε ανακοίνωση τους, την ίδια μέρα 4 σωματεία εργαζομένων σε τσιμεντοβιομηχανίες λένε, μεταξύ άλλων: «Εκφράζουμε τουλάχιστον την απορία μας πώς είναι δυνατόν να φυλακίζονται καθημερινά άνθρωποι για μερικές χιλιάδες δραχμές και ν' αφήνονται ελεύθεροι εκείνοι που ζημίωσαν τον τόπο με δισεκατομμύρια και αναρωτιώμαστε πότε στα δικαστικά χρονικά χορηγήθηκε προθεσμία 2,5 μηνών σε κατηγορούμενο».

Κι επισημαίνουν ότι «τα εγκλήματα του οικονομικού κατεστημένου παραμένουν ατιμώρητα και η πολιτεία επιφυλάσσει προνομιακή μεταχείριση στους πλούσιους».

Τα ίδια συνέβησαν με τον Ανδρεάδη. Οχι βεβαία για τις απάτες του στην Εμπορική Τράπεζα —πανομοιότυπες με αυτές του Κοσκωτά στην Κρήτης—, για τις οποίες η Δικαιοσύνη ούτε εδέχσε καν ν' ασχοληθεί, αλλά για μια σειρά άλλες απάτες στα Ναυπηγεία, υπερτιμολογήσεις, υποτιμολογήσεις, ψεύτικη μισθοδότηση 285 υπαλλήλων, με τις οποίες ζημιώθηκαν τα Ναυπηγεία με 1,6 δισεκατομμύρια της εποχής 69-75, δηλαδή περίπου 20 δισεκατομμύρια σημερινά. Μετά από διάφορες δικαστικές περιπέτειες, φτάσαμε σήμερα στην τελειωτική απαλλαγή του απ' την κατηγορία της απάτης σε βαθμό κακουργήματος με βούλευμα του Αρείου Πάγου που εξέδωσε το Α' Ποινικό τμήμα, μετά από συζήτηση κεκλεισμένων των θυρών, με εισηγητή τον αντεισαγγελέα Α.Π. Ταρασουλέα. Ας σημειώσουμε εδώ ότι όπως είχε καταγγείλει η Διοίκηση των Ναυπηγείων, τις υπερτιμολογήσεις, δηλαδή μία απ' τις απάτες Ανδρεάδη, είχε υπογράψει ο Έβερτ που ήταν τότε Οικονομικός Διευθυντής των Ναυπηγείων επί Ανδρεάδη. Και αυτός ο κύριος έχει το θράσος να ζητάει σήμερα κάθαρση ενώ ήταν ο Βακάλης του Ανδρεάδη.

Συμπέρασμα: Ούτε ένας απ' τους απατεώνες-καπιταλιστές των προβληματικών πούκλεψαν συνολικά ένα τρισεκατομμύριο, δεν δικάστηκε, καταδικάστηκε, φυλακίστηκε. Η ατιμωρησία τους άνοιξε διάπλατα το δρόμο στον Κοσκωτά αφού γνώριζε εκ των προτέρων ότι δεν ρίσκαρε τίποτε απ' την πλευρά της Δικαιοσύνης. Η Δικαιοσύνη λοιπόν και οι δικαστές της είναι συνένοχοι όλων αυτών των απατεώνων που λυμαίνονταν τη χώρα. Η ατιμωρησία αυτή έχει σαν συνέπεια ν' αναγάγει τη ληστεία του τόπου και τις απάτες σε ύψιστη αξία της κοινωνίας.

Μπαίνει λοιπόν εύλογα το ερώτημα, που έθεσαν οι εργαζόμενοι στην πάρα πάνω ανακοίνωση τους και που βάζει σήμερα όλος ο λαός. Με ποιο ηθικό δικαίωμα αυτοί οι φαύλοι και ένοχοι δικαστές καταδικάζουν, π.χ. 5 δεκαοχτάχρονα παιδιά σε φυλάκιση δύο και τρία χρόνια το καθένα γιατί έκλεψαν 20 δραχμές, ενώ δεν καταδικάσανε ούτε έναν απ' τους Κοσκωτάδες πούκλεψαν δεκάδες δισεκατομμύρια. Με ποιο ηθικό δικαίωμα καταδίκασαν κι έκλεισαν στις φυλακές για 6 χρόνια ορισμένες γυναίκες, μητέρες ανήλικων παιδιών, γιατί δουλεύοντας σαν πωλήτριες έκλεψαν ορισμένα ρούχα για να ντυθούν κι όχι για να τα πουλήσουν; Με ποιο ηθικό δικαίωμα κλείνουν στις φυλακές με πολύχρονες καταδίκες δυστυχισμένους χρήστες ναρκωτικών, καταστρέφοντας τους, δολοφονώντας τους εν ψυχρώ, ενώ αφήνουν ελεύθερους τους μεγάλους εμπόρους ναρκωτικών, τους οποίους ποτέ δεν παραπέμπουν;

Πώς μπορούν να μιλάνε για προστασία της κοινωνίας, όταν προστατεύουν τους Κοσκωτάδες, τους απατεώνες, ληστές κι εκμαυλιστές της; Πώς μπορούν να μιλάνε για τήρηση του νόμου, όταν κλείνουν τα μάτια στις μέγιστες παραβιάσεις του αλλά και όταν δεν διστάζουν να τον παραβιάσουν ξεδιάντροπα κι αυτοί οι ίδιοι, όπως στην περίπτωση Μελίστα όπου αφέθηκε ελεύθερος, μετά την καταδίκη του, με ανοιχτή παραβίαση του νόμου (άρθρο 497, παρ. 6 Κ.Π.);

Είναι βέβαια πασίγνωστο ότι σε μια καπιταλιστική κοινωνία, η Δικαιοσύνη είναι ένας μηχανισμός καταστολής που βρίσκεται στην υπηρεσία της άρχουσας μεγαλοαστικής τάξης και ότι η περίφημη ανεξαρτησία της είναι ένα παραμύθι για μικρά παιδιά. Σε μια όμως χώρα όπως η Ελλάδα όπου η μεγαλοαστική τάξη αποτελείται στη συντριπτική της πλειοψηφία από μεγαλοαπατεώνες-Κοσκωτάδες, ο μανδύας της ανεξάρτητης λειτουργίας της, πίσω απ' τον οποίο κρύβεται η πάρα πάνω φύση της, έχει ξεσκιστεί προ πολλού κι έχει αποκαλυφθεί σαν ένας αδυσώπητος κι ανελέητος ανθρωποκτόνος μηχανισμός καταστολής που καταστρέφει καθημερινά δεκάδες

ανθρωπινές υπάρξεις προστατεύοντας τους μεγαλοαπατεώνες καπιταλιστές Κοσκωτάδες. Οι δικαστές λοιπόν που την απαρτίζουν είναι συνένοχοι τους.

Αποφασίσαμε λοιπόν να χτυπήσουμε δύο απ' αυτούς τους φαύλους κι εξωνημένους δικαστές, τον εισαγγελέα Ανδρουλιδάκη που έκανε απαλλακτική πρόταση για τις απάτες σε βαθμό κακουργήματος των Τσάτσων στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών και τον αντεισαγγελέα Α.Π. Ταρασουλέα που έκανε απαλλακτική πρόταση και πέτυχε την τελική αθώωση του Ανδρεάδη για τις απάτες του σε βαθμό κακουργήματος στα Ναυπηγεία. Μ' αυτές τους τις ενέργειες οι παρά πάνω δικαστικοί γίνονται συνυπεύθυνοι και συνένοχοι των καπιταλιστών για τις απάτες πούκαναν σε βάρος του τόπου. Γι' αυτό αποφασίσαμε να τους χτυπήσουμε πυροβολώντας τους στα πόδια.

Η κρίση την οποία περνάει η ελληνική κοινωνία σαρώνει όλους τους θεσμούς. Κοινοβούλιο, πολιτικά κόμματα, Δικαιοσύνη, Τύπο. Γιατί η κρίση δεν είναι απλά πολιτική, είναι πολιτειακή. Το σύνθημα κάτω οι κλέφτες δεν απευθύνεται μόνο στο ΠΑΣΟΚ, γιατί ο ελληνικός λαός δεν ξέχασε τι γινότανε στη χώρα πριν το 81.

Αν οι σημερινοί κυβερνήτες του ΠΑΣΟΚ είναι κλέφτες και καταχραστές του δημοσίου χρήματος, οι χτεσινοί της ΝΔ και σημερινοί ηγέτες της είναι οι μέγιστοι αρχικλέφτες. Γιατί κανείς δεν ξέχασε ότι το 80 ο πρωθυπουργός των Λακώστ κατηγορείτο σαν χυδαίος λαθρέμπορας. Ότι στο πρόσωπο του Μητσοτάκη του 80 συγχωνεύονται σήμερα ο Κουντσόγιωργας, ο Πέτσος, ο Ρουμελιώτης, ο Μαντζουράνης. Ότι ο Αβέρωφ ήταν μπλεγμένος με τις προμήθειες οπλικών συστημάτων του Στρατού. Ότι ο Έβερτ ήταν ο Βακάλης του Ανδρεάδη και συνάμα ο Ρουμελιώτης. Ότι οι υπόλοιποι υπουργοί ήταν ανάλογου ήθους. Για ποια κάθαρση λοιπόν μας μιλάνε αυτοί οι κύριοι πούναι χωμένοι μέσα στο βούρκο της συναλλαγής και της διαφθοράς;

Όσοι λοιπόν ζητάνε κάθαρση με εκλογές, εμπαίζουν και κοροϊδεύουν τον ελληνικό λαό. Γιατί οι εκλογές μέσα στις σημερινές συνθήκες θα φέρουν πρώτο ένα απ' τα δύο μεγάλα κόμματα. Μήπως λοιπόν αυτό το αποτέλεσμα των εκλογών θα άρει και θα σβήσει τις απάτες και τις κλεψιές του νικητή; Μήπως αν νικήσει το ΠΑΣΟΚ το σκάνδαλο Κοσκωτά και οι ευθύνες των ηγετών του θάναι ανύπαρκτες;

Μήπως αν νικήσει η ΝΔ το σκάνδαλο των προβληματικών και η κλοπή του 1 τρισεκατομμυρίου και οι ευθύνες των ηγετών της ΝΔ θάναι ανύπαρκτες; Ή μήπως αυτό το αποτέλεσμα θα σημαίνει ότι η πλειοψηφία του ελληνικού λαού εγκρίνει τις απάτες σε βάρος του τόπου;

Κάθαρση τέλος δεν μπορεί να προσφέρει ούτε η αριστερά με ή χωρίς απλή αναλογική. Αφού δεν έκανε τον παραμικρό μαζικό δυναμικό αγώνα για να προφυλάξει τον τόπο απ' τους απατεώνες των προβληματικών ή τον Κοσκωτά και να ζητήσει ευθίνες απ' τους φαύλους πολιτικούς συνένοχους, γιατί θα τον κάνει αύριο; Αντίθετα όλοι βλέπουμε ότι με αντάλλαγμα τα ψυχία που θα τους προσφέρουν, τάχει κάνει πλακάκια με τους φαύλους πουλημένους πολιτικούς με τους οποίους συγχρωτίζεται, όπως δεν διστάζει να τα κάνει σήμερα με τον πατριάρχη της φαυλότητας Μητσοτάκη. Κι όχι μόνο δεν έκανε κανένα αγώνα ενάντια στα σκάνδαλα, αλλά επιπλέον όταν εμείς ζητάγαμε την κατάσχεση των περιουσιακών στοιχείων και των μετοχών των απατεώνων των προβληματικών, αυτό δηλαδή που αναγκάστηκε να κάνει σήμερα το καθεστώς για τον Κοσκωτά, έβαλε τους τσαρλατάνους δημοσιογράφους της να μας ειρωνεύονται μέσα απ' τα έντυπα της και να μας κατακεραυνώνουν με ύφος ντόκτορα: Σκάνδαλα και απάτες λέτε. Μα σκάνδαλα και απάτες γίνονταν πάντα στον καπιταλισμό και άρα εργαζόμενοι καθήστε στ' αυγά σας, κι αφήστε ήσυχο τον Κοσκωτά και τους άλλους να κλέβουν ανενόχλητοι το προϊόν της εργασίας σας. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι δεν έκαναν κανένα αγώνα ενάντια στον Κοσκωτά και ούτε καν ζήτησαν αυτά που απαίτησαν

ορισμένοι αστοί σε σχέση με την Τράπεζα Κρήτης, τη Γραμμή και την περιουσία Κοσκωτά. Αυτή λοιπόν η αριστερά θα κάνει κάθαρση; Μα αυτοί οι άνθρωποι, τόσο η ηγεσία Φλωράκη όσο και Κύρκου, στο ζήτημα αυτό βρίσκονται πιο πίσω ακόμη κι από σημαντική μερίδα των αστών.

Η ελληνική αριστερά όμως αποδείχνεται κι αναχρονιστική. Σε μια εποχή όπου σ' όλες τις δυτικές χώρες η αστική αντιπροσωπευτική δημοκρατία βρίσκεται σε βαθιά κρίση, όπου σ' όλες σχεδόν τις τελευταίες εκλογικές αναμετρήσεις σημειώνονται ποσοστά αποχής που φτάνουν το 60%, όπου αυτόνομα μαζικά κινήματα γελοιοποιούν τις παραδοσιακές συνδικαλιστικές ηγεσίες, κινήματα που λειτουργούν με άβογες διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας, που αμφισβητούν τη νομιμότητα και το δικαίωμα της πολιτικής εξουσίας ν' αποφασίζει ερήμην των μαζών επειδή απέσπασε την ψήφο του κάθε τέσσερα χρόνια μέσα σε συνθήκες παραπληροφόρησης και μανιπουλάτσιας απ' τα μαζικά μέσα ενημέρωσης, που αμφισβητούν δηλαδή την ίδια τη δημοκρατική φύση αυτών των καθεστώτων, που πετυχαίνουν να σαρώσουν κυβερνητικές εισοδηματικές πολιτικές, που υποτίθεται ότι εγκρίθηκαν απ' την πλειοψηφία των εκφρασμένων ψηφοφόρων λίγους μήνες πριν. Κινήματα που πολλαπλασιάζονται σε όλες τις δυτικές χώρες, και που με την πρακτική τους κάνουν πια συνειδητό σε όλο πλατύτερα στρώματα ότι αυτή η λεγόμενη αστική αντιπροσωπευτική δημοκρατία ή θα συνοδευτεί από μηχανισμούς λαϊκής συμμετοχής με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας, στους θεσμούς και στους άλλους κοινωνικούς χώρους ή η δημοκρατία σήμερα είναι ανύπαρκτη.

Σε μια τέτια λοιπόν εποχή, η λεγόμενη προοδευτική αριστερά αντί να κάνει ανάλογα προτάσεις, έρχεται με καθυστέρηση ενάμιση αιώνα στη χώρα μας, να στηρίζει σαν δεκανίκι την παραπαίουσα και σάπια αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία. Εδώ είμαι εγώ, φωνάζει. Δώστε μου μερικές έδρες και θα εξαγνίσω τα δυο σας κόμματα των πουλημένων και διεφθαρμένων πολιτικών και το καθεστώς σας.

Καμιά λοιπόν λύση εξυγίανσης και κάθαρσης δεν μπορεί να προέλθει μέσα απ' αυτό το καθεστώς. Ούτε το ένοχο κοινοβούλιο μπορεί να τη δώσει, ούτε η συνένοχη Δικαιοσύνη, ούτε οι εκλογές με ή χωρίς απλή αναλογική, με αυτό τον ένοχο πολιτικό κόσμο της χώρας. Γιατί οποιαδήποτε κάθαρση κι εξυγίανση πρέπει να συνοδεύεται αναγκαστικά απ' την ολική αλλαγή ολόκληρου του πολιτικού κόσμου, την ολική αλλαγή ολόκληρου του διχαστικού σώματος, την ολική αλλαγή του νομικού καθεστώτος. Η λύση δεν μπορεί παρά νάναι καθαρά επαναστατική.

Χαιρετίζουμε όλους τους αγωνιστές που μάχονται με οποιοδήποτε τρόπο αυτό το καθεστώς και ιδιαίτερα τις νέες δυναμικές επαναστατικές ομάδες και τους καλούμε να εντείνουν και να ανεβάσουν πιο ψηλά την αγωνιστική τους δραστηριότητα.

Για την ανατροπή του φαύλου καθεστώτος των σκανδάλων, της ρεμούλας, της διαφθοράς.

Για τη Λαϊκή Εξουσία με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας, Για το Σοσιαλισμό με καθεστώς αυτοδιαχείρισης απ' τους εργαζόμενους των οικονομικών μονάδων.

Μέχρι την τελική νίκη.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα 22-12-88

Υ.Γ. Σήμερα πια γίνεται κατανοητό στον καθένα γιατί δεν διεκδικήσαμε αμέσως την επιχείρηση ενάντια στον εισαγγελέα Ανδρουλιδάκη: Περιμέναμε να πραγματοποιηθεί και η δεύτερη ενάντια στον αντιεισαγγελέα Α.Π. Ταρασουλέα που καθυστέρησε κάπως, για λόγους αντικειμενικούς, ανεξάρτητους απ' τη θέληση μας.

Η καθυστέρηση αυτή είχε και μια ανεπάντεχη διασκεδαστική συνέπεια. Τη «διεκδίκηση» της επιχείρησης ενάντια στον Ανδρουλιδάκη απ' την πλαστή, ασφαλίτικη «Λαϊκές αντιεξουσιαστές ομάδες πυρήνες δράσης».

Μετά τους αρχισυντάκτες αντιεξουσιαστές έχουμε και τους χαφιέδες αντιεξουσιαστές. Οι διάφοροι ασφαλίτικοι μηχανισμοί, όντας σε πλήρη ανικανότητα να σκεφτούν γιατί καθυστερήσαμε τη διεκδίκηση της επιχείρησης, βγήκαν και τη διεκδίκησαν —θεωρώντας πια σίγουρο ότι κανείς δεν θα μπορούσε να τους διαγνέσει — και βάζοντας παράλληλα μπροστά νέα προβοκατόρικη επιχείρηση τύπου «Αντιστρατιωτική Πάλη». Και πάλι όμως την άτησαν, ενώ απ' την άλλη αυτοαποκαλύφθηκαν ότι αυτοί είναι οι «αντιεξουσιαστές» που διάρρηξαν και λήστεψαν τα αρχεία Σωσσίδη.

17-1-89 17N

[Επεξεργασία] 1989-02-02 Σχολιασμός του τύπου

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 2-2-89

Για άλλη μια φορά ο τύπος φάνηκε αντάξιος του εαυτού του, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις. Ψευδολογίες, αλλοπρόσαλες θέσεις, κυνισμός, συμφέροντα, προσωπικές και συλλογικές σκοπιμότητες είναι εξώφθαλμες σε βαθμό που νάναι μάταια και να περιτεύει οποιαδήποτε προσπάθεια «διαλόγου».

Άλλοι λένε ότι ψηφίζουμε ΠΑΣΟΚ (!), άλλοι ότι αποσταθεροποιούμε, άλλοι ότι μας καθοδηγούν οι μυστικές υπηρεσίες, άλλοι ότι είναι ύποπτο το γεγονός ότι γίνονται βίαιες ενέργειες σε περίοδο κρίσης (!), άλλοι ότι τρομοκρατούμε τους δικαστές για να μην κάνουν καθαρή (!). Άλλοι δεν πτοούνται μπροστά στις μεγαλύτερες ασυναρτησίες και ψευδολογήματα, όταν υποστηρίζουν ότι στην Ιταλία 7000 αντάρτες πόλης ήταν ενεργούμενα των μυστικών υπηρεσιών (!). Άλλοι ψεύδονται όταν αποδίδουν την επίθεση στον εισαγγελέα Ανδρουλιδάκη στις Αντιεξουσιαστές Μάζες και συνεχίζουν να ψεύδονται συνειδητά πια, όταν αντί να επανορθώσουν γράφουν ότι οι ασφαλίτικοι μηχανισμοί ευθύνονται για τις πρόσφατες βομβιστικές ενέργειες, ενώ γνωρίζουν ότι αυτές έγιναν είτε από μεμονωμένους αγωνιστές είτε από νέες μικρές ομάδες αγωνιστών της άκρας αριστεράς. Επαναλαμβάνοντας έτσι το παλιό τους ψέμα με το οποίο είχαν αποδώσει βόμβες του ΕΛΑ ενάντια σε αμερικάνικα αυτοκίνητα, σε παρακρατικούς του Αβέρωφ σαν δήθεν απάντηση για την εκλογή του Ράλλη σαν αρχηγού της Ν.Δ.

Οι ίδιοι πάλι, συνεχίζουν να κάνουν την παπιά επί ένα χρόνο και να μην απαντούν στο καίριο ερώτημα που βάλανε —κι όχι μόνο εμείς — πέρσυ. Πώς και γιατί ο Μπάαντερ, η Μάινχοφ, οι Γερμανοί αγωνιστές της ΡΑΦ, οι Ιταλοί αγωνιστές των Ερυθρών Ταξιαρχιών ήταν επαναστάτες αντάρτες πόλης «που βρήκαν στην επανάσταση την ανθρωπιά τους», όπως ισχυρίζονταν τότε, κι όχι «εγκληματίες», «δολοφόνοι», «αυτόκλητοι κουμπουροφόροι τιμωροί» που «αφαιρούσαν το δικαίωμα στη ζωή απ' τα θύματα τους», όπως ισχυρίζονται σήμερα; Πώς και γιατί ο Πόλε, ο Φολίνι ήταν πολιτικοί κρατούμενοι κι όχι εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου; Γιατί ή ήταν επαναστάτες κι άρα πολιτικοί κρατούμενοι και σωστά έγιναν κινητοποίηση κι αγώνας ενάντια στην έκδοση τους, ή ήταν εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου «αυτόκλητοι κουμπουροφόροι» κλπ. και κακώς έγινε αυτή η κινητοποίηση, όπως άλλωστε δεν έγινε αγώνας για άλλους αλλοδαπούς του κοινού ποινικού δικαίου που εκδόθηκαν.

Εκτός πια κι αν το γνωστό κόμπλεξ του Έλληνα μικροαστού απέναντι στη Δυτική Ευρώπη οδηγεί στον παραλογισμό ότι σωστά γίνεται αντάρτικο πόλης στις υπανάπτυκτες, μη δημοκρατικές κι εξαρτημένες Δυτική Γερμανία και Ιταλία και κακώς στην αναπτυγμένη, δημοκρατική κι ανεξάρτητη Ελλάδα.

Άλλοι πάλι των οποίων τις απάτες και τα ψευδολογήματα ξεσκεπάσαμε πριν τρία χρόνια, συνεχίζουν σήμερα την ίδια τακτική, δίνοντας δίκαιο στον Μπαλζάκ όταν αποκαλούσε τις εφημερίδες «χαμαιτυπείο της σκέψης», «αποθήκες δηλητηρίου» που «περνάνε το πιο βρώμικο εμπόριο όσον αφορά την κερδοσκοπία και τη συναλλαγή». Έχουν το θράσος να παρουσιάζουν σαν έγκυρο και να «σχολιάζουν» ένα γκάλοπ — τη στιγμή που δε χάνουν ευκαιρία να κατακεραυνώνουν ως πλαστό και στημένο οποιοδήποτε γκάλοπ δεν ευνοεί τον πολιτικό τους χώρο— στο οποίο παραβιάζεται βάνανυσα η βασική αρχή, που θα το καθιστούσε στοιχειωδώς γνήσιο και αξιόπιστο: Δεν υπάρχουν οι προϋποθέσεις για να απαντήσει ειλικρινά ο ερωτώμενος λόγω του φόβου του χαφιεδισμού. Συσκοτίζοντας τέλος κι αποσιωπώντας το βασικό και κύριο συμπέρασμα ότι ακόμη και μ' αυτές τις κίβδηλες και νόθες προϋποθέσεις, προκύπτει αβίαστα απ' το σύνολο των ερωτήσεων, ότι ένα ποσοστό τουλάχιστον 20% που σε ορισμένες περιπτώσεις ξεπερνάει το 30 ακόμη και το 40% συμφωνεί και υποστηρίζει το ρεύμα της επαναστατικής αριστεράς και τη 17N. Ποσοστό που αντιστοιχεί με το επίσης 20% του επίσης νόθου γκάλοπ του καλοκαιριού (18% συμφωνούν με τα κείμενα της 17N και 21% δεν θα την κατέδιδαν ποτέ). Ποσοστά που, αν λάβουμε υπόψη μας τον κίνδυνο χαφιεδισμού, είναι τεράστια, κι έχουν πανικοβάλλει το σύνολο των καθεστωτικών δυνάμεων: Γιατί ξέρουν καλό ότι στην πραγματικότητα αυτά τα ποσοστά είναι πολύ μεγαλύτερα, ότι νομιμοποιούν την ένοπλη δραστηριότητα μας και δείχνουν με τρόπο αδιαμφισβήτητο ότι πλατιές λαϊκές μάζες βρίσκονται στο πλευρό μας και μας υποστηρίζουν. Ποσοστά που καταρρίπτουν τέλος τις ψευδολογίες και κακοήθειες για «αυτόκλητους», «απομονωμένους απ' το λαό», «εργάτες μειοψηφίας» κλπ.

Όλα αυτά τα επιτεύγματα των δημοσιογράφων, ο κυνισμός, η αυθαιρεσία, τα ψέματα, οι «καθημερινές ανώνυμες κακοήθειες τους», «που αντιστοιχούν στις βιαιότητες, στις λεηλασίες, στους εμπρησμούς, τις προδοσίες του πολέμου», όπως λέει ο Μπαλζάκ, μας θύμιζε το μυθιστόρημα του: Χαμένες Ψευδαισθήσεις. Ο Ένγκελς έλεγε ότι έμαθε περισσότερα για τη Γαλλία της Παλινόρθωσης και του Λουδοβίκου Φίλιππου από το Μπαλζάκ παρά απ' όλα τα οικονομικά εγχειρίδια, διαβάζοντας όμως το πάρα κάτω απόσπασμα, —σε δική μας ελεύθερη μετάφραση— θα δούμε ότι οι αλήθειες που υπάρχουν σ' αυτό το έργο ξεπερνάνε τα χρονικά και τοπικά όρια της Γαλλίας του Λουδοβίκου Φίλιππου.

Η ιστορία διαδραματίζεται γύρω στο 1840. Το καθεστώς είναι Συνταγματική Μοναρχία. Ο τύπος βρίσκεται στα πρώτα του βήματα και οι εφημερίδες πουλούνται κυρίως μέσω συνδρομητών. Στη σκηνή που παρουσιάζουμε, μια μεγάλη παρέα έχει μαζευτεί ένα βράδυ, μετά μια θεατρική παράσταση, στο νέο διαμέρισμα μιας ηθοποιού του θεάτρου, της Φλορίν, φιλενάδας ενός δημοσιογράφου, του Λουστώ, όπου τρώει, πίνει και συζητάει.

Στην παρέα παραβρίσκονται ένας υπουργός, ένας διπλωμάτης, δημοσιογράφοι, εκδότες, ένας συγγραφέας, ένας θεατρικός συγγραφέας, ορισμένοι μεγαλέμποροι, φιλενάδες τους-ηθοποιοί. Επίσης ο κεντρικός ήρωας, ο Λυσιέν, που είναι ένας νεαρός, επαρχιώτης, ταλαντούχος ποιητής και συγγραφέας, που μόλις έχει εγκαταλείψει τη σταδιοδρομία του συγγραφέα κι έχει μπει στη δημοσιογραφία. Μαζί του είναι και η φιλενάδα του ηθοποιός Κοραλί. Τρώνε, πίνουνε λοιπόν και συζητάνε οι δημοσιογράφοι Βινιόν, Μπλοντέ, Λουστώ, ο δημοσιογράφος και εκδότης Φίνο, ο

νεαρός συγγραφέας Νάθαν, ο θεατρικός συγγραφέας Ντυ Μπρυέλ, η Κοραλί. Οι υπόλοιποι ακούνε.

— Οι εφημερίδες είναι ένα κακό, λέει ο Κλωντ Βινιόν. Η κυβέρνηση θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει αυτό το κακό αντί να το πολεμάει. Κι απ' την πάλη που θα προκύψει, ποιος θάνατο ο χαμένος; Να το πρόβλημα, — Η κυβέρνηση θάνατο η χαμένη, λέει ο Μπλοντέ, έχω βαρεθεί να το φωνάζω. Στη Γαλλία το πνεύμα είναι ισχυρότερο απ' οτιδήποτε, και οι εφημερίδες, εκτός από το πνεύμα, έχουν την υποκρισία του Ταρτούφου. — Μπλοντέ, Μπλοντέ, λέει ο Φίνο, το παρατραβάς: υπάρχουν συνδρομητές εδώ πέρα. — Εσύ βέβαια φοβάσαι, αφού είσαι ιδιοκτήτης μιας απ' αυτές τις αποθήκες δηλητηρίου. Εγώ όμως όλα τα μαγαζάκια σας τα κοροϊδεύω, παρ' ότι ζω απ' αυτά. — Ο Μπλοντέ έχει δίκιο, λέει ο Κλωντ Βινιόν. Η εφημερίδα αντί να είναι ιερό λειτούργημα έχει μετατραπεί σε όργανο που βρίσκεται στην υπηρεσία των κομμάτων. Από όργανο έγινε εμπόριο. Κι όπως όλα τα εμπόρια δεν έχει ούτε ιερό ούτε όσιο. Όπως λέει ο Μπλοντέ κάθε εφημερίδα είναι ένα μαγαζάκι που πουλάει στον κόσμο λόγια πούχουν το χρώμα πούναι αρεστό στην κοινή γνώμη. Αν υπήρχε εφημερίδα των καμπούρηδων, θα απόδειχνε ολημερίς πόσο ωραίοι, πόσο καλοί, πόσο αναγκαίοι είναι οι καμπούρηδες. Η εφημερίδα δεν γράφεται πια για να διαφωτίζει τον κόσμο, αλλά για να κολακεύει την κοινή γνώμη. Για κάποια εφημερίδα λοιπόν έρχεται μια στιγμή, όπου αυτή είναι δειλή, υποκρίτρια, άτιμη, ψεύτρα, δολοφόνος. Σκοτώνει τις ιδέες, τα συστήματα, τους ανθρώπους και γι' αυτόν ακριβώς το λόγο αναπτύσσεται. Κι έχει επί πλέον το ελαφρυντικό πούχουν όλα τα όντα τα προικισμένα με λογικό: το κακό γίνεται αλλά δεν υπάρχει κανένας υπεύθυνος. Είμαστε όλοι μας, εγώ ο Βινιόν, όπως και ο καθένας σας Λουστώ, Μπλοντέ, Φίνο, ένας Αριστείδης, ένας Πλάτωνας, ένας Κάτων, ήρωες του Πλούταρχου. Μετά από κάθε μας κακοήθεια, νίπτουμε τας χείρας μας, είμαστε όλοι αθώοι. Ο Ναπολέοντας εξήγησε αυτό το φαινόμενο ηθικό ή ανήθικο, πάρτε το όπως θέλετε, με μια υπέροχη ρήση που του υπαγόρευσαν οι μελέτες του της Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης: Για τα συλλογικά εγκλήματα δεν υπάρχουν υπεύθυνοι. Η εφημερίδα μπορεί να χέει την πιο φρικαλέα συμπεριφορά, κανένας όμως δημοσιογράφος δεν θεωρεί ότι ατιμάζεται προσωπικά. — Η εξουσία όμως θα θεσπίσει κατασταλτικούς νόμους. Τους προετοιμάζει κιόλας, λέει ο Ντυ Μπρυέλ. — Μπα, τι μπορεί ένας νόμος απέναντι στο γαλλικό πνεύμα, το πιο φινετσάτο διαλυτικό, απαντάει ο Νάθαν. — Οι ιδέες εξουδετερώνονται μόνο με τις ιδέες, απαντάει ο Βινιόν. Μόνο η δικτατορία και ο δεσποτισμός μπορούν να καταπνίξουν το γαλλικό πνεύμα του οποίου η γλώσσα επιτρέπει θαυμάσια τον υπαινιγμό με το αμφισήμαντο υπονοούμενο. Όσο περισσότερο θάνατο ο νόμος κατασταλτικός τόσο περισσότερο θα λάμψει το πνεύμα, όπως ακριβώς μεγαλώνει η ισχύς του ατμού όσο πιέζεται περισσότερο. Υποθέστε π.χ. ότι βασιλιάς κάνει κάτι καλό και η εφημερίδα είναι αντιμοναρχική, θα γράψει τότε ότι ο τάδε υπουργός του έκανε το καλό κι όχι ο βασιλιάς και αντίστροφα. Αν η εφημερίδα γράψει μια αισχρή συκοφαντία που επινόησε, είναι γιατί κάποιος της έδωσε την πληροφορία. Σ αυτόν που διαμαρτύρεται για την συκοφαντία, δίνει μια συγγνώμη και ξεμπλέκει. Αν η εφημερίδα οδηγηθεί στα δικαστήρια, παραπονείται γιατί δεν της ζήτησαν προηγουμένως να επανορθώσει. Αν όμως της ζητήσετε την επανόρθωση, θα σας την αρνηθεί γελώντας, θα θεωρήσει το έγκλημα της απλό καλαμπουράκι. Τέλος χλευάζει το θύμα της, αν αυτό θριαμβεύσει δικαστικά. Αν πάλι καταδικαστεί σε βαρύ χρηματικό πρόστιμο, θα χαρακτηρίσει το μηνυτή εχθρό της δημοκρατίας, των ατομικών ελευθεριών, της χώρας και της προόδου, θα πει ότι ο κ. Τάδε είναι κλέφτης εξηγώντας ότι είναι ο τιμιότερος άνθρωπος της χώρας. Έτσι τα εγκλήματα της εφημερίδας είναι καλαμπουράκια. Οι μηνυτές της είναι τέρατα. Μπορεί σε μια ορισμένη στιγμή να κάνει τους καθημερινούς αναγνώστες της να πιστέψουν ότι αυτή θέλει. Οτιδήποτε δεν της είναι αρεστό, είναι αντιδημοκρατικό και η εφημερίδα έχει πάντα δίκιο. Θα χρησιμοποιήσει τη θρησκεία ενάντια στη

θηρσκειά, το σύνταγμα ενάντια στο βασιλιά. Όταν η Δικαιοσύνη τη θίξει, θα τη χλευάσει. Και θα την εγκωμιάσει όταν αυτή εξυπηρετήσει τα λαϊκά πάθη. Για να βρει νέους συνδρομητές, θα επινοήσει τους συγκινητικούς μύθους, θα κάνει τη φιγούρα της σα θεατρίνα. Η εφημερίδα θα προτιμούσε να ξεγυμνώσει με τους σαρκασμούς της παρουσιάζοντας βορά στο κοινό της τον ίδιο τον πατέρα της παρά να μην μπορέσει να το διασκεδάσει. Είναι ο ηθοποιός που χάνει το παιδί του για να κλάψει πραγματικά, η φιλενάδα που θυσιάζει τα πάντα για τον αγαπημένο της. — Είναι τέλος ο λαός σε ταμπλόιντ, απαντάει ο Μπλοντέ διακόπτοντας το Βινιόν. — Ο λαός υποκριτής και χωρίς γεναιοψυχία, συνεχίζει ο Βινιόν. Η εφημερίδα θα εκδιώξει τα ταλέντα, όπως η Αθήνα εξοστράκισε τον Αριστείδη. Θα δούμε τις εφημερίδες, πούχαν στην αρχή σαν διευθυντές άνδρες με ήθος, να διευθύνονται στη συνέχεια από μετριότητες, από τις ελαστικές συνειδήσεις πούναι προικισμένες με την υπομονή και τη δειλία, αυτές τις ιδιότητες που δεν συναντώνται στα θαραλέα πνεύματα. Ή να διευθύνονται πάλι από μπακάληδες με αρκετά χρήματα με τα οποία θα εξαγοράζουν κονδυλοφόρους. Αυτά τα πράγματα τα βλέπουμε κιόλας. Σε δέκα χρόνια όμως το πρώτο γυμνασιόπαιδο που πήρε απολυτήριο, θα θεωρεί τον εαυτό του μεγάλο άνδρα, θάρθει στην εφημερίδα, θα προκαλέσει τους προκατόχους του, θα προσπαθήσει να τους βάλει τρικλοποδιές, να τους μαχαιρώσει πισώπλατα για να πάρει τη θέση τους. Ο Ναπολέων είχε δίκη που φίμωσε τον τύπο. Στοιχηματίζω, ότι αν οι σημερινές εφημερίδες της αντιπολίτευσης κατώρθωσαν να σχηματίσουν μια δική τους κυβέρνηση, θα την ανέτρεπαν αμέσως μόλις αυτή τους αρνιόταν το παραμικρό. Χρησιμοποιώντας τα ίδια άρθρα και τα ίδια επιχειρήματα, που χρησιμοποιούν σήμερα ενάντια στο βασιλιά. Όσες περισσότερες παραχωρήσεις γίνονται στους δημοσιογράφους, τόσο περισσότερο οι εφημερίδες γίνονται απαιτητικές. Οι φτασμένοι δημοσιογράφοι θα αντικατασταθούν από φτωχούς και πεινασμένους. Η πληγή είναι αθεράπευτη, θα γίνεται όλο και πιο ανοιχτή, όλο πιο κακοήτης. Κι όσο πιο μεγάλο θάνατο το κακό, τόσο περισσότερο θάνατο ανεκτό, μέχρι τη στιγμή που η πλήρης σύγχυση, λόγω της πληθώρας των εφημερίδων, θα κυριαρχήσει όπως στη Βαβυλώνα. Όλοι όσοι είμαστε εδώ, ξέρουμε καλά ότι οι εφημερίδες θα ξεπεράσουν το βασιλιά στην αχαριστία, θα ξεπεράσουν το πιο βρώμικο εμπόριο όσον αφορά την κερδοσκοπία και τη συναλλαγή, ότι θα καταβροχθίσουν την εξυπνάδα μας, υποχρεώνοντας μας να παράγουμε το καθημερινό τους όπιο. Κι όμως συνεχίζουμε όλοι μας να γράφουμε, όπως ακριβώς οι μεταλλωρύχοι ενός χρυσορυχείου εξακολουθούν να εργάζονται σ' αυτό παρ' ότι ξέρουν ότι θα πεθάνουν εκεί μέσα. Να, εκεί πέρα, δίπλα στην Κοραλί, βλέπω ένα παλικάρι, πώς τον λένε; Λυσιέν, είναι νεαρός, ωραίος, ποιητής και επί πλέον είναι πνευματώδης, θα μπει λοιπόν μέσα σ' ένα απ' αυτά τα χαμαιτυπεία της σκέψης που λέγονται εφημερίδες, θα πουλήσει τις ωραιότερες ιδέες του, θα αποξηράνει το μυαλό του, θα διαφθείρει την ψυχή του. Θα διαπράξει μια σειρά απ' τις γνωστές ανώνυμες κακοήθειες που αντιστοιχούν μέσα στον πόλεμο των ιδεών στις δολιότητες, στις ληλασίες, στους εμπρησμούς, στις προδοσίες του πολέμου των κοντοτιέρων. Κι όταν πια θάχει δαπανήσει το μυαλό του όπως τόσοι άλλοι στο βωμό των συμφερόντων των μετόχων της εφημερίδας, αυτοί οι έμποροι δηλητηρίου θα τον αφήσουν να πεθάνει της πείνας αν διψάει ή να πεθάνει της δίψας αν πεινάει. — Ευχαριστώ, λέει ο Φίνο. — Αφού τα ξέρουμε όλ' αυτά, λέει ο Κλωντ Βινιόν. Είμαι μέσα στο κάτεργο και η άφιξη ενός νέου κατάδικου μου προκαλεί ευχαρίστηση. Ο Μπλοντέ κι εγώ είμαστε πιο δυνατοί απ' αυτούς τους κυρίους που κερδοσκοπούν με το ταλέντο μας, κι όμως αυτοί θα μας εκμεταλλεύονται πάντα. Κάτω απ' την ευφυΐα μας έχουμε καρδιά, μας λείπουν όμως οι σκληρές και άγριες ιδιότητες του εκμεταλλευτή. Είμαστε τεμπέληδες, και μας αρέσει να ρεμβάζουμε, να διερευνούμε, να κρίνουμε: θα καταστρέψουν το μυαλό μας και θα μας κατηγορήσουν για κακή διαγωγή. — Κι εγώ που νόμιζα ότι θάσασταν πιο αστείοι, πιο διασκεδαστικοί, λέει η Φλορίν. — Η Φλορίν έχει δίκη, λέει ο Μπλοντέ,

ας αφήσουμε τη θεραπεία των δημόσιων νόσων, σ' αυτούς τους τσαρλατάνους τους δημόσιους άντρες. Όπως λέει κι ο Σαργέτ: «ποτέ δεν πρέπει να φτύνεις το λουφέ». — Ξέρετε τι μου θυμίζει ο Βινιόν; λέει ο Λουστώ δείχνοντας το Λυσιέν. Αυτές τις παχουλές γυναίκες της οδού Αθηνάς, που λένε στα γυμνασιόπαιδα: «αγοράκι μου, είσαι πολύ μικρό για νάρχεσαι 'δω...»

Αυτό το καλαμπούρι προκάλεσε το γενικό χάχανο, άρεσε όμως στην Κοραλί. Οι μεγαλέμποροι συνέχισαν να τρώνε και να πίνουν ακούγοντας.

Αθήνα 2-2-89 Επαναστατική Οργάνωση 17ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. 1. Όσα δήλωσαν και έπραξαν οι δικαστές όλες αυτές τις μέρες, αποδειχνει όχι μόνο ότι είχαμε δίκη, αλλά επί πλέον ότι έχουν απόλυτη συνείδηση ότι είναι ένοχοι. Ομολόγησαν ανοιχτά ότι η Δικαιοσύνη δεν είναι ανεξάρτητη, ότι «δικάζουν» χρησιμοποιώντας το Δίκαιο ενάντια στη Δικαιοσύνη. Έκαναν μαζική αποχή, καταρρίπτοντας τον ισχυρισμό τους ότι δεν μπορούν ν' αντιδράσουν, δείχνοντας έτσι ότι δεν έκαναν μαζική αποχή, ούτε στη Δικτατορία, ούτε όταν αθώωσαν τους Τσάτσους και τους Ανδρεάδηδες, όταν άφηναν ανενόχλητο τον Κοσκωτά να κλέβει. Ομολογούν τέλος μόνοι τους ότι είναι ένοχοι, όταν απαιτούν από τον τύπο να μην αναφέρει τα ονόματα τους. Όλα όσα δήλωσαν και έπραξαν αυτές τις μέρες, αποτελούν την καλύτερη διαφήμιση που θα μπορούσαν να μας κάνουν. 2. Όπως είχαμε δηλώσει στην προκήρυξη μας, δεν είχαμε πρόθεση να εκτελέσουμε τον εισαγγελέα Ανδρουλιδάκη αλλά μόνο να τον τραυματίσουμε στο πόδι όχι γιατί δεν θα το άξιζε αλλά για άλλους λόγους. Αν του είχε προσφερθεί σωστή ιατρική περίθαλψη, θα ήταν στο σπίτι τους μετά 4-5 μέρες, όπως συνέβη τόσο με τον Καψαλάκη όσο και με τον Ταρασουλέα που όμως πήγαν σε ιδιωτικά νοσοκομεία. Οι ιατρικές περιπέτειες του Ανδρουλιδάκη ξαναβάζουν δραματικά το πρόβλημα της εγκληματικής αδιαφορίας του Κράτους-απατεώνα για την υγεία του λαού. Τον ξεζουμάει με φόρους χωρίς να του προσφέρει στοιχειώδη ιατρική περίθαλψη αφού όλοι οι μεγαλόσχημοι, προνομιούχοι πάνε στα ιδιωτικά ιατρεία και στο εξωτερικό με πρώτο και καλύτερο, να δίνει το παράδειγμα που αποτελεί σκάνδαλο, τον ίδιο τον Παπανδρέου. Αν ο Ανδρουλιδάκης είχε μεταφερθεί σε ιδιωτικό νοσοκομείο σήμερα θάχε αποθεραπευθεί όπως και οι άλλοι.

[Επεξεργασία] 1989-02-22 Βόμβες σε διαμερίσματα

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 22-2-89

Σε μια περίοδο όπου οι πάσης φύσης λωποδύτες τραπεζικοί, πολιτικοί, εφοπλιστές, μεσάζοντες, επιχειρηματίες, κλινικάρχες, εκδότες, μεγαλοδημοσιογράφοι, διοικητές οργανισμών, ανώτατοι αστυνομικοί και στρατιωτικοί έχουν επιτέσει σαν αρπαχτικά για να κατασπαράξουν ό,τι προλάβουν απ' τις δεκάδες δισεκατομμύρια του Κοσκωτά. Όπου όχι μόνο δεν έχει επιστραφεί ούτε δραχμή απ' τα κλοπιμαία αλλ' αντίθετα όλος αυτός ο εσμός επιδίδεται ανενόχλητος στη σκύλευση του Κοσκωτά, στη λεηλασία των κλοπιμαίων, φουσκώνοντας συνέχεια τα «χρέη» του, που πληρώνουν τα κορόιδα οι φορολογούμενοι. Όπου οι πολιτικές παρατάξεις αλληλοκατηγορούνται για ν' αποκρύψουν ότι είναι όλες υπεύθυνες και ένοχες γι' αυτήν την κατάσταση και το συνεχιζόμενο προκλητικό εμπαιγμό του ελληνικού λαού.

Σε μια περίοδο λοιπόν όπου τα δισεκατομμύρια αλλάζουν τσέπες σαν νάναι στραγάλια και οι πολυτελείς βίλλες προσφέρονται δωρεάν σαν νάναι πασατέμπος, υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος εργαζομένων, που κινδυνεύει να βρεθεί στο δρόμο, για μερικά ψωροχιλιάρικα, είτε μετά από έξωση, είτε επειδή δεν μπορεί να βρει στέγη

με λογικό και προσιτό νοίκι. Υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος, αυτός των ενοικιαστών, που σήμερα δεν μπορεί να απολαύσει το στοιχειώδες ανθρώπινο δικαίωμα, το δικαίωμα στην κατοικία, παρά μόνο αν γίνει αντικείμενο στυγνής εκμετάλλευσης, πληρώνοντας αστρονομικά ποσά στους ιδιοκτήτες.

Το πρόβλημα είναι πασίγνωστο και δεν χρειάζεται να μακρυγορούμε. Χιλιάδες ενοικιαστές πέφτουν καθημερινά θύματα της κερδοσκοπίας των ιδιοκτητών.

Οι τελευταίοι εκμεταλλευόμενοι τη θέση ισχύος στην οποία βρίσκονται, λόγω της μικρής προσφοράς, υποχρεώνουν τους ενοικιαστές να πληρώνουν υπέρογκα ποσά νοίκι απειλώντας τους με έξωση, λόγω δήθεν ιδιοκατοίκησης. Τους υποχρεώνουν να δέχονται εξωφρενικούς όρους, να προπληρώνουν αρκετούς μήνες, να πληρώνουν ακόμη και με συνάλλαγμα. Τους νοικιάζουν σπίτια που βρίσκονται σε άθλια κατάσταση και δεν διαφέρουν από αχούρια, αρνούμενοι οποιεσδήποτε επιδιορθώσεις και υποχρεώνοντας τους να τις πληρώσουν αυτοί. Αρνούνται να ενοικιάσουν σπίτια σε οικογένειες με παιδιά, ή σε νέους φοιτητές. Με αποτέλεσμα χιλιάδες εργαζόμενες οικογένειες, νέοι, φοιτητές, άνεργοι, συνταξιούχοι, ξένοι εργάτες να υφίστανται άγρια εκμετάλλευση, να πληρώνουν σχεδόν το μισό εισόδημα τους για να εξασφαλίσουν μια θέση στα ελεεινά μπουντρούμια της τσιμεντούπολης, υπόγεια και μη. Και το πρόβλημα σήμερα παίρνει διαστάσεις μείζονος κοινωνικού σκανδάλου αν αναλογιστούμε ότι ενώ το επίπεδο των ενοικίων ανέβηκε τα τελευταία 5 χρόνια κατά 25%, το πραγματικό εισόδημα εργαζομένων έπεσε απ' το 85 κατά τουλάχιστον 35%.

Βέβαια μια καπιταλιστική οικονομία δεν είναι σε θέση να λύσει το ζήτημα της κατοικίας για τα πλατιά λαϊκά στρώματα των εργαζομένων. Παρ' ότι το νοίκι σαν δαπάνη για μια απ' τις βασικές ανάγκες των εργαζομένων, αποτελεί τμήμα της αξίας της εργατικής δύναμης και άρα η άρχουσα καπιταλιστική τάξη είχε συμφέρον να το ρίξει σε χαμηλά επίπεδα, για να παρασύρει την ίδια την αξία της εργατικής δύναμης, κι έτσι να ιδιοποιείται μεγαλύτερα ποσοστά σχετικής υπεραξίας, εν τούτοις η κατοικία σαν κλάδος αυτής της καπιταλιστικής οικονομίας διέπεται απ' τους νόμους της, της μεγιστοποίησης του κέρδους και της ανισομερούς ανάπτυξης της, με αποτέλεσμα ένα ολόκληρο κύκλωμα οικοπεδοφάγων-εργολάβων-κατασκευαστών να λυμαίνεται τον κλάδο, αποκομίζοντας αστρονομικά κέρδη. Άλλωστε η ίδια η πραγματικότητα των πλούσιων καπιταλιστικών χωρών της Δύσης, με τους δεκάδες χιλιάδες άστεγους και τα γκέτο τω ξένων εργατών που επιβιώνουν σε άθλιες τρώγλες, δίπλα στις υπερπολυτελείς βίλλες, επιβεβαιώνουν τα πάρα πάνω. Η Ελλάδα λοιπόν δεν θα μπορούσε να ξεφύγει απ' αυτή την εξέλιξη. Δεν είναι κατά συνέπεια τυχαίο, ότι ενώ το καθεστώς ισχυρίζεται ότι τα νοίκια ανεβαίνουν γιατί δεν υπάρχουν σπίτια, ο πρώην υπουργός ΠΕΧΩΔΕ δηλώνει ότι μόνο στην Αθήνα υπάρχουν 200.000 σπίτια κλειστά (απ' τα οποία τα μισά περίπου ανήκουν στο Κράτος και στην Εκκλησία) ομολογώντας έτσι ότι η στενότητα της προσφοράς είναι τεχνητή, ότι η αιτία του προβλήματος δεν είναι τεχνική και ότι το πρόβλημα της στέγης για τους εργαζόμενους θα λύνονταν ακόμη και σήμερα με άλλου είδους κοινωνικές σχέσεις που έρχονται όμως σε αντίθεση με το καπιταλισμό.

Είναι συνεπώς λογικό να ετοιμάζεται σήμερα · το κράτος να καταργήσει και αυτήν ακόμη την διάτρητη από παντού δήθεν προστασία —των ενοικιαστών με την ψευτοαπαγόρευση των εξώσεων και το δήθεν μέγιστο νοίκι κατά περιοχή— προχωρώντας στην πλήρη απελευθέρωση των ενοικίων. Αποτέλεσμα που θάχε ήδη πραγματοποιηθεί αν δεν βρισκόμαστε σε προεκλογική περίοδο. Και το ζήτημα γίνεται ακόμη πιο τραγικό όταν διαπιστώνουμε ότι κανένας πολιτικός χώρος δεν ενδιαφέρεται για το πρόβλημα της στέγης, ούτε καν ο χώρος της αριστεράς. Για τον απλούστατο λόγο ότι το κύριο τμήμα των ψηφοφόρων της δεν είναι οι προλετάριοι ή οι άνεργοι ή η προλεταριοποιημένη νεολαία, αλλά βολεμένοι μικροαστοί που τις

περισσότερες φορές είναι ιδιοκτήτες σπιτιών. Δεν παραβλέπουμε βέβαια το γεγονός ότι υπάρχει μια μειοψηφία ιδιοκτητών — όχι μόνο αριστερών — που όχι μόνο ζητάει λογικό και προσιτό νοίκι, αλλά μερικές φορές τελείως συμβολικό. Αυτοί όμως είναι πολύ μικρή μειοψηφία, είναι η εξαίρεση στον κανόνα.

Σ' αυτό το σημείο κι επειδή ορισμένοι υπάλληλοι των γνωστών «χαμαιτυπείων της σκέψης» δεν χάνουν ευκαιρία να μας ειρωνεύονται και να αναρωτιούνται κουτοπόνηρα γιατί άραγε χτυπάμε την αριστερά, όταν τη θεωρούμε και αυτή υπεύθυνη για το σκάνδαλο Κοσκωτά, είμαστε υποχρεωμένοι ν' ανοίξουμε μια μικρή παρένθεση. Έχουμε βαρεθεί να γράφουμε ότι τόσο η ΝΔ όσο και το ΠΑΣΟΚ εξυπηρετούν τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης, της λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης. Δουλειά τους είναι κατά συνέπεια να οργανώνουν την εκμετάλλευση και ληστεία των εργαζομένων με τον πιο πρόσφορο και αποτελεσματικό τρόπο για τη ληστέα. Δουλειά τους είναι να φτιάχνουν τους απατεώνες των προβληματικών και τους Κοσκωτάδες. Για μας σαν λαϊκή επαναστατική δύναμη, αυτά τα κόμματα είναι εχθροί μας και τα πολεμάμε εδώ και χρόνια με όλα τα μέσα ακόμη και με τα όπλα. Δεν είναι δουλειά μας να τους ζητήσουμε ευθύνες, αλλά να τους πολεμήσουμε. Η αριστερά όμως και κυρίως το ΚΚΕ υποτίθεται ότι εκπροσωπεί τα συμφέροντα των εργαζομένων ή έστω ενός τμήματος τους. Κατά συνέπεια αν σήμερα οι εργαζόμενοι είναι θύματα ληστείας 35 δις απ' τον Κοσκωτά, απ' αυτή θα ζητήσουν ευθύνες, αυτούς θα ελέγξουν για να δουν αν αγωνίστηκαν για να υπερασπίσουν τα συμφέροντα τους, δηλαδή για να εμποδίζουν αυτή τη ληστεία. Και τι θα διαπιστώσουν τότε; Ότι ενώ βοούσε όλη η χώρα για τον Κοσκωτά, αυτοί όχι μόνο δεν αγωνίστηκαν εναντίον του για να προστατέψουν τα χρήματα των εργαζομένων αλλά αντίθετα έκαναν οικονομικές συναλλαγές μαζί του, το μεν ΚΚ καταθέτοντας ποσά στην τράπεζα του, η δε ΕΑΡ παίρνοντας δάνεια δηλαδή δίνοντας του πολιτική κάλυψη. Ξεπούλησαν λοιπόν τα συμφέροντα των εργαζομένων που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν με αντίτιμο μικρά οικονομικά οφέλη για τις κομματικές γραφειοκρατίες, για να μη ριψοκινδυνεύσουν τα ανώτατα ηγετικά κλιμάκια τα διάφορα μικροπρονόμιά τους, τους διαδρόμους, τις δεξιώσεις, τις διαβουλεύσεις, τις συναλλαγές με την εξουσία. Αυτές λοιπόν οι ηγεσίες που δεν τόλμησαν να συγκρουστούν με ένα αποδεδειγμένο απατεώνα σαν τον Κοσκωτά, θα συγκρουστούν αύριο με σοβαρούς καπιταλιστές και θα κάνουν κάθαρση; Ή μήπως θα τα κάνουν και πάλι... πλακάκια μαζί τους, όπως τάκαναν με τον Κοσκωτά. Η αριστερά λοιπόν είναι συνυπεύθυνη με τους Κοσκωτάδες και τις άλλες πολιτικές παρατάξεις ΠΑΣΟΚ, ΝΔ για τη ληστεία 35 δις απ' τον ελληνικό λαό.

Γνωρίζουμε βέβαια ότι οι διάφοροι ψευδολόγοι θ' αρχίσουν και πάλι να γράφουν ότι ψηφίζουμε ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και δε συμμαζεύεται, ενώ ξέρουν πολύ καλά τι θα «ψηφίσουμε». Ας μην ανυσηχούν όμως. Σύντομα θα καλέσουμε τον ελληνικό λαό να πάρει συγκεκριμένη θέση στις ερχόμενες εκλογές.

Κλείνουμε την παρένθεση και γυρίζουμε στο θέμα μας. Απ' όσα είπαμε πιο πάνω προκύπτει ότι το καθεστώς δεν μπορεί να δώσει έστω και προσωρινή λύση στο κοινωνικό σκάνδαλο της έλλειψης στέγης, κι ότι το ζήτημα θα οξύνεται όλο και περισσότερο, θα γίνεται όλο και πιο καυτό. Ότι οι άστεγοι ενοικιαστές δεν έχουν να περιμένουν βοήθεια από κανένα, κι ότι θα πρέπει να στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις. Ότι θα πρέπει να οργανωθούν μόνοι τους, έξω απ' τις γνωστές παρατάξεις και συλλόγους, για να δημιουργήσουν μαζικά αυτόνομα κινήματα κατάληψης των κλειστών κατοικιών, όπως ορισμένα τέτοια κινήματα που αναπτύχθηκαν τόσο στην Αθήνα όσο και αλλού. Καλούμε λοιπόν τους άστεγους ενοικιαστές να δημιουργήσουν τέτοια αυτόνομα μαζικά κινήματα κατάληψης. Τους καλούμε να καταγγέλλουν ανοιχτά και με στοιχεία οποιαδήποτε περίπτωση κερδοσκοπίας ιδιοκτήτη γνωρίζουν. Τους καλούμε τέλος να φτάσουν μέχρι και τη χρήση βίας —όπως έκαναν ορισμένοι

βιοπαλαιστές που επιχείρησαν να κάψουν με μολότωφ τα σπίτια αυτών που τους έκαναν έξωση για ορισμένα χιλιάρικά.

Αποφασίσαμε λοιπόν να χτυπήσουμε με βόμβες τρία σπίτια. Το πρώτο, μια σχετικά μικρή μονοκατοικία, σκέτο ερείπιο στο Χαλάνδρι, που νοικιάζεται με το ασήμαντο ποσό των 200.000 δραχμών μηνιαίως.

Το δεύτερο, μια διόροφη μονοκατοικία στα Βριλήσια, σε καλύτερη κατάσταση και πιο μεγάλη, που νοικιάζεται όμως με το εξωφρενικό ποσό των 450.000 δραχμών μηνιαίως.

Το τρίτο, ένα πολυτελές κλειστό διαμέρισμα στο Κολωνάκι, που ανήκει στην οικογένεια του καπιταλιστή της λματ Κατσαμπα. Στο Κολωνάκι υπάρχουν σήμερα εκατοντάδες τέτοια διαμερίσματα υπερπολυτελή, με δεκάδες δωμάτια, που ανήκουν σε καπιταλιστές της λματ. Αυτά χτίστηκαν με τα «δανεικά κι αγύριστα» που έδωσε το κράτος, δηλαδή ο λαός, παραμένουν κλειστά όλο το χρόνο και οι ιδιοκτήτες τους τα χρησιμοποιούν περίπου μια φορά το μήνα για το μεσημεριανό ύπνο τους.

Για τη Λαϊκή Εξουσία με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας. Για το Σοσιαλισμό με καθεστώς αυτοδιαχείρισης απ' τους εργαζόμενους των οικονομικών μονάδων. Μέχρι την τελική νίκη.

Αθήνα 22-2-89 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. 1) Μέσα στη σωρεία των σκανδάλων που αποκαλύπτονται καθημερινά σε σχέση με τον Κοσκωτά, υπάρχει και ένα που διαρκεί εδώ και μήνες, που δεν έχει άμεση σχέση με την ελληνική κυβέρνηση αλλά με την αμερικάνικη και για το οποίο κανείς δε λέει λέξη. Είναι το σκάνδαλο της άρνησης απ' την αμερικάνικη κυβέρνηση να εκδώσει τον απατεώνα Κοσκωτά εδώ και μήνες και το παραμύθι ότι φταίει δήθεν η Αθήνα που δεν τον ζητάει νομότυπα. Αν στη θέση του Κοσκωτά βρίσκονταν κάποιος Βάσκος ή Παλαιστίνιος «τρομοκράτης» θάχε εκδοθεί στο άγε-σβήσε σε 24 ώρες, σαν εγκληματίας του Κοινού Ποινικού Δικαίου, ακόμη κι αν δεν υπήρχε ένα επίσημο έγγραφο, όπως τόκανε η Γαλλία για εκατοντάδες Βάσκους που έδωσε στην Ισπανία.

Αν όμως για το βάρβαρο κι απολίτικο ελληνικό λαό ο Κοσκωτάς είναι μεγαλοαπατεώνας πούκλεψε 35 δις από τη χώρα του, για τις... πολιτισμένες και δημοκρατικές ΗΠΑ δεν είναι εγκληματίας, αλλά πολιτικός κρατούμενος που διώκεται για τις ιδέες του. Και συνεπώς του προσφέρεται επί μήνες προστασία στη φυλακή με τους VIP, ουσιαστικό άσυλο, και δεν εκδίδεται στη χώρα που κατάκλεψε. Ας προσθέσουμε τέλος ότι οι ΗΠΑ κατέρριψαν συνάμα και το μύθο της ανεξαρτησίας της αμερικανικής δικαιοσύνης, αφού και οι πέτρες γνωρίζουν ότι σήμερα ο Κοσκωτάς κρατείται απ' την αμερικάνικη κυβέρνηση, επειδή είναι το ισχυρότερο της χαρτί στις διάφορες συναλλαγές της και παζάρια, με τον Παπανδρέου. Χαρτί που θάχε χάσει, αφού δεν θα το έλεγχε άμεσα και σίγουρα όπως τώρα, αν ο Κοσκωτάς είχε εκδοθεί. Με μόνη αυτή τους την ενέργεια οι ΗΠΑ προπαγάνδησαν στον ελληνικό λαό με τον καλύτερο τρόπο τη Δυτική Δημοκρατία και το κράτος Δικαίου. Έπεισαν και τον πιο δύσπιστο Έλληνα ότι η φλυαρία για την προστασία των δικαιωμάτων... του ανθρώπου σημαίνει προστασία των δικαιωμάτων ενός μεγαλοαπατεώνα σε βάρος των δικαιωμάτων ενός ολόκληρου λαού. Κι αυτά τα καθεστώτα όπου οι στοιχειώδεις αρχές Δικαιοσύνης καταπατούνται βάνανσα κι αυθαίρετα προβάλλονται σαν μοντέλα δημοκρατίας και δικαιοσύνης για τη χώρα.

Υ.Γ. 2) Η συγκλονιστική περίπτωση του εισαγγελέα Κρίθιμου, όπως και η αγόρευση Α.Π. Κωνσταντινόπουλου έδειξαν όχι μόνο το ζοφερό κόσμο των κυκλωμάτων Δικαιοσύνης, αλλά απέδειξαν κι όλες ότι δεν υπάρχει δυνατότητα σταδιοδρομίας για ένα έντιμο δικαστή. Ο εισαγγελέας Κρίθιμος παραπέμφθηκε στον Α. Πάγο με το ερώτημα της απόταξης απ' το δικαστικό σώμα, επειδή είχε το θράσος να διατάξει

ανακρίσεις αστυνομικών για κλοπή και λαθρεμπόριο όπλων, να διατάξει σύλληψη και προφυλάκιση ανηψιού αστ. Διευθυντή που είχε δολοφονήσει μια κοπέλα, να διατάξει ανακρίσεις προσωπικοτήτων της ψηλής κοινωνίας της Ρόδου και του αστυνομικού διευθυντή για λαθρεμπόριο ναρκωτικών. Και όλα αυτά παραβαίνοντας εντολή του προϊσταμένου του εισαγγελέα να κλείσει τις δικογραφίες και να θάψει τις υποθέσεις. Ο εισαγγελέας Κρίθμος είχε το σύνολο σχεδόν του δικαστικού σώματος εναντίον του, και σώθηκε με πλειοψηφία μιας ψήφου λόγω της συγκυρίας. Αν δεν ήταν στραμένοι οι προβολείς της δημοσιότητας στη Δικαιοσύνη, θάχε εκδιωχθεί απ' το δικαστικό σώμα. Όσον αφορά το λαλίστατο μέχρι φλυαρίας εισαγγελέα Κωστάκο, τον είδαμε νάχει καταπιεί τη γλώσσα του με την καινούρια κοροϊδία της εκ νέου αναβολής της δίκης Μελίστα.

Υ.Γ. 3) Περιμένουμε πάντα τις απαντήσεις στα ερωτήματα που θέσαμε στον αρχισυντάκτη αντιεξουσιαστή με τη γνωστή ευαισθησία.

[Επεξεργασία] 1989-04-25 Πέτσος

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 25-4-89

ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ
ΑΚΥΡΟ - 17Ν, ΑΠΟΧΗ, ΛΕΥΚΟ ΣΤΙΣ «ΕΚΛΟΓΕΣ»

Στην προκήρυξη μας της 11ης Νοέμβρη 88 για το σκάνδαλο Κοσκωτά, λέγαμε ότι αυτό δεν ήταν κεραυνός στον αίθριο οικονομικό ουρανό της χώρας. Ότι η μεταπολεμική ελληνική κοινωνία αλλά και η μεταπολίτευση είναι γεμάτες από σκάνδαλα τεραστίων διαστάσεων σε βάρος της χώρας και αναφέραμε τις απάτες του τραπεζίτη Ανδρεάδη στην Εμπορική πριν το 75, απάτες που άφησε ατιμώρητες η τότε κυβέρνηση Καραμανλή. Μιλάγαμε για το σκάνδαλο των σκανδάλων, των «προβληματικών», επί διακυβέρνησης Ν.Δ., όπου μια χούφτα καπιταλιστές έκλεψαν απ' τη χώρα ένα ποσό που σε σημερινές δραχμές ανέρχεται σε ένα τρισεκατομμύριο. Ποσό που κατ'όρθωσαν να διοχετεύσουν στο εξωτερικό με διάφορες κομπίνες, ζητώντας δάνεια για δήθεν επενδύσεις. Λέγαμε ότι όπως ακριβώς σήμερα οι κύριοι υπεύθυνοι για το σκάνδαλο Κοσκωτά, ο πρωθυπουργός Παπανδρέου και οι υπουργοί του που αποφάσισαν τη χρηματοδότηση του με το αζημίωτο, έτσι και για το σκάνδαλο των προβληματικών οι κύριοι υπεύθυνοι είναι οι τότε πρωθυπουργοί της Ν.Δ. και οι οικονομικοί υπουργοί της περιόδου 77-81 και σημερινοί ηγέτες της που αποφάσισαν, με το αζημίωτο, τη χρηματοδότηση των «προβληματικών» επιχειρήσεων των φίλων τους καπιταλιστών (ο μεγαλομέτοχος της Πειραιϊκής-Πατραϊκής Στράτος ήταν υπουργός της Ν.Δ. γνωρίζοντας ότι τα δάνεια δεν θα επιστρέφονταν ποτέ). Λέγαμε ότι ο Κοσκωτάς δεν έκανε τίποτε διαφορετικό απ' το να επαναλάβει, με περισσότερο ζήλο και ορμή ίσως, την πρακτική του Ανδρεάδη, του Κατσάμπα, του Σκαλιστήρη, του Αγγελόπουλου, του Κιοσέογλου κλπ. Και οι Παπανδρέου, Κουτσόγιωργας, Πέτσος, Ρουμελιώτης και λοιποί την πρακτική των Ράλλη, Μητσοτάκη, Έμπερτ, Παλαιοκρασσά και σία, γνωρίζοντας όλοι τους, ότι όπως και οι προηγούμενοι θα μείνουν ατιμώρητοι και ότι δεν ρισκάρουν τίποτε.

Σήμερα λοιπόν, έξι μήνες μετά την προκήρυξη, όλα όσα υποστηρίζαμε επιβεβαιώνονται καθημερινά. Δικαιοσύνη, Βουλή, Κόμματα, τύπος συνεργάζονται αρμονικά στον προκλητικό εμπαιγμό του ελληνικού λαού. Ενώ κανένας, εκτός απ' τους δύο ποδοσφαιριστές και το Μαντζουράνη (που δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά) δεν έχει επιστρέψει ούτε δραχμή απ' τα κλεμμένα, οι διάφοροι μεγαλόσχημοι, καπιταλιστές, εφοπλιστές, τραπεζίτες, μεγαλοεκδότες, μεγαλοδημοσιογράφοι συνεχίζουν να αλληλοσπαράσσονται για να τσεπώσουν το μεγαλύτερο δυνατό τμήμα των κλεμμένων. Παράλληλα παρουσιάζουν σαν κάθαρση

και τιμωρία των ενόχων την προφυλάκιση ορισμένων διοικητών ΔΕΚΟ των οποίων η ευθύνη είναι τελείως δευτερεύουσα, μπροστά σ' αυτή των κύριων υπεύθυνων, Παπανδρέου και υπουργών του, και αποκρύβοντας το γεγονός ότι οι ενέργειες αυτές είναι σταχτή στα ματιά του κόσμου μπροστά στην αδυναμία τους να αγγίξουν τους πραγματικούς ενόχους. Αποκρύβοντας ότι όλοι οι προφυλακισμένοι θα αφεθούν ελεύθεροι το ταχύτερο κι ότι οι προφυλακίσεις εντάσσονται μέσα στα πλαίσια του άγριου προεκλογικού πολέμου για την εξουσία που σπαράσσει τις δύο μερίδες του πολιτικού προσωπικού της άρχουσας τάξης, τους νεοδημοκράτες και τους πασόκους.

Η περίπτωση άλλωστε της Βλάχου αποκαλύπτει τους πραγματικούς σκοπούς αυτών των προφυλακίσεων. Ενώ έχει αποδεχτεί με πλήθος στοιχείων, εγγράφων και ότι αποδέχτηκε εκατοντάδες εκατομμύρια απ' τα κλεμμένα του Κοσκωτά και ότι τα εξήγαγε σε συνάλλαγμα παράνομα στο εξωτερικό, εντούτοις δεν προφυλακίζεται ενώ το σύνολο του τύπου ποιεί την νήσαν πάνω στο ζήτημα. Ας υπογραμμίσουμε τέλος το θράσος και τον αριστοκρατικό και διανοουμενίστικο αυριανισμό της εκπροσώπου της πεφωτισμένης δεξιάς να χλευάζει τον κόσμο και να θεωρεί ότι είναι δικαίωμα της να μην επιστρέφει τα κλεμμένα, αλλά και τη δουλικότητα της αριστεράς πούχει καταπιεί την γλώσσα της σ' αυτό το θέμα.

Τίποτε όμως δεν δείχνει καλύτερα την πλήρη εξαχρείωση της επίσημης πολιτείας όσο η περίπτωση Κουτσόγιωργα. Αποκαλύπτεται ότι ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης και σημαντικότερος υπουργός της επιχείρησε να πουλήσει τον «Κουτσονόμο» στον Κοσκωτά εισπράττοντας δύο εκατομμύρια δολάρια. Παρουσιάζεται πλήθος στοιχείων, ντοκουμέντων, λογαριασμών. Η θεσμοθετημένη όμως ελληνική πολιτεία, η Βουλή, η Δικαιοσύνη, το Σύνταγμα, οι Νόμοι είναι τελείως ανίσχυροι απέναντι του. Τίποτε δεν μπορεί να τον αγγίξει. Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτό τον κοινοβουλευτισμό, ένας υπουργός έχει το αναφαίρετο δικαίωμα να κλέβει ανοιχτά τη χώρα, προάγοντας σε ψηλότερα επίπεδα τον εκμαυλισμό της, χωρίς να μπορεί κανείς να τον διώξει, δικάσει, τιμωρήσει. Πρόκειται για μια κυνική αποκάλυψη-ομολογία ενός κοινοβουλευτικού καθεστώτος εκμαυλισμού, προαγωγού των μεγαλοαπατεώνων υπουργών και συνάμα προστάτη τους.

Ο Κουτσόγιωργας λοιπόν επιχείρησε μια τόσο χοντροκομμένη κομπίνα και στην περίοδο που βοούσε η χώρα ενάντια στον Κοσκωτά, γιατί ήξερε ότι δεν ήταν ούτε ο πρώτος ούτε ο τελευταίος υπουργός που χρηματίζεται, και γιατί προστατεύονταν απ' τη βουλευτική ασυλία. Αλλά και γιατί ήξερε καλά ότι αν παρ' ελπίδα πήγαιναν άσχημα γι' αυτόν τα πράγματα μπορούσε ν' αντεπιτεθεί με συγκεκριμένα στοιχεία ενάντια σ' άλλους υπουργούς τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και της Ν.Δ. πούχαν επίσης χρηματιστεί. Γιατί αν ο Κουτσόγιωργας επιχείρησε να πουλήσει τον Κουτσονόμο δύο εκατομμύρια δολάρια, τότε πόσα εκατομμύρια δολάρια πούλησαν τις παράνομες χρηματοδοτήσεις των «προβληματικών» οι υπουργοί της Ν.Δ. και σημερινοί ηγέτες της; Μια λοιπόν ενδεχόμενη τιμωρία του Κουτσόγιωργα θάφερνε αμέσως συγκεκριμένα στοιχεία για τους χρηματισμούς των υπουργών της Ν.Δ.

Έτσι ούτε το ΠΑΣΟΚ αλλά ούτε κυρίως η Ν.Δ. έχουν συμφέρον να τιμωρηθεί ο Κουτσόγιωργας. Αντίθετα μάλιστα, είναι φανερό ότι μετά τις εκλογές, θα μεθοδεύσουν το γρήγορο κλείσιμο της υπόθεσης με την παράλληλη εκτόξευση ορισμένων πυροτεχνημάτων για λόγους εντυπωσιασμού. Γιατί έχουν απόλυτη συνείδηση ότι η διαιώνιση του ισοδυναμεί με τεράστια βόμβα πολλών μεγάλων στα θεμέλια του κοινοβουλευτισμού, αφού ξεγυμνώνει τους πολιτικούς, αποκαλύπτει τη σήψη και τη διαφθορά του πολιτικού κόσμου, δείχνει με στοιχεία χειροπιαστά ότι οι ηγεσίες των δύο μεγάλων κομμάτων είναι εξωνημένοι, αργυρώνητοι και απατεώνες που εμπαίζουν το λαό.

Τον κίνδυνο αυτό έχει διαβλέψει μέρος του ΠΑΣΟΚ, η αριστερά και οι τρεις γνωστές δημοκρατικές εφημερίδες. Διαπιστώνοντας τις διαστάσεις πούχει πάρει το σκάνδαλο, τη λαϊκή οργή και αγανάκτηση, αλλά και γνωρίζοντας καλά ότι ούτε κάθαρση πρόκειται να γίνει ούτε τιμωρία των ενόχων, προωθούν ένα ερζάτς κάθαρσης-τιμωρίας, ένα πλαστικό υποκατάστατο της. Ψευδολογούν ασύστολα, παρουσιάζοντας τους δικαστές και τον επίτροπο σαν δήθεν αδέκαστους και τις προφυλακίσεις σαν τιμωρία ενόχων ενώ παράλληλα προωθούν το πλάνο τους που αποσκοπεί στη σιωπηρή παραίτηση Παπανδρέου-Κουτσόγιωργα για να υπάρξει κάποια εκτόνωση της λαϊκής οργής. Σχέδιο που θα αφήσει ανέπαφους και ατιμώρητους ενόχους και που προετοιμάζει το έδαφος για το επόμενο σκάνδαλο.

Ο χρηματισμός όμως και η ληστεία χρημάτων απ' το κοινωνικό σύνολο για λόγους ατομικού πλουτισμού είναι ένα απ' τα βαρύτερα εγκλήματα εναντίον της χώρας και του λαού. Καμία κοινωνία δεν μπορεί να επιτρέψει την κατά συρροή διάπραξη τέτοιων εγκλημάτων χωρίς κάποιο μηχανισμό αυτοάμυνας και τιμωρία ενόχων. Η απουσία ενός τέτοιου μηχανισμού αυτοάμυνας και η συνεχής και ανώδυνη διάπραξη τους, λόγω της βουλευτικής ασυλίας, βάζει σε κάθε λαϊκό αγωνιστή, σαν πρώτο καθήκον του, τον αγώνα με όλα τα μέσα, ακόμη και με τα όπλα, ενάντια σ' αυτούς τους εγκληματίες. Αποφασίσαμε λοιπόν να εκτελέσουμε το δεύτερο κατά σειρά σπουδαιότητας μετά τον Κουτσόγιωργα, τον πασίγνωστο σε όλους το φαύλο, εξωνημένο και αργυρώνητο πρώην υπουργό Γ. Πέτσο. Ο κύριος αυτός, όντας υπουργός έπαιρνε δεκάδες εκατομμύρια απ' τον Κοσκωτά μέσα σε βαλίτσες, όπως έχουν δηλώσει αρκετοί μάρτυρες, και έδωσε προσωπικά εντολή σε διοικητή ΔΕΚΟ να καταθέσουν τα χρήματα τους στην Τράπεζα Κρήτης. Είναι λοιπόν ένας απ' τους κύριους υπεύθυνους της ληστείας απ' το λαό των 35 δισεκατομμυρίων. Σήμερα, όπως ακριβώς και ο Κουτσόγιωργας, λοιδωθεί και χλευάζεται τον ελληνικό λαό κρυπτόμενος πίσω απ' τη βουλευτική ασυλία, αφού ούτε η Δικαιοσύνη ούτε η Βουλή δεν μπορούν και δεν θέλουν να τον αγγίξουν.

Όσον αφορά τους σωματοφύλακες του της νέας υπηρεσίας αντιτρομοκρατικού τμήματος, έχουμε να πούμε τα εξής. Όπως κάθε τμήμα της αστυνομίας, έτσι και το αντιτρομοκρατικό υποτίθεται ότι καταπολεμάει το έγκλημα, και ότι σα σκοπό έχει τη σύλληψη των εγκληματιών. Ο Κοσκωτάς έκλεψε 35 δις απ' τη χώρα και το αντιτρομοκρατικό τμήμα της αστυνομίας αντί να τον συλλάβει, ή τουλάχιστον να τον εμποδίσει να διαφύγει, του πρόσφερε κάλυψη, προστασία και ασφάλεια σ' όλη τη διάρκεια της περιόδου που κατέθετε στον ανακριτή. Οι μπάτσοι του αντιτρομοκρατικού έπαιζαν έτσι το ρόλο του σωματοφύλακα ενός κλέφτη κι απατεώνα ενώ ο αρχηγός τους Ρουμελιώτης συνεργαζόταν στενά με τον Κοσκωτά μέχρι τη στιγμή που τον φυγάδευσε στο εξωτερικό. Σήμερα τέλος οι ίδιοι μπάτσοι του αντιτρομοκρατικού, προφυλάσσουν όλους τους κλέφτες, τον Κουτσόγιωργα, τον Πέτσο όπως και όλους τους απατεώνες καπιταλιστές πούχουν κατακλέψει τη χώρα. Παίζουν κατά συνέπεια ανοιχτά το ρόλο του γκάγκστερ-σωματοφύλακα των απατεώνων που λυμαίνονται τη χώρα, και όχι του διώκτη του εγκλήματος. Κατά συνέπεια θα τους χτυπάμε χωρίς καμιά προειδοποίηση. Και προειδοποιούμε όλους τους νέους μπάτσους του αντιτρομοκρατικού, τους οποίους κοροϊδεύουν οι προϊστάμενοι τους, λέγοντας τους ότι περνάμε απαρατήρητοι, μετά απ' τα μαθήματα τους, όταν ντύνονται παρδαλά κι αφήνουν μούσια, ή όταν κυκλοφορούν με ολοκαίνουργιες μηχανές μεγάλου κυβισμού. Τους καλούμε να παραιτηθούν απ' αυτή τη βρώμικη δουλειά που κάνουν και να βρουν άλλη όσο είναι ακόμη καιρός.

Όπως τόχουμε ξανατονίσει, αν οι σημερινοί ηγέτες του ΠΑΣΟΚ είναι κλέφτες, οι ηγεσίες της ΝΔ, για οποιονδήποτε έχει στοιχειώδη γνώση της πρόσφατης ιστορίας, είναι οι μέγιστοι αρχικλέφτες. Ο Μητσοτάκης είναι το κλασικό μοντέλο του πολιτικού που ξεπουλάει τις προεκλογικές του δεσμεύσεις, που ξεπουλιέται σαν τη

χειρότερη πόρνη. Τόκανε όχι μόνο το 65 αλλά και το 77, όταν κατακεραύνωνε την οικονομική πολιτική του Καραμανλή και προσχώρησε στη ΝΔ λίγο μόνο μετά. Πέρα όμως απ' το Μητσοτάκη και οι υπόλοιποι ηγέτες και δελφίνοι δεν είναι διαφορετικού ύφους και ήθους. Ο Έβερτ υπήρξε ο Βακάλης του Ανδρεάδη στις απάτες του στα Ναυπηγεία. Μαζί με το Μητσοτάκη, τον Παλαιοκρασσά και άλλους υπήρξαν αυτοί που χρηματοδότησαν τις «προβληματικές», δηλαδή βρίσκονται στην ίδια θέση με τον Κουτσογιώργα, τον Πέτσο, τον Ρουμελιώτη. Ακόμη όμως και πρόσφατα όλοι αυτοί, όπως και ο Ανδριανόπουλος, ο Σαμαράς, ο Παλαιοκρασσας, είχαν στενότερες σχέσεις συνεργασίας με τον Κοσκωτά. Κατά συνέπεια-κανένας τους δεν μπορεί να μιλάει για κάθαρση και τιμωρία ενόχων, αφού οι ίδιοι είναι ένοχοι ανάλογων εγκλημάτων.

Σ' αυτούς τέλος που θα μας κατηγορήσουν ότι γενικεύουμε αυθαίρετα έχουμε να τους απευθύνουμε την εξής πρόταση-πρόκληση που είναι κατά τη γνώμη μας η μόνη που μπορεί ν' αποδείξει στον ελληνικό λαό ότι οι βουλευτές είναι καθαροί. Να κάνουν αυτό που ζητάνε απ' τον Κουτσογιώργα. Ν' απευθύνει ο Πρόεδρος της Βουλής επίσημο έγγραφο εν ονόματι όλων των βουλευτών, στην κεντρική υπηρεσία των ελβετικών τραπεζών και να ζητάει την πλήρη δημοσίευση των λογαριασμών καταθέσεων στις ελβετικές τράπεζες όλων των βουλευτών, όχι μόνο της σημερινής Βουλής, αλλά όλων των κοινοβουλίων απ' το 77 και πέρα και του Καραμανλή συμπεριλαμβανόμενου. Και θα δει τότε ο ελληνικός λαός ότι οι Κουτσογιώργες με τα αδικαιολόγητα εκατομμύρια δολάρια είναι στρατιά ολόκληρη τόσο μέσα στη Ν.Δ. όσο και μέσα στο ΠΑΣΟΚ.

Είναι βέβαιο γεγονός ότι μια Βουλή που θα απαρτιζόνταν μόνο από κλέφτες δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει, θάπεφτε σε πλήρη ανυποληψία και δεν θα μπορούσε να παίζει το ρόλο του κύριου θεσμού του καθεστώτος. Οι κλέφτες λοιπόν χρειάζονται και ορισμένους άλλους, καθαρούς, τίμιους, η παρουσία των οποίων στη Βουλή είναι το άλλοθι των πρώτων και η πολιτική κάλυψη τους, για όλες τις παρανομίες τους. Χρειάζονται λοιπόν απαραίτητα ορισμένα τίμια κολλητήρια στα οποία προσφέρουν ορισμένες έδρες στη Βουλή και με αντάλλαγμα αυτό τους αφήνουν να κλέβουν ανενόχλητοι. Αυτό το ρόλο παίζει η αριστερά απ' το 74 μέχρι σήμερα.

Η αριστερά λοιπόν (ΚΚΕ, ΕΑΡ) σήμερα εμπαίζει τους εργαζόμενους όταν υπόσχεται κάθαρση και τιμωρία των ενόχων. Γιατί σαν πραγματικό κολλητήρι της λματ, ποτέ μετά το 74 δεν έκανε έναν πραγματικό μαζικό και μαχητικό αγώνα ενάντια στις απάτες και τα σκάνδαλα της, ποτέ δεν αγωνίστηκε για την τιμωρία των ενόχων. Δεν έκανε απολύτως τίποτε το 75 ενάντια στις απάτες του. Ανδρεάδη όμοιες μ' αυτές του Κοσκωτά. Δεν έκανε κανένα πραγματικό αγώνα ενάντια στους απατεώνες καπιταλιστές των «προβληματικών» που έκλεψαν ένα τρισεκατομμύριο απ' το λαό. Τέλος, και ενώ η χώρα βούδισε ενάντια στον Κοσκωτά, αυτοί κατέθεταν το μεν ΚΚΕ κεφάλαια στην Τράπεζα Κρήτης, η Δε ΕΑΡ έπαιρνε δάνεια απ' τον Κοσκωτά. Δηλαδή πρόσφεραν πολιτική κάλυψη στον κλέφτη των 35 δις.

Και σήμερα δεν τολμάνε όχι ν' αγωνιστούν αλλά ούτε να υψώσουν τη φωνή τους μη τύχει και τους μαλώσουν οι αστικές φυλλάδες σαν μη σύγχρονους κομμουνιστές, για να απαιτήσουν την άμεση επιστροφή των κλεμμένων απ' τη Βλάχου και τους άλλους κλεπταποδόχους. Αυτοί λοιπόν οι άνθρωποι θα κάνουν κάθαρση; θα ζητήσουν τιμωρία των ενόχων;

Το μόνο που ενδιαφέρει τα δύο κόμματα της αριστεράς είναι οι βουλευτικές έδρες. Αυτές είναι το μυστικό μιας χωρίς αρχές, πλαστής πολιτικής συνεργασίας, ανάμεσα σε δύο κόμματα που διαφωνούν πάνω σ' όλα τα ζητήματα. Αυτό είναι ηλίου φαεινότερο ιδιαίτερα για το κόμμα με τον ψευδεπίγραφο τίτλο ΕΑΡ ενώ η Ελληνική Δεξιά θα του πήγαινε γάντι αφού δεν έχει ουσιαστικές διαφωνίες με τη ΔΗΑΝΑ. Αφού έχει σαν όραμα να μετατρέψει την Ελλάδα σε μια μοντέρνα Δυτικοευρωπαϊκή

χώρα, αποκρύβοντας με επιμέλεια ότι οι εξελίξεις του διεθνοποιημένου μεγάλου κεφαλαίου το αποκλείουν, χειροτερεύουν τη θέση της ελληνικής οικονομίας στο διεθνή καταμερισμό της εργασίας, μεγαλώνουν το χάσμα ανάμεσα στο ευρωπαϊκό εισόδημα και το ελληνικό, οδήγησαν στο σημερινό ξεπούλημα της ελληνικής οικονομίας. Αποκρύβοντας ότι αυτές οι εξελίξεις οδηγούν κι αυτές ακόμη τις αναπτυγμένες Δυτικοευρωπαϊκές χώρες όχι προς της Δημοκρατία και τις κοινωνικές παροχές αλλά προς τον άγριο αυταρχισμό, την ανεργία και την περιθωριοποίηση ενός τρίτου του πληθυσμού, γεγονός που προμηνύει ζοφερό το άμεσο μέλλον της ελληνικής εργατικής τάξης. Παρουσιάζοντας τέλος τα καθεστώτα αυτά σαν ιδεώδη και ανθρωπιστικά, ενώ αποκρύβουν τα φρικαλέα εγκλήματα τους ενάντια στους λαούς του Τρίτου Κόσμου και τις γενοκτονίες τους, χάρη στα οποία συγκέντρωσαν ένα μεγάλο μέρος του σημερινού τους πλούτου.

Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι οι άνθρωποι της ΕΑΡ μας απευθύνουν την ίδια ακριβώς ύβρη, με την οποία οι μαναρχοφασίστες λαιδωρούν τους κομμουνιστές το 50 (συμμορίτες-δολοφόνους). Μας αποκαλούν συμμορία και δολοφόνους. Αυτό και μόνο δείχνει ότι αυτοί οι άνθρωποι σήμερα δεν έχουν καμιά σχέση με την αριστερά.

Η κάθαρση λοιπόν του Συνασπισμού της αριστεράς είναι εμπαιγμός και κοροϊδία των εργαζομένων. Ψηφίζοντας για το Συνασπισμό δεν ψηφίζεις κάθαρση αλλά επιλέγεις τα κολλητήρια των απατεώνων της λματ, τους διάφορους Κύρκους, Γιάνναρους, Ανδρουλάκηδες και λοιπούς, οι οποίοι εδώ και χρόνια τα κάνουν συνεχώς πλακάκια με τους κλέφτες, πίσω απ' την πλάτη λαού, σε αντάλλαγμα των εδρών και των άλλων θέσεων που τους προσφέρουν οι κλέφτες.

Ψηφίζοντας λοιπόν ΝΔ ή ΠΑΣΟΚ, ξαναφέρνεις στην εξουσία τους κλέφτες. Είναι σαν να λες: ναι, είμαι ηλίθιος, συνεχίστε να με κλέβετε. Ψηφίζοντας Συνασπισμό επιλέγεις τα κολλητήρια των κλεφτών. Η μόνη κατά συνέπεια σωστή λύση για τους εργαζόμενους είναι το σαμποτάρισμα αυτού του θεάτρου των εκλογών.

Ο ελληνικός λαός δεν έχει καμιά απολύτως δυνατότητα σήμερα να επιρεάσει μέσω των εκλογών έστω και κατ' ελάχιστο τις μελλοντικές πολιτικές εξελίξεις. Κι αυτό γιατί τα δυο μεγάλα κόμματα των κλεφτών ΝΔ-ΠΑΣΟΚ θα παίζουν το προεκλογικό τους θέατρο χωρίς συγκεκριμένο πρόγραμμα, ενώ όπου αναγκαστούν να δώσουν κάποια υπόσχεση ή να δεσμευθούν, δεν θα διστάσουν να κατακουρελιάσουν μετεκλογικά αυτές τις δεσμεύσεις, όπως τόκαναν και τα δύο στο πρόσφατο παρελθόν. Οι εκλογές τέλος είναι ένα θέατρο, γιατί η μετεκλογική πολιτική που θα ακολουθήσει η οποιαδήποτε μελλοντική κυβέρνηση όπως και όλες οι αποφάσεις έχουν ήδη παρθεί από αλλού. Το Δ.Ν.Τ., οι Βρυξέλλες, οι μεγάλες Δυτικές Τράπεζες και οι διάφοροι διεθνείς οργανισμοί του ιμπεριαλισμού έχουν ήδη αποφασίσει για μας νέα πολιτική λιτότητας για να περιοριστούν και τα ελλείμματα του Δημοσίου, νέα επιδείνωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, θα εφαρμοστεί η ίδια πολιτική στα κύρια σημεία οποιαδήποτε κι αν είναι η κυβέρνηση.

Το σαμποτάρισμα λοιπόν του θεάτρου των «εκλογών» είναι η μόνη σωστή λύση για τους εργαζόμενους. Οι διαφορετικές όμως τοπικές συνθήκες που επικρατούν στα διάφορα μέρη της χώρας, όπως και ορισμένοι πρακτικοί λόγοι, επιβάλλουν διαφοροποίηση κατά τρόπους της υλοποίησης αυτού του σαμποταρίσματος. Αλλού, όπου είναι δυνατόν, πρέπει να χρησιμοποιηθεί το άκυρο ψηφοδέλτιο με το σήμα ή την ένδειξη 17Ν. Αλλού η αποχή, αλλού τέλος το λευκό ψηφοδέλτιο. Άκυρο, αποχή ή λευκό, ανάλογα με τις ιδιαίτερες τοπικές συνθήκες, είναι η μόνη σωστή στάση στο θέατρο των «εκλογών».

Καμιά λοιπόν λύση εξυγίανσης και κάθαρσης δεν μπορεί να προέλθει μέσα απ' αυτό το καθεστώς. Ούτε το ένοχο κοινοβούλιο μπορεί να τη δώσει, ούτε η συνένοχη Δικαιοσύνη, ούτε οι εκλογές αφού θα φέρουν πρώτο κόμμα, με τη σημερινή

συστηματική ψευδολογίας και πλύσης εγκεφάλου, ένα απ' τα δύο μεγάλα κόμματα των κλεφτών και λυμεόνων της χώρας ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Ούτε τέλος τα κολλητήρια της αριστεράς. Οποιαδήποτε κάθαρση και εξυγίανση πρέπει να συνοδεύεται απ' την ολική αλλαγή ολόκληρου του πολιτικού κόσμου, την ολική αλλαγή του δικαστικού σώματος, τη ριζική αλλαγή του νομικού καθεστώτος. Η λύση δεν μπορεί παρά νάναι καθαρά επαναστατική.

Για την ανατροπή του φαύλου καθεστώτος των σκανδάλων, της ρεμούλας, της διαφθοράς. Για τη Λαϊκή Εξουσία με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας. Για το Σοσιαλισμό με καθεστώς αυτοδιαχείρισης από τους ίδιους τους εργαζόμενους στις οικονομικές μονάδες. Μέχρι την τελική νίκη.

Αθήνα 25-4-89 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. Δυστυχώς, ο απατεώνας και κλέφτης του ελληνικού λαού Γ. Πέτσος είχε τύχη βουνό. Όπως λέει κι ο λαός μας: «κακό σκυλί ψόφο δεν έχει».

[Επεξεργασία] Απάντηση σε Φίλια

[Επεξεργασία] 1989-05-17 Απάντηση σε Φίλια [Α']

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 17-5-89

ΑΠΟΡΙΕΣ, ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ, ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΕΙΣ

Ο κ. Φίλιας, σαν δημοσιογράφος και συνάμα καθηγητής κοινωνιολογίας, αρθρογράφησε την περασμένη βδομάδα ενάντια στη 17N, παρουσιάζοντας μια σειρά απορίες και ερωτήματα που του δημιούργησαν δήθεν τόσο η ενέργεια μας, όσο και η αντίστοιχη προκήρυξη.

Επειδή τα άρθρα του κ. Φίλια διακρίνονται συνήθως —όταν δεν εξυπηρετούν μια συγκεκριμένη πολιτική σκοπιμότητα, όπως το τελευταίο— από αρκετή επιχειρηματολογία και συνοχή, όπως αυτό όπου πρόσφατα κριτικάριζε την αριστερά στο θέμα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας στη χώρα μας, θυμίζοντας τα «έργα και τις ημέρες της», αποφασίσαμε ν' απαντήσουμε σε κάθε μια απ' τις απορίες του κ. Φίλια.

Απορία 1η. Ο κ. Φίλιας γράφει ότι συμφωνεί με όσα υποστηρίζουμε για την κάθαρση και τιμωρία, αλλά καταλήγει, εφαρμόζοντας μια περίεργη λογική, σε εντελώς διαφορετικό συμπέρασμα. Γραφεί επί λέξει: «Εκείνο που δεν μπορεί να αμφισβητηθεί είναι το γενικό πλαίσιο της ανάλυσης, απ' την οποία ορθότατα κατά τη γνώμη μου, προκύπτει ότι όλη η υπόθεση της "κάθαρσης" είναι "σικέ" και ο υποτιθέμενος αγώνας για την πραγματοποίηση της διεξάγεται για το θεαθήναι και με άσφαιρα πυρά απ' όλες τις πλευρές. Εγώ μάλιστα θα πρόσθετα ότι η "κάθαρση" έχει εξελιχθεί να είναι η μεγάλη σημαία ευκαιρίας με την έννοια ότι έδωσε σε όλα τα κόμματα τη δυνατότητα να παρακάμψουν την οποιαδήποτε άλλη ιδεολογική και πολιτική δέσμευση προς το λαό στις επερχόμενες εκλογές». Και συνεχίζει: «Η προκήρυξη ισοπεδώνει τα πράγματα όταν επιχειρηματολογεί στη βάση της λογικής ότι είναι όλοι κλέφτες και μάλιστα υποστηρίζει ότι οι προηγούμενοι —η ΝΔ— ήταν περισσότερο κλέφτες από τους σημερινούς —το ΠΑΣΟΚ». Άποψη που στηρίζει με την πάρα κάτω φράση: «Ανεξάρτητα από το αν αυτό είναι σωστό ή όχι, η λογική αυτή εξυπηρετεί απόλυτα το κυβερνητικό κόμμα, που κινείται πλέον σαφώς στον άξονα της γενικής σπίλωσης των πολιτικών και της πολιτικής...».

θα σταθούμε σ' αυτήν την αποκαλυπτική φράση, γιατί εδώ βρίσκεται το κλειδί και η εξήγηση όχι μόνο της στάσης του κ. Φίλια αλλά της σημερινής στάσης της αριστεράς,

του λεγόμενου δημοκρατικού τύπου, αλλά και της άποψης ορισμένων «χαμαιτυπείων της σκέψης», ότι ευνοούμε το ΠΑΣΟΚ.

Τον κ. Φίλια λοιπόν δεν τον ενδιαφέρει αν οι σημερινοί ηγέτες της ΝΔ ήταν κλέφτες ή όχι. Το ζήτημα όμως αυτό είναι ουσιαστικό και καθοριστικό για τη στάση του ελληνικού λαού. Γιατί ένα απ' τα δύο συμβαίνει: ή οι ηγέτες της ΝΔ δεν είναι κλέφτες —πράγμα που δεν τολμάει να ισχυριστεί ανοιχτά ούτε ο κ. Φίλιας— οπότε όσοι διατείνονται κάτι τέτοιο είναι αισχροί συκοφάντες και σπιλώνουν έντιμους πολιτικούς. Έντιμοι πολιτικοί που θα πραγματοποιήσουν κάθαρση και τιμωρία, πράγμα που απ' την άλλη πλευρά βρίσκεται σε αντίφαση με όσα υποστηρίζει πάρα πάνω ο κ. Φίλιας για την «κάθαρση».

Η οι νεοδημοκράτες ηγέτες είναι πράγματι κλέφτες, αλλά δεν πρέπει να το λέμε, σύμφωνα με τον κ. Φ., γιατί αυτή η λογική εξυπηρετεί το ΠΑΣΟΚ. Το ότι όμως οι νεοδημοκράτες είναι κλέφτες δεν μπορεί να το αμφισβητήσει κανείς σήμερα, θα θυμίσουμε ένα και μόνο γεγονός από την πληθώρα. Το 1975 επί Καραμανλή και ΝΔ έγινε επένδυση στην Πειραιϊκή-Πατραϊκή ύψους 900 εκατομμυρίων, της οποίας η αξία αποδείχτηκε ότι δεν ξεπερνούσε τα 300 εκατομμύρια. Δηλαδή μόνο σ' αυτήν την περίπτωση, οικονομικοί και πολιτικοί παράγοντες της ΝΔ τσέπωσαν 600 εκατομμύρια, ποσό που σε σημερινές δραχμές ξεπερνάει τα 6 δισεκατομμύρια, που πληρούσε και πληρώνει ο ελληνικός λαός σαν χρέη της Πειραιϊκής-Πατραϊκής .

Σ' αυτήν όμως την περίπτωση δεν σπιλώνονται οι πολιτικές ηγεσίες ΝΔ-ΠΑΣΟΚ επειδή κάποιος τους αποκαλεί κλέφτες, αλλά επειδή ο ίδιος ο βίος και η πολιτεία τους αποδείχνει ότι εγκλημάτησαν, έκαναν απάτες και κατάκλεψαν τη χώρα. Και ο κόσμος έχει απόλυτη συνείδηση αυτού του γεγονότος. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι σ' όλες τις σημερινές πολιτικές συζητήσεις, απανταχού της χώρας μια φράση κυριαρχεί σαν μόνιμο μοτίβο, επαναλαμβανόμενη θυμόσοφα από ανθρώπους όλων των πολιτικών παρατάξεων: Οι Πασόκες είναι ερασιτέχνες κλέφτες και οι Νεοδημοκράτες επαγγελματίες.

Εμμεσα λοιπόν αυτή η απορία μας ζητάει να πούμε ψέματα στο λαό, να του κρύψουμε ποιοι είναι οι νεοδημοκράτες, να τους παρουσιάσουμε σαν αγγέλους μιλώντας μόνο για τις κλοπές του ΠΑΣΟΚ και τον Κοσκωτά. Μας ζητάει να κάνουμε αυτό που κάνει η αριστερά και οι τρεις δημοκρατικές εφημερίδες. Μας ζητάει να παίξουμε ένα παιχνίδι στον προεκλογικό αγώνα, ευνοώντας ένα απ' τα δύο μεγάλα κόμματα, τη ΝΔ. Κι επειδή δεν το κάνουμε, επειδή λέμε την αλήθεια κι αρνούμαστε να διαλέξουμε ανάμεσα στους κλέφτες και τους αρχικλέφτες, μας κατηγορούν ότι ευνοούμε το ΠΑΣΟΚ. Ας κρίνει ο καθένας τη συνέπεια και τη λογική, την ειλικρίνεια και την τόλμη της κάθε στάσης.

Ακόμη όμως πάρα πέρα, η άποψη αυτή του κ. Φ., δημιουργεί και σε μας ορισμένες απορίες. Έχουμε σαν δεδομένο αναμφισβήτητο ότι οι ηγεσίες των δύο μεγάλων κομμάτων είναι κλέφτες. Έχουμε σαν δεδομένο αναμφισβήτητο ότι δεν υπάρχει κι ούτε θα υπάρξει τιμωρία από πουθενά γι' αυτά τα εγκλήματα με κοινή βούληση και των δύο κομμάτων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Η τελευταία αυτογελοιοποίηση τόσο της εξεταστικής και του Κοινοβουλίου όσο και της Δικαιοσύνης μιλάει από μόνη της και δεν χρειάζεται να επεκταθούμε. Και ο καθηγητής κοινωνιολογίας κ. Φίλιας δεν αισθάνεται την ανάγκη να θέσει το μόνο ζήτημα που τίθεται από την ουσία των πραγμάτων: Αυτό το καθεστώς, αυτός ο κοινοβουλευτισμός όχι μόνο δεν έχει κανένα θεσμό που να αποτρέπει και να εμποδίζει τις ληστείες και τα εγκλήματα απ' τους φορείς της εξουσίας, αλλά αντίθετα διαθέτει μια σειρά από θεσμούς που επιτρέπουν στους πολιτικούς ηγέτες να τις διαπράττουν κατά συρροή και ατιμώρητα. Δεν θεωρεί χρέος του να υπογραμμίσει ότι καμία κοινωνία δεν μπορεί να λειτουργήσει

στηριζόμενη σε τέτοιους θεσμούς και ανάλογη πρακτική της πολιτικής ηγεσίας προάγοντας την πλήρη εξαχρείωση και τον εξευτελισμό.

Δεν θεωρεί καθήκον του να θέσει το ζήτημα ότι υπάρχει άμεση ανάγκη μετατροπής και αλλαγής αυτού του κοινοβουλευτισμού της ληστείας και διαφθοράς προτείνοντας —όχι βέβαια την επαναστατική λύση που προτείνουμε εμείς— μια σειρά από θεσμικά μέτρα που θα αποτρέπουν, θα εμποδίζουν τη διάπραξη τέτοιων εγκλημάτων από την πολιτική εξουσία και θα τιμωρούν τους ενόχους. Το κοινοβούλιο και οι θεσμοί γελοιοποιούνται και καταξευ-τελίζονται σαν θεσμοί στην υπηρεσία των απατεώνων και ο κ. Φ, όντας σε αδυναμία να προτείνει το παραμικρό συγκεκριμένο μέτρο για την υποτιθέμενη διόρθωση και βελτίωση τους, προτείνει να τους στηρίξουμε.

Αυτή η αδυναμία και παράλειψη, που δεν είναι μόνο του κ. Φ. αλλά και ολόκληρης της παραδοσιακής αριστεράς, του σημερινού Συνασπισμού, δεν είναι τυχαίες. Δείχνουν ολοφάνερα τη μη δυνατότητα, οποιασδήποτε επί μέρους βελτίωσης, οποιασδήποτε τμηματικής μεταρρύθμισης αυτού του κοινοβουλευτισμού της ληστείας, της ρεμούλας και της διαφθοράς. Κι αφού δεν μπορούν να τον βελτιώσουν αναγκάζονται σήμερα νάναι το κυριότερο στήριγμα του. Όπως θα εξηγήσουμε και πιο κάτω, σήμερα αν ο Συνασπισμός καλούσε σε αποχή, λευκό ή άκυρο, βάζοντας τα συμφέροντα του λαού πάνω απ' τα συμφέροντα των γραφειοκρατών του, αυτός ο κοινοβουλευτισμός δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει και θα κατέρρεε, αφού οποιαδήποτε μελλοντική κυβέρνηση δεν θα μπορούσε να εφαρμόσει καμιά πολιτική έχοντας ριζικά αντίθετη τη συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού.

Απορία 2η. Ο κ. Φ. θεωρεί περίεργο ότι αποφασίσαμε να εκτελέσουμε, να «τιμωρήσουμε», όπως λέει, τον Γ. Πέτσο.

Με λίγα λόγια: Κύριε Φ., είστε κοινωνιολόγος και θα γνωρίζετε, ότι στη σημερινή ελληνική κοινωνία υπάρχουν τάξεις και στρώματα. Ότι υπάρχουν ορισμένα πολυπληθή κοινωνικά στρώματα των οποίων οι καθημερινές ταλαιπωρίες, τα βάσανα, η μιζέρια είναι άμεση συνέπεια του πλούτου, της χλιδής, της απάτης, της ληστείας ορισμένων άλλων ολιγομελών στρωμάτων. Αυτά τα πρώτα κοινωνικά στρώματα δεν είναι διατεθειμένα ν αφήσουν τα δεύ-τερα να τους κλέβουν, να τους εκμεταλλεύονται, να τους σακατεύουν, να τους εμπαίζουν, να τους καθορίζουν τη ζωή τους. Αγωνίζονται και θα αγωνίζονται με όλα τα μέσα πούχουν στη διά-θεσή τους ενάντια στους κλέφτες, τους απατεώνες, τους εκμεταλλευτές. Αυτό κάνει και η 17N σαν μια πολιτική έκφραση αυτών των στρωμάτων, χτυπώντας το Γ. Πέτσο. Ακόμη πάρα πέρα. Δύο περίπου αιώνες μετά τη μεγάλη Γαλλική Επανάσταση υπάρχει άμεση ανάγκη επανασύνταξης μιας νέας Διακήρυξης των δικαιωμάτων για μια ανθρώπινη ζωή που θα σημαίνει πριν απ' όλα πρακτική δυνατότητα ν' απολαμβάνει ο καθένας τα αγαθά του σημερινού πολιτισμού, της σημερινής τεχνολογίας, της φύσης. Ανθρώπινη ζωή που δεν είναι η σημερινή επιβίωση των σκληρά εργαζομένων, των ανέργων, των περιθωριοποιημένων, με τα ψυχοφάρμακα, τα ναρκωτικά, τα ψυχιατρεία, τις φυλακές, τα πυρηνικά, το νέφος και τη μόλυνση του περιβάλλοντος και τις ασθένειες τους. Αυτές λοιπόν οι εκατοντάδες χιλιάδες σύγχρονων απόκληρων της ζωής, που δολοφονούνται καθημερινά και οδηγούνται στον αργό θάνατο από τις δήθεν ουμανιστικές Δυτικές κοινωνίες του σεβασμού των «ανθρώπινων δικαιωμάτων», έχουν κάθε δικαίωμα και ιδιαίτερα το πιο σεβαστό απ' όλα, το δικαίωμα ν' αγωνίζονται ένοπλα ενάντια σ' αυτούς που τους τα στερούν, για να μπορέσουν ν' απολαύσουν τα δικαιώματα τους για μια πραγματική ανθρώπινη ζωή.

Ο κ. Φ. όμως απορεί και για κάτι άλλο. Εκτελώντας, λέει, τον Γ. Πέτσο θα εξαφανίζαμε έναν βασικό μάρτυρα που θα μπορούσε ν' αποκαλύψει πολλά. Εδώ

βέβαια αφήνει και ορισμένα υπονοούμενα που ορισμένοι τσαρλατάνοι των γνωστών χαμαιτυπείων έκφρασαν ανοιχτά λέγοντας ότι μας έβαλε το ΠΑΣΟΚ.

Αφήνοντας κατά μέρος προς το παρόν τους τσαρλατάνους, ο κ. Φ. υπονοεί ότι ο Γ. Πέτσος ήταν ενοχλητικός μάρτυρας και γι' αυτό πήγαμε να τον εκτελέσουμε. Δυστυχώς όμως για μας και για την επιχειρηματολογία του, ο Γ. Πέτσος είναι σήμερα ζωντανός και σύμφωνα με την ερμηνεία του κ. Φ. κατέχει τρομερά μυστικά. Και είναι προφανές ότι σε μια τέτοια υποθετική περίπτωση ο Γ. Πέτσος θα είχε συμφέρον να αποκαλύψει πια τα μυστικά για να , σώσει τη δήθεν απειλούμενη απ' το ΠΑΣΟΚ ζωή του. Περιμένουμε λοιπόν εναγωνίως τις συντριπτικές για τους υψηλά ιστάμενους αποκαλύψεις του πιασμένου πια στην «ανακριτική μέγγενη» Γ. Πέτσου. Περιττό βέβαια να πούμε ότι αυτή η υπόθεση-ερμηνεία της ενέργειας μας κινείται ολοκληρωτικά όχι μόνο στο χώρο του παραμυθιού και του φανταστικού, αλλά και σ' αυτόν της ευκολίας και της προχειρότητας.

Απορία 3η. Εδώ ο κ. Φ. όντας σε πλήρη αντίφαση με όσα μας καταλογίζει αμέσως πριν, όπου θέλαμε δήθεν να κλείσουμε ένα στόμα, απορεί γιατί με την ενέργεια μας «ηρωοποιήσαμε» τον Γ.Π. ο οποίος από κατηγορούμενος εμφανίστηκε κατήγορος. Ίσως κίόλας να υπαινίσσεται —γιατί εδώ δεν είναι καθαρό— αυτό που έγραψε σε πηχυαίο τίτλο γνωστή φυλλάδα της αριστεράς ότι δήθεν η επίθεση ήταν κάλπικη για να «ηρωοποιηθεί» ο Γ.Π.

Κατ' αρχήν εμείς διαφωνούμε ριζικά ότι Γ. Πέτσος ηρωοποιήθηκε απ' την ενέργεια μας. Οι πολιτικές εκτιμήσεις μας, πούταν βασισμένες βέβαια στην υπόθεση της επιτυχίας της ενέργειας και όχι της αποτυχίας, ήταν ότι αυτή κατευθυνόταν πολιτικά εκτός απ' τον κοινοβουλευτισμό της ληστείας-ρεμούλας ενάντια στο ΠΑΣΟΚ κι ότι σε καμιά περίπτωση αυτό δεν θα μπορούσε να την εκμεταλλευτεί πολιτικά.

Σήμερα αυτές μας οι εκτιμήσεις επαληθεύτηκαν πανηγυρικά, παρ' ότι βέβαια αναγνωρίζουμε ότι υπάρχει διαφορά ανάμεσα στην απόπειρα και την εκτέλεση, διαφορά όμως που δεν θάλαζε την ουσία των πραγμάτων. Τρανή απόδειξη της ορθότητας της άποψης μας είναι το γεγονός ότι ενώ είχε αποφασιστεί ότι ο Γ. Πέτσος θα είναι υποψήφιος βουλευτής και η υποψηφιότητα του Κουτσόγιωργα παίζονταν το εκτελεστικό γραφείο έκοψε και τους δύο, ενώ σήμερα που γράφονται αυτές οι γραμμές, το ΠΑΣΟΚ διστάζει για τον Πέτσο, πράγμα που δεν θάκανε αν είχε πράγματι ηρωοποιηθεί. Οι αντιδράσεις που ακούσαμε εμείς1 απ' τον κόσμο ήταν όλες ίδιες: έπρεπε να τον σκοτώσουν, το κάθαρμα. Η επιχειρησιακή αποτυχία είχε απλώς σαν συνέπεια να προξενήσει λιγότερη πολιτική ζημιά στο ΠΑΣΟΚ απ' όση επιθυμούσαμε. Σε καμιά όμως περίπτωση δεν το ωφέλησε, όπως διατείνεται ο κ. Φ. έχοντας ίσως παρασυρθεί απ' τους επαγγελματίες της παραπληροφόρησης τσαρλατάνους δημοσιογράφους που πιάστηκαν βιαστικά απ' την αποτυχία για να παρουσιάσουν το άσπρο μαύρο και μια ενέργεια ενάντια στο ΠΑΣΟΚ σαν δήθεν υπέρ.

Παραδεχόμαστε βέβαια —κι εδώ δεν μιλάμε για τον κ. Φ.— ότι απαιτείται νάσαι αδίστακτος ψευδολόγος και να διαθέτεις απύθμενο θράσος για να φτάσεις στο σημείο να υποστηρίζεις ότι μια έκρηξη τέτοιας ισχύος έγινε εσκεμμένα για να αποτύχει. Ότι η βόμβα πυροδοτήθηκε εσκεμμένα δύο μέτρα πριν φτάσει δίπλα της το αυτοκίνητο στόχος. Κι αυτό γιατί και να θέλαμε να πετύχουμε κάτι τέτιο δεν θα μπορούσε για λόγους καθαρά τεχνικούς. Αυτό θα μπορούσε να γίνει με μια βόμβα το πολύ δύο-τριών κιλών και όχι με μια 35 κιλών εκρηκτικού κατάλληλα διαρρυθμισμένη, πανομοιότυπη με αυτή που χρησιμοποιήσαμε ενάντια στον αμερικάνο στρατιωτικό ακόλουθο Νορντίν. Απ' την άλλη, η ενέργεια δεν απέτυχε επειδή πυροδοτήθηκε λίγο πιο πριν, αφού κάτι τέτιο βρίσκεται μέσα στα πλαίσια της πρόβλεψης της κανονικής διεξαγωγής της ενέργειας. Ένα αυτοκίνητο που κινείται με ταχύτητα 40 χιλιόμετρα

την ώρα διανύει περίπου 11 μέτρα το δευτερόλεπτο και κατά συνέπεια είναι πρακτικά αδύνατο να το χτυπήσεις τη στιγμή που είναι ακριβώς δίπλα στη βόμβα, αφού αυτό προϋποθέτει ακρίβεια δέκατου του δευτερόλεπτου. Άρα η ενέργεια μας γίνεται με μια πρόβλεψη ότι θα χτυπηθεί μια μέγιστη ακτίνα δύο-τρία μέτρα προς τα μπρος και άλλα τόσα προς τα πίσω που προϋποθέτει μια λογική ακρίβεια περίπου μισού δευτερολέπτου.- Η ενέργεια απέτυχε γι' άλλο λόγο. Γιατί μετακινήθηκε η βόμβα, άλλαξε η διαρύθμιση πού-χαμε φτιάξει στην τελευταία διαδρομή, υποτιμήσαμε την καθοριστική σημασία αυτού του παράγοντα και δεν την ξανατοποθετήσαμε όπως πριν. Το αποτέλεσμα ήταν ότι το ωστικό κύμα και πιο αδύνατο ήταν και είχε τελείως διαφορετική κατεύθυνση απ' αυτήν που θέλαμε κι απ' αυτήν που είχε στο Κεφαλάρι, όπου το θωρακισμένο αυτοκίνητο αναποδογύρισε ενώ εδώ το μη θωρακισμένο έμεινε όρθιο.

Όσον αφορά τέλος τις κραυγές ορισμένων ότι κινδύνευε κόσμος, θα επαναλάβουμε εδώ αυτό που είχαμε αναφέρει στην περίπτωση της Καισαριανής. Αν εμφανίζονταν οποιοσδήποτε πεζός κοντά στο αυτοκίνητο παγίδα, ή και αυτοκίνητο, η ενέργεια θα αναβάλλονταν και δεν θα γινόταν. Άλλωστε η ίδια η πρακτική μας μιλάει από μόνη της. Σε 5 πανομοιότυπες ενέργειες, με ισχυρές βόμβες, Καισαριανή, Ρέντη, Βούλα, Κεφαλάρι, Φιλοθέη δεν έχει τραυματιστεί ούτε ένας τυχαίος περαστικός, γιατί το πρώτο μας μέλημα είναι ακριβώς οι τρίτοι αθώοι περαστικοί!

Προσθέτουμε ότι το παγιδευμένο αυτοκίνητο ανήκε στο νεαρό μπάτσο Γ. Παπασταμάτη, γεγονός που απέκρυψε η Ασφάλεια. Απορία 4η. Ο κ. Φ. διερωτάται γιατί «μεταχειριζόμαστε περίεργα» τον Α. Παπανδρέου και γιατί δεν τον κριτικάρουμε. Εδώ ο κ. Φ. επαναλαμβάνοντας ακριβώς τα όσα γράφουν οι διάφοροι τσαρλατάνοι συλλαμβάνεται τελείως αδιάβαστος. Όσα έχουμε γράψει και καταλογίσει ενάντια στον Α. Παπανδρέου δεν τάχει καταλογίσει κανένας άλλος πολιτικός χώρος που κινείται στην ευρύτερη αριστερά. Για να μη μακρυγορούμε θα δώσουμε ένα μικρό σύντομο απάνθισμα.

Τον Οκτώβρη του 83, γράφουμε σε σχέση με τη συμφωνία για τις βάσεις: «Στην ουσία αυτό που έγινε με τις βάσεις αλλά και γενικότερα στα δύο χρόνια συνιστά τη μεγαλύτερη απάτη σε βάρος του λαού».

Το Μάρτη του 85, έτους εκλογών, γράφουμε: «Όσον αφορά αυτούς που θα μας κατηγορήσουν ότι εν όψει εκλογών βάζουμε εμπόδια στην αλλαγή κι έτσι παίζουμε το παιγνίδι της δεξιάς, θα τους απαντήσουμε: στις εκλογές δεν παίζεται το μέλλον της αλλαγής. Αυτή θάφτηκε προ πολλού. Στις εκλογές γίνεται απλά επιλογή ανάμεσα σε δύο δεξιές πολιτικές διαχείρισης του συστήματος». Και πάρα κάτω: «η πρακτική του ρεφορμισμού (του ΠΑΣΟΚ) μεταμορφώνει αναπόδραστα στα μάτια του, λαού, τους αφελείς, καλοπροαίρετους από καθέδρας σοσιαλιστές, σε χυδαίους πολιτικάντηδες, που ξεπούλησαν μέσα στη Βουλή όλες τους τις αρχές και τα συμβόλαια με το λαό, κάνοντας τα πλακάκια με τους εχθρούς του, με τους αμερικάνους και δυτικούς ιμπεριαλιστές (...) με τους μεγαλοαπατεώνες της ντόπιας λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης (...) με τη Ν. Δημοκρατία για το θάψιμο σκανδάλων επί διακυβερνήσεώς της».

Το 86 γράφουμε στην προκήρυξη για τον Αγγελόπουλο: «Και επειδή δεν πάει πολύς καιρός που ο Παπανδρέου διηγήθηκε ένα παραμύθι για μικρά παιδιά για να εξηγήσει τη δημιουργία του καπιταλιστή δίχως δραχμή. Παραμύθι όμως όπου ξέχασε ένα βασικό πρωταγωνιστή, τον εαυτό του, χωρίς τον οποίο ο καπιταλιστής δεν θα γινόταν, θα διηγηθούμε κι εμείς ένα παραμύθι (...)». Και πάρα κάτω γράφαμε με έμφαση: «Το ΠΑΣΟΚ κατακουρέλιασε το πρόγραμμα του, ξεπούλησε τους πολύχρονους αιματηρούς αγώνες τριών γενεών όπως αρέσκεται να υποστηρίζει. Αγώνες που ουσιαστικά το έφεραν στην εξουσία. Όχι βέβαια ολόκληρο το ΠΑΣΟΚ

αλλά η ηγετική προδοτική κλίκα Παπανδρέου, Κουτσόγιωργα, Τσοχατζό-πουλου με κυρίο βέβαια υπεύθυνο τον Παπανδρέου. Αυτοί αποφάσισαν τα πρόσφατα αντιλαϊκά μέτρα, που θάπαιρνε και η δεξιά αν κέρδιζε τις εκλογές. Τα μέτρα αυτά είναι τα ίδια που ζήτησε ο ΣΕΒ, η ΕΟΚ, το ΔΝΤ και οι δυτικές τράπεζες. Και αυτά που λένε ότι με την υποτίμηση και τις ανατιμήσεις των αγαθών θα επιτευχθεί η διαφύλαξη της αγοραστικής δύναμης των εργαζομένων κι ότι προσφεύγουμε στην ΕΟΚ και στις δυτικές τράπεζες για να διαφυλάξουμε την εθνική μας ανεξαρτησία, είναι αντάξια ενός Ιονέσκο.

Εμείς πάντως απ' όσα κατά καιρούς έχει δηλώσει ο Παπανδρέου συμφωνούμε με ένα. Τη νύχτα των εκλογών, σε στιγμή αδυναμίας, μπροστά στα απρόσμενα γι' αυτόν αποτελέσματα, άφησε να του ξεφύγει: «Αν δεν ανταποκριθούμε στις προσδοκίες αυτού του υπέροχου λαού θα θέλαμε όλοι κρέμασμα».

«(...) Στον κομματικό και κρατικό μηχανισμό κυριαρχούν οι καριερίστες φασιστοपासकoi, τυφλά όργανα της προδοτικής κλίκας Παπανδρέου, Κουτσόγιωργα, Τσοχατζόπουλου. Όσο παραμένει αυτή η ηγετική κλίκα, το ΠΑΣΟΚ βουλιάζει συνέχεια. Η μόνη λύση συνεπώς που απομένει για το ΠΑΣΟΚ είναι η ανατροπή αυτής της κλίκας, η ριζική αλλαγή ηγεσίας και στρατηγικής, αν και εμείς δεν έχουμε πολλές ψευδαισθήσεις, δεδομένης της παντελούς έλλειψης εσωκομματικής δημοκρατίας. Αν αυτό δεν επιτευχθεί, τότε και πολύ πιο σύντομα απ' ό,τι νομίζουν μερικοί το ΠΑΣΟΚ θ' αποτελέσει τελειωμένη υπόθεση κι ο λαός θα του επιφυλάξει μια μόνο θέση: το καλάθι των αχρήστων της ελληνικής ιστορίας».

Το Μάρτη του 87 γράφαμε ότι ο Α. Παπανδρέου εμπαίζει το λαό με την κρίση του Αιγαίου κι ότι έχει αρχίσει μυστικές συνομιλίες εφ' όλης της ύλης, ενώ δηλώνει επίσημα ότι ποτέ δεν πρόκειται να τις αποδεχτεί. Τον Αύγουστο γράφαμε με την ευκαιρία της επανατοποθέτησης του αγάλματος του προέδρου Τρούμαν: «Η επανατοποθέτηση του αγάλματος του Τρούμαν, επιβεβαιώνει ότι ο Παπανδρέου έχει μεταμορφωθεί σε τυφλό υπηρέτη των κυρίων του, των αμερικάνων ιμπεριαλιστών και ότι οι λεγόμενες διαπραγματεύσεις για τις βάσεις είναι σκέτο θέατρο. Κανένας πολιτικός, όχι σοσιαλιστής αλλά κι ακόμη απλά δεξιός, που θα διατηρούσε μια σχετική ανεξαρτησία και αξιοπρέπεια δεν θα δέχονταν να γελοιοποιηθεί με τέτοιο τρόπο» (δηλαδή να στήσει το άγαλμα τη νύχτα, συνοδεία ΜΑΤ και την επέτειο της καταστροφής της Χιροσίμα).

Τον Οκτώβρη του 87 γράφαμε: «Ο Παπανδρέου είναι σήμερα έρμαιο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και έχει παραδώσει τμήματα ολόκληρα του κρατικού μηχανισμού, όπως η Ασφάλεια, οι μυστικές υπηρεσίες, για να μη μιλήσουμε για το Στρατό, στα χέρια των αμερικάνων ιμπεριαλιστών».

Το Μάρτη του 88 γράφαμε ότι η πολιτική του Παπανδρέου στο Νταβός αποτελεί πολιτική εθνικής μειοδοσίας και αποφασίστηκε από αμερικάνικες πιέσεις. Και προσθέταμε: «Οι συμφωνίες αυτές έγιναν γιατί το μόνο που ενδιαφέρει σήμερα τον Παπανδρέου είναι η παραμονή του στην εξουσία».

Τον Ιούνη ξαναγράφαμε: «Το Νταβός αποτελεί πριν απ' όλα απαίτηση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αφού ο Παπανδρέου είναι έρμαιο του» και η πολιτική του πολιτική εθνικής μειοδοσίας.

Τέλος όσον αφορά το σκάνδαλο Κοσκωτά, πάντα θεωρούσαμε και αναφέραμε σαν κύριο υπεύθυνο του σκανδάλου τον Α. Παπανδρέου. Συγκεκριμένα στην τελευταία προκήρυξη μας για τον Γ. Πέτσο, γράφαμε ρητά: «Όπως ακριβώς σήμερα οι κύριοι υπεύθυνοι για το σκάνδαλο Κοσκωτά είναι ο πρωθυπουργός Παπανδρέου * και οι υπουργοί του που αποφάσισαν τη χρηματοδότηση του με το αζημίωτο (.)». Και πιο

κάτω αναφέραμε ρητά σαν υπεύθυνους τους Παπανδρέου, Κουτσόγιωργα, Πέτσο, Ρουμελιώτη.

Τα πάρα πάνω λοιπόν είναι μια μικρή περίληψη όσων έχουμε γράψει, της μη κριτικής του Α. Παπανδρέου, της περιέργης αντιμετώπισης του. Ίσως βεβαία ο κ.Φ να εννοεί ότι όσα γράφουμε δεν συντονίζονται με τον ημερήσιο τύπο.

Εδώ υπάρχει μια διαφορά ουσιαστική. Άλλο πολιτική κριτική και άλλο χυδαιολογία. Η 17N μπορεί να ασκεί την πιο σκληρή κριτική, να χρησιμοποιεί βαριές εκφράσεις, αλλά αυτές αντιστοιχούν πάντα σε πραγματικά γεγονότα, στοιχεία, ντουκουμέντα όπως και σε επιχειρηματολογία. Δεν κάνει και δεν θα κάνει ποτέ ανεύθυνη χυδαιολογία που βασίζεται στην καλλιέργεια χαμηλών ενστίκτων είτε σε ανεξέλεγκτους ψίθυρους και συκοφαντίες που θέτουν σε κυκλοφορία πάσης φύσης πολιτικάντηδες για να εξυπηρετήσουν τα ιδιοτελή τους συμφέροντα.

Απορία 5η. Ο κ. Φ. απορεί για τη θέση μας υπέρ του άκυρου-17N, του λευκού ή της αποχής και λέει ότι έτσι αυτές οι ψήφοι δεν θα καταμετρηθούν ως αντίπαλοι (αλήθεια, τίνος;) και θα αυ-τοπαροπλιστούν. Και προσθέτει ότι θα θεωρούσε κατανοητό να ζητούσαμε την υπερψήφιση εκείνων των υποψηφίων της ευρύτερης αριστεράς που θα ξεκαθάριζαν ένα ορισμένο αριστερό στίγμα.

Κύριε Φίλια, σαν κοινωνιολόγος που είστε, θα γνωρίζετε καλά ότι οι κοινωνίες, οι θεσμοί, τα κόμματα δεν καθορίζονται απ' τους τίτλους με τους οποίους αυτοβαφτίζονται αλλά απ' την ίδια την πρακτική τους. Αυτή η αρχή ισχύει ιδιαίτερα στην πολιτική όπου μόνο οι αφελείς παίρνουν τοις μετρητοίς τα λόγια και τα προγράμματα και όπου έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα τα έργα, η πρακτική.

Τα στίγματα λοιπόν και οι πολιτικοϊδεολογικές καθαρότητες μέσα απ' αυτό το πρίσμα έχουν πολύ σχετική αν όχι μηδαμινή αξία, ιδιαίτερα στις μέρες μας και στη χώρα μας όπου ο οποιοσδήποτε σοσιαλιστικός λόγος ή πρόγραμμα είναι τελείως αφερέγγυος κι αναξιόπιστος, ακόμη κι αν ήταν πιο προχωρημένος και ιδεώδης.

Σήμερα λοιπόν στην ελληνική κοινωνία και στο λαό μας τίθεται απ' τα πράγματα, άμεσα ένα πιεστικό και τραγικό πρόβλημα. Το σημερινό κοινοβουλευτικό καθεστώς βασίζεται στο δικομματισμό. Με τις σημερινές συνθήκες και με τον ένα τρόπο ή τον άλλο, ένα απ' τα δύο μεγάλα κόμματα, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, θα κερδίσει τις εκλογές. Αυτό είναι αδιαμφισβήτητο. Οι ηγεσίες και των δύο κομμάτων, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, του δικομματισμού, διέπραξαν εγκλήματα και απάτες ενάντια στο λαό, χρησιμοποιώντας κι εκμεταλλευόμενοι τους θεσμούς αυτού του κοινοβουλευτισμού. Η ατιμωρησία και των δύο και η ύπαρξη αυτών των θεσμών τους ενθαρύνει και οδηγεί σε νέους Ανδρεάδηδες-Κοσκωτάδες, σε νέες απάτες. Ο λαός μας λοιπόν αντιμετωπίζει άμεσα το πρόβλημα πώς θα εμποδίσει τη συνέχιση και τη διαιώνιση αυτής της κατάστασης. Ο κ. Φ. απαντάει ψηφίζοντας την ευρύτερη αριστερά και θα εννοεί ασφαλώς Συνασπισμό.

Ας εξετάσουμε λοιπόν αυτή την απάντηση, μέσα απ' το πρίσμα της πρακτικής. Ρίχνοντας μια σύντομη ματιά στα «έργα και τις ημέρες» της αριστεράς στα 15 χρόνια της μεταπολίτευσης, θα δούμε ότι σε καμιά από τις δεκάδες τεράστιες απάτες που συγκλόνισαν τη χώρα, δεν έκαναν τον παραμικρό αγώνα, ότι δεν εμπόδισαν καμιά απ' αυτές. Με αποτέλεσμα οι καταθέσεις Ελλήνων στις Ελβετικές τράπεζες να ανέρχονται σήμερα ανεπίσημα σε 20 δισεκατομμύρια δολάρια, δηλ. όσο περίπου το συνολικό εξωτερικό χρέος, και τα πάγια επενδυμένα κεφάλαια στις μεγάλες Δυτικές χώρες απ' τους Ωνάσηδες, Νιάρχους, Ανδρεάδηδες, Αγγελόπουλους και σία να ξεπερνάνε τα 10 δισεκατομμύρια δολάρια.

Τέλος, όπως τόχουμε ξανατονίσει, στην περίπτωση Κοσκωτά, η αριστερά αντί να κάνει αγώνα ενάντια του τούδωσε πολιτική κάλυψη, καταθέτοντας το μεν ΚΚΕ

κεφάλαια στην Τράπεζα Κρήτης η δε ΕΑΡ παίρνοντας δάνειο. Και η εύγλωττη και ένοχη σιωπή τόσο της αριστεράς όσο και των δεκάδων τσαρλατάνων δημοσιογράφων της, που δεν χάνουν ευκαιρία να μας λοιδωρούν, η άρνηση αυτοκριτικής πάνω στο σημαντικό αυτό ζήτημα, στη σημερινή συγκυρία σημαίνει ένα και μόνο πράγμα. Ότι θεωρούν σωστή αυτή την πρακτική της αριστεράς και κατά συνέπεια αύριο θα την επαναλάβουν με τον αυριανό πιο σοβαροφανή Κοσκωτά. Ψηφίζοντας λοιπόν Συνασπισμό δεν ψηφίζεις κάθαρση, δεν αγωνίζεσαι ενάντια στις απάτες, δεν τις αποτρέπεις, δίνεις την ψήφο σου εν λευκώ σε ορισμένους κυρίους που στη συνέχεια δίνουν πολιτική κάλυψη στους Κοσκωτάδες εν αγνοία σου. Απ' την πίσω πόρτα λοιπόν η ψήφος σου γίνεται έμμεσο στήριγμα των Κοσκωτάδων.

Άλλωστε υπάρχουν σήμερα ηγέτες του Συνασπισμού που το λένε ανοιχτά. Συγκεκριμένα ο Ανδρουλάκης δήλωσε: Είμαστε έτοιμοι ν' αναλάβουμε τη διαχείριση. Δεν πρέπει να τη φοβόμαστε. Αυτή η κυνική δήλωση δεν έγινε στη Σουηδία αλλά στη σημερινή Ελλάδα και σημαίνει σε απλά ελληνικά. Ψηφίστε μας για να γίνουμε λογιστές, οι διαχειριστές των αυριανών Ανδρεάδηδων-Κοσκωτάδων.

Αλλά ας εξετάσουμε το ζήτημα από μια άλλη σκοπιά. Ας υποθέσουμε ότι στις «εκλογές» κανένα απ τα δύο μεγάλα κόμματα ΠΑΣΟΚ-ΝΔ δεν έχει απόλυτη πλειοψηφία, ότι δεν υπάρχει διάσπαση τους και ότι οι έδρες του Συνασπισμού προστιθέμενες, σ' ένα απ' τα δύο κόμματα, δίνουν κυβερνητική πλειοψηφία, θεωρητική βέβαια υπόθεση που είναι όμως πιθανή. Ποιες είναι θεωρητικά οι δυνατότητες πούχει ο Συνασπισμός. 1) να δώσει τις ψήφους του στο πρώτο κόμμα, ας πούμε στο ΠΑΣΟΚ (ή τη ΝΔ), 2) να δώσει τις ψήφους του στο δεύτερο κόμμα, δηλαδή ΝΔ (ή το ΠΑΣΟΚ), 3) να μη δώσει σε κανέναν επιτρέποντας κυβέρνηση μειοψηφίας του ΠΑΣΟΚ (ή της ΝΔ), δηλαδή στην ουσία στηρίζοντας την.

Στην ουσία λοιπόν οι δυνατότητες είναι δύο. Ή ο Συνασπισμός θα συνεργαστεί και θα στηρίξει τους απατεώνες της ΝΔ ή αυτούς του ΠΑΣΟΚ. Άλλη δυνατότητα δεν έχει.

Έτσι η ψήφος στο Συνασπισμό πηγαίνει και πάλι έμμεσα κι απ' την πίσω πόρτα να στηρίξει τους απατεώνες του ενός απ' τα δύο κόμματα ΠΑΣΟΚ-ΝΔ.

Εδώ γίνεται αντιληπτό γιατί οι ηγέτες του Συνασπισμού προσεύχονται νυχθημερόν να μην πραγματοποιηθεί η πάρα πάνω δυνατότητα και γιατί δίνουν τελευταία ρεσιτάλ από κούφια ψευδείς και συνάμα αντιφατικές υποσχέσεις παραπλανώντας τους αριστερούς ότι δήθεν δεν θα δεχτούν να στηρίξουν κυβέρνηση με τον Παπανδρέου — λες και είναι μόνο αυτός υπεύθυνος κι αν φύγει λύθηκε το πρόβλημα— ή ότι θα βάλουν όρους κλπ. Ο Συνασπισμός δεν θάναι σε θέση να βάλει τον παραμικρό όρο και θα συνεργαστεί θέλοντας και μη, αφού θάναι η απαραίτητη τσόντα.

Η τιμιότητα και το ήθος στην πολιτική δεν συνίσταται στο να είσαι παρακαθήμενος των απατεώνων, να λες «εγώ δεν έκλεψα» και να μην κλέβεις, να περιορίζεσαι σε ανώδυνες γι' αυτούς ανακοινώσεις, ενώ απ' την άλλη απολαμβάνεις τα προνόμια που σου έδωσαν ακριβώς για να μη τους πολεμάς: Γιατί τότε γίνεσαι πολιτικά συνυπεύθυνος, αφού οι απατεώνες, στο λαό που ξεσηκώνεται λέγοντας είστε όλοι πούλημένοι, δείχνουν το Φλωράκη και τον Κύρκο απαντώντας: Όχι, κυτάξτε τους, αυτοί είναι τίμιοι, δεν τα πιάνουν και συνεργάζονται μαζί μας. Έτσι λοιπόν γίνεσαι το άλλοθι των απατεώνων, η πολιτική τους κάλυψη, το έμμεσο αλλά καθοριστικό στήριγμα τους.

Από όποια σκοπιά λοιπόν και αν εξετάσουμε το ζήτημα καταλήγουμε στο ίδιο συμπέρασμα. Η ψήφος υπέρ του Συνασπισμού δεν είναι ψήφος υπέρ της κάθαρσης, δεν είναι ψήφος που θα εμποδίσει και θα βάλει φραγμό στις απάτες, δεν είναι ψήφος «αντίπαλος» όπως λέει ο κ. Φ. αλλά έμμεσο αλλά καθοριστικό στήριγμα των απατεώνων πολιτικών και οικονομικών, πολιτική τους κάλυψη απ' την πίσω πόρτα.

Στις σημερινές συγκεκριμένες συνθήκες η μόνη καθαρή, η μόνη «αντίπαλη», όπως λέει ο κ. Φ., ψήφος είναι η ψήφος σαμποταρίσματος των «εκλογών» που μπορεί να εκφραστεί είτε με άκυρο-17N, είτε με λευκό, είτε με αποχή. Η ψήφος αυτή είναι καθαρή κι «αντίπαλος» γιατί σημαίνει: σας αρνούμαι το δικαίωμα να μιλάτε εν ονόματι μου. Αρνούμαι να στηρίζω τους απατεώνες, είτε άμεσα ψηφίζοντας ΝΔ-ΠΑΣΟΚ είτε έμμεσα ψηφίζοντας Συνασπισμό. Σας ξέρω καλά, σαν κάλπικες δεκάρες. Σας έχω στη μπούκα και σε οποιαδήποτε απόπειρα σας νέας απάτης, σε οποιαδήποτε πολιτική νέας λιτότητας ξέρετε καλά ότι όχι μόνο είμαι αντίθετος, αλλά ότι θα είμαι αντίπαλος κι εχθρός που θα σας πολεμήσει σκληρά. Αυτό είναι το μήνυμα της άκυρης-17N, της λευκής, της αποχής.

Εδώ γίνεται και πάλι ολοφάνερο πως ο Συνασπισμός είναι σήμερα το ουσιαστικότερο πολιτικό στήριγμα αυτού του καθεστώτος της ληστείας, της ρεμούλας, της διαφθοράς. Αν σήμερα ο Συνασπισμος έβαζε τα συμφέροντα του λαού πάνω απ' αυτά των βουλευτών του και ζητούσε να ψηφιστούν άκυρο, λευκό ή αποχή, η συντριπτική πλειοψηφία του λαού θάταν «αντίπαλη» και αυτό θάχε τις εξής συνέπειες: Καμιά κυβέρνηση με οποιαδήποτε απόλυτη πλειοψηφία έγκυρων ψηφοδελτίων δεν θα μπορούσε να εφαρμόσει οποιαδήποτε πολιτική έχοντας ριζικά «αντίπαλη» τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού, θα έμπαινε ρητά ζήτημα αντικατάστασης των σάπιων θεσμών που γεννούν και αναπαράγουν τα σκάνδαλα από άλλους, χωρίς βέβαια αυτό να σήμαινε την επαναστατική λύση που ζητάμε, ο κοινοβουλευτισμός αυτός της ληστείας και της ρεμούλας δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει και στο χρόνο θα κατέρρεε.

Το συμπέρασμα λοιπόν που βγαίνει και που είναι και η απάντηση μας στο ερώτημα του κ. Φ. είναι το εξής. Το άκυρο-17N, το λευκό ψηφοδέλτιο, η αποχή όχι μόνο δεν είναι παροπλισμός αλλά αντίθετα είναι και το μόνο «αντίπαλο» ψηφοδέλτιο.

Στο σημείο αυτό και επειδή ορισμένοι τσαρλατάνοι των «χαμαιτυπείων της σκέψης» παπαγάλησαν τις ανοησίες ενός δεξιού βουλευτή γράφοντας ότι η 17N πάει να «εισπράξει» όλα τα λευκά, άκυρα και την αποχή, λες και δεν ξέραμε ότι υπήρχαν πάντα, θυμίζουμε ότι εμείς ποτέ δεν είπαμε κάτι τέτοιο. Εμείς απλώς είπαμε ότι σήμερα η σωστή θέση είναι το σαμποτάρισμα των «εκλογών» που μπορεί να εκφραστεί με άκυρο-17N, λευκό, αποχή, χωρίς βέβαια ποτέ να διανοηθούμε ότι όλα αυτά τα ψηφοδέλτια είναι δικά μας.

Τέλος ο κ. Φ. απορεί γιατί η προκήρυξη μας αφήνει την αίσθηση ότι βρισκόμαστε στα πρόθυρα επανάστασης. Κατ' αρχή εμείς ποτέ δεν είπαμε κάτι τέτοιο. Λέμε ότι μόνο η επαναστατική λύση μπορεί να δώσει μια διέξοδο στη γενικευμένη κρίση πολιτική, οικονομική, κοινωνική, πολιτισμική, θεσμική που μαστίζει την Ελληνική κοινωνία. Ότι ούτε η Δικαιοσύνη, ούτε η Βουλή, ούτε οι εκλογές μπορούν να τη δώσουν. Για τις δύο πρώτες, θα πρέπει να συμφωνεί και ο ίδιος ότι δεν μπορούν να δώσουν λύσεις. Σύντομα θ' αντιληφθεί ότι ούτε οι εκλογές θα τη δώσουν.

Επί της ουσίας όμως διαφωνούμε και αλλού. Η διάκριση επαναστατικής κρίσης και μη δεν έχει θέση στις σημερινές αναπτυγμένες κοινωνίες, αφού τόσο ο Μάης του 68 όσο και το φθινόπωρο 68-69 στην Ιταλία που ήταν μείζονες κοινωνικές κρίσεις, επαναστατικού χαρακτήρα που συγκλόνισαν συνθέμελα αυτές τις κοινωνίες, έλαβαν χώρα σε περίοδο ευημερίας και μετά από 25 χρόνια διαρκούς οικονομικής μεγέθυνσης και σε κοινωνίες υπεραναπτυγμένες, με τις οποίες η σημερινή Ελλάδα έχει πολύ μικρή σχέση. Και έχει χυθεί πάρα πολύ μελάνι για το ζήτημα ότι κανένας απ' τους κοινωνιολόγους των δεκαετιών 50-60 όχι μόνο δεν τις είχε προβλέψει, αλλά τις είχαν διαγράψει απ' τον ορίζοντα αυτών των μοντέρνων καταναλωτικών κοινωνιών.

Αθήνα 17-5-89 Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Υ.Γ. Επειδή τόσο η δραστηριότητα μας όπως και οι θέσεις της 17N χαλάνε τη σούπα των «εκλογών», αναπτύσσεται τελευταία μια έντονη και πολύπλευρη εκστρατεία ψευδολογίας και κατασυκοφάντισης της 17N από διάφορα κέντρα, που προβλέπουμε να συνεχιστεί και να ενταθεί. Γι' αυτό θα θυμήσουμε εδώ τι γράφαμε στο παρελθόν: «Από δω και πέρα, για οποιοδήποτε ανυπόγραφο άρθρο, στο οποίο α) υπάρχει λάσπη, συκοφαντία, ολοφάνερα ψέματα που πλασάρονται απ' τους μπάτσους, β) μας αποδίδονται προβοκατόρικα ενέργειες με τις οποίες όχι μόνο δεν έχουμε καμιά σχέση, όπως γνωρίζει όλος ο τύπος, αλλά κι έχουμε καταδικάσει μερικές φορές, γ) παρουσιάζονται φράσεις ξεκομμένες από τα συμφραζόμενα αλλοιώνοντας την έννοια και το περιεχόμενο, θα θεωρούμε υπεύθυνο αυτής της απάτης τον ιδιοκτήτη της εφημερίδας, το διευθυντή σύνταξης ή αρχισυντάκτη, τον αστυνομικό συντάκτη. Δεν μιλάμε βέβαια για πολιτική κριτική και πολεμική.

[Επεξεργασία] 1989-05-30 Απάντηση σε Φίλια [B']

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 30-5-89

Σε νέο άρθρο του ο κ. Φ. θέλοντας ν' ανταπαντήσει στην απάντησή μας, διαστρεβλώνει τις απόψεις μας σε δύο σημεία. Πρώτο, ισχυρίζεται ότι εμείς δεχόμαστε ρητά ότι σήμερα δεν υπάρχει επαναστατική προοπτική. Είναι φανερό στον καθένα που διαβάσει με κάποια προσοχή τα κείμενα μας ότι εμείς ποτέ δεν στηρίξαμε κάτι τέτοιο. Εμείς διατυπώσαμε τη θέση ότι η διάκριση, που έμμεσα ο κ. Φ. δέχεται, αφού μας απευθύνει αυτό τον ψόγο, ανάμεσα σε επαναστατική περίοδο και μη, ίσχυε για τις καπιταλιστικές κοινωνίες μέχρι την οικονομική κρίση του 30, αλλά σήμερα δεν ισχύει και είναι ξεπερασμένη. Κι αυτό γιατί τόσο ο Μάης 68 στη Γαλλία όσο και το φθινόπωρο 68-69 στην Ιταλία, που ήταν μείζονες κοινωνικές κρίσεις επαναστατικού χαρακτήρα όχι απλά «ξεσκεπάσματα» —μόνο στη Γαλλία είχαμε το κράτος παράλυτο για ένα μήνα, 10 εκατομμύρια εργάτες σε απεργία και καθημερινές γενικές συνελεύσεις εργαζομένων με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας που πρότειναν, συζητούσαν και αποφάσιζαν νέες μορφές κοινωνικής οργάνωσης — συνέβησαν σε περίοδο συνεχούς οικονομικής μεγέθυνσης και ευημερίας κι ενώ οι πάντες όπως και οι κοινωνιολόγοι τις είχαν σβήσει απ' τον ορίζοντα αυτών των καταναλωτικών κοινωνιών. Κατά συνέπεια τέτοιες μείζονες κρίσεις είναι σήμερα δυνατές και πιθανές, σ' οποιαδήποτε αναπτυγμένη δυτική καπιταλιστική χώρα και ακόμη περισσότερο στην Ελλάδα. Το καθήκον λοιπόν της επαναστατικής αριστεράς είναι να προετοιμαστεί πολύπλευρα αναφορικά με μια τέτια προοπτική και όχι να στηρίζει τον καπιταλισμό. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι όλα τα ένοπλα κοινωνικά κινήματα στη Δυτική Ευρώπη, είτε στη Γερμανία, είτε στη Γαλλία, είτε στην Ιταλία αναπτύχθηκαν ακριβώς μετά το 68-69.

Η συλλογιστική ακόμη του κ. Φ., ότι ο κοινοβουλευτισμός είναι φορσέ, είναι λαθεμένη γιατί βασίζεται στη σύγχυση ανάμεσα στον κοινοβουλευτισμό στο γενικό πολιτικό σύστημα που μπορεί κάποιος να δέχεται και τον συγκεκριμένο σημερινό κοινοβουλευτισμό τον οποίο μπορεί να απορρίπτει. Αποδείχτηκε σήμερα ότι ο σημερινός κοινοβουλευτισμός διαθέτει μια σειρά από θεσμούς, τους οποίους εκμεταλλεύονται οι απατεώνες πολιτικοί τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και της ΝΔ για να κλέβουν τη χώρα ατιμώρητα. Επαναστατικό λοιπόν κόμμα, όπως και σοσιαλδημοκρατικό ή ρεφορμιστικό της αριστεράς, θα μπορούσε κάλλιστα να προτείνει την αλλαγή ή τη μετατροπή του, με ορισμένες θεσμικές μεταρρυθμίσεις υποστηρίζοντας έτσι έναν άλλο κοινοβουλευτισμό. Υπογραμμίζουμε εδώ ότι εμείς κάθε άλλο παρά υποστηρίζουμε κάτι τέτοιο, αλλά αυτό είναι θεωρητικά και πρακτικά

δυνατό στα πλαίσια μιας ρεφορμιστικής πολιτικής που ακολουθούν όσοι συμμετέχουν στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι. Γιατί άλλος ήταν ο κοινοβουλευτισμός του Γαλλικού Συντάγματος του 1793, άλλος αυτός της 5ης Γαλλικής Δημοκρατίας, άλλος ο δικός μας κλπ. Το γεγονός λοιπόν ότι κάποιος αποδέχεται το καθεστώς της κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας δεν σημαίνει ότι αυτός είναι εξαναγκασμένος, «φορσέ», να στηρίζει το συγκεκριμένο σήμερα κοινοβουλευτισμό της ληστείας, της σήψης, της διαφθοράς και να μην αγωνίζεται για την αλλαγή του με κάποιον άλλο.

Άρα λοιπόν οι επιλογές τις οποίες ο κ. Φ. παρουσιάζει απλοϊκίστικα σαν δύο ή κοινοβουλευτισμός ή δικτατορία δεν είναι δύο αλλά τέσσερις: 1) ο σημερινός κοινοβουλευτισμός ληστείας-σκανδάλων, 2) ένας άλλος κοινοβουλευτισμός με θεσμικές αλλαγές, 3) η επαναστατική ανατροπή που υποστηρίζουμε και που "σήμερα εκφράζεται με άκυρο-17N, λευκό, αποχή, 4) η δικτατορία που σήμερα αποκλείεται για πάρα πολλούς λόγους, και της οποίας τον κίνδυνο ορισμένοι εσκεμμένα υπερβάλλουν για να στηρίζουν το σημερινό καθεστώς.

Δεύτερο, όσον αφορά την άποψη του κ. Φ. ότι ο Συνασπισμός αποκλείεται να στηρίξει ένα «ευπρεπισμένο» ΠΑΣΟΚ γιατί «θ αντιδράσει η βάση αλλά και γιατί μια τέτοια πρακτική έχει προγραμματικά ξεκαθαριστεί» αλλά και την πρόσφατη απόφαση του Συνασπισμού ότι αποκλείει συνεργασία και στήριξη κυβέρνησης με «ανθρώπους που το όνομα τους ενεπλάκη στην υπόθεση σκανδάλων είτε με την έννοια ποινικών είτε με την έννοια κορυφαίων πολιτικών ευθυνών», έχουμε να πούμε τα εξής: Η απόφαση αυτή του Συνασπισμού είναι μια απόφαση χωρίς καμιά απολύτως αξία, χωρίς καμιά πρακτική συνέπεια, για τους εξής πολύ απλούς λόγους: στις «εκλογές» το ΠΑΣΟΚ είτε θα συντριβεί και τότε ο Παπανδρέου αναγκαστικά θα παραιτηθεί, είτε θα κερδίσει ή θάρθει δεύτερο αλλά κοντά στη ΝΔ. Σ' αυτήν όμως την περίπτωση ο Συνασπισμός έχοντας ένα ποσοστό περίπου 12% δεν θάχει απόλύτως καμιά δυνατότητα να βάλει όρους σ' ένα κόμμα με 38-42% των έγκυρων ψήφων. Κατά συνέπεια η απόφαση αυτή δεν σημαίνει απολύτως τίποτε και είναι μια χοντροειδής και πολιτικάντικη προσπάθεια παραπλάνησης των αριστερών ψηφοφόρων, αφού έχει σα στόχο ν' αποκρύψει τη στήριξη των απατεώνων είτε της ΝΔ είτε του ΠΑΣΟΚ, στην οποία οδηγείται θέλοντας και μη ο Συνασπισμός.

Εδώ και επειδή ο κ. Φ. μας κατηγορεί ότι χρησιμοποιούμε μια φορμαλιστική λογική, θα επαναλάβουμε όσα υποστηρίξαμε και τον παρακαλούμε να μας δώσει μια καθαρή και ξάστερη απάντηση. Ας υποθέσουμε ότι στις «εκλογές» κανένα απ' τα δύο μεγάλα κόμματα ΠΑΣΟΚ, ΝΔ δεν έχει απόλυτη πλειοψηφία, ότι δεν υπάρχει διάσπαση τους και ότι έδρες του Συνασπισμού προστιθέμενες σ' αυτές του ενός απ τα δυο κόμματα δίνουν πλειοψηφία εδρών στη Βουλή. Εμείς λέμε ότι θεωρητικά οι δυνατότητες πούχει ο Συνασπισμός είναι οι εξής:

1) να δώσει τις ψήφους του στο πρώτο κόμμα, ας πούμε στο ΠΑΣΟΚ (ή στη ΝΔ) 2) να δώσει τις ψήφους του στο δεύτερο κόμμα, δηλαδή στη ΝΔ (ή στο ΠΑΣΟΚ) 3) να μην τις δώσει σε κανένα επιτρέποντας να σχηματιστεί κυβέρνηση μειοψηφίας του ΠΑΣΟΚ (ή της ΝΔ), δηλαδή στηρίζοντας την.

Στην ουσία λοιπόν οι δυνατότητες είναι δύο: Ή ο Συνασπισμός θα συνεργαστεί και θα στηρίξει τους απατεώνες της ΝΔ ή αυτούς του ΠΑΣΟΚ, και έτσι η ψήφος στο Συνασπισμό δεν είναι υπέρ της κάθαρσης αλλά θα πάει έμμεσα κι απ' την πίσω πόρτα να στηρίξει είτε τη ΝΔ είτε το ΠΑΣΟΚ. Ποια άλλη λοιπόν δυνατότητα έχει ο Συνασπισμός;

Ας προσθέσουμε ότι η πάρα πάνω υπόθεση είναι ευνοϊκή για το Συνασπισμό αφού στην πάρα πάνω περίπτωση μη αυτοδυναμίας αυτός έχει τη δυνατότητα να παίξει κάποιο ρόλο ενεργητικό, κι ένα κόμμα που κατεβαίνει στις «εκλογές» ζητώντας την ψήφο του λαού οφείλει νάχει ξεκαθαρίσει πώς θα τη χρησιμοποιήσει σ' αυτήν την

ευνοϊκή περίπτωση, οφείλει να δεσμευτεί κι όχι να ποντάρει στην αυτοδυναμία ή τη διάσπαση του αντίπαλου.

Ο πάρα πάνω συλογισμός μας δεν είναι «φορμαλιστική λογική», ούτε αυθαίρετη εγκεφαλική κατασκευή. Είναι η λογική απόρροια της στρατηγικής της ρεφορμιστικής αριστεράς ΚΚΕ-ΕΑΡ, της άνευ όρων στήριξης του καθεστώτος. Αυτή η αριστερά είναι σήμερα πιασμένη στη μέγγενη αυτής της στρατηγικής απ' την οποία δεν μπορεί να ξεφύγει. Και επαναλαμβάνει τα ίδια —και πολύ μεγαλύτερα εδώ στην Ελλάδα— λάθη με αυτά του Γ.Κ.Κ. Γαλλίας του οποίου η πτώση σε 30 χρόνια από 28% σε 9% δεν είναι μόνο συνέπεια της συμμετοχής του ΓΚΚ στην κυβέρνηση των σοσιαλιστών αλλά της συνεχούς στρατηγικής της άνευ όρων στήριξης του καπιταλισμού. Την ίδια ακριβώς πορεία προς τη συρίκνωση όχι της αριστεράς, αλλά της ρεφορμιστικής αριστεράς ΚΚΕ-ΕΑΡ, ακολουθεί απ' το 75 και πέρα αλλά και ιδιαίτερα σήμερα ο ελληνικός ρεφορμισμός.

Ιδιαίτερα όμως σήμερα όπου βρισκόμαστε μπροστά σε μια θεσμική κρίση μεγάλων διαστάσεων αλλά και σε μια μαζική συνειδητοποίηση αυτού του γεγονότος, αυτή η στρατηγική συμμετοχής και στήριξης είναι σοβαρό πολιτικό λάθος όχι μόνο για τον κ. Φ. και άλλες προσωπικότητες της ευρύτερης αριστεράς αλλά και για ορισμένες πολιτικές ομάδες, για τους αποχωρήσαντες απ' το ΠΑΣΟΚ, για όλους όσοι ευθυγραμμίστηκαν με την πάρα πάνω πολιτική του Συνασπισμού, αλλά και για τις διάφορες ομάδες της αριστεράς όπως το ΚΚΕ εσωτ. ΑΑ, που συμμετέχουν σήμερα στο «εκλογικό» θέατρο.

Είναι σοβαρότατο όμως πολιτικό λάθος και για όλες τις ομάδες . της άκρας αριστεράς ΕΚΚΕ, ΚΚΕ μ-λ, Μ-Λ ΚΚΕ, ΑΣΚΕ, ΕΑΣ και λοιπά που, ενώ εδώ και χρόνια δεν κάνουν κανέναν απολύτως μαζικό πολιτικό ή κοινωνικό αγώνα ενάντια στο καθεστώς, τρέχουν να συμμετάσχουν στις «εκλογές», τη στιγμή που πρέπει να τις μποϊκοτάρουν, ν' αγωνιστούν εναντίον τους, για να χρησιμοποιήσουν τα πεντάλεπτα της τηλεόρασης, κι αδιαφορώντας για το αν έτσι οδήγησαν απ' το 75 και μετά στην καραγκιοζοποίηση της άκρας αριστεράς (με τα 0,0...%).

Και είναι ιδιαίτερα σοβαρό πολιτικό λάθος σήμερα, που για πρώτη φορά μετά το 75 είναι πια ορατή στον ορίζοντα η δυνατότητα μιας άλλης, διαφορετικής αριστεράς, μιας αριστεράς μάχης και αγώνα και όχι στήριξης του καθεστώτος.

Στην πάρα πάνω συζήτηση κι αντιπαράθεση μπήκε και μια εβδομαδιαία σατιρική εφημερίδα, χρησιμοποιώντας βέβαια τη γνωστή σημερινή μεθοδολογία της, το γνωστό σημερινό ήθος και ύφος της. Η εφημερίδα αυτή τα πρώτα χρόνια της έκδοσης της είχε να παρουσιάσει σποραδικά ορισμένα ενδιαφέροντα άρθρα, ενώ για αρκετά χρόνια στηρίζονταν στην κυριολεξία στο γνωστό γελοιογράφο. Τα τελευταία όμως χρόνια ο γελοιογράφος αποχώρησε και τα άρθρα αντικαταστάθηκαν από περιλήψεις και μεταφράσεις. Παράλληλα και επειδή ένα μέρος του αναγνωστικού της κοινού είναι ανένταχτοι της αριστεράς, που είναι αλλεργικοί στους αφορισμούς κι επιζητούν και διάλογο, ανέπτυξε ένα είδος πρωτότυπου «διάλογου», ένα καινούργιο πρωτοποριακό δημοσιογραφικό λόγο. Δημοσιογραφικό λόγο που εμείς ομολογούμε ότι δεν έχουμε ξανασυναντήσει ούτε στην Ελλάδα αλλά και ούτε στο εξωτερικό.

Για να μπορέσουμε να γίνουμε κατανοητοί, θα δώσουμε ένα απλό παράδειγμα αυτού του δημοσιογραφικού λόγου. Ας υποθέσουμε ότι κάποιος ισχυρίζεται ότι σε κάθε ορθογώνιο τρίγωνο ισχύει το Πυθαγόρειο θεώρημα. Η εφημερίδα μας για λόγους δικούς της και άσχετους μ' αυτό τον ισχυρισμό, θέλει να τον στραπατσάρει. Δεν μπορεί όμως να το κάνει με αφορισμό. Χρειάζεται διάλογο ή κάτι που να μοιάζει. Τι κάνει λοιπόν; Παρουσιάζει ένα άρθρο με τσιτάτα περισσότερο ή λιγότερο άσχετα με τον ισχυρισμό του και βάζει σε πηχιαίο τίτλο του άρθρου «Ο τάδε ισχυρίζεται ότι σε κάθε τρίγωνο ισχύει το Πυθαγόρειο θεώρημα», δέμα που χτυπάει βέβαια στο κύριο

σημείο του άρθρου. Το διαβάσει αυτός και λέει δεν μπορεί, θα παρανόησαν. Δεν θα διάβασαν καλά. Ξαναγράφει λοιπόν ο αφελής ότι σε κάθε ορθογώνιο τρίγωνο κλπ. κλπ. Τι κάνει τώρα η εφημερίδα μας. Παραθέτει ακριβώς αυτό που ισχυρίζεται, μέσα σε εισαγωγικά — για να δείξει ότι δεν τον διαστρεβλώνει— και προσθέτει αμέσως μετά υπογραμμίζοντας: «Είχαμε δίκη λοιπόν, αφού ομολογείς ρητά —γράφεις τρίγωνο— ότι σε κάθε τρίγωνο ισχύει το Πυθαγόρειο θεώρημα»!!! Πρόκειται για έναν πρωτότυπο διάλογο, για έναν μεγαλοφυή δημοσιογραφικό λόγο που ανοίγει νέους πλατιούς ορίζοντες στο χώρο της δημοσιογραφίας αλλά και της ανθρώπινης σκέψης.

Τώρα πια ο δημοσιογράφος μας, με τη συγκαταβατική μεγαλοψυχία του από καθέδρας ντόκτορα, αναλύει δια μακρών στο φουκαρά κουμπούρα ότι είναι λάθος άποψη του ότι σε «κάθε τρίγωνο ισχύει το Πυθαγόρειο θεώρημα». Αυτό όμως δεν του αρκεί, είναι ακούραστος και απαιτητικός με τον εαυτό του. Θέλοντας λοιπόν να προχωρήσει πάρα πέρα τις πρωτοποριακές του έρευνες, πέντε σειρές . πιο πέρα τον κατηγορεί για το αντίθετο ακριβώς πράγμα ξεπερνώντας βέβαια με άνεση που αρμόζει στις λαμπρές μεγαλοφυίες τη φαινομενική μόνο αντίφαση: κατηγορεί ότι ισχυρίζεται ότι στο ορθογώνιο τρίγωνο δεν ισχύει το Πυθαγόρειο θεώρημα και του δίνει βέβαια νέο μάθημα.

Εδώ, καλοπροαίρετε αναγνώστη, θα σκεφτείς σίγουρα: Δε μπορεί, θα υπερβάλουν. Δε μπορεί να γίνονται τέτοια πράγματα σήμερα και μάλιστα από εφημερίδα της αριστεράς. Δυστυχώς όμως γίνονται και πρόσεξε τη συνέχεια.

Η 17N έγραψε ότι στις «εκλογές» σωστή θέση είναι το σαμποτάρισμα των εκλογών που μπορεί να εκφραστεί είτε με άκυρο-17N, είτε με λευκό, είτε με αποχή, χωρίς βέβαια ποτέ να διανοηθεί ότι όλα αυτά τα ψηφοδέλτια είναι δικά της αφού ξέρει ότι λευκά, άκυρα και αποχή υπήρχαν πάντα. Εσκεμμένα δεν αλλάξαμε .ούτε λέξη, ούτε τόνο στα όσα γράψαμε, για να δείξουμε ότι αυτή η φράση είναι τελείως καθαρή για οποιοδήποτε καλόπιστο ξέρει απλή ανάγνωση. Για τη σατιρική και πρωτοποριακή όμως εφημερίδα η σημασία της είναι ακριβώς η αντίθετη. Γι' αυτό λοιπόν υπογραμμίζοντας «Ασφαλώς και η 17N πάει να "εισπράξει" όλα τα λευκά, άκυρα και την αποχή. Κι αυτό το λέει σαφέστατα και στις δύο εκλογικές προκηρύξεις της»!!! Ομολογείς λοιπόν αφού λες ρητά τρίγωνο.

Θα προσθέσουμε, αν και θάταν περιττό, ότι ο δημοσιογράφος Μπαρτζινόπουλος που πέρασε απ' τη σατιρική εφημερίδα, αλλά φαίνεται ότι δεν αφομοίωσε το ανώτερο πνεύμα της, διαφωνεί σ' αυτό το σημείο με τη σατιρική εφημερίδα, αφού γράφει στο «Έθνος» της Κυριακής 21-5 ακριβώς τα αντίθετα: «Είναι μάλιστα χαρακτηριστικό ότι (η 17N) έχει σπεύσει προκαταβολικά ν' αρνηθεί την υστερόβουλη σκέψη πως επιχειρεί να "εισπράξει" όλα τα λευκά, τα άκυρα και την αποχή».

Η επιτυχία όμως αυτή δεν είναι αρκετή στο δημοσιογράφο μας. Πέντε λοιπόν γραμμές πιο κάτω, κι αφού μας έχει κατηγορήσει ότι πάμε να εισπράξουμε όλα τα ψηφοδέλτια που δεν μας ανήκουν, αλλάζει γραμμή πλεύσης κατά 180 μοίρες και σε πλήρη αντίφαση με όσα λέει πριν, μας κατηγορεί για το αντίθετο ακριβώς πράγμα ότι δηλαδή δεν δεχόμαστε σαν δικά μας το μέρος αυτών των άκυρων, λευκών, αποχής, κι ακόμη ότι δεν δεχόμαστε σαν δικά μας ούτε τα άκυρα- 17N!!!

Σε κάθε ορθογώνιο τρίγωνο λοιπόν δεν ισχύει το Πυθαγόρειο θεώρημα.

Όταν λέγαμε τέλος πέρσυ ότι έχουμε αγανακτήσει και ότι μας προκαλεί αηδία το θέαμα των διάφορων 50άρηδων πρώην ΕΔΑϊτών, που ενώ σήμερα κολυμπούν με δεινότητα χελιού μέσα στα βρώμικα βαλτόνερα της εξουσίας, καλύπτουν αυτή την πρακτική με το αριστερό παρελθόν τους, ο ίδιος δημοσιογράφος έδινε την εξής

καταπληκτική απάντηση γεμάτος ικανοποίηση για την εξυπνάδα του: «Κακό δεν ήταν για ένα νέο του 60 νάναι στην ΕΔΑ, και τι άλλο μπορούσε να κάνει»!!!

Αυτό το λαμπρό δημοσιογραφικό λόγο αγνοούσαν βέβαια οι κουτόφραγκοι δημοσιογράφοι του Μπαλζάκ και δεν αμφιβάλουμε ότι αν ζούσε σήμερα θα του αφιέρωνε νέους τόμους της «Ανθρώπινης Κωμωδίας». Ας βρούνε λοιπόν άλλοι τις κατάλληλες λέξεις που αρμόζουν για να τον χαρακτηρίσουν, γιατί εμείς ομολογούμε ότι αδυνατούμε.

Όσα βεβαια γραφούμε εδώ, αναφέρονται μονό στη γνωστή εβδομαδιαία εφημερίδα, αφού είναι γνωστό ότι αυτή δεν έχει καμία σχέση με το ΚΚΕ, όπως η Αυριανή έχει σχέση με το ΠΑΣΟΚ και ο Ελεύθερος Τύπος με τη ΝΔ.

Μ' αυτόν λοιπόν τον πρωτοποριακό δημοσιογραφικό λόγο πρέπει κάποιος νάναι το άκρον άωτον της αφέλειας, για να πιστέψει ότι η κριτική του κ. Φ. απ' τη σατιρική εφημερίδα έγινε λόγω της θέσης του «για τους φαντάρους και τις αυτοκτονίες τους», όπως γράφει μέσα σε παρένθεση, ότι έγινε από θέση άκρας αριστεράς όπως προσπαθεί μάταια να την παρουσιάσει. Όταν μάλιστα στις 16-12-88 η ίδια εφημερίδα κατακεραύνωσε την κυβέρνηση και τον υπουργό Δικαιοσύνης Ρώτη γιατί απελευθέρωσαν τον Παλαιστίνιο αγωνιστή Οζάμα και έτσι δημιούργησε προβλήματα στις σχέσεις της Ελλάδας με τους Νατοϊκούς συμμάχους της, χαρακτηρίζοντας ηλίθια την απελευθέρωση. Προκύπτει κατά συνέπεια το ερώτημα γιατί έγινε αυτή η επίθεση ενάντια στον κ. Φ.

Όπως είπαμε και πιο πάνω η ρεφορμιστική αριστερά ΚΚΕ-ΕΑΡ διανύει σήμερα την τελευταία φάση της πορείας προς τη συρρίκνωση της. Αυτό κρύβεται επιμελώς σήμερα πίσω απ' το γεγονός της σχεδόν σίγουρης αύξησης των εδρών, που θάναι όμως συνέπεια της αλλαγής του εκλογικού νόμου και όχι της ανάλογης αύξησης των ψήφων της. Ο καθένας αντιλαμβάνεται ότι αν σε μια υπερ-ευνοϊκή γι' αυτήν κατάσταση σαν τη σημερινή, με πελώρια σκάνδαλα, κρίση θεσμών και χρεωκοπία του ΠΑΣΟΚ, δεν αυξήσει αισθητά τις ψήφους της, αυτό θα σημαίνει ότι ο ρεφορμισμός απέτυχε οικτρά, ότι μπήκε οριστικά στη γωνία της πολιτικής ζωής, ότι πέτυχε πια τον άθλο να πάρει ένα κίνημα που αντιπροσώπευε τουλάχιστον το 35% του ελληνικού λαού και να το κατεβάσει γύρω στα 10%, επαναλαμβάνοντας την επιτυχία του ΚΚΓ. Αυτή λοιπόν τη στιγμή πίσω απ' τις δήθεν κραυγές θριάμβου του Συνασπισμού υπάρχει η ανήσυχη συνείδηση ότι παίζεται το παν, παίζεται το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του ρεφορμισμού, παίζεται το μέλλον της σημερινής ηγεσίας του.

Παράλληλα είναι η πρώτη φορά στη μεταπολίτευση που παρουσιάζεται το φαινόμενο μιας μαζικής πολιτικής στάσης ενάντια στο καθεστώς και τους θεσμούς που εκφράζεται σήμερα στις «εκλογές» με το άκυρο, το λευκό, την αποχή. Είναι η πρώτη φορά που γίνεται ορατή στον ορίζοντα η δυνατότητα για μια άλλη αριστερά, μια μαζική και φερέγγυα αριστερά πάλης και αγώνα και όχι στήριξης του καθεστώτος. Η ενδεχόμενη υλοποίηση αυτής της δυνατότητας θα σημαίνει το οριστικό τέλος όχι της αριστεράς, αλλά των σημερινών ηγεσιών της και την αναγέννηση πάνω σε μια άλλη πολιτική βάση. Αυτό το επικίνδυνο ενδεχόμενο πρέπει να καταπολεμηθεί σήμερα, πριν πάρει σάρκα και οστά, πριν είναι αργά. Έτσι αναπτύσσεται σήμερα μια εκστρατεία κατασυκοφάντησης, χυδαιολογίας, ιδεολογικής τρομοκρατίας ενάντια σ' όλους αυτούς που προβληματίζονται, που δέχονται να συστήσουν μια τέτοια δυνατότητα. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσεται τόσο η ψευδολογία και κατασυκοφάντηση της 17N, ότι πάει να εισπράξει όλα τα λευκά, άκυρα, την αποχή, η επίθεση ενάντια στο Φίλια που απευθύνεται και στις άλλες προσωπικότητες και ομάδες της αριστεράς, αλλά και οι χυδαιολογίες ενάντια σε επώνυμους όπως ο Αξελός και ο Νταλάρας που έκφρασαν έναν προβληματισμό σχετικά με το λευκό.

Η επίθεση λοιπόν ενάντια στο Φίλια δεν απευθύνεται μόνο σ' αυτόν και λέμε με απλά λόγια. Δεν έχετε το δικαίωμα εσείς ν' ανοίγετε διάλογο με τη 17N, να της προτείνετε έμμεσα να υποδείξει ποιοι πρέπει να ψηφιστούν στα ψηφοδέλτια της αριστεράς. Γιατί αυτό σημαίνει ότι αναγνωρίζεται τη 17N σαν πολιτικό της αριστεράς, σαν πολιτικό πρόσωπο της οποίας ο λόγος έχει μια αξιοπιστία στο χώρο της αριστεράς. Αριστερά όμως είμαστε μόνο εμείς, το ΚΚΕ-ΕΑΡ. Μόνο με μας θα κάνετε διάλογο, με μας θα συνεργάζεστε. «Διάλογο» με τη 17N θα κάνουμε μόνο εμείς με τους «δημοσιογράφους» μας, αλλά όχι να τον πάρете και σοβαρά και να ανοίξετε και σεις πραγματικό διάλογο, ενώ δεν γνωρίζετε καν τη μεθοδολογία της μεγαλοφυούς δημοσιογραφίας. Όποιον λοιπόν τον τολμήσει, ακόμη κι αν συνεργάζεται πολιτικά μαζί μας και είναι υποψήφιος στις λίστες μας, θα τον χτυπήσουμε άγρια πολιτικά, εμποδίζοντας έτσι την εκλογή του, θα του θυμίσουμε τα παλιά του λάθη, θ' αφήσουμε να πλανώνται στον ορίζοντα τα υπονοούμενα-ρετσινιές, όχι οι παλιές αναχρονιστικές ρετσινιές πούλεγαν είσαι τάδε, αλλά οι μοντέρνες με τη μορφή ερωτηματικών, που λένε π.χ. για το Φίλια: «πώς θα χαρακτηριζε κανένας κάποιον άλλον, αν έκανε ΤΕΤΙΑ (ας μη τη χαρακτηρίσουμε) πρόταση». Όποιος λοιπόν δεν κάτσει στ' αυγά του, σαν καλό παιδάκι θάχει ν' αντιμετωπίσει τον άλφα ή βήτα χαρακτηρισμό μας. Ας βρει μόνος του ποιος θάνατο. Αυτό βέβαια δεν λέγεται μοντέρνος σταλινισμός.

Αλλά και η αντιμετώπιση του Νταλάρα, νομίζουμε ότι τα λέει όλα. Ο Νταλάρας είχε το κουράγιο να εκφράσει έναν ορισμένο προβληματισμό σχετικά με την πολιτική κατάσταση και τις «εκλογές», χωρίς βέβαια να προτείνει ρητά τίποτε. Την επομένη, οι μεν δημοκρατικές λεγόμενες εφημερίδες αποσιώπησαν εντελώς τη συνέντευξη και δεν ανέφεραν λέξη γι' αυτήν, ενώ μας βομβάρδισαν επί μέρες και βδομάδες με τις δηλώσεις του Σαββόπουλου, οι δετής αριστεράς έπесαν να τον κατασπαράξουν, αναγκάζοντας τον να δημοσιεύσει δήλωση την επομένη ότι πρότεινε το λευκό στη συνέντευξη. Δήλωση που δημοσίευσαν όλες οι εφημερίδες αλλά χωρίς πάλι ν' αναφέρουν λέξη απ' τη συνέντευξη. Όταν λοιπόν ο επώνυμος δημοφιλής Νταλάρας έχει τέτλια αντιμετώπιση επειδή απλά αρνήθηκε το ρόλο χειροκροτητή του Συνασπισμού, χωρίς καν να προτείνει λευκό, ο καθένας μας αντιλαμβάνεται τι χυδαιολογία και ιδεολογική τρομοκρατία θ' αντιμετωπίσει ο οποιοσδήποτε βγει να υποστηρίξει ανοιχτά το λευκό ή το άκυρο.

Τελειώνοντας λοιπόν θ' απευθυνθούμε στους ανέταχτους, τους αναποφάσιστους της αριστεράς, αλλά και σε κάθε αγωνιστή της ευρύτερης αριστεράς και της άκρας αριστεράς. Σήμερα όλοι λένε ότι καταδικάζουν το Σταλινισμό. Όλοι μιλάνε για δημοκρατικές διαδικασίες, για διάλογο, για σεβασμό της αντίθετης άποψης, της διαφωνίας. Όλοι καταδικάζουν τη χυδαιολογία και την ιδεολογική τρομοκρατία όσων διαφωνούν. Η αξία όλων αυτών των ωραίων αρχών συνίσταται στην υλοποίηση τους στην πράξη και όχι στην αναφορά τους στα λόγια.

Πάρα πάνω σου δώσαμε τρία παραδείγματα αποκαλυπτικά. Ο δημοσιογραφικός λόγος της σατιρικής εφημερίδας της αριστεράς για τη 17N. Η πολιτική επίθεση που δέχτηκε ο κ. Φ. επειδή άνοιξε διάλογο με τη 17N, η επίθεση που δέχτηκε απ' την άριστερά ο Νταλάρας επειδή δεν ευθυγραμμίστηκε με το Συνασπισμό.

Σκέψου λοιπόν και στοχάσου πόσο οι πάρα πάνω αρχές λείπουν σήμερα στην αριστερά, σκέψου αν δεν αναφέρονται για το «θεαθήναι», όπως θάλεγε και ο κ. Φ., σκέψου τι θάχει ν' αντιμετωπίσει οποιοσδήποτε τολμήσει να εκφράσει την παραμικρή ουσιαστική πολιτική διαφωνία. Σκέψου αν όλα αυτά συνιστούν δημοκρατικές διαδικασίες, διάλογο, αντισταλινική συμπεριφορά.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα 30-5-89

Φειγβολάν

[Επεξεργασία] 1989-06-09 Φειγβολάν

ΨΗΦΟ ΣΕ ΝΔ-ΠΑΣΟΚ ΣΗΜΑΙΝΕΙ:

Ναι είμαι ηλίθιος συνεχίστε να με κλέβετε

ΨΗΦΟ ΣΤΟ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟ ΣΗΜΑΙΝΕΙ:

Δίνω εν λευκώ την ψήφο μου σ' αυτούς που στηρίζουν τους απατεώνες σ' αυτούς που τα κάνουν πλακάκια μαζί τους πίσω απ την πλάτη μου

ΑΚΥΡΟ-17Ν ΛΕΥΚΟ ΑΠΟΧΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ:

Αποδοκιμάζω ενεργά τόσο τους κλεφτές όσο και τα κολλητήρια που τους στηρίζουν πολιτικά Σας ξέρω σαν κάλπικες δεκάρες σας έχω στη μπούκα Σε οποία πολιτική λιτότητας θαμαι σκληρός αντίπαλος κι εχθρός Σας αρνούμαι το δικαίωμα να μιλάτε εν ονόματι μου Είμαι αντίθετος στον κοινοβουλευτισμό της ληστείας της σήψης της διαφθοράς του εμπαιγμού του ξεπουλήματος της χώρας

ΑΚΥΡΟ 17Ν, ΛΕΥΚΟ, ΑΠΟΧΗ ΣΤΙΣ «ΕΚΛΟΓΕΣ» ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ

[Επεξεργασία] 1989-06-20 Φειγβολάν

ΝΔ - ΠΑΣΟΚ = ΣΚΑΝΔΑΛΑ - ΡΕΜΟΥΛΑ - ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΤΩ ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ ΚΑΤΩ ΟΙ ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΑΤΩ ΟΙ ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΦΑΥΛΟΙ ΔΙΚΑΣΤΕΣ ΚΑΤΩ ΟΙ ΨΕΥΤΕΣ ΚΑΙ ΠΟΥΛΗΜΕΝΟΙ ΚΟΝΤΥΛΟΦΟΡΟΙ Για τη ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ και το ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΤΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] 1989-07-03 Καταγγελία ΝΔ-ΣΥΝ

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 3-7-89

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ-ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ-ΚΑΛΕΣΜΑ

Η κυβέρνηση ΝΔ-Συνασπισμου με πρωθυπουργό τον Τζανετάκη, δεν είναι κυβέρνηση ενός ανεξάρτητου δήθεν πολιτικού της Δεξιάς, αλλά κυβέρνηση υπό τον Μητσοτάκη αφού ο Τζανετάκης δεν έχει καμία ανεξάρτητη πολιτική οντότητα και είναι απλά αχυράνθρωπος του Μητσοτάκη. Η επιλογή του επιχειρεί να συσκοτίσει το γεγονός ότι ο Συνασπισμός υποστηρίζει μια κυβέρνηση της οποίας το πραγματικό κέντρο εξουσίας είναι ο Μητσοτάκης και η ηγετική του ομάδα.

Η στήριξη και συμμετοχή του Συνασπισμού σε μια κυβέρνηση ΝΔ με πραγματικό κέντρο εξουσίας το Μητσοτάκη, αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες πολιτικές απάτες σε βάρος της εργατικής τάξης και του λαού μας. Οι 850.000 ψήφοι που δόθηκαν δήθεν για την κάθαρση και υπέρ του α ή β τύπου σοσιαλισμού, υποκλέπονται για να στηρίζουν, από την πίσω πόρτα, μια κυβέρνηση των απατεώνων της Ν.Δ. που βαρύνονται για σκάνδαλα και απάτες εξίσου αν όχι βαρύτερα απ' αυτό του Κοσκωτά, όπως αυτό των προβληματικών, όπου μια χούφτα πολιτικών της ΝΔ και καπιταλιστών έκλεψαν ένα τρισεκατομμύριο σε σημερινές δραχμές από τη χώρα. Ούτε ένας απ' τους ψηφοφόρους της βάσης του Συνασπισμού δεν πιστεύει ότι μπορεί να κάνει «κάθαρση» και η βύρση αυτής της κυβέρνησης σε κυβέρνηση «κάθαρσης» αποτελεί μέρος του όλου εμπαιγμού και της εξαπάτησης των ψηφοφόρων.

Συνάμα η στήριξη και συμμετοχή του Συνασπισμού στην κυβέρνηση ΝΔ αποτελεί ένα παγκόσμιο μνημείο πολιτικού αμοραλισμού, μακιαβελισμού, αντιδημοκρατικότητας, πρωτοφανείς όχι μόνο για τη χώρα αλλά για όλη την Ευρώπη και τον κόσμο ολόκληρο. Γιατί μπορεί βέβαια και σε άλλες χώρες οι κομμουνιστές να υποστήριζαν δεξιά ή άλλα κόμματα, αλλά είχαν την εντιμότητα και το θάρρος να το δηλώσουν προεκλογικά, να δεσμευθούν μπροστά στους ψηφοφόρους που γνώριζαν ότι ψηφίζοντας ΚΚ ψηφίζουν υπέρ της συνεργασίας με τη δεξιά ή με το τάδε κόμμα. Ενώ εδώ οι ηγεσίες του Συνασπισμού δήλωναν ότι αποκλείεται να συνεργαστούν είτε άμεσα είτε έμμεσα με τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ. Με την πολιτική λοιπόν αυτή απάτη, ο Συνασπισμός εισέρχεται ορμητικά στο κλαμπ των απατεώνων πολιτικών της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ και καθίσταται τελείως αφερέγγυος και αναξιόπιστος. Κανένας πια δεν πιστεύει ότι οι υπουργοί του θα κάνουν «κάθαρση».

Η 17Ν δεν εκπλήσσεται γι' αυτή τη συμπεριφορά της ηγεσίας του Συνασπισμού αφού εδώ και χρόνια προειδοποιεί το λαό για το ήθος και το ύφος αυτών των ανθρώπων, που πιπιλίζουν νυχθημερόν αυτές τις λέξεις, για να κρύψουν ακριβώς την απουσία τους. Η 17Ν υπήρξε ο μόνος πολιτικός χώρος που πρόβλεψε ρητά τη χυδαία και ξετσιπίωτη εξαπάτηση των αριστερών ψηφοφόρων απ την ηγεσία του Συνασπισμού. Στις δύο τελευταίες προκηρύξεις της 17ης και 30ης Μάη, γράφαμε επί λέξει: «Στην ουσία οι δυνατότητες πούχει ο Συνασπισμός είναι δύο. Ή θα συνεργαστεί και θα στηρίξει τη ΝΔ ή το ΠΑΣΟΚ, και έτσι η ψήφος στο Συνασπισμό δεν είναι υπέρ της κάθαρσης αλλά θα πάει έμμεσα κι απ' την πίσω πόρτα να στηρίξει είτε τους απατεώνες της ΝΔ είτε τους απατεώνες του ΠΑΣΟΚ».

Με τη στήριξη και συμμετοχή τέλος, οι 850.000 ψήφοι που υποκλέπονται δίνονται εν λευκώ στο θύτη, τη ΝΔ, για να επιχειρηθεί ο εξαγνισμός των απατεώνων πολιτικών της, μέσω της στήριξης από το θύμα της, την εργατική τάξη. Πρόκειται δηλαδή για άνευ όρων παράδοση της εργατικής τάξης στην άρχουσα λούμπεν μεγαλοαστική τάξη των Σκαλιστήρηδων, Στράτων, Τσάτσων, Κιοσέογλου και σία, για πλήρες ξεπούλημα του εργατικού κινήματος.

Καταγγέλλουμε με την πιο μεγάλη δύναμη τις ηγεσίες Φλωράκη-Κύρκου σαν υπεύθυνες γι' αυτή την πρωτοφανή πολιτική απάτη σε βάρος των ψηφοφόρων της αριστεράς, γι' αυτήν τη σταλινικού τύπου ποδηγέτηση τους, γι' αυτό το νέο ξεπούλημα της εργατικής τάξης.

Τις καταγγέλλουμε μπροστά στην ιστορία του εργατικού κινήματος ότι δεν σεβάστηκαν τους πολύχρονους σκληρούς ηρωικούς αγώνες, ότι δεν σεβάστηκαν το όνομα αυτών που αγωνίστηκαν, εξορίστηκαν, βασανίστηκαν. Δεν σεβάστηκαν ούτε και το αίμα του Μπελογιάννη, του Πλουμπίδη και των χιλιάδων εκτελεσθέντων. Δεν σεβάστηκαν αυτούς που έπεσαν για το Σοσιαλισμό και όχι για να στηρίζουν ποτέ τους διάφορους Τσάτσους.

Καλούμε τους αγωνιστές, κομμουνιστές της βάσης του ΚΚΕ, τους νεολαίους της ΚΝΕ να προβληματιστούν απ' αυτήν την απατη-ξεπούλημα και να συνειδητοποιήσουν ότι όπως διδάσκει η διαλεκτική, οι κοινωνίες, τα κόμματα, τα πρόσωπα μέσα σε ορισμένες συνθήκες, εξελίσσονται, μεταβάλλονται, αλλάζουν και μερικές φορές καταλήγουν στο αντίθετο απ' αυτό που ήταν. Ο Φλωράκης και ο Κύρκος κάποτε, στις δεκαετίες 40-50, ήταν αγνοί αγωνιστές, στην υπηρεσία της εργατικής τάξης. Για το Φλωράκη των δεκαετιών 40 και 50 έχουμε το μεγαλύτερο σεβασμό και του βγάζουμε το καπέλο. Σήμερα όμως οι ηγεσίες του ΚΚΕ και της ΕΑΡ είναι το δεκανίκι του ελληνικού λούμπεν καπιταλισμού και τόσο ο Φλωράκης όσο και ο Κύρκος εξυπηρετούν τα συμφέροντα της κομματικής γραφειοκρατίας και όχι της εργατικής τάξης, με την οποία βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση.

Για το σημερινό λοιπόν Φλωράκη έχουμε τη μεγαλύτερη περιφρόνηση για τη κατάντια του. Κι αυτό το παρόν είναι που μετράει κι όχι το παρελθόν.

Όσο για την ΕΑΡ τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Πρόκειται για ένα ιδιότυπο κόμμα στελεχών χωρίς βάση που ενώ έχει δεξιές φιλελεύθερες (όχι με την έννοια του νεοφιλελευθερισμού) αστικές θέσεις κι επομένως δεν έχει κανένα πρόβλημα για συνεργασία με τη δεξιά του Μητσοτάκη, αυτές οι δεξιές θέσεις συμβαδίζουν με έντονη σταλινική μεθοδολογία, λόγω των καταβολών της ηγεσίας του. Ένα τέτιο ρεσιτάλ σταλινικής ποδηγέτησης των αριστερών ψηφοφόρων της βάσης, έδωσε ο Κύρκος όλες αυτές τις ημέρες. Άλλωστε δεν πάει καιρός που αυτοί οι ηγέτες μας παρουσίαζαν σαν μοντέλο ανεξάρτητου σοσιαλισμού το στυγνό καθεστώς του Τσαουσέσκου. Όπως ακριβώς το ΠΑΣΟΚ και ο Παπανδρέου γελοιοποίησαν και δυσφήμισαν την έννοια του Σοσιαλισμού, έτσι και ο Κύρκος και η ΕΑΡ γελοιοποίησαν και δυσφήμισαν τις έννοιες της δημοκρατίας με την εξαπάτηση 850.000 ψηφοφόρων της αριστεράς, αλλά και τις έννοιες των εσωκομματικών δημοκρατικών διαδικασιών και της άμεσης δημοκρατίας, με το δήθεν Διαρκές Συνέδριό τους, που συνήλθε με 700 μέλη και αποφάσισε σε μερικές ώρες (!!!) για «ζητήματα στρατηγικής φύσης του κινήματος». Μόνο πατριάρχες του σταλινισμού θα μπορούσαν να πετύχουν τέτιο άθλο.

Καλούμε λοιπόν τα μέλη της βάσης του ΚΚΕ, της ΚΝΕ ν' αποχωρήσουν απ' το ΚΚΕ δεκανίκι του καπιταλισμού και ν' αναλάβουν συγκεκριμένες πρωτοβουλίες στη βάση για τη μορφοποίηση και δημιουργία μιας άλλης αριστεράς αγώνα. Καλούμε όλους τους αριστερούς ενταγμένους ή ανένταχτους ν' αναλάβουν παρόμοιες πρωτοβουλίες. Αυτό δεν είναι ρητορικό σχήμα από μέρους μας, αλλά το πρωταρχικό καθήκον σήμερα όλων των αριστερών. Γιατί υπάρχει άμεσος κίνδυνος πια, μετά την απάτη-ξεπούλημα του Συνασπισμού, λόγω απουσίας άλλου φερέγγυου φορέα της αριστεράς, το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου της αριστεράς, που θα εγκαταλείψει το Συνασπισμό, να στραφεί προς το ΠΑΣΟΚ κι αντί για τη διάλυση του να το δούμε να απορροφάει αυτόν τον κόσμο και να ξαναπροβάλλει απειλητικό.

Η δημιουργία λοιπόν ενός φερέγγυου δυναμικού φορέα μιας άλλης αριστεράς μετά τη χρεωκοπία-απάτη-ξεπούλημα του Συνασπισμού, είναι το κύριο καθήκον όλων των αριστερών σήμερα.

Αθήνα 3-7-89 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] Μπακογιάννης

[Επεξεργασία] 1989-09-18 Μπακογιάννης [Α']

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 18-9-89

ΑΡΧΙΣΕ Η ΚΑΘΑΡΣΗ

Στις 3 Ιούλη αμέσως μετά τη δημιουργία της κυβέρνησης Τζανετάκη, σε ανακοίνωση μας στον τύπο υποστηρίζαμε: «η στήριξη και συμμετοχή του Συνασπισμού σε μια κυβέρνηση ΝΔ με πραγματικό κέντρο εξουσίας το Μητσοτάκη, αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες πολιτικές απάτες σε βάρος της εργατικής τάξης και του λαού μας. Οι 850.000 ψήφοι που δόθηκαν δήθεν για την κάθαρση και υπέρ του α' ή β' τύπου σοσιαλισμού, υποκλέπτονται για να στηρίξουν από την πίσω πόρτα μια κυβέρνηση των απατεώνων της ΝΔ που βαρύνονται για σκάνδαλα και απάτες εξίσου αν όχι βαρύτερα απ' αυτό του Κοσκωτά, όπως αυτό των προβληματικών, όπου μια χούφτα πολιτικών της ΝΔ και καπιταλιστών έκλεψαν ένα τρισεκατομμύριο σε σημερινές δραχμές από τη χώρα.

»Ούτε ένας απ' τους ψηφοφόρους της βάσης του Συνασπισμού δεν πιστεύει ότι η ΝΔ μπορεί να κάνει "κάθαρση" και η βάφτιση αυτής της κυβέρνησης σε κυβέρνηση "κάθαρσης" αποτελεί μέρος του όλου εμπαιγμού και της εξαπάτησης των ψηφοφόρων».

Δύο μήνες μετά, τα πράγματα έχουν πια ξεκαθαρίσει. Ενώ υποτίθεται ότι ο λόγος αυτής της κυβερνητικής συνεργασίας ΝΔ-Συνασπισμού, καθώς και ο διακηρυγμένος στόχος της είναι η κάθαρση και η τιμωρία των ενόχων για το σκάνδαλο Κοσκωτά, η ΝΔ ανακοινώνει «εκλογές» για τις 5 Νοέμβρη το αργότερο, ενώ γνωρίζει ότι δεν υπάρχουν τα χρονικά περιθώρια για να γίνουν οι δίκες των κατηγορούμενων —δίκες που είναι οι μόνες που στα σίγουρα αναστέλλουν την παραγραφή — κι ενώ υποτίθεται ότι η κυβέρνηση αυτή έγινε για να ανασταλεί η παραγραφή και να δικαστούν οι υπεύθυνοι.

Το περιορισμένο όμως χρονικά διάστημα των τριών, τεσσάρων μηνών ήταν δεδομένο όταν η ΝΔ και ο Συνασπισμός αποφάσιζαν να σχηματίσουν αυτή την κυβέρνηση «κάθαρσης». Κατά συνέπεια ΝΔ και Συνασπισμός εξαπάτησαν και εξαπατούν χυδαία το λαό αφού οδηγούν στην παραγραφή των εγκλημάτων, στην ατιμωρησία των υπευθύνων χωρίς καν να κρατάνε τα προσχήματα.

Οι πάντες σήμερα έχουν αντιληφθεί ότι το σημερινό κοινοβουλευτικό νταβαντούρι για τα σκάνδαλα δεν έχει καμιά σχέση με την «κάθαρση» και την τιμωρία. Ότι γίνεται για δυο λόγους. Πρώτον για να εκτονωθεί κάπως η λαϊκή αγανάκτηση και δεύτερο και κυριότερο για να προκηρυχθούν και να διεξαχθούν εκλογές με την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ υπόδικη ώστε να κερδίσει η ΝΔ την αυτοδυναμία στη Βουλή. Αυτοδυναμία με την οποία θα μεθοδεύσει την πλήρη παραγραφή, την ατιμωρησία των ενόχων. Κανένας απολύτως υπεύθυνος για το σκάνδαλο Κοσκωτά δεν πρόκειται να τιμωρηθεί, επιβεβαιώνοντας έτσι απόλυτα όσα έχουμε υποστηρίξει από καιρό ότι ούτε η Δικαιοσύνη, ούτε η Βουλή, ούτε οι εκλογές, κανένας απ' τους σημερινούς θεσμούς δεν μπορεί να κάνει κάθαρση και εξυγίανση του σάπιου και διεφθαρμένου καθεστώτος.

Παράλληλα έχει αρχίσει μια εκστρατεία συστηματικής ψευδολογίας και παραπλάνησης των εργαζομένων, σχετικά με τα οικονομικά προβλήματα, που στοχεύει απ' τη μια στο ν' αποκρύψει την πορεία προς την παραγραφή κι απ' την άλλη στο να προετοιμάσει το έδαφος για την αυριανή συναίνεση της αριστεράς στην άγρια

λιτότητα που θα εφαρμόσει η νέα κυβέρνηση. Έτσι οι πάντες μας βομβάρδισαν με τα ελλείμματα του Δημοσίου και την αναγκαιότητα περιορισμού τους χωρίς βέβαια να μας πουν την αλήθεια: ότι το κύριο, θεμελιώδες πρόβλημα της ελληνικής οικονομίας δεν είναι τα ελλείμματα του Δημοσίου —παρ' ότι είναι ψηλά και είναι ένα απ' τα προβλήματα— αλλά η απουσία των παραγωγικών επενδύσεων, με υπερσύγχρονη τεχνολογία, σε ορισμένους κλάδους της βιομηχανίας στους οποίους θα μπορούσαμε νάχουμε συγκριτικά πλεονεκτήματα, σ' όλη τη 15ετή μεταπολίτευση, δηλαδή τόσο στην Καραμανλική επταετία, όσο και στην Παπανδρεϊκή οκταετία. Η απουσία αυτών των επενδύσεων δεν ήταν συνέπεια της απουσίας πόρων αλλά αντίθετα της καταλήστευσης τους απ' τους μεγαλοκαπιταλιστές της χώρας.

Για να γίνουμε κατανοητοί θα δώσουμε ένα και μόνο παράδειγμα. Είναι το παράδειγμα της Πειραιϊκής-Πατραϊκής που ανέφεραν θρασύτατα —αφού στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί— που διαστρέβλωσαν, αναποδογύρισαν κάνοντας τη μέρα νύχτα, οι απατεώνες αλλά και καραγκιόζηδες Μητσοτάκης και Παπακωνσταντίνου. Ανάφεραν ότι η Πειραιϊκή-Πατραϊκή στην Ελλάδα έχει 15 δις ετήσιο έλλειμμα ενώ το εργοστάσιο της στη Δυτική Γερμανία με το 1/8 του προσωπικού και 40% του κύκλου εργασιών έχει κέρδη 6 εκατομμύρια μάρκα το χρόνο, θέλοντας να δείξουν την ασύγκριτη ανωτερότητα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Όπως τυχαίως όμως και οι δυο λησμόνησαν να μας πουν πώς δημιουργήθηκαν αυτές οι δυο επιχειρήσεις στην Ελλάδα και στη Γερμανία, θα τους θυμίσουμε λοιπόν αυτά που κρύψανε και που κανένας απ' τους δήθεν «εκπροσώπους» της εργατικής τάξης δεν τόλμησε ν' αναφέρει.

Το 1975 επί κυβέρνησης Καραμανλή, η Πειραιϊκή-Πατραϊκή πραγματοποιεί επένδυση για δήθεν εκσυγχρονισμό 900 εκατομμυρίων δραχμών. Απ' αυτό το ποσό τα 550 εκατομμύρια είναι της ΕΤΒΑ, δηλαδή δωρεάν χρηματοδότηση του Δημοσίου και δάνειο (αγύριστο, τα σημερινά χρέη) με επιδότηση επιτοκίου. Ανταγωνιστές της Πειραιϊκής-Πατραϊκής που επιζητούσαν δάνειο από καιρό διαμαρτύρονται και φέρνουν ειδικούς απ' την Ευρώπη που εξετάζουν τον «εκσυγχρονισμό» και δηλώνουν ότι η συνολική επένδυση δεν ξεπερνάει τα 350 εκατομμύρια. Δηλαδή μόνο απ' αυτή την περίπτωση οι μεγαλομέτοχοι της Πειραιϊκής-Πατραϊκής ελήστεψαν 550 εκατομμύρια απ' το Δημόσιο, ποσό που σε σημερινές δραχμές ξεπερνάει τα 6 δις. Μέρος αυτού του ποσού μαζί με άλλα που εξήχθησαν με ανάλογους τρόπους χρησιμοποιήθηκε για να δημιουργηθεί το υπερσύγχρονο εργοστάσιο στη Γερμανία — με την πιο μοντέρνα τεχνολογία και γι' αυτό έχει κέρδη παρ' ότι οι εργατικοί μισθοί είναι πολύ ψηλότεροι απ' τους ελληνικούς — ενώ παράλληλα η Πειραιϊκή-Πατραϊκή στην Ελλάδα αφέθηκε με απαρχαιωμένο κεφαλαιουχικό εξοπλισμό, με λογική συνέπεια νάναι μη ανταγωνιστική και ζημιογόνος.

Συμπέρασμα. Πρώτον: όχι μόνον δεν έγινε επένδυση εκσυγχρονισμού στο εργοστάσιο στην Ελλάδα αλλά αντίθετα αυτό εγκαταλείφθηκε εσκεμμένα για να γίνει ζημιογόνο και να το φορτωθεί το κοινωνικό σύνολο, όταν θάχανε η ΝΔ την εξουσία. Δεύτερο: τα κεφάλαια για την επένδυση εδώ μεταφέρθηκαν παράνομα στο εξωτερικό και επενδύθηκαν σε υπερσύγχρονο εργοστάσιο. Τρίτο: τα κεφάλαια αυτά προέρχονται απ' τη δωρεάν επιχορήγηση του δημοσίου για την ενίσχυση των Βιομηχανικών επενδύσεων στη χώρα και την κλοπή του δανείου, δηλαδή ανήκουν στον ελληνικό λαό και όχι στην ιδιωτική πρωτοβουλία. Δεν είναι λοιπόν η ανωτερότητα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας που εξηγεί τη διαφορά στην αποδοτικότητα των δύο εργοστασίων αλλά η ληστρική συμπεριφορά καθαρού απατεώνα, των μεγαλομετόχων της Πειραιϊκής-Πατραϊκής σε βάρος της χώρας με τη συνεργασία και συμμετοχή βέβαια των τότε υπεύθυνων υπουργών της ΝΔ. Ένας μάλιστα μεγαλομέτοχος, ο Στρατός, ήταν την ίδια εποχή κι υπουργός της ΝΔ.

Ένα κράτος λοιπόν όχι σοσιαλιστικό αλλά απλά αστικό που σέβεται τον εαυτό του, και δεν είναι κράτος μαριονέτα των απατεώνων, θάπρεπε νάχει διεκδικήσει την κυριότητα του εργοστασίου στη Γερμανία αφού δημιουργήθηκε με κλεμμένα χρήματα του λαού αλλά και νάχει κλείσει στη φυλακή προ πολλού τους μεγαλομετόχους αλλά και τους συνένοχους πρώην υπουργός της ΝΔ.

Η περίπτωση όμως της Πειραιϊκής-Πατραϊκής όχι μόνο δεν είναι η μοναδική, αλλά αντίθετα είναι αντιπροσωπευτική του λεγόμενου σκανδάλου των «προβληματικών», οι οποίες βέβαια είναι πολύ περισσότερες απ' αυτές που έχει επίσημα το κράτος υπαγάγει στον ΟΑΕ. Θ' αναφέρουμε μόνο τη Χαλυβουργική που αφέθηκε απ' τους μεγαλομετόχους Αγγελόπουλους να χρεωκοπήσει, ενώ παράλληλα με παράνομη εξαγωγή συναλλάγματος μέσω απάτης δημιούργησαν υπερσύγχρονο χαλυβουργείο στην Αγγλία αξίας εκατοντάδων εκατομμυρίων δολαρίων. Το σύνολο αυτών των επιχειρήσεων «παρουσίασε» συνολικά χρέη το 80-81, 350 δις δραχμές, ποσό που και μόνο με τον πληθωρισμό αντιπροσωπεύει σήμερα ποσό περίπου 1 τρισεκατομμύριο δραχμές.

Τα κεφάλαια αυτά, όπως ακριβώς στις περιπτώσεις της Πειραιϊκής-Πατραϊκής και της Χαλυβουργικής, αντιπροσωπεύουν τα ποσά που προορίζονταν απ' το Δημόσιο για εκσυγχρονισμό και αναδιάρθρωση των ντόπιων επιχειρήσεων, και εξήχθησαν παράνομα με διάφορες απάτες στο εξωτερικό, όπου και επενδύθηκαν.

Το σκάνδαλο λοιπόν αυτό είναι τουλάχιστον εξίσου σοβαρό αν όχι σοβαρότερο απ' αυτό του Κοσκωτά. Δεν είναι μόνο ποσοτικά, αφού τα κλεμμένα αντιστοιχούν σε 30 Κοσκωτάδες, αλλά κυρίως ποιοτικά.

Εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με ένα άτομο, αλλά με συλλογική δραστηριότητα, με το σύνολο της αφρόκρεμας της μεγάλης ντόπιας καπιταλιστικής τάξης. Έχουμε να κάνουμε με συνειδητή επιλογή, στρατηγική όχι μόνο του ηγεμονεύοντα ομίλου, αλλά όλης της άρχουσας τάξης στη βιομηχανία, αφού οι επιχειρήσεις τους όχι μόνο αντιπροσωπεύουν πάνω από το ένα τρίτο της ελληνικής βιομηχανίας, αλλά είναι και οι κυρίαρχες μέσα στους διάφορους βιομηχανικούς κλάδους.

Στρατηγική που αποφασίστηκε για να ξεπεραστούν ανέξοδα οι δυσκολίες της οικονομικής κρίσης, η αναγκαιότητα της ανασυγκρότησης αλλά και το αβέβαιο μέλλον από τη σίγουρη τότε πτώση της ΝΔ. Στρατηγική που συνιστά καθαρή συλλογική απάτη και ληστεία της χώρας και της εργασίας του λαού, στρατηγική εθνικής μειοδοσίας από την άρχουσα μεγάλη αστική τάξη. Στρατηγική εγκατάλειψης των ζημιογόνων, μη ανταγωνιστικών επιχειρήσεων, με τον απαρχαιωμένο κεφαλαιουχικό εξοπλισμό, στην πλάτη του λαού. Στρατηγική που βάσισε την όποια μικρή ανταγωνιστικότητα, όχι στον εκσυγχρονισμό, αλλά στη συνεχή διολίσθηση της δραχμής με αποτέλεσμα σήμερα να ξεπουλιέται η ελληνική οικονομία, να εξαγοράζονται οι ελληνικές επιχειρήσεις για ποσά γελοία σε ξένο συνάλλαγμα, από ξένους καπιταλιστές.

Στρατηγική τέλος που αποφασίστηκε όχι μόνο από οικονομικούς παράγοντες, τους πάρα πάνω καπιταλιστές, αλλά κι απ' την ηγεσία του πολιτικού εκπροσώπου της, την τότε ηγεσία της ΝΔ, τους αρμόδιους τότε υπουργούς της ΝΔ, που αποφάσισαν τη χρηματοδότηση δηλαδή τη ληστεία αυτών των επιχειρήσεων με πλήρη γνώση ότι τα κεφάλαια δεν επενδύονταν και πήγαιναν στο εξωτερικό, εισπράτοντας σαν αντίτιμο τις αστρονομικές μίζες τους, όπως ακριβώς σήμερα ο Κουτσόγιωργας, Μητσοτάκης, Έμπερτ, Παλαιοκρασσάς, Δήμας και σία είναι οι ένοχοι και συνένοχοι αυτής της ληστείας της χώρας.

Στρατηγική τέλος, για την οποία σήμερα ευθύνεται και η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ αφού μετά από 8 χρόνια εξουσίας, δεν έκανε το παραμικρό βήμα προς μια άλλη

στρατηγική, αλλά πορεύτηκε μέσα στα ίδια πλαίσια. Έτσι σήμερα έχει κι αυτό ευθύνες για την απουσία των παραγωγικών επενδύσεων, για την επιδείνωση της θέσης των προβληματικών, αλλά και για τη συνεχιζόμενη ληστεία τους απ' τους διάφορους τεχνοκράτες που διόρισε στη διοίκηση τους. Διοίκηση που δεν είχε καμιά βέβαια σχέση με το σοσιαλισμό, αλλά με τον κρατισμό, με τον κρατικό αλλά και ιδιωτικό καπιταλισμό. Πολλοί απ' αυτούς τους διευθύνοντες άφησαν εσκεμμένα τις επιχειρήσεις να χειροτερεύουν, παίζοντας ανοιχτά το παιχνίδι των παλιών μεγαλομετόχων κι ευνοώντας έτσι μεσοπρόθεσμα την επάνοδο τους, μην παραλείποντας παράλληλα να λυμαίνονται κι αυτοί το δημόσιο χρήμα. Έτσι αν είναι σήμερα αλήθεια ότι ο συμβολαιογράφος και ο εκκαθαριστής της Λάρκο θα πάρουν από 400 εκατομμύρια δραχμές, αυτό συνιστά συνέχιση της απάτης και της ληστείας του δημόσιου χρήματος, παρ' ότι βέβαια μπορεί να παρουσιάζεται σαν νόμιμη αυτή η αμοιβή. Όταν λοιπόν σήμερα μιλάμε για προβληματικές δεν μπορεί να γίνεται σύγχυση. Άλλο ποιοι τις δημιούργησαν και γιατί, ποιοι είναι οι κύριοι υπεύθυνοι αρχιληστές, κι άλλο ποιοι συνέχισαν μετά να διασπαθίζουν το Δημόσιο χρήμα με δαπάνες μη παραγωγικές αλλά και με παράλληλες πρακτικές ληστείας του, με αποτέλεσμα νάναι κι αυτοί σήμερα υπεύθυνοι.

Η στρατηγική λοιπόν αυτή, για την οποία ευθύνονται κύρια ο ηγετικός ληστρικός όμιλος της άρχουσας καπιταλιστικής τάξης, δηλαδή η ιδιωτική πρωτοβουλία, η σημερινή ηγεσία της ΝΔ αλλά και η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ είναι υπεύθυνη για τη συνεχή επιδείνωση της οικονομίας την τελευταία 15ετία, τη χειροτέρευση της θέσης της στο διεθνή καταμερισμό της εργασίας, τη συνεχή αποβιομηχανοποίηση, την αύξηση της εξάρτησης, αλλά και το ξεπούλημα της, τα ελλείμματα της, την πτώση του βιοτικού επιπέδου και τη ραγδαία επιδείνωση των συνθηκών διαβίωσης των εργαζομένων¹. Ένα μόνο στοιχείο δείχνει ανάγλυφα την πορεία. Το 1972 ο μέσος μισθός του Έλληνα εργάτη ήταν ίσος περίπου μ' αυτόν του Ισπανού. Το 1987 είναι ο μισός του Ισπανού. Η επερχόμενη λοιπόν σκληρή λιτότητα με νέα μεγάλη πτώση του βιοτικού επιπέδου κάνει πια ορατή την πορεία προς την τριτοκοσμοποίησή της οικονομίας, με πιθανές πια καταστάσεις τύπου Βενεζουέλας και Αργεντινής. Δικαίωμα λοιπόν του Φλωράκη και του Κύρκου είναι να συναινέσουν σ' αυτή τη λιτότητα. Ποτέ όμως η εργατική τάξη δεν πρόκειται να συμφιλιωθεί με τους λυμεώνες της χώρας, μεγαλοαπατεώνες καπιταλιστές που καταλήστευσαν την εργασία της, μετέφεραν τα κεφάλαια τους στο εξωτερικό, ρημάζοντας τη χώρα. Ποτέ δεν πρόκειται να συναινέσει στην πολιτική λιτότητας των απατεώνων της ΝΔ, συνενόχων των καπιταλιστών. Αλλά ούτε και σε ανάλογη πολιτική των άλλων απατεώνων του ΠΑΣΟΚ, των υπεύθυνων για το σκάνδαλο Κοσκωτά.

Η Ελλάδα σήμερα είναι η χώρα της Ευρώπης με τις χειρότερες και τις πιο υποβαθμισμένες συνθήκες διαβίωσης για τους εργαζόμενους. Οικονομικές, κοινωνικές, πολιτιστικές, περιβαντολογικές.

Όσα γραφούμε βέβαια εδώ για την ιδιωτική πρωτοβουλία και την ηγεσία της ΝΔ δεν είναι τίποτε καινούργιο αλλά είναι πράγματα πασίγνωστα. Αν όμως σήμερα ηχούν κάπως περίεργα είναι γιατί τέσσερις εφημερίδες του λεγόμενου δημοκρατικού χώρου, «Έθνος», «Ελευθεροτυπία», «Βήμα», «Νέα», έχουν κάνει μυστικές συμφωνίες με το Μητσοτάκη με οικονομικά ανταλλάγματα, ανάμεσα στα οποία είναι η χαριστική προσφορά σταθμού ιδιωτικής τηλεόρασης (μαζί με το Βαρδινογιάννη!), με συνέπεια το καθημερινό αηδιαστικό γλείψιμο Μητσοτάκη και σία με πρωτοστατούντες βέβαια τους διάφορους αριστερούς και «αντιεξουσιαστές». Δεν είναι λοιπόν τυχαίο που μιλάνε μόνο για το σκάνδαλο Κοσκωτά, σαν να μην υπήρξαν ξανά ανάλογα ή και

μεγαλύτερα σκάνδαλα στη χώρα, σαν να μην τα διέπραξε η σημερινή ηγεσία της ΝΔ και ο κοινωνικός χώρος που εκπροσωπεί, δηλαδή η άρχουσα μεγάλη καπιταλιστική τάξη που ρήμαξε τη χώρα.

Αν λοιπόν δούμε μέσα απ' το πάρα πάνω πρίσμα την «κάθαρση» — και πρέπει να τη δούμε — είναι τελείως εύλογο και προφανές ότι αυτή δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί, και ότι δεν πρόκειται να τιωρηθεί απολύτως κανένας υπεύθυνος για το σκάνδαλο Κοσκωτά, ούτε καν ο ίδιος ο Κοσκωτάς. Και είναι ηλίου φαεινότερον ότι όχι μόνο το ΠΑΣΟΚ αλλά κυρίως η ΝΔ έχουν συμφέρον να προχωρήσουν στη μεθόδευση της παραγραφής και ότι η σημερινή «κάθαρση» στη Βουλή είναι στάχτη στα μάτια του κόσμου, καθαρή κοροϊδία και εμπαιγμός του. Άλλωστε στην ίδια αυτή διαδικασία της «κάθαρσης» υπάρχουν ορισμένα ζητήματα που βγάζουν μάτι, που την καθιστούν έωλη, που την αυτογελοιοποιούν. Ένα απ' αυτά είναι το ζήτημα Μπακογιάννη, για να μη μιλήσουμε για τη Βλάχου.

Είναι γνωστό ότι ο εισαγγελέας Εφετών Ευθυμιάδης με την αναφορά του αρ. 264 της 1 Ιούνη 1989 εντόπισε όλα τα αδικήματα, της «κακουργηματικής απάτης» (Κοσκωτάς), της «αποδοχής προϊόντων εγκλήματος» και της «ψευδούς πιστοποίησης» των Κοσκωτά, Μπακογιάννη και λοιπών. Είναι επίσης γνωστό ότι ζήτησε την άσκηση ποινικής δίωξης εναντίον του Μπακογιάννη, ποινική δίωξη που ασκήθηκε σύμφωνα με ορισμένα πρόσφατα δημοσιεύματα. Και ενώ λοιπόν η ανακριτική επιτροπή της Βουλής για το σκάνδαλο Κοσκωτά έχει στα χέρια της την αναφορά του εισαγγελέα Ευθυμιάδη, εντούτοις κάνει το κορόιδο και δεν καταδέχεται ν' ασχοληθεί με τις καραμπινάτες απάτες του. (Γράφαμε αυτήν την προκήρυξη όταν η ανακριτική επιτροπή της Βουλής παράδωσε το πόρισμα της για το σκάνδαλο Κοσκωτά. Απ' όσα βέβαια δημοσιεύτηκαν πουθενά δεν είδαμε λέξη για τις απάτες και τις ληστείες του Μπακογιάννη, παρ' ότι γνωρίζει την αναφορά Ευθυμιάδη!).

Σύμφωνα λοιπόν με την πάρα πάνω αναφορά το αρχικό μετοχικό κεφάλαιο της Γραμμής που αποτελούνταν από 12 εκατομμύρια του Μπακογιάννη, 33 εκατομμύρια της αδελφής του και 15 εκατομμύρια του Κουνελάκη, ποτέ δεν πληρώθηκε απ' αυτούς, όπως ψευδώς δήλωσαν, αλλά προήλθε απ' τα κλεμμένα του Κοσκωτά. Γράφει ο εισαγγελέας επί λέξει: «στα λογιστικά βιβλία της εταιρείας έτους 1982 αναγιγνώσκουμε ότι οι ως άνω τρεις ιδρυτές της εταιρείας και μόνοι μέτοχοι φέρονται να έχουν δήθεν μετρήσει, να έχουν δήθεν πληρώσει και να έχουν δήθεν καταβάλει στο ταμείο της εταιρείας το μετοχικό κεφάλαιο», ενώ «οι ιδρυτές της εταιρείας μέτοχοι Π. Μπακογιάννης, Δ. Κουνελάκης και Αν. Κασβίκη (αδελφή του Μπακογιάννη) δεν κατέβαλαν ούτε μια δραχμή από το μετοχικό κεφάλαιο. Το αρχικό αυτό ιδρυτικό κεφάλαιο είναι προϊόν εγκλημάτων.

»Το χρηματικό αυτό ποσό δεν κατατέθηκε από τους ιδρυτές μετόχους ούτε στην Τράπεζα Κρήτης, ούτε στην Τράπεζα Αμερικαν Εξπρές, ούτε "τοις μετρητοίς" στο ταμείο της ΑΕ Γραμμή. Περιήλθε όμως στο Ταμείο της ΑΕ Γραμμή από τα διαθέσιμα της Τράπεζας Κρήτης στην Τράπεζα της Ελλάδος»

Και συμπεραίνει ο εισαγγελέας: «Από τις αναφορές αυτές βεβαιώνεται επαρκώς ότι η ίδρυση της ανώνυμης εταιρείας Γραμμή Παραγωγή και Εκμετάλλευση Μέσων Μαζικής Επικοινωνίας που εκδίδει εφημερίδες και περιοδικά και ίδρυσε και λειτουργεί ραδιοφωνικό σταθμό, οικονομικώς στηρίχθηκε στο έγκλημα. Η προέλευση του ιδρυτικού μετοχικού κεφαλαίου είναι προϊόν εγκλήματος», θεωρώντας υπεύθυνο το Μπακογιάννη για 1) «αποδοχή προϊόντων εγκλήματος που αφορά την καταβολή του ιδρυτικού κεφαλαίου της ΑΕ Γραμμή, που η προέλευση του έχει ως πηγή το κακούργημα της απάτης Κοσκωτά, 2) την «ψευδή πιστοποίηση-βεβαίωση και εξαπάτηση της Νομαρχίας Αθηνών».

Σύμφωνα όμως με το χουντικό εισαγγελέα Δωρή (υπήρξε βασιλικός επίτροπος στο Έκτακτο Στρατοδικείο Αθηνών το 68 με 69 όπου δικάστηκαν 536 υποθέσεις αγωνιστών ενάντια στη Δικτατορία) όλα τα πάρα πάνω αδικήματα είναι πλημμελήματα και έχουν παραγραφεί, επειδή έχει περάσει 5ετία. Στο σημείο αυτό θ' ανοίξουμε μια μικρή παρένθεση σχετικά με την ιδεολογία που κάνει θραύση σήμερα στη χώρα, όχι μόνο σε σχέση με τη συγκεκριμένη περίπτωση Μπακογιάννη, αλλά και με τα άλλα σκάνδαλα και το ενδεχόμενο παραγραφής τους, το νομικίστικο κρετινισμό. Κατηγορούνται διάφοροι επώνυμοι για τεράστιες απάτες, ληστείες, σκάνδαλα. Οποιοσδήποτε απλός άνθρωπος που είναι αθώος θα το αρνιόταν με όλες τις δυνάμεις, θάφερνε αποδείξεις της αθωότητας του επί της ουσίας, θα αντεπιτίθονταν στους συκοφάντες. Όχι όμως αυτοί. Αυτοί δεν απαντάνε επί της ουσίας, ενώ με τη σιωπή τους επιβεβαιώνουν την ενοχή τους. Έχουν όμως μιαν άλλη ατράνταχτη απάντηση: «Είτε έκλεψα είτε όχι, με καλύπτει ο νόμος», σου αποκρίνονται. «Σύμφωνα με το τάδε άρθρο του τάδε νόμου η ληστεία μου είναι πλημμέλημα άρα παραγράφεται. Σύμφωνα με το τάδε άρθρο του τάδε νόμου, είμαι συμμετοχος, άρα πρέπει να δικάστώ με βουλευτές που έχουν ασυλία, άρα τη γλυτώνω. Σύμφωνα με το τάδε άρθρο και τους εξής σπεσιαλίστες νομικούς, αρκεί η παραπομπή απ' τη Βουλή, αλλά άλλοι νομικοί και το Ανώτατο Δικαστήριο θ' αποφανθούν ότι χρειάζονταν τα κλητήρια θεσπίσματα ή και οι δίκες, άρα παραγράφονται τα σκάνδαλα». Καλά, όλοι αυτοί οι φωστήρες που προβάλλουν αυτή τη γραμμή υπεράσπισης δεν αντιλαμβάνονται τον πολιτικό κρετινισμό της. Δεν αντιλαμβάνονται ότι αντί να αθωώνονται αυτοδικάζονται από μόνοι τους, ότι έτσι ομολογούν ότι είναι ένοχοι απέναντι στο λαό. Δεν αντιλαμβάνονται ότι αντί ν' αποκαταστήσουν τον «διαρραγέντα κοινωνικό ιστό» τον διαρρηγνύουν ακόμη περισσότερο. Δεν αντιλαμβάνονται ότι αντί ν' αναστηλώσουν τους τρωθέντες θεσμούς τους, επιταχύνουν την κατάρρευση τους, γελοιοποιώντας τους ακόμη περισσότερο. Γιατί ο απλός λαός που διαβάσει γεμάτος αγανάκτηση όλες αυτές τις βαρύγδουπες νομικίστικες φλυαρίες σκέφτεται πολύ απλά: και τι με νοιάζει εμένα τι λέει ο τάδε νομός; Μήπως εγώ τον έφτιαξα; Μήπως με ρώτησαν ποτέ; Αυτοί κλέβουν, αυτοί φτιάχνουν και τους νόμους. Δικοί τους είναι οι δικαστές δικά τους τα κοινοβούλια. Δικό τους το πεπόνι, δικό τους το μαχαίρι. Η ουσία είναι μία: ότι ενώ οι ίδιοι ούτε καν αρνούνται ότι είναι κλέφτες και απατεώνες, κανείς δεν μπορεί να τους αγγίξει, ούτε η Βουλή, ούτε οι νόμοι, ούτε η Δικαιοσύνη. Ακόμη και τον Κοσκωτά. Καλά έλεγα ότι οι πολιτικοί είναι κλεφτρόνια.

Τον ελληνικό λαό δεν τον ενδιαφέρει η νομική πλευρά της υπόθεσης πούναι δευτερεύουσα αλλά η ουσιαστική. Ότι υπάρχουν εγκλήματα και σκάνδαλα, ότι υπάρχουν απατεώνες και συστηματική ατιμωρησία. Για το λαό τόσο το υπερσκάνδαλα των σκανδάλων των προβληματικών, όσο και αυτό του Κοσκωτά είναι υπαρκτά και κανένα νομικό κατασκευάσμα, καμιά δικολαβία δεν πρόκειται να το παραγράψει. Γιατί είναι τεράστια εγκλήματα σε βάρος της χώρας και ο λαός απαιτεί την τιμωρία των ενόχων.

Ξαναγυρίζοντας λοιπόν στο ζήτημα του Μπακογιάννη, κανένα δεν ενδιαφέρει αν ο χουντικός εισαγγελέας, πρώην βασιλικός επίτροπος στρατοδικείου Δωρής χαρακτήρισε τα εγκλήματα του Μπακογιάννη πλημμελήματα επιτρέποντας έτσι την παραγραφή τους. Αυτό που ενδιαφέρει είναι η ουσία. Ότι ο Μπακογιάννης έκανε όλα τα πάρα πάνω (και πάρα κάτω) εγκλήματα όπως κι αν τα χαρακτηρίζει ο Δωρής.

Αυτό που ενδιαφέρει είναι ότι την εποχή που έγιναν όλα τα πάρα πάνω εγκλήματα ο Κοσκωτάς ήταν ένας απλός υπάλληλος της Τράπεζας Κρήτης και συνεπώς έχει δίκη ο εισαγγελέας Ευθυμιάδης όταν υποστηρίζει ότι ο Μπακογιάννης είναι εκείνος που έχρισε εκδότη τον απατεώνα Κοσκωτά και ότι αυτός μεταμορφώθηκε σε εκδότη εφημερίδων, περιοδικών και λειτουργό τοπικού ραδιοφώνου αφού καταλήστεψε την

Τράπεζα Κρήτης και βρήκε την πρόθυμη υλική υποστήριξη, με όλες τις μορφές συμμετοχής από την ιεραρχία της Τράπεζας Κρήτης (που δεν ήταν τότε δική του) και τη Γραμμή, δηλαδή τον Μπακογιάννη.

Αυτό όμως που ενδιαφέρει ακόμη περισσότερο είναι ότι μετά από την ίδρυση της Γραμμής έχουμε —σύμφωνα πάντα με τον εισαγγελέα Ευθυμιάδη — οκτώ συνολικά αυξήσεις του μετοχικού κεφαλαίου της Γραμμής, μέσω των κλεμμένων χρημάτων από την Τράπεζα Κρήτης, μέχρις ότου αυτό έφτασε τα 4,5 δις. Στις πέντε απ' αυτές τις αυξήσεις του μετοχικού κεφαλαίου-κλοπές, συμμετείχε ο Μπακογιάννης αφού ήταν αντιπρόεδρος της Γραμμής, μέχρι το Φλεβάρη του 85. Αυτό που ενδιαφέρει ακόμη είναι ότι η Γραμμή με αντιπρόεδρο πάντα και μέτοχο το Μπακογιάννη, χρησιμοποιήθηκε σαν μέσο απ' τον Κοσκωτά για την αγορά της Τράπεζας Κρήτης. Έτσι ο Κοσκωτάς, όντας απλός υπάλληλος της Τράπεζας Κρήτης, πίστωνε με διάφορες κομπίνες το λογαριασμό της Γραμμής —με αντιπρόεδρο Μπακογιάννη— στην Τράπεζα Μακεδονίας-θράκης, και με αυτά τα κεφάλαια αγόρασε την Τράπεζα Κρήτης απ' τον εφοπλιστή Καρρά. Έχει άλλωστε δημοσιευτεί φωτοτυπία επιταγής, της 5-12-84, με την οποία ο Κοσκωτάς πιστώνει με 400 εκατομμύρια το λογαριασμό της Γραμμής, του Μπακογιάννη στην Τράπεζα Μακεδονίας-θράκης, ποσό που είναι μέρος του κεφαλαίου με το οποίο αγοράστηκε η Τράπεζα Κρήτης, χωρίς ποτέ να το διαψεύσει κανείς.

Αποφασίσαμε λοιπόν να εκτελέσουμε τον απατεώνα και ληστή των χρημάτων του λαού Μπακογιάννη. Ο κύριος αυτός είναι υπεύθυνος όχι μόνο γιατί έκλεψε τα πρώτα 60 εκατομμύρια του ιδρυτικού κεφαλαίου της Γραμμής. Αλλά και για τις εκατοντάδες εκατομμύρια που είτε έκλεψε μαζί με τον συνεργάτη του Κοσκωτά για την αύξηση του μετοχικού κεφαλαίου της Γραμμής αλλά και για την αγορά μέσω της Γραμμής της Τράπεζας Κρήτης, είτε εισέπραξε σαν αντίτιμο απ' τα κλεμμένα του Κοσκωτά, για την ανεκτίμητη συνεργασία του κι εκδούλευση, χωρίς τις οποίες δεν θα μπορούσε να μεταμορφωθεί ούτε σε εκδότη ούτε σε τραπεζίτη. Ο Μπακογιάννης υπήρξε ο κύριος και βασικός συνεργάτης του Κοσκωτά και άρα συνένοχος του στην πρώτη φάση της σταδιοδρομίας του που υπήρξε καθοριστική για τη μετέπειτα αναρίχυσή του στις κορυφές του εκδοτικού και τραπεζικού κατεστημένου. Και είναι η έσχατη κατάπτωση για το Συνασπισμό να δέχεται να συζητάει και να διαπραγματεύεται μ' έναν τέτοιο απατεώνα σαν εκπρόσωπο της ΝΔ.

Το γεγονός ότι χτυπάμε το Μπακογιάννη δεν σημαίνει ότι δεν θεωρούμε σαν κύριους υπεύθυνους για το σκάνδαλο Κοσκωτά τους Παπανδρέου, Κουτσόγιωργα, Πέτσο, Ρουμελιώτη, Χαλίκια. Οι ευθύνες όμως όλων αυτών υπάρχουν κυρίως απ' όπου ο Κοσκωτάς έγινε τραπεζίτης και εκδότης και συνεπώς αυτό δεν σημαίνει ότι . δεν υπάρχουν ευθύνες και συνενοχή άλλων και κυρίως σημερινών κορυφαίων παραγόντων της ΝΔ.

Η ενέργεια αυτή είχε αποφασιστεί να γίνει σαν δεύτερο σκέλος μιας ενέργειας που στόχευε τους δυο υπεύθυνους πολιτικούς χώρους για το σκάνδαλο Κοσκωτά, δηλαδή τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και τη ΝΔ, και ειδικότερα δύο από τους κύριους υπεύθυνους από τον κάθε χώρο, τον Πέτσο και τον Μπακογιάννη. Είχε αποφασιστεί να γίνει μια βδομάδα περίπου μετά την επίθεση ενάντια στον Πέτσο. Δυστυχώς όμως η ενέργεια αναβλήθηκε τότε για δυο λόγους. Πρώτον επειδή η επίθεση ενάντια στον Πέτσο απέτυχε επιχειρησιακά και κυρίως επειδή δεν προλαβαίναμε χρονικά. Η επίθεση ενάντια στον Πέτσο καθυστέρησε περίπου τρεις βδομάδες με συνέπεια να καθυστερήσει και η δεύτερη και να εξαφανιστεί ο Μπακογιάννης λόγω των εκλογών.

Άλλωστε αυτό φαίνεται απ' το ίδιο το κείμενο ενάντια στον Πέτσο όπου ενώ χτυπάμε τη ΝΔ και τη Βλάχου, δεν λέμε, εσκεμμένα, λέξη ενάντια στο Μπακογιάννη.

Αυτά όλα τα λέμε γιατί προβλέπουμε ότι η δυσμενής για μας συγκυρία της παραπομπής θέατρο του Παπανδρέου, θα δώσει και πάλι πάτημα στις διάφορες φυλλάδες, τις γνωστές «αποθήκες δηλητηρίου», να πούνε και πάλι ότι μας έβαλε το ΠΑΣΟΚ, αφού δεν δίστασαν να το πουν, ακόμη και όταν χτυπήσαμε το ΠΑΣΟΚ και τον Πέτσο. Ας καταλάβουν όμως ότι το επαναστατικό κίνημα αποφασίζει τη δραστηριότητα του με βάση τις δικές του αναλύσεις, χτυπάει όσους θεωρεί υπεύθυνους απατεώνες και κλέφτες και δεν ενδιαφέρεται για το αν οι ίδιες φυλλάδες που έλεγαν χτες ότι μας βάζει η Χούντα ή η ΝΔ σήμερα λένε ότι μας βάζει το ΠΑΣΟΚ. Άλλωστε σήμερα πια είναι υποχρεωμένες ν' αλλάξουν παραμύθι, γιατί ξεσκεπάζονται. Υποτίθεται —σύμφωνα με τα παραμύθια τους — ότι μέχρι τώρα μας έβαζε το ΠΑΣΟΚ πούχε στα χέρια του τον κρατικό μηχανισμό. Σήμερα όμως αυτός ελέγχεται απ' τη ΝΔ που έχει κάθε συμφέρον και θάχει μεγάλα εκλογικά οφέλη αν αποδείκνυε ότι δεν υπάρχει 17Ν κι ότι το ΠΑΣΟΚ είναι πίσω απ' την «τρομοκρατία». Περιμένουμε λοιπόν εναγωνίως να συλλάβει η κυβέρνηση ΝΔ, τους Πασόκους που μας καθοδηγούν για να μάθουμε επί τέλους κι εμείς, οι αφελείς, τίνος το παιχνίδι παίζουμε.

Όπως είχαμε τονίσει και στην ανακοίνωσή μας τον Ιούλη, ο Συνασπισμός εξαπάτησε τους ψηφοφόρους του όχι μόνο με τη στήριξη της κυβέρνησης ΝΔ, ενώ μιλούσε προεκλογικά για προοδευτική κυβέρνηση. Αλλά και με το παραμύθι ότι η στήριξη ήταν αναγκαία για να πραγματοποιηθεί η «κάθαρση», ενώ γνώριζε ότι η ΝΔ όντας υπόλογη για ανάλογα σκάνδαλα δεν μπορούσε να την πραγματοποιήσει και θ' αναγκάζονταν να μεθοδεύσει —πίσω απ' τα πυροτεχνήματα της Βουλής — την παραγραφή, πράγμα που κάνει σήμερα χωρίς να κρατάει καν τα προσχήματα. Ανακύπτει κατά συνέπεια το ερώτημα γιατί ο Συνασπισμός προτίμησε να εξαπατήσει τον κόσμο του και να στηρίξει την κυβέρνηση των απατεώνων της ΝΔ, δήθεν για την «κάθαρση». Η απάντηση δόθηκε από ένα απ' τα νεότερα μέλη της ηγεσίας του Συνασπισμού, τη Μ. Δαμανάκη. Σε συνέντευξη της στις 30 Ιούλη σε κυριακάτικη εφημερίδα, δηλώνει τα εξής καταπληκτικά; «Γιατί η σημασία του σκανδάλου Κοσκωτά δεν εξαντλείται στο ότι ήταν ένα μεγάλο σκάνδαλο. Αλλά στο γεγονός ότι οδήγησε στην κατάρρευση ένα ολόκληρο σύστημα, που οικοδομήθηκε προσεκτικά από το 1974 πάνω στη λογική της εναλλαγής δύο μεγάλων κομμάτων στην εξουσία. Να έρχεται ο καθένας με τους δικούς του και να προχωράει η Ελλάδα». Σ' αυτές τις τρεις αράδες εμπεριέχεται όλη η ουσία, όλη η αλήθεια για την πολιτική του Συνασπισμού. Δεν συμμετέχει στην κυβέρνηση για να γίνει κάθαρση αλλά γιατί το πολιτικό «σύστημα λόγω των σκανδάλων έχει καταρρεύσει», έχει χρεωκοπήσει και πρέπει να το αναστηλώσει. Η κάθαρση λοιπόν δεν είναι αναγκαία σαν τέτια, κι ούτε ενδιαφέρει αν είναι πραγματοποιήσιμη, είναι απαραίτητη όμως γι' αυτήν την αναστήλωση. Η συμμετοχή λοιπόν του Συνασπισμού είναι απολύτως απαραίτητη σ' αυτήν την αναστήλωση, αφού αν επιχειρούσε μόνη της η ΝΔ αυτή την κάθαρση-αναστήλωση θα γελούσε και το παρδαλό κατσίκι.

Ο στόχος όμως και ο τελικός σκοπός ενός κομμουνιστικού κόμματος, παντού και πάντα είναι να οδηγήσει στην κατάρρευση το πολιτικό αστικό σύστημα. Άρα η πάρα πάνω ομολογία σημαίνει ότι το ΚΚΕ κι ο Συνασπισμός δεν έχουν τέτιο σκοπό και ο στόχος τους είναι «να έρχεται ο καθένας —δηλαδή η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ — στην εξουσία» και αυτοί απλά θα τρέχουν ν' αναστηλώσουν το καραβοτσακισμένο σύστημα μόλις αυτό βουλιάζει απ' τα πολλά σκάνδαλα.

Η υποστήριξη λοιπόν της κυβέρνησης ΝΔ είναι στρατηγική επιλογή στήριξης του αστικού καθεστώτος σε μία στιγμή που αυτό κινδυνεύει σοβαρά να καταρρεύσει απ' τα σκάνδαλα και όχι αναγκαία τακτική επιλογή που δήθεν βοηθάει την πάρα πέρα πάλη του ΚΚΕ για το σοσιαλισμό.

Είναι στρατηγική επιλογή που αναιρεί τον τελικό στόχο του σοσιαλισμού και τις επαναστατικές αρχές του κομμουνισμού και όχι τακτικός ελιγμός για την ασφαλέστερη πραγματοποίηση του. Είναι αυτό ακριβώς που αποκαλεί ο Λένιν προδοτικός συμβιβασμός στον «Αριστερισμό», όπου μιλάει για τα δύο είδη συμβιβασμών, κάνοντας σαφή διάκριση ανάμεσα στον αναγκαίο τακτικό συμβιβασμό και τον προδοτικό όπου ξεπουλάς τις αρχές σου.

Αυτός είναι ο λόγος που αυτή η πολιτική του ΚΚΕ και του Συνασπισμού έχει δημιουργήσει τόσο μεγάλες μαζικές διαφωνίες στη βάση τόσο του ΚΚΕ όσο και της ΚΝΕ, αλλά και στη μεγάλη μάζα των αριστερών. Κι αυτό παρ' όλο ότι το σύνολο σχεδόν του ημερήσιου τύπου¹ προπαγανδίζει και λιβανίζει καθημερινά αυτήν την πολιτική, κολακεύει τις ηγεσίες. Αποκρύβει και συσκοτίζει το πραγματικό και κοινωνικό της περιεχόμενο, ψευδολογεί ασύστολα ενάντια στους διαφωνούντες, παρουσιάζοντας τους άλλοτε σαν δογματικούς άλλοτε σαν αντίθετους στη «συμφιλίωση», άλλοτε σαν συντηρητικούς².

1. Οι δύο γνωστές εφημερίδες που τη χτυπάνε, το κάνουν από μια σκοπιά πασόκινη και αντικομμουνιστική με αποτέλεσμα να ζημιώνουν περισσότερο τους διαφωνούντες παρά αυτούς που χτυπάνε.

2. Παρουσιάζοντας το μαύρο άσπρο. Η συμπεριφορά αυτή του τύπου, να παρουσιάζει τους σταλινικούς ηγέτες σαν δημοκράτες και το δικαίωμα στη διαφωνία και στην αυτονομία ιδιαίτερα σε ζητήματα στρατηγικής σαν σταλινική αυθαιρεσία, δείχνει όλη την αντιδραστική πρακτική συστηματικής παραπληροφόρησης και αποπληροφόρησης του σημερινού τύπου. Αν ο Συνασπισμός δεν υποστήριζε σήμερα την κυβέρνηση της ΝΔ, για το ίδιο αυτό ζήτημα της σχέσης ΚΚΕ-ΚΝΕ, η θέση του Τύπου θάταν ακριβώς η αντίθετη, θαχαμε καθημερινά σ' όλες τις φυλλάδες δεκάδες πηχιαίους πρωτοσέλιδους τίτλους, δεκάδες πύρινα άρθρα όπου «δημοκράτες», δεξιόι, «αντιεξουσιαστές», «ανανεωτικοί της αριστεράς» θα κατακεραύνωναν με αγανάχτηση την αδιόρθωτη σταλινική ηγεσία Φλωράκη-Φαράκου που δεν είναι σε θέση να συλλάβει τα μυνήματα της περεστρόικα και που θα υπεράσπιζαν σε επίπεδο αρχών το ιερό δικαίωμα της νεολαίας στη διαφωνία.

Αυτός τέλος είναι ο λόγος που εξηγεί όλη την πρόσφατη συμπεριφορά του ΚΚΕ και του Συνασπισμού. Απ' τη μια έχει μεταβληθεί σε χυδαίο απατεώνα που εμπαίζει το λαό (σκάνδαλο δεν είναι μόνο να κλέβεις αλλά και να εμπαίζεις το λαό με τους φακέλλους, δήλωσε ο βουλευτής του Συνασπισμού Κάππος) κι απ' την άλλη σε μόνιμο καρπαζοεισπράκτορα που δεν προλαβαίνει να μετράει τις σβουριχτές σφαλιάρες της ΝΔ, παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες των φυλλάδων αλλά και της ΝΔ να τις παρουσιάσουν σαν χάδια. Γιατί όταν έχεις πάρει τη μεγάλη απόφαση να παραιτηθείς απ' τις αρχές σου, να στηρίζεις το αστικό πολιτικό σύστημα που «κινδυνεύει με κατάρρευση» απ' τα σκάνδαλα, όπως θάλεγε και η Δαμανάκη, δεν διστάζεις πια μπροστά σε τίποτε. Τα δέχεσαι όλα πια αφού όλα φαντάζουν μηδαμινά κι ασήμαντα μπροστά σ' αυτήν τη στρατηγική απόφαση. Και το λαό θα εξαπατήσεις μιλώντας του για προοδευτική κυβέρνηση, θα τον εμπαίζεις ότι κάνεις «κάθαρση» ενώ πας για παραγραφή, θα τον εξαπατήσεις προσπαθώντας να εξαγνίσεις τη ΝΔ, λόγω της αναγκαίας αναστήλωσης του συστήματος ενώ ξέρεις ότι οι Νεοδημοκράτες δεν είναι απλά συντηρητικοί αλλά απατεώνες, λυμεώνες του ενός τρισεκατομμυρίου των προβληματικών, ίδιοι αν όχι χειρότεροι απ' τους κλέφτες Πασόκους, θα εμπαίζεις το λαό με προκλητικά λαϊκίστικο τρόπο, ότι δήθεν καήκανε οι φάκελλοι ενώ όλα τα στοιχεία τους πέρασαν στους κομπιούτερ και το ηλεκτρονικό φακέλλωμα σήμερα κάνει θραύση. Και τον Τούρκο αγωνιστή θα συναινέσεις να παραδοθεί στους

Τούρκους φασίστες δήμιους του, βγάζοντας εκ των υστέρων ανέξοδες υποκριτικές διαμαρτυρίες. Και στον Παλαιστίνιο Χαμντάν θα κάνεις την πάπια επιτρέποντας την αυριανή έκδοση του στους Αμερικάνους.

Τίποτε πια δεν μένει που να μπορείς ν' αρνηθείς, που νάχει για σένα κάποια αξία. Οι υποχωρήσεις, οι παλινωδίες, η αυτογελοιοποίηση θάρχονται η μία μετά την άλλη. Και την ιδιωτική τηλεόραση θα προσφέρεις αυθαίρετα και χαριστικά στους εμπόρους δήλητηρίου-εκδότες και το Βαρδινογιάννη. Και στη συμβολική αύξηση του ψωμιού, αλλά και στα είδη πρώτης ανάγκης των Σουπερ-μάρκετς σ' ένα μόνο μήνα κατά 10-20% θα συναινέσεις. Αλλά και στην αυριανή σκληρή λιτότητα, στη νέα μείωση των μισθών και της αγοραστικής δύναμης των εργαζομένων θα συμφωνήσεις, υποχωρώντας και σ' αυτό το ζωτικό για τους εργαζομένους ζήτημα. Εκεί όμως που οι υποχωρήσεις, οι παλινωδίες και η αυτογελοιοποίηση θα ξεπεράσει κάθε όριο είναι το ζήτημα της απλής αναλογικής και της κατάργησης του «συν ένα» αλλά και της διενέργειας εκλογών το αργότερο στις 5 Νοέμβρη, ομολογώντας πια έτσι κυνικά ότι η «κάθαρση» είναι κοροϊδία. Ποτέ ίσως πολιτικό κόμμα δεν απεμπόλησε όλες τις διακηρύξεις του και τις αρχές του, σε τόση έκταση και σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα με τέτιο εξευτελισμό.

Ο Συνασπισμός και το ΚΚΕ δεν έχουν απολύτως καμιά σήμερα ελευθερία κινήσεων, είναι δέσμοι της ΝΔ. Η πρώτη τους στρατηγική απόφαση στήριξης του παραπαίοντος πολιτικού συστήματος προκαθόρισε όλες τις μελλοντικές κινήσεις τους, με αποτέλεσμα νάχουν σήμερα δεμένα τα χέρια τους και να μην μπορούν ν' αντιδράσουν σε οποιαδήποτε απαίτηση της ΝΔ. Στην παραμικρή διαφωνία του η ΝΔ απειλεί με διάλυση την κυβερνητική συνεργασία που σημαίνει ανοιχτή χρεωκοπία της στρατηγικής του Συ-νασπισμού, αφού έχει σαν δεδομένη και σήμερα πια τελειωμένη τη διαδικασία της «κάθαρσης»-αναστήλωσης του πολιτικού συστήματος πούναι το μόνο που την ενδιέφερε. Παρ' ότι όμως ο Συνα-σπισμός υποχωρεί στα πάντα, αυτό δεν πρέπει να φαίνεται προς τα έξω ακόμη και για τη ΝΔ (δηλώσεις Μητσοτάκη για τις εκλογές) πούχει συμφέρον να μην οδηγήσει αυτήν την πολιτική του Συνασπισμού σε αδιέξοδο. Τέλος η παγίδευση του Συνασπισμού και του ΚΚΕ είναι τέτια που ακόμη κι αν επιχειρήσει σπάσιμο της συνεργασίας με τη ΝΔ, λόγω του ότι τα μηνύματα για το εκλογικό αποτέλεσμα θάναι ιδιαίτερα ανησυχητικά, και αλλαγή πλεύσης προς το ΠΑΣΟΚ, πάλι δεν θα πρόκειται για αλλαγή στρατηγικής αλλά για συνέχιση των υποχωρήσεων, συνέχιση της άνευ όρων στήριξης του καθεστώτος, θα πρόκειται για μια νέα παλινωδία, με μόνη τη διαφορά ότι οι σφαλιάρες θάρχονται τώρα απ' το ΠΑΣΟΚ κι όχι απ' τη ΝΔ. Ο Συνασπισμός λοιπόν και τα ΚΚΕ-ΕΑΡ με τον συνεχή εμπαιγμό και την εξαπάτηση του λαού, την προδοσία αρχών και προγραμμάτων, τις συνεχείς υποχωρήσεις μπήκαν πια για καλά στο κλαμπ των απατεώνων πολιτικών και δεν έχουν να ζηλέψουν τίποτε απ' τα ΝΔ-ΠΑΣΟΚ. Αλλά και με τις συνεχείς παλινωδίες και την αλλοπρόσαλλη πολιτική τους κατέστησαν όχι μόνο αναξιόπιστοι και αφερέγγυοι, αλλά και φαιδροί. Και δεν είναι τυχαίο ότι ο λαός μας, με το αλάθητο πολιτικό του κριτήριο, τους αποκαλεί σήμερα Τσίρκους χωρίς βέβαια να εννοεί μόνο τον Κύρκο.

Ενώ όμως αυτή η πολιτική υποστηρίζεται απ' το σύνολο σχεδόν του ημερήσιου τύπου και το σύνολο των ηλεκτρονικών μέσων μαζικής ενημέρωσης, υποστήριξη που δεν είχε ίσως καμιά άλλη πολιτική στην Ελλάδα μεταπολεμικά, εν τούτοις δεν περνάει στη βάση, όπως το διαπιστώνει ο καθένας στις απειράριθμες πολιτικές συζητήσεις που γίνονται απανταχού της χώρας. Όλο και μεγαλύτερες μάζες εργαζομένων, αριστερών εκφράζουν πηγαία και αυθόρμητα την αντίθεση τους, αγανακτούν, χλευάζουν αυτή την πολιτική. Γιατί όλος αυτός ο κόσμος έχει απόλυτη συνείδηση ότι η «αποσύνθεση του κοινωνικού και πολιτικού ιστού» δεν είναι αποτέλεσμα μόνο του σκανδάλου Κοσκωτά, όπως ψευδώς διατείνεται ο Συνασπισμός και οι φυλλάδες,

αλλά συνέπεια και του σκανδάλου των προβληματικών προ δεκαετίας και της ατιμωρησίας των ένοχων πολιτικών και οικονομικών παραγόντων, Ατιμωρησία που συνεχίζεται σήμερα σε σχέση με το σκάνδαλο Κοσκωτά.

Όλος αυτός ο κόσμος όχι μόνο δεν πρόκειται να συναινέσει στην αυριανή σκληρή λιτότητα, αλλά και θα την παλαίψει σκληρά. Θα την παλαίψει τόσο πιο πολύ που η σημερινή πολιτική του Συνασπισμού-ΚΚΕ διέλυσε και την τελευταία απ' τις αυταπάτες του. Έδειξε ολοκάθαρα το ρεφορμιστικό ρόλο των ΚΚΕ-Συνασπισμου, το ρόλο τους σαν δεκανίκι του παραπαίοντος συστήματος. Η συνεχιζόμενη λοιπόν ατιμωρησία αλλά και η σημερινή πολιτική πρακτική του Συνασπισμού αντί για την αναστήλωση του καταρρέοντος πολιτικού συστήματος και των θεσμών έχει σαν αποτέλεσμα πάρα πέρα χρεωκοπία τους κι εξευτελισμό τους αφού ούτε η Δικαιοσύνη, ούτε οι νόμοι, ούτε η Βουλή, ούτε οι εκλογές είναι σε θέση να τιμωρήσουν τους ενόχους, κι αφού πέρα απ' τους Νεοδημοκράτες και Πασόκους απατεώνες, οι μόνοι που διέθεταν κάποιο κύρος αποδεικνύονται και αυτοί σήμερα σαν εξίσου απατεώνες, αναξιόπιστοι και φαιδροί, που πρόδωσαν τις αρχές και τα προγράμματα τους.

ΓΙΑ ΤΗ ΛΑΪΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΜΕ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΕΣ ΑΜΕΣΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ. ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΜΕ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΗΣΗΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΥΣ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΣΤΙΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΜΟΝΑΔΕΣ. ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΤΕΛΙΚΗ ΝΙΚΗ.

Αθήνα 18-9-89 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. 1. Ένα καινούργιο στοιχείο που αποκαλύφθηκε αυτή την εβδομάδα ήρθε να υπογραμμίσει ξανά τη γελοιότητα αλλά και τη γενική συναίνεση του τύπου σ' αυτό τον εμπαιγμό. Ο Έβερτ, που είναι ένας από τους κύριους υπουργούς και ηγέτες της ΝΔ, είχε χρηματοδοτηθεί με 10 εκατομμύρια δραχμές από τον Κοσκωτά το 86 και ψευδολόγησε χυδαία λέγοντας ότι νόμιζε δήθεν ότι τα χρήματα προέρχονταν απ' τον εφοπλιστή Καρρά, ενώ αυτός είχε πουλήσει την Τράπεζα Κρήτης το 84, και πήρε την επιταγή της το 86. Το γεγονός αυτό, που αποσιωπήθηκε εσκεμμένα απ' τον τύπο, έχει τεράστια σημασία γιατί δείχνει ότι ένας υπουργός μιας κυβέρνησης που σκίζεται να πείσει ότι πραγματοποιεί κάθαρση και ότι θα τιμωρήσει τους ένοχους και συνένοχους του Κοσκωτά, αποκαλύπτεται σαν ένας χυδαίος κλεπταποδόχος των κλεμμένων του Κοσκωτά, που ούτε καν έστερξε τόσο καιρό να τα επιστρέψει και χρειάστηκε να τον πιάσει στα πράσα ο Καμάρας. Δεν μπορούμε τέλος να μιλάμε για «κάθαρση» και τιμωρία όταν ένας ολόκληρος εσμός από πολιτικούς, επιχειρηματίες, κλινικάρχες, εκδότες, δημοσιογράφους έχουν τσεπώσει και συνέχισαν να τσεπώνουν μετά τη φυγή του μεγάλα ποσά από τα κλοπιμαία του Κοσκωτά, μεγαλώνοντας έτσι τη συνολική ζημιά και ρίχνοντας την στην πλάτη του λαού. Ποσά που προκλητικά αρνούνται σήμερα να επιστρέψουν. Ποιοι, τότε και πόσα επιτέλους —εκτός απ' τους ποδοσφαιριστές και καλαθοσφαιριστές — απ' αυτούς τους λυμεώνες επέστρεψαν τα κλεμμένα;

Υ.Γ. 2. Τα πρόσφατα γεγονότα στην ΚΝΕ και η καθαίρεση από την ηγεσία του ΚΚΕ του ΚΣ της ΚΝΕ επιβεβαιώνουν απόλυτα όσα γράφαμε πιο πάνω, τόσο για το ΚΚΕ όσο και για τον τρόπο που τα σχολίασε ο τύπος. Δείχνουν ολοκάθαρα ότι η σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ ενώ ορκίζεται στο όνομα της περεστρόικα, παραμένει βαθύτατα σταλινική τόσο στις μεθόδους όσο και στο περιεχόμενο της πολιτικής του, και ότι αντίθετα απ' ό,τι λένε οι αστικές φυλλάδες οι σταλινικές μέθοδοι συμβαδίζουν —όπως σχεδόν πάντα άλλωστε— με δεξιό πολιτικό και κοινωνικό περιεχόμενο, με το σημερινό προδοτικό συμβιβασμό με τη ληστρική αστική τάξη.

Η καθαίρεση με διοικητικό μέτρο, του ΚΣ της ΚΝΕ δεν είναι απλά αντιδημοκρατικό μέτρο αλλά κλασική και καραμπινάτη σταλινική ενέργεια που θυμίζει τις σταλινικές

εκκαθαρίσεις διαφωνούντων στα τέλη της δεκαετίας του 20. Εκκαθαρίσεις που οδήγησαν στη μονολιθικότητα και τη μετέπειτα βίαιη και αιματηρή καταστολή. Είναι σταλινική μονολιθικότητα και όχι δημοκρατικός συγκεντρωτισμός. Γιατί ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός βασίζεται και έχει σαν αναγκαία προϋπόθεση την πιο πλατιά δημοκρατική συζήτηση στις γραμμές του κόμματος. Απ' αυτήν την πολιτικό-ιδεολογική διαπάλη διαφόρων απόψεων προκύπτει η γραμμή του κόμματος και η οποιαδήποτε πολιτικό-ιδεολογική καθοδήγηση, που νομιμοποιείται πολιτικά απ' αυτήν ακριβώς την πλατιά συζήτηση και αντιπαράθεση.

Ιδιαίτερα όμως σήμερα που έχουμε να κάνουμε με ζήτημα στρατηγικής φύσης, όπως η στήριξη της κυβέρνησης ΝΔ, που συνιστά συμβιβασμό με την ληστρική άρχουσα τάξη σε φάση μείζονος κρίσης της ελληνικής κοινωνίας, μια τέτια πλατιά συζήτηση δεν έγινε, (θάταν φαιδρό βέβαια να υποστηρίξει κανείς ότι αυτή η απόφαση στήριξης της κυβέρνησης ΝΔ εμπεριέχονταν στις αποφάσεις του προηγούμενου συνεδρίου). Δεν έγινε όχι μόνο πριν από τις εκλογές αλλά εμποδίστηκε κι εμποδίζεται συστηματικά μέχρι σήμερα, απ' την ηγεσία του ΚΚΕ που προσπαθεί με τις σταλινικές συνταγές να αποφύγει αυτή τη συζήτηση. Καθαίρεση βουλευτή μέλους της ΚΕ, άλλων μελών δημοσιογράφων, άλλων στελεχών και τελικά του ΚΣ της ΚΝΕ. Κι αφού θάχει πια εκδώξει όλους τους επικίνδυνους διαφωνούντες, θα μαγειρέψει το συνέδριο της, με τους δικούς της. Οι καθαιρέσεις λοιπόν γίνονται γιατί η ηγεσία δεν μπορεί να πείσει με επιχειρήματα τη βάση ότι είναι σωστή.

Αυτή όμως η πρακτική δεν είναι μόνο σταλινική αλλά αντιλενινιστική. Για να δείξουμε καθαρά τη διαφορά συμπεριφοράς, θα διαλέξουμε εσκεμμένα ένα παράδειγμα όπου οι διαφωνούντες έχουν λαθεμένη άποψη επί της ουσίας. Όταν το Π.Γ. του Μπολσεβίκικου κόμματος συζητούσε σχεδόν επί ένα μήνα για το ζήτημα της ειρήνης του Μπρεστ-Λιτόβσκ και μετά από αλλεπάλληλες αποφάσεις — όπου ο Λένιν ήταν μειοψηφία — έφτανε στην τελική σωστή απόφαση, το τακτικό συμβιβασμό της υπογραφής της συνθήκης για την ειρήνη με τους Γερμανούς ιμπεριαλιστές, το γραφείο της κομματικής οργάνωσης της Μόσχας, που διαφωνούσε μ' αυτήν την επιλογή, έκανε ανοιχτή προπαγάνδα ενάντια της, χωρίς ποτέ καμιά καθοδήγηση, ούτε και ο Λένιν να ζητήσει την καθαίρεση της ή τη διαγραφή τους. Έφτασαν μάλιστα μέχρι το σημείο να πάρουν ομόφωνα απόφαση μομφής (!) της ΚΕ του κόμματος και να δηλώσουν ότι δεν θα υπακούσουν πια σ' αυτήν μέχρι το επόμενο συνέδριο, απειλώντας ανοιχτά με διάσπαση. Ο Λένιν τότε θεώρησε και έγραψε ότι όλα τα πάρα πάνω ήταν στοιχειώδες δικαίωμά τους, δεν διανοήθηκε να πάρει κανένα διοικητικό μέτρο και τους πολέμησε μόνο πολιτικο-ιδεολογικά μέσα απ' τα έντυπα του κόμματος .

Πρέπει να πούμε ακόμη ότι η περίφημη απόφαση του 10ου συνεδρίου του 1921 για την ενότητα του κόμματος (γνωστή σαν ενάντια στις φράξιες), που περιορίζει αποφασιστικά τα δικαιώματα των διαφωνούντων, αφού επιτρέπει στην πλειοψηφία της ΚΕ να διαγράψει οποιονδήποτε ακόμη και μέλος της, με απλή πλειοψηφία κι έτσι να αλλάζει τη σύνθεση της, τη σύνθεση του Π.Γ. αλλά και του Συνεδρίου, είχε γίνει δεκτή από το Λένιν, σαν «ακραίο μέτρο», σαν «έκτακτο», που αποφασίστηκε λόγω «επικίνδυνης κατάστασης στην οποία βρίσκεται η επανάσταση» (το 1920). Αυτή η θέση άνοιξε διάπλατα το δρόμο στη σταλινική μονολιθικότητα, επιτρέποντας στη σταλινική ηγεσία να διαγράψει διαδοχικά όλους τους διαφωνούντες, και σήμερα δεν έχει απολύτως κανένα λόγο ύπαρξης. Η υλοποίηση συνεπώς αυτής της θέσης με την τελευταία καθαίρεση του ΚΣ της ΚΝΕ, απ' την ΚΕ του ΚΚΕ μας πάει όχι στην περεστρόικα αλλά στο σταλινικό μεσαίωνα.

Τέλος δεν μπορεί να μην αναφερθούμε στον αποκρουστικό πατερναλισμό που αποπνέει η καθαίρεση και στην αναχρονιστική και αντιδραστική αντίληψη περί

οργανώσεων ιμάντα μεταβίβασης των αποφάσεων του Π.Γ. Οι διάφορες οργανώσεις έχουν αυτοτελεί υπόσταση και αυτονομία, δική τους οργανωτική ζωή μόνο φαινομενικά. Στην πραγματικότητα όμως είναι απλά εκτελεστικά όργανα στην υπηρεσία του Π.Γ. Κι όσο εκτελούν τυφλά τις διαταγές έχει καλώς, αλλιώς τους διορίζουμε τους κηδεμόνες τους που θα τους πάρουν απ' το χεράκι να τους οδηγήσουν στο σωστό δρόμο μέσα απ' την κομματική εργασιοθεραπεία και όσους στρώσουν στο καθώς πρέπει συνέδριο.

Υ.Γ. 3. Η γενικευμένη κρίση της ελληνικής κοινωνίας και η αναγκαιότητα να παιχτούν πια όλα για όλα, οδήγησε και το γνωστό μας «αντιεξουσιαστή» στο πλήρες ξεσκέπασμά του, τον υποχρέωσε να ρίξει από μόνος του τη μάσκα, θέλοντας να κριτκάρει τον Παπανδρέου, έφτασε στο σημείο να τον κατηγορήσει «για πρόκληση προς τους θεσμούς και την ομαλή πορεία του τόπου», για «τακτική φανατισμού», να τον κατακεραυνώσει για το «εμπρηστικό του κείμενο», για την «αποχώρηση βουλευτών από την ψηφοφορία στη Βουλή» αλλά και για τη «φημολογούμενη αποχή από τις προσεχείς εκλογές». Μια τέτια κριτική μπορεί νάναι θεμιτή από άποψη αρχών κι ανεξάρτητα από το αν είναι σωστή ή όχι, για έναν αστό πολιτικό, για έναν ρεφορμιστή της αριστεράς, δεν μπορεί όμως να στέκει, απ' την πάρα πάνω σκοπιά των αρχών, για έναν αντιεξουσιαστή. Αυτός είναι, εξ ορισμού αντίθετος σε κάθε θεσμό εξουσιαστικό και ιδιαίτερα στους σημερινούς παραπαίοντες αστικούς, που εξουσιάζουν το λαό, και συνεπώς δεν μπορεί να κριτκάρει κάποιον αστό πολιτικό — οτιδήποτε κι αν του καταλογίζει — ότι τους δυναμιτίζει, χωρίς να παραβιάζει τις ίδιες του τις αρχές και τα πιστεύω του. Έχουμε να κάνουμε λοιπόν όχι με έναν αντιεξουσιαστή αλλά με έναν μασκαρά και αγύρτη, του οποίου ο ρόλος είναι να σκορπάει σύγχυση στο χώρο της άκρας αριστεράς, και σε ορισμένους αγνούς αλλά αφελείς αντιεξουσιαστές και αναρχικούς. Κι εδώ οφείλουμε να δώσουμε μια απάντηση, σε μια ερώτηση που μας είχαν απευθύνει ορισμένοι δημοσιογράφοι στα πρώτα χρόνια της δράσης μας. Ρώταγαν τότε, θέλοντας ν' αποδείξουν ότι δεν είμαστε αριστεροί: Γιατί δεν έγιναν στη διάρκεια της δικτατορίας, τέτιες ενέργειες σαν τις δικές σας; Η απάντηση σήμερα είναι προφανής. Με τέτιους ανθρώπους σαν τον «αντιεξουσιαστή» μας, μπορούσαν ποτέ οι αντιστασιακές οργανώσεις της άκρας αριστεράς να αναπτύξουν ένοπλη αντιστασιακή δραστηριότητα; Κι αυτό που δυστυχώς πέτυχαν τότε εμποδίζοντας αυτή την ένοπλη αντιστασιακή δράση, προσπαθούν να το πετύχουν και σήμερα.

[Επεξεργασία] 1989-10-09 Μπακογιάννης [B']

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 9-10-89

Αυτή τη φορά ο τύπος και τα ηλεκτρονικά μέσα μαζικής ενημέρωσης όχι μόνο συναγωνίστηκαν στην ψευδολογία και την αποπληροφόρηση αλλά έκαναν και ένα βήμα πιο μπροστά. Χρησιμοποιώντας τις μοντέρνες τεχνικές της διαφήμισης και του μάρκε-τιγκ, οργάνωσαν ολόκληρη εκστρατεία μαζικής πλύσης εγκεφάλου εγκαινιάζοντας πανηγυρικά το πλουραλιστικό καθεστώς του πολιτικό-ιδεολογικού ολοκληρωτισμού, της φασιστικής τρομοκρατίας των πλατιών μαζών, δίνοντας ένα μικρό δείγμα του είδους της δημοκρατίας που θα εγκαθιδρύσει ο Μητσοτάκης. Τέτιες τηλεοπτικές και ραδιοφωνικές καμπάνιες είχε να γνωρίσει ο λαός μας μόνο τα χρόνια της χούντας.

Μέσα λοιπόν σ' αυτό το ζοφερό κλίμα θα προσπαθήσουμε ν' απορίψουμε ορισμένα απ' τα διάφορα προϊόντα που επιχείρησαν να μας πλασάρουν οι διάφοροι

διαφημιστές-δημοσιογράφοι με τη δύναμη όχι της λογικής και του επιχειρήματος αλλά του ψεύδους και της συνεχούς επανάληψης του.

Το πρώτο απ' αυτά τα προϊόντα είναι ότι οι αγωνιστές της 17N είναι τελείως απομονωμένοι και ότι δεν εκπροσωπούν απολύτως κανένα. Είναι γνωστό ότι στις πρόσφατες εκλογές είχαμε ζητήσει από όσους μας υποστηρίζουν να ψηφίσουν άκυρο-17N, λευκό ή αποχή ανάλογα με τις τοπικές συνθήκες, θα χρησιμοποιήσουμε λοιπόν εδώ σαν αποδεικτικό μέσο τα αποτελέσματα αυτών των εκλογών της 18 Ιουνίου, παρ' ότι δεν πιστεύουμε ότι αυτά δεν είναι αντιπροσωπευτικά της πραγματικής μας δύναμης και την παρουσιάζουν μικρότερη από όση είναι στην πραγματικότητα. Τα δεχόμαστε όμως σαν μια απλή ένδειξη με την πάρα πάνω επισήμανση και επιφύλαξη.

Σε συνθήκες λοιπόν τελείως δυσμενείς για μας και χωρίς καμιά ουσιαστική προεκλογική εκστρατεία, τα άκυρα και τα λευκά υπερδιπλασιάζονται και περνάνε από 57.372 (0,9%) το 85 σε 147.918 (2,22%). Πιστεύουμε ότι ένα μικρό μόνο μέρος απ' αυτά δεν ανήκουν στο επαναστατικό ρεύμα και τη 17N, αφού είχαμε κάνει τελείως ξεκάθαρο τι θα σημαίνουν αυτοί οι ψήφοι. Στη χειρότερη λοιπόν για μας περίπτωση οι ψήφοι που δεν μας ανήκουν — ορισμένοι κυρίως λευκοί που είχαν και άλλη έννοια και ανέρχονται συνολικά σε 19.367 (0,29%)— δεν μπορούν να ξεπερνούν τις 0,22%. Συνεπώς οι άκυροι και λευκοί ψήφοι που έχουν δοθεί στο επαναστατικό ρεύμα και τη 17N ανέρχονται χοντρικά σε περίπου 130.000 δηλαδή 2%.

Η μελέτη της αποχής είναι κάπως πιο δύσκολη γιατί οι αριθμοί δεν είναι ακριβείς για διάφορους λόγους. Η αποχή από 19,8% το 85 έφτασε το 20,41% τον Ιούνι. Στις συγκεκριμένες όμως συνθήκες της χώρας μας υπάρχουν ορισμένα στοιχεία που μπορούν να θεωρηθούν σαν δεδομένα. Στην Ελλάδα δεν υπάρχει, σημαντική αποχή Δυτικοευρωπαϊκού τύπου πούχει αιτία την αποπολιτικοποίηση, προτιμάει κάποιος να πάει στην εξοχή παρά να ψηφίσει, λόγω της καταλυτικής σημασίας του ρουσφετιού, της πλατιάς και μαζικής εξαγοράς ψήφων που κάνει θραύση κυρίως στην επαρχία και πούχει σαν συνέπεια να ψηφίζουν ακόμη και ετοιμοθάνατοι. Έτσι η αποχή που καταγράφεται αποτελείται από τη μια από ανθρώπους που πραγματικά και για λόγους ανωτέρας βίας δεν μπορούν να ψηφίσουν, κατηγορία που όπως δείχνει το παράδειγμα των άλλων χωρών σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να φτάνει το 20%, κι ούτε καν το 10%, και απ' την άλλη από ανθρώπους που διαφωνούν πολιτικά-ιδεολογικά με το κοινοβουλευτικό θέατρο, χώρος στο οποίο δεσπόζει το επαναστατικό ρεύμα της άκρας αριστεράς. Είναι άλλωστε πασίγνωστο ότι μετά το 74 πάρα πολλοί αγωνιστές της άκρας αριστεράς δεν ψήφισαν. Είναι λοιπόν τελείως λογικό και θεμιτό να θεωρήσουμε ότι από το 20,41% της αποχής ένα ποσοστό που ανέρχεται τουλάχιστον στο 2 με 3% ανήκει στο επαναστατικό ρεύμα.

Συνολικά λοιπόν είτε σαν άκυρο-λευκό είτε σαν αποχή, οι ψήφοι που δόθηκαν στο επαναστατικό ρεύμα και τη 17N σαν κύρια δύναμη του χώρου ανέρχονταν σε 4 με 5%, σύμφωνα με το εκλογικό αποτέλεσμα της 18 Ιουνίου. Το ποσοστό αυτό βρίσκεται κάτω απ' την πραγματική μας δύναμη, αφού ένας κόσμος που μπορεί να μας υποστηρίξει, προτίμησε για λόγους χρήσιμης ψήφου να ψηφίσει είτε Συνασπισμό είτε ΠΑΣΟΚ. Το ελάχιστο λοιπόν αυτό ποσοστό των 4 με 5% σύμφωνα με τα εκλογικά αποτελέσματα καθιστούν το επαναστατικό ρεύμα και τη 17N την τέταρτη πολιτική δύναμη της χώρας μετά τη ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ, το ΚΚΕ, και πάνω απ' την ΕΑΡ που δεν εκπροσωπεί ούτε 1,6%, τη ΔΗΑΝΑ, το ΚΚΕ εσ. ΑΑ και λοιπούς.

Εδώ μπορεί κάποιος να ισχυριστεί ότι τα πάρω πάνω είναι αυθαίρετα. Εμείς υποστηρίζουμε ότι όχι μόνο δεν είναι αυθαίρετα αλλά αντίθετα είναι σωστές εκτιμήσεις που επιβεβαιώνονται από τα πάρα κάτω: 1) Όταν πήραμε την πάρα πάνω προεκλογική θέση, διάφοροι δημοσιογράφοι έγραψαν ότι η 17N παίρνει μεγάλο

ρίσκο γιατί αν οι πάρα πάνω ψήφοι άκυροι-λευκοί κυρίως, συρικνωθούν σε ασήμαντα ποσοστά, τύπου 0,0...%, θάχει πλέον αποδειχτεί ότι η 17N είναι τελείως απομονωμένη. Κανένας λοιπόν απ' όλους αυτούς τους δημοσιογράφους, που δεν χάνουν ευκαιρία να χτυπάνε τη 17N, δεν τόλμησε να επιχειρήσει ν' αποδείξει κάτι τέτιο με βάση τα εκλογικά αποτελέσματα. 2) Γνωστός Ιταλός δημοσιογράφος ειδικευμένος σε θέματα «τρομοκρατίας» δήλωνε προεκλογικά ότι η θέση της 17N θ' αποβεί μπούμεραγκ γι' αυτήν, κρίνοντας προφανώς απ' την Ιταλία και προεξοφλώντας το ασήμαντο ποσοστό τους. Ούτε αυτός που σαν ειδικευμένος γνωρίζει ασφαλώς τ' αποτελέσματα βγήκε να πει λέξη. 3) Γνωστός δημοσιογράφος του συγκροτήματος που κάθε άλλο μας συμπαθεί, διαφώνησε με το διευθυντή του, που έγγραψε σχολιάζοντας τα εκλογικά αποτελέσματα ότι τέταρτη πολιτική δύναμη είναι η ΔΗΑΝΑ, λέγοντας ότι σύμφωνα με τα εκλογικά αποτελέσματα τέταρτη πολιτική δύναμη δεν είναι η ΔΗΑΝΑ αλλά η 17N αποδίδοντας μας έτσι έμμεσα πάνω από 65.867 (1%) ψήφους.

Αυθαίρετα λοιπόν είναι αυτά που διαφημίζουν οι διάφοροι τσαρλατάνοι δημοσιογράφοι και πολιτικοί ότι είμαστε απομονωμένοι και ότι δεν εκπροσωπούμε κανένα. Αντίθετα κανένας σήμερα δεν μπορεί ν' αμφισβητήσει σοβαρά ότι είμαστε η τέταρτη πολιτική δύναμη στη χώρα κι ότι μόνο οι εκλογές του Ιούνη δείχνουν μια δύναμη που μπορεί να υπολογιστεί σε τουλάχιστον 4 με 5%. Είναι τέλος λογικό, ότι τόσο η εκλογική αναμέτρηση όσο και η θέση μας για άκυρο-λευκό-αποχή, όντας ένα πεδίο αναμέτρησης τελείως δυσμενές για μας, έδωσαν ένα ποσοστό μικρότερο απ' την πραγματική μας δύναμη, πράγμα άλλωστε που ανταποκρίνεται στα μεγαλύτερα ποσοστά που δίνουν όλες οι σφυγμομετρήσεις πούγιναν κατά καιρούς για τη 17N.

Αυτό λοιπόν το εκλογικό αποτέλεσμα σημαίνει ότι τουλάχιστον 260.000 με 325.000 συμφωνούν και επιδοκιμάζουν τις ενέργειες, επικροτούν απόλυτα τη συνεπή 15χρονη ένοπλη επαναστατική δραστηριότητα μας. Σημαίνει ότι όχι μόνον η 17N δεν απέτυχε αλλά αντίθετα πέτυχε εκεί όπου όλοι οι άλλοι επαναστάτες της άκρας αριστεράς απέτυχαν. Πέτυχε να βάλει ένα φρένο στη διαδικασία της συνεχούς και βαθμιαίας περιθωριοποίησης, μαρasmus και αφερεγγυότητας της επαναστατικής πρότασης, που προωθεί το καθεστώς απ' το 74, κάνοντας την επίκαιρη, φερέγγυα αλλά και σημαία συσπείρωσης όλων των επαναστατών. Πέτυχε να γίνει ο κύριος πόλος αναφοράς όλων όσων απορίπτουν τις διάφορες ρεφορμιστικές διαδικασίες. Πέτυχε να καταδείξει ότι 15 χρόνια μεταπολίτευσης δεν κατόρθωσαν να συρικνώσουν το επαναστατικό ρεύμα κι ότι αυτή η πολιτική δύναμη που αγωνίζεται για μια ριζική επαναστατική αλλαγή της ελληνικής κοινωνίας παραμένει και είναι πολύ ισχυρή μέσα στη χώρα. Αυτήν την αναμφισβήτητη αλήθεια έχουν συνειδητοποιήσει οι ηγεσίες όλων των κομμάτων ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ και αυτή εξηγεί την ανώτερη ποιοτικά σημερινή συντονισμένη αντεπαναστατική επίθεση τους.

Έτσι λοιπόν οι κύριοι αυτοί δεν βλέπουν ότι το καθεστώς αυτό της καπιταλιστικής βαρβαρότητας είναι κατ' εξοχήν ανθρωποκτόνο και κανιβαλικό, αφού έχει βασίσει τη μεγιστοποίηση του κέρδους και τον προκλητικό πλούτο των ολίγων στο ανθρώπινο αίμα, τον πόνο και τη δυστυχία. Ότι είναι ένα καθεστώς που όχι μόνο δεν σέβεται την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, όπως διακηρύσσεται στο σύνταγμα του, αλλά την περιφρονεί προκλητικά. Ότι όχι μόνο δεν σέβεται τις ανθρώπινες αξίες, και την ύψιστη, το δικαίωμα στη ζωή, αλλά τις καταπατάει συστηματικά, τις έχει κουρελιάσει και καταξευτελίζει.

Η ευαισθησία τους λοιπόν ηχεί ψεύτικη, υποκριτική και ιδιοτελής. Ψεύτικη και υποκριτική γιατί συγκριτικά με τις σημερινές άναρθρες κραυγές και φωνασκίες τους, θάπρεπε τουλάχιστον την τελευταία 15ετία να εκφράζουν καθημερινά την αγανάκτηση τους, με συνεχείς δημοσιογραφικές εκστρατείες, με πηχιαίους τίτλους,

με δριμύες καταγγελίες, με την πρόταση και εφαρμογή συγκεκριμένων μέτρων προστασίας της ζωής των εργαζομένων —κι όχι με σποραδικά μονόστηλα στις εσωτερικές σελίδες— θάπρεπε να κατακεραυνώνουν καθημερινά αυτή τη βάνανυση καταπάτησης του δικαιώματος στη ζωή αυτών των δεκάδων χιλιάδων εργαζομένων στο βωμό της μεγιστοποίησης του καπιταλιστικού κέρδους, θάπρεπε να κατακεραυνώνουν τους υπεύθυνους μεγαλοβιομήχανους, τους εφοπλιστές, την πολιτική εξουσία.

Υποκριτική και ιδιοτελής τέλος γιατί όλοι αυτοί οι κύριοι, όντας περισσότερο ή λιγότερο σημαντικά γρανάζια αυτού του καθεστώτος, συμμετέχουν στο μεγάλο τσιμπούσι ροκανίζοντας τα κόκαλα που τους ρίχνουν οι διάφοροι μεγαλοκαρχαρίες και το καθεστώς. Αν λοιπόν η ευαισθησία τους για την καταπάτηση του δικαιώματος στη ζωή ήταν ειλικρινής, θάπρεπε νάχαν παραιτηθεί από τις θέσεις τους από καιρό για να μην πούμε ότι θάπρεπε νάχαν αυτοκτονήσει.

Η ένοπλη λοιπόν δράση της 17N όχι μόνο είναι θεμιτή και νόμιμη, αλλά είναι και η μόνη ηθική πολιτική δράση που μας επιτρέπει αυτό το ανθρωποκτόνο και βάρβαρο καθεστώς. Είναι η υψηλότερη αλλά και μόνη πραγματική εκδήλωση ουμανισμού που μας επιτρέπει αυτή η κοινωνία, είναι η μόνη πολιτική δραστηριότητα που πηγάζει και βασίζεται στις προαιώνιες ανθρώπινες αξίες και κύρια στο αναφαίρετο δικαίωμα του κάθε εργαζόμενου στην εργασία, στο αναφαίρετο δικαίωμα του κάθε εργαζόμενου να ζει μια ανθρώπινη ζωή χωρίς να σακατεύεται, χωρίς να δολοφονείται, χωρίς να δηλητηριάζεται καθημερινά από το νέφος, χωρίς να οδηγείται μέσω της ανεργίας στον αργό θάνατο με τα ναρκωτικά και τη μιζέρια.

Το τρίτο προϊόν που προσπάθησε να πλασάρει αυτή η διαφημιστική καμπάνια ήταν ο Μπακογιάννης, αγνός βουλευτής, αναπτύσσοντας την σε δύο άξονες παράλληλους και συμπληρωματικούς. Απ' τη μια παρουσιάζεται ότι ο Μπακογιάννης εκτελέστηκε δήθεν γιατί ήταν αντιδικτατορικός ή γιατί ήταν ο πρωτεργάτης συμφιλίωσης δεξιάς-αριστεράς και απ' την άλλη αποκρύβονται συστηματικά τόσο οι απάτες του όσο και το γεγονός ότι είχαν επισημανθεί απ' την επίσημη δικαιοσύνη του καθεστώτος και όχι από την 17N. Έτσι αυτή η διαφημιστική καμπάνια δεν αρκέστηκε στο να καταδικάσει την εκτέλεση με τα κλασικά επιχειρήματα, αλλά κινήθηκε σ' ένα επίπεδο μαζικής πλύσης εγκεφάλου ολοκληρωτικού τύπου αφού όχι μόνο αναποδογύρισε τα γεγονότα κάνοντας το μαύρο άσπρο, όχι μόνο πρόβαλε άσχετα πράγματα, όχι μόνο απέκρυψε την ταμπακίερα και διέγραψε με μιας τις απάτες του Μπακογιάννη σαν να μην υπήρξαν, αλλά το κυριότερο απαγόρευσε κι εμπόδισε συστηματικά οποιονδήποτε, ακόμη κι αν καταδίκασαν την εκτέλεση, να μιλήσει γι' αυτές (οι ελάχιστοι που μίλησαν από θέση άμυνας απέναντι σ' αυτήν την επίθεση δεν δίστασαν να μεταμορφωθούν σε δικαστές και να αθώσουν το Μπακογιάννη με δυο αράδες).

Το δεύτερο προϊόν της διαφημιστικής καμπάνιας πλύσης εγκεφάλου του καθεστώτος είναι ότι είμαστε τρομοκράτες του ελληνικού λαού, και η δήθεν αγνή κραυγή αγωνίας «πότε θα σταματήσει αυτός ο κύκλος του αίματος της 17N».

Έχουμε γράψει και άλλοτε ότι η δράση μας είναι ένοπλο αντάρτικο πόλης που χτυπάει επιλεκτικά διάφορους εχθρούς του λαού και όχι τρομοκρατία που είναι η εξάσκηση βίας με κύριο στόχο τον εκφοβισμό πλατύτερων στρωμάτων, μια βόμβα μέσα στον κόσμο στην πλατεία Συντάγματος. Δεν χρειάζεται εδώ να σταθούμε ιδιαίτερα γιατί οι πάντες γνωρίζουν ότι κανένας εργαζόμενος δεν τρομοκρατείται απ' τη 17N και ότι κανείς δεν κινδυνεύει.

Άλλωστε και μόνον η φράση τους «15 θύματα σε 14 χρόνια δράσης» καθιστά καταγέλαστη την άποψη τους ότι η 17N τρομοκρατεί τον ελληνικό λαό. Μπορεί ίσως να τρομοκρατούνται μερικοί αλλά αυτοί δεν ξεπερνούν τα 5.000 άτομα σε πληθυσμό 10 εκατομμυρίων, και είναι μια τελείως ασήμαντη μειοψηφία, τελείως ξεκομμένη απ'

τον ελληνικό λαό. Είναι ο ηγετικός όμιλος της άρχουσας μεγαλοκαπιταλιστής τάξης και όσοι βρίσκονται στις κορυφές της ιεραρχικής κρατικής εξουσίας.

Ενώ λοιπόν «οι σφαίρες της 17N» δεν τρομοκρατούν και ούτε θα μπορούσαν ποτέ να τρομοκρατήσουν τον ελληνικό λαό, γίναμε μάρτυρες μιας άλλης άσφαιρης αλλά πραγματικής και σε ασύλληπτα μεγαλύτερη κλίμακα επιχείρησης τρομοκράτησης και εκφοβισμού του. Είναι η μαζική εκστρατεία των μέσων μαζικής ενημέρωσης τόσο ηλεκτρονικών όσο κι έντυπων, πανομοιότυπη μ' αυτές που γνώρισε ο λαός μας στη διάρκεια της χούντας ενάντια στους αντιστασιακούς «τρομοκράτες» του λαού. Είναι η μαζική πλύση εγκεφάλου δίκην διαφημιστικής καμπάνιας να πειστεί με το ζόρι ο λαός ότι κινδυνεύει απ' τους «τρομοκράτες», και συνάμα η προσπάθεια εκφοβισμού του με τα διάφορα «αντιτρομοκρατικά» μέτρα, νόμους, αστυνομικά σώματα και λοιπά. Και αυτά όλα σε μια φάση όπου η ΝΔ πασχίζει να δείξει ένα δημοκρατικό πρόσωπο ανανεωμένο για να κερδίσει την αυτοδυναμία. Ο καθένας λοιπόν μπορεί να αντιληφθεί αν και πού υπάρχει τρομοκρατία και τι είδους είναι η δημοκρατία που επαγγέλονται.

Υπάρχουν ορισμένοι κύριοι, συνήθως πολιτικοί, εκδότες, δημοσιογράφοι, αλλά και ορισμένοι άλλοι, που μετά από κάθε ενέργεια της 17N, ωσάν πραγματικές στρουθοκάμηλοι, βγάζουν το κεφάλι τους από την άμμο, βλέπουν μόνο την ενέργεια της 17N, αρχίζουν να τσιρίζουν και να συναγωνίζονται σε άναρθρες κραυγές κατακεραυνώνοντας τη 17N γιατί δεν σέβεται το ύψιστο αγαθό, την ανθρώπινη ζωή. Οι κύριοι αυτοί μετατρέπονται στη συνέχεια σε κροκόδειλους, χύνοντας μερικά δάκρυα κι εγκαθίστανται αναπαυτικά στα διάφορα βρωμόνερα όπου επιδίδονται με άνεση στη γνώριμη τους ασχολία, το μεγάλο τσιμπούσι. Αυτοί οι ευαίσθητοι και σφόδρα ανησυχούντες κύριοι στην προσπάθειά τους να σταματήσουν επιτέλους αυτόν τον περίφημο κύκλο του αίματος της 17N, δεν μπορούν να διακρίνουν έναν άλλον ωκεανό αίματος που είναι δίπλα τους και που τροφοδοτεί το μεγάλο φαγοπότι τους.

Δεν βλέπουν ότι στα τελευταία 15 χρόνια, σύμφωνα με τις επίσημες στατιστικές του καθεστώτος, δολοφονήθηκαν στα διάφορα βιομηχανικά κάτεργα και στα σαπιοκάραβα των εφοπλιστών τουλάχιστον 2000 εργάτες και σακατεύτηκαν σοβαρά τουλάχιστον 150.000 άλλοι. Δεν βλέπουν ότι το νέφος δολοφονεί κάθε χρόνο περίπου 100 κατοίκους του λεκανοπεδίου και 5000 μόνο το 87, και προκαλεί σοβαρές βλάβες στην υγεία των ασθενέστερων. Δεν βλέπουν ότι το καθεστώς δολοφόνησε και σακάτεψε δεκάδες χιλιάδες ασθενείς στα μεσαιωνικά αχούρια-δημόσια νοσοκομεία του. Οι κύριοι αυτοί δεν βλέπουν τους ζωντανούς-νεκρούς, λογικό προϊόν του κοινωνικού καρκίνου της ανεργίας και των μισθών πείνας, που φυτοζωούν στο περιθώριο και οδηγούνται νομοτελειακά στη μιζέρια, στα ναρκωτικά, τα ψυχοφάρμακα, τον αλκοολισμό, τις ασθένειες, τα ψυχιατρεία, τον αργό θάνατο. Οι κύριοι αυτοί δεν βλέπουν τέλος ότι όλος αυτός ο ωκεανός αίματος και ανθρώπινης δυστυχίας δεν είναι τυχαίος αλλά συνέπεια συστηματικής πρακτικής του καθεστώτος, είναι η άλλη όψη του πλούτου, είναι η αναγκαία προϋπόθεση για να μπορέσει μια πολύ μικρή μειοψηφία να οικοδομήσει αστρονομικές περιουσίες και να ζει μέσα στην προκλητική χλιδή.

Όλοι αυτοί οι κύριοι όμως θα πρέπει επιτέλους να διαλέξουν. Ή το οποιοδήποτε παρελθόν και παρόν άσχετο με τις απάτες του τον αθώνει, οπότε δεν μπορούν να παραπέμψουν π.χ. τον Παπανδρέου με του οποίου το αντιδικτατορικό, πολιτικό, ακαδημαϊκό παρελθόν δεν μπορεί να συγκριθεί ο Μπακογιάννης, ή όλα αυτά δεν παίζουν κανένα ή μηδαμινό ρόλο στην υπόθεση και σημασία έχουν οι απάτες τους και τίποτε άλλο.

Όσον αφορά λοιπόν τις απάτες, είναι προφανές και κατανοητό στον καθένα ότι η 17N δεν αποδέχεται το αστικό νομικό πλαίσιο και καθεστώς. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν το λαβαίνει υπόψη της. Οι απάτες του Μπακογιάννη εντοπίστηκαν απ' την ίδια την αστική δικαιοσύνη του καθεστώτος, κι όχι από τη 17N. Τόσο απ' το χουντικό εισαγγελέα Δωρή όσο και από τον εισαγγελέα Ευθυ-μιάδη αλλά και από άλλους. Μπορεί να υπάρχει διάσταση απόψεων και αμφισβήτηση στα πλαίσια του αστικού νόμου, για το αν οι απάτες του Μπακογιάννη ήταν κακούργημα ή πλημμέλημα, για το ποιες παραγράφονται ή όχι, κανένας όμως επίσημος θεσμός της δικαιοσύνης του καθεστώτος δεν αρνήθηκε ποτέ ότι οι απάτες αυτές έγιναν.

Όλη αυτή η καμπάνια δεν είναι παρά μια απεγνωσμένη και μάταιη προσπάθεια του ένοχου πολιτικού κόσμου, που οντάς τελείως πανικοβλημένος επιχείρησε μια χυδαία παραχάραξη της πραγματικότητας και της πρόσφατης ιστορίας του τόπου. Συνάμα είναι μια εκδήλωση περιφρόνησης, καταρράκωσης και εξευτελισμού της ίδιας της δήθεν ανεξάρτητης δικαιοσύνης τους και τρομοκράτησης (ο εισαγγελέας Ευθυμιάδης απειλείται ανοιχτά), για την οποία μπορεί νάναι περήφανος ο αριστερός υπουργός Κουβέλης.

Δύο μόνο στοιχεία δείχνουν το έωλο αλλά και το μάταιο της όλης εκστρατείας. Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας θεώρησε υποχρέωση του να υπερασπιστεί το Μπακογιάννη χαρακτηρίζοντας τον έντιμο. Το τυπικό και δικολαβικού τύπου επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε από μερικούς: Πώς γνώριζαν την αναφορά του εισαγγελέα Ευθυμιάδη της 1ης Ιούνη αφού λένε ότι είχαν αποφασίσει την εκτέλεση από τα πριν; Η διατύπωση και μόνο αυτού του επιχειρήματος προϋποθέτει αποδοχή της απάτης του Μπακογιάννη και της ενοχής του, αφού δεν αμφισβητεί την ύπαρξη τους, αλλά απλώς το πώς μάθαμε τη συγκεκριμένη αναφορά.

Παρ' όλη τη συστηματική παραχάραξη της πραγματικότητας απ' την πλευρά του πολιτικού κόσμου, με πρωτοστατούσες τις ηγεσίες της ΝΔ και του Συνασπισμού, η εκστρατεία αυτή και πάλι απέτυχε. Ολόκληρος ο ελληνικός λαός που γνώρισε καλά από μήνες τις απάτες του Μπακογιάννη, αντιλήφθηκε απ' τις πρώτες ώρες και πριν ακόμη δημοσιευθεί η προκήρυξη μας, για ποιους λόγους είχε εκτελεστεί και επικρότησε στη μεγάλη πλειοψηφία του τη δίκαιη εκτέλεση ενός απ' τους απατεώνες συνένοχους του Κοσκωτά. Και παρ' ότι έδωσαν άλλο περιεχόμενο στην εκτέλεση και προσπάθησαν να την εκμεταλλευτούν προεκλογικά λέγοντας ότι μας έβαλε το ΠΑΣΟΚ, απέτυχαν οικτρά στο να κινητοποιήσουν το παραμικρό λαϊκό στρώμα, πέρα απ' τους γνωστούς τραμπούκους της ΝΔ, τις κυράτσες της και τους αξιοθρήνητους Σιάντους του Συνασπισμού.

Στο σημείο αυτό και επειδή την ημέρα της εκτέλεσης γίνονταν η παραπομπή-θέατρο του Παπανδρέου, για την οποία μιλάγαμε αλλά δεν γνωρίζαμε ότι θα συμπέσει με την παραπομπή, οφείλουμε μια εξήγηση. Όσο και αν φαίνεται περίεργο η σύμπτωση αυτή είναι τυχαία και άλλωστε λειτούργησε σε βάρος μας. Και αν βέβαια τα τσακάλια οι δημοσιογράφοι, που γνωρίζουν συνήθως τα πάντα, έψαχναν στοιχειωδώς θα το ανακάλυπταν. Η ενέργεια δεν ήταν δυνατόν να γίνει τις προηγούμενες 10 μέρες γιατί το τμήμα της οδού Δημοκρίτου, ανάμεσα στη Σκουφά και την Τσακάλωφ ήταν κλειστό επειδή εκτελούνταν έργα. Τα έργα τελείωσαν την προηγούμενη μέρα Δευτέρα στις 8.15 το πρωί οπότε ελευθερώθηκε ο δρόμος. Τα έργα αυτά μας εμπόδισαν γιατί δεν υπήρχε απολύτως κανένας άλλος δρόμος διαφυγής, γρήγορος και χωρίς φανάρια, που να μη βάζει σε κίνδυνο τους συντρόφους, όπως θα το διαπιστώσει όποιος μελετήσει στοιχειωδώς την περιοχή. Απ' την άλλη δεν είχαμε την πολυτέλεια να χάσουμε ούτε μια μέρα γιατί υπήρχε ο κίνδυνος να φύγει ο Μπακογιάννης στην Ευρυτανία στο τέλος της βδομάδας και να ματαιωθεί η επιχείρηση όπως και το Μάη. Έτσι λοιπόν παρ' ότι γνωρίζαμε ότι η σύμπτωση θα

λειτουργούσε σε βάρος μας δεν μπορούσαμε να την αναβάλουμε ακόμη και για μια μέρα γιατί παίρναμε έτσι το ρίσκο να ματαιωθεί οριστικά.

Η σύμπτωση αυτή υπήρξε το κύριο επιχείρημα της ηγεσίας του Συνασπισμού φτάνοντας σε πρακτικές που αγγίζουν τα όρια —αν δεν ξεπερνάνε— του ανοιχτού χαφιεδισμού. Κι ενώ ισχυρίστηκαν ότι μας έβαλε το ΠΑΣΟΚ κι ο Παπανδρέου, παράλληλα άρχισαν να γράφουν και να διαδίδουν μέσω των διαφόρων κονδυλοφόρων τους ότι η ενέργεια ευνοεί τη ΝΔ κι ότι μας έβαλε η Διεθνής δεξιά και οι απανταχού μυστικές υπηρεσίες. Δηλαδή μας έβαλε το ΠΑΣΟΚ με σκοπό να ευνοήσουμε τη ΝΔ. Τα διάφορα παραμύθια τους τους έχουν οδηγήσει σε πλήρη σύγχυση. Περισσότερο να προσθέσουμε ότι κατά τη γνώμη μας αυτή η ενέργεια στις συγκεκριμένες συνθήκες της ελληνικής κοινωνίας δεν ευνοεί κανένα. Δεν ευνοεί τη ΝΔ, όπως αποδείχτηκε ότι δεν ευνόησε το ΠΑΣΟΚ η ενέργεια ενάντια στον Πέτσο.

Όσα δηλώνει σήμερα η ηγεσία του Συνασπισμού μας θυμίζει την πρακτική του Ιταλικού Κ.Κ. Μόνιμη άποψη του ήταν ότι πίσω απ' τις Ερυθρές Ταξιαρχίες βρίσκονταν οι μυστικές υπηρεσίες. Επί χρόνια όμως γίνονταν δεκάδες συλλήψεις αγωνιστών των Ερυθρών Ταξιαρχιών χωρίς ποτέ να τολμήσουν να ψελίσουν λέξη σε βάρος τους. Κατάπιναν τη γλώσσα τους όχι μόνο γιατί δεν μπορούσαν να αμφισβητήσουν ότι οι συλληφθέντες ήταν αγνοί αγωνιστές, αλλά γιατί δεν μπορούσαν και να ισχυριστούν ότι αυτοί οι επώνυμοι αγωνιστές ήταν ποτέ δυνατόν να χειραγωγούνται από τις μυστικές υπηρεσίες. Και παρ' ότι οι συλλήψεις συνεχίζονταν επί χρόνια και οι εκατοντάδες και χιλιάδες συλληφθέντες τους διέψευδαν πανηγυρικά, αυτοί συνέχιζαν απτόητοι το παραμύθι τους για τις μυστικές υπηρεσίες γιατί ήταν η πιο βολική γι' αυτούς άποψη.

Τέλος θα πούμε δυο λόγια για το Μίκη. Ο Μίκης έχει μια μεγάλη ιστορία στον τόπο και συνεπώς έχει ορισμένες υποχρεώσεις απέναντι του κι απέναντι στο λαϊκό κίνημα. Δικαίωμα του είναι να μη σέβεται πια αυτήν την ιστορία του. Δεν έχει όμως κανένα δικαίωμα να μη σέβεται αυτό το λαό που κάποτε τον αγάπησε και τον λάτρεψε. Και θάταν το πιο τραγικό πράγμα γι' αυτόν το παλιό του ίνδαλμα να κλείσει την αυλαία της αγωνιστικής του ιστορίας σαν κοινός πληροφοριοδότης.

Το τέταρτο προϊόν αυτής της διαφημιστικής εκστρατείας είναι η άποψη ότι η 17Ν αγωνίζεται ενάντια στη Δημοκρατία. Εδώ έχουμε να κάνουμε με το γνωστό ιδεολόγημα Δημοκρατία ίσον κοινοβουλευτισμός, και αγώνας για μια άλλη δημοκρατία ίσον δικτατορία. Ας σημειώσουμε εδώ ότι η συντριπτική πλειοψηφία όσων κατά καιρό έχουν ρωτηθεί στις διάφορες σφυγμομετρήσεις διαψεύδουν την πάρα πάνω άποψη.

Το συγκεκριμένο σημερινό πολίτευμα της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας δεν είναι δημοκρατία αλλά μια συγκεκριμένη ιστορική έκφραση της, η κοινοβουλευτική αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Η ανθρωπότητα όμως δεν έχει γνωρίσει μόνο αυτού του τύπου τη δημοκρατία. Στη κλασική αρχαιότητα π.χ. αλλά και σε άλλες κοινωνίες υπήρχαν μορφές άμεσης δημοκρατίας, αλλά και μορφές αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας που βασίζονταν όχι στην εκλογή αλλά στην εκ περιτροπής συμμετοχή όλων στα αξιώματα της εξουσίας, ή και επιλογή τους μέσω κλήρωσης. Ακόμη η σύγχρονη αντιπροσωπευτική κοινοβουλευτική δημοκρατία διαφέρει ριζικά από χώρα σε χώρα αλλά και από εποχή σε εποχή. Έτσι ενώ η Γαλλική Επανάσταση διακήρυξε τις αρχές της πολιτικής ελευθερίας, της λαϊκής κυριαρχίας και του εκλογικού δικαιώματος, εν τούτοις η 1η Γαλλική Δημοκρατία δεν επέτρεψε παρά μόνο σε μια μικρή μερίδα εύπορων να ψηφίζουν και μόνο με την επανάσταση του Φλεβάρη του 1848 κατακτήθηκε το εκλογικό δικαίωμα για όλους. Και πάλι όμως αυτό το δικαίωμα κατακτήθηκε στην πράξη για το μισό πληθυσμό, δηλαδή τις γυναίκες, έναν αιώνα μετά, δηλαδή το 1946 με την 4η Γαλλική Δημοκρατία, παρ' ότι

αυτό αναγνωρίζονταν σαν αρχή από το 1789. Σημασία λοιπόν δεν έχουν οι αφηρημένες διακηρύξεις αρχών αλλά η συγκεκριμένη υλοποίηση τους στην πράξη.

Η συγκεκριμένη λοιπόν υλοποίηση αυτών των αρχών, στη σημερινή κοινοβουλευτική αστική δημοκρατία της Δύσης, παρουσιάζει ορισμένα βασικά χαρακτηριστικά που αποτελούν στοιχεία όχι διεύρυνσης αλλά αντίθετα περιορισμού, περιστολής της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας και αναίρεσης των ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Τα καθεστώτα αυτά έχουν εξελιχθεί σε μια ιδιότυπη μορφή πολιτεύματος που θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε σαν κοινοβουλευτισμό κοινωνικού εκφασισμού. Παρ' ότι δεν είναι ο χώρος κατάλληλος για να κάνουμε μια διεξοδική ανάλυση θα αναφέρουμε με συντομία τα κύρια χαρακτηριστικά του.

1) Το πρώτο στοιχείο είναι ο ασφυκτικός και συστηματικός έλεγχος κάθε πολίτη μέσω τόσο της αστυνομοκρατίας όσο κυρίως μέσω του μαζικού ηλεκτρονικού φακελώματος του, οργουελιανού τύπου υπέρ όχι του μεγάλου αδελφού αλλά του απρόσωπου συστήματος. Μέσω του ηλεκτρονικού φακελώματος ελέγχεται κάθε δραστηριότητα ιδιωτική, επαγγελματική, συνδικαλιστική, πολιτική του ατόμου με σκοπό το τσάκισμα του στην παραμικρή αντίσταση του στις επιλογές της άρχουσας τάξης.

2) Η συστηματική χειραγώγηση των μαζών και της κοινής γνώμης με τα μαζικά μέσα ενημέρωσης και τα ηλεκτρονικά. Ένα μικρό δείγμα αυτής της χειραγώγησης είχαμε και στη χώρα μας τους τελευταίους μήνες με τη λεγόμενη «ελεύθερη» ιδιωτική ραδιοφωνία. Ο πλουραλισμός σημαίνει πληθώρα μέσων στην υπηρεσία μιας πολιτικό-ιδεολογικής ολοκληρωτικής πλύσης εγκεφάλου, όπου σ' όλα τα σημαντικά και θεμελιώδη ζητήματα προβάλλεται με όλους τους δυνατούς τρόπους και διαφημίζεται μια και μόνη δεσπόζουσα άποψη και εξοστρακίζεται οποιαδήποτε άλλη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η στάση των μαζικών μέσων ενημέρωσης στο ακανθώδες και συνάμα ζωτικό για την ανθρωπότητα ζήτημα της πυρηνικής ενέργειας, στις χώρες που διαθέτουν πληθώρα πυρηνικών αντιδραστήρων και πραγματοποιούν πυρηνικές δοκιμές.

3) Η καταπάτηση και παραβίαση στην πράξη των περισσότερων απ' τα δικαιώματα του ανθρώπου για μεγάλες μάζες εργαζομένων, τους ξένους εργάτες, τους άνεργους, τη νεολαία, τους περιθωριακούς αλλά και τους χαμηλόμισθους και ο σεβασμός τους για ορισμένες κατηγορίες υψηλόμισθων και σχετικά εύπορων πολιτών εφ' όσον δεν προβάλλουν αντίσταση. Τα μοντέρνα και επιστημονικά βασανιστήρια κάνουν θραύση σ' όλες τις πολιτισμένες χώρες της Δύσης, τόσο στις ΗΠΑ όσο και στην Αγγλία, Δυτική Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία, Ισπανία, Γίνονται τόσο ενάντια σε ποινικούς όσο και στους πολιτικούς αγωνιστές, τους «τρομοκράτες». Παράλληλα έχουμε και επίσημη αναίρεση ορισμένων δικαιωμάτων. Παράδειγμα που είναι και επίκαιρο λόγω της έκδοσης των Τούρκων αγωνιστών και της απειλούμενης έκδοσης του Παλαιστίνιου αγωνιστή Χαμντάν, το δικαίωμα στο άσυλο. Το δικαίωμα αυτό που δεν είναι μόνο κατάκτηση του Διαφωτισμού και της αστικής δημοκρατίας, αλλά της αρχαιότητας όπου θεωρούνταν ιερό και ταυτιζόταν με τη φιλοξενία, σήμερα αναιρείται από όλες της δημοκρατίες της Δύσης, με τη σειρά νομοθετικών μέτρων πούχουν θεσπιστεί.

4) Η κρίση νομιμοποίησης της πολιτικής εξουσίας. Η μεγάλη αποχή που παρατηρείται σ' όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις στη Δύση όπως και τα πάρα πάνω στοιχεία, έχουν σαν αποτέλεσμα να αμφισβητείται η νομιμότητα της πολιτικής εξουσίας για την άσκηση μιας ορισμένης πολιτικής και να καταστρατηγείται η βασική αρχή της δημοκρατίας, η αρχή της πλειοψηφίας. Στις πρόσφατες ευρωεκλογές το πρώτο κόμμα στη Γαλλία συγκέντρωσε 28% των εκφρασμένων ψήφων με 50% αποχή, που σημαίνει ότι είναι πρώτο κόμμα ενώ αντιπροσωπεύει 14% του εκλογικού

σώματος. Σ' αυτό ιδιαίτερα το σημείο η κατάσταση στην Ελλάδα είναι πολύ χειρότερη λόγω της εκλογικής πελατείας, του ρουσφετιού και της μαζικής εξαγοράς ψήφων σ' όλη τη χώρα από τα δύο μεγάλα κόμματα με συνέπεια τα εκλογικά τους αποτελέσματα νάχουν πολύ λίγη σχέση με την πραγματικότητα. Με συνέπεια τέλος να εκλέγεται ο οποιοσδήποτε που διαθέτει οικονομική δύναμη ακόμη κι αν είναι απατεώνας, όπως το δείχνει η παρουσία στη Βουλή τόσο των απατεώνων υπεύθυνων για τις προβληματικές, όσο και των απατεώνων υπεύθυνων για το σκάνδαλο Κοσκωτά, ανάμεσα στους οποίους και ο Μπακογιάννης. Και κανένας δεν αμφιβάλλει ότι αν παρουσιάζονταν στις εκλογές, όχι μόνο ο Κουτσόγιωργας, ο Πέτσος κι ο Τόμπρας αλλά ακόμη κι ο Κοσκωτάς θα εκλέγονταν με τα τσαρούχια.

Τα πάρα πάνω βασικά στοιχεία συνθέτουν την εικόνα μιας αστικής κοινωνίας όχι ουμανιστικής αλλά απάνθρωπης. Ενός Δυτικού πολιτεύματος όχι έστω κλασικής αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας αλλά κοινοβουλευτικού κοινωνικού εκφασισμού, αν όχι φασισμού. Τα στοιχεία αυτά αφορούν όλη την κοινωνία και όλες τις πολιτικές δυνάμεις και όχι μόνο τις δηλωμένες τέτιες, όπως ο Λεπέν ή οι νεοναζί, και γι' αυτό τον ονομάζουμε κοινωνικό και όχι πολιτικό. Η Ελλάδα σήμερα οδηγείται απ' την ΕΟΚ. προς αυτή την κατεύθυνση και όχι προς τη δημοκρατία όπως Ψευδολογούν οι διάφοροι δημοσιογράφοι. Οποιοσδήποτε Έλληνας έχει ζήσει έστω και για λίγο σ' αυτές τις χώρες τα τελευταία χρόνια εδοκίμασε την πικρή γεύση αυτών των ζοφερών και απάνθρωπων καθεστώτων. Δεν είναι τέλος τυχαίο ότι σήμερα και προς το παρόν η Ελλάδα, η Ισπανία και η Πορτογαλία είναι οι πιο δημοκρατικές χώρες σ' όλη τη Δυτική Ευρώπη. Κι αυτό γιατί η νωπή ακόμη μνήμη των λαών τους από τις δικτατορίες και η δυνατότητα άμεσης σύγκρισης μ' αυτές έχουν παίξει ανασταλτικό ρόλο τουλάχιστον μέχρι σήμερα σ' αυτή την πορεία.

Η ένοπλη επαναστατική πάλη ενάντια σ' αυτά τα καθεστώτα στη Γερμανία, την Ιταλία, τη Γαλλία και αλλού δεν ήταν «τρομοκρατία», δεν ήταν μια πρόσκαιρη δράση απελπισμένων διανοούμενων, δεν ήταν μια προσωρινή αναλαμπή αλλά μια συγκεκριμένη και μόνιμη μορφή κοινωνικής αντίστασης στα καθεστώτα κοινοβουλευτικού κοινωνικού εκφασισμού που πηγάζει απ' αυτές τις νέες συνθήκες πούχουν δημιουργηθεί και την έλλειψη δυνατότητας οποιασδήποτε αλλαγής μέσα από νόμιμες κοινοβουλευτικές διαδικασίες. Αυτή η αντίσταση παρ' ότι τα τελευταία χρόνια έχει μειωθεί λόγω των αθρόων συλλήψεων και ισχυρών χτυπημάτων που έχει δεχτεί, δεν έχει σταματήσει και ούτε θα σταματήσει. Έτσι παρ' όλα τα ασφυκτικά «αντιτρομοκρατικά» οπλοστάσια, παρ' όλη την τεραστίων διαστάσεων πολιτικό-ιδεολογική εκστρατεία του καθεστώτος ενάντια στην «τρομοκρατία», παρ' όλη τη χρησιμοποίηση αυτών που υπέγραψαν δηλώσεις μετανοίας, αποφυλακίζοντας τους με αντάλλαγμα το συστηματικό χτύπημα απ' τον τύπο της ένοπλης πάλης —ένας τέτιος παρουσιάστηκε πέρσι και εδώ— παρ' όλα τα ναζιστικού τύπου Τρέβι, η ένοπλη πάλη δεν σταματάει. Μόνο στην Ιταλία τα τελευταία δύο τρία χρόνια είχαμε ορισμένες εκτελέσεις και δεκάδες συλλήψεις μελών των Ερυθρών Ταξιαρχιών ενώ μας λέγανε ότι οι Ερυθρές Ταξιαρχίες έχουν διαλυθεί εδώ και χρόνια. Η ένοπλη πάλη όντας η μόνη ουσιαστική μορφή κοινωνικής αντίστασης στα καθεστώτα κοινοβουλευτικού κοινωνικού εκφασισμού θα συνεχιστεί, γι' αυτό αυτά έχουν αναγάγει την πάλη εναντίον της στον ύψιστο πολιτικό στόχο τους, οργανώνοντας μια πολύμορφη τεραστίων διαστάσεων αντεπαναστατική εκστρατεία, τη λεγόμενη «αντιτρομοκρατία».

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι η 17N δεν αγωνίζεται ενάντια στην δημοκρατία αλλά ενάντια στη συγκεκριμένη μορφή της τον κοινοβουλευτικό κοινωνικό εκφασισμό προς τον οποίο οδηγείται η Ελλάδα μέσα απ' την ΕΟΚ. Αγωνίζεται για μια διαφορετική και άλλου τύπου δημοκρατία. Δεν κάνουμε φτηνή δημαγωγία λέγοντας ότι είμαστε «αντιεξουσιαστές» κι ότι είμαστε υπέρ της πλήρους και

ολοκληρωτικής εφαρμογής της άμεσης δημοκρατίας, αφού είναι προφανές ότι η καθημερινή συγκέντρωση εκατομμυρίων ανθρώπων, αλλά και λιγότερων, για να αποφασίζουν καθημερινά για τα διάφορα προβλήματα είναι απραγματοποίητη στις σύγχρονες κοινωνίες. Αγωνιζόμαστε όμως για μια κοινωνία και μια δημοκρατία θεσπισμένη στη βάση της αρχής της άμεσης συμμετοχής των εργαζομένων, όχι μόνο στη διαχείριση των οικονομικών μονάδων, αλλά και της άμεσης συμμετοχής τους στους διάφορους θεσμούς της κρατικής και πολιτικής εξουσίας. Στη βάση της συνύπαρξης μορφών άμεσης δημοκρατίας με τις ριζικά αλλαγμένες μορφές αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, με βάση τις αρχές της αιρετότητας, της ανακλητότητας και της τακτής λογοδοσίας στη βάση, του οποιουδήποτε αντιπροσώπου. Τα αιτήματα αυτά άλλωστε —της άμεσης συμμετοχής των εργαζομένων και της άμεσης δημοκρατίας— δεν είναι δικά μας, αλλά είναι τα κυρίαρχα, οικουμενικά αιτήματα των λαών σ' Ανατολή και Δύση. Και το γεγονός ότι δεν υπάρχει μια δημοκρατία που να στηρίζεται σ' αυτές τις αρχές δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να υπάρξει τίποτε το καινούργιο σε κανένα τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας. Το γεγονός τέλος ότι δεν προτείνεται ένα συγκεκριμένο μοντέλο ή Σύνταγμα μιας τέτοιας δημοκρατίας δεν έχει καμμία σημασία, αφού η ιστορία διδάσκει πως η οποιαδήποτε ριζική αλλαγή μιας κοινωνίας δεν προήλθε από συντάγματα και προγράμματα στα χαρτιά, αλλά από τη ριζική και ανελέητη κριτική των αντιφάσεων αυτής της κοινωνίας, την υιοθέτηση από τις μάζες των βασικών κατευθυντήριων ιδεών αυτής της κριτικής κι από τη συνακόλουθη πάλη εναντίον της. Οι οποιεσδήποτε θετικές προτάσεις υλοποίησης αυτών των ιδεών δεν ακολούθησαν γραμμική και μονοσήμαντη πορεία αλλά πορεία με καμπές, αντιφατικότητα και σκαμπανεβάσματα, όπως άλλωστε συμβαίνει με οτιδήποτε αληθινά καινούργιο.

Τέλος θα πούμε δυο λόγια για ένα άλλο ζήτημα γιατί προβλέπουμε ότι ορισμένοι τσαρλατάνοι θα μας αντιτάξουν τη γνωστή θέση: για ποια κρίση της Δυτικής δημοκρατίας μας μιλάτε με τη σημερινή χρεωκοπία του σοσιαλισμού, με την υιοθέτηση απ' τις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού της δυτικής αστικής δημοκρατίας. Κατ' αρχήν όσα συμβαίνουν σ' αυτές τις χώρες συνιστούν τη χρεωκοπία του σταλινισμού και όχι του σοσιαλισμού. Έχουμε πει και άλλοτε ότι στις χώρες αυτές δεν ήταν η εργατική τάξη που βρίσκονταν στην εξουσία αλλά μια γραφειοκρατία τόσο τεχνοκρατική όσο και κομματική εργατικής αριστοκρατίας πούχε επιβληθεί στην εργατική τάξη με μεθόδους αντιδημοκρατικές, βίαιες και πολλές φορές αιματηρές. Κατά συνέπεια το ερώτημα αυτό δεν απευθύνεται σε μας αλλά στους Σιάντους της σημερινής ηγεσίας του ΚΚΕ, τους Φαρακο-Φλωράκηδες για τους οποίους αυτά τα καθεστώτα ήταν σοσιαλιστικά και στους οποίους οι συντελούμενες σήμερα αλλαγές έχουν δημιουργήσει πλήρη πολιτικο-ιδεολογική σύγχυση, τρικυμία εν κρανίω.

Δεύτερο, η διαδικασία δημοκρατικοποίησης που είναι αναμφίβολα θετική εξέλιξη περιορίζεται απ' το γεγονός ότι γίνεται απ' τα πάνω με μεθόδους συγκεντρωτικές ως υπερσυγκεντρωτικές, με αντιδημοκρατικές αποφάσεις, όπως η πρόσφατη απαγόρευση των απεργιών, με κύριο στόχο τον έλεγχο της απ' τη γραφειοκρατεία και το κράτημα των εργαζομένων και της εργατικής τάξης στη γωνία.

Τρίτο, μέσα στα πλαίσια αυτής της δημοκρατικοποίησης υπάρχουν πολλές αντιμαχόμενες συνιστώσες, και όχι δύο — μεταρρυθμιστές και συντηρητικοί— όπως λέει η δυτική προπαγάνδα. Υπάρχει μια τάση της τεχνοκρατικής γραφειοκρατίας που προσπαθεί, αντιγράφοντας πράγματι ορισμένες πλευρές της αστικής αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, να νομιμοποιήσει την εξουσία της απέναντι στην εργατική τάξη, αντικαθιστώντας ένα μέρος της κομματικής γραφειοκρατίας. Υπάρχει όμως και μια τάση που κυριαρχεί στη βάση της εργατικής τάξης και των καταπιεσμένων εθνοτήτων (στην ΕΣΣΔ) που μάχεται για μορφές άμεσου ελέγχου στα

μέσα παραγωγής, και μορφές άμεσης δημοκρατίας όπως τόδειξαν οι πρόσφατες εργατικές κινητοποιήσεις και αυτές των καταπιεσμένων εθνοτήτων στην ΕΣΣΔ και η ισχυρότατη αριστερή τάση της Αλληλεγγύης, και το γεγονός ότι στις πρώτες μετά από σαράντα χρόνια εκλογές στην Πολωνία, η αποχή υπήρξε τεράστια φτάνοντας μέχρι 50%. Το ποια θα είναι λοιπόν η εξέλιξη και η πορεία της δημοκρατικοποίησης σ' αυτές τις χώρες και ποια τελική μορφή θα πάρει, είναι κάτι που δύσκολα μπορεί να το πει κανείς σήμερα κι όποιος ισχυρίζεται ότι πρόκειται απλά για αποδοχή, για υιοθέτηση και αντιγραφή της αστικής αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας στα σίγουρα διαστρεβλώνει την πραγματικότητα.

Απ' όλη αυτή την πολιτικο-ιδεολογική αντεπαναστατική εκστρατεία του καθεστώτος δεν μπορούσε να λείπει και ο φίλος μας ο «αντιεξουσιαστής» ο Γ.Β. Παρ' ότι όσα γράφουμε πάρα πάνω για τους διάφορους κύριους-στρουθοκάμηλους είναι μια απάντηση και σ' αυτόν, θα σταθούμε σε μερικά ζητήματα πούχουν κάποια γενικότερη σημασία. Πρώτον, ισχυρίζεται ο Γ.Β. ότι τον προκαλούμε για διάλογο κι ότι αυτός δεν κάνει διάλογο με «κουμπουροφόρους», όπως μας αποκαλεί. Τον διάλογο όμως δεν τον ανοίξαμε εμείς. Αυτός τον άνοιξε με το άρθρο του-απάτη στις 7-3-88 «Άκου με ένοπλε σύντροφε. Ανοιχτό γράμμα στη 17N». Ένοπλε δηλαδή κουμπουροφόρε, κατά τη σημερινή ορολογία του. Άρα λοιπόν δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι δεν κάνει διάλογο. Τον διάλογο τον ξεκίνησε αυτός κι όταν τούρθε η απάντηση μια βδομάδα μετά, τα γύρισε στο «εγώ δεν κάνω διάλογο».

Δεύτερο, ισχυρίζεται ο Γ.Β. ότι κινδυνεύει απ' τους «τρομοκράτες» κι απ' τη 17N. Αλλά αν κινδυνεύει όπως ισχυρίζεται, δεν θάκανε ποτέ την απάτη του πάρα πάνω άρθρου του σε βάρος μας γράφοντας «ένοπλε σύντροφε» κι υποβάλλοντας στον αναγνώστη την ιδέα —λόγω και των παλιών μπλεξιμάτων του με την αστυνομία— ότι ήταν παλιό μέλος της 17N κι ότι διαφώνησε. Απάτη εκ του ασφαλούς που δεν του στοίχιζε τίποτε αφού ήξερε ότι εμείς δεν μπορούσαμε ν' αντιδράσουμε. Ακόμη κι αν διαψεύδαμε ότι είχε ποτέ σχέσεις με μας, δεν θα γινόμασταν πιστευτοί αφού ο αναγνώστης θα σκέφτονταν: μα και παλιό μέλος τους νάτανε πάλι το ίδιο θα λέγανε. Το γεγονός λοιπόν ότι έκανε συνειδητά αυτή τη χοντρή απάτη σε βάρος μας σημαίνει ότι ήξερε ότι δεν ρισκάρει τίποτε από μας, όπως άλλωστε τόχει δηλώσει ρητά σε ιδιωτικούς ραδιοσταθμούς σε σχετικές ερωτήσεις. Ας αφήσει λοιπόν τα διάφορα δήθεν υστερικά και υποκριτικά ότι δήθεν κινδυνεύει από τη 17N, χρησιμοποιώντας μάλιστα και τα καραγκιοζιλίκια του πρώην φίλου του Κρυστάλλη, για να προωθήσει τη μόνιμη θέση του καθεστώτος ότι κινδυνεύουν όλοι από τους «τρομοκράτες».

Τρίτο. Μας χαρακτηρίζει δειλούς και ανάνδρους δολοφόνους που πυροβολούν πισώπλατα, υπογραμμίζοντας μάλιστα το πισώπλατα. Εδώ ψεύδεται συνειδητά αφού επαναλαμβάνει το ψέμα, το μόνιμο μοτίβο της αστυνομίας, ύστερα από υποδείξεις των ειδικών αμερικάνικων και δυτικοευρωπαϊκών υπηρεσιών, ότι δήθεν όλοι πυροβολούνται πισώπλατα.

Η 17N —και αυτό το γνωρίζει καλά και ο Γ.Β. αλλά και οι πάντες— ποτέ δεν πυροβόλησε κανένα πισώπλατα. Ακόμη και στο αστυνομικό τμήμα του Βύρωνα, ενώ θα μπορούσε να πυροβολήσει αστυνομικούς είτε πισώπλατα είτε από μπροστά, δεν το έκανε. Ο απατεώνας Μπακογιάννης όπως και όλοι οι άλλοι δέχτηκε όλες τις σφαίρες από μπροστά. Μόνο μια σφαίρα —ίσως η τρίτη— τον πέτυχε μπροστά και στα πλάγια προς τη μασχάλη, όπως άλλωστε αυτό είχε γίνει και με τον Ουέλς και με το Μάλλιο. Ας σταματήσει λοιπόν να ψεύδεται για πισώπλατους πυροβολισμούς.

Όσο για το αν είμαστε δειλοί και ανάνδροι δεν θα απαντήσουμε. Θα του απαντήσει ένας άλλος Γ.Β., αυτός του 76. Έγραφε λοιπόν το Δεκέμβρη του 76, απαντώντας σ' αυτούς που ισχυρίζονταν ότι οι εκτελεστές της 17N του Μαλλιού ήταν φασίστες: «Αγωνιστές που δεν πυροβολούν το θύμα τους από μακριά εκ του ασφαλούς αλλά

που διαθέτουν το θάρρος και την παληκαριά, μέχρις αποκοτιάς, να τον πλησιάσουν μέχρις αναπνοής για να τον πυροβολήσουν, τέτοιους αγωνιστές παληκαριά διαθέτει μόνο η αριστερά».

Τέταρτο και σημαντικότερο. Στα τέλη 76 αρχές 77 μετά τον Ουέλς και το Μάλλιο, υπήρχε μια αντιπαράθεση στον τύπο όπου ο καθένας έλεγε την άποψη του για τη 17N. Ο Γ.Β. ισχυρίζονταν ότι οι αγωνιστές της 17N ήταν αντιφασίστες, αντιιμπεριαλιστές αγωνιστές, επαναστάτες, που έκαναν αντάρτικο πόλης.

Ο γνωστός δημοσιογράφος και θεωρητικός της χούντας Κωνσταντόπουλος ισχυρίζονταν ότι τα μέλη της 17N ήταν ειδικευμένοι δολοφόνοι. Παρ' ότι μέχρι το '88 ο Γ.Β. είχε εκφράσει κατά καιρούς κριτικές απόψεις για το αντάρτικο πόλης, ξαφνικά στις 7-3-88 κάνει στροφή 180 μοιρών κι ευθυγραμμίζεται με τη θέση του Κωνσταντόπουλου αλλά και με τη θέση των αμερικάνικων και δυτικοευρωπαϊκών αντιτρομοκρατικών υπηρεσιών, τη θέση ότι οι αντάρτες είναι δολοφόνοι, χωρίς να δώσει καμμία εξήγηση γι' αυτήν τη διαμετρική αλλαγή πλευσης. Παρ' ότι η 17N θα είχε κάθε δικαίωμα να τον χαρακτηρίσει αγύρτη και μασκαρά από τότε, όχι γιατί διαφωνούσε μαζί της, αλλά για τον τρόπο που τόκανε με το άρθρο-απάτη αλλά και για το ότι επιχείρησε να δώσει ιδεολογικό ένδυμα σε μια εξώφθαλμη ευθυγράμμιση του με την άποψη των αστυνομικών μηχανισμών που δεν δέχονται καμμία άλλη κριτική άποψη για τους αντάρτες πόλης παρά ότι είναι δολοφόνοι, εν τούτοις ζυγίζοντας τα λόγια της δεν τόκανε, αναμένοντας την εξήγηση από μέρους του αυτής της αλλαγής, αφού ο καθένας έχει δικαίωμα να αλλάζει απόψεις. Άλλωστε πέρα απ' τη 17N, πληθώρα αναγνωστών, ως και συγγραφείς, ζήτησαν απ' το Γ.Β. να εξηγήσει τη στάση του. Ο Γ.Β. δεν τόκανε και σιώπησε. Ένα χρόνο μετά του ξαναθυμίσαμε ξαναβάζοντας του το ερώτημα στις 2-2-89: «Πώς και γιατί ο Μπάαντερ, η Μάινχοφ, οι Γερμανοί αγωνιστές της RAF, οι Ιταλοί αγωνιστές των Ερυθρών Ταξιαρχιών ήταν επαναστάτες αντάρτες πόλης» «που βρήκαν στην επανάσταση την ανθρωπιά τους», όπως ισχυρίζονταν τότε κι όχι «εγκληματίες», «δολοφόνοι», «αυτόκλητοι κουμπουροφόροι τιμωροί» που αφαιρούν το δικαίωμα στη ζωή από τα θύματα τους, όπως ισχυρίζεται τώρα; Πώς και γιατί ο Πόλε, ο Φολίνι ήταν πολιτικοί κρατούμενοι κι όχι εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου; Γιατί, ή ήταν επαναστάτες και άρα πολιτικοί κρατούμενοι και σωστά έγινε κινητοποίηση και αγώνας ενάντια στην έκδοση τους ή ήταν εγκληματίες κοινού ποινικού δικαίου, «αυτόκλητοι κουμπουροφόροι» κλπ. και κακώς έγινε αυτή η κινητοποίηση, όπως άλλωστε δεν έγινε αγώνας για άλλους αλλοδαπούς του κοινού ποινικού δικαίου που εκδόθηκαν.

Πάλι όμως δεν απάντησε μέχρι και σήμερα. Ο καθένας λοιπόν αντιλαμβάνεται σήμερα γιατί ο Γ.Β. δεν απάντησε επί ενάμιση χρόνο σ' αυτά τα καίρια ερωτήματα. Τους χαρακτηρισμούς συνεπώς του αγύρτη και του μασκαρά τους κέρδισε επάξια.

Στην εκστρατεία ενάντια στη 17N μπήκε ορμητικά και η κυρία Πέπη Ρηγόπουλου που είχε τραυματιστεί στη διάρκεια της εξέγερσης του Πολυτεχνείου το '73 και με άρθρο της στη «Ελευθεροτυπία» μας κατηγορεί για πολλά και διάφορα, κυρίως γιατί διαλέγοντας αυτό το όνομα 17N, διαστρεβλώνουμε το νόημα της εξέγερσης αφού οι αγωνιστές που ήταν στο Πολυτεχνείο δεν ήταν οπλισμένοι.

Κατ' αρχήν και πριν ασχοληθούμε με το περιεχόμενο του άρθρου, οφείλουμε να κάνουμε μια παρατήρηση. Αν η κ. Π.Ρ. πίστευε πράγματι ότι η χρήση του ονόματος 17N από μέρος μας, διαστρεβλώνει το νόημα της εξέγερσης του Πολυτεχνείου δεν νομίζει ότι κάπως αργά το θυμήθηκε, ανακινώντας αυτό το ζήτημα σήμερα μετά από 14 χρόνια ένοπλης δράσης μ' αυτό το όνομα; Δεν νομίζει ότι όφειλε να βγει και να δηλώσει, αμέσως μόλις έγινε γνωστό ότι υπάρχει μια οργάνωση με τέτοιο όνομα που κάνει εκτελέσεις πρακτόρων της CIA και βασανιστών, ότι δεν έχει δικαίωμα να το χρησιμοποιεί, δηλαδή στο τέλος του 76 ή έστω το 77; Εμείς πάντως νομίζουμε ότι

όφειλε να βγει δημόσια και να το δηλώσει, να προσπαθήσει να μας πείσει με δημόσια συζήτηση, όπως το κάνει σήμερα, κι αν μας έπειθε δεν θαχαμε αντίρρηση ν' αλλάξουμε το όνομα μας και να αναγνωρίσουμε δημόσια το λάθος μας. Σήμερα όμως μετά από 14 χρόνια πιστεύουμε ότι είναι κάπως αργά. Αυτή λοιπόν η καθυστέρηση καθιστά κάπως περίεργη την κατηγορία που μας προσάπτει η κ. Π.Ρ.

Αν και η απάντηση στο ουσιαστικό ζήτημα που θέτει η κ. Π.Ρ. είναι προφανής για τον καθένα, θα τη δώσουμε διεξοδικά πάρα κάτω. Προς το παρόν θα σταθούμε σ' ένα σημείο που κατά τη γνώμη μας είναι σημαντικό και δείχνει πώς εννοεί η Π.Ρ. το σεβασμό της ιστορίας αλλά και σε τι επικίνδυνα μονοπάτια και αυτοπαγιδεύσεις οδηγείται οποιοσδήποτε υιοθετεί άκριτα ορισμένες θέσεις. Η κ. Π.Ρ. γράφει ότι στη «διάρκεια της δικτατορίας δεν έγινε ούτε ένας φόνος χουντικού» υπογραμμίζοντας τις λέξεις ούτε ένας φόνος, χαρακτηρίζοντας έτσι σε θεωρητικό βέβαια επίπεδο, τις αντιστασιακές βίαιες ενέργειες εκτέλεσης χουντικών σαν φόνους. Αμέσως μετά γράφοντας για τον Παναγούλη φαίνεται ότι κάτι δεν πάει καλά μ' αυτή την άποψη της, και γράφει νομίζοντας ότι τον δικαιολογεί ότι λίγο μόλις πριν τον σκοτώσουν δήλωσε όταν τον ρώτησαν, ότι δεν θα την επαναλάμβανε, και προσθέτει μιαν άστοχη (για να μην πούμε τίποτε βαρύτερο) εξήγηση ψυχολογικού-υπαρξιακού τύπου.

Αν όμως αυτές οι ενέργειες ήταν φόνοι, όπως λέει η Π.Ρ., αυτό σημαίνει ότι και η απόπειρα εκτέλεσης του δικτάτορα Παπαδόπουλου απ' τον Παναγούλη δεν ήταν αντιστασιακή πράξη αλλά απόπειρα φόνου και συνεπώς ο Παναγούλης δολοφόνος ή τουλάχιστον ένοχος απόπειρας δολοφονίας. Έτσι 15 χρόνια μετά την πτώση της δικτατορίας μαθαίνουμε από κάποιο αντιστασιακό ότι είχε δίκιο η χούντα που αποκαλούσε τον Παναγούλη κοινό δολοφόνο κι είχε άδικο ο λαός που τον θεωρούσε ήρωα και σύμβολο της αντίστασης. Αν όμως ο ελληνικός λαός τίμησε και λάτρεψε τον Παναγούλη σαν ήρωα, αν τον θεώρησε σαν σύμβολο της αντίστασης, αυτό δεν ήταν τόσο για τα βασανιστήρια αφού βασανίστηκαν κι άλλοι, ούτε για την απόδραση του γιατί απέδρασαν και άλλοι, αλλά για τη σημαντικότερη και υψηλότερη, την κατ' εξοχήν αντιστασιακή πράξη, την απόπειρα εκτέλεσης του δικτάτορα Παπαδόπουλου. Σύμφωνα λοιπόν με την κ. Π.Ρ. ο ελληνικός λαός είναι βάρβαρος και απολίτιστος και κτηνώδης αφού τίμησε έναν ένοχο απόπειρας δολοφονίας. Σ' αυτό το καταπληκτικό συμπέρασμα καταλήγει η πιο πάνω θέση της κ. Π.Ρ.

Εμείς απλά νομίζουμε ότι 15 χρόνια μετά την πτώση της δικτατορίας δεν μπορεί να γράφονται τέτια πράγματα, όχι από αντιδικτατορικούς αγωνιστές, από εκπαιδευτικούς, αλλά ούτε από απλούς Έλληνες. Συνιστούν όχι απλά διαστρέβλωση και παραποίηση, αλλά καθαρή ιεροσυλία της πρόσφατης ιστορίας, ύβρη και προσβολή του λαού μας, της αντίστασης και του ίδιου του Πάνα-γούλη, πρόκληση στη μνήμη του λαού μας και πανηγυρική δικαιώση των δικτατόρων. Δεν μπορεί σήμερα να διδάσκονται τα νέα ελληνόπουλα ότι αν σήμερα γίνονταν δικτατορία θάπρεπε να μην αγωνιστούν, να μην οπλιστούν για να χτυπήσουν τους δικτάτορες γιατί αν τόκαναν θάταν κοινοί δολοφόνοι. Και νομίζουμε ότι δεν μπορεί κάποιος που μεταχειρίζεται μ' αυτόν τον τρόπο την πρόσφατη ιστορία να μας κατηγορεί ότι τη διαστρεβλώνουμε.

Ταυτόχρονα είναι πολύ διαφωτιστικό να παρατηρήσουμε σε τι ατραπούς οδηγούνται και παγιδεύονται ορισμένοι αφελείς όταν υιοθετούν άκριτα απόψεις που προβάλλουν οι επιτήδριοι αγύρτες και η κατεστημένη εξουσία.

Ας προσθέσουμε ακόμη ότι αυτό για το οποίο φαίνεται να δίνει τόση σημασία η κ. Π.Ρ., δηλαδή το τι δήλωσε ο Παναγούλης λίγο πριν τον σκοτώσουν —αν το δήλωσε— είναι επουσιώδες και δεν έχει απολύτως καμμία σημασία. Σημασία έχει τόσο για το λαό μας, όσο και για την ιστορία, το ιστορικό έργο της απόπειρας και τίποτε άλλο.

Για να μη γίνουμε ανιαροί για το πλατύ κοινό με μια συζήτηση περί Μπαλζάκ θ' αφήσουμε εσκεμένα κατά μέρος τα διάφορα αφελή «πραγματικά συμπεράσματα» του έργου του με τα οποία διασύρεται το ρεαλιστικό μυθιστόρημα και η «Ανθρώπινη κωμωδία» και θα σημειώσουμε απλά τη χονδροειδή διαστρέβλωση (τι μανία κι αυτή) ενός ήρωα της «Ανθρώπινης κωμωδίας», του Βοτρέν, ο οποίος παρουσιάζεται ψευδέστατα από την κ. Π.Ρ. σαν «τρομοκράτης» και «αποτυχημένος επαναστάτης» για να στηρίξει την άποψη της ότι επαναστάτης ίσον δολοφόνος, ίσον χαφιές. Πέρα όμως απ' το γεγονός ότι ο Βοτρέν είναι φανταστικό πρόσωπο, όπως γνωρίζει οποιοσδήποτε έχει στοιχειώδη γνώση του έργου του Μπαλζάκ, ο Βοτρέν δεν έχει καμμία σχέση με την επανάσταση και είναι ένας πρώην ισοβίτης καταναγκαστικών έργων, πρώην εγκληματίας του κοινού ποινικού δικαίου πανέξυπνος, που έχει δραπετεύσει και μεταμφιέζεται σε διάφορα πρόσωπα για να φύγει από την αστυνομική καταδίωξη και στο τέλος και αφού συλληφθεί γίνεται αρχηγός της αστυνομίας. Και όχι μόνο είναι τέτιος σ' αυτούς τους δύο αλλά και σε όλο το έργο του Μπαλζάκ και στον «Πατέρα Γκοριό» όπου πρωτοεμφανίζεται. Ας προσθέσουμε τέλος ότι σύμφωνα με ορισμένους ειδικούς του Μπαλζάκ ο Βοτρέν αντιπροσωπεύει το πραγματικό πρόσωπο του Βιντόκ (θέση που αμφισβητείται από άλλους) που ήταν πρώην ισοβίτης καταναγκαστικών έργων και πρώην εγκληματίας του κοινού ποινικού δικαίου που είχε γνωρίσει ο Μπαλζάκ και που πράγματι έγινε αρχηγός της αστυνομίας στη Γαλλία στη διάρκεια της παλινόρθωσης. Φυσικό λοιπόν είναι ότι μετά απ' την επίδειξη σεβασμού στην ιστορία να επιδεικνύεται και ο ανάλογος σεβασμός στη λογοτεχνία προκειμένου να παρουσιαστεί η εικόνα ταύτισης των επαναστατών και της 17N με την αστυνομία και τις μυστικές υπηρεσίες.

Όσον αφορά το ουσιαστικό ερώτημα τέλος. Όπως έχει αντιληφθεί ο καθένας τέσσερα είναι τα βασικά στοιχεία που θέλαμε να υπογραμμίσουμε και να προβάλουμε διαλέγοντας το όνομα μας.

1) Η λαϊκή εξέγερση της 17 Νοέμβρη 73 που υπήρξε η σημαντικότερη μεταπολεμική μαζική βίαιη εκδήλωση ενάντια στο σύστημα και όχι μόνο τη δικτατορία έγινε αυθόρμητα, όχι μόνο χωρίς την οργάνωση και την συμμετοχή των γνωστών κομμάτων της αριστεράς, αλλά και ενάντια στη θέληση τους. Όλες οι ηγεσίες των κομμάτων της αριστεράς, τόσο του ΚΚΕ όσο και των υπόλοιπων, δήλωναν ότι ο λαός δεν είναι διατεθειμένος να συγκρουστεί με τη δικτατορία κι ότι επιζητεί την ειρηνική μετεξέλιξη της δικτατορίας προς τον κοινοβουλευτισμό. Και γι' αυτό τα κόμματα είχαν δεχτεί — άλλα ρητά, άλλα σιωπηρά — τη «φιλελευθεροποίηση» του Παπαδόπουλου με το Μαρκεζίνη, που βρίσκονταν τότε σε εξέλιξη. Το δε ΚΚΕ εσωτ. —σημερινή ΕΑΡ— είχε πάρει καθαρή θέση την πρώτη μέρα της κατάληψης ότι «προβοκάτορες στο Πολυτεχνείο θέτουν σε κίνδυνο τη φιλελευθεροποίηση». Η εξέγερση λοιπόν του Πολυτεχνείου είναι μια πανηγυρική διάψευση και αποδοκιμασία των απόψεων της ηγεσίας των κομμάτων της , αριστεράς ότι ο λαός δεν είναι πρόθυμος ν' αγωνιστεί, και της πολιτικής τους αποδοχής της «φιλελευθεροποίησης». Παράλληλα είναι η πρώτη φορά μεταπολεμικά όπου έχουμε το φαινόμενο μιας μείζονας μαζικής πολιτικής εκδήλωσης τεραστίων διαστάσεων ενάντια στο σύστημα, που συντελείται αυθόρμητα, από απλούς αγωνιστές της βάσης, χωρίς τις ηγεσίες, έξω και εναντίον στη θέληση των κομμάτων της αριστεράς. Το πρώτο λοιπόν στοιχείο που θέλουμε να προβάλλουμε είναι ότι οποιαδήποτε ριζική αλλαγή θα συντελεστεί από νέες λαϊκές δυνάμεις στη βάση, έξω και ενάντια στα παραδοσιακά κόμματα της αριστεράς από τα οποία ο λαός μας δεν έχει να περιμένει τίποτα.

2) Παρ' ότι στη διάρκεια της κατάληψης εκφράστηκαν πολλά ιδεολογικά ρεύματα, εν τούτοις είναι κοινά αποδεκτό να θεωρούνται σαν ελάχιστοι στόχοι της εξέγερσης οι δύο που εκφράστηκαν από τη συντονιστική επιτροπή, δηλαδή ο αντιδικτατορικός και ο αντιμπερλιαστικός. Ακόμη κι αν δεχτούμε ότι ο πρώτος στόχος επιτυγχάνεται με

τη μεταπολίτευση κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι ο δεύτερος στόχος έχει επιτευχθεί. Δεκαέξι χρόνια μετά την εξέγερση ο στόχος αυτός δεν επιτεύχθηκε ειρηνικά ούτε από τη δεξιά, ούτε από το σοσιαλιστικό ρεφορμισμό, ούτε μπορεί να επιτευχθεί από τη σημερινή αριστερά που τον έχει σήμερα εγκαταλείψει τόσο στα λόγια όσο και στην πράξη. Απ' την άλλη κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι μια από τις σημαντικότερες αντιιμπεριαλιστικές δραστηριότητες, αν όχι η σημαντικότερη τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας, είναι αυτή της 17Ν. Η 17Ν συνεπώς είναι μια από τις λίγες πολιτικές δυνάμεις που παραμένει πιστή στο αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο της εξέγερσης, όταν συνεχίζει τον αγώνα για την πραγματοποίηση του ενός από τους δύο στόχους, τη στιγμή που αυτός έχει εγκαταληφθεί από το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων, ΠΑΣΟΚ, Συνασπισμός, κόμματα που καπηλεύονται και τυμβωρυχούν σε κάθε επέτειο ενώ έχουν προδώσει και εγκαταλείψει έναν απ' τους στόχους της εξέγερσης.

Και επειδή τέλος κανείς δεν μπορεί ν' αρνηθεί ότι η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού — όπως τόχουν δείξει όλες οι σφυγμομετρήσεις αλλά και η φιλολογία περί δημοψηφίσματος — ζητάει το κλείσιμο όλων των αμερικάνικων βάσεων, την αποχώρηση απ' το ΝΑΤΟ και την απομάκρυνση όλων των πυρηνικών κεφαλών, έχουμε και τη συντριπτική πλειοψηφία του λαού μας να είναι πιστή στο νόημα και το αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο της εξέγερσης ενάντια πάλι στις αξιοθρήνητες ηγεσίες των πολιτικών κομμάτων.

3) Το σημείο αυτό είναι το σημαντικότερο και το ουσιαστικότερο. Τα γεγονότα του Νοέμβρη του 73 δεν ήταν μια ειρηνική εκδήλωση διαμαρτυρίας αλλά βίαια λαϊκή εξέγερση, μια μαζική βίαια σύγκρουση με τις δυνάμεις του καθεστώτος. Αυτό είναι το κύριο και ουσιαστικό στοιχείο και πριν προχωρήσουμε σε οτιδήποτε άλλο οφείλουμε να τόχουμε ξεκαθαρίσει και υπογραμμίσει. Αν οι αγωνιστές πούχαν καταλάβει το Πολυτεχνείο δέχονταν ν' αποχωρήσουν ειρηνικά όταν τους διέταξαν ή πιο πριν, και αποχωρούσαν πράγματι ειρηνικά, τότε θαχαμε πράγματι μια ειρηνική εκδήλωση και δεν θα μπορούσαμε σε καμμία περίπτωση να μιλάμε για εξέγερση. Αυτό όμως δεν έγινε. Όταν οι κατασταλτικοί μηχανισμοί της δικτατορίας διάταζαν την αποχώρηση και την εκκένωση του Πολυτεχνείου, οι αγωνιστές που τόχαν κατακλύσει όχι μόνον αρνήθηκαν αλλά στη συνέχεια αμύνθηκαν και συνεπλάκησαν βίαια μ' αυτούς. Οι βίαιες αυτές συγκρούσεις διήρκεσαν επί ώρες και κάλυψαν όλη την ευρύτερη γύρω απ' το Πολυτεχνείο περιοχή. Σ' αυτές, οι αγωνιστές αντέταξαν στα όπλα της δικτατορίας τα κλασικά πρόχειρα αντικείμενα που χρησιμοποιούν πάντα οι αυθόρμητοι αγωνιστές, δηλαδή πέτρες τούβλα, πλάκες, ξύλα, σίδερα, φωτιές και οτιδήποτε άλλο μπορούσαν να επινοήσουν. Αποτέλεσμα άλλωστε αυτών των συγκρούσεων ήταν τόσο οι νεκροί όσο και οι πολυάριθμοι τραυματίες σε χώρους που βρίσκονταν σχετικά μακριά απ' το Πολυτεχνείο.

Το γεγονός ότι οι αγωνιστές δεν διέθεταν όπλα είναι δευτερεύον και είναι φυσικό αφού μια αυθόρμητη και όχι οργανωμένη εξέγερση στην εποχή μας δεν μπορεί να οδηγηθεί από μόνη της στον οπλισμό της. Ο οπλισμός των αγωνιστών είναι κάτι που μπορεί να γίνει μόνο με οργανωμένο τρόπο και σοβαρή προετοιμασία. Άρα λοιπόν όταν λέμε ότι οι αγωνιστές που συγκρούονταν δεν είχαν όπλα πρέπει να ξεκαθαριστεί αν αυτό γίνονταν επειδή δεν τόθελαν ή επειδή δεν μπορούσαν. Και θα πρέπει κάποιος να διαθέτει μια περίεργη λογική για να ισχυριστεί ότι οι εξεγερμένοι που αντιμετώπιζον με πέτρες και ξύλα τα πιστόλια και τα αυτόματα, θα τα αρνιόνταν αν υπήρχε τρόπος να τα προμηθευτούν.

Το ζήτημα λοιπόν του αν είχαν όπλα οι διαδηλωτές είναι και δευτερεύον και παραπλανητικό. Δευτερεύον γιατί το κύριο είναι αν είχαμε βίαια σύγκρουση ή ειρηνική εκδήλωση και παραπλανητικό γιατί προβάλλοντας το σήμερα προβάλλεις

χωρίς αναγκαστικά να το θέλεις την εικόνα της ειρηνικής εκδήλωσης. Ο 18χρονος νέος που σε ακούει θα σκεφτεί άθελα του: αφού δεν είχε όπλο, δεν ήθελε ν' αμυνθεί, να συγκρουστεί, άρα είχαμε ειρηνική διαμαρτυρία.

Ακόμη λοιπόν και αν πάρουμε μόνη τη δράση της 17N χωρίς τα κείμενα της και τη θέση της κ. Π.Ρ. ότι οι διαδηλωτές δεν είχαν όπλα, η δράση μας είναι πολύ πιο κοντά στο νόημα και στο πνεύμα της εξέγερσης, αφού προβάλλει το χαρακτήρα της βίαιας σύγκρουσης και όχι της ειρηνικής εκδήλωσης.

Θέλοντας λοιπόν να τιμήσουμε αυτό το κύριο στοιχείο της βίαιας σύγκρουσης, το οποίο έχουν διαστρεβλώσει, συσκοτίσει, παραχαράξει όλα τα πολιτικά κόμματα προβάλλοντας την εικόνα της ειρηνικής διαμαρτυρίας, διαλέξαμε αυτό το όνομα.

4) Η λαϊκή εξέγερση της 17 Νοέμβρη 1973 σαν μια από τις σημαντικότερες πρόσφατες ιστορικές εμπειρίες, αποτέλεσε για ολόκληρο το κίνημα και τους αγωνιστές, αντικείμενο μελέτης με σκοπό να γίνουν ορισμένες βασικές διαπιστώσεις, να επισημανθούν τα θετικά και τα αρνητικά και να αντληθούν τα αναγκαία συμπεράσματα και διδάγματα για το μέλλον.

Χωρίς να έχουμε εδώ τέτια πρόθεση, θ' αναφερθούμε σε μια από τις βασικές διαπιστώσεις που ενδιαφέρει άμεσα. Παρ' ότι αγωνιστές ήταν άοπλοι, εν τούτοις η εξέγερση συνετρίβη στο αίμα με θύματα δεκάδες νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες. Εφ' όσον υπάρχει η λαϊκή διάθεση για πάλη, μια μείζονα κινητοποίηση δεν μπορεί να αποφύγει και τα θύματα με τη συντριβή στο αίμα και τη συνακόλουθη πολιτική ήττα. Και το βασικό ερώτημα που ανακύπτει εδώ είναι πώς θα μπορέσεις μελλοντικά ν' αποφύγεις αυτή τη σίγουρη ήττα του κινήματος. Σ' αυτό το ερώτημα υπάρχουν δύο απαντήσεις: η μία λέει, αποτρέποντας τέτοιες κινητοποιήσεις — αυτό προσπάθησαν να κάνουν τα Κ.Κ. — με αποτέλεσμα να σε ξεπερνάνε οι διαδηλωτές, να γίνεσαι ουρά αλλά και να μην μπορείς ν' αποτρέψεις την ήττα και τα θύματα, και η άλλη που λέει ότι, εφ' όσον βέβαια υπάρχει λαϊκή διάθεση γι' αγώνα, είσαι υποχρεωμένος ν' αντιμετωπίσεις σοβαρά την προετοιμασία της αναπόφευκτης σύγκρουσης, να απασχοληθείς σοβαρά με το πώς θα οπλιστούν οι μάζες των αγωνιστών. Η αναγκαιότητα λοιπόν αυτή της σοβαρής μελλοντικής αντιμετώπισης αυτού του προβλήματος, δηλαδή του οπλισμού των κινητοποιημένων αγωνιστών, είναι ένα απ' τα κύρια διδάγματα της λαϊκής εξέγερσης του Νοέμβρη.

Επειδή ορισμένοι επώνυμοι που έπαιξαν κάποιο ρόλο στο Πολυτεχνείο και έχουν κάποια τάση να το θεωρούν ιδιοκτησία τους ενδέχεται να καταληφθούν από ιερή αγανάκτηση μπροστά σ' αυτό το δίδαγμα και την προοπτική οπλισμού των αγωνιστών και να μας πουν: τι μιλάτε εσείς, αφού δεν είσασταν εκεί, θα τους θυμίσουμε ότι σύμφωνα μ' αυτή τη λογική δεν θάπρεπε ο Μαρξ κι ο Έγκελς να ασχοληθούν με την Κομμούνα και στην κριτική τους π.χ. ότι οι Κομμουνάροι έκαναν λάθος που δεν πήραν το χρυσό της Τράπεζας της Γαλλίας τσακίζοντας έτσι τη γαλλική μπουρζουαζία, θάπρεπε να τους απαντήσουν: γιατί μιλάτε κύριοι Μαρξ και Έγκελς για την Κομμούνα αφού δεν είσασταν εκεί εσείς.

Θέλοντας τέλος να προβάλουμε αυτό το βασικό δίδαγμα της εξέγερσης του Νοέμβρη, της αναγκαιότητας της μελλοντικής σοβαρής αντιμετώπισης του οπλισμού των μαζών και της σοβαρής προετοιμασίας του, επιλέξαμε το όνομα μας Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH.

Αθήνα 9-10-89 Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

[Επεξεργασία] 1989-10-31 Για Παυλή

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 31-10-89

Όπως λέγαμε και στην πρόσφατη προκήρυξη μας ένα από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των καθεστώτων κοινοβουλευτικού κοινωνικού εκφασισμού είναι η συστηματική ποδηγέτηση της κοινής γνώμης με τη χρήση των μέσων μαζικής πληροφόρησης. Η έκρηξη της βόμβας στη Μυτιλήνη και ο τραγικός θάνατος του Μιχάλη Παυλή έδωσε την ευκαιρία στα μέσα μαζικής ενημέρωσης να αναπτύξουν νέα εκστρατεία παραπληροφόρησης και μαζικής πλύσης εγκεφάλου. Για άλλη μια φορά ο πλουραλισμός και η ελευθεροτυπία λειτούργησαν κακοποιώντας εξώφθαλμα την πραγματικότητα και την αλήθεια.

Δεκάδες καθημερινές εφημερίδες, δεκάδες ραδιοσταθμοί συναγωνίστηκαν στα πιο απίθανα και χονδροειδή ψέματα, για να συσκοτίσουν και αποκρύψουν την αλήθεια, για να προβάλουν την εικόνα που ήθελε το καθεστώς, την ψεύτικη και χαλκευμένη εικόνα του Παυλή πράκτορα της ΕΥΠ ή ενεργούμενου των μυστικών υπηρεσιών.

Η 17N δεν διαθέτει κανένα απολύτως στοιχείο πέρα από όσα έγιναν γνωστά στο πλατύ κοινό. Όμως αυτά και μόνο είναι αρκετά για να μπορέσει ο καθένας σκεπτόμενος άνθρωπος να βγάλει αβίαστα τα συμπεράσματα του. Δείχνουν μια εικόνα τελείως διαφορετική απ' αυτήν που προβάλουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Ο Παυλής είτε έδρασε μόνος του είτε σε συνεργασία με άλλους, δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με μυστικές υπηρεσίες και ασφαλίτικους μηχανισμούς. Δεν ήταν πράκτορας ή πιόνι μυστικών υπηρεσιών και η ενέργεια του δεν ήταν προβοκάτσια μυστικών υπηρεσιών.

Οι λόγοι που καθιστούν κάτι πάρα πάνω από προφανές ένα τέτοιο συμπέρασμα είναι συντριπτικοί και συνοπτικά είναι οι εξής:

1) Κανένας πράκτορας μυστικών υπηρεσιών ή έστω ενεργούμενο τους, διαθέτοντας αν όχι μια στοιχειώδη εκπαίδευση, τουλάχιστον μια στοιχειώδη γνώση των εκρηκτικών δεν θάπεφτε θύμα ενός ατυχήματος μιας βόμβας που θάσκαγε τυχαία στα χέρια του, τη στιγμή που την τοποθετεί. Και μόνο αυτό το γεγονός αποκλείει ολωσδιόλου την περίπτωση νάταν ο Παυλής πράκτορας ή πιόνι των μυστικών υπηρεσιών.

2) Κανένας ασφαλίτικος μηχανισμός δεν θα χρησιμοποιούσε ποτέ σαν «βομβιστή» έναν επαγγελματία στρατιωτικό, έναν υπαξιωματικό και μάλιστα ντόπιο σ' ένα στενό χώρο σαν τη Μυτιλήνη. Αν η βόμβα έσκαγε κανονικά, ο Παυλής θα μπορούσε να έχει αναγνωριστεί από κάποιο γνωστό του, στη διάρκεια της διαδρομής για την τοποθέτηση της. Ποτέ λοιπόν δεν θάστελναν κάποιο ντόπιο, με το αυτοκίνητο του και δίχως παραλλαγή, και δεν είναι τυχαίο ότι όλα τα μέσα μαζικής επικοινωνίας ψευδολόγησαν χονδροειδώς ότι είχε ψεύτικο μουστάκι ενώ οι φωτογραφίες του νεκρού τους διέψευδαν.

3) Η ίδια η βόμβα όχι μόνο δεν δείχνει επαγγελματισμό αλλά ούτε καν απλή εξοικίωση με τα εκρηκτικά. Το υλικό κατασκευής της πουλιέται ελεύθερα στα μαγαζιά κυνηγετικών ειδών. Εκτός απ' τον απλό ωρολογιακό μηχανισμό πυροδότησης, η βόμβα είναι ανάλογου τύπου με τις εκατοντάδες που φτιάχνονται και ρίχνονται τις μέρες του Πάσχα σ' όλη την επαρχία. Η χρησιμοποίηση πυρίτιδας δείχνει έλλειψη μέσων, αφού η πυρίτιδα σου επιτρέπει να την πυροδοτήσεις χωρίς πυροκροτητή που είναι απολύτως απαραίτητος στο κλασικό εκρηκτικό. Η έλλειψη αυτή τόσο εκρηκτικού όσο και πυροκροτητή δείχνει κάθε άλλο παρά πλούσια υλικά πρακτόρων.

Απ' την άλλη το γεγονός ότι η πυροδότηση της πυρίτιδας μπορεί να γίνει είτε με ηλεκτρικό ρεύμα μπαταρίας είτε με θερμότητα συνιστά ένα στοιχείο που θα

οδηγούσε έναν επαγγελματία πράκτορα στη σκέψη ότι μια τέτια βόμβα δύσχρηστη κι επισφαλής πρέπει να αποκλειστεί.

4) Μια βόμβα που περιέχει 500 γραμμάρια πυρίτιδας, όπως αυτή του Παυλή είναι τελείως ανίσχυρη όπως αυτές που ρίχνονται το Πάσχα. Ο θάνατος του Παυλή δεν οφείλεται στην ισχύ της βόμβας αλλά στο ότι αυτή έσκασε στα χέρια και σε επαφή με την κοιλιακή του χώρα. Αν η βόμβα έσκαγε έστω και ένα μέτρο μακριά του, δεν θα πάθαινε απολύτως τίποτε, όπως φαίνεται τόσο απ' το υπόλοιπο σώμα του, όσο και από το γεγονός ότι η έκρηξη δεν προκάλεσε καμιά υλική καταστροφή ούτε καν του συρμάτινου περικαλύματος του αεραγωγού. Η βόμβα λοιπόν του Παυλή δεν μπορούσε να προκαλέσει υλικές ζημιές αλλά ούτε και ανθρώπινα θύματα, εκτός αν κάποιος την έπιανε και αυτή έσκαγε στα χέρια του. Συνεπώς ο στόχος της δεν ήταν οι καταστροφές ή θύματα, αλλά απλά ο θόρυβος, η έκφραση κάποιας διαμαρτυρίας για το περιεχόμενο της οποίας θα μιλήσουμε πιο κάτω.

Η πείρα και η λογική λένε ότι όταν κάποιος τοποθετεί κάπου και ρυθμίζει μια βόμβα-διαμαρτυρία στις 12 τη νύχτα, τη ρυθμίζει κατά 99% για να εκραγεί το πολύ στις επόμενες τρεις έστω τέσσερις ώρες και όχι στις επόμενες δέκα ώρες. Γιατί απ' τη μια όσο περισσότερο την αφήνει τόσο περισσότερο ρισκάρει ν' ανακαλυφθεί και να εξουδετερωθεί. Κι απ' την άλλη η φροντίδα του -ν' αποκλειστούν οι μικροτραυματισμοί τυχαίων περαστικών την ώρα της έκρηξης τον υποχρεώνει να ρυθμίζει τη βόμβα για να εκραγεί τη νύχτα και όχι το πρωί, την ημέρα όταν έχουμε κάποια κίνηση. Μπορούμε λοιπόν σχεδόν σίγουρα να πούμε ότι η βόμβα του Παυλή θα έσκαγε γύρω στις τρεις με τέσσερις τη νύχτα. Και τέτια λοιπόν βόμβα-διαμαρτυρία, που θάσκαγε γύρω στις τρεις τη νύχτα, που θάκανε απλώς θόρυβο, που δεν θα προκαλούσε σχεδόν καμιά υλική ζημιά και κανένα μικροτραυματισμό, θα περνούσε σχεδόν απαρατήρητη και κατά συνέπεια η εκδοχή της βόμβας-προβοκάτσιας των μυστικών υπηρεσιών δεν ευσταθεί.

Δεκάδες τέτιες βόμβες και μολότωφ έχουν ριχτεί σ' όλη την προεκλογική περίοδο και τη σημερινή και του Ιούνη, είτε σε κομματικά γραφεία είτε σε αυτοκίνητα υποψήφιων σε όλη τη χώρα χωρίς να έχουν ξεσηκώσει κανένα ιδιαίτερο πολιτικό θόρυβο. Συνεπώς η βόμβα του Παυλή δεν μπορούσε να είναι προβοκάτσια των μυστικών υπηρεσιών γιατί απλούστατα κανένας πολιτικός χώρος των μυστικών υπηρεσιών δεν μπορούσε να εκμεταλλευθεί πολιτικά μια τέτια ισχυρή βόμβα-διαμαρτυρία που θα πέρναγε σχεδόν απαρατήρητη.

Το γεγονός ότι η έκρηξη πήρε δυσανάλογες διαστάσεις και η ΝΔ επιχείρησε να την εκμεταλλευτεί οφείλεται όχι στην ίδια τη βόμβα αλλά στο γεγονός ότι αυτή έσκασε στα χέρια του Παυλή πιθανότατα τη στιγμή που τη ρύθμιζε και τον σκότωσε. Και στη χυδαία ψευδολογία του κίτρινου τύπου που παρουσίασε μια τόσο ανίσχυρη βόμβα σαν ικανή να τινάζει το θέατρο, τη Μυτιλήνη και να σκοτώσει τον Μητσοτάκη ή νεοδημοκράτες. Αν όμως το ατύχημα δεν συνέβαινε και η βομβιστική ενέργεια του Παυλή εκτυλίσσονταν κανονικά, κανένας απολύτως δεν θα μπορούσε να ισχυριστεί τέτια χονδροειδή ψέματα και να επιχειρήσει την πολιτική της εκμετάλλευση. Κατά συνέπεια μια τέτια βόμβα-προβοκάτσια των μυστικών υπηρεσιών δεν είχε κανένα νόημα και η εκδοχή αυτή καταρρίπτεται από μόνη της.

5) Η προσωπικότητα του Παυλή όπως αυτή σκιαγραφείται τόσο απ' το παρελθόν του, τα ενδιαφέροντα του και τις ανησυχίες του, τα βιβλία του, τα αποκόμματα του τύπου με προκηρύξεις επαναστατικών οργανώσεων, τη ζωή του, αλλά και τις μαρτυρίες των γνωστών του, δείχνουν έναν αγωνιστή της ανένταχτης αριστεράς και όχι έναν άνθρωπο των μυστικών υπηρεσιών ή έστω ένα πiónι τους. Ακόμη κι η ίδια η δουλειά του στη μονάδα ραντάρ και η γειτνίαση της Μυτιλήνης με την Τουρκία είχαν σαν συνέπεια να έχει ο Παυλής άμεση εμπειρία των συνεχών παραβιάσεων του εναέριου

χώρου απ' τα τουρκικά αεροπλάνα και της ανυπαρξίας οποιασδήποτε πραγματικής αντίδρασης σ' αυτές τις παραβιάσεις. Είχαν σαν συνέπεια ν' αντιλαμβάνεται και να συνειδητοποιεί την ανοιχτή συμπαιγνία και συνενοχή των συμμάχων μας αμερικάνων ιμπεριαλιστών σ' αυτές τις παραβιάσεις. Να συνειδητοποιεί τέλος τον ανοιχτό εμπαιγμό της πολιτικής αλλά και της στρατιωτικής ηγεσίας, με την πρακτική τους του εθνικού μειοδότη τόσο στο Αιγαίο όσο και στην Κύπρο. Είναι λοιπόν πολύ φυσικό, όλ' αυτά να οδηγήσουν έναν ευαίσθητο, έντιμο και θαρραλέο αγωνιστή σαν τον Παυλή σε θέσεις και πρακτικές καθαρά αντικαθεστωτικές.

Το ακριβές βέβαια πολιτικό περιεχόμενο της βόμβας-διαμαρτυρίας, μόνο ο ίδιος ο Παυλής θα μπορούσε να μας το δώσει. Το γεγονός όμως ότι η βόμβα θα έσκαγε περίπου στις τρεις τη νύχτα σε ένα χώρο όπου την επομένη το απόγευμα οργάνωνε κάποια συγκέντρωση ο Μητσοτάκης και την προηγούμενη είχε συγκέντρωση ο Συνασπισμός οδηγεί στο εξής συμπέρασμα. Πρώτο και πιθανότερο, η βόμβα ήταν μια βίαια δυναμική έκφραση μιας έντονης πολιτικής αποδοκιμασίας, διαμαρτυρίας για το γεγονός ότι ένας άνθρωπος σαν το Μητσοτάκη έρχονταν στη Μυτιλήνη και ήταν υποψήφιος βουλευτής στη Λέσβο. Δεύτερο ήταν μια ανάλογη δυναμική έκφραση έντονης πολιτικής αποδοκιμασίας της συνεργασίας του Συνασπισμού με τη ΝΔ. Ίσως τέλος και τα δύο, με πιθανότερο πάντως το πρώτο. Δεδομένου τέλος ότι δεν βρέθηκε προκήρυξη διεκδίκησης της ενέργειας, το ακριβές περιεχόμενο της φαίνεται ότι θα το έδινε ο ίδιος ο Παυλής τηλεφωνικά.

Όσο αφορά τέλος τη βόμβα της Ερεσού και τη σιγουριά της αστυνομίας ότι την τοποθέτησε ο Παυλής, νομίζουμε ότι και πάλι ορισμένοι προσπαθούν να παραπλανήσουν τον ελληνικό λαό. Είναι γνωστό στους πάντες ότι η αστυνομία και γενικά οι πάσης φύσης ασφαλίτικοι μηχανισμοί (μυστικές υπηρεσίες κλπ.) είναι τελείως ανίκανες, δεν είναι σε θέση να βγάλουν σωστά συμπεράσματα όχι από βόμβες που έχουν εκραγεί, όπως αυτές της Μυτιλήνης και της Ερεσού, πράγμα αρκετά δύσκολο, αλλά ούτε καν από βόμβες πούχουν βρεθεί άθικτες στα χέρια τους, που είναι πολύ πιο εύκολο. Κατά συνέπεια αυτή η δήλωση τους δεν έχει καμιά απολύτως αξία, μόνο γέλια μπορεί να προκαλέσει.

Το συμπέρασμα που βγαίνει από τα πάρα πάνω είναι ότι ο Παυλής δεν είναι πράκτορας των μυστικών υπηρεσιών αλλά ούτε αφελές ενεργούμενο τους. Όσοι ισχυρίζονται κάτι τέτοιο —ότι άλλοι τον παρέσυραν— δεν τον τιμούν, αντίθετα απ' ότι νομίζουν, προσβάλλουν και μειώνουν την προσωπικότητα του παρουσιάζοντας τον, ίσως άθελα τους, σαν αφελές όργανο άλλων χωρίς τη δική του οντότητα. Είναι αποκαλυπτικό ότι αυτοί που πρωτοστατούν στην κατασυκοφάντηση του αγωνιστή της αριστεράς Παυλή, σαν πράκτορα ή υποχείριο πρακτόρων, είναι οι ηγέτες του Συνασπισμού με το γνωστό τους ύφος και ήθος. Ας θαυμάσουμε τη λεπτότητα και το γούστο της μακάβριας δήλωσης Φλωράκη, «Βρέθηκε το χέρι, να βρούμε τον εγκέφαλο», που θα ζήλευε και αυτός ο Ζαχαριάδης. Δείχνουν και πάλι ότι ο «Μανωλιός έβαλε τα ρούχα του αλλιώς», αφού συνεχίζουν τη μακρόχρονη πρακτική τους να συκοφαντούν σαν πράκτορες όλους τους αγωνιστές της ευρύτερης αριστεράς που, διαφωνούν με τη γραμμή τους. Υποπτοι και όργανα μυστικών υπηρεσιών οι Σμυρναίος και Μαρίνος αμέσως μετά τη σύλληψη τους. «Αυριανιστές», δηλαδή υποπτοι κυπατζήδες σύμφωνα με τη θεωρία τους, τα στελέχη του ΚΚΕ που έσπασαν τα τοπικά γραφεία του ΚΚΕ στη Θεσσαλονίκη διαμαρτυρόμενοι για τη συνεργασία Συνασπισμού-ΝΔ. Πέμπτη φάλαγγα του ΠΑΣΟΚ τα μέλη της ΚΝΕ και οι διαφωνούντες. Πράκτορας ο Παυλής που συμφωνά με τον αδελφό του είχε ψηφίσει Συνασπισμό. Μετά βέβαια απ' όλους αυτούς είναι ηλίου φαινότερο ότι και οι αγωνιστές της 17Ν είναι πράκτορες της ΕΥΠ ή αφελή όργανα πρακτόρων αφού μάλιστα δεν συλλαμβάνονται.

Νομίζουμε ότι είναι τελείως καθαρό για οποιονδήποτε θέλει να σκεφτεί λογικά ότι ολόκληρο το πυροβολικό των μέσων μαζικής επικοινωνίας προσπάθησε ν' αποκρύψει απ' τον ελληνικό λαό τις αλήθειες: ο Παυλός ήταν ένας απλός, ανένταχτος αγωνιστής της αριστεράς ο οποίος μέσα από μια διαδικασία συνειδητοποίησης ορισμένων καταστάσεων, ανάμεσα στις οποίες μερικές είχαν σχέση με τη δουλειά του, προχώρησε σε αντικαθεστωτικές θέσεις και πρακτικές. Η βόμβα του δεν είχε σαν στόχο ούτε ανθρώπινα θύματα ούτε υλικές ζημιές. Ήταν ένας τρόπος έκφρασης άρνησης της νομιμοποίησης της πολιτικής ηγεσίας μέσω των πρόσφατων εκλογών και μη αναγνώρισης της με μέσο μια βίαιη ενέργεια δηλαδή μια πολιτική πρακτική που δεν δέχεται η θεσμοθετημένη νομιμότητα. Τέτοιες ανάλογες πρακτικές έχουν δεκάδες απλοί αγωνιστές της αριστεράς, της βάσης, σ' όλη τη χώρα τα τελευταία χρόνια. Η διαφορά με τον Παυλό ήταν ότι δεν ήταν ένας απλός προλετάριος, ένας άνεργος, ένας περιθωριοποιημένος, αλλά ένας υπαξιωματικός κι αυτό αποτελεί την κύρια αιτία της χαλκευμένης εικόνας των μέσων μαζικής επικοινωνίας. Γιατί αν η πολιτική ηγεσία αυτού του καθεστώτος, που υποτίθεται ότι έχει εκλεγεί πρόσφατα απ' τα 44% του ελληνικού λαού δεν μπορεί να εμπνεύσει το σεβασμό, την αναγνώριση και το κύρος, όχι σε απλούς πολίτες, αλλά στα πιο έμπιστα του στελέχη και στηρίγματα στα οποία έχει αναθέσει τις πιο λεπτές και σημαντικές αποστολές για την άμυνα της χώρας, σε αξιωματικούς τους οποίους έχει περάσει από αλλεπάλληλα κόσκινα, είναι προφανές ότι ένα τέτιο καθεστώς δεν μπορεί νάχει κανένα μέλλον.

Όπως οι πρόσφατες εκλογές δεν έδωσαν λύση στη γενικευμένη κρίση της ελληνικής κοινωνίας αλλά ούτε και στην πολιτική της κρίση, έτσι και αυτές της 5ης Νοέμβρη δεν πρόκειται να δώσουν. Η κρίση αυτή δεν συνίσταται στην έλλειψη αυτοδυναμίας ενός κόμματος αλλά στο γεγονός ότι η οποιαδήποτε κοινοβουλευτική εκπροσώπηση, η Βουλή αναγνωρίζεται μόνο τυπικά και όχι ουσιαστικά και πραγματικά από την κοινωνία σαν η γνήσια δημοκρατική της έκφραση, σαν πολιτική της ηγεσία, σαν καθοδήγηση της. Μεγαλύτερη απόδειξη αυτού του γεγονότος είναι ότι όλα όσα έγιναν στη Βουλή, όλο το τρίμηνο σχετικά με την κάθαρση, σήμερα είναι σαν να μην έγιναν, θεωρούνται στην πράξη σαν απλό θέατρο. Όλες οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι η εκλογική δύναμη των κομμάτων ελάχιστα έχει αλλάξει. Αν όμως υπήρχε έστω και ελάχιστη αντιστοιχία ανάμεσα σε όσα «συνταρακτικά» συνέβησαν στη Βουλή και στην κοινωνία, θάπρεπε το ΠΑΣΟΚ νάχει χάσει περίπου τη μισή του εκλογική δύναμη, ο Συνασπισμός νάχει διπλασιάσει τις δυνάμεις του και η ΝΔ νάχει ξεπεράσει τουλάχιστον το 55%. Αυτή ήταν άλλωστε η κρυφή ελπίδα κι ο απώτερος στόχος όσων εμπνεύστηκαν και αποφάσισαν τη συνεργασία της κάθαρσης.

Σήμερα οι θλιβεροί Σιάντοι του Συνασπισμού αγωνίζονται απεγνωσμένα να περιορίσουν τις απώλειες τους, παρουσιάζοντας κάτι τέτιο σαν επιτυχία ενώ τα στελέχη του Συνασπισμού αμέσως μετά τη συμφωνία συνεργασίας του Ιούνη, προεξοφλούσαν ότι σε τρεις μήνες θάχουν διπλασιάσει την εκλογική τους δύναμη και θάχουν ξεπεράσει το ΠΑΣΟΚ που θάχανε τη μισή του δύναμη.

Αντίθετα λοιπόν απ' αυτές τις ελπίδες, η τρίμηνη συνεργασία ήταν μια παταγώδης πολιτική αποτυχία για τους εμπνευστές της. Έδειξε ότι στα σημαντικά ζητήματα, οποιαδήποτε συναίνεση βα-σίζεται αποκλειστικά σε συμφωνίες κορυφής και αποφασίζεται όχι "μόνον ερήμην του λαού, αλλά όντας σε προφανή σύγκρουση με τις αντιλήψεις και τη θέληση του, είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Η συνεργασία τέλος οδήγησε στην πάρα πέρα όξυνση της κρίσης νομιμοποίησης που μαστίζει τους θεσμούς αφού εμφάνισε τη Βουλή τελείως ξεκομμένη και σε πλήρη αναντιστοιχία με το λαό και την κοινωνία.

Η οποιαδήποτε εκλογική νίκη κόμματος —με ή χωρίς αυτοδυναμία— θα συνοδεύεται από έλλειψη ουσιαστικής και πράγματικής νομιμοποίησης της πολιτικής ηγεσίας του

για την πλειοψηφία του λαού. Τέτια νομιμοποίηση και αναγνώριση δεν μπορεί να υπάρξει γιατί οι πλατιές λαϊκές μάζες έχουν συνείδηση ότι οι ηγεσίες και των δύο μεγάλων κομμάτων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ βαρύνονται με μεγάλα εγκλήματα σε βάρος της χώρας. Η μεν ηγεσία της ΝΔ ευθύνεται για τις προβληματικές και τη ληστεία ενός τρισεκατομμυρίου και τα άλλα σκάνδαλα της επταετίας της, η δε ηγεσία του ΠΑΣΟΚ για το σκάνδαλο Κοσκωτά, ενώ και οι δύο ακολούθησαν μια πολιτική καθαρά εθνικής μειοδοσίας στο Αιγαίο και στην Κύπρο. Η συνείδηση αυτών των καταστάσεων είναι ο λόγος της πάρα πάνω αναντιστοιχίας Βουλής και κοινωνίας, και όχι η μη συνείδηση, ότι «ο κόσμος δεν καταλαβαίνει» όπως ισχυρίζονται ορισμένοι καραγκιόζηδες. Ο φανατισμός, η πόλωση, η ένταση, η μη συμφιλίωση στο μέτρο που υπάρχουν δεν είναι ουρανοκατέβατα, δεν δημιουργούνται αυθαίρετα και εκ του μη όντος από ορισμένους μάγους, αλλά ανταποκρίνονται στις πάρα πάνω πραγματικές καταστάσεις και στην αντίστοιχη συνειδητοποίηση τους. Λογική συνέπεια τους είναι το γεγονός ότι οποιοσδήποτε και αν εκλεγεί, η πραγματική πλειοψηφία του λαού — μην ξεχνάμε ότι το 44% των εκφρασμένων ψήφων ισοδυναμούν με περίπου 35% του εκλογικού σώματος, ποσοστό πούναι ακόμη πιο μικρό" όπως θα εξηγήσουμε πιο κάτω— δεν θα θεωρεί ουσιαστικά σα νομιμοποιημένη και αναγνωρισμένη την πολιτική του ηγεσία αφού τη θεωρεί υπεύθυνη και υπόδικη για τα πάρα πάνω μείζονα εγκλήματα.

Τα εκλογικά ποσοστά των δύο μεγαλύτερων κομμάτων δεν έχουν καμμία σχέση με την πραγματική τους δύναμη μέσα στη χώρα. Όπως γνωρίζουν όχι μόνο όσοι έχουν κάποια άμεση σχέση με τις εκλογικές πρακτικές, αλλά και οι λεγόμενοι πολιτικοί επιστήμονες, τα εκλογικά ποσοστά της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ είναι εξογκωμένα τουλάχιστον κατά το ένα τρίτο λόγω του ρουσφετιού, του μαζικού εκβιασμού και της ανοιχτής και μαζικής αγοράς ψήφων που κάνει θραύση στην επαρχία αλλά και στην περιοχή της πρωτεύουσας. Το πραγματικό λοιπόν τμήμα-ποσοστό του ελληνικού λαού που θα αναγνωρίσει ουσιαστικά τη μελλοντική ηγεσία και κυβέρνηση και θα αποδέχεται το πολιτικό της πρόγραμμα . κατεβαίνει σε ακόμη πιο χαμηλά επίπεδα μειοψηφίας με συνέπεια να μη διαφαίνεται λύση στον ορίζοντα στην πολιτική κρίση.

Ο ελληνικός λαός δεν έχει να περιμένει τίποτε απ' το εκλογικό θέατρο της 5ης Νοέμβρη. Όχι μόνο απ' τα δύο μεγάλα κόμματα της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ που εκπροσωπούν, με διαφορετικούς τρόπους, τα συμφέροντα της άρχουσας ληστρικής μεγαλοαστικής τάξης, αλλά ούτε κι απ' το Συνασπισμό. Οι ηγέτες του μετά την εξαπάτηση των ψηφοφόρων του τον Ιούνη έχουν καταστεί αξιόπιστοι στην άρχουσα τάξη αλλά τελείως αφερέγγυοι κι αναξιόπιστοι στους εργαζόμενους. Όσους όρους και να βάζουν σήμερα, ό,τι και να ισχυρίζονται, κανένας εργαζόμενος δεν μπορεί να τους πάρει στα σοβαρά και να τους πιστέψει.

Η στήριξη από το ΚΚΕ-Συνασπισμό της κυβέρνησης ΝΔ υπήρξε το δεκανίκι στην παραπαίουςα από τα σκάνδαλα εξουσία της άρχουσας ληστρικής μεγαλοαστικής τάξης, ΚΚΕ-Συνασπισμός με πρόσχημα την «κάθαρση» λειτούργησαν σαν την κολυμβήθρα του Σίλωαμ για τον εξαγνισμό των μεγαλοαπατεώνων της ΝΔ. Προσπάθησαν με όλες τους τις δυνάμεις ν' αναστηλώσουν ένα διεφθαρμένο, εξαχρειωμένο και σε πλήρη κατάρρευση ευρισκόμενο πολιτικό σύστημα αποδεικνύοντας έμπρακτα ότι στόχος τους δεν είναι ο οποιοσδήποτε σοσιαλισμός αλλά η στήριξη του καπιταλισμού, όποτε αυτός βρίσκεται σε μείζονα κρίση και τους έχει ανάγκη.

Οι ηγεσίες του ΚΚΕ-Συνασπισμού μ' αυτή τους την πολιτική υπήρξαν οι νεκροθάφτες του σημερινού λαϊκού και εργατικού κινήματος, όπως ακριβώς και τηρουμένων των αναλογιών υπήρξε νεκροθάφτης του Εαμικού κινήματος η λαθεμένη πολιτική του Σιάντου (όχι βέβαια επειδή ήταν χαφιές όπως έλεγε το ΚΚΕ), που - με

τις συμφωνίες Καζέρτας, Λιβάνου, κυβέρνησης εθνικής ενότητας έδωσε την πραγματική εξουσία και πρωτοβουλία στην τάξη που οδήγησε στα Δεκεμβριανά, στη Βάρκιζα, στο κράτος των ταγματασφαλιτών και στον εμφύλιο.

Η πολιτική στήριξης του Συνασπισμού μεταξύ των άλλων είχε σαν συνέπεια να στρώσει το χαλί για την εφαρμογή της πιο επιθετικής, αντιδραστικής και αντιλαϊκής πολιτικής της άρχουσας τάξης αλλά και για τη σίγουρα επερχόμενη άγρια λιτότητα, μαζική ανεργία, σημαντική πτώση του βιοτικού επιπέδου, ανοιχτή επίθεση στην εργατική τάξη, περιθωριοποίηση ενός σημαντικού τμήματος της. Την πολιτική αυτή οι εργαζόμενοι δεν μπορούν πια ν' αντιπαλαίσουν ούτε μέσα στο κοινοβούλιο, αλλά ούτε μέσα απ' το Συνασπισμό. Το κύριο λοιπόν καθήκον σήμερα όλων όσων διαφωνούν με τον ρεφορμισμό είναι η δημιουργία ενός μαζικού αριστερού φορέα, ενός επαναστατικού φορέα που να εκφράζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης.

Η πολιτική επίθεση της άρχουσας τάξης μπορεί να αντιμετωπιστεί μόνο στο επίπεδο της άμεσης κοινωνικής και μαζικής πάλης και η ανυπαρξία ενός τέτοιου φορέα κατακερματίζει τις λαϊκές δυνάμεις, εμποδίζει την αποτελεσματικότητα της πάλης, παίζει το παιχνίδι του ρεφορμισμού. Κατά συνέπεια όλοι όσοι διαφωνούν με το ρεφορμισμό, όχι μόνο όσοι διαφώνησαν σήμερα, θα πρέπει να δουλέψουν σοβαρά προς αυτήν την κατεύθυνση αφήνοντας κατά μέρος σεχταρισμούς, μαγαζάκια και ιδεολογικές ή κομματικές καταβολές. Παράλληλα όμως θα πρέπει να γίνει κατανοητό ότι δεν πρόκειται να γίνει απολύτως τίποτε αν δεν παραμεριστούν αποφασιστικά από τέτοιες διαδικασίες οι διάφοροι αγύρτες αλλά και οι γνωστές κότες που εδώ και χρόνια προβάλλουν σαν απαραίτητες κοινές θέσεις ορισμένες μαξιμαλιστικές και δήθεν επαναστατικές απόψεις για να εμποδίζουν εσκεμμένα οποιαδήποτε ουσιαστική συνεργασία και σύγκλιση και να μπορούν να επιπλέουν. Οι κύριοι αυτοί εμπόδισαν εδώ και χρόνια οποιαδήποτε σύγκλιση και την ίδια δουλειά άρχισαν να κάνουν και τώρα.

Αθήνα 31-10-89 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. 1. Ζητάμε την κατανόηση του καλόπιστου αναγνώστη, αλλά το απύθμενο θράσος των γνωστών καραγκιόζηδων, μας υποχρεώνει να επαναλάβουμε ρητά τα πάρα κάτω αυτονόητα και περιττά: Εμείς σε καμιά περίπτωση δεν λέμε ή κάνουμε υπαινιγμό ή αφήνουμε να εννοηθεί ότι ο Παυλής ήταν μέλος της 17Ν ή ότι είχε οποιαδήποτε σχέση μαζί μας ή ότι είχε οποιαδήποτε σχέση με άλλη επαναστατική οργάνωση. Εμείς λέμε ότι ο Παυλής δεν ήταν πράκτορας ούτε όργανο πρακτόρων, ότι ήταν αγωνιστής της ανένταχτης αριστεράς, που έδρασε μόνος του (το πιθανότερο) ή με άλλους, χωρίς να τον βάλει κανένας και ότι η βόμβα του δεν είχε για στόχο θύματα ή υλικές ζημιές απλά μόνο την πολιτική διαμαρτυρία, όπως άλλωστε συμβαίνει με δεκάδες τέτοιες βόμβες που σκάνε σ' όλη τη χώρα τα τελευταία χρόνια.

Υ.Γ. 2. Όπως γίνεται εύκολα αντιληπτό, είχαμε τελειώσει τη σύνταξη του κειμένου, όταν σήμερα Τρίτη διαβάσαμε στον τύπο το πόρισμα του υπουργείου Δημόσιας Τάξης για τη βόμβα στη Μυτιλήνη και τον Παυλή. Το πόρισμα αυτό επιβεβαιώνει απόλυτα όσα γράψαμε πιο πάνω για την πλήρη ανικανότητα των ασφαλίτικών μηχανισμών. Δεν αξίζει τον κόπο ν' ασχοληθεί κανείς στα σοβαρά με αυτό παρά μόνο για να διερωτηθεί αν οι άνθρωποι αυτοί είναι περισσότερο ανίκανοι κι ηλίθιοι, όταν λένε ότι τέτοιες βόμβες χρησιμοποιήθηκαν στη Λατινική Αμερική, ψεύτες όταν λένε ότι την είχε ρυθμίσει να σκάσει μετά τις 12 το μεσημέρι ενώ δεν λένε λέξη για το κύριο στοιχείο που γνωρίζουν καλά ότι η βόμβα αυτή ήταν ανίκανη να προκαλέσει υλικές ζημιές και θύματα (παρά μόνο αν έσκαγε όταν την έπιανε κάποιος) ή φασίστες με την ανατριχιαστική χρησιμοποίηση των ψυχιάτρων και συνεπώς των ψυχιατρείων για όσους πιάνονται, σε ένα ζήτημα καθαρά πολιτικό.

[Επεξεργασία] 1989-11-16 Για Οικολόγους-Εναλλακτικούς

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 16-11-89

Υπάρχει ένα σημαντικό ζήτημα που απασχολεί τα τελευταία χρόνια ολόκληρο το κίνημα. Είναι αυτό του είδους και της ποιότητας των δημοκρατικών αρχών που πρέπει να το διέπουν και των συνακόλουθων οργανωτικών αρχών λειτουργίας τόσο ενός συγκεκριμένου σήμερα φορέα όσο και της αυριανής κοινωνίας. Τα ζητήματα αυτά έχουν σήμερα κεφαλαιώδη σημασία και ο οποιοσδήποτε προβληματισμός και συζήτηση πρέπει να έχουν σαν προϋπόθεση την αποδοχή ορισμένων ξεκάθαρων εννοιών. Η σύγχυση, η συσκότιση και η χρησιμοποίηση λέξεων και εννοιών με άλλο νόημα όχι μόνο δεν βοηθάει αλλά αναπαράγει πρακτικές καθαρά πολιτικάντικες.

Αφορμή γι' αυτή την προκήρυξη έδωσε η πρόσφατη πολιτική πρακτική των οικολόγων-εναλλακτικών. Αυτή έριξε άπλετο φως σε ορισμένες αντιφάσεις, πούχουν κατά τη γνώμη μας μεγάλη σημασία και που εντοπίζονται δύσκολα όταν η συζήτηση γίνεται επί ενός αφηρημένου και θεωρητικού επιπέδου, έξω απ' την πολιτική πρακτική. Πιστεύουμε λοιπόν ότι ο κάθε αγωνιστής οφείλει να προβληματιστεί και να μελετήσει αυτήν την πρακτική βάζοντας σε δεύτερη μοίρα το γεγονός ότι ήταν οι οικολόγοι-εναλλακτικοί και θεωρώντας ότι στη θέση τους θα μπορούσε νάναι οποιαδήποτε οργάνωση της άκρας αριστεράς με ανάλογες οργανωτικές αρχές και πρακτικές.

Είναι γνωστό ότι οι οικολόγοι-εναλλακτικοί αποφάσισαν να μη στηρίξουν καμιά κυβέρνηση κι ούτε να συμμετάσχουν σ' αυτήν. Η 17N δεν έχει καμιά απολύτως πρόθεση να πάρει οποιαδήποτε θέση επί της ουσίας αυτής της απόφασης ούτε να επέμβει στα εσωτερικά των οικολόγων-εναλλακτικών, παρ' ότι όλες αυτές τις μέρες οι πάντες, σχετικοί και άσχετοι, επιχείρησαν να τους κηδεμονέψουν κανονικότητα από τον τύπο, την τηλεόραση, παντοιοτρόπως. Η 17N όμως έχει χρέος να προβληματιστεί από μια άλλη πτυχή της πρακτικής των οικολόγων-εναλλακτικών, γιατί αυτή δεν αφορά μόνον αυτούς αλλά τους ξεπερνάει και αφορά ολόκληρο το κίνημα. Έχει τόσο περισσότερο χρέος, αφού αυτή η πτυχή αποσιωπήθηκε εσκεμμένα απ' τον τύπο και τις καθεστωτικές δυνάμεις απ' τη στιγμή που η πάρα πάνω απόφαση τους φαίνεται ότι εξυπηρετούσε τα συμφέροντα τους και τις άμεσες επιδιώξεις τους, στη συγκεκριμένη συγκυρία.

Γράφτηκε και υποστηρίχτηκε από πολλούς ότι η πάρα πάνω απόφαση των οικολόγων-εναλλακτικών βασίστηκε σε θέση αρχής. Οτι η οποιαδήποτε στήριξη κυβέρνησης ή συμμετοχή σ' αυτήν ή ψήφιση της απλής αναλογικής βρίσκεται σε σύγκρουση με τις οργανωτικές αρχές τους και τη βασική αρχή της άμεσης δημοκρατίας. Νομίζουμε ότι η άποψη αυτή συσκοτίζει τα ζητήματα, δημιουργεί σύγχυση και βασίζεται σε μια ουσιαστική και εξώφθαλμη αντίφαση.

Αν η απόφαση των οικολόγων-εναλλακτικών πάρθηκε γιατί η οποιαδήποτε στήριξη κυβέρνησης, συμμετοχή σ' αυτήν, ψήφιση της απλής αναλογικής συγκρούονταν με τη βασική αρχή της άμεσης δημοκρατίας, τότε κατά μείζονα λόγο συγκρούεται με τη βασική αρχή της άμεσης δημοκρατίας η συμμετοχή στις εκλογές του πολιτικού συστήματος της αντιπροσωπευτικής και όχι άμεσης δημοκρατίας. Γιατί μπορεί βέβαια ο οποιοσδήποτε βουλευτής των οικολόγων-εναλλακτικών νάναι ανακλητός, ν' αντικαθίσταται κάθε χρόνο, να λογοδοτεί, δεν παύει όμως νάναι αντιπρόσωπος των ψηφοφόρων των οικολόγων-εναλλακτικών στο κοινοβούλιο και να λειτουργεί στα πλαίσια της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας πούναι έμμεση κι όχι άμεση.

Άμεση δημοκρατία σημαίνει ότι οι αποφάσεις παίρνονται άμεσα απ' τα μέλη, τους ψηφοφόρους πούχουν συγκεντρωθεί σε γενική συνέλευση. Όταν όμως οι αποφάσεις παίρνονται απ' τους αντιπροσώπους δεν έχουμε άμεση αλλά έμμεση αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Το γεγονός ότι ο αντιπρόσωπος είναι ανακλητός, ότι αλλάζει κάθε χρόνο κι ότι λογοδοτεί είναι ασφαλώς σημαντικότερα και ουσιαστικά βήματα προς τα μπρος, τείνουν να εμποδίσουν την αυτονόμηση των αντιπροσώπων και σαν τέτια συνιστούν σημαντική διαφορά από την κλασική αντιπροσωπευτική δημοκρατία. Αυτήν την πρακτική μπορεί να την χαρακτηρίσει κανείς με οποιοδήποτε όνομα θέλει, σε καμιά όμως περίπτωση δεν μπορεί να την ονομάσει άμεση δημοκρατία γιατί απλά δεν είναι τέτια.

Άμεση θάταν μόνο αν στη θέση του αντιπροσώπου των οικολόγων-εναλλακτικών στο κοινοβούλιο βρίσκονταν οι χιλιάδες ψηφοφόροι του —έχοντας βέβαια μια μόνο ψήφο — και συμμετείχαν άμεσα στη συζήτηση οποιουδήποτε νομοσχεδίου για να διαμορφώσουν την άποψη τους και να καθορίσουν τη μοναδική ψήφο τους με προηγούμενη δική τους ψηφοφορία, θα μας απαντήσουν βέβαια ότι αυτό είναι γελοίο και δεν γίνεται ακόμη και για λόγους πρακτικούς. Ασφαλώς δεν γίνεται αλλά τότε αυτό σημαίνει απ' τη μια ότι τα επιχειρήματα πούχουν σαν βάση την αποτελεσματικότητα και την πρακτικότητα και που κατακεραυνώνονται από μερικούς σαν δήθεν τα μοναδικά αίτια της αυτονόμησης των αντιπροσώπων, έχουν κάποια αξία και γίνονται αποδεκτά ακόμη κι απ' αυτούς. Κι απ' την άλλη το γεγονός ότι δεν γίνεται πρακτικά δεν σημαίνει ότι αναιρείται η φύση της πρακτικής έμμεσης δημοκρατίας κι ότι αυτή μετατρέπεται σε άμεση.

Ένα απ' τα δύο λοιπόν συμβαίνει. Ή η στήριξη μιας κυβέρνησης, η συμμετοχή σ' αυτήν, η ψήφιση της απλής αναλογικής συνιστά παραβίαση της βασικής αρχής της άμεσης δημοκρατίας οπότε είναι παραβίαση της και η απλή συμμετοχή στις εκλογές και παρουσία στο κοινοβούλιο, και κατά συνέπεια αυτή η πολιτική πρακτική συνιστά καταπάτηση ουσιαστικών αρχών και δεν εξηγείται με τίποτε. Ή η συμμετοχή στις εκλογές και στο κοινοβούλιο είναι ταξική επιλογή και όχι ζήτημα αρχών, που σημαίνει το εξής: ότι μπορεί οι οικολόγοι-εναλλακτικοί νάναι υπέρ της άμεσης δημοκρατίας αλλά απ' τη στιγμή που συμμετέχουν στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι αυτό σημαίνει ότι ντε φάκτο αναγνωρίζουν σαν μίνιμουμ αποδεκτό πλαίσιο την αντιπροσωπευτική έμμεση δημοκρατία που τους επιτρέπει να προβάλλουν πάρα πέρα το πρόγραμμα τους για το περιβάλλον και την οικολογία αλλά και την αρχή τους της άμεσης δημοκρατίας, χωρίς αυτή η συμμετοχή τους να αναιρεί αυτούς τους στόχους.

Πρόκειται δηλαδή για έναν τακτικό συμβιβασμό που σου επιτρέπει να προωθήσεις από καλύτερες θέσεις τους στρατηγικούς σου στόχους: Μπορεί ορισμένοι να καταληφθούν από ιερή αγανάκτηση, διαβάζοντας τα πάρα πάνω αφού κατακεραυνώνουν τον οποιοδήποτε συμβιβασμό σαν «προδοσία των αρχών τους», και δεν δέχονται μύγα στο σπαθί τους, αλλά αυτή η άποψη είναι η μόνη που στέκεται λογικά και που εξηγεί τη συμμετοχή στις εκλογές και στο κοινοβούλιο.

Αυτό όμως σημαίνει ότι η πάρα πάνω απόφαση των οικολόγων-εναλλακτικών για τη μη στήριξη κυβέρνησης και μη συμμετοχή σ' αυτήν δεν έχει σαν σκεπτικό λόγους αρχών της άμεσης δημοκρατίας, όπως παρουσιάζεται από μερικούς, αλλά απλούστατα άλλους τακτικούς λόγους. Γιατί όπως ακριβώς η συμμετοχή στις εκλογές και το κοινοβούλιο είναι ένας αποδεκτός τακτικός συμβιβασμός έτσι και η ενδεχόμενη στήριξη κυβέρνησης ή συμμετοχή ή ψήφιση της απλής αναλογικής μπορεί νάναι επίσης ένας αποδεκτός τακτικός συμβιβασμός και όχι απόρροια του, πρέπει να εξηγηθεί με συγκεκριμένους τακτικούς λόγους και όχι να παρουσιάζεται σαν απόρροια ζητήματος αρχών.

Η υποστήριξη τέλος μιας τέτοιας άποψης δεν είναι μόνο λαθεμένη, δεν δημιουργεί απλά σύγχυση αφού στηρίζεται σε μια ουσιαστική αντίφαση την οποία συσκοτίζει, αλλά επί πλέον αναπαράγει τις γνωστές πολιτικάντικες πρακτικές, παρουσίαση και δικαιολόγηση μιας απόφασης με βάση δήθεν ζητήματα αρχών στη θέση τακτικών λόγων σκοπιμότητας, μιμείται τη γνωστή πρακτική των αστών πολιτικάντηδων που εδώ και χρόνια μας παρουσιάζουν τις αποφάσεις τους σαν ζήτημα αρχών ενώ αυτές απορρέουν από άλλες πεζές σκοπιμότητες και ιδιοτελή συμφέροντα.

Τέλος οφείλουμε να προβληματιστούμε με το πάρα κάτω γεγονός. Κατά πόσο έχουμε ουσιαστική τήρηση και όχι τυπική των κανόνων της άμεσης δημοκρατίας ή έστω της απλής εσωτερικής δημοκρατίας, όταν οι διαφορετικές απόψεις που υποτίθεται ότι θα συγκρουστούν στη γενική συνέλευση ενός φορέα διαθέτουν τελείως άνισα μέσα και τρόπους προβολής όχι στην ίδια τη γενική συνέλευση αλλά σε όλη την προηγούμενη της γενικής συνέλευσης χρονική περίοδο. Κατά πόσο έχουμε καταστρατήγηση αυτών των αρχών όταν —σε όλη τη χρονική περίοδο— ορισμένοι, που πολλές φορές δεν είναι καν μέλη αυτού του φορέα, δεν διστάζουν να επέμβουν μονομερώς αυθαίρετα στη συζήτηση πριν καν αυτή αρχίσει, δε διστάζουν να προπαγανδίζουν και επιχειρηματολογούν υπέρ μιας και μόνο άποψης, χρησιμοποιώντας σχεδόν καθημερινά τηλεόραση και ημερήσιο τύπο. Όταν όλες οι καθεστωτικές δυνάμεις προβάλλουν μια και μόνο άποψη παρουσιάζοντας την σαν θέση αρχών απ' τα αριστερά, μέσω ορισμένων δήθεν «φίλων» ενώ στην πραγματικότητα προωθούν τα δικά τους συμφέροντα και σκοπιμότητες στη συγκεκριμένη συγκυρία.

Αθήνα 16-11-89 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] 1990-02-04 Πολεμικό Μουσείο

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 4-2-90

Εδώ και ενάμιση περίπου χρόνο, από τότε που ξέσπασε το σκάνδαλο Κοσκωτά η 17Ν είχε δηλώσει προειδοποιώντας τον ελληνικό λαό ότι κανένας απολύτως απατεώνας και υπεύθυνος δεν πρόκειται να τιμωρηθεί. Ότι όσες ηχηρές κορώνες περί τιμωρίας εξαπολύονταν τότε δεν ήταν παρά εμπαιγμός και παραπλάνηση του λαού. Ότι κανένας θεσμός του σημερινού διεφθαρμένου καθεστώτος δεν μπορούσε και δεν μπορεί να ικανοποιήσει το επιτακτικό και δίκαιο αίτημα της κοινωνίας για κάθαρση του κράτους και τιμωρία των ενόχων. Ούτε η Βουλή, ούτε η οποιαδήποτε κυβέρνηση συνεργασίας ή μη, ούτε η Δικαιοσύνη, ούτε τέλος οι εκλογές μέσα σε συνθήκες προϋούσας σήψης και διαφθοράς ολόκληρου του αστικού κράτους. Τα γεγονότα και ιδιαίτερα όσα συνέβησαν μετά τις εκλογές του Νοέμβρη επιβεβαίωσαν πανηγυρικά τη θέση της 17Ν.

Η δημιουργία της τρικομματικής οικουμενικής κυβέρνησης συνεργασίας και οι διαβουλεύσεις των τριών αρχηγών που είδαν το φως της δημοσιότητας συνιστούν ένα πολυσήμαντο πολιτικό γεγονός, αποκαλυπτικό της ρήξης πούχει δημιουργηθεί ανάμεσα στο λαό και την κοινωνία απ' τη μια, και τους κρατικούς θεσμούς και τον πολιτικό κόσμο απ' την άλλη. Η συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Συνασπισμού σημαίνει πριν απ' όλα την υπογραφή της ληξιαρχικής πράξης θανάτου της θερινής «κάθαρσης», το οριστικό θάψιμο της, την οριστική ατιμωρησία των ενόχων. Συνιστά κυνική ομολογία των πολιτικών ηγεσιών ότι όλα όσα υποστηρίχτηκαν σαν αναγκαίες κοινοβουλευτικές διαδικασίες για την παραπομπή και τιμωρία των υπευθύνων υπήρξαν μια μεγαλειώδης θεατρική παράσταση, ένας θρασύτατος εμπαιγμός της ελληνικής κοινωνίας από τον πολιτικό κόσμο. Η οικουμενική συγκυβέρνηση σβήνει με μια μονοκοντυλιά την κυβέρνηση Τζανετάκη και τη Βουλή του Ιούνη.

Η συγκυβέρνηση δεν είναι υλοποίηση μιας θεμιτής συνεργασίας ανάμεσα στα τρία κόμματα πούχουν διαφορετικά πολιτικοϊδεολογικά προγράμματα, που κάνουν αμοιβαίες υποχωρήσεις και καταλήγουν σε μια κοινά αποδεκτή συμφωνία. Είναι συγκυβέρνηση τριών κομμάτων απ τα οποία τα δυο θεωρούν την ηγεσία του τρίτου ένοχη τεράστιου σκανδάλου, την κατηγορήσαν, ανέκριναν, δίωξαν, κατακεραύνωσαν επί τρίμηνο στη Βουλή. Την παράπεμψαν τέλος σε δίκη περιμένοντας δήθεν σήμερα την οριστική καταδίκη της. Μια τέτια λοιπόν συνεργασία και συγκυβέρνηση και μέσα σε τέτιες συνθήκες, πουθενά, ποτέ κι από κανένα δεν έχει γίνει.

Για τη ΝΔ είναι ομολογία ότι είναι όμοια μ' αυτούς που αποκαλούσε απατεώνες της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ. Είναι επιβεβαίωση της άποψης που κυριαρχεί μέσα στην ελληνική κοινωνία ότι όσα σκάνδαλα έκανε το ΠΑΣΟΚ, αλλά τόσα είχε κάνει η ηγεσία της ΝΔ και γι' αυτό μένουν όλοι ατιμώρητοι.

Για το ΠΑΣΟΚ η συγκυβέρνηση μ' αυτούς που αποκαλούσε συκοφάντες που «σπίλωσαν» την ηγεσία του, σημαίνει ομολογία ότι η ηγεσία του είναι πράγματι ένοχη.

Για το Συνασπισμό τέλος η νέα παλινωδία σημαίνει ένα βήμα πιο μπροστά στην πορεία του προς την πλήρη χρεωκοπία και αυτογελοιοποίηση. Σημαίνει ομολογία ότι εξαπάτησε^ το λαό όταν επικαλούνταν την κάθαρση για να δικαιολογήσει τη στήριξη της κυβέρνησης Τζανετάκη, αφού σήμερα τη θάβει με τη συγκυβέρνηση. Ομολογία ότι εξαπατάει σήμερα το λαό αφού, ενώ δεν δέχονταν χτες συνεργασία με την ένοχη ηγεσία του ΠΑΣΟΚ θέτοντας μια σειρά όρους, συγκυβερνάει σήμερα μαζί της, χωρίς νάχει εκπληρωθεί κανένας απολύτως απ' αυτούς τους όρους. Ομολογία ότι η θερινή πολιτική του, κάθαρσης με τη ΝΔ απέτυχε οικτρά. Ομολογία ότι κάθαρση-τιμωρία δεν μπορεί να γίνει μέσα στα πλαίσια αυτού του καθεστώτος κι απ' αυτόν τον διεφθαρμένο . πολιτικό κόσμο. Ομολογία ότι η σοσιαλιστική προοπτική του είναι να γίνει ο λογιστής, ο Βακάλης των απατεώνων (βλ. Δραγασάκης, Γιάνναρος, Κατριβάνος).

Η κορυφαία όμως αυτή πράξη εκμαυλισμού και εξαχρείωσης της ελληνικής κοινωνίας δεν είναι μόνο του πολιτικού κόσμου αλλά και του τύπου. Από τότε που ξέσπασε το σκάνδαλο Κοσκωτά, η συντριπτική πλειοψηφία του ημερήσιου τύπου και όχι μονάχα αυτού της δεξιάς κατακεραύνωνε καθημερινά με βαρύτατες εκφράσεις τους απατεώνες, την ένοχη ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Προεξοφλούσε ότι θα λογοδοτήσουν, θα δικαστούν, ότι θα κλειστούν στις φυλακές. Μας ειρωνεύονταν, όταν χαρακτηρίζαμε το Σεπτέμβριο θέατρο την παραπομπή του Παπανδρέου απ' την Βουλή. Μιλούσαν για αδέκαστους δικαστές, για θεσμούς της Δημοκρατίας που λειτουργούν άψογα.

Όλ' αυτά όμως εξανεμίστηκαν ως δια μαγείας με την οικουμενική. Οι ίδιες φυλλάδες που χτες απαιτούσαν να κλειστούν στις φυλακές οι ένοχοι, σήμερα θεωρούσαν λογικό και θετικό αυτοί που χτες αποκαλούσαν απατεώνες, νάχουν τον έλεγχο τους, την κυβέρνηση. Αυτές που χτες διατυμπάνιζαν φαρισαϊκά το αναπόφευκτο της κάθαρσης και τιμωρίας, σήμερα ζητούν απ' το λαό να συναινέσει στην αθώωση των ενόχων, με προσχήματα οικονομικά. Διαψεύδοντας όλα όσα έλεγαν επί ένα χρόνο, επιδόθηκαν με ιδιαίτερο ζήλο στο νέο τους καθήκον αυτής της περιόδου, ν' αποκρύψουν, συσκοτίσουν το πραγματικό πολιτικό περιεχόμενο της οικουμενικής: το θάψιμο της κάθαρσης, το θρίαμβο της ατιμωρησίας και της εξαχρείωσης, τη νίκη των απατεώνων. Το πρόσχημα-μανδύας δεν ήταν δύσκολο να βρεθεί. Τα πραγματικά οικονομικά προβλήματα ήταν παρόντα και μια μικρή εξόγκωση τους ήταν υπεραρκετή.

Η νέα αυτή παλινωδία του τύπου, η άμεση ομολογία ότι ψευδολογεί συστηματικά επέφερε νέο χτύπημα στη σχεδόν ανύπαρκτη αξιοπιστία του. Με αποτέλεσμα να

παρατηρείται νέα πτώση της κυκλοφορίας του, σε μια εποχή όπου τα συγκλονιστικά διεθνή γεγονότα θάπρεπε να την έχουν ανεβάσει σημαντικά. Με αποτέλεσμα τέλος αυτοί που οι φορείς της εξαχρείωσης αποκαλούν «τρομοκράτες», η 17N, νάναι μια απ' τις ελάχιστες φωνές αν όχι η μόνη φωνή που η ελληνική κοινωνία θεωρεί αξιόπιστη, αφού η κάθε της προκήρυξη αυξάνει κατακόρυφα την κυκλοφορία των εφημερίδων. Η προκήρυξη-απάντηση της 17N του Οκτώβρη για το Μπακογιάννη αύξησε κατά τουλάχιστον 40% την κυκλοφορία της εφημερίδας την ημέρα που τη δημοσίευσε, ενώ το φύλλο της είχε εξαντληθεί σ' όλα τα σημεία του λεκανοπεδίου απ' τις πρώτες απογευματινές ώρες. Αυτή την επικίνδυνη φωνή αποφάσισε να πνίξει σήμερα το διαφθαρμένο καθεστώς είτε με την απαγόρευση είτε με άλλα μέσα, αναγνωρίζοντας έτσι έμμεσα την αξιοπιστία της.

Στο σημείο αυτό θ' ανοίξουμε μια μικρή παρένθεση. Η διαφωνία που υπάρχει σήμερα στους κόλπους του καθεστώτος δεν αφορά στη σκοπιμότητα αυτής της φίμωσης αλλά στους τρόπους και τους φορείς επιβολής της. Οι ανεξάντλητες επινοήσεις της περιβόητης δημοσιογραφικής δεοντολογίας έδειξαν ότι ο τετραγωνισμός του κύκλου είναι απλό παιγνιδάκι για τον τύπο. Πιστεύοντας ότι μπορεί εύκολα να πετύχει και την αύξηση της κυκλοφορίας του δημοσιεύοντας την προκήρυξη της 17N και να φιμώσει την ουσία και τα κυριότερα σημεία της φωνής της. Πώς; Με μια σειρά από τεχνάσματα. Άλλοτε δημοσιεύοντας την προκήρυξη έχοντας αλλάξει τη σειρά των παραγράφων με αποτέλεσμα να γίνεται ακατανόητη, όπως έκανε πρόσφατα μεγάλη απογευματινή του συγκροτήματος. (Το κωμικό της υπόθεσης είναι ότι στο κύριο άρθρο μας κατηγορούσε για έλλειψη λογικής συνέχειας). Άλλοτε δημοσιεύοντας την προκήρυξη με τόσο μικρά γράμματα ώστε να χρειάζεσαι φακό για να τη διαβάσεις. Συχνότερα, παρεμβάλλοντας τίτλους και σχόλια υπογραμμισμένα που διαστρεβλώνουν συνειδητά ή και μας αποδίδουν ακριβώς τα αντίθετα από όσα λέμε. Άλλοτε τέλος με πηχιαίους πρωτοσέλιδους τίτλους όπου διαστρεβλώνουν όσα υποστηρίζουμε. Το μεγαλύτερο κατόρθωμα σ' αυτό τον τομέα τον πέτυχε η «Ελευθεροτυπία» με την πρόσφατη προκήρυξη μας για τους οικολόγους-εναλλακτικούς.

Η εφημερίδα, θέλοντας ν' αποτρέψει πάση θυσία την ψήφιση της απλής αναλογικής και γι' αυτό να ρίξει στην αγκαλιά του Μητσοτάκη τους οικολόγους, των οποίων η ψήφος ήταν καθοριστική, δεν δίστασε να ψευδολογήσει ανοιχτά σε βάρος μας και να διαστρεβλώσει τελείως τα όσα λέγαμε στην προκήρυξη, παρουσιάζοντας τον πρωτοσέλιδο τίτλο, που επαναλάμβανε πιο μεγάλο στις μέσα σελίδες; «17N προς Οικολόγους: "στηρίζτε σχήμα απλής αναλογικής"». Τίτλος γραμμένος στην πρώτη σελίδα, μέσα σε εισαγωγικά και άρα ψευδέστατος αφού πουθενά εμείς δεν γράφαμε τέτια φράση. Πουθενά δεν παίρναμε μια τέτια θέση ενώ αντίθετα γράφαμε ρητά ότι εμείς δεν παίρνουμε καμιά απολύτως θέση επί της ουσίας, δηλαδή για το τι έπρεπε να κάνουν οι οικολόγοι.

Αυτό το κατόρθωμα της «Ελευθεροτυπίας» αποκαλύπτει με ποιο τρόπο μπορεί να φιμωθεί στην ουσία η φωνή της 17N, πολύ πιο αποτελεσματικά από την απαγόρευση δια νόμου.

Κλείνουμε την παρένθεση και γυρίζουμε στο θέμα μας.

Ενάντια στα πάρα πάνω κορυφαία φαινόμενα εκμαυλισμού και εξαχρείωσης της κοινωνίας απ' τον πολιτικό κόσμο και τον τύπο, ελάχιστοι τόλμησαν να υψώσουν τη φωνή τους και να τα καταγγείλουν. Ανάμεσα σ' αυτούς υπάρχει και κάποιος του οποίου η φωνή έχει ιδιαίτερα αξία γιατί δεν είναι αναρχικός ή επαναστάτης αλλά λειτουργός της γνωστής Δικαιοσύνης που έχει σαν αποστολή του την επιτήρηση της εύρυθμης λειτουργίας των θεσμών και των νόμων αυτού του καθεστώτος. Ο αντιεισαγγελέας Ιωαννίνων Κ. Λογοθέτης σε άρθρο του σε απογευματινή εφημερίδα στις 20 Γενάρη (που δημοσιεύθηκε με καθυστέρηση σχεδόν ένα μήνα, απ' ό,τι

συμπεραίνεται απ' τις ευχές, και καταχωνιασμένο στις τελευταίες σελίδες, για να περάσει απαρατήρητο) γράφει μεταξύ άλλων:

«Αντίθετα, η διάχυτη πίστη ότι κάποιοι μπορούν ατιμώρητα να ασχημονούν, ότι άλλοι είναι πάνω απ' τους νόμους και άλλοι ελεύθερα εμπαίζουν τους θεσμούς, ταχύτατα προκαλεί την αποδιάρθρωση του κοινωνικού ιστού. Ποια λοιπόν κοινωνική ευπρέπεια μπορούμε να αξιώνουμε από το μέσο πολίτη όταν υπάρχει επίσημο και ειδικό νομοθέτημα για την συγκάλυψη των ατασθαλιών των εκάστοτε υψηλά ισταμένων;

»Γιατί ας μην ισχυριστεί κανείς ότι ο νόμος "περί ευθύνης υπουργών" στοχεύει στην αποκάλυψη των όποιων παρεκτροπών. Αντίθετα στη συγκάλυψη τους αποβλέπει, και μάλιστα με τρόπο τόσο φανερό, ώστε ο μηχανισμός άρχισε πια να γίνεται αντιληπτός από το μεγαλύτερο μέρος της κοινής γνώμης. Ας μη γελιόμαστε λοιπόν. Μπορεί κάποιες δεκάδες ειδικευμένων νομικών να κατανοούν τα δικονομικά και ουσιαστικά τεχνάσματα αυτού του νομοθετήματος. Τα εκατομμύρια όμως των απλών ανθρώπων αυτού του τόπου που δεν έχουν διαβάσει Ποινικό είτε Συνταγματικό Δίκαιο, εύλογα απορούν για την ευκολία με την οποία τιμωρείται ο κλέφτης ενός πορτοφολιού, σε σύγκριση με την ατιμωρησία των λυμεώνων του δημοσίου χρήματος, Μεγάλη φυσικά η αξία και η σημασία τόσο του Συνταγματικού όσο και του Ποινικού Δικαίου. Ας μην ξεχνάμε όμως ότι, πάνω απ' όλα αυτά, υπάρχει κάτι άλλο, πολύ πιο απλό αλλά και πιο σημαντικό: Η κοινή λογική. Και όταν αυτή κατάφωρα βιάζεται, λίγο ενδιαφέρουν το μέσο πολίτη οι αιτίες αυτού του βιασμού. Εκείνο όμως που ενδιαφέρει όλους μας (κι έχει επισημανθεί δεκάδες φορές) είναι οι διαλυτικές συνέπειες της ισοπεδωτικής άποψης, "Δεν βαριέσαι, τίποτε δεν γίνεται, όλοι το ίδιο είναι". Η απογοήτευση, η απάθεια, η παραίτηση των πολιτών είναι έντονα σήματα κινδύνου για την επερχόμενη κατάρρευση του κοινωνικού οικοδομήματος».

Και τελειώνοντας γράφει;

«Επίλογος: Οι σκέψεις που εκτέθηκαν είναι σίγουρα πικρές και μάλλον αντίθετες σε κάποια κρατούσα κατάσταση πραγμάτων. Είναι φανερό, όμως ότι οι κρατούσες καταστάσεις, οι παγιωμένες αντιλήψεις και οι βολικές μυθοπλασίες έφεραν όχι μόνο την οικονομία, αλλά και την κοινωνία μας στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Συνεπώς, η κατάθεση της διαφορετικής άποψης είναι πια υποχρέωση».

Τέλος θ' αναφερθούμε σ' ένα απ' τα πρόσφατα γεγονότα που δείχνει ολοκάθαρα ότι ο λαϊκισμός, ο ρατσισμός κι ο φασισμός (έρπων ή αλματώδης) δεν είναι στοιχεία που χαρακτηρίζουν απλά τμήματα της ελληνικής κοινωνίας όπως αναμασάνε οι διάφοροι αγύρτες δημοσιογράφοι. Σ' ένα γεγονός που δείχνει ότι όλες οι αστικές δυνάμεις αλλά και ολόκληρος ο τύπος καλλιεργούν μέσα από δήθεν συναινετικές διαδικασίες τις πάρα πάνω ιδεολογίες προσπαθώντας να τις επιβάλουν στην κοινωνία και σε ευρύτερα στρώματα. Στις πρόσφατες συζητήσεις που έγιναν ανάμεσα στους διάφορους μανδαρίνους του κράτους, τους εκπροσώπους των ιδιοκτητών και των ενοικιαστών για τη σύνταξη του νομοσχεδίου για τα νοίκια, διαβάσαμε επανειλημμένα, ότι ένα απ' τα λίγα σημεία συμφωνίας αν όχι το μόνο ήταν η μη παροχή προστασίας στους ξένους ενοικιαστές. Ας σημειώσουμε εδώ ότι δεν πρόκειται για τους εύπορους ξένους αφού τα νοίκια για τα μεγάλα σπίτια πάνω από 120 τετραγωνικά μέτρα απελευθερώνονται, αλλά για τις δεκάδες χιλιάδες εργάτες του τρίτου κόσμου. Αυτό λοιπόν το πρωτοφανές μέτρο δεν είναι απλά λαϊκίστικο αφού στοχεύει στη θωπεία του μικροαστού μικροϊδιοκτήτη ψηφοφόρου όλων των κομμάτων από τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ μέχρι το μικροϊδιοκτήτη του ΚΚΕ, της ΕΑΡ αλλά και των οικολόγων, κλείνοντας του το μάτι και λέγοντας του: να, κάτι μένει και σένα, εκμεταλλεύσου τους Πακιστανούς και τις Φιλιππινέζες. Πρόκειται για απροκάλυπτα ρατσιστικό και φασιστικό μέτρο, αφού κουρελιάζει ανοιχτά τα

περιβόητα «ανθρώπινα δικαιώματα» θεσπίζοντας διακρίσεις σε βάρος μειονοτήτων με βάση το γεγονός ακριβώς ότι είναι «άνθρωποι» του τρίτου κόσμου και όχι δυτικά σκυλιά. Αυτό λοιπόν το απροκάλυπτα ρατσιστικό και φασιστικό μέτρο που στιγματίζει ολόκληρη την ελληνική κοινωνία δεν τόλμησε να καταγγείλει σαν τέτιο ούτε ένα πολιτικό κόμμα, ούτε μια εφημερίδα, ούτε ένας δημοσιογράφος, ούτε ένας επώνυμος διανοούμενος.

Ας προσθέσουμε τέλος, ότι αν το μέτρο δεν θεσπίστηκε, οφείλεται στο γεγονός ότι ξένοι αλλά Δυτικοί ενοικιαστές απείλησαν, με επιστολές τους στις εφημερίδες, να στείλουν την Ελλάδα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, όπου σίγουρα θα την καταδίκάζαν, αφού εκεί βασιλεύει το γνωστό δόγμα, καλά νάμαστε ρατσιστές, καλά νάχουμε ρατσιστική πρακτική, όχι όμως και να το ομολογούμε ανοιχτά.

Μέσα σ' αυτή τη ζοφερή κατάσταση, η αθώωση του δολοφόνου Μελίστα απ' την «ανεξάρτητη» Δικαιοσύνη βρίσκεται σε πλήρη λογική συνέπεια με την ατιμωρησία των ενόχων για το σκάνδαλο Κοσκωτά. Ήρθε απλά να θυμίσει ότι μαζί με τους διεφθαρμένους και λυμεώνες πολιτικούς, βαδίζουν πιασμένοι χέρι-χέρι οι αργυρώνητοι και εξωνημένοι δικαστές. Ήρθε να κάνει ακόμη πιο ευδιάκριτη τη ρήξη των δεσμών ανάμεσα στην κοινωνία και το κράτος, τους πολιτικούς, τους δικαστές. Ήρθε να δικαιώσει πανηγυρικά τη δράση της 17N. Ολόκληρος ο λαός, ολόκληρη η κοινωνία μπορεί να κάνει άνετα σήμερα τη σύγκριση ανάμεσα στη δικαιοσύνη του διεφθαρμένου αστικού κράτους και αυτήν της 17N, παρ' ότι η απονομή «δικαιοσύνης» δεν είναι η αποστολή μας, κι ούτε η δράση μας μπορεί στις σημερινές συνθήκες να εκφράσει τις θέσεις μας για μια δικαιοσύνη σε μια ελεύθερη κοινωνία. Απ' τη μια το κράτος, οι πολιτικοί και οι δικαστές, αφήνοντας ατιμώρητους τους ενόχους του σκανδάλου Κοσκωτά, στέλνει το μήνυμα σ' όλους τους μεγάλοσχημους: Συνεχίστε να κλέβετε ασύδοτα τον ελληνικό λαό. Κανείς δεν θα σας πειράξει. Το ίδιο το κράτος μεριμνά γι' αυτό. Απ' την άλλη, η 17N, επιχειρώντας να εκτελέσει έναν απ' τους υπεύθυνους του σκανδάλου, τον απατεώνα Πέτσο και εκτελώντας έναν απ' τους υπόλοιπους υπεύθυνους, τον απατεώνα Μπακογιάννη, πούχει κλέψει εκατοντάδες εκατομμύρια δραχμές μαζί με τον Κοσκωτά, στέλνει το μήνυμα στους μεγάλοσχημους: Οποιοσδήποτε καρχαρίας κλέβει τα χρήματα του ελληνικού λαού, θα χτυπιέται ένοπλα.

Απ' τη μια το κράτος, οι πολιτικοί κι οι δικαστές, μετά από πέντε χρόνια κωλυσιεργίας, αθώνει το δολοφόνο Μελίστα, του 15χρονου Καλτεζά, στέλνοντας το ακόλουθο μήνυμα σ' όλους τους μπάτσους των ΜΑΤ, ΜΕΑ: Δολοφονείτε τους διαδηλωτές, ακόμη και 15χρονους. Είναι απόλυτο δικαίωμα σας. Δεν ρισκάρετε τίποτε. Κανένας δεν θα σας πειράξει. Απ' την άλλη η 17N, με τη βομβιστική ενέργεια ενάντια στο λεωφορείο των ΜΑΤ στην Καισαριανή μια βδομάδα μετά τη δολοφονία Καλτεζά, αλλά και με την αναίμακτη εισβολή στο αστυνομικό τμήμα του Βύρωνα, όπου δεν άνοιξε ρουθούνι, στέλνει το εξής καθαρό μήνυμα στους αστυνομικούς που έγινε πλήρως κατανοητό: Οποιαδήποτε υπηρεσία μπάτσων πυροβολεί και δολοφονεί 15χρονα παιδιά, είτε απλούς διαδηλωτές, θα δέχεται κεραυνοβόλα απάντηση με το ίδιο ακριβώς νόμισμα. Οποιοσδήποτε δεν τραβάει πιστόλι και δεν πυροβολεί, δεν έχει να φοβηθεί τίποτε. Ας συγκρίνει ο καθένας τις δύο δικαιοσύνες κι ας κρίνει ποια υπηρετεί τα συμφέροντα του ελληνικού λαού και της ελληνικής κοινωνίας και ποια οδηγεί στον εκμαυλισμό, την εξαχρείωση, τη διάλυση της κοινωνίας.

ΒΑΣΕΙΣ-ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ

Σε μια εποχή όπου η κατάρρευση του σταλινισμού και η συνακόλουθη ορμητική εισβολή των μαζών στο πολιτικό προσκήνιο έχει θέσει επί τάπητος το ζήτημα της πλήρους αποχώρησης όλων των σοβιετικών στρατιωτικών δυνάμεων και όλων των

στρατιωτικών βάσεων της Σοβιετικής Ένωσης απ' όλες τις χώρες του πρώην ανατολικού συνασπισμού.

Σε μια εποχή όπου η ίδια η Σοβιετική Ένωση αναζητάει με επιμονή αυτήν την αποχώρηση και το γενικότερο αφοπλισμό στα πυρηνικά, ενώ κανείς πια δεν μπορεί να επικαλείται στα σοβαρά τον «από Βορρά κίνδυνο» για τη χώρα μας.

Σε μια εποχή όπου ο ίδιος ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός αναγκάζεται απ' τα πάρα πάνω γεγονότα, να κλείσει ορισμένες βάσεις του με το σταγονόμετρο, προσπαθώντας να προλάβει τους λαούς και τη γενίκευση του κινήματος ενάντια στις ξένες στρατιωτικές βάσεις.

Σε μια χώρα τέλος όπως η Ελλάδα όπου το όραμα της εθνικής ανεξαρτησίας —μέρος της οποίας είναι το αίτημα για το οριστικό κλείσιμο όλων των ξένων στρατιωτικών βάσεων στη χώρα μας — κινητοποίησε γενιές και γενιές αγωνιστών, υπήρξε ο κύριος στόχος της εξέγερσης του Πολυτεχνείου και παραμένει σήμερα το υπ' αριθμόν ένα παλλαϊκό αίτημα.

Σε μια τέτια λοιπόν συγκυρία, οι φαύλες πολιτικές ηγεσίες και ο κίτρινος τύπος τους δεν τολμάνε να θέσουν το ζήτημα, που μπαίνει από μόνο του, απ' τα ίδια τα γεγονότα, παρουσιάζοντας μια συμπεριφορά πούναι «βασιλικότερη του βασιλέως». Μόνο που δεν κλαίνει που οι αμερικάνοι κλείνουν δύο απ' τις δεκάδες βάσεις τους, μεταφέροντας τες στην Κρήτη.

Το ζήτημα του άμεσου και οριστικού κλεισίματος όλων των . αμερικανικών βάσεων στη χώρα μας μπαίνει σήμερα στην ημερήσια διάταξη άμεσα κι επιτακτικά, απ' τα ίδια τα γεγονότα στις χώρες της ανατολικής Ευρώπης. Ολόκληρος ο ελληνικός λαός, όντας και σ' αυτό το σημείο σε πλήρη αντίθεση με εξωνημένες στο Δυτικό κεφάλαιο πολιτικές ηγεσίες και τον τύπο τους, απαιτεί το άμεσο και οριστικό κλείσιμο, χωρίς καμιά διαπραγμάτευση, όλων των αμερικανικών στρατιωτικών βάσεων και την αποχώρηση όλων των αμερικανικών στρατιωτικών αποστολών.

Όσον αφορά το Συνασπισμό και τα ΚΚΕ-ΕΑΡ, η αξιοθρήνητη ηγεσία τους συνεχίζει απτόητη τον εμπαιγμό των εργαζομένων. Άλλοτε, με την προκλητική συμπεριφορά και τις απειλές Φλωράκη στους εργαζομένους της Πειραιϊκής-Πατραϊκής τον Οκτώβρη, επειδή αποδοκίμασαν και γιουχάισαν τους ηγέτες που τους ξεπούλησαν. Άλλοτε με τις όψιμες καταγγελίες Φαράκου στην Πτολεμαΐδα τον Οκτώβρη —μετά το γιουχάισμα— ότι η ΝΔ ευθύνεται για το τεράστιο σκάνδαλο των προβληματικών, με το οποίο, όπως δήλωσε ο Φαράκος, «οι πρώην ιδιοκτήτες διασπάθισαν ένα τρισεκατομμύριο σε σημερινές δραχμές», αναγνωρίζοντας έτσι αυτός-την αξιοπιστία της 17Ν, αλλά ομολογώντας συνάμα ότι ο Συνασπισμός εξαπάτησε τους εργαζόμενους όταν μιλούσε για κάθαρση με τους ενόχους της ΝΔ και στήριξε την κυβέρνηση Τζανετάκη.

Όταν, ενώ κατηγορούσε τη ΝΔ επειδή πρότεινε, όπως έλεγε ο Φαράκος, «να δοθούν πάλι πίσω οι προβληματικές στο ιδιωτικό κεφάλαιο χωρίς όρους και προϋποθέσεις», το επιχειρεί σήμερα με τον υπουργό του Γιάνναρο, Όταν ο κύριος αυτός εμπαιξεί ανοιχτά σήμερα τους εργαζόμενους δίνοντας τους ψευδείς υποσχέσεις ότι -όσοι απολυθούν θα επανενταχθούν δήθεν σε άλλες επιχειρήσεις και όταν δηλώνει ότι αποκλείεται να επανέλθουν οι παλιοί μέτοχοι, λες και μπορεί κανείς σήμερα να εξακριβώσει ποιος βρίσκεται πραγματικά πίσω από κάποιο ξένο ή ντόπιο όμιλο επενδυτών, που ζητάει ν' αγοράσει σ' εξευτελιστική τιμή κάποια προβληματική. Όταν τέλος συνεχίζει τη συναίνεση σε σχέση με τα σκανδαλώδη εις βάρος των μισθωτών και του λαού φορολογικά συστήματα και τα δήθεν πόθεν έσχες.

Η 17Ν είχε δηλώσει προ πολλού ότι τα ΚΚΕ-ΕΑΡ και σήμερα ο Συνασπισμός δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, αλλά αυτά της νέας μικροαστικής

τάξης πούχει μια ορισμένη οικονομική άνεση κι είναι βολεμένη. Η πτώση του Συνασπισμού στις εκλογές του Νοέμβρη; σχεδόν κατά το ένα τέταρτο της δύναμης του, δεν είναι μόνο αποδοκιμασία των ψηφοφόρων του για τον εμπαιγμό της στήριξης της κυβέρνησης Τζανετάκη, αλλά εκλογική έκφραση του πάρα πάνω γεγονότος. Η πτώση του Συνασπισμού ήταν μεγαλύτερη και ιδιαίτερα σημαντική σ' όλα τα παραδοσιακά εργατικά προπύργια, όπου το κόμμα είχε πολύχρονη και βαθειά επιρροή, ενώ αντίθετα το μόνο μέρος απ' όλη την Ελλάδα όπου ο Συνασπισμός αύξησε τη δύναμη του στις εκλογές του Νοέμβρη ήταν το Ψυχικό. Αυτό και μόνο τα λέει όλα.

Τέλος πρέπει να επισημάνουμε ότι όσον αφορά τις εσωκομματικές διαδικασίες ο σταλινισμός στα ΚΚΕ-ΕΑΡ ζει και βασιλεύει παρ' ότι οι πάντες ορκίζονται στο όνομα της περεστρόικα. Γιατί σ' αυτόν τον τομέα, ο σταλινισμός μετά τον Χρουστσόφ δεν εκφράζεται με τη φυσική εξόντωση των εσωκομματικών αντιπάλων αλλά με την πολιτική εξόντωση που πραγματοποιείται με αυθαίρετα διοικητικά μέτρα. Με την επιβολή μιας περιστασιακής πλειοψηφίας και ηγεσίας αυθαίρετα και διοικητικά και όχι μέσα από πλατύ πολιτικό διάλογο σ' όλο το κόμμα. Κατά συνέπεια καταδίκη του σταλινισμού σημαίνει πριν απ' όλα κατάργηση στην πράξη της οργανωτικής δυνατότητας πούχει η ηγεσία να διαγραφεί στην ουσία με απλή πλειοψηφία της ΚΕ όλους τους εσωκομματικούς της αντιπάλους. Κατάργηση της δυνατότητας της να μεταβάλλει έτσι το συσχετισμό των δυνάμεων μέσα στο κόμμα και να διαιωνίζει την επιβολή της.

Η δυνατότητα αυτή, πούναι συνέπεια της απόφασης του 10ου Συνέδριου, που ο Λένιν δέχτηκε σαν έκτακτη και πολύ επικίνδυνη, λόγω των ειδικών συνθηκών του 1920, άνοιξε διάπλατα το δρόμο στο Στάλιν για να απομακρύνει και να εξοντώσει διαδοχικά όλους τους διαφωνούντες, και να πνίξει κάθε διαφορετική άποψη. Σήμερα επιτρέπει σε οποιαδήποτε ηγεσία να διαγράφει όλους τους διαφωνούντες με την επίσημη γραμμή και να παραμείνει σαν ηγεσία, διοργανώνοντας εκ των υστέρων συνέδρια «δημοκρατικά» με συμμετοχή μόνο των δικών της ανθρώπων. Ένα τέτιο συνέδριο είναι και το πρόσφατο συνέδριο της ΚΝΕ, ενώ η συστηματική άρνηση της ηγεσίας του ΚΚΕ να συζητήσει ανοιχτά σε δημόσιο συνέδριο, με τη συμμετοχή των διαγραμμαμένων, τα επίμαχα σημεία διαφωνίας, διαιωνίζει το σταλινισμό. Τέλος ας σημειώσουμε και τη συνένοχη σιωπή των δήθεν αντισταλινικοί πρώην θαυμαστών του Τσαουσέσκου, ηγετών της ΕΑΡ, μπροστά σ' αυτή την καραμπινάτη σταλινική πρακτική των στενών συνεργατών τους, του ΚΚΕ.

Ε.Ο. 17Ν

ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ-ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΣ

Κομμάντος της 17Ν επιτέθηκε σε αποθήκες στρατοπέδου στην περιοχή της Λάρισας δίπλα στο χωριό Συκούριο τη νύχτα της 24 προς 25 Δεκέμβρη 1989. Οι αποθήκες φυλάγονταν από στρατιώτες και άνδρες της εθνοφυλακής αλλά δεν αντιλήφθησαν τίποτε.

Συνολικά αφαιρέθηκε μεγάλη ποσότητα από ρουκέτες των 2,36 και 3,5 ιντσών, σφαίρες διαμετρήματος 0,45, 0,38, 0,30, των 7,62, χειροβομβίδες, ηλεκτρικούς και μηχανικούς πυροκροτητές και άλλο χρήσιμο υλικό.

Άλλο κομμάντος επιτέθηκε το Σάββατο 3 Φλεβάρη στο Πολεμικό Μουσείο, ακινητοποίησε τους φύλακες και τους επισκέπτες και απαλλοτρίωσε δύο εκτοξευτές μπαζούκας 2,36 και 3,5. Η επιχείρηση έγινε ομαλά χωρίς να ανησυχήσει ιδιαίτερα κανέναν φύλακα ή επισκέπτες.

Αντίθετα από ό,τι γράφτηκε, οι εκτοξευτές λειτουργούν κανονικά. Περισσότερο βέβαια να προσθέσουμε ότι εκτοξεύουν ρουκέτες 2,36 και 3,5 ιντσών όμοιες με αυτές πούχαμε απαλλοτριώσει απ' τις αποθήκες του Συκούριου στις 25 Δεκέμβρη.

Αθήνα 4-2-90 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] 1990-05-14 Επιθέσεις στην Εκάλη

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 14-5-90

ΚΑΝΕΝΑΣ ΕΦΟΠΛΙΣΤΗΣ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΣ, ΜΕΓΑΛΕΜΠΟΡΟΣ, ΜΕΓΑΛΟΕΙΣΟΔΗΜΑΤΙΑΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑΣ ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΕΙ ΦΟΡΟ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ. ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΕΣ ΟΛΩΝ ΑΥΤΩΝ ΠΟΥ ΜΑΣ ΛΗΣΤΕΥΟΥΝ ΦΟΡΟΚΛΕΒΟΝΤΑΣ.

Σύμφωνα με έρευνα του ΕΚΚΕ που έγινε για το έτος 1988 και που δημοσιεύτηκε πρόσφατα στον τύπο, όσοι κερδίζουν πάνω από 400 χιλιάδες δρχ. το μήνα υπολογίζονται σε τουλάχιστον 35 χιλιάδες, ενώ σύμφωνα με τους επίσημους καταλόγους των φορολογικών δηλώσεων ανέρχονται μόνο σε 6.494. Όσοι κερδίζουν πάνω από 250 χιλιάδες και λιγότερο από 400 χιλιάδες το μήνα ανέρχονται σύμφωνα με το ΕΚΚΕ σε τουλάχιστον 200 χιλιάδες, ενώ σύμφωνα με τους καταλόγους των φορολογικών δηλώσεων αυτοί είναι μόνο 58.896.

Παράλληλα το ΕΚΚΕ υπολογίζει ότι από όσους κερδίζουν πάνω από 400 χιλιάδες το μήνα οι 18,6% είναι μισθωτοί, οι 8% είναι συνταξιούχοι και οι 57,6% επιχειρηματίες και ελεύθεροι επαγγελματίες. Αν λοιπόν υπολογίσουμε τους 18,6% των τουλάχιστον 35 χιλιάδων μεγαλοεισοδηματιών βρίσκουμε 6.510 μισθωτούς υψηλόμισθους, περίπου όσους δηλαδή το δηλώνουν (6.494). Αν μάλιστα προσθέσουμε και τους συνταξιούχους βρίσκουμε σύνολο 9.310. Κι επειδή το ΕΚΚΕ λέγοντας μισθωτούς και συνταξιούχους δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να εννοεί μεγαλοεπιχειρηματίες που εμφανίζονται ενδεχομένως στους φορολογικούς καταλόγους σαν δήθεν μισθωτοί των επιχειρήσεων τους ή συνταξιούχοι καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι οι μόνοι μεγαλοεισοδηματίες που δηλώνουν το εισόδημα τους —αυτοί οι 6.494— είναι οι υψηλόμισθοι μισθωτοί του Δημοσίου αλλά και του ιδιωτικού τομέα, που δεν μπορούν να κρύψουν τα εισοδήματά τους και συνεπώς δεν μπορούν να φορο-κλέψουν, ενώ ακόμη κι απ' αυτήν την κατηγορία το ένα τρίτο κατορθώνει να φοροδιαφεύγει.

Το συμπέρασμα λοιπόν που βγαίνει απ' αυτή τη μελέτη του ΕΚΚΕ είναι ότι κανένας απολύτως μεγαλοβιομήχανος, μεγαλέμπορος, εφοπλιστής, μεγαλοιατρός, μεγαλοδικηγόρος, μεγαλοαρχιτέκτονας, μεγαλοεργολάβος δεν πληρώνει φόρο εισοδήματος, δεν πληρώνει το φόρο που αναλογεί στο πραγματικό του εισόδημα.

Το ίδιο ακριβώς συμπέρασμα βγαίνει όταν πάμε και στη δεύτερη κατηγορία των 250 με 400 χιλιάδων το μήνα. Το ΕΚΚΕ υπολογίζει αυτούς τους εισοδηματίες σε τουλάχιστον 200 χιλιάδες. Αν λοιπόν θεωρήσουμε σαν λογικό ότι το 26,6% μισθωτών και συνταξιούχων της πρώτης κατηγορίας (18,6 + 8) γίνεται εδώ τουλάχιστον 30% βρίσκουμε 60.000 μισθωτούς και συνταξιούχους, και πάλι περίπου όσους το δηλώνουν στην εφορία (58.896). Και από εδώ λοιπόν απουσιάζουν οι βιομήχανοι, έμποροι και οι ελεύθεροι επαγγελματίες.

Αν ακόμη λάβουμε υπόψη μας τις εξής καταγγελίες, η παραπάνω διαπίστωση επιβεβαιώνεται απόλυτα.

— σύμφωνα με αποκαλύψεις των δημοσίων οικονομικών υπαλλήλων, που έγιναν το Γενάρη για το 1989, το μέσο μηνιαίο δηλωθέν στην εφορία εισόδημα των μισθωτών

ήταν 108 χιλιάδες δρχ., των γιατρών 102 χιλιάδες, των δικηγόρων 80 και των εμποροβιομηχάνων 62 χιλιάδες δραχμές (!!!).

— στη φορολογία κεφαλαίου, σύμφωνα με αποκαλύψεις του ίδιου του υπουργού το Δεκέμβρη, υπάρχουν 1.320.000 εκκρεμείς υποθέσεις, ενώ οι ανέλεγκτες δηλώσεις ανέρχονται σε 5.500.000 με μια διαφορά μεταξύ βεβαιωθέντων και εισπραχθέντων φόρων που φτάνουν 375 δις.

— ενώ θεωρητικά τα κέρδη των επιχειρήσεων φορολογούνται με ποσοστό 46%, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις του ΟΟΣΑ το πραγματικό ποσοστό φορολογίας των επιχειρηματικών κερδών είναι μόνο 5%, δηλαδή περίπου το ένα δέκατο του θεωρητικού ποσοστού.

— σύμφωνα με άλλη καταγγελία των δημοσίων οικονομικών υπαλλήλων οι ανείσπρακτοι φόροι ανέρχονται σε ένα τρις —με συνολικό έλλειμμα του Δημοσίου τομέα 2,5 τρις— από τα οποία τα 400 δις από βεβαιωθέντες και μη εισπραχθέντες φόρους του 89, άλλα 300 δις από ανέλεγκτες εκκρεμείς υποθέσεις, άλλα 300 δις φοροκλοπή ΦΠΑ, δηλαδή μη απόδοση εισπραχθέντων φόρων.

Οι αριθμοί επιβεβαιώνουν απόλυτα αυτό που γνωρίζει κι ο τελευταίος Έλληνας: κανένας απολύτως εφοπλιστής, μεγαλοβιομήχανος, μεγαλέμπορος, μεγαλογιατρός, μεγαλοδικηγόρος, μεγαλομηχανικός, μεγαλοαρχιτέκτονας, μεγαλοεργολάβος δεν πληρώνει φόρο εισοδήματος, φόρο που ν' αναλογεί στο πραγματικό του εισόδημα και στα πραγματικά κέρδη των επιχειρήσεων του.

Το γεγονός αυτό συνιστά ένα απ' τα μεγαλύτερα σκάνδαλα αφού αποκαλύπτει ότι το φορολογικό σύστημα είναι μια απάτη σε βάρος του λαού. Επιτρέπει στα πάρα πάνω ευημερούντα κοινωνικά στρώματα να μην πληρώνουν φόρους κι έτσι να ληστεύουν το λαό. Όσα δεν πληρώνουν αυτοί καλούνται να πληρώσουν για να καλύψουν τα ελλείμματα οι χαμηλόμισθοι φορολογούμενοι άμεσα και ολόκληρος ο λαός με τους έμμεσους φόρους αλλά και με την αύξηση των τιμολογίου των υπηρεσιών της κοινής ωφέλειας. Με μείωση των πραγματικών μισθών στο Δημόσιο αλλά και των συντάξεων, με την αύξηση των κοινωνικών εισφορών, με την υποβάθμιση των δημοσίων υπηρεσιών στην υγεία, πρόνοια, παιδεία. Αυτό γίνεται σήμερα με τα πρόσφατα μέτρα της κυβέρνησης της Ν. Δημοκρατίας.

Αυτά λοιπόν τα ευημερούντα, μέσα στην προκλητική χλιδή, κοινωνικά στρώματα που αποτελούν τον πυρήνα της άρχουσας μεγαλοαστικής τάξης, όχι μόνο καταλήστεψαν τη χώρα με τις διάφορες κομπίνες τους και τις παράνομες εξαγωγές συναλλάγματος, όχι μόνο εκμεταλλεύτηκαν σε βάρος της χώρας τα πάσης φύσης προνόμια και τις φοροαπαλλαγές, τις διάφορες κρατικές επιχορηγήσεις κι επιδοτήσεις, τα αφορολόγητα αποθεματικά, όχι μόνο κατάκλεψαν τα διάφορα θαλασσοδάνεια τους, αλλά επί πλέον ληστεύουν εδώ και χρόνια απ' ευθείας τον ελληνικό λαό, μην πληρώνοντας φόρους κι υποχρεώνοντας τον να πληρώνει γι' αυτούς .

Η ληστεία και η φοροκλοπή αυτών των ευημερούντων στρωμάτων που είναι μια απ' τις κυριότερες αιτίες των ελλειμμάτων του Δημοσίου οργάνωνεται απ' αυτούς που υποτίθεται ότι αγωνίζονται για να τα καταπολεμήσουν: από το κράτος, από όλα τα πολιτικά κόμματα τόσο τη Ν.Δ. και το ΠΑΣΟΚ αλλά και το Συνασπισμό. Ενώ τα τελευταία χρόνια ολόκληρη η ελληνική κοινωνία βοά γι' αυτή τη φοροκλοπή, όλα τα κόμματα συνεχίζουν κανονικότητα τον εμπαιγμό του λαού. Όχι μόνο δεν έχουν κουνήσει το δακτυλάκι τους για την πάταξη της, αλλά επί πλέον προωθούν συστηματικά * διάφορα παραμύθια, πότε με τον ΦΑΠ, πότε με το πόθεν έσχες, πότε με τη δήθεν φορολογία των μεγάλων καταθέσεων, πότε με τη φορολόγηση της μεταβίβασης ακινήτων, με προφανή στόχο την παραπλάνηση του λαού ότι δήθεν αγωνίζονται ενάντια στη φοροκλοπή και τη φοροδιαφυγή. Παράλληλα κι επειδή δεν

μπορούν να κρύψουν ένα τόσων εκρηκτικών διαστάσεων φαινόμενο, καλλιεργούν σε συνεργασία με μερίδα του τύπου, εσκεμμένη σύγχυση, μιλώντας για τη φοροδιαφυγή των πάντων και βάζοντας στο ίδιο τσουβάλι τις μερικές χιλιάδες του εβγατζή με τα εκατοντάδες εκατομμύρια του Αργυρού.

Με σκοπό να συσκοτήσουν και αποκρύψουν την αυτόνομη, πρωτογενή, αεριτζίδικη και κερδοσκοπική κύρια φοροκλοπή των εύπορων στρωμάτων που λειτουργεί σαν παράδειγμα κι αιτία μιας δευτερογενούς φοροδιαφυγής χαμηλότερων εισοδηματικών στρωμάτων.

Τα κόμματα λοιπόν με τους φαύλους, εξωνημένους κι αλητήριους πολιτικούς, οι κρατικές υπηρεσίες και μεγάλη μερίδα του τύπου είναι σήμερα συνένοχοι και συνυπεύθυνοι γι' αυτή τη συστηματική ληστεία-φοροκλοπή αλλά και την παραπλάνηση των πλατιών στρωμάτων των εργαζομένων. Το πρώτο λοιπόν απαραίτητο στοιχείο για τον οποιοδήποτε αγώνα ενάντια σ' αυτή τη ληστεία είναι η συνειδητοποίηση ότι δεν έχουν να περιμένουν απολύτως τίποτε απ' αυτά τα κόμματα. Η συνειδητοποίηση ότι σήμερα δεν υπάρχει και ούτε μπορεί να υπάρξει κοινωνική αντιπολίτευση κι αντίσταση σ' αυτή την οργανωμένη ληστεία-φοροκλοπή παρά μόνο έξω απ' όλα τα κόμματα, έξω απ' τα κόμματα της ευρύτερης αριστεράς, ακόμη κι αν άλλαζαν οι ηγεσίες τους. Ολόκληροι οι ηγετικοί κομματικοί μηχανισμοί τόσο του ΠΑΣΟΚ, όσο και του Συνασπισμού ΚΚΕ-ΕΑΡ, έχουν τελείως χρεοκοπήσει γιατί η στρατηγική τους τους έχει καταστήσει συνένοχους και συνυπεύθυνους σ' αυτή τη ληστεία και φοροκλοπή του λαού, αλλά και στον εμπαιγμό του.

Όσον αφορά τέλος την αφελή αλλά και ύποπτη για την χώρα μας άποψη που προωθούν ορισμένοι τσαρλατάνοι οικονομολόγοι, ατζέντηδες των Αργυρών, ότι δήθεν οι διάφορες φοροαπαλλαγές και φοροκλοπές θα μεγιστοποιήσουν τα κέρδη και θα φέρουν επενδύσεις, η πρόσφατη ιστορία της χώρας στη διάρκεια της μεταπολίτευσης, τόσο στην Καραμανλική περίοδο 74-81 όσο και στην Παπανδρεϊκή —όπου προσπάθησαν να εκβιάσουν επενδύσεις με τα αφορολόγητα αποθεματικά— τους διαψεύδουν πανηγυρικά. Η ελληνική άρχουσα τάξη δεν επενδύει τα τεράστια κέρδη της στη χώρα, αλλά τα μεταφέρει παράνομα στο εξωτερικό είτε σε τράπεζες είτε σε ακίνητα είτε σε επιχειρήσεις, εγκαταλείποντας ή ξεπουλώντας εδώ επιχειρήσεις της για λόγους πούχουν να κάνουν τόσο με τη φύση της, όσο και με τα διαρθρωτικά προβλήματα της ελληνικής οικονομίας. Αυτό έγινε πρόσφατα και το ίδιο θα επαναληφθεί με τα σημερινά οικονομικά μέτρα.

Τα πρόσφατα λοιπόν οικονομικά μέτρα της ΝΔ, που πάρθηκαν με τη σιωπηλή σύμφωνη γνώμη τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και του Συνασπισμού, δεν στοχεύουν στη δήθεν ανόρθωση της οικονομίας και σε επενδύσεις αλλά στην κάλυψη των ελλειμμάτων διαίωσης της ληστείας και φοροκλοπής του λαού από τους γνωστούς ευημερούντες προκλητικά φοροφυγάδες και φοροκλέφτες. Τα μέτρα αυτά, που θα τα ακολουθήσουν σύντομα νέα πιο σκληρά, θάχουν σαν συνέπεια η παρατεινόμενη εδώ και χρόνια ληστεία και φοροκλοπή να πάρει ακόμη μεγαλύτερες διαστάσεις που θα ρίξουν σημαντικά το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, ενώ οι μεγαλόσχημοι θα συνεχίσουν να φοροκλέβουν. Κανένας δεν μπορεί να βάλει φραγμό σ' αυτή τη ληστεία παρά μόνο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, εφ' όσον οργανωθούν αυτόνομα έξω από τα κόμματα, εφ' όσον στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις. Εφ' όσον οργανωθούν σε μικρές αυτόνομες ομάδες και προχωρήσουν χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα στο άμεσο χτύπημα των απατεώνων δισεκατομμυριούχων που μας ληστεύουν φοροκλέβοντας εδώ και χρόνια. Οι πολυτελείς βίλες τους, κτισμένες στις γνωστές περιοχές με τις ιδεώδεις περιβαλλοντολογικές συνθήκες, ενώ εμείς καταστρέφουμε καθημερινά την υγεία μας μέσα στη μόλυνση και το νέφος που οι ίδιοι δημιούργησαν, όπως και τα

υπερπολυτελή αυτοκίνητα τους είναι προϊόντα αυτής της ληστείας-φοροκλοπής σε βάρος μας.

Καλούμε λοιπόν όλους τους εργαζόμενους, τους ανένταχτους, τους αγωνιστές της βάσης του ΠΑΣΟΚ και του Συνασπισμού, να φτιάξουν μικρές αυτόνομες ομάδες και να προχωρήσουν με απλά μέσα:

— στο χτύπημα και τον εμπρησμό των πολυτελών επαύλεων

και των πολυτελών αυτοκινήτων των μεγαλοαπατεώνων που μας ληστεύουν φοροκλέβοντας.

— στο χτύπημα και τον εμπρησμό των εφοριών μέσω των οποίων οργανώνεται η ληστεία του λαού.

— στο χτύπημα και τον, εμπρησμό των κατοικιών και των αυτοκινήτων των μεγαλοϊδιοκτητών που διαθέτουν πολλά σπίτια και κερδοσκοπούν ανεβάζοντας στα ύψη τα νοίκια.

— στην καταστροφή των ακυρωτικών μηχανών των συγκοινωνιών και στον οργανωμένο ξυλοδαρμό των ελεγκτών που επιβάλλουν πρόστιμα σε επιβάτες που δεν έχουν εισιτήριο.

Καλούμε τέλος όλους τους χαμηλόμισθους φορολογούμενους και τους μικροεπαγγελματίες στους οποίους οι διάφοροι έφοροι επέβαλαν με τρόπο κομπλεξικό και θρασύδειλο ληστρικά χαράτσια, μην τολμώντας βέβαια να τα επιβάλουν στους δισεκατομμυριούχους με τις βίλες και τα κότερα, να τους καταγγέλουν ανοιχτά, αναφέροντας όλα τα στοιχεία και τοιχοκολώντας τα στις γειτονιές τους, αν ο τύπος αρνείται να τα δημοσιεύσει.

Η σημερινή μας λοιπόν ενέργεια στην Εκάλη, γνωστή συνοικία των απατεώνων, με 23 εμπρηστικές βόμβες, 4 εκρηκτικές και παράλληλη καταστροφή μιας κολόνας της ΔΕΗ με εκρηκτική βόμβα για να κοπεί το ρεύμα, είναι μια πρώτη ενέργεια λαϊκής αντίστασης σ' αυτή τη συστηματική ληστεία-φοροκλοπή του λαού την οποία διαιωνίζουν και επιδεινώνουν τα πρόσφατα μέτρα της ΝΔ αλλά και ενάντια στον εμπαιγμό του απ' όλα τα πολιτικά κόμματα.

ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΧΘΟΥΜΕ ΔΥΝΑΜΙΚΑ ΣΤΗ ΛΗΣΤΕΙΑ - ΦΟΡΟΚΛΟΠΗ ΤΩΝ ΑΠΑΤΕΩΝΩΝ ΜΕΓΑΛΟΣΧΗΜΩΝ ΕΥΗΜΕΡΟΥΝΤΩΝ.

Αθήνα 15-5-90 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. Προειδοποιούμε όλους όσους δουλεύοντας σαν ιδιωτικοί αστυνομικοί προστατεύουν τις περιουσίες — κτίρια, σπίτια, χρήματα — όλων αυτών των απατεώνων φοροκλεπτών και ληστών του λαού. Η δουλειά τους είναι όμοια μ' αυτή των φυλάκων και προστατών του Κοσκωτά.

Όσο είναι λοιπόν καιρός ας αλλάξουν επάγγελμα βρίσκοντας μια πιο τίμια δουλειά. Αλλιώς για οτιδήποτε τους συμβεί στο μέλλον, μόνοι υπεύθυνοι θάναι οι ίδιοι και το βρώμικο επάγγελμα πούχουν διαλέξει.

[Επεξεργασία] 1990-06-06 Προς αλλοδαπούς εργαζόμενους

Φίλοι και φίλες βιοπαλαιστές από τις Φιλιππίνες και από τις άλλες χώρες του τρίτου κόσμου.

Ο ελληνικός λαός στο πρόσφατο παρελθόν γνώρισε τη σκληρή και μίζερη εμπειρία της μετανάστευσης στα διάφορα σκλαβοπάζαρα της Δύσης. Κατανοεί λοιπόν τη θέση σας και δείχνει τη συμπάθεια του σε σας και σ' όλους τους εργαζόμενους απ' τον Τρίτο Κόσμο στη χώρα μας. Συμπάθεια που γίνεται μεγαλύτερη απ' τη γνώση ότι είμαστε οι εργαζόμενοι πούναι τα μεγαλύτερα θύματα της άγριας εκμετάλλευσης, των πάσης φύσης κερδοσκοπών, εκμεταλλευτών, απατεώνων.

Πολλοί από σας δουλεύετε στις πολυτελείς επαύλεις-βίλες μεγάλων καπιταλιστών. Οι καπιταλιστές αυτοί έχουν κτίσει τις βίλες τους κλέβοντας τον ελληνικό λαό είτε παίρνοντας Δάνειο που δεν επέστρεφαν ποτέ είτε μη πληρώνοντας ποτέ φόρους.

Οι βίλες αυτές βρίσκονται συνήθως στα εξής προάστεια: Εκάλη, Κηφισιά, Νέα Ερυθραία, Πολιτεία, Φιλοθέη, Ψυχικό, Γλυφάδα, Καβούρι, Βουλιαγμένη, Βάρκιζα, παραλία προς Σούνιο και σε ορισμένες άλλες.

Οι απατεώνες μεγαλοκαπιταλιστές, οι: εφοπλιστές, μεγάλοι βιομήχανοι, μεγαλέμποροι, μεγαλογιατροί, μεγαλοβιομήχανοι, μεγαλοαρχιτέκτονες, μεγαλοεργολάβοι, μεγαλοδικηγόροι.

Όσοι λοιπόν από σας δουλεύετε σε βίλες που βρίσκονται στις πάρα πάνω περιοχές και κυρίως όσοι έχουν τέτιο αφεντικό, πρέπει να προσέξουν και να ακολουθήσουν τις οδηγίες μας.

Επειδή ο Ελληνικός λαός θα χτυπήσει με εκρηκτικά αυτές τις βίλες και δεν θέλει να πάθετε απολύτως τίποτε, θα πρέπει: μόλις νυχτώνει, να μην κυκλοφορείτε στους κήπους αυτών των επαύλεων, αλλά ούτε και δίπλα στα παράθυρα των εξωτερικών δωματίων των επαύλεων, καλύτερα μάλιστα θάταν να φεύγατε τα βράδυα, αν μπορείτε, απ' αυτές τις επαύλεις.

Σας ζητάμε να ειδοποιήσετε όλους τους συναδέλφους σας που δουλεύουν σε τέτια σπίτια, γιατί δεν θέλουμε να τραυματιστεί κανένας σας έστω και τυχαία. Σας ζητάμε επίσης να μην αναφέρετε τα πάρα πάνω σε κανένα απολύτως αφεντικό σας αλλά ούτε και σε δημόσιο ή ιδιωτικό αστυνομικό αυτών των απατεώνων καπιταλιστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] 1990-06-10 Procter & Gamble

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 10-6-90

Ένα μόλις δίμηνο νεοδημοκρατικής εξουσίας άρκεσε για να επιβεβαιωθεί πανηγυρικά η ομόθυμη λαϊκή πεποίθηση ότι αν οι Πασόκοι ήταν ερασιτέχνες ληστές του δημόσιου χρήματος, οι νεοδημοκράτες είναι οι μέγιστοι επαγγελματίες αρχιληστές πούχουν καταληλατήσει τη χώρα εδώ και δεκαετίες. Σ' αυτό το ελάχιστο χρονικό διάστημα νέα σκάνδαλα άρχισαν να συσσωρεύονται, νέοι . φιλόδοξοι Κοσκωτάδες και Κουτσόγιωργες να εκκολάπτονται, και μαζί με τους παλιούς έμπειρους μαιτρ, επιδίδονται καθημερινά σε ρεσιτάλ ληστείας και λεηλασίας του κοινωνικού πλούτου.

Δεν διστάζουν να προχωρήσουν σε πλήρες ξεπούλημα των πάντων, χωρίς καν να κρατάνε τα στοιχειώδη προσχήματα. Έχοντας πλήρη ελευθερία κινήσεων, με ένα τύπο ολοσδιόλου πουλημένο, με πολιτικούς εξωνημμένους κι αλητήριους, με δικαστικά όργανα αργυρώνητα ενεργούμενα τους.

Βιομηχανικές μονάδες πούναι κερδοφόρες, δημόσιες επιχειρήσεις, κρατικοί οργανισμοί και τράπεζες, πωλούνται κατ' ευφημισμόν, προσφέρονται χαριστικά σε

συνεργάτες ιδιώτες. Σε τέτιο σημείο που ακόμη κι ορισμένοι δικοί τους άρχισαν να δυσανασχετούν, που ακόμη κι αυτοί οι χτεσινοί στενοί συνεργάτες τους, οι τελείως ανυπόληπτοι ηγέτες του Συνασπισμού αναγκάστηκαν να ψελίσουν δειλά δύο τρεις κουβέντες.

Η κάθε μια απ' τις πωλήσεις των επιχειρήσεων που ανήκουν στο Δημόσιο συνιστά από μόνη της ξεχωριστό σκάνδαλο. Όχι μόνο γιατί γίνεται χωρίς καμία διαφάνεια, όχι μόνο γιατί η κοινωνική περιουσία προσφέρεται σε εξευτελιστικές και χαριστικές τιμές στους ημέτερους νέους ιδιοκτήτες, αλλά και γιατί η κάθε μία συνίσταται από μίζες εκατοντάδων εκατομμυρίων που εισπράττουν στην Ελβετία οι διάφοροι αρμόδιοι υπουργοί, διοικητές τραπεζών και οργανισμών που χειρίζονται τις πωλήσεις κι αποφασίζουν χωρίς κανένα έλεγχο, χωρίς να λογοδοτούν πουθενά και σε κανένα.

Το πρώτο απ' αυτά τα σκάνδαλα είναι η πώληση της τσιμεντοβιομηχανίας ΧΑΛΥΨ λίγες μόνο μέρες μετά τις εκλογές, στη Γαλλική εταιρία τσιμέντων CEMENTS FRANCAIS. Η Χάλυψ είχε χρέη 6 δις στις τράπεζες και 1,3 δις στη ΔΕΗ. Απ' αυτά τα χρέη η Γαλλική εταιρεία πληρώνει σήμερα 1,4 δις στις τράπεζες συν 700 εκατομμύρια στη ΔΕΗ. Παράλληλα, 2,4 δις θα πληρωθούν με την εξής σκανδαλώδη διαδικασία που αποτελεί ανοιχτό εμπαιγμό του λαού. Τριετής περίοδος χάριτος και πληρωμή σε 7 ετήσιες δόσεις που είναι άτοκες. Αυτή η πρωτοφανής διαδικασία δεν είναι κοροϊδία μόνο επειδή αυτό το κεφάλαιο της αγοράς καταβάλεται απ' τα μελλοντικά κέρδη της Χάλυψ κι όχι απ' τους Γάλλους, αλλά και γιατί αυτό το ποσόν των 2,4 δις, αν αποπληρωριστεί με μια υπόθεση μέσου ετήσιου πληθωρισμού 15% ισοδυναμεί με 940 εκατομμύρια σημερινές δραχμές κι όχι με 2,4 δις.

Με τη σκανδαλώδη λοιπόν αυτή «πώληση» ο νέος μαθητευόμενος Κοσκωτάς που ακούει στο όνομα Γερμίδης και η συμμορία του, χαρίζουν 5,2 δις, σε σύνολο 7,3 δις, στα Γαλλικά Τσιμέντα, που πληρώνουν τα κορόιδα οι Έλληνες εργαζόμενοι και καρπώνονται οι Γάλλοι. Ο καθένας βέβαια αντιλαμβάνεται το ύψος της αστρονομικής μίζας εκατοντάδων εκατομμυρίων, που εισέπραξαν οι νέοι Κοσκωτάδες και Κουτσόγιωργες, σημερινοί υπουργοί και διοικητές τραπεζών και οργανισμών γι' αυτή τη χαριστική προς τους Γάλλους πράξη τους.

Ας προσθέσουμε εδώ ότι η εταιρία «Γαλλικά Τσιμέντα» βρίσκεται στα δικαστήρια για ανάλογες σκοτεινές και παράνομες αγορές μονάδων τσιμέντων τόσο στην Ισπανία όσο και στην Τουρκία. Και ότι το ξεπούλημα της Χάλυψ δεν είναι παρά το ορντέβρ, στο μεγάλο τσιμπούσι της τσιμεντοβιομηχανίας, αφού θα ακολουθήσουν τα πλούσια πιάτα που λέγονται Τσιμέντα Χαλκίδας και κυρίως ΑΓΕΤΕ Ηρακλής.

Δεύτερο σκάνδαλο η περίπτωση της επιχείρησης Κούπας. Ενώ θα την αγόραζε κρατική επιχείρηση έναντι 450 εκατομμυρίων, άλλη κρατική τράπεζα αρνήθηκε να καταβάλει εγγυητική επιστολή 150 εκατομμυρίων για την εξαγορά της, με αποτέλεσμα να την εξαγοράσει η αμερικάνικη πολυεθνική PROCTER AND GAMBL έναντι 454 εκατομμυρίων. Κι αυτό ενώ μόνο η αξία των πάγιων εγκαταστάσεων ανέρχεται σε 1,3 δις. Δύσκολα κρύβονται κι εδώ οι μίζες που εισέπραξαν όσοι χειρίστηκαν την υπόθεση κι αυτοί που συνέπραξαν να μην καταβληθεί η εγγυητική επιστολή.

Η απουσία οποιασδήποτε ουσιαστικής αντίδρασης τόσο απ' τον τύπο όσο κι από τα πολιτικά κόμματα άνοιξε την όρεξη των μαθητευόμενων Κοσκωτάδων με αποτέλεσμα τη νέα σκανδαλώδη ρύθμιση-πώληση, ακόμη χειρότερη απ' αυτή της Χάλυψ, αφού η περίοδος πληρωμής γίνεται εδώ 20ετής(!!!). (Έτσι που πάνε δεν αποκλείεται να φτάσουν το μισό αιώνα με την ΑΓΕΤ-Ηρακλής).

Είναι η περίπτωση της προβληματικής BIONYA. Ο παλιός ιδιοκτήτης της Κωλέττας την εξαγόρασε σήμερα —αφού βέβαια το κράτος πλήρωνε τα 750 εκατομμύρια χρέη

που αυτός δημιούργησε— με δάνειο του κράτους 130 εκατομμύρια που θα αποπληρωθεί μετά από τριετή περίοδο χάριτος, με ετήσιες δόσεις 20ετούς διάρκειας και επιτόκιο 5%, ενώ σήμερα ο πληθωρισμός τρέχει με τουλάχιστον 25%. Κι αυτός ο κύριος λοιπόν αγοράζει την επιχείρηση του, αξίας 450 εκατομμυρίων, την οποία είχε οδηγήσει στη χρεωκοπία με χρήματα του Δημοσίου, δηλαδή στην ουσία δωρεάν. Η σκανδαλώδης πώληση της Βιονύλ είναι η μόνη για την οποία διατάχθηκε προκαταρκτική εξέταση απ' τον εισαγγελέα, κατόπιν βέβαια μήνυσης βουλευτή.

Τις πραγματικές όμως διαστάσεις του ζητήματος τις δίνουν οι πάρα κάτω αριθμοί. Η αξία του συνόλου των επιχειρήσεων προς πώληση, «προβληματικές» ή μη, ανέρχεται σε 1,2 τρισεκατομμύρια. Απ' αυτά η κυβέρνηση της Ν.Δ. υπολογίζει ότι στην καλύτερη περίπτωση στα επόμενα τρία χρόνια, θα εισπράξει απ' την πώληση ένα ποσό που δεν θα ξεπερνάει τα 300 δις. Έχουμε δηλαδή ομολογημένα πια μια ληστεία ποσού που πλησιάζει το ένα τρισεκατομμύριο, με τους πρώτους κιόλας μήνες δημοκρατικής εξουσίας. Εδώ μπορούμε να συλλάβουμε το νόημα της παρατήρησης βουλευτή του Συνασπισμού στη Βουλή, τη μνημειώδη δουλοπρέπεια της, όταν προειδοποιεί δήθεν ότι αν χαθούν το 10% της αξίας, δηλαδή 120 δις, θα ισοδυναμούν με τρία σκάνδαλα Κοσκωτά, τη στιγμή πούχουμε ληστεία περίπου ενός τρισεκατομμυρίου.

Με μια τέτια λοιπόν κυβέρνηση που ληστεύει τον κοινωνικό πλούτο και τον πουλάει, φυσικό είναι να πλακώσουν όχι μόνο οι γύφτοι —συχνή — οι μαφιόζοι εφοπλιστές, αλλά και οι... Γερμανοί. Με μια πρώτη χειρονομία ο διοικητής της Εθνικής Γερμίδης χάρισε σε 4 Έλληνες εφοπλιστές του Λονδίνου 10 δις σε συνάλλαγμα. (Αλήθεια μήπως ανάμεσα τους είναι ο γνωστός Πολέμης που για να μη χαλάσει μερικές δεκάδες χιλιάδες, διέταξε πριν μερικά χρόνια τον απόπλου του σκυλοπνίχτη του της «Χρυσής Αυγής» ενώ υπήρχε απαγόρευση λόγω καταιγίδας, με αποτέλεσμα να βυθιστεί στο Κάβο Ντόρο και να πνιγούν δεκάδες επιβάτες;)

Όσον αφορά τις γερμανικές επιχειρήσεις πούναι εγκατεστημένες στην Ελλάδα, λογικό ήταν να επινοήσουν νέα φάμπρικα για να μην πληρώνουν φόρους στη μπανανιά που λέγεται Ελλάδα. Αφού κανένας Έλληνας μεγαλοβιομήχανος δεν πληρώνει φόρους, σκέφτηκαν, γιατί να πληρώνουμε εμείς. Έτσι επικαλούμενοι νόμο της ΕΟΚ που ορίζει ότι οι φόροι πληρώνονται σε μια μόνο χώρα, έβαλαν το Δυτικογερμανικό κράτος να βεβαιώσει ότι πλήρωσαν στη Γερμανία φόρους και ζητάνε να τους επιστρέψει το ελληνικό κράτος τους φόρους που κατακράτησε. Μ' αυτήν την υπέροχη μέθοδο οι επενδύσεις που δήθεν έγιναν από γερμανικές επιχειρήσεις χρηματοδοτούνται από τους φόρους που δεν πλήρωναν, απ' τους Έλληνες φορολογούμενους. (Τη στιγμή που γράφαμε αυτό το κείμενο πληροφορηθήκαμε ότι σήμερα τη σκυτάλη πήραν οι Γάλλοι της Πεσινέ, που δεν τους φτάνει που πληρώνουν το ηλεκτρικό ρεύμα κάτω του κόστους αλλά ζητάνε επαναδιαπραγμάτευση σύμβασης σύμφωνα με την οποία ένα μέρος των κερδών δίνονταν στη ΔΕΗ.)

Η απίστευτα ληστρική επέλαση της κυβέρνησης της Ν.Δ., που σ' άλλες συνθήκες θάχε ξεσηκώσει τους πάντες, δεν συναντάει καμία ουσιαστική αντίδραση σε πολιτικό πεδίο για τους εξής κυρίως λόγους: Η κυβέρνηση χρησιμοποιεί τις δίκες για τα σκάνδαλα όχι για την κάθαρση και την τιμωρία των ενόχων, όπως παραμυθιάζουν το λαό οι πουλημένες στο μεγάλο κεφάλαιο φυλλάδες, αλλά σαν μέσο πίεσης ενάντια στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ για να πετύχει τη σιωπηρή αποδοχή του γι' αυτό το ξεπούλημα των «προβληματικών». Αρκετά φάγατε, ήρθε η σειρά μας, αφήστε μας να ξεπουλήσουμε τις δημόσιες επιχειρήσεις, όπως θέλουμε. Κόψτε τις μηνυτήριες αναφορές, τις καταγγελίες και τις επερωτήσεις, γιατί αλλιώς θα σας πάμε μέσα για τα δικά σας σκάνδαλα. Αυτό είναι το πολιτικό μήνυμα των δικών. Γι' αυτό απ' τη μια θα

τραβήξουν σε μάκρος μέχρι το πλήρες ξεπούλημα των επιχειρήσεων κι απ' την άλλη θα συνοδευτούν απ' την καταδίκη ορισμένων δευτεροκλασάτων, για να γίνει η απειλή ενάντια στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ ακόμη πιο ισχυρή.

Η σημερινή στάση ουσιαστικής συναίνεσης των δυο κομμάτων της αντιπολίτευσης προς τη ληστρική επιδρομή της κυβέρνησης της Ν.Δ., ξεσκεπάζει όλο και περισσότερο το περιεχόμενο των γενικότερων πολιτικό-ιδεολογικών τους θέσεων και φύση τους στα μάτια του κόσμου. Η συνεχής άρνηση τους να καλέσουν το λαό σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις, οι κωμικοτραγικές εικόνες της άδειας Βουλής την κρίσιμη στιγμή της ψηφοφορίας, με απουσία δεκάδων βουλευτών της αντιπολίτευσης τη στιγμή που οι εργαζόμενοι διαδήλωναν στους δρόμους, αποκάλυψαν και στον πιο δύσπιστο, τις πραγματικές τους προθέσεις απέναντι στην κυβέρνηση Μητσοτάκη

Ποτέ άλλοτε, όχι μόνο ο Παπανδρέου και η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, αλλά το σύνολο των στελεχών του, δεν βρίσκονταν σε τέτια ολοκληρωτική σύγκρουση και ρήξη με τη βάση του. Ποτέ άλλοτε η αγανάκτηση της και η απογοήτευση δεν ήταν τόσο μεγάλη. Ποτέ η βάση δεν αισθάνθηκε τόσο μόνη. Αναγκασμένη να πάρει τις αποφάσεις για κινητοποιήσεις όχι απλά μόνη της αλλά σε σύγκρουση με το κομματικό ιερατείο. Όλες οι κινητοποιήσεις γίνονται έξω και ενάντια στη θέληση της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ.

Όσον αφορά το Συνασπισμό, η πολιτική του συμμαχία με τη Ν.Δ. το περσινό καλοκαίρι έχει καταστήσει τη σημερινή ηγεσία του, με την πλατιά σημασία της λέξης και όχι τους προέδρους ή γενικούς γραμματείς, τελείως ανυπόληπτη και αφερέγγυα, τους έχει δέσει τελείως τα χέρια. Γιατί η ενδεχόμενη καταγγελία-δίκη των σημερινών σκανδάλων «πώλησης» των δημοσίων επιχειρήσεων χάνει την οποιαδήποτε βαρύτητα και αξιοπιστία της, απ' την περσινή θερινή συμμαχία. Ο οποιοσδήποτε καλόπιστος θ' αναρωτηθεί τελείως φυσικά: Μα αν ο Μητσοτάκης είναι τέτιος που λέτε σήμερα, γιατί πήγατε μαζί του το καλοκαίρι να κάνετε την κάθαρση; Άρα όσα λέτε σήμερα δεν είναι αλήθεια. Έτσι λοιπόν ο Μητσοτάκης έχει πλήρως εξασφαλισμένα τα νώτα του απ' την πλευρά της αριστεράς. Ολόκληρος ο λόγος της είναι αναξιόπιστος και ανυπόληπτος.

Τίποτα όμως δεν δείχνει καλύτερα την πλήρη ρήξη της αριστεράς και του Συνασπισμού με τους μαζικούς κοινωνικούς αγώνες όσο η πρόσφατη απεργία των εκπαιδευτικών. Πριν ακόμη συνεδριάσουν οι εκπαιδευτικοί, βγαίνουν οι πατριάρχες της συνδικαλιστικής αυτονομίας και της μη κομματικής επέμβασης, «λαϊκοί ηγέτες» Φαράκος και Κύρκος και παίρνουν θέση ενάντια στην απεργία, επεμβαίνοντας ανοιχτά σ' ένα χώρο και προσπαθώντας να επηρεάσουν και να προκαταλάβουν τους εκπαιδευτικούς. Συνεδριάζουν οι τοπικές ενώσεις, σε συνθήκες άμεσης δημοκρατίας κι αποφασίζουν με πλειοψηφία 80% υπέρ της απεργίας, δίνοντας μάθημα δημοκρατικότητας και συνάμα ένα ηχηρό χαστούκι στους «λαϊκούς ηγέτες» μας. Περιμένετε αυτοκριτική; Τι αφέλεια. Γεμάτοι αυτοπεποίθηση και πιστοί στο δόγμα ότι η σοφία των αλάνθαστων ηγετών δεν γίνεται εύκολα κατανοητή από την πλέμπα ακόμα και των εκπαιδευτικών, δόγμα που οδήγησε σε πλήρη κατάρρευση τα σταλινικά καθεστώτα της Ανατολικής Ευρώπης, συνεχίζουν απτόητοι να παρουσιάζουν το άσπρο μαύρο, τους απεργούς σαν συντεχνίες λαϊκίστικες.

Να παρουσιάζουν σαν εκσυγχρονιστικές τις απόψεις τους, που οδηγούν στη διαιώνιση του σημερινού άθλιου μεσαιωνικού εκπαιδευτικού συστήματος. Να παρουσιάζουν τη λαϊκίστικη υποκριτική δειλία τους σαν θαραλέα αντιλαϊκίστικη θέση. Ν' αποκρύβουν το γεγονός ότι θωπεύουν δειλά και υποκριτικά τους χιλιάδες γονείς και μαθητές, μην έχοντας το στοιχειώδες θάρρος να τους πουν την αλήθεια. Ότι οι μαθητές άδικα μοχθούν. Ολόκληρο το εκπαιδευτικό σύστημα έχει καταρρεύσει, τα διπλώματα δεν έχουν καμιά αξία και σε λίγο δεν θα αναγνωρίζονται

πουθενά. Ότι χρειάζεται άμεση, ριζική εκ βάθρων αναμόρφωση ολόκληρου του εκπαιδευτικού συστήματος από το δημοτικό μέχρι και το πανεπιστήμιο με πολύ γενναίες παροχές τις οποίες όλοι οι πολιτικοί αρνούνται.

Αυτοί όμως οι «ηγέτες» δεν ενδιαφέρονται για την ποιότητα της εκπαίδευσης αλλά για ψήφους των γονιών. Μήπως τα δικά τους παιδιά πάνε στα δημόσια σχολεία; Δεν είναι βέβαια κορόιδα. Τα παιδιά των βουλευτών όλων των κομμάτων, ακόμη και του Συνασπισμού, πάνε στα ιδιωτικά σχολεία και σε ξένα πανεπιστήμια. Γιατί λοιπόν να χολοσκάσουν;

Αποφασίσαμε λοιπόν να χτυπήσουμε με ρουκέτα μπαζούκας, τα γραφεία της αμερικάνικης πολυεθνικής PROCTER AND GAEEL. Η εταιρία αυτή αγόρασε κατά σκανδαλώδη τρόπο την επιχείρηση Κούπα αξίας τουλάχιστον 1,3 δις έναντι του χρηματικού ποσού των 454 εκατομμυρίων. Προειδοποιούμε οποιονδήποτε, Έλληνα ή ξένο που θα αγοράσει επιχείρηση του Δημοσίου, μην πληρώνοντας τα χρέη της, ότι θα θεωρήσουμε ότι αυτόματα ληστεύει τον ελληνικό λαό με ποσό που ισούται με τα χρέη που χαρίστηκαν και κατά συνέπεια θα τον χτυπήσουμε χωρίς καμία άλλη προειδοποίηση. Ο ελληνικός λαός δεν πρόκειται ν' αφήσει να ξεπουληθεί ο κοινωνικός πλούτος.

Αθήνα 10-6-90 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. 1. Χωρίς νάχουμε την πρόθεση να επέμβουμε ή να επηρεάσουμε κανένα, νομίζουμε ότι οι ομάδες ή οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς που βάζουν εμπρηστικές ή εκρηκτικές σε πολυτελή αυτοκίνητα πρέπει, εκτός απ' τα υπερπολυτελή Μερσεντές, BMW μεγάλου κυβισμού, Τζάγκουαρ, Πόρσε κλπ., να ελέγχουν με ακρίβεια τις πληροφορίες για τους ιδιοκτήτες άλλων αυτοκινήτων που καταστρέφουν.

Υ.Γ. 2. Παρ' ότι είχαμε υπολογίσει ότι θα υπάρχει μια ορισμένη απόκλιση προς τα κάτω και σημάδεψαμε λίγο ψηλότερα, εν τούτοις η απόκλιση αυτή ήταν 40 πόντοι μεγαλύτερη, με αποτέλεσμα ο πύραυλος να σκάσει στη μαρκίζα κι όχι στα τζάμια που ήταν ο στόχος μας. Σ' αυτή την περίπτωση οι καταστροφές στα γραφεία της Πρόκτερ και Γκαμπλ θάταν πολύ πιο σημαντικές.

[Επεξεργασία] 1990-09-14 Για Μιχάλη Ράπτη

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 14-9-90

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ολόκληρος ο συρφετός των δυτικών μυστικών υπηρεσιών στη μόνιμη κι απελπισμένη προσπάθεια τους να βάλουν στο χέρι τη 17Ν, εξαπολύει κατά καιρούς διάφορες γελοίες σκευωρίες, συνήθως μέσω ορισμένων «δημοσιογράφων», στις οποίες εμπλέκει πάντα ορισμένους επώνυμους άλλοτε σαν μέλη, άλλοτε σαν εκτελεστές, αρχηγούς, εγκεφάλους της 17Ν.

Αυτές οι σκευωρίες-σενάρια για τη 17Ν είναι συνήθως τόσο κωμικές και χοντροκομμένες που μας επιβάλλουν από μόνες τους τη σιωπή, παρ' ότι ομολογούμε ότι μας κάνουν να γελάμε με τη ψυχή μας. Το ίδιο βέβαια συμβαίνει και με την πρόσφατη σκευωρία, σύμφωνα με την οποία αρχηγός της 17Ν είναι ο Μιχάλης Ράπτης. Κανονικά λοιπόν δε θάπρεπε ν' ασχοληθούμε με τέτια καραγκιοζίκια.

Σήμερα όμως θα κάνουμε μια εξαίρεση, αφού μας το ζήτησε και ο ίδιος ο Μιχάλης Ράπτης.

1) Δηλώνουμε κατηγορηματικά —παρ' ότι είναι βέβαια περιττό για οποιονδήποτε με στοιχειώδεις γνώσεις αναφορικά με το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα αλλά και για όποιον διαθέτει απλώς κοινό μυαλό— ότι ο αγωνιστής Μιχάλης Ράπτης δεν είχε ποτέ καμία απολύτως σχέση με τη 17N.

Είναι πασίγνωστο όχι μόνο στον κόσμο αλλά και στις μυστικές υπηρεσίες ότι ο αγωνιστής Μιχάλης Ράπτης, παρ' ότι αγωνίζεται για τον αυτοδιαχειριζόμενο σοσιαλισμό, εντούτοις διαφωνεί ριζικά με τις μορφές πάλης και τις μέθοδες της 17N στη φάση του κοινοβουλευτισμού και κατά συνέπεια όχι αρχηγός αλλά ούτε απλός συμπαθών δεν θα μπορούσε νάναι. Κατά συνέπεια, η γελοία αυτή σκευωρία είναι πολύ πιθανόν νάχει άλλους στόχους και να εγκαινιάζει μια νέα τακτική της CIA και λοιπών χαφιέδων μυστικών υπηρεσιών ενάντια στη 17N.

2) Δηλώνουμε κατηγορηματικά, παρ' ότι είναι και πάλι περιττό, ότι το δήθεν αποτύπωμα αν υπάρχει —γιατί εμείς πιστεύουμε ότι αν υπήρχε, μετά από 15 χρόνια οι δυτικές μυστικές υπηρεσίες και οι ελληνικές που ψάχνουν λυσσαλέα τη 17N θάχαν βρει σε ποιον ανήκει— δεν ανήκει στη σύντροφο του Μ. Ράπτη Έλλη Δυοβουνιώτη, αφού δεν είχε καμία σχέση με τη 17N και κατά συνέπεια δεν θα μπορούσε ποτέ ένα δακτυλικό αποτύπωμα ν' αποδοθεί σε μια προκήρυξη μας. Η ευκολία και η θρασύτητα με την οποία παρουσιάζουν ένα μεγάλο και οφθαλμοφανές ψέμα αποτελούν άλλη μια ένδειξη της νέας αυτής τακτικής.

3) Παρ' όλες τις τεράστιες πολιτικές και ιδεολογικές διαφορές που μας χωρίζουν με τον αγωνιστή Μ. Ράπτη, δηλώνουμε ότι τιμούμε έναν άνθρωπο που αφιέρωσε όλη του τη ζωή στην επανάσταση, που αγωνίστηκε έστω ειρηνικά, ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τον καπιταλισμό, την αποικιοκρατία, το σιωνισμό, ενάντια στην εκμετάλλευση του Τρίτου Κόσμου, για τον αυτοδιαχειριζόμενο σοσιαλισμό. Έναν άνθρωπο του οποίου η ζωή υπήρξε υπόδειγμα συνέπειας με τα ιδεώδη του.

Απ' αυτή τη σκοπιά οφείλουμε να χαράξουμε μια διαχωριστική γραμμή και να ξεχωρίσουμε το Μιχάλη Ράπτη απ' τους άλλους μασκαράδες, αγύρτες, δημοσιογράφους, συγγραφείς, επαναστάτες, πρώην αριστεριστές αντιστασιακούς μεταμφιεσμένους σε οικολόγους αντιεξουσιαστές. Δεν έχει παρά ν' ακούσει κάποιος στους ραδιοφωνικούς σταθμούς τον Μ. Ράπτη και τους υπόλοιπους και θα διαπιστώσει αμέσως την άβυσσο που τους χωρίζει.

4) Παρ' ότι δεν είναι ο χώρος κατάλληλος πιστεύουμε ότι η μεγάλη σχολή — κυρίως η μαρξιστική κι όχι τα διάφορα παρακλάδια της— στην οποία αναφέρθηκε ο Μ. Ράπτης καθυστέρησε πολύ στο να κατασκευάσει νέα ιδεολογικά όργανα για την ανάλυση του σημερινού δυτικού κοινοβουλευτισμού με αποτέλεσμα οι αγωνιστές τόσο στη Δύση όσο και της Ανατολικής Ευρώπης αλλά και ο ίδιος ο Μ.Ρ. νάναι απογυμνωμένοι ιδεολογικά και να παρουσιάζουν θέλοντας και μη τη Δύση σαν δημοκρατική και σαν πανάκεια. Όντας σε αδυναμία να αναλύσουν και αποτιμήσουν τα νέα φαινόμενα λόγω της στείρας προσήλωσης τους στα δόγματα της σχολής, συσκοτίζουν τις ουσιαστικές μεταβολές πούχουν επέλθει στο δυτικό κοινοβουλευτισμό τόσο στην Ευρώπη όσο και στην Αμερική, ένα είδος κοινοβουλευτικού κοινωνικού φασισμού ή κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού με πολύ πιο ασφυκτικό έλεγχο του ατόμου απ' το κράτος και το σύστημα απ' ό,τι το κατόρθωσαν οι παλιές κλασικές δικτατορίες ή και ορισμένες σημερινές του Τρίτου Κόσμου.

Αποκρύβοντας τα τρία βασικά χαρακτηριστικά αυτών των καθεστώτων: α) γενική μανιπουλάτσια των μαζών μέσω της τεράστιας σήμερα δύναμης των ηλεκτρονικών μέσων επικοινωνίας με αποτέλεσμα κι αυτό το εκλογικό δικαίωμα νάναι μανιπουλάτσια και όχι ελεύθερη δημοκρατική εκλογή, β) ηλεκτρονικό φακέλωμα των πάντων και πλήρης ευνουχισμός του πολίτη με απειλή την εξόντωση του. Αυτό

συμβαίνει σήμερα τόσο στον Μ.Ρ. όσο και στους επώνυμους που δέχτηκαν τις ένοπλες εισβολές και που δεν είχανε καμιά βέβαια σχέση με την «τρομοκρατία». Οι δήθεν καταγγελίες «δημοσιογράφων» είναι απλές μεθοδεύσεις, γ) καταπάτηση σειράς σημαντικών δικαιωμάτων για μεγάλα τμήματα του πληθυσμού και διαιώνιση των βασανιστηρίων με ψυχιάτρους, λευκά κελιά, φάρμακα κλπ. μπρος στα οποία η φάλαγγα είναι καλαμπούρι, αφού δεν είχε σαν στόχο τον πλήρη εκμηδενισμό της ανθρώπινης υπόστασης όπως τα πρώτα.

5) Το πρόσφατο βιβλίο του «δημοσιογράφου» Μπότσαρη για τη 17Ν, παρ' ότι δεν υστερεί σε γελοιότητες απ' τα δύο προηγούμενα (τα οποία μας διασκέδασαν περισσότερο απ' τις κωμωδίες του Βέγγου) εντούτοις έχει μια διαφορά. Οι στόχοι του, ο τρόπος γραψίματος του και τα συνεχή εξώφθαλμα ψέματα δείχνουν ξεκάθαρα ότι έχει γραφτεί από πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών, χαμηλότατου άλλωστε πνευματικού επιπέδου, με σαφή πρόθεση να προβάλουν το γνωστό αχταρμά. Όλες οι οργανώσεις λαϊκής βίας, ίσον 17Ν, της οποίας αρχηγός είναι ο Μ.Ρ. πούχει σχέσεις με Άραβες ηγέτες εθνικιστές-τρομοκράτες, που ήταν δάσκαλος του Α. Παπανδρέου, προέδρου του ΠΑΣΟΚ;

Νάναι όλοι σίγουροι ότι όσο γράφονται τέτοιες ηλιθιότητες, εμείς όχι μόνο θα γελάμε αλλά θα κοιμόμαστε ήσυχοι κι ανέμελοι, γνωρίζοντας πια τη μνημειώδη βλακεία και το επίπεδο των πάσης φύσης καταδιωκτών μας.

6) Η γενικευμένη κρίση των τελευταίων χρόνων όχι μόνο δεν έκλεισε με τις εκλογές και τη νίκη της ΝΔ αλλά αντίθετα βαθαίνει όλο και περισσότερο, δείχνοντας ότι ολόκληρες οι ηγεσίες ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Συνασπισμού είναι εξωνημένες και αληθιριές και εμπαίζουν ασύστολα το λαό και τους εργαζόμενους. Η συνέχεια συνεπώς της δράσης της 17Ν αποτελεί έναν απ' τους σημαντικότερους κινδύνους για το καθεστώς.

Παρ' ότι λοιπόν τόσο η σκευωρία του βιβλίου όσο και οι φασιστικές επιδρομές στα σπίτια επώνυμων στελεχών της νόμιμης κοινοβουλευτικής αριστεράς, αποτελούν σίγουρα και μια προσπάθεια αντιπερισπασμού της κυβέρνησης των αρχιαπατεώνων της ΝΔ και ατζέντηδων της ΕΟΚ και ΔΝΤ, μπροστά στο δικαιολογημένο γενικευμένο απεργιακό ξέσπασμα των εργαζομένων εναντίον της, εντούτοις παράλληλα αποτελούν τα πρώτα βήματα μιας καινούριας επίθεσης των ασφαλίτικων μηχανισμών.

Σύμφωνα με αυτό το νέο σχέδιο φαίνεται ότι αυτού του τύπου οι επιδρομές θα συνεχιστούν σε ένα αρκετά μεγάλο κύκλο όχι αριστεριστών αλλά και απλά αριστερών, με παράλληλες σκευωρίες τύπου Ράπτη ενάντια σε άλλους επώνυμους και με την πολιτική κάλυψη της θλιβερής κι αξιοθρήνητης ηγεσίας του Συνασπισμού.

7) Δηλώνουμε κατηγορηματικά και υπεύθυνα μπροστά σε ολόκληρο τον ελληνικό λαό ότι ό,τι κι αν λέει ο Μίκης Θεοδωράκης εναντίον μας, δεν πρόκειται να τον πειράξουμε. Ό,τι και να λέει δεν θα τον αγγίξουμε. Ο άνθρωπος είναι φαιδρός. Όπως είπαμε και πιο πάνω για τον Μπότσαρη, μας διασκεδάζει, μας ρηλαξάρει, το γλεντάμε, αφού ο ίδιος αναλαμβάνει να αποπροσανατολίσει τους διώκτες μας με τον καλύτερο τρόπο.

8) Τα μηνύματα που αποκομίζουν καθημερινά όλοι οι σύντροφοι μας είναι ταυτόσημα. Υπάρχει μια ανυπομονησία, μια δυσφορία του κόσμου που λέει: γιατί δεν χτυπάει σήμερα η 17Ν μέσα σε μια τέτια γενικευμένη κρίση και αντιλαϊκή επίθεση του καθεστώτος. Καθυσηχάζουμε τους εκατοντάδες χιλιάδες φίλους μας, τους λέμε να μην ανυσηχούν, ότι δεν τεμπελιάζουμε. Απλά οι μετακινήσεις λόγω διακοπών ορισμένων μεγάλοςχημων, μας έχουν προκαλέσει κάποια καθυστέρηση. Άλλωστε το καλό πράγμα αργεί.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα 14-9-90

[Επεξεργασία] 1990-10-18 Για πλαστή προκήρυξη

17N Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 18-10-90

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΔΙΑΨΕΥΣΗ

Την προηγούμενη βδομάδα έφτασε στην εφημερίδα «Επικαιρότητα» μια πλαστή προκήρυξη δήθεν της 17N. Ήταν γραμμένη με γραφομηχανή που έμοιαζε με μιαν απ' αυτές που χρησιμοποιούμε κι είχε και το κόκκινο άστρο — σήμα της οργάνωσης μας — φτιαγμένο με το χέρι κι όχι με σφραγίδα όπως είναι το δικό μας.

Παρ' ότι οι συντάκτες της είχαν καταβάλει συγκινητικές προσπάθειες να μιμηθούν το ύφος και τις θέσεις μας —φτάνοντας μέχρι τη γελοιότητα να μιλάνε για «ντόπια και ξένη λματ» — εν τούτοις η προκήρυξη έκανε μπαμ από μακριά ότι ήταν χαφιέδικη. Έτσι αρχικά η εφημερίδα αρνήθηκε να τη δημοσιεύσει και μόνο μετά τη δεύτερη αποστολή έστερξε να τη δημοσιεύσει με κάθε επιφύλαξη.

Κανένα λοιπόν δεν θα μπορούσε να ξεγελάσει αυτή η πλαστή προκήρυξη και γι' αυτό σιωπήσαμε ακολουθώντας την πάγια τακτική μας ν' αγνοούμε τις διάφορες προβοκάτσιες σε βάρος μας. Και θα σιωπούσαμε ακόμη αν δεν έβγαινε χθες σε ραδιοφωνική εκπομπή ο κύριος που υποδύεται το ρόλο του υπουργού Δημόσιας Τάξης προσπαθώντας απεγνωσμένα να δώσει κύρος γνησιότητας στη χαφιέδικη προκήρυξη. Επαναλαμβάνοντας συνειδητά τα ψέματα που του αράδιασαν οι καθοδηγητές του αμερικάνοι πράκτορες της CIA και οι υπηρεσίες του, ότι δήθεν η χαφιέδικη προκήρυξη γράφτηκε με τη γραφομηχανή της 17N. Ψέμα εξώφθαλμα και χοντροκομμένο αφού το αποκαλύπτει άθελα τους ο ίδιος ο Βασιλειάδης στο διάλογο με το δημοσιογράφο που σε γενικές γραμμές έχει ως εξής:

Δημοσιογράφος: Ποια είναι τα συμπεράσματα των τεχνικών υπηρεσιών σας; Η προκήρυξη γράφτηκε με την ίδια γραφομηχανή ή όχι; Υπουργός Δημ. Τάξης: Η γραφομηχανή μοιάζει με αυτήν της 17N. Δημοσιογράφος: Άλλο μοιάζει και άλλο είναι η ίδια. Απαντήστε καθαρά. Υπουργός Δ.Τ.: Είναι η ίδια. .

Δεν μπορεί να μη θαυμάσει κανείς τις συνεχείς και άοκνες προσπάθειες των πάσης φύσης χαφιέδων να περάσουν στην κοινή γνώμη την αμερικάνικων προδιαγραφών άποψη ότι οι παλιοί ιδρυτές της 17N έχουν αδρανοποιηθεί, έχουν «συνταξιοδοτηθεί» κι ότι νέοι αγωνιστές έχουν αναλάβει δράση, όντας σε διαφωνία με τους παλιούς. Αυτή η άποψη που δεν είναι καινούργια, αφού την είχε αναπτύξει και ο Δροσογιάννης το 87 αμέσως μετά τη δολοφονία του Πρέκα, είχε και έχει ένα βασικό στόχο: να δικαιολογήσει στην κοινή γνώμη επιδρομές σε σπίτια, όπως οι πρόσφατες στα σπίτια των 6, και συλλήψεις επωνύμων που σύμφωνα με «πληροφορίες» ήταν τα παλιά ιδρυτικά μέλη της 17N, οι οποίοι μετά από κατάλληλη ανάκριση θα καρφώσουν τους συναγωνιστές που συνεχίζουν.

Αυτός είναι ο κύριος λόγος για τον οποίο γράφτηκε η πλαστή προκήρυξη, ειπώθηκε ένα τόσο χονδρό ψέμα ότι γράφτηκε με τη γραφομηχανή της 17N, και δίνονται συνεχείς συνεντεύξεις όπου ο Βασιλειάδης αναπτύσσει την πάρα πάνω θέση. Η σκευωρία που ξεκίνησε με το βιβλίο Μπότσαρη και τις επιδρομές στα σπίτια των 6, βρίσκεται εν εξελίξει. Προετοιμάζεται το έδαφος για νέες επιδρομές σε σπίτια ασχέτων, αφού, όπως ο καθένας αντιλαμβάνεται, η ασφάλεια περιμένοντας εναγωνίως το «καλό» χτύπημα που έχουμε προαναγγείλει, αν είχε έστω και το παραμικρό στοιχείο εναντίον μας, θα μας έπιανε, προσπαθώντας να το αποτρέψει και θα σταμάταγε τις ανόητες φλυαρίες που αναπτύσσει για να καλύψει την πλήρη σύγχυση στην οποία βρίσκεται.

Και επειδή ο κύριος Βασιλειάδης, ανάμεσα στ' άλλα δήλωσε ότι αυτή η γραφομηχανή ήταν προίκα των παλιών στους νέους, για να τον βοηθήσουμε, γράφουμε εσκεμμένα τη σημερινή μας ανακοίνωση και με τις δύο γραφομηχανές, την τωρινή και την παλιά, χρησιμοποιώντας και τα δύο άστρα-σήματα σφραγίδες, το σημερινό και το παλαιότερο. Για να δούμε τώρα τι θα σκαρφιστεί ο φωστήρας μας ναύαρχος.

Χωρίς νάχουμε καμιά διάθεση να περιαντολογήσουμε αλλά κάνοντας απλά διαπιστώσεις θα θυμίσουμε στο ναύαρχο μας ότι πριν απ αυτόν έχουν αυτογελοιοποιηθεί σπάζοντας το κεφάλι τους πάνω στη 17N όλοι οι προηγούμενοι υπουργοί Δημόσιας Τάξης της μεταπολίτευσης. Από το Γκίκα και το Σταμάτη που δήλωνε πριν 14 χρόνια, το 76, «μοιραίο λάθος της 17N η δημοσίευση -του μανιφέστου», το Μπάλκο, μέχρι το Σκουλαρίκη, τον Τσούρα και το... στρατηγό Δροσογιάννη που μας «ακούμπανε» το 86.

Ότι παράλληλα, και αυτό είναι λιγότερο γνωστό, έχουν γελοιοποιηθεί και σπάσει το κεφάλι τους μεγάλοι ξένοι πράκτορες, σπεσιαλίστες, με πλούσιες περγαμινές «αντιτρομοκρατικών» επιτυχιών στο ενεργητικό τους σε άλλες χώρες, αμερικανοί, γερμανοί, ιταλοί, άγγλοι, γάλλοι, ισραηλινοί που ήρθαν κατά καιρούς ή είναι ακόμη εδώ για να οργανώσουν, συμβουλεύσουν, καθοδηγήσουν και διευθύνουν τις ελληνικές χαφιέδικες υπηρεσίες στον αγώνα τους για την εξάρθρωση της 17N.

Κατά συνέπεια αν ο ναύαρχος μας διέθετε κουκούτσι μυαλό και στοιχειώδη αξιοπρέπεια με μόνο αυτά τα προηγούμενα, θάταν λιγότερο πρόθυμος στο να παπαγαλίζει ανόητα τις μεγαλοφυείς οδηγίες των εξίσου αποτυχημένων ξένων ειδικών του «αντιτρομοκρατικού» αγώνα. Φαίνεται όμως ότι ζήλεψε τη δόξα των Σταμά-τη, Μπάλκου και Δροσογιάννη.

Τελειώνοντας δεν μπορεί να μην πούμε δυο λόγια για τις πρόσφατες δημοτικές εκλογές και το σημαντικότερο συμπέρασμα τους που συσκοτίζεται, αποκρύβεται, υποτιμάται απ' το σύνολο των καθεστωτικών δυνάμεων: η επιβεβαίωση και εδώ της βασικής διαπίστωσης και των τελευταίων εκλογικών αναμετρήσεων ότι το σύνολο της αποχής, των άκυρων και των λευκών στις μεγάλες πόλεις —στα χωριά και την ύπαιθρο υπάρχουν και άλλοι παράγοντες— (27,7% αποχή και 5% άκυρα-λευκά) αποτελούν την τρίτη πολιτική δύναμη.

Χωρίς να ισχυριζόμαστε ότι όλοι αυτοί είναι υπέρ της ένοπλης πάλης, ή να παραγνωρίσουμε τη διαφορά του λευκού από το άκυρο και την αποχή, εν τούτοις μπορούμε να πούμε ότι ο βασικός κορμός αυτού του χώρου θεωρεί αφερέγγυες στο σύνολο τους τις ηγεσίες όλων κομμάτων Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ-ΕΑΡ, θεωρεί ότι το εκλογικό δικαίωμα έχει μετατραπεί σήμερα σε ποδηγέτηση του ψηφοφόρου απ' τους οικονομικά ισχυρούς, τα ελεγχόμενα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τις κομματικές γραφειοκρατίες.

Μη συμμετέχοντες, με τον ένα ή με το άλλο τρόπο στη σημαντικότερη λειτουργία του καθεστώτος της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, τις εκλογές, αυτή η άρνηση ψήφου έχει ένα χαρακτήρα όχι μόνο αντικομματικό αλλά καθαρά αντικαθεστωτικό. Αυτός είναι ο λόγος που συσκοτίζεται συστηματικά το πολιτικό περιεχόμενο των πολύ ψηλών ποσοστών για την Ελλάδα αποχής, άκυρων, λευκών.

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH Αθήνα 18-10-90

[Επεξεργασία] 1990-11-13 Βαρδυνογιάννης

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 13-11-90

Τη σημερινή μας ενέργεια αφιερώνουμε στον ανώνυμο ναυτεργάτη που επί μια ζωή υπέφερε ανήκουστες κακουχίες μακριά από τον τόπο του και τους δικούς του, ταλαιπωρήθηκε, βασανίστηκε, σακατεύθηκε, δολοφονήθηκε, για να αποκτήσουν ορισμένοι μαφιόζοι και γκά-γκστερ που λέγονται εφοπλιστές μυθική περιουσία, με την οποία εξουσιάζουν σήμερα τη χώρα έχοντας υπό τις διαταγές τους την πολιτική εξουσία.

Ένας απ' τους κυριότερους και ισχυρότερους ομίλους της ντόπιας λούμπεν καπιταλιστικής τάξης σήμερα είναι ο όμιλος Βαρδινογιάννη. Διαθέτει πολυάριθμες και ποικίλες επιχειρήσεις σ' ένα ευρύτερο φάσμα δραστηριοτήτων από τον εφοπλιστικό χώρο, τον ξενοδοχειακό, τον πετρελαϊκό, με τα διυλιστήρια και την εμπορία πετρελαιοειδών, το χώρο των μέσων μαζικής επικοινωνίας με τις εφημερίδες και τους ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, τον τραπεζικό χώρο, χωρίς να ξεχνάμε το χώρο του ποδοσφαίρου.

Ο όμιλος Βαρδινογιάννη ακολουθώντας πιστά τις λαμπρές παραδόσεις της γκαγκστερικής μαφίας των εφοπλιστών των Ωνάσηδων, Νιάρχων, Ανδρεάδηδων, Λάτσηδων και σία, συγκέντρωσε σε λίγα χρόνια τεράστια οικονομική δύναμη και συνεπώς πολιτική ισχύ που του επιτρέπει να κυριαρχεί και να ελέγχει τις κορυφές της πραγματικής πολιτικής εξουσίας στη χώρα μας.

Η μοίρα των Βαρδινογιάννηδων άλλαξε ριζικά προ εικοσαετίας περίπου όταν ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός όντας σε αναζήτηση Έλληνα επιχειρηματία που θα αναλάμβανε να κατασκευάσει σε συγκεκριμένο χώρο της Κρήτης σταθμό ανεφοδιασμού για τα πολεμικά πλοία του χωροφύλακα των λαών της Μεσογείου, του βου στόλου, επέλεξε τον άγνωστο τότε και ουρανοκατέβατο Βαρδινογιάννη, για λόγους δικούς του. Είναι προφανές ότι η στρατηγική σημασία του έργου απαιτούσε επιχειρηματία τελείως σίγουρο, τυφλό ενεργούμενο τους που θα διέθετε βέβαια για ανταμοιβή ισχυρούς πάτρωνες και πολύ γερές πλάτες στην αρχική φάση της επιχειρηματικής του δραστηριότητας.

Τα πρώτα λοιπόν βήματα των Βαρδινογιάννηδων υπήρξαν παιχνιδάκι. Χρησιμοποιώντας καθαρά μαφιόζικες μέθοδες, πέτυχαν με τη βία και την τρομοκρατία των έμμισθων μπράβων τους να εκδιώξουν όλους τους κατοίκους γύρω απ' τους Καλούς Λιμένες, όπου κατασκεύασαν το σταθμό ανεφοδιασμού και να αρπάξουν τα χωράφια τους, υποχρεώνοντας τους να τα ξεπουλήσουν για ένα κομμάτι ψωμί. Σύμφωνα μάλιστα με ορισμένες φήμες, δεν δίστασαν να φτάσουν μέχρι τη δολοφονία, μέσω των μπράβων τους, ενός προέδρου κοινότητας που αντιστέκονταν με άλλους κατοίκους σ' αυτήν τη βίαιη αρπαγή της γης.

Στη συνέχεια δεν τους ήταν δύσκολο, με τέτιες πλάτες, να πάρουν δάνεια για να αγοράσουν ορισμένα καράβια. Οι εφοπλιστές αγοράζουν πάντα τα καράβια τους με δάνεια, και ποτέ με μετρητά, που φτάνουν και τα 95% της αξίας τους, υποθηκεύοντας τα. Δάνεια που παίρνουν απ' την αγορά των ευρωδολαρίων όπου οι εφοπλιστές είναι οι τρίτοι οφειλέτες.

Η πεπατημένη πρακτική των Ελλήνων εφοπλιστών έκανε τα υπόλοιπα.

Τα έργα και οι ημέρες του Έλληνα εφοπλιστή είναι παγκόσμια γνωστά με συνέπεια το όνομα του νάναι συνώνυμα στην ξένη λογοτεχνία με τον αδίστακτο μεγαλοαπατεώνα μαφιόζο. Είδωλο-σύμβολό του έχει τον Ωνάση και στόχο του τον εύκολο, γρήγορο, παρασιτικό κι ακόρεστο πλουτισμό, χρησιμοποιώντας οποιαδήποτε απάτη και παρανομία διανοηθεί και μη διστάζοντας μπροστά σ' οποιοδήποτε έγκλημα. Τη μεταφορά και επένδυση του συνόλου ή του μεγαλύτερου μέρους των «κερδών» του στο εξωτερικό μέσω χάρτινων εταιριών με έδρα τους διάφορους φορολογικούς παραδείσους.

Για την επίτευξη του πάρα πάνω στόχου ακολουθεί μια πολύπλευρη και δοκιμασμένη στρατηγική, της οποίας τα κύρια σημεία είναι τα πάρα κάτω:

— αγοράζει σε τιμές ευκαιρίας παλιά γέρικα σαπιοκάραβα-σκυλοπνίχτες. Όλοι οι Έλληνες εφοπλιστές στην πρώτη φάση της δραστηριότητας τους αγόρασαν τέτια καράβια και μόνο αφού σταθεροποιήθηκαν κάπως αγόρασαν και πιο καινούργια, χωρίς βέβαια να εγκαταλείπουν την παλιά τους τακτική. Ο ελληνικός εφοπλιστικός στόλος διαθέτει τα πιο γέρικα καράβια μετά απ' αυτόν της Κύπρου που ανήκει και αυτός κυρίως σε Έλληνες εφοπλιστές.

Αυτή είναι η μία απ' τις δύο κύριες αιτίες που οι Έλληνες εφοπλιστές κατέχουν το θλιβερό ρεκόρ νάχουν το μεγαλύτερο αριθμό ναυαγίων το χρόνο.

— επειδή οποιαδήποτε καθυστέρηση πλοίου στην παράδοση φορτίου λόγω καιρικών συνθηκών ή ακινητοποίηση του για τις αναγκαίες επισκευές με τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας και προστασίας του πληρώματος και του συνεργείου επισκευών ή ο καθαρισμός των δεξαμενών των τάνκερ με τις προβλεπόμενες διαδικασίες, αντιστρατεύεται το στόχο του, αφού επιφέρει κάποια οικονομική ζημιά και «διαφυγόντα κέρδη», ο Έλληνας εφοπλιστής διευθύνει άμεσα και καθημερινά την πορεία των καραβιών του, δίνοντας εντολές στη μαριονέτα του τονζ πλοίαρχο, να ταξιδεύει με οποιοδήποτε καιρό, με οποιαδήποτε βλάβη, σε βάρος βέβαια της ασφάλειας του πληρώματος.

Έτσι όχι μόνο βάζει πάνω απ' τη σωματική ακεραιότητα και τη ζωή του ναυτεργάτη το κέρδος και τα δολάρια αλλά χρησιμοποιεί ανοιχτά την ανθρώπινη ζωή, την ανθρώπινη σάρκα σαν πρώτη ύλη πλουτισμού, σ' αυτόν τον ανθρωποβόρο μηχανισμό της μεγιστοποίησης των κερδών του, το δυστύχημα και το ναυάγιο. Προτιμάει αυτά αφού του αποφέρουν την αστρονομικών διαστάσεων αποζημίωση της Ασφάλειας από τα μέσα προστασίας που του κοστίζουν.

Αυτή είναι η δεύτερη απ' τις κύριες αιτίες του πάρα πάνω θλιβερού ρεκόρ ναυαγίων και δυστυχημάτων των ελληνικών πλοίων. Μόνο φέτος είχαμε τουλάχιστον δύο μεγάλα ναυάγια με θύματα δεκάδες ναυτεργάτες και ένα δυστύχημα στη Δραπετσώνα.

Το πρώτο πλοίο βυθίστηκε το Γενάρη με όλο του το πλήρωμα, περίπου 20 ναυτικούς επειδή ο εφοπλιστής διέταξε τον καπετάνιο να διασχίσει τη Μάγχη απ' τη Γαλλία στην Αγγλία ενώ επικρατούσε σφοδρή θαλασσοταραχή και θύελλα.

Το δεύτερο, ένα «μινεράλι», βυθίστηκε κι αυτό με όλο του το πλήρωμα τον Αύγουστο ανοιχτά της Ιαπωνίας, όταν μετά από διαταγή του πλοιοκτήτη κινήθηκε προσπαθώντας δήθεν ν' αποφύγει επερχόμενο τυφώνα. Ας σημειώσουμε ότι αυτό το «μινεράλι» δεν ανήκε σε κανένα μικρό εφοπλιστή αλλά στην οικογένεια Ανδρεάδη. Το κοινό σημείο και στις δύο περιπτώσεις είναι ότι οι πλοιοκτήτες ήθελαν ν' αποφύγουν πάση θυσία την ενδεχόμενη μακρόχρονη ακινητοποίηση του πλοίου λόγω των καιρικών συνθηκών.

Αλλά και στην περίπτωση του «δυστυχήματος» στη Δραπετσώνα — για το οποίο θα μιλήσουμε πιο κάτω — η έκρηξη απ' την οποία σκοτώθηκαν δύο εργάτες και τραυματίστηκαν άλλοι 6, έγινε γιατί οι πλοιοκτήτες Βαρδινογιάννηδες αρνήθηκαν τον καθαρισμό των δεξαμενών και των σωληνώσεων από τα αέρια, επειδή αυτή η διαδικασία είναι χρονοβόρα και κοστίζει.

Παραφράζοντας λοιπόν έναν ξένο συγγραφέα ο οποίος έγραφε: «ένας εκατομμυριούχος, στο βάθος των χρηματοκιβωτίων του, έχει στη διάθεση του περισσότερες ανθρώπινες ζωές από τον οποιονδήποτε μονάρχη» μπορούμε να πούμε χωρίς καμιά υπερβολή, ότι ένας Έλληνας εφοπλιστής στο βάθος των χρηματοκιβωτίων του έχει να παρουσιάσει περισσότερα πτώματα, έχει περισσότερες

ανθρώπινες ζωές πούχει αφαιρέσει από τον οποιοδήποτε κοινό «εγκληματία» των φυλακών.

— χρησιμοποιεί τις σημαίες ευκαιρίας. Ο ελληνικός εφοπλιστικός στόλος είναι ο μοναδικός στον κόσμο που η χωρητικότητα των πλοίων με ξένη σημαία ευκαιρίας ξεπερνάει αυτήν όσων έχουν υψωμένη την εθνική σημαία. Η ανάρτηση της σημαίας ευκαιρίας δεν γίνεται για λόγους φορολογικούς, αφού το φορολογικό καθεστώς των εφοπλιστών είναι τέτιο που ουσιαστικά δεν πληρώνουν φόρους - με τα διάφορα σκανδαλώδη προνόμια και φοροαπαλλαγές που τους έχει παραχωρήσει το κράτος-υπηρέτης τους, αλλά για λόγους κοινωνικούς και οικονομικούς. Τους επιτρέπει να προσλαμβάνουν ξένους ναυτεργάτες απ' τον Τρίτο Κόσμο, χωρίς κανένα αριθμητικό περιορισμό, που δεν απολαμβάνουν καμιάς κοινωνικής ασφάλισης και προστασίας, καταπατώντας και αυτά ακόμη τα στοιχειώδη και αστεία μέτρα προστασίας του πληρώματος, πληρώνοντας τους μισθούς πείνας.

Ετσι ενώ το κόστος μισθοδοσίας ενός τύπου πλοίου το 86 ήταν 900.000 δολάρια για ένα αγγλικό με αγγλικό πλήρωμα, για τον ίδιο τύπο το κόστος ήταν μόνο 340.000 δολάρια αν είχε αναρτημένη σημαία ευκαιρίας και ναυτεργάτες απ' τον Τρίτο Κόσμο.

Οι συνέπειες λοιπόν και εδώ είναι αφενός τα ατυχήματα και τα ναυάγια και αφετέρου η αυξανόμενη ανεργία των Ελλήνων ναυτεργατών. Ας προσθέσουμε ότι για τα περισσότερα απ' τα πλοία με σημαίες ευκαιρίας είναι πολύ δύσκολο να διαπιστωθεί ποιος είναι ο πραγματικός πλοιοκτήτης, γιατί συνήθως κρύβεται πίσω από έναν δαίδαλο χάρτινων εταιρειών με έδρες τους φορολογικούς παραδείσους.

— υποκοστολογεί συστηματικά, όταν δεν τους αποκρύβει τελείως, τους ναύλους που εισπράττει.

Ετσι ενώ το 86 η παγκόσμια συνολική μεταφορά δια θαλάσσης του πετρελαίου κόστισε περισσότερο από 80 δισεκατομμύρια δολάρια, οι δηλωμένοι εισπραχθέντες ναύλοι ανέρχονται μόνο σε 50 δισεκατομμύρια. Δηλαδή 30 δις δολάρια εξατμίστηκαν. Κανείς δεν αμφιβάλλει ότι τα περισσότερα απ' αυτά τα εισέπραξαν Έλληνες εφοπλιστές.

— παραβιάζει συστηματικά όλα τα εμπάργκο προκειμένου να κερδίσει αστρονομικούς ναύλους.

Έτσι πέρα απ' τη γνωστή περίπτωση του τάνκερ Σάλεμ που παραβίασε το εμπάργκο της Νότιας Αφρικής το 80 πριν φτάσει στο οργανωμένο ναυάγιο για να εισπράξει ο εφοπλιστής την ασφάλεια, πέντε απ' τους μεγαλύτερους ελληνικούς εφοπλιστικούς ομίλους, παραβίαζαν συνεχώς και επί χρόνια το εμπάργκο της ρατσιστικής Ν. Αφρικής, με πλήρη γνώση της «δημοκρατικής» Δύσης που το ανέχονταν αν δεν το ενθάρρυνε.

— δεν έχει πατρίδα. Έχει μεταφέρει και επενδύσει σχεδόν όλα του τα κέρδη στο εξωτερικό κερδοσκοπώντας ενάντια στη χώρα του κι εκβιάζοντας την όπως ακριβώς το ξένο κεφάλαιο. Έτσι ο πατριώτης Λάτσης και άλλοι Έλληνες εφοπλιστές, στην κρίση του 74, με την τούρκικη εισβολή στην Κύπρο, ενώ η χώρα δεν είχε πετρέλαιο, μετέφεραν με τα δεξαμενόπλοια τους και τροφοδοτούσαν με πετρέλαιο την Τουρκία. Σήμερα οι μεγάλοι Έλληνες εφοπλιστές είναι εγκατεστημένοι στο Λονδίνο όπου μέσω του Κομιτι, εκβιάζουν ανοικτά την εκάστοτε κυβέρνηση ότι θα πάρουν τα καράβια τους. θέτουν νέους όρους και απαιτούν νέα προνόμια για να υψώσουν την ελληνική σημαία, διατάζοντας το κράτος σαν νάταν μαριονέτα τους. Πρόσφατα ο Γερμίδης χάρισε 10 δισεκατομμύρια χρέη σε συνάλαγμα σε 5 Έλληνες εφοπλιστές του Λονδίνου.

Είδωλο τους ο Ωνάσης, που ενώ μια ζωή καταλήστευσε τη χώρα κι όχι μόνο με την εφοπλιστική του δραστηριότητα, πέθανε έχοντας μεταφέρει τα πάντα στο εξωτερικό

και μην αφήνοντας ούτε την πιο μικρή επιχείρηση του στην Ελλάδα. Κι οι κληρονόμοι του συνεχίζοντας την πρακτική του αρνήθηκαν να πληρώσουν τα 5 δις φόρους κληρονομιάς, γονατίζοντας το κράτος κι υποχρεώνοντας το να δεχτεί ένα μέρος μόνο του φόρου για την ανέγερση νοσοκομείου το οποίο παρουσιάζεται ήδη σαν δωρεά, ενώ πληρώνεται από το χρέος του μη καταβληθέντος φόρου.

— είναι ο κύριος υπεύθυνος για την ρύπανση και τη μόλυνση της θάλασσας. Για να αποτρέψει και εδώ την ακινητοποίηση του πλοίου που απαιτεί ο σωστός καθαρισμός του, διατάζει να ρίχνονται τα διάφορα βρωμόνερα τόσο του έρματος, όσο και των δεξαμενών στην ανοιχτή θάλασσα, όπως άλλωστε καταγγέλθηκε πρόσφατα με φωτογραφίες από ναυτεργάτη. Έτσι μόνο στο Αιγαίο ρίχνονται κάθε χρόνο 10.000 τόνοι πετρελαιοειδών που προέρχονται από την έκπλυση των δεξαμενών στην ανοιχτή θάλασσα.

— ελέγχει ασφυκτικά τον τύπο και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης είτε άμεσα είτε έμμεσα, για να αποτρέψει τη δημοσιοποίηση των πάρα πάνω παρανομιών και εγκλημάτων του και να παραπλανάει την κοινή γνώμη και τη δικαιοσύνη. Έτσι εκτός απ τον - Βαρδινογιάννη που είναι ιδιοκτήτης του τηλεοπτικού σταθμού Με-γκα Τσάνελ και της ημερήσιας εφημερίδας Μεσημβρινή, οι άλλοι μαφιόζοι γκάγκστερ εφοπλιστές Αλαφούζος και Κυριακού του ραδιοφωνικού σταθμού Αντένα.

Είναι αποκαλυπτικό αυτού του ασφυκτικού ελέγχου, το γεγονός ότι μετά τις πρόσφατες καταγγελίες των εργαζομένων για το θανατηφόρο ατύχημα στο «Κρήτη» ούτε μια εφημερίδα δεν τόλμησε να αναφέρει το όνομα του πλοιοκτήτη Βαρδινογιάννη. Όλες, λες κι ήταν συνενοημένες, μιλούσαν ανώνυμα για τον πλοιοκτήτη.

Δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής ότι οι εφοπλιστές αγοράζουν ποδοσφαιρικές ομάδες, όχι για λόγους επιχειρηματικούς παρ' ότι κερδίζουν κι εδώ, αλλά κυρίως για λόγους δημοσίων σχέσεων, για να πετύχουν κάποια πλατύτερη κοινωνική αναγνώριση που γνωρίζουν ότι δεν έχουν.

Έτσι ακριβώς όπως ο Κοσκωτάς αγόρασε τον Ολυμπιακό, οι Βαρδινογιάννηδες αγόρασαν τον Παναθηναϊκό, ποντάροντας ότι οι οπαδοί της ομάδας θα μετατραπούν σε υποστηρικτές του επιχειρηματικού ομίλου και της πρακτικής του.

Ακόμη οι εφοπλιστές λειτουργώντας σαν κράτος εν κρατεί εξαγοράζουν τους άνδρες του Λιμενικού, που λειτουργούν σαν υπάλληλοι τους, τους πραγματογνώμονες μετά από κάθε ατύχημα, τους επί κεφαλής του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας, τους δικαστικούς, τους αστυνομικούς (ο Λάτσης μισθοδοτεί κανονικά αστυνομικούς εν ενεργεία) και τέλος τους ίδιους τους πολιτικούς. Ο Μητσοτάκης δεν κρύβει καν ότι ταξιδεύει με το ιδιωτικό τζετ του αρχιγάγκστερ, πρώην ταγματасаφλίτη και μαυραγορίτη Λάτση και ότι είναι ιδιοκτήτης κτήματος στην Ελβετία, που βρίσκεται δίπλα σε μεγάλη έκταση που ανήκει στους Βαρδινογιάννηδες.

Ο πετυχημένος Κοσκωτάς που ακούει στο όνομα Βαρδής Βαρδινογιάννης μαζί με τον Λάτση είναι σήμερα μέσα στον αμαρτωλό χώρο των εφοπλιστών ό,τι ήταν στις προηγούμενες δεκαετίες ο Ωνάσης και ο Νιάρχος. Είναι οι κατεξοχήν αντιπροσωπευτικοί τύποι του αδίστακτου μεγαλοαπατεώνα, μαφιόζου, φονιά εφοπλιστή. Σαν τέτιος έχει συμμετάσχει και πραγματοποιήσει όλες τις πάρα πάνω απάτες και κομπίνες και έχει μέσα στο βάθος των χρηματοκιβωτίων του περισσότερα πτώματα ναυτεργατών, περισσότερες ανθρώπινες ζωές πούχει αφαιρέσει, απ' οποιονδήποτε «εγκληματία» των φυλακών.

Για όλους αυτούς τους λόγους αποφασίσαμε να τον εκτελέσουμε.

Για να μην υποστηρίζουν μερικοί ότι όλα αυτά είναι αυθαίρετες συκοφαντίες τίμιων επιχειρηματιών από μέρους μας θ' αναφερθούμε σε μια και μόνη αλλά αποκαλυπτική περίπτωση.

Στις 13 Φλεβάρη 1990 το δεξαμενόπλοιο «Κρήτη Ση» πλοιοκτησίας Βαρδινογιάννη βρίσκονταν στο μώλο της Δραπετσώνας όπου γίνονταν επισκευές στις δεξαμενές του.

Έκρηξη που σημειώθηκε στη δεξαμενή ν° 2 και σε βάθος 28 μέτρων από διαρροή αερίου είχε σαν συνέπεια να σκοτωθούν οι εργάτες Γ. Λευκαδίτης 37 χρονών και Ν. Σταματιάδης 35 χρονών και να υποστούν σοβαρά εγκαύματα άλλοι έξι συνάδελφοι τους. Τέτοιου τύπου «δυστυχήματα» γίνονται συνέχεια, σχεδόν κάθε χρόνο, από τις ίδιες πάντα αιτίες πούναι, όπως εξηγήσαμε πιο πάνω, η άρνηση των εφοπλιστών να διενεργήσουν φρη γκαζ, να καθαρίσουν τις σωληνώσεις και τις δεξαμενές απ' τα αέρια, διαδικασία πούναι χρονοβόρα, απαιτεί ακινητοποίηση σε ειδικούς χώρους και άρα αυξάνει το κόστος και τα διαφυγόντα κέρδη τους.

Σύμφωνα με έκθεση αυτοψίας που πραγματοποίησε στο δεξαμενόπλοιο ο ναυπηγός μηχανολόγος Κυρ. Μποκής «στη δεξαμενή όπου γίνονταν οι εργασίες υπήρχαν κατάλοιπα πετρελαίου σε ποσότητα 10 βαρελιών και ρινίσματα ξύλου».

Η έκθεση αναφέρει πιο κάτω ότι «υπήρχε πιστοποιητικό απαλλαγής από επικίνδυνα αέρια και άδεια εκτελέσεως εργασιών με φλόγα, το οποίο εκδόθηκε μισή ώρα πριν το ατύχημα δηλαδή στις 12 -το μεσημέρι στις 13-2-90»!!! Ακόμη «δεν υπήρχε πιστοποιητικό απαλλαγής επικίνδυνων αερίων για τις σωληνώσεις του πλοίου».

Ο Μποκής καταλήγει τελικά στο συμπέρασμα «...εύφλεκτον αέριον υδρογονανθράκων, ομού μετά μικρής ποσότητος αργού πετρελαίου διέρρευσε δια μέσου των σωληνώσεων με αποτέλεσμα τη βίαιη ανάφλεξη εις εκείνα τα σημεία της δεξαμενής όπου υπήρχαν θύλακες αερίου». Και πάρα κάτω επισημαίνει ότι ήταν «ανεπίτρεπτη η χρήση φλόγας χωρίς προηγουμένως να έχουν ελεγχθεί και καθαριστεί από κατάλοιπα και εύφλεκτα αέρια και παντός είδους σωληνώσεις της συγκεκριμένης δεξαμενής».

Αντίθετα όμως στην έκθεση αυτοψία που ανατέθηκε στους τεχνικούς πραγματογνώμονες Ιορδάνη, Ματθαίου και Τσαπάρα, μέσα στα πλαίσια της προανάκρισης που διενεργεί ο πλωτάρχης Λ.Σ. και διοικητής του Β.Β. Λιμενικού Σταθμού Κερατσινίου Α. Χηνόπουλος αποδίδεται ευθύνη στους εργαζόμενους λόγω βασικών παραλείψεων τους. Η προανάκριση αυτή τραβάει εσκεμμένα σε μάκρος και δεν έχει ακόμη ολοκληρωθεί 9 μήνες μετά το «δυστύχημα». Το γιατί το αντιλαμβανόμαστε αμέσως, όταν πληροφορηθούμε τα σχετικά με μιαν άλλη υπέροχη ιστορία, αντάξια του εφοπλιστικού υποκόσμου, αυτή του πλοίου «Μέλοντι».

Στο πλοίο «Μέλοντι» σημειώθηκε καταστροφική πυρκαγιά στις 6 Ιούλη 1990 κι ενώ αυτό βρισκόταν ελλιμενισμένο στο μώλο της ΔΕΗ Κερατσινίου. Ο ίδιος Χηνόπουλος ανέλαβε κι εδώ την προανάκριση. Ζήτησε λοιπόν, μαζί με το δημοτικό σύμβουλο Πηρούνια, εκβιαστικά 500.000 δολάρια απ' τον πλοιοκτήτη του «Μέλοντι», για να συντάξει θετική αναφορά, ώστε αυτός να εισπράξει τα ασφάλιστρα των 10 εκατομμυρίων δολαρίων. Επειδή όμως ο εφοπλιστής φαίνεται ότι έλυσε το πρόβλημα του απ' αλλού και κατόρθωσε να εισπράξει τα ασφάλιστρα, κατάγγειλε το Χηνόπουλο και τον Πηρούνια, στους οποίους είχε ήδη καταβάλλει 32 εκατομμύρια. Έτσι οι δύο ωραίοι κύριοι συνελήφθησαν με τα σημειωμένα χαρτονομίσματα στο χέρι και ο πλωτάρχης Χηνόπουλος προφυλακίστηκε. Αυτός λοιπόν ο αποδεδειγμένος πωλημένος στους εφοπλιστές Χηνόπουλος είχε αναλάβει την προανάκριση για το δυστύχημα στο «Κρήτη Ση».

Σύμφωνα ακόμη με καταγγελίες του εκπροσώπου του Συνδι-κάτου Μετάλλων, ο Χηνόπουλος δεν είναι η μόνη σύμπτωση και υπάρχει ολόκληρο κύκλωμα που

λειτουργεί γύρω απ' τα εργατικά ατυχήματα στον Πειραιά. Έτσι από μια λίστα 41 τεχνικών εμπειρογνομόνων, οι τρεις προαναφερθέντες Ματθαίου, Ιορδάνης, Τσαπάρας είναι οι μόνοι που έχουν αναλάβει σχεδόν όλες τις περιπτώσεις «ατυχημάτων» με νεκρούς εργάτες τα τρία τελευταία χρόνια. Το ίδιο δικηγορικό γραφείο αναλαμβάνει όλες αυτές τις περιπτώσεις και τέλος ο εισαγγελέας ποινικής δίωξης Πειραιά Μπράμης, όταν του ζητήθηκε απ' τους συνδικαλιστές να διευρυνθεί η εισαγγελική έρευνα για το «Κρήτη Ση» τους απάντησε ως εξής: «Και τι έγινε; Πήρε ο πλοιοκτήτης αποζημίωση 10 εκατομμύρια δολάρια. Έβαλε κι ο Χηνόπουλος μερικές πενταροδεκάρες στην τσέπη του και αυτό συνιστά αδίκημα; Συνηθισμένα πράγματα είναι αυτά. Συμβαίνουν».

Ας προσθέσουμε ότι ο πουλημένος στους εφοπλιστές πλωτάρχης του Λ.Σ. Χηνόπουλος ήταν μέλος της Επιτροπής Ελέγχου, Υγιεινής και Ασφάλειας σαν εκπρόσωπος του Υπουργείου Εμπορικής Ναυτιλίας προς δόξα του ελληνικού κράτους-μαριονέτα των εφοπλιστών.

Τέλος να σημειώσουμε ότι σύμφωνα με τον αντιπρόσωπο του Συνδικάτου Μετάλλου και εκπρόσωπο των εργαζομένων στην Επιτροπή Ελέγχου, Υγιεινής και Ασφάλειας, ο πλοιοκτήτης του «Κρήτη Ση» Βαρδινογιάννης έκανε αστική παρέμβαση ζητώντας του 500 εκατομμύρια. Τον χαρακτηρισμό λοιπόν του γκάγκστερ τον κέρδισε επάξια.

Όσον αφορά τα άλλα ανδραγαθήματα του ομίλου Βαρδινογιάννη θα αναφέρουμε εν συντομία —γιατί αλλιώς θα έπρεπε να συντάξουμε ολόκληρο βιβλίο— τα εξής: σύμφωνα με καταγγελία που έγινε το 82 απ' τον τότε υπουργό Οικονομικών Κουλουργιάνο στη Βουλή και βασίστηκε σε απόρρητη έκθεση του υπουργείου Συντονισμού του 80 επί κυβέρνησης Ν.Δ., η Μότορ Όιλ του Βαρδινογιάννη όπως και η Πετρόλα του Λάτση κερδοσκοπώντας και εκβιάζοντας το ελληνικό κράτος, το ζημίωσαν το 1979 κατά 81 εκατομμύρια δολάρια πουλώντας του 1.200.000 Μ.Τ. πετρέλαιο κατά 70 δολάρια το Μ.Τ. ακριβότερα απ' αυτό που πρόσφερε το -Ιράκ και η Σαουδική Αραβία. Για τον ίδιο λόγο το ελληνικό δημόσιο ζημιώθηκε κατά 94.150.000 δολάρια το 1980. Για το επίτευγμα βέβαια αυτό υπεύθυνος είναι επίσης ο τότε υπουργός Βιομηχανίας, μόνιμος Βακάλης όλων των λούμπεν καπιταλιστών Εβερτ, που προτίμησε για λόγους ευνόητους τους πιο ακριβούς Βαρδινο-Λάτσηδες απ' το αραβικό πιο φτηνό πετρέλαιο. (Αυτός φαίνεται ότι είναι ο λόγος που προβάλλεται σαν μόνιμος δελφίνος της δεξιάς ένας τόσο ανίκανος πολιτικός σαν τον Έβερτ.)

Και γι' αυτό το σκάνδαλο βέβαια ο τύπος της εποχής τήρησε σιγήν ιχθύος με πρώτο και καλύτερο το συγκρότημα Λαμπράκη, που έχει αναλάβει εργολαβικά τη διαφήμιση των Βαρδινογιάννηδων και τη μετατροπή της κάθε απάτης τους σε αγαθοεργία, για λόγους και πάλι ευνόητους.

Τα δύο διωλιστήρια της Μότορ Όιλ και της Πετρόλα κατασκευάστηκαν επί δικτατορίας με τα διάφορα θαλασσοδάνεια της χούντας και τα σκανδαλώδη προνόμια σαν καθαρά εξαγωγικά. Πέτυχαν όμως σήμερα, με τη βοήθεια της ΕΟΚ δηλαδή του ξένου μεγάλου κεφαλαίου να μπουν στην εσωτερική αγορά και να ανατρέψουν την προστατευτική των συμφερόντων της χώρας πετρελαϊκή πολιτική —προστατευτική πολιτική που ακολούθησαν στην πράξη όλες οι δυτικοευρωπαϊκές κυβερνήσεις σε κάποιο βιομηχανικό τομέα παραβιάζοντας τις θεωρητικές φιλελεύθερες αρχές της ΕΟΚ— υπονομεύοντας το στόχο της ανεξαρτησίας της χώρας στον στρατηγικό τομέα της ενέργειας. Κατόρθωσαν να καθυστερήσουν και να ανατρέψουν το πρόγραμμα επενδύσεων και εκσυγχρονισμού των ελληνικών διωλιστηρίων Ασπροπύργου, με το οποίο αυτά θάχαν καλύτερα και πιο φτηνά προϊόντα και θα ανταγωνίζονταν από θέση ισχύος τη Μότορ Όιλ και την Πετρόλα, εκμεταλλευόμενοι το σκάνδαλο των Διωλιστηρίων του 86 μέσω του ελεγχόμενου τύπου και των ανθρώπων τους στον

κρατικό μηχανισμό. Σύμφωνα μάλιστα με ορισμένες φήμες που δεν αποκλείεται να είναι αληθινές, αν λάβουμε υπ' όψη μας το πόσο ανεργάτιστοι, αλαζόνες, ηλίθιοι αλλά και απατεωνίσκοι ήταν οι άνθρωποι πούχε τοποθετήσει το ΠΑΣΟΚ στα Διυλιστήρια και βρέθηκαν μπλεγμένοι στο σκάνδαλο, τα νήματα της ίντριγκας κινήθηκαν απ' αυτούς με μόνο στόχο την καθυστέρηση ή την ανατροπή αυτού του προγράμματος.

Οι Βαρδινο-Λάτσηδες κατόρθωσαν μέσω των διάφορων εξαγορασμένων βουλευτών και υπουργών να περάσουν τροπολογίες που χαρακτηρίζουν την περιοχή Μεγάρων σαν σεισμόπληκτη κι έτσι να πετύχουν τη διαγραφή των τεράστιων χρεών, των απλήρωτων φόρων τους. Τους χάρισαν έτσι εκατοντάδες εκατομμύρια απλήρωτων φόρων. Ακόμη σύμφωνα με την κοινότητα Αγίων Θεοδώρων, η Μότορ Όιλ του Ομίλου Βαρδινογιάννη έχοντας πλαστογραφήσει τον αριθμό της έκτασης των Διυλιστηρίων από 1.200.000 τ. μέτρα σε 12.000 τ. μέτρα, εξαπάτησε την κοινότητα πληρώνοντας κοινοτικά τέλη 800.000 αντί των 33 εκατομμυρίων. Έτσι μόνο το 82 μέχρι το 87 —γιατί για .πριν το 82 τα χρέη έχουν παραγραφτεί— ο όμιλος Βαρδινογιάννη χρωστάει 200 εκατομμύρια για κοινοτικά τέλη στην κοινότητα τα οποία βέβαια αρνείται να πληρώσει.

Οι Βαρδινογιάννηδες αντέγραψαν και σε ένα άλλο σημείο την πρακτική του Ωνάση. Το μετοχικό κεφάλαιο της Μότορ Όιλ ανήκει κατά 48,7% και 39,6% σε δύο εταιρείες τη GERANI COMPANIANAVIERA και τη BSI LORITIS SHIPPING COMPANY αντίστοιχα που έχουν και οι δύο σαν έδρα τον Παναμά.

Πέρα τέλος απ' τις τεράστιες εκτάσεις που κατέχουν στην Κρήτη και που αγόρασαν με τους γνωστούς τρόπους, αγόρασαν στην αρχή του χρόνου από Αγιορείτικο μοναστήρι 53.000 στρέμματα στη Σιθωνία της Χαλκιδικής με το αστρονομικό ποσό των 1.000 δραχ. το στρέμμα.

Τα κύρια χαρακτηριστικά της περιόδου είναι το πλήρες ξεπούλημα κι ο αφελληνισμός της χώρας. Η γενική επίθεση της λούμπεν μεγαλοαστικής τάξης ενάντια στους εργαζομένους, τις κοινωνικές¹ και πολιτικές τους κατακτήσεις. Η ουσιαστική συναίνεση της αντιπολίτευσης ΠΑΣΟΚ, Συνασπισμού αλλά και της συνδικαλιστικής ηγεσίας και η απουσία οποιασδήποτε αντίστασης από μέρους τους.

Η πιστή αντιγραφή στη χώρα μας του μοντέλου του δυτικοευρωπαϊκού ολοκληρωτισμού από τους πατριάρχες του Γραικυλισμού πολιτικούς της Ν.Δ. που εφαρμόζουν δουλικά τις εντολές της ΕΟΚ και του δυτικού πολυεθνικού κεφαλαίου σε βάρος των συμφερόντων της χώρας.

Η γνωστή συνταγή του φιλελευθερισμού και των ιδιωτικοποιήσεων παρουσιάζεται σαν πανάκεια σε μια χώρα όπου η ιδιωτική πρωτοβουλία έχει αποτύχει και χρεωκοπήσει πανηγυρικά. Όπου οι σημαντικότεροι Έλληνες μεγαλοεπιχειρηματίες απέτυχαν οικονομικά δημιουργώντας τις προβληματικές.

Ενώ οι υπόλοιποι επέζησαν χάρη ακριβώς στη δωρεάν χρηματοδότηση τους απ' το κράτος, το οποίο θρασύτατα και υποκριτικά κατακεραυνώνουν. Σήμερα ακόμη κι αυτοί ξεπουλάνε τις επιχειρήσεις στο ξένο κεφάλαιο αποδείχνοντας έμπραχτα την ανικανότητα τους, μπρος στην προοπτική να διακοπούν οι διάφορες κρατικές επιχορηγήσεις.

Τα πάντα σήμερα ξεπουλιούνται, με κύριο οικονομικό όπλο του ξένου κεφαλαίου τη χαμηλή αξία της δραχμής που στη διάρκεια της μεταπολίτευσης έχασε το 85% της αξίας της χωρίς βέβαια αυτή η υποτίμηση να οδηγήσει σε κάποια ανάπτυξη αλλά αντίθετα στην αποβιομηχανοποίηση.

Μεθοδεύεται η επιστροφή των προβληματικών στους παλιούς ιδιοκτήτες τους, τους απατεώνες που τις χρεωκόπησαν κατακλέβοντάς τες.

Επιχειρήσεις του δημοσίου, ακόμη και επίσημα κερδοφόρες, ξεπουλιούνται σε απίστευτα χαμηλές τιμές, με τους διάφορους απατεώνες νεοδημοκράτες να βρίσκονται σε εμφύλιο για το ποιος θα εισπράξει τις μεγαλύτερες μίζες.

Σ' αυτό το γενικό ξεπούλημα της χώρας σημαντικό ρόλο παίζουν και τα μαζικά μέσα επικοινωνίας τόσο τα ηλεκτρονικά όσο και τα έντυπα. Με μια συστηματική πλύση εγκεφάλου —αφού τα περισσότερα ελέγχονται από διάφορους ομίλους των λούμπεν καπιταλιστών και μαφιόζων εφοπλιστών — παρουσιάζουν τις συνεχείς εξαγορές των πάντων σαν τα συνηθισμένα φαινόμενα διεθνοποίησης του μεγάλου κεφαλαίου που συμβαίνουν καθημερινά στη Δύση. Αποκρύβουν την καίρια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στον εξαρτημένο και κομπραδόρικο χαρακτήρα της ντόπιας άρχουσας τάξης και το σχετικά αυτόνομο χαρακτήρα, παρ' όλη τη διεθνοποίηση, των δυτικών αστικών τάξεων. Αυτονομία που υποστηρίζουν με νύχια και με δόντια, όπως δείχνει ο οικονομικός, εμπορικός, χρηματιστικός πόλεμος που μαίνεται στη Δύση. Παραπλανούν έτσι το λαό παρουσιάζοντας τον αφελληνισμό της χώρας και την περιθωριοποίηση της σαν δήθεν εκσυγχρονισμό και διεθνοποίηση.

Τα 10 χιλιάδες παιδιά και οι 2.000 έγγυες γυναίκες που δολοφονεί καθημερινά η ουμανιστική Δύση στον Τρίτο Κόσμο, μέσω της βίας των οικονομικών σχέσεων που του έχει επιβάλει, δείχνουν ότι πολλές φορές αυτή είναι χειρότερη απ' την ένοπλη βία και την κατοχή. Στο συγκεκριμένο ζήτημα που μας απασχολεί, η βία αυτή των οικονομικών σχέσεων που επιβάλλουν οι μεγάλες δυτικές χώρες και κυρίως η σημερινή Γερμανία στη χώρα μας έχει και μια άλλη συνέπεια. Είναι γνωστό ότι η χώρα μας διεκδικεί απ' τη σημερινή Γερμανία πολεμικές επανορθώσεις που ανέρχονται σε 30 δισεκατομμύρια δολάρια σήμερινά, συν τα κατοχικά «δάνεια» που ανέρχονται σε 13 δισεκατομμύρια δολάρια σύμφωνα με τον καθηγητή Αγγελόπουλο. Η σημερινή ενοποιημένη Γερμανία αρνείται να τα καταβάλει ενώ οι Γραικύλοι ηγέτες της Ν.Δ. όχι μόνο δεν θέτουν το ζήτημα, αλλά προτιμούν να προσκυνούν δουλικά τους διάφορους δυτικούς κομισάριους για το περιβόητο δάνειο.

Η απόφαση αυτή του σημερινού Τέταρτου Ράιχ είναι καθαρά ναζιστική, αφού η μη καταβολή των δίκαιων επανορθώσεων επιτρέπει στις γερμανικές επιχειρήσεις, Ζίμενς, Λουφτχάνσα κλπ. να εξαγοράσουν ελληνικές επιχειρήσεις, με τα χρήματα που μας οφείλουν και μας ανήκουν, και να γίνονται έτσι τα ουσιαστικά αφεντικά στη χώρα μας. Εκεί λοιπόν που απέτυχε το Τρίτο Ράιχ με την ένοπλη βία και κατοχή, επιτυγχάνει σήμερα το Τέταρτο Ράιχ με τη βία απλώς των οικονομικών σχέσεων που επιβάλλονται στη χώρα.

Και αν οι Γραικύλοι, ατζέντηδες του Γερμανικού και Δυτικού κεφαλαίου, ηγέτες της Ν.Δ. αδιαφορούν γι' αυτό, ο ελληνικός λαός δεν πρόκειται να το επιτρέψει. Προειδοποιούμε όλες τις γερμανικές επιχειρήσεις και τους επικεφαλής τους στη χώρα μας που θα εξαγοράσουν ή έχουν εξαγοράσει ελληνικές επιχειρήσεις ότι θα τους χτυπάμε χωρίς προειδοποίηση, όσο το γερμανικό Τέταρτο Ράιχ δεν καταβάλει στη χώρα μας τις πολεμικές επανορθώσεις των 30 δισεκατομμυρίων δολαρίων συν το γερμανικό κατοχικό «δάνειο» των 13 δις δολαρίων.

Υπενθυμίζουμε ακόμη ότι σε σχέση με το σημερινό ξεπούλημα των προβληματικών έχουμε ήδη «προειδοποιήσει οποιονδήποτε Έλληνα ή ξένο αγοράσει προβληματική ή επιχείρηση του Δημοσίου χωρίς να πληρώσει τα χρέη της, ότι θα θεωρήσουμε ότι ληστεύει τον ελληνικό λαό με ποσό που ισούται με τα χρέη που χαρίστηκαν και κατά συνέπεια θα τον χτυπάμε χωρίς καμιά άλλη προειδοποίηση».

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 13-11-90

Δυστυχώς επιβεβαιώνεται και πάλι ότι κακό σκυλί ψόφο δεν έχει. Στη σημερινή μας ενέργεια πυροδοτήσαμε με τηλεχειρισμό, τρεις εκτοξευτές μπαζούκας που βρίσκονταν μέσα σε αυτοκίνητο. Οι 3 ρουκέτες των 2,36 ιντσών έπληξαν τη θωρακισμένη Μερσεντές του μαφιόζου, γκάγκστερ Βαρδή Βαρδινογιάννη αλλά δυστυχώς δεν είχαν το αποτέλεσμα που αναμέναμε λόγω της πολύ ισχυρής θωράκισης της Μερσεντές. Οι ρουκέτες δεν έπληξαν κανένα τρίτο περαστικό, ακριβώς όπως το είχαμε προβλέψει. Άλλωστε η ενέργεια μας θα μπορούσε να είχε γίνει την περασμένη βδομάδα, αλλά ακυρώθηκε δύο φορές, γιατί τη μια συζητούσαν δίπλα οι φορτηγατζήδες και την άλλη υπήρχαν δύο περαστικοί δίπλα στο παγιδευμένο αυτοκίνητο, τη στιγμή ακριβώς που πέρασε ο Βαρδινογιάννης.

Παράλληλα πυροδοτήσαμε αμέσως μετά μια μικρή βόμβα που βρίσκονταν μέσα στο πορτ μπαγκάζ του αυτοκινήτου και περιείχε αρκετά καπνογόνα για να δημιουργηθεί σύγχυση στους τρεις σωματοφύλακες του δεύτερου BMW που ακολουθούσε το Βαρδινογιάννη, πράγμα που πέτυχε απόλυτα.

Όσον αφορά τον οδηγό-σωματοφύλακα και το σωματοφύλακα που βρίσκονταν στη Μερσεντές του Βαρδινογιάννη τους είχαμε προειδοποιήσει. Στην πρόσφατη ενεργεία εμπρησμών στην Εκάλη γράφαμε: «προειδοποιούμε όλους όσους δουλεύοντας σαν ιδιωτικοί αστυνομικοί προστατεύουν τις περιουσίες — κτίρια, χρήματα — όλων αυτών των απατεώνων φοροκλεπτών και ληστών του λαού. Η δουλειά τους είναι όμοια μ' αυτή των φυλάκων και προστατών του Κοσκωτά. Όσο είναι λοιπόν ακόμη καιρός ας αλλάξουν επάγγελμα βρίσκοντας μια πιο τίμια δουλειά.

»Αλλιώς για οτιδήποτε τους συμβεί στο μέλλον, μόνοι υπεύθυνοι θάναι οι ίδιοι και το βρώμικο επάγγελμα πούχουν διαλέξει.»

20-11-90 17N

Υ.Γ. Αφού οι διάφορες χαφιέδικες μυστικές υπηρεσίες απέτυχαν τουλάχιστον μέχρι στιγμής στο μόνιμο στόχο τους ν' απαγορεύσουν τη δημοσίευση των προκηρύξεων της 17N, επέλεξαν το μόνο δρόμο που τους έμενε, τον κλασικό προβοκατόρικο που χρησιμοποιείται ενάντια σε αναγνωρισμένα επαναστατικά κινήματα με κύρος, απήχηση και πολιτική επιρροή. Κατασκεύασαν μια δικιά τους 17N, που παρουσιάζουν με συνεχή εξώφθαλμα ψέματα —όπως αυτό της γραφομηχανής— σαν δήθεν «διάσπαση» λόγω διαφωνιών. Στέλνουν προκηρύξεις χτυπημένες απλώς με γραφομηχανή της ίδιας μάρκας με τη οικία μας, για τις οποίες οι ίδιοι οι συντάκτες τους αποφαίνονται ότι είναι γνήσιες ενώ γνωρίζουν ότι οι γραφομηχανές είναι διαφορετικές.

Κάνοντας το όμως, και φτάνοντας σ' αυτό το έσχατο μέσον, απ τη μια αναγνωρίζουν έμμεσα ότι η μόνη αληθινή, φερέγγυα πολιτική φωνή, η μόνη υπαρκτή πολιτική αντιπολίτευση στη " γενική επίθεση του σάπιου και διεφθαρμένου καθεστώτος της λούμπεν καπιταλιστικής τάξης ενάντια στους εργαζόμενους είναι αυτή της 17N και ότι ο πρώτος στόχος τους είναι να χτυπηθεί αυτή η εγκυρότητα του πολιτικού της λόγου, να δημιουργηθεί σύγχυση γύρω απ' το πολιτικό-ιδεολογικό περιεχόμενο του, σε πλατιά λαϊκά στρώματα. Σύγχυση που θα γίνει ακόμη μεγαλύτερη όταν οι προβοκάτορες-χαφιέδες θα προχωρήσουν σε ενέργειες, αφού θάναι πια ο μόνος τρόπος για να προσπαθήσουν να πείσουν ότι είναι υπαρκτοί.

Απ' την άλλη καταρρίπτουν με μιας όλες τις φήμες που το ίδιο το καθεστώς κυκλοφορεί, με πρωτοστατούντες τους διάφορους ρεφορμιστές αριστερούς και Κουκουέδες με την αντιδραστική και αστυνομικίστικη αντίληψη της ιστορίας, ότι πίσω απ' τη 17N βρίσκονται διάφορες δυτικές μυστικές υπηρεσίες, αφού αναγνωρίζουν έμμεσα ότι η 17N είναι γνήσια επαναστατική πολιτική δύναμη, τελείως

καθαρή, και αναγκάστηκαν να κατασκευάσουν μια δικιά τους πλαστική βρώμικη για να τη χτυπήσουν.

Ας προσθέσουμε εδώ και την κατάρριψη ενός άλλου μύθου, τον οποίο έχουν καλλιεργήσει οι φυλλάδες της δεξιάς αλλά και ορισμένοι αγύρτες «αντιεξουσιαστές» ότι πίσω απ' τη 17N βρίσκεται η KGB ή άλλες θυγατρικές της μυστικές υπηρεσίες χωρών της Ανατολικής Ευρώπης και η μετατροπή της KGB σε σφογγοκολάριο της CIA, οδήγησε στο καθαρό ξεπούλημα και κάρφωμα από την KGB στην CIA σειράς επαναστατικών κινημάτων του Τρίτου Κόσμου. Αν λοιπόν η KGB διέθετε έστω και τα ελάχιστα στοιχεία για την 17N, της οποίας επί πλέον η πολιτική δραστηριότητα γίνεται στη Δυτική Ευρώπη και όχι στο Τρίτο Κόσμο, αν είχε και την παραμικρή έστω και έμμεση σχέση μαζί της, δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι θα μας είχε καρφώσει προ πολλού με αποτέλεσμα νάμαστε σήμερα όλοι πιασμένοι, αφού η σημερινή KGB δεν θάχε καμιά ευθύνη παρά μόνο η παλιά σταλινική.

Όσον αφορά την τελευταία προκήρυξη των χαφιέδων δυο σημεία και πάλι βγάζουν μάτι. Ο προβοκάτορας-χαφίης υπερίσχυσε και κατέλωσε τον δήθεν «προπαγανδιστή» αποκαλύπτοντας την ταυτότητα του. Μόνο ένας χαφίης-προβοκάτορας των μυστικών υπηρεσιών θα μπορούσε να γράφει για «ένα φτωχό στέκι μπουκαδόρων και πρεζάκηδων» και να χαρακτηρίσει το Μαζοκόπο «χαφιέ» της ασφάλειας που είχε στρατολογηθεί με το μήνα εδώ και δύο χρόνια. Η αναφορά τέλος στη πυρκαγιά στο Δημόκριτο και η απόδοση της σε δήθεν ενέργεια της 17N δείχνει ότι ο συντάκτης όχι μόνο είναι χαφίης και προβοκάτορας αλλά επί πλέον ότι είναι τελείως ξένος και άσχετος με την ελληνική πραγματικότητα. Δείχνει ότι βγαίνει κατ' ευθείαν απ' τα στρατηγεία της CIA στις ΗΠΑ.

Μόνο ένας διεστραμένος εγκέφαλος πράκτορα της CIA που θεωρεί φυσική, λογική και ουμανιστική δολοφονία με μιας 80.000 ανθρώπων με μια ατομική βόμβα, τη γενοκτονία πληθυσμών του Τρίτου Κόσμου με βομβαρδισμούς αμάχων και χημικά όπλα προς δόξα της ιερότητας της ανθρώπινης ζωής, την προγραμματισμένη σίγουρη δολοφονία πάνω από 100.000 ανθρώπων την πρώτη μέρα του προετοιμαζόμενου πολέμου στο Ιράκ (κι αυτοί οι άνθρωποι εμάς αποκαλούν τρομοκράτες), τη φημολογούμενη ρίψη ατομικής βόμβας περιορισμένης ισχύος στη Βαγδάτη, θα μπορούσε να διανοηθεί και να αποδόσει σε επαναστάτες την τυχαία πυρκαγιά του Δημόκριτου. Αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι μόνο εγκληματίες και φονιάδες αλλά δεν υστερούν σε τίποτε απ' τους δικούς μας σε ηλιθιότητα και σε ανικανότητα.

Εδώ αντιλαμβανόμαστε τη βαθύτερη σκοπιμότητα της προβολής δεκάδων αμερικανικών σήριαλ τη βδομάδα από το φασιστικό κανάλι της CIA Αντένα και τα υπόλοιπα κανάλια. Η δημιουργία στη συνείδηση του κόσμου μιας εικόνας, ενός ίματζ του αμερικάνου μπάτσου, χαφιέ, πράκτορα πούναι εντελώς αντίθετη απ την πραγματική.

Τέλος να μην παραλείψουμε να πούμε ότι μερίδα του λεγόμενου δημοκρατικού τύπου μας διασκέδασε αρκούντως με την υποκρισία . και τον ταρτουφισμό της. Ενώ όλοι οι συντάκτες και δημοσιογράφοι γνωρίζουν καλά ότι η προκήρυξη είναι πλαστική και χαφιέδικη, το παίζουν φαρισαϊκά «αντικειμενικοί», εξετάζοντας δήθεν όλες τις πιθανές και θεωρητικές εκδοχές, ενώ σαν χαφιέδικη προκήρυξη θάπρεπε να τη θεωρούν αφερέγγυα. Μ' αυτό τον τρόπο αυτοί οι πρωταθλητές της δημοσιογραφικής δεοντολογίας παραμυθιάζουν συνειδητά και εμπαίζουν με τον πιο χονδροειδή τρόπο τους αναγνώστες τους.

[Επεξεργασία] 1990-12-17 Γραφεία ΕΟΚ

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 17-12-90

Τόσο η σημερινή κυβερνητική πρακτική της αυθαιρεσίας και της γενικευμένης καταστολής του λαϊκού κινήματος όσο και τα νομοσχέδια που ψηφίστηκαν πρόσφατα, το αντιαπεργιακό με το οποίο καταργείται το δικαίωμα της απεργίας και ο νέος 509 με τον οποίο καταργούνται οι κουτσουρεμένες ήδη ατομικές ελευθερίες, ολοκληρώνουν την πορεία εκφασισμού του μεταπολιτευτικού κοινοβουλευτισμού, θεμελιώνουν και εγκαινιάζουν επίσημα το καθεστώς του κοινοβουλευτικού φασισμού.

Το καθεστώς αυτό δεν είναι ελληνική ευρεσιτεχνία. Έχει εγκαθιδρυθεί και λειτουργεί εδώ και χρόνια σε όλες τις χώρες της Δυτικής Ευρώπης με πρωτοπόρες την πρώτην Δυτική Γερμανία και την Ιταλία. Δύο χώρες στις οποίες η κλασική αντιπροσωπευτική αστική δημοκρατία δεν είχε ποτέ βαθιές ρίζες στις αντίστοιχες κοινωνίες, εν αντιθέσει με το φασισμό και το ναζισμό που βασίλεψαν εκεί, ο μὲν επί μια εικοσαετία, ο άλλος επί μια δεκαετία με πλατιά κοινωνική συναίνεση, και οδήγησαν στη βαρβαρότητα του πολέμου και στα εγκλήματα ενάντια στην ανθρωπότητα. Το μοντέλο αυτού του καθεστώτος έχει επιβληθεί απ' την ΕΟΚ σε όλες τις άλλες χώρες και σήμερα επιβάλεται και στην Ελλάδα.

Τα κύρια χαρακτηριστικά αυτού του καθεστώτος είναι τα εξής:

— η συστηματικά μαζική πλύση εγκεφάλου και η χειραγώγηση των λαών μέσω των μέσων μαζικής επικοινωνίας. Δεκάδες ηλεκτρονικά και μη μέσα μαζικής επικοινωνίας που ανήκουν ή ελέγχονται από ισχυρούς οικονομικούς ομίλους της άρχουσας τάξης, ελέγχουν και φιλτράρουν την πληροφόρηση, την κατευθύνουν, την διαμορφώνουν και τη σερβίρουν με τρόπο που εξυπηρετεί τα συμφέροντά τους, ποδηγετούν τις μάζες. Η ψευδολογία, η παραπλάνηση και η διαστρέβλωση βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη. Πίσω απ' τον πλουραλισμό των μέσων κρύβεται η πιο αποκρουστική μονολιθικότητα που οδηγεί στον κρετινισμό και την αγελοποίηση. Το δικαίωμα στην ελεύθερη πληροφόρηση χωρίς το οποίο δεν μπορεί να υπάρξει καμιά δημοκρατία έχει στην ουσία προ πολλού καταργηθεί.

Η περσινή κάλυψη από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης των δύο ταυτόχρονων γεγονότων της πτώσης του σταλινικού καθεστώτος Τσαουσέσκου και της ναζιστικής εισβολής των ΗΠΑ στον Παναμά είναι αποκαλυπτική αυτής της κατάστασης. Χωρίς νάχουμε καμιά πρόθεση να υποστηρίξουμε το σταλινικό καθεστώς Τσαουσέσκου, σταλινισμό πούχουμε στιγματίσει και καταδικάσει προ-πολλού και όχι αφού κατάρευσε, όπως οι θλιβεροί ηγέτες της ΕΑΡ . και του ΚΚΕ που μέχρι πρότινος τον παρουσίαζαν σαν σοσιαλισμό, θα θυμίσουμε ότι πέρσυ όλα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, όλες ανεξαιρέτως _ οι τηλεοράσεις της Δύσης, κρατικές και ιδιωτικές, μίλούσαν για γενοκτονία στη Ρουμανία, έδειχναν εικόνες ομαδικών τάφων, μίλαγαν για 80.000 νεκρούς στην Τιμισοάρα. Μίλαγαν για υπόγειες στοές και καταφύγια του Τσαουσέσκου για Άραβες, Λίβυους κλπ. πράκτορες πούχε στρατολογήσει ο Τσαουσέσκου, για ορφανά γενίτσαρους πούχε μετατρέψει δια της διας σε πραιτωριανούς.

Απ' την άλλη, όλοι οι τηλεοπτικοί σταθμοί δεν μετέδιδαν σχεδόν καμιά εικόνα απ' τη ναζιστική εισβολή των ΗΠΑ στον Παναμά — αφού οι αμερικάνοι απαγόρευαν στους κάμεραμαν να παίρνουν εικόνες φτάνοντας μέχρι του σημείου να τους πυροβολούν— υποβαθμίζοντας έτσι τη σημασία της εισβολής σε ένα ανεξάρτητο κράτος και μιλώντας για μια ή δύο δεκάδες νεκρούς.

Δύο μήνες μετά αποκαλύφθηκε η μεγάλη απάτη των μέσων μαζικής επικοινωνίας. Όλα όσα θυμίσαμε πάρα πάνω και μετέδωσαν όχι μόνο οι τηλεοπτικοί σταθμοί αλλά και οι ραδιοφωνικοί και ο γραπτός τύπος ήταν ψέματα ή αποτελέσματα μακάβριας σκηνοθεσίας. Οι ομαδικοί τάφοι ήταν σκηνοθετημένοι. Πτώματα είχαν παρθεί από το νεκροτομείο και τα νοσοκομεία και παρουσιάζονταν σαν θύματα βασανιστηρίων και εκτελέσεων. Οι νεκροί δεν ήταν 80.000 αλλά σε όλη τη Ρουμανία, μαζί με τους εκτελεσμένους πράκτορες της Σεκουριτάτε του Τσαουσέσκου, το πολύ 700 και στην Τιμισοάρα δεν ξεπερνούσαν τους 100. Τα περί αράβων και ορφανών γενιτσάρων καθαρά ψέματα.

Απ' την άλλη το σύνολο των νεκρών απ' την αμερικάνικη ναζιστική εισβολή ξεπερνάει τους 10.000, κυρίως άμαχος πληθυσμός. Οι αριθμοί όμως δεν εμπόδισαν τα μέσα μαζικής επικοινωνίας να μιλάνε για γενοκτονία στη Ρουμανία και όχι στον Παναμά. Αυτός είναι ο δυτικός πλουραλισμός και η ελευθερία στην πληροφόρηση.

Η απάτη αυτή δεν έγινε τυχαία αλλά για συγκεκριμένους πολιτικο-ιδεολογικούς λόγους. Το πραγματικό γεγονός της πτώσης του σταλινικού καθεστώτος Τσαουσέσκου έπρεπε να παρουσιαστεί μέσα σε ένα συγκεκριμένο ιδεολογικό πλαίσιο ιδιαίτερα τώρα που ήταν το τελευταίο σχεδόν σταλινικό καθεστώς και που τα άλλα είχαν πέσει ειρηνικά. Η εικόνα των ομαδικών τάφων και η «γενοκτονία» υποβάλλουν στη συνείδηση του τηλεθεατή την εικόνα των κρεματορίων των Ναζί και τον οδηγούν στο να ταυτίσει μέσω των δύο αυτών κοινών εικόνων, το ναζισμό με τον κομμουνισμό (και όχι βέβαια το σταλινισμό). Αυτή η εξίσωση ναζισμού—κομμουνισμού στη λαϊκή συνείδηση και κατ' αντιδιαστολή ο εξαγνισμός και το αυτεγκώμιο της «Δυτικής Δημοκρατίας» ήταν ο στόχος της πάρα πάνω απάτης.

Εκτός όμως από τη χειραγώγηση της πληροφόρησης, χώρες σαν την Ελλάδα είναι θύματα σήμερα μιας πολιτιστικής κατοχής από τη Δύση, ενός πολιτιστικού ιμπεριαλισμού. Τα δεκάδες δυτικά σήριαλ που προβάλλονται καθημερινά κι ανεξέλεγκτα απ' τους διάφορους τηλεοπτικούς σταθμούς, ιδιωτικούς και κρατικούς, ελληνικούς και ξένους αποχαυνώνουν το άτομο, διαφημίζουν, προπαγανδίζουν κι επιβάλλουν ξένες συνήθειες ήθη και έθιμα, κανόνες συμπεριφοράς. Καλλιεργούν τη βαθμιαία αποσύνδεση του πολίτη από τη γλώσσα του, από την κουλτούρα του, το παρελθόν του, την ιστορία του, την ταυτότητα του. Στρώνουν έτσι το δρόμο για να αποδεχτεί σαν φυσικό το πλήρες ξεπούλημα της χώρας στη Δύση και τη μετατροπή του σε πιστό υπηρέτη των Δυτικών επικυριαρχών.

— ο ασφυκτικός και συστηματικός έλεγχος του πολίτη μέσω της αστυνομοκρατίας και κυρίως του μαζικού ηλεκτρονικού φακελώματος, οργουελιανού τύπου. Με τη μέθοδο του ηλεκτρονικού φακελώματος συλλέγονται πληροφορίες που αφορούν την πολιτική, συνδικαλιστική, οικονομική, επαγγελματική, ιδιωτική δραστηριότητα του ατόμου, τις σεξουαλικές του ιδιαιτερότητες, ακόμη και τα προβλήματα υγείας. Οι πληροφορίες αυτές αποθηκεύονται από τράπεζες πληροφοριών δημόσιες ή ιδιωτικές, εν αγνοία του πολίτη, με στόχο τη χρησιμοποίησή τους εν καιρώ.

Αν κάποιος έρθει σε σύγκρουση με τις επιταγές του συστήματος ή έστω ισχυρών οικονομικών συμφερόντων της άρχουσας τάξης, είτε στο χώρο της πολιτικής, είτε του συνδικαλισμού, είτε του τόπου, οι πληροφορίες αυτές βγαίνουν απ' τη ναφθαλίνη και χρησιμοποιούνται για τον εκβιασμό του, για να κάμψουν την αντίσταση του. Είτε λοιπόν θα ευθυγραμμιστεί και θα συνεχίσει απρόσκοπτα την καριέρα του, είτε όχι, οπότε αντιμετωπίζει τη διαπόμευση και το διασυρμό, την επαγγελματική και οικονομική καταστροφή και συνακόλουθα οικογενειακή και ατομική αλλά και το φάσμα της μιζέριας αφού θα μετατραπεί με μιας σε μέλος του τέταρτου κόσμου (δηλαδή των άνεργων περιθωριοποιημένων νεόπτωχων της Δύσης). Η μετατροπή λοιπόν του ενεργού, υπεύθυνου και σκεπτόμενου πολίτη σε άβουλο μέλος μιας

αγέλης, η συντριβή της ανθρώπινης προσωπικότητας και του κάθε αντιησία που αμφισβητεί τις επιλογές της εξουσίας και αντιστέκεται είναι ο στόχος του μαζικού ηλεκτρονικού φακελώματος.

— η κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας αλλά κυρίως των ατομικών ελευθεριών και δικαιωμάτων. Αυτό το σημείο έχει καθοριστική σημασία, αφού οι προϋποθέσεις φυλάκισης του πολίτη και άρα το καθεστώς ελευθερίας του δεν διαφέρει απ' αυτό της δικτατορίας στην τελευταία φάση της το 1972-73. Αυτό είναι που προσδιορίζει το καθεστώς σαν Κοινοβουλευτικό Φασισμό και όχι σαν αυταρχική Δημοκρατία, αφού ο οποιοσδήποτε πολίτης μπορεί να χάσει την ελευθερία του, να συλληφθεί και να φυλακιστεί χωρίς καμιά δικαστική εγγύηση, χωρίς δικηγόρο, να κρατηθεί επί μέρες σε λευκά κελιά σε πλήρη απομόνωση, να βασανιστεί με μοντέρνα ψυχοφάρμακα, ακόμη και να καταδικαστεί, πρακτική που δεν διαφέρει απ' αυτήν της χούντας. Αν συγκρίνουμε τη συμπεριφορά της χούντας στον Καραγιώργα, όταν τραυματίστηκε από βόμβα που έσκασε στα χέρια του, με αυτήν του σημερινού καθεστώτος στο Μαζοκόπο, θα δούμε ότι δεν υπάρχουν ουσιαστικές διαφορές, αν η χούντα δεν ήταν πιο ήπια, και παρ' όλο που βρισκόμασταν στην πρώτη φάση της δικτατορίας όταν η κατάσταση ήταν πολύ πιο σκληρή. Αν συγκρίνουμε τις συνθήκες σύλληψης και κράτησης των Μπουκετσίδη, Κογιάνη και Μπέργκνερ, χωρίς νάχει καν ψηφιστεί ο νέος 509, και χωρίς κανένα επιβαρυντικό στοιχείο, με τις συνθήκες σύλληψης και κράτησης μελών αντιστασιακών οργανώσεων με οπλισμό το 72-73 απ' τη χούντα, θα δούμε ότι το σημερινό καθεστώς είναι πολύ πιο βάρβαρο και απάνθρωπο.

Όλ' αυτά βέβαια τα γνωρίζουν καλύτερα από μας οι αξιολύπητοι, θλιβεροί και χρεωκοπημένοι ηγέτες της αριστεράς του Συνασπισμού του ΚΚΕ και της ΕΑΡ που όχι μόνο ποιούν τη νήσσα για τη σημερινή κατάσταση και την κατάργηση των πάρα πάνω δικαιωμάτων και ελευθεριών αλλά έχουν και σημαντικότερες πολιτικές ευθύνες γι' αυτές. Με τη συγκυβέρνηση το καλοκαίρι του 89 στην κυβέρνηση Τζανετάκη και την προπαγάνδα τους, ότι η δεξιά άλλαξε, ότι είναι μοντέρνα, δημοκρατική κι εκσυγχρονιστική, οδήγησαν αρκετούς αριστερούς στο να ψηφίσουν ΝΔ, στρώνοντας έτσι το δρόμο για το σημερινό ξεπούλημα της χώρας και τη γενικευμένη ασυδοσία, παρόμοια αν όχι χειρότερη του ΠΑΣΟΚ, τον κοινοβουλευτικό φασισμό.

Ξεσκεπάστηκαν όμως και για έναν άλλο λόγο. Ένα απ' τα βασικά τους επιχειρήματα στη διάρκεια της Οικουμενικής αλλά και γενικότερα, ήταν ότι η αριστερά δεν μπορεί να συνεργαστεί με το ΠΑΣΟΚ και τις άλλες δυνάμεις, όταν υπάρχει οριακά πλειοψηφία και έχει μεγάλα τμήματα του λαού αντίθετα στην πολιτική της. Ενώ λοιπόν η αριστερά δεν έχει τέτιο δικαίωμα, η δεξιά και σήμερα η ΝΔ όντας μειοψηφία, και έχοντας κοινοβουλευτική πλειοψηφία εξαγοράζοντας τον ελεεινό Κατσίκη, έχει δικαίωμα να εφαρμόζει μια πολιτική ριζικής ανατροπής των πάντων, να ξεπουλάει ασύδοτα τη χώρα, να καταργεί κατακτήσεις των εργαζομένων και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες, εγκαθιδρύοντας το καθεστώς του κοινοβουλευτικού φασισμού, χωρίς η οριακή πλειοψηφία ν' αποτελεί εμπόδιο. Η ιδεολογική τρικυμία που τους έφερε η πτώση των σταλινικών καθεστώτων της ανατολικής Ευρώπης, έφερε και την πολιτική και έδειξε ολοκάθαρα ρίχνοντας και τις τελευταίες ψευδαισθήσεις, πόσο επικίνδυνοι είναι οι άνθρωποι αυτοί — όχι μόνο οι παλιοί αλλά και οι νέοι ηγέτες — για το λαϊκό κίνημα και τις λαϊκές κατακτήσεις και ελευθερίες, όπως άλλωστε ήταν οι συγγενείς τους ιδεολογικά ηγέτες των προηγούμενων «σοσιαλιστικών» καθεστώτων της ανατολικής Ευρώπης.

Ένα άλλο από τα χαρακτηριστικά των καθεστώτων κοινοβουλευτικού φασισμού είναι η πολιτική συναίνεση και όχι η κοινωνική που εκφράζεται με την απουσία αντιπολίτευσης τόσο απ' τα κοινοβουλευτικά κόμματα όσο κι απ' τα επίσημα

συνδικάτα. Αυτό συμβαίνει σήμερα και στη χώρα μας. Η κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας και των ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών με το νέο 509 δεν προκάλεσε καμιά ουσιαστική μαζική κινητοποίηση κι αγώνα απ' την πλευρά τόσο των κομμάτων όσο και των συνδικάτων. Η πρόσφατη απεργία για το αντιαπεργιακό ήταν απεργία-κοροϊδία, στάχτη στα μάτια κι όχι αγώνας, όπως άλλωστε και οι απεργιακές κινητοποιήσεις του Οκτώβρη. Μ' αυτές οι πουλημένοι κι ελεγχόμενοι απ' τα κόμματα εργατοπατέρες χειραγώγησαν τους εργαζομένους. Δέχτηκαν τις απεργίες, γιατί δεν μπορούσαν να τις εμποδίσουν και για να σπάσουν τις αγωνιστικές διαθέσεις και την αγανάκτηση, οδηγώντας τες παθητικά, χωρίς καμία στρατηγική, στο αδιέξοδο και την αποτυχία.

Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι οι μόνες κινητοποιήσεις-αγώνες έγιναν σε χώρους που δεν ελέγχονταν απ' τα κόμματα και τα συνδικάτα και ήταν αυτές των καθηγητών το καλοκαίρι και η πρόσφατη των μαθητών. Το ίδιο άλλωστε συμβαίνει και στις χώρες της δυτικής Ευρώπης όπου οι μόνες κινητοποιήσεις κι αγώνες γίνονται έξω απ' τα συνδικάτα, με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας, με απεργιακές επιτροπές που εκλέγονται και λογοδοτούν σχεδόν καθημερινά στις γενικές συνελεύσεις, γελοιοποιώντας τους διάφορους εργατοπατέρες και σαρώνοντας τους διάφορους αντιαπεργιακούς νόμους που απαγορεύουν τις απεργίες. Η μόνη λοιπόν σήμερα συστηματική πολιτική αντιπολίτευση, η μόνη πραγματική αντίσταση στην αντιλαϊκή λαίλαπα του καθεστώτος είναι αυτή του επαναστατικού κινήματος και της 17N, όπως το αναγνωρίζει η ψήφιση του ιδιώνυμου αντεπαναστατικού νόμου, του νέου 509.

Ο νόμος αυτός που ψηφίστηκε από τους Γραικύλους ηγέτες της ΝΔ μετά από απαίτηση της ΕΟΚ τιμάει το επαναστατικό κίνημα και τη 17N. Αποτελεί την επίσημη αναγνώριση από το καθεστώς ότι η σημαντικότερη πολιτική συνιστώσα στην πολιτική σκηνή είναι το επαναστατικό ρεύμα και μέσα σ' αυτό και η 17N. Αποτελεί αναγνώριση όχι μόνο της ύπαρξης και ανάπτυξης του αλλά και του ότι όντας η μόνη πραγματική αντιπολίτευση αποτελεί το μεγαλύτερο κίνδυνο για το καθεστώς, όπως ήταν αναγνώριση του κομμουνιστικού κινήματος και της ανάπτυξης του ο 509. Η απαγόρευση τέλος της δημοσίευσης των προκηρύξεων αποτελεί επίσημη ομολογία και αναγνώριση της φερεγγυότητας και αξιοπιστίας τους, ομολογία ότι η μόνη φωνή που λέει σήμερα την αλήθεια στον ελληνικό λαό είναι αυτή του επαναστατικού κινήματος και της 17N, ομολογία ότι το καθεστώς φοβάται αυτή τη φωνή και γι' αυτό τη φιμώνει.

Η 17N είναι η μόνη πολιτική δύναμη που πρόβλεψε τη σημερινή ζοφερή κατάσταση. Σε προκήρυξη γραμμένη τον Απρίλη του 86, δηλαδή 4,5 χρόνια πριν, για το μεγαλοαπατεώνα της λματ Αγγελόπουλο, γράφαμε επί λέξει:

«Γνωρίζουν —οι Πασόκοι της τότε κυβέρνησης— καλά ότι οι μυστικοί δεσμευτικοί όροι που ανέλαβε η κυβέρνηση απέναντι στις Δυτικές Τράπεζες και την ΕΟΚ για να πάρει το δάνειο, σχετικά με τα ελλείμματα και τον πληθωρισμό κλπ. είναι αδύνατο να τηρηθούν. Με συνέπεια, στα επόμενα 1-2 χρόνια να επακολουθήσουν νέοι πολύ πιο σκληροί όροι, για να συνεχιστεί η δανειοδότηση, μπροστά στους οποίους το σημερινό χτύπημα του βιοτικού επιπέδου και η σημερινή ανεργία θάναι αστεία πράγματα. Και γνωρίζουν ότι η μόνη λύση θάναι και πάλι ο δανεισμός και συνεπώς η ουσιαστική χρεωκοπία της χώρας και πλήρης υποταγή στις δυτικές Τράπεζες, ανεξάρτητα απ' τη μορφή που θα πάρει αυτή προς τα έξω. Αυτές θάχουν τότε όλη την τράπουλα στο χέρι και θα αποφασίζουν για τις τύχες της οικονομίας και συνάμα έμμεσα και για τις πολιτικές της τύχες. Οδηγούμαστε λοιπόν όχι μόνο στη " χρεωκοπία, στο μαρασμό, την πλήρη εξάρτηση απ' τις δυτικές Τράπεζες αλλά και σε μια σκληρή δεξιά ημιφασιστική λύση με πτώση πάνω του 50% συνολικά του βιοτικού επιπέδου σε περίπου 1-3 χρόνια και με μαζική ανεργία.

»Αυτή είναι η μοναδική λύση που υπάρχει αν δεν ακολουθήσουμε την επαναστατική λύση που προτείνουμε. Είναι η λύση που προετοιμάζουν συστηματικά για τον ελληνικό λαό η λματ, ο ιμπεριαλισμός και οι συνένοχοι τους πολιτικοί».

Όσον αφορά την οικονομική πλευρά, σήμερα πια 10 χρόνια μετά την ένταξη της χώρας μας στην ΕΟΚ, αποδείχτηκε ότι. αυτή έφερε τα αντίθετα από τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα.

Όχι μόνο δεν επιτεύχθηκε η περιβόητη σύγκλιση και προοδευτική εξάλειψη των διαρθρωτικών διαφορών της χώρας μας, αλλά αντίθετα η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας επιδεινώθηκε, ενώ η διαφορά μεγάλωσε σε βάρος μας. Ο ελεύθερος ανταγωνισμός της αδύνατης και απροστάτευτης ελληνικής οικονομίας με τα προστατευόμενα με διάφορους τρόπους μεγαθήρια της Δύσης είχε καταστροφικές συνέπειες για τη χώρα με αποτέλεσμα το άνοιγμα του εμπορικού ελλείμματος. Τη ραγδαία κατάκτηση των εσωτερικών αγορών μας από τα κοινοτικά προϊόντα, όπου είχαμε πενταπλασιασμό της κοινοτικής διείσδυσης στους κύριους κλάδους της μεταποίησης μεταξύ 80 και 87. Τη σχετική πτώση κατά 10% των εξαγωγών σε σχέση με το σύνολο του παγκόσμιου μεταποιητικών εξαγωγών. Την επιδείνωση του εξωτερικού ισοζυγίου με αποτέλεσμα το συνεχή δανεισμό από τις δυτικές τράπεζες και τη μετατροπή της χώρας σε χώρα που δανείζεται συνεχώς για να ξεπληρώνει τα τοκοχρεωλύσια, ενώ οι περιβόητες μεταβιβάσεις πόρων από την ΕΟΚ δεν αποτελούν παρά το χρυσωμένο χάπι, αφού δεν ανέρχονται ούτε στο 30% του εμπορικού ελλείμματος με τις χώρες της ΕΟΚ.

Βέβαια για όλα αυτά δεν ευθύνεται μόνο η ΕΟΚ αλλά και η ντόπια λούμπεν μεγάλη καπιταλιστική τάξη. Αν όμως λάβουμε υπ' όψη μας τον κομπραδόρικο κι εξαρτημένο απ' το μεγάλο δυτικό κεφάλαιο χαρακτήρα της και το γεγονός ότι δεν αποφασίζει τίποτε που να έρχεται σε σύγκρουση με τις επιταγές του διευθυντηρίου της ΕΟΚ, συμπεραίνουμε ότι αυτό είναι εξίσου υπεύθυνο με τη λματ για τη σημερινή κατάσταση της ελληνικής οικονομίας. Η λύση π.χ. του προβλήματος της ανταγωνιστικότητας, όχι με επενδύσεις κι εκσυγχρονισμό του κεφαλαιουχικού εξοπλισμού για να πέσει το κόστος της μονάδας παραγόμενου προϊόντος, αλλά με συνεχή υποτίμηση της δραχμής είναι λύση εκ του πονηρού απ' την πλευρά της ΕΟΚ.

Ενώ υποτίθεται ότι αντιστρατεύεται θεωρητικά ορισμένα τμήματα του παραγωγικού της κεφαλαίου —αν και τα προϊόντα είναι κυρίως διαφορετικά— μεσοπρόθεσμα όμως επιδεινώνει την εξάρτηση από τη Δύση, αφού ευνοεί το χρηματιστικό και ορισμένα άλλα τμήματα του κεφαλαίου της. Οδηγεί στον σημερινό αφελληνισμό της ελληνικής οικονομίας, στο σημερινό ξεπούλημα της σε εξευτελιστικές τιμές, αφού η δραχμή έχασε 85% της αξίας της στη διάρκεια της μεταπολίτευσης. Αυτό γίνεται σήμερα σε βιομηχανίες, τράπεζες, ξενοδοχεία, πολυκαταστήματα, τη γη, τα κτίρια, τα πάντα. Κι απ' την άλλη περιθωριοποιείται η ελληνική οικονομία, η χώρα μετατρέπεται σε καθαρά αγροτο-τουριστική, αφού το μόνο πραγματικό και διαρκές πλεονέκτημα που αποφέρει γι υποτίμηση είναι κυρίως στον Τουρισμό και σε δύο-τρεις άλλους κλάδους.

Τέλος το διευθυντήριο της ΕΟΚ επιβάλλει σήμερα σκληρούς όρους και πολιτική σκληρής λιτότητας στον ελληνικό λαό μέσω της κυβέρνησης των Γραικύλων της ΝΔ, για να δοθεί το γνωστό δάνειο των δύο δισεκατομμυρίων ECU. Αναγορεύεται έτσι σε επιτηρητή του ελληνικού λαού και της χώρας κατά τρόπο εξευτελιστικό. Την ίδια όμως στιγμή η ηγεμονεύουσα και κυρίαρχη δυνα-μη μέσα στην ΕΟΚ, το τέταρτο γερμανικό Ράιχ αρνείται, με μια ναζιστική απόφαση του, να καταβάλει στη χώρα μας τις δίκαιες πολεμικές επανορθώσεις των 30 δισεκατομμυρίων δολαρίων και τα κατοχικά «δάνεια» των Ναζί των 13 δις δολαρίων. Ο αφελληνισμός λοιπόν και το ξεπούλημα της ελληνικής οικονομίας, η περιθωριοποίηση της, η αποβιομηχάνιση, η

σημαντική πτώση του βιοτικού επιπέδου, η μετατροπή του Έλληνα σε γκαρσόνι και υπηρέτη των δυτικών επικυρίαρχων επιτυγχάνεται ανάμεσα στ' αλλά όχι από τις ελεύθερες δυνάμεις της αγοράς αλλά από τις αυθαίρετες και άδικες οικονομικές και πολιτικές σχέσεις υποτέλειας που επιβάλλει η ισχυρή Δύση στη χώρα μας.

Αποφασίσαμε λοιπόν να χτυπήσουμε τα γραφεία της ΕΟΚ στην Αθήνα με δύο ρουκέτες των 3,5 ιντσών. Οι ρουκέτες εκτοξεύτηκαν από διαμέρισμα που βρισκόταν απέναντι από τα γραφεία στην οδό Β. Σοφίας. Η επιχείρηση έγινε όπως ακριβώς την είχαμε προβλέψει και δεν θα διακινδύνευε κανείς περαστικός αν η αστυνομία είχε κάνει στοιχειωδώς τη δουλειά της. 12 λεπτά πριν πυροδοτηθούν, τηλεφωνήσαμε στην εφημερίδα Ελευθεροτυπία και είπαμε ότι σε 10 λεπτά θα γίνουν δύο εκρήξεις στα γραφεία της ΕΟΚ. Ζητήσαμε να ειδοποιήσουν την αστυνομία για να αποκλείσει το δρόμο μπροστά στα γραφεία και να εμποδίσει την κυκλοφορία τόσο των αυτοκινήτων όσο και των πεζών, για να αποκλειστεί ο οποιοσδήποτε τυχαίος τραυματισμός από θραύσματα. Η αστυνομία όμως δεν έκανε απολύτως τίποτε είτε από ανικανότητα, είτε εσκεμμένα. Ιδιαίτερα οι φασίστες ψευτοπαλικάραδες της ομάδας Ζ που ξέρουν μόνο να ξυλοκοπούν έφηβους με παπάκια περιμένανε όπως πάντα καταχωνιασμένοι, να γίνουν οι εκρήξεις για να εμφανιστούν.

Αντίθετα ο δημοσιογράφος, πρόλαβε να πάει στον τόπο και προσπάθησε να αποκλείσει μόνος του την κυκλοφορία, ενώ βέβαια η αστυνομία δεν πρόλαβε!!

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα 17-12-90

Υ.Γ. Διαβάσαμε στον τύπο ότι Σαουδαραβική εταιρεία ετοιμάζεται να αγοράσει το 50% των μετοχών των δύο κρατικών διωλιστηρίων. Προειδοποιούμε τους Σαουδάραβες πρίγκηπες, φεουδάρχες μεσαιωνικού τύπου να μην τολμήσουν να πατήσουν το πόδι τους στη χώρα, όπως και οποιονδήποτε άλλο προσπαθήσει ν' αγοράσει τα διωλιστήρια. Ο ελληνικός λαός δεν πρόκειται ν' αφήσει να ξεπουληθούν τα κρατικά διωλιστήρια κόβοντας τα πόδια σε οποιαδήποτε κυβέρνηση θέλει ν' ασκήσει μια εθνική πολιτική στο στρατηγικό χώρο της ενέργειας.

[Επεξεργασία] 1991-01-29 Γραφείο Γάλλου στρ

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 29-1-91

Για μια ακόμη φορά ολόκληρος ο κόσμος παρακολουθεί με αγωνία, οργή και αγανάκτηση τα λαμπρά επιτεύγματα της πολιτισμένης «δημοκρατικής» Δύσης. Τον πλήρη εξευτελισμό και την καταράκωση κάθε ανθρώπινης αξίας, κάθε αρχής δικαιοσύνης, κάθε δικαιώματος του ανθρώπου του Τρίτου Κόσμου και των λαών του. Την πλήρη χρεωκοπία της Δυτικής Δημοκρατίας και των αρχών της, των ιδεολογημάτων περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τη χρεωκοπία της Διεθνούς κοινότητας και της νομιμότητας της, τον ΟΗΕ. Παρακολουθούμε το θρίαμβο του νόμου του ισχυρότερου, του νομού της ζούγκλας. Το θρίαμβο του δικαιώματος της χορτάτης και ευημερούσας Δύσης να συντρίβει με τα όπλα την οικονομία και τη βιομηχανία μιας φτωχής χώρας του Τρίτου Κόσμου που τόλμησε να μη σκύψει το κεφάλι. Να εξολοθρεύει μέσω της συστηματικής γενοκτονίας που συντελείται με τους κτηνώδεις ναζιστικούς βομβαρδισμούς, έναν ολόκληρο λαό με πανάρχαιο πολιτισμό, δολοφονώντας 4.200 παιδιά και γέρους και δεκάδες χιλιάδες άμαχο πληθυσμό προς δόξα της ιερότητας της ανθρώπινης ζωής. Να μη διστάζει την προσφυγή σε πόλεμο και την αναπόφευκτη συνέπεια του την τεράστια οικολογική καταστροφή με ανυπολόγιστες συνέπειες για την περιοχή αλλά και για όλη την ανθρωπότητα. Παρακολουθούμε το θρίαμβο της ναζιστικής πρακτικής της Δύσης.

Τη βάρβαρη αυτή στρατιωτική επίθεση ενάντια στο Ιράκ είχαν προσπαθήσει οι κυρίαρχοι όμιλοι του στρατιωτικο-βιομηχανικού συμπλέγματος των ΗΠΑ και της Δύσης, όπως και οι ηγετικές ομάδες του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ, για λόγους που δεν έχουν καμιά βέβαια σχέση με την παραβίαση νομιμότητας από το Ιράκ. Και δεν θα μπορούσε ποτέ να πραγματοποιηθεί αν δεν υπήρχαν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και κυρίως τα ηλεκτρονικά.

Αυτά, όπως εξηγήσαμε κι αλλού, παίζοντας έναν κυρίαρχο ρόλο μέσα στα δυτικά καθεστώτα, με τη συστηματική πλύση εγκεφάλου και την παραπληροφόρηση κατόρθωσαν να παρουσιάσουν μια τελείως αντεστραμμένη εικόνα του ζητήματος του Κόλπου και της Μέσης Ανατολής, αναποδογυρίζοντας την πραγματικότητα, παρουσιάζοντας το μαύρο άσπρο με τρόπο που πολλές φορές ξεπερνάει τα όρια του γελούου.

Έτσι για τα δυτικά ΜΜΕ, σ' όλη τη διάρκεια του Περσο-Ιρακινού πολέμου και μέχρι το 88, ο Σαντάμ Χουσεΐν δεν ήταν δικτάτορας, ήταν το χαϊδεμένο παιδί της δύσης, που τον εξόπλιζε ακατάπαυστα ενάντια στον «αιμοσταγή δικτάτορα» Χομεϊνί. Ξαφνικά από το 88 και πέρα κι ενώ ο πόλεμος έχει τελειώσει και δεν τους χρειάζεται πια το Ιράκ, η εικόνα αλλάζει κι ο Σαντάμ απ' τη μια μέρα στην άλλη γίνεται για τη Δύση δικτάτορας και χαρακτηρίζεται χασάπης και Χίτλερ. Παράλληλα παρουσιάζεται η εικόνα της «δημοκρατικής» Δύσης που πολεμάει το δικτάτορα πράγμα που δεν έκανε ποτέ, πουθενά και για καμία δικτατορία η Δύση — μην ξεχνάμε και την 7χρονη δικτατορία στη χώρα μας — ενώ αποσιωπάται το γεγονός ότι τα καθεστώτα που προσπαθούν να σώσουν οι Δυτικοί με την επέμβαση τους, όπως η Σαουδική Αραβία, το Κουβέιτ, τα Εμιράτα, η Αίγυπτος είναι πιο αιμοσταγή, είναι τρισχειρότερα στην καταπίεση, τις εκτελέσεις αντιπάλων, τα βασανιστήρια, ενώ αυτό της Συρίας δεν διαφέρει ουσιαστικά απ' το Ιράκ. Τέλος αποσιωπάται η φασιστική πρακτική του «δημοκρατικού» Ισραήλ που έχει δολοφονήσει με τα όπλα τα τρία τελευταία χρόνια στη διάρκεια της Ιντιφάντα περίπου δύο χιλιάδες παιδιά που αγωνίζονταν με πέτρες για το στοιχειώδες δικαίωμα ύπαρξης της πατρίδας τους.

Παρουσιάζεται σαν αιτία της βάρβαρης επέμβασης των Δυτικών η παραβίαση του διεθνούς νόμου απ' το Ιράκ, ενώ αποσιωπάται το γεγονός ότι η Δύση δεν έχει το ηθικό δικαίωμα να κάνει το χωροφύλακα αφού είναι η πρώτη διδάξασα και έχει τσαλαπατήσει επανειλημμένα το διεθνή νόμο μεταπολεμικά. Τόσο οι ΗΠΑ όσο και η Αγγλία και η Γαλλία έχουν επέμβει στρατιωτικά σε διάφορα μέρη του κόσμου χωρίς να υποστούν κανένα εμπάργκο, καμιά απολύτως κύρωση. Οι ΗΠΑ εκτός από τη μακροχρόνια στρατιωτική επέμβαση στο Βιετνάμ, πιο πρόσφατα εισέβαλαν και κατέλαβαν τη Γρενάδα, βομβάρδισαν τη Λιβύη με θύματα αμάχους, εισέβαλαν στρατιωτικά πέρσυ στον Παναμά δολοφονώντας 20.000 πολίτες. Ιδιαίτερα όμως στο χώρο που μας ενδιαφέρει, αυτόν της Μέσης Ανατολής, αποσιωπάται με επιμέλεια το γεγονός ότι αν - υπάρχει μια επεκτατική δύναμη που παραβιάζει συνεχώς το διεθνή νόμο αυτή δεν είναι το Ιράκ, αλλά το σιωνιστικό Ισραήλ.

Αποσιωπάται το γεγονός ότι το Ισραήλ κατέλαβε στρατιωτικά με τον πόλεμο του 67 τη λωρίδα της Γάζας και τη Δυτική όχθη του Ιορδάνη. Ότι παρά το ψήφισμα του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ το Νοέμβριο του 67 που ζητούσε την άμεση αποχώρηση απ' αυτές τις περιοχές, 23 χρόνια μετά το Ισραήλ δεν έχει αποχωρήσει.

Αποσιωπάται το γεγονός ότι το Ισραήλ εισέβαλε στρατιωτικά το 78 στο Νότιο Λίβανο και τον κατέλαβε. Ότι το 82 επιτέθηκε στη Βηρυτό την οποία πολιορκήσε βομβαρδίζοντας την ακατάπαυστα επί τρεις μήνες. Ότι 12 χρόνια μετά κατέχει ακόμη το Νότιο Λίβανο.

Ότι το Μάρτιο του 80 το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ζήτησε από το Ισραήλ «να διαλύσει τις υπάρχουσες εστίες εποικισμού και να σταματήσει κατεπειγόντως να

προγραμματίζει, να οικοδομεί, να εγκαθιδρύει τέτιες εστίες στα κατεχόμενα αραβικά εδάφη από το 67 (συμπεριλαμβανομένης και της Ιερουσαλήμ)». Κι ότι το Ισραήλ όχι μόνο δεν συμμορφώθηκε αλλά συνέχισε, με συνέπεια νάναι εγκατεστημένοι σήμερα στην αραβικά πλευρά της Ιερουσαλήμ 100.000 Ισραηλινοί και στη λωρίδα της Γάζας και τη Δυτική όχθη 70.000.

Ότι όλα αυτά συνέβησαν χωρίς να δούμε κανένα εμπάργκο ενάντια στο Ισραήλ, χωρίς να δούμε καμιά στρατιωτική επέμβαση της Δυτικής κοινότητας που να υποχρεώνει το Ισραήλ να σεβαστεί τη διεθνή νομιμότητα.

Αποσιωπάται το γεγονός ότι το Ισραήλ αρνήθηκε πάντα να παραχωρήσει στους Παλαιστίνιους ένα μέρος της γης πούχει καταλάβει με τα όπλα, ότι αρνήθηκε κάθε συζήτηση για το παλαιστινιακό πρόβλημα, απορρίπτει κάθε πρόταση για Συνδιάσκεψη, αρνήθηκε κάθε ειρηνική λύση παρ' ότι βρίσκεται σε θέση ισχύος.

Ότι χρησιμοποίησε πάντα την ωμή φασιστική βία ενάντια στους Παλαιστίνιους και τα Αραβικά Κράτη. Ότι γι' αυτό έχει οπλιστεί σαν αστακός, τρομοκρατώντας τους πάντες, διαθέτοντας και πυρηνικά όπλα τα οποία πολλοί προτείνουν σήμερα να χρησιμοποιηθούν ενάντια στο Ιράκ. Ότι είναι φυσικό μια τέτια επεκτατική και επιθετική πολιτική βίας να φοβάται τη μόνη σοβαρή δύναμη στην περιοχή που θα μπορούσε ν' αντισταθεί στις συνεχείς προσαρτήσεις του, το Ιράκ, και να ζητάει με επιμονή την καταστροφή της πολεμικής του μηχανής αλλά και της βιομηχανίας του. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο που το Ισραήλ και οι Αμερικάνοι άρπαξαν από τα μαλλιά την ευκαιρία της εισβολής του Ιράκ στο Κουβέιτ, για να απορρίψουν κάθε ειρηνική λύση και να προχωρήσουν σ' αυτή τη βάρβαρη καταστροφή του Ιράκ. Δεν είναι τυχαίο ότι το Ισραήλ όσο και οι ΗΠΑ αρνήθηκαν την πρόταση του Σαντάμ για αμοιβαία καταστροφή των χημικών όπλων του Ιράκ και των πυρηνικών του Ισραήλ.

Αποσιωπάται τέλος απ' τη Δυτική κοινή γνώμη, η οποία το αγνοεί παντελώς, το Κυπριακό. Ότι η Τουρκία εισέβαλε στρατιωτικά και κατέλαβε το 74 το ένα τρίτο της Κύπρου. Ότι παρά την απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ το 74 που ζητούσε την άμεση αποχώρηση των Τουρκικών στρατευμάτων, 16 χρόνια μετά η Τουρκική κατοχή συνεχίζεται. Κι ότι γι' αυτή την παραβίαση του διεθνούς νόμου απ' την Τουρκία δεν είδαμε κανένα εμπάργκο της Δύσης, καμιά στρατιωτική επέμβαση της Δύσης για να υποχρεώσει τους Τούρκους στρατοκράτες σε αποχώρηση.

Η επίκληση συνεπώς της παραβίασης του διεθνούς νόμου απ' το Ιράκ, σαν δικαιολόγηση της ναζιστικής επίθεσης της Δύσης ενάντια του είναι ένα παραμύθι για μικρά παιδιά. Είναι μια χονδροειδής πρόφαση που επιτρέπει στη Δύση να αποκρύπτει τις πραγματικές αιτίες της ναζιστικής επίθεσης στο Ιράκ, του πολέμου αλλά και της χρόνιας αναταραχής στην περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Μια απ' αυτές τις αιτίες, που αγνοείται και συσκοτίζεται συστηματικά στη Δύση, είναι η αυθαίρετη και μη δίκαιη χάραξη των συνοριακών γραμμών των διάφορων χωρών σε συνδιασμό με τον πετρελαϊκό πλούτο του υπεδάφους της κάθε μιας. Χάραξη που έγινε απ' τις μεγάλες Δυτικές πρώην αποικιακές δυνάμεις Αγγλία και Γαλλία κυρίως ερήμην των λαών της περιοχής. Χάραξη που "έγινε για τον έλεγχο των πετρελαιοπηγών, τον πολιτικό έλεγχο της περιοχής και σήμερα διαιωνίζεται για τον έλεγχο της ροής των . πετρελαίων προς τη Δύση και των τιμών τους, μέσω των ντόπιων πρακτόρων της Δύσης, των εμίρηδων.

Έτσι έχουμε απ' τη μια τις γνωστές πετρομοναρχίες, χώρες με πολύ μικρούς πληθυσμούς, με μια χούφτα πάμπλουτους, διεφθαρμένους και αιμοσταγείς εμίρηδες που λειτουργούν σαν ανοιχτοί πράκτορες της Δύσης στην περιοχή κι απ' την άλλη χώρες πολυπληθείς που παρ' ότι διαθέτουν πετρέλαιο, με τις σημερινές τιμές που επιβάλουν οι εμίρηδες και η Δύση, δεν έχουν τη δυνατότητα να επιλύσουν ούτε καν

το ζήτημα της διατροφής των λαών τους. Έτσι λοιπόν τα 10 εκατομμύρια Άραβες (αν αφαιρέσουμε τους ξένους) των 6 χωρών του Κόλπου — Σαουδική Αραβία, Κουβέιτ, Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα, Μπαχρέιν, Ομάν και Κατάρ— έχουν κεφάλαια και επενδύσεις στη Δύση που ξεπερνάνε το αστρονομικό ποσό των 670 δισεκατομμυρίων δολλαρίων (!), τα υπόλοιπα 190 εκατομμύρια Άραβες των άλλων χωρών έχουν γονατίσει κάτω απ' το δυσβάστακτο βάρος του εξωτερικού χρέους που ανέρχεται σε 208 δις δολλάρια και των οποίων το βιοτικό επίπεδο πέφτει αδιάκοπα στη δεκαετία του 80.

Πέρα λοιπόν απ' το Δίκαιο υπάρχει και η Δικαιοσύνη.

Συγκεκριμένα και όσον αφορά το Κουβέιτ, αποσιωπάται το γεγονός ότι το κράτος αυτό, όπως και οι υπόλοιπες μικρές πετρομοναρχίες του Κόλπου, είναι μια τεχνητή κατασκευή, είναι ένα απ' τα κατάλοιπα της αγγλικής αποικιοκρατίας. Δεν έχει παρά να ρίξει κανείς μια ματιά στο χάρτη για να διαπιστώσει και μόνος του ότι η γεωγραφία επιβεβαιώνει την ιστορική αλήθεια. Το Κουβέιτ στο παρελθόν ανήκε διοικητικά σχεδόν πάντα στην επαρχία της ΒΑΣΟΡΑ: Στην αρχή του αιώνα δημιουργήθηκε απ' τους Άγγλους στα πλαίσια της στρατηγικής της διαίρεσης των Αράβων αλλά και για να αποκόψει τη Βασορα και την περιοχή του σημερινού Ιράκ από τη θάλασσα του Κόλπου και στη συνέχεια στηρίχθηκε απ' τη Δύση λόγω των πλούσιων πετρελαϊκών αποθεμάτων του υπεδάφους και της στρατηγικής της Δύσης της πάση Ουσία αποτροπής της συγκεντροποίησης της παραγωγής πετρελαίου στα χέρια μιας δύο χωρών, ώστε να ελέγχονται οι τιμές και η ροή προς τη Δύση.

Η αγγλική αποικιοκρατία έβαλε πόδι στο Κουβέιτ το 1899, προσφέροντας προστασία σε ορισμένους φύλαρχους της περιοχής, με αντάλλαγμα την αποκλειστικότητα της χρησιμοποίησης του εδάφους του από τα στρατεύματα της. Μετά την πτώση της Οθωμανικής αυτοκρατορίας το Κουβέιτ έγινε αγγλική αποικία με την μορφή προτεκτοράτου, μέχρι το 1961, οπότε του παραχωρήθηκε η τυπική ανεξαρτησία με τη μορφή μοναρχίας με επικεφαλής τους εμίρηδες που τοποθέτησαν οι Δυτικές μεγάλες Δυνάμεις. Το Ιράκ αμφισβήτησε εξ αρχής τη νομιμότητα της δημιουργίας και ύπαρξης του τεχνητού αυτού κράτους πούταν πρώην επαρχία του, διεκδικώντας είτε ολόκληρο είτε τμήμα του εδάφους του.

Έτσι αμέσως μετά τη δημιουργία του το 1961, το Ιράκ επί Κασέμ επιχείρησε να εισβάλει στρατιωτικά και να το καταλάβει, πράγμα που απετράπη λόγω της αποστολής ισχυρών αγγλικών στρατιωτικών δυνάμεων στο Κουβέιτ. Από τότε δεν σταμάτησε να διεκδικεί αυτά τα εδάφη, ζητώντας διαπραγματεύσεις με τους εμίρηδες, οι οποίοι έχοντας πίσω τους τη Δύση, τις αρνούνταν κατηγορηματικά. Ακόμη και πρόσφατα στη διάρκεια του Περσο-Ιρακινού πολέμου κι ενώ το Κουβέιτ χρηματοδοτούσε το χαϊδεμένο παιδί της Δύσης τότε Ιράκ ενάντια στο «χασάπη» Χομεϊνί, το Ιράκ δημοσίευσε χάρτες που παρουσιάζουν την περιοχή του Κουβέιτ με διαφορετικά σύνορα από τα υπάρχοντα.

Αν λοιπόν η στρατιωτική εισβολή μιας χώρας σε μια άλλη και η κατοχή της είναι καταδικαστέα, και σαν τέτια η εισβολή του Ιράκ στο Κουβέιτ είναι καταδικαστέα, εξίσου καταδικαστέα είναι η ύπαρξη τεχνητών κρατιδίων, κατάλοιπων της αγγλικής αποικιοκρατίας, χωρίς κανένα ιστορικό, πολιτιστικό, γεωγραφικό υπόβαθρο σαν αυτό του Κουβέιτ και ορισμένων άλλων. Κρατίδια στα οποία οι Δυτικοί έχουν τοποθετήσει επικεφαλής τους εμίρηδες, σείχηδες και βασιλιάδες οι οποίοι παρέμειναν, ενάντια στη θέληση των ντόπιων πληθυσμών, κατασφάζοντας τους όταν εξεγέρθηκαν, με τη βοήθεια στρατιωτικών δυνάμεων που τους πρόσφεραν οι παλιοί αποικιοκράτες. Κρατίδια, δυτικές σφήνες μέσα στον αραβικό χώρο, πέμπτη φάλαγγα της Δύσης.

Είναι καταδικαστέα η τεχνητή δημιουργία κρατιδίων σαν το Κουβέιτ, όπου σε μια έκταση μικρότερη απ' την Πελοπόννησο, μια χούφτα στυγεροί εμίρηδες έχουν

επενδύσει τα 220 δισεκατομμύρια δολάρια εισοδήματα απ' το πετρέλαιο στη Δύση, αρνούμενοι να επενδύσουν έστω ένα μικρό ποσό στις άλλες πολυπληθείς φτωχές Αραβικές χώρες κι ενώ αυτές έχουν εξωτερικό χρέος 208 δισεκατομμύρια δολάρια.

Είναι καταδικαστέα η ύπαρξη κρατιδίων πούχουν δημιουργηθεί από τη Δύση για να οργανώνεται και να διαιωνίζεται μέσω των πρακτόρων τους εμίρηδων, σείχηδων, βασιλιάδων η λεηλασία του πλούτου των Αραβικών χωρών και να διαιωνίζεται έτσι η υπανάπτυξη τους.

Συσκοτίζεται η καθοριστική σημασία πούχει όχι για τη Δύση γενικά, αλλά για μια συγκεκριμένη μορφή ανάπτυξης της, ο έλεγχος των τιμών πετρελαίου με την προβολή της ασήμαντης παραγωγής πετρελαίου, ότι η συνολική παραγωγή Ιράκ συν Κουβέιτ καθιστά το Ιράκ τέταρτο παγκόσμιο παραγωγό και δεύτερο εξαγωγέα αργού. Ότι σε 15 χρόνια θάχουν παραγωγή της τάξης των 20% της παγκόσμιας παραγωγής, θα κατέχουν το ένα τέταρτο των παγκόσμιων αποθεμάτων ενώ τα άλλα 60% θα ανήκουν στα υπόλοιπα κράτη του Κόλπου. Ότι στα επόμενα 15 χρόνια η περιοχή του Κόλπου θα διαθέτει πιθανότατα τα 85% των παγκόσμιων αποθεμάτων, και άρα ότι έχει στρατηγική σημασία ο ασφυκτικός πολιτικός και στρατιωτικός έλεγχος της περιοχής. Ότι παράλληλα, στην ίδια περίοδο τα αποθέματα τόσο της Αγγλίας όσο και των ΗΠΑ (εκτός της Αλάσκας) θάχουν εξαντληθεί. Ότι οι ΗΠΑ ενώ το 72 εισήγαγαν μόνο το 13,2% της πετρελαϊκής κατανάλωσης τους σήμερα εισάγουν το 50%. Ότι οι ΗΠΑ με 4,8% του παγκόσμιου πληθυσμού καταναλώνουν το 25% της παγκόσμιας πετρελαϊκής κατανάλωσης. Ότι απ' αυτό τα δύο τρίτα καταναλώνονται από τους ιδιώτες, έναντι της αστείας τιμής του 0.35 δολαρίου το λίτρο η βενζίνη το 90 — ακόμη φτηνότερα κι απ' την Ελλάδα — κι ενώ στην Ευρώπη η τιμή κυμαίνεται από 1 δολάριο μέχρι 1,3. Ότι σύμφωνα με τον πρώην πρόεδρο των ΗΠΑ Κάρτερ η αύξηση της τιμής του βαρελιού κατά 1 δολάριο επιδεινώνει το ετήσιο εμπορικό έλλειμμα των ΗΠΑ κατά 3 δισεκατομμύρια δολάρια και περιορίζει το εμπορικό πλεόνασμα της Ιαπωνίας κατά 1,3 δισεκατομμύρια δολάρια.

Αποσιωπάται το γεγονός ότι μια σημαντική αύξηση της τιμής του πετρελαίου θάχει σαν συνέπεια όχι μόνον τον πληθωρισμό, την αύξηση των ελλειμμάτων και την ύφεση στη Δύση αλλά και τη δραστική μείωση της κατανάλωσης με σημαντικές κοινωνικές επιπτώσεις και την αναγκαστική στροφή σε άλλες μορφές ενέργειας και άρα οικολογική πολιτική.

Ότι γι' αυτό οι Δυτικές χώρες με πρώτες τις ΗΠΑ αρνήθηκαν πάντα και κατηγορηματικά να ικανοποιήσουν το αίτημα των παραγωγών χωρών για τιμαριθμική αναπροσαρμογή της τιμής του πετρελαίου ανάλογα με το ρυθμό ανόδου των τιμών των δυτικών βιομηχανικών προϊόντων. Ότι οι ΗΠΑ κατόρθωσαν μέσω των ατζέντηδων τους, εμίρηδες του Κουβέιτ, των Ενωμένων Αραβικών Εμιράτων και της Σαουδικής Αραβίας, να ρίξουν τις τιμές του πετρελαίου το 86 σε επίπεδα της δεκαετίας του 60 (σε πραγματικές τιμές σχετικά με τις τιμές των δυτικών προϊόντων) εκμηδενίζοντας ολοκληρωτικά τις συνέπειες του τετραπλασιασμού της τιμής του το 73 και το διπλασιασμό του 79. Αποσιωπάται το γεγονός ότι με τις τιμές που ίσχυαν τον Αύγουστο του 90, εκτός από τις πετρομοναρχίες (6 κρατίδια του Κόλπου συν τη Σαουδική Αραβία) καμιά άλλη πολυπληθής αραβική χώρα δεν μπορεί ν' αντέξει το δυσβάσταχτο βάρος της εξυπηρέτησης του εξωτερικού χρέους αλλα ούτε καν να λύσει το ζήτημα της διατροφής του λαού της.

Αυτό ισχύει βέβαια και για το Ιράκ που αντιμετωπίζει ένα εξωτερικό χρέος 70 δισεκατομμυρίων δολαρίων, από τα οποία οφείλει τα 40 σε πετρομοναρχίες του Κόλπου. Η ενέργεια λοιπόν του Σαντάμ στο οικονομικό επίπεδο είναι μια βίαιη ρήξη των οικονομικών σχέσεων εκμετάλλευσης και υποδούλωσης του Ιράκ στη Δύση μέσω των τεχνητών κρατιδίων του Κόλπου και του ελέγχου των τιμών του

πετρελαίου απ' αυτά για λογαριασμό της Δύσης. Είναι μια απόπειρα μιας χώρας του Τρίτου Κόσμου να βγει από το φαύλο κύκλο της υπανάπτυξης με τη βίαιη ρήξη των σχέσεων διαιώνισης της εκμετάλλευσης και λεηλασίας της από τη Δύση. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Σαντάμ υποστηρίζεται σήμερα όχι μόνο απ' τις μάζες των Αραβικών χωρών ή των μουσουλμάνων όπως προπαγανδίζει η Δύση, αλλά από τα εκατομμύρια απλών ανθρώπων από τις μάζες ολόκληρου του Τρίτου Κόσμου.

Το ζήτημα λοιπόν δεν είναι η οποιαδήποτε πολιτικο-ιδεολογική διαφωνία με το καθεστώς Σαντάμ, ότι το Ιράκ είναι δικτατορία, αφού όλα τα Αραβικά κράτη είναι δικτατορίες κι ακόμη το σημερινό καθεστώς στη Δύση είναι κοινοβουλευτικός φασισμός. (Μην ξεχνάμε ότι όλοι οι Σκουντ του Σαντάμ μέχρι στιγμής ενάντια στο Ισραήλ προκάλεσαν λιγότερα θύματα από την πρόσφατη κρατική και παρακρατική βίαιη καταστολή στη χώρα μας). Το πρόβλημα δεν είναι η παραβίαση του διεθνούς νόμου απ' το Ιράκ με την εισβολή και κατοχή του τεχνητού κατάλοιπου της αγγλικής αποικιοκρατίας Κουβέιτ, αφού όλες οι μεγάλες Δυτικές χώρες με πρώτη και καλύτερη τις ΗΠΑ είχαν επανειλημμένα ανάλογη πρακτική τα τελευταία χρόνια ποδοπατώντας αδιάστακτα τη διεθνή νομιμότητα χωρίς ποτέ η Δύση να υιοθετήσει οποιεσδήποτε κυρώσεις ενάντια στις χώρες-θύτες, χωρίς να εκστρατεύσει με τα όπλα της εναντίον τους. Το ζήτημα δεν είναι η επεκτατικότητα του Ιράκ, αφού αν υπάρχει μια χώρα επεκτατική και απειλητική για τους γείτονες της στο χώρο αυτό είναι το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ που έχει καταλάβει μια σειρά από εδάφη τα τελευταία χρόνια, αρνείται μια πατρίδα στους Παλαιστίνιους και απειλεί τους πάντες με την τεράστια στρατιωτική του μηχανή και τις 113 πυρηνικές κεφαλές του.

Το ζήτημα είναι ότι η πλούσια Δύση καταστρέφει ολοκληρωτικά μια χώρα του Τρίτου Κόσμου, δολοφονεί δεκάδες χιλιάδες απ' τον άμαχο πληθυσμό της, επειδή τόλμησε ν' αντισταθεί, να επί-χειρήσει να σπάσει τα οικονομικά δεσμά λεηλασίας και υποδούλωσης της. Το κύριο και πρωταρχικό ζήτημα είναι ότι ο πόλεμος και η καταστροφή του Ιράκ γίνονται για να διαιωνιστεί μια παγκόσμια κατάσταση όπου το ένα τέταρτο του πληθυσμού της γης καταναλώνει το 80% του παγκόσμιου εισοδήματος (εκ του οποίου μια ασήμαντη μειοψηφία ζει μέσα στη χλιδή) ενώ τα τρία τέταρτα του καταναλώνουν το υπόλοιπο 20% η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων ζει μέσα στην πείνα, τις αρρώστιες, την εξαθλίωση. Ο πόλεμος είναι αυτός της πλούσιας, ευημερούσας και αλαζονικής Δύσης ενάντια στους καταφρονεμένους του Τρίτου Κόσμου, για τη διαιώνιση της ανισότητας, της εκμετάλλευσης και της λεηλασίας του Τρίτου Κόσμου.

Όσον αφορά την καθαρά στρατιωτική πλευρά της επίθεσης των Δυτικών, τα ΜΜΕ δύσκολα μπορούν να κρύψουν πια, με τα διάφορα παραμύθια τους περί «χειρουργικών επεμβάσεων» και «έξυπνων πυραύλων» αυτό που συνειδητοποιούν κάθε μέρα όλο και περισσότεροι. Οι πρωτοφανείς μαζικοί αεροπορικοί βομβαρδισμοί, που έφτασαν στις 20.000 εξόδους σε 10 μέρες, δεν μπορούν πια να κρύψουν ότι οι στόχοι δεν είναι αποκλειστικά στρατιωτικοί. Ότι οι στόχοι είναι εξίσου μη στρατιωτικοί κι έχουν για σκοπό να καταστρέψουν ολοκληρωτικά το Ιράκ, αδιαφορώντας ακόμη και για τα προαιώνια ιστορικά μνημεία, οδηγώντας σε πλήρη αποδιοργάνωση την οικονομία του και το λαό του στην πλήρη απόγνωση.

Έχουμε μια δυτική πολεμική στρατηγική που προσπαθεί να αποφύγει τις μάχες, προσπαθεί να κερδίσει τον πόλεμο μέσω του άμαχου πληθυσμού. Με τους μαζικούς βομβαρδισμούς, την τρομοκρατία κι εκφοβισμό των αμάχων, τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες που προκαλούν, την πείνα λόγω εμπάργκο και αποδιοργάνωσης της οικονομίας, των επιδημιών λόγω καταστροφής χημικών, βιολογικών εργοστασίων και έλλειψης φαρμάκων, τη δυσκολία διατροφής των παιδιών, της έλλειψης ηλεκτρικού ρεύματος, της καταστροφής του δικτύου

υδροδότησης και αποχέτευσης, προσπαθούν να συντρίψουν τον άμαχο πληθυσμό και μέσω αυτού να οδηγήσουν το καθεστώς Σαντάμ σε συνθηκολόγηση. Οι δυτικές δημοκρατίες έβαλαν τα γυαλιά στο Χίτλερ που, παρ' ότι υπήρξε ο πρώτος διδάξας, δεν τόλμησε ποτέ μαζικούς βομβαρδισμούς τόσο συστηματικά και σε τέτια έκταση. Με τη χρησιμοποίηση λοιπόν της ένοπλης βίας σε μια απίθανη και πρωτοφανή στην ιστορία κλίμακα ενάντια σ' έναν λαό και σ' έναν άμαχο πληθυσμό έχουμε μια καθαρά ναζιστική πρακτική της Δύσης.

Οι μαζικοί τέλος βομβαρδισμοί μιας χώρας που διαθέτει μια σειρά από πάσης φύσης χημικά εργοστάσια και πετρελαιοπηγές, ήταν σχεδόν σίγουρο ότι θα συνεπάγονταν κάποια οικολογική καταστροφή στην περιοχή.

Ένας τέτιος λοιπόν πόλεμος εφ' όσον είναι χρησιμοποίηση της ένοπλης βίας σε τεράστια κλίμακα για την καταπάτηση των δικαιωμάτων ενός λαού του Τρίτου Κόσμου, για να ελέγξει τον πλούτο του όπως του αρέσει, συνιστά καταρράκωση κάθε αρχής, κάθε ιδεώδους της Δυτικής δημοκρατίας. Κατακουρελιάζει τις αρχές της ισότητας, της αδελφότητας, της ελευθερίας, των στοιχειωδών δικαιωμάτων του ανθρώπου του Τρίτου Κόσμου. Κατακουρελιάζει ακόμη τις αρχές της αλληλεγγύης, της δικαιοσύνης, τις αρχές του Σοσιαλισμού ο οποίος σήμερα στην Ευρώπη — εκτός από ορισμένες φωτεινές εξαιρέσεις — δεν έχει ούτε το κουράγιο να πει την αλήθεια, να ονομάσει τον πόλεμο με το πραγματικό του όνομα. Και δεν είναι τυχαίο ότι αυτός ο Σοσιαλισμός βρίσκεται σε βαθιά κρίση, είναι ουσιαστικά ανύπαρκτος.

Όσον αφορά τη στάση της ελληνικής κυβέρνησης νομίζουμε ότι συνιστά το αποκορύφωμα της γελοιότητας και του γραικυλισμού. Ενώ η Ελλάδα δεν μπορεί να απελευθερώσει την Κύπρο, όπου 17 χρόνια μετά την τουρκική εισβολή η κατοχή συνεχίζεται, πηγαίνει, λέει, να ελευθερώσει το Κουβέιτ (!). Δηλώνει, μέσω υπουργών, ότι είναι έτοιμη να υπερασπίσει τα σύνορα της Τουρκίας που κατέχει το ένα τρίτο της Κύπρου και επιβουλεύεται το Αιγαίο, βάζοντας έτσι συνειδητά τα συμφέροντα της Τουρκίας πάνω απ' αυτά της χώρας. Νομίζουμε ότι οι νεοδημοκράτες υπουργοί της κυβέρνησης ξεπερνάνε σε προδοσία, εθνική μειοδοσία και γραικυλι-σμό απέναντι στη Δύση, ακόμη κι αυτούς τους σείχηδες των εμιράτων. Τέλος μας διασκέδασε αρκούντως η γλοιώδης στάση ορισμένων «αριστερών» που δίκην λιγούρη επαρχιώτη προτείνουν σημαντικότερη συμμετοχή της Ελλάδας στην επιδρομή για να μη χάσει, λέει το πλιάτσικο.

Οι ΗΠΑ και το Ισραήλ που αποφάσισαν τον πόλεμο στον Κόλπο, γνωρίζουν καλά ότι οι πραγματικές αιτίες του είναι οι σχέσεις ανισότητας και εκμετάλλευσης Βορρά-Νότου. Γνωρίζουν κατά συνέπεια ότι όσο υπάρχουν και διαιωνίζονται αυτές οι σχέσεις

θα υπάρχουν οι αιτίες για τη δημιουργία εστιών τοπικών πολεμικών συγκρούσεων στον Τρίτο Κόσμο όπως αυτό έγινε σ' όλη τη μεταπολεμική περίοδο. Κατά συνέπεια, ιδιαίτερα σήμερα όπου η κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης και της ΕΣΣΔ έχει αφήσει ελεύθερο το έδαφος στην αμερικάνικη κυριαρχία, υπάρχει η αναγκαιότητα να γίνει ένας επίσημος επαναπροσδιορισμός της ηγεμονίας της και αναγνώρισης της ηγεμονίας αυτής από όλους, η αναγκαιότητα να δοθεί ένα μήνυμα στις χώρες του Τρίτου Κόσμου.

Η στρατηγική λοιπόν επίθεση αυτή είναι και μια αυστηρή προειδοποίηση σε όλες τις χώρες του Τρίτου Κόσμου, ένα έμπρακτο μάθημα για το τι περιμένει οποιονδήποτε τολμήσει να αμφισβητήσει μελλοντικά τις οικονομικές σχέσεις εκμετάλλευσης και λεηλασίας που θα επιβάλουν οι ΗΠΑ και ο Βορράς στο Νότο.

Απέναντι λοιπόν σε μια τέτια βάρβαρη δυτική επιδρομή ενάντια σε μια χώρα του Τρίτου Κόσμου όχι ο οποιοσδήποτε αγωνιστής, όχι ο οποιοσδήποτε επαναστάτης,

αλλά απλά ο οποιοσδήποτε άνθρωπος — εφ' όσον η λέξη δεν έχει χάσει κάθε σημασία— δεν μπορεί παρά νάναι ριζικά και ολοκληρωτικά αντίθετος και να κάνει ό,τι είναι δυνατόν για να εκφράσει την αντίθεση και τον αποτροπιασμό του.

Έτσι και εμείς χτυπήσαμε την Πέμπτη 24 Γενάρη με τέσσερες βόμβες στην αμερικάνικη τράπεζα Σίτι Μπανκ στο Χαλάνδρι, την αγγλική Μπέρκλεϊς στο Μαρούσι, στο γραφείο του Γάλλου στρατιωτικού ακολούθου στο Μετς και στην αμερικάνικη Σίτι Μπανκ στην Αγία Παρασκευή που όμως δεν έσκασε.

Ακόμη χτυπήσαμε την Κυριακή το βράδυ με ρουκέτα μπαζούκας των 3,5 ιντσών την Αμερικαν Εξπρές στην Πανεπιστημίου και τη Δευτέρα βράδυ τα γραφεία της αγγλικής εταιρείας πετρελαιοειδών BP στο Χαλάνδρι.

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH Αθήνα 29-1-91

[Επεξεργασία] 1991-03-12 Λοχίας Στιούαρτ

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 12-3-91

ΧΤΕΣ ΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ, ΣΗΜΕΡΑ ΤΟ ΙΡΑΚ, ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ

Τα τελευταία γεγονότα στον πόλεμο του Περσικού Κόλπου, η αποδοχή από το Ιράκ του σοβιετικού ειρηνευτικού σχεδίου για άνευ όρων αποχώρηση από το Κουβέιτ και η απόρριψή του από τις ΗΠΑ και τους Δυτικούς, η εξαπόλυση της χερσαίας επίθεσης, η έναρξη της αποχώρησης του Ιράκ με συνεχιζόμενη τη δυτική επίθεση, η εισβολή και στρατιωτική κατοχή του νότιου Ιράκ παρά τις αντίθετες δηλώσεις των Δυτικών ότι δεν πρόκειται να μπουν στο έδαφος του, διέλυσαν και την παραμικρή αμφιβολία για τα πραγματικά αίτια και τους στόχους του πολέμου. Επιβεβαίωσαν την άποψη μας, ότι αυτά δεν ήταν ο σεβασμός της διεθνούς νομιμότητας, αλλά η επιβολή μιας αμερικανοκρατούμενης «νέας τάξης πραγμάτων» στην περιοχή με την εγκαθίδρυση νέων κομπραδόρικων καθεστώτων, ερήμην των λαών, για τον ασφαλή έλεγχο της ροής του πετρελαίου και την παράλληλη «επίλυση» των μόνιμων προβλημάτων που έχει δημιουργήσει η επεκτατικότητα του ρατσιστικού κράτους του Ισραήλ.

Ότι αυτή η «λύση» που επιλέχθηκε σήμερα λόγω της μοναδικής ευκαιρίας που έδινε στις ΗΠΑ η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, προϋπόθετε την πλήρη καταστροφή της στρατιωτικής μηχανής του Ιράκ που ήταν το μόνο υπολογίσιμο εμπόδιο στην περιοχή.

Ότι πρόκειται για έναν κλασικό ιμπεριαλιστικό και νεοαποικιακό πόλεμο, όπου η πλούσια και αλαζονική Δύση, με πρόσχημα την απελευθέρωση του Κουβέιτ, επιδόθηκε επί ένα μήνα με ιδιαίτερο ζήλο στην ολοκληρωτική καταστροφή της οικονομίας μιας φτωχής χώρας του Τρίτου Κόσμου και στη γενοκτονία του λαού της. Δίνοντας παράλληλα ένα φρικιαστικό μάθημα-προειδοποίηση σε όλες τις χώρες του Νότου, που θα αποπειρώνταν μελλοντικά να μην σκύψουν το κεφάλι. Για έναν πόλεμο-γενοκτονία με στόχο τη διαιώνιση των σχέσεων εκμετάλλευσης και υποδούλωσης του Τρίτου Κόσμου, του καθεστώτος των φτηνών πρώτων υλών και εργατικών χεριών, που τροφοδοτούν το διαρκώς αυξανόμενο χάσμα Βορρά-Νότου.

Μ' αυτόν τον πόλεμο-γενοκτονία κατέρρευσε ολόκληρο το ιδεολογικό οικοδόμημα της αστικής δημοκρατίας, ολόκληρο το θεωρητικό υπόβαθρο των δικαιωμάτων του

ανθρώπου. Αυτός θεμελιώθηκε στο γνωστό ναζιστικό δόγμα του «ζωτικού χώρου» που στη σημερινή ιστορική περίοδο έχει μετονομαστεί σε «ζωτικά στρατηγικά συμφέροντα». Σύμφωνα λοιπόν μ' αυτό, και όπως ομολόγησαν με αφοπλιστική και συνάμα κυνική ειλικρίνεια οι επιφανέστεροι θεωρητικοί του, αφήνοντας κατά μέρος τις ηχηρές φράσεις περί διεθνούς νομιμότητας, οι ΗΠΑ και η Δύση «δεν είναι δυνατόν ν' αφήσουν τον έλεγχο του 40% (!) των πετρελαίων στα χέρια του Σαντάμ». Έχουν λοιπόν το αναφαίρετο δικαίωμα στη στρατιωτική επέμβαση και στη σφαγή.

Αν βέβαια έτσι κουρελιάζονται με μιας τα δικαιώματα των λαών του Τρίτου Κόσμου απ' το κύριο δικαίωμα στην εθνική κυριαρχία των πλουτοπαραγωγικών πηγών του, μέχρι όλα τα άλλα δικαιώματα, ακόμη κι αυτό στη ζωή για τους 130.000 σφαγμένους, η αντίφαση είναι απλώς επιφανειακή για τους θιασώτες του δόγματος. Γιατί κεντρική καθοδηγητική ιδέα του είναι η εξής: η σημερινή επιστημονική και τεχνική ανωτερότητα και υπεροχή της Δύσης θεμελιώνει την ανωτερότητα του αμερικάνου και δυτικού ανθρώπου πάνω στον τριτοκοσμικό.

Του δίνει το δικαίωμα στη στρατιωτική επέμβαση και τη γενοκτονία λαών, ακόμη κι αν αυτοί στο παρελθόν δημιούργησαν λαμπρούς πολιτισμούς. Δίνει το δικαίωμα στη Δύση να επιβάλει παντού δια πυρός και σιδήρου τους θεσμούς της και το μονοδιάστατο άνθρωπο της, να εμποδίσει τη δημιουργία οποιουδήποτε διαφορετικού μοντέλου κοινωνίας προς δόξα του πολιτιστικού πλουραλισμού και της συνύπαρξης.

Μπορεί λοιπόν να ισοπεδώθηκε μια χώρα, να εξολοθρευθήκαν 130.000 άνθρωποι, αυτοί όμως δεν ήταν Δυτικοί. Ήταν Άραβες, Ιρακινοί, μωαμεθανοί. Τα δικαιώματα λοιπόν δεν είναι του «ανθρώπου» αλλά των Δυτικών ακόμη κι αν είναι κατοικίδια. Καλύτερα σκύλος στη Δύση παρά άνθρωπος του Τρίτου Κόσμου. Αυτό λέγεται θρίαμβος των δυτικών πανανθρώπινων οικουμενικών αξιών μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού.

Η ανιστόρητη, απολίτιστη, στενόμυαλη και ρατσιστική αυτή θεωρία υπήρχε βέβαια πάντα στη Δύση, από τον περασμένο κιόλας αιώνα, αν και περιορίζονταν σε ορισμένους κύκλους της πρώην αριστοκρατίας και της άκρας δεξιάς. Σήμερα όμως έχει γίνει η κυρίαρχη άποψη στη Δύση, σιωπηρά αποδεκτή από τη μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού ακόμη κι από τμήματα της αριστεράς. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο γεγονός ότι ο παραδοσιακός δυτικός αντισημιτισμός έχει σήμερα αντικατασταθεί σ' όλες τις μεγάλες Δυτικές χώρες, απ' τον αντιαραβικό-αντισλαμικό ρατσισμό, που κάνει θραύση σήμερα στο επίπεδο των ηθών, των προκαταλήψεων και της καθημερινής συμπεριφοράς των μαζών. Δεν είναι τυχαίο ότι δεν δημιουργήθηκε κανένα ισχυρό μαζικό κίνημα ενάντια στη γενοκτονία —πέρα από μικρές μειοψηφίες— κι ότι σύμφωνα με τα γκάλοπ, συντριπτικές πλειοψηφίες την επιδοκίμασαν.

Παράλληλα η περιβόητη ανεκτικότητα της αστικής δημοκρατίας εξαφανίζεται και αντικαθίσταται από τη λογοκρισία, τη μισαλλοδοξία και το φανατισμό. Παρατηρούμε όχι μόνο τις χουντικού τύπου απαγορεύσεις τραγουδιών των Μπητλς, την απουσία οποιουδήποτε διαλόγου σε βάθος για το τόσο σημαντικό ζήτημα της αναγκαιότητας του πολέμου αλλά και τη βιαιότητα της εκστρατείας ενάντια σε προσωπικότητες — ακόμη και δεξιούς πρώην υπουργούς— που χαρακτηρίζονται συλήβδην «σανταμικοί» επειδή τάχθηκαν κατά του πολέμου-γενοκτονίας, ακόμη κι αν τόκαναν απ' τη σκοπιά της καλύτερης μακρόχρονα εξυπηρέτησης των συμφερόντων της Δύσης. Όποιος είναι ενάντια στη γενοκτονία του λαού του Ιράκ είναι «σανταμικός».

Παρ' ότι θα μπορούσαν να γραφτούν βιβλία ολόκληρα για την πρακτική και την αναξιοπιστία των δυτικών ΜΜΕ σ' όλη τη διάρκεια της κρίσης και του πολέμου, δύο και μόνο σημεία δείχνουν ότι στις κρίσιμες στιγμές είπαν ψέματα, παραπλάνησαν και ποδηγέτησαν τη δυτική κοινή γνώμη. Πώς άλλωστε θα μπορούσε να γίνει αλλιώς

όταν π.χ. το αμερικάνικο τηλεοπτικό δίκτυο NBC ανήκει στη Τζένεραλ Ελέκτρικ που είναι απ' τους κύριους προμηθευτές όπλων του αμερικάνικου Πενταγώνου.

Το πρώτο σημείο είναι η δήθεν συμπεριφορά του Σαντάμ μέχρι την ημερομηνία-όριο της 15ης Γενάρη. Σ' όλη αυτήν την κρίσιμη περίοδο προετοιμασίας του πολέμου, μας είπαν ότι ο Σαντάμ ήταν αδιάλακτος κι ότι αρνιόταν να συζητήσει κάθε πρόταση της Δύσης για την αποχώρηση απ' το Κουβέιτ και την αποφυγή του πολέμου. Κατά τη διάρκεια όμως των βομβαρδισμών της Βαγδάτης το Ιράκ αποκάλυψε, δημοσιεύοντας τα πρακτικά των συζητήσεων Κουεγιάρ-Σαντάμ, ότι ήταν πρόθυμο ν' αποχωρήσει απ' το Κουβέιτ με την προϋπόθεση να γίνουν διαπραγματεύσεις για τις νόμιμες εδαφικές διεκδικήσεις που είχε. Δεν ήταν λοιπόν ο Σαντάμ αλλά οι ΗΠΑ και η Δύση που τον είχαν προαποφασίσει. Αυτό βέβαια αποσιωπήθηκε με ιδιαίτερη φροντίδα απ' τα δυτικά ΜΜΕ, γιατί αν γινόταν γνωστό δεν θα μπορούσε να εξασφαλιστεί η συναίνεση για την επίθεση και την ισοπέδωση του Ιράκ.

Το δεύτερο, είναι στην περίοδο μετά την 21η Φλεβάρη όταν το Ιράκ αποδέχτηκε το σοβιετικό ειρηνευτικό σχέδιο, για πλήρη αποχώρηση άνευ όρων απ' το Κουβέιτ και οι ΗΠΑ απάντησαν με το τηλεσίγραφο-θέατρο που έδινε δήθεν διορία 24 ωρών στο Ιράκ για να αποχωρήσει.

Και εδώ τα δυτικά ΜΜΕ παραπλάνησαν τον κόσμο αποκρύβοντας ότι οι ΗΠΑ εμπόδισαν την αποχώρηση, αφού στη διάρκεια ακριβώς της δήθεν προθεσμίας είχαν δυναμώσει τους βομβαρδισμούς τόσο στο Κουβέιτ όσο και στο Ιράκ. Απόκρυψαν το γεγονός ότι το Ιράκ δεν μπορούσε να αποχωρήσει κάτω από τη βροχή των αμερικάνικων βομβών, ναπάλμ και FAE που δέχονταν οι δυνάμεις του και συνεπώς ότι το τηλεσίγραφο ήταν σκέτο θέατρο.

Αποκοιμίζοντας έτσι την παγκόσμια κοινή γνώμη, επέτρεψαν την εξαπόλυση της χερσαίας επίθεσης και την εκατόμβη στο δρόμο Κουβέιτ-Βασόρας, την εισβολή και κατοχή εδαφών του Ιράκ, που ήταν απαραίτητες για την προσπάθεια ανατροπής του μπασθικού καθεστώτος.

Σ' αυτές τις κρίσιμες λοιπόν στιγμές, τα δυτικά ΜΜΕ λειτούργησαν όχι σαν όργανα ελεύθερης πλουραλιστικής πληροφόρησης, υπεύθυνων πολιτών, αλλά σαν σκέτος προπαγανδιστικός μηχανισμός γκαιμπελικού τύπου, κλασικών δικτατοριών. Η σύγκριση άλλωστε με την πρακτική του ανάλογου μηχανισμού της δικτατορίας του Ιράκ και η διαπίστωση της απουσίας οποιασδήποτε ουσιαστικής διαφοράς το επιβεβαιώνει απόλυτα.

Η συγκεκριμένη στρατηγική που χρησιμοποιήθηκε στο Ιράκ ανοίγει ένα νέο λαμπρό κεφάλαιο στην τέχνη του πολέμου. Παρ' ότι στα πρώτα βήματα της αεροπορίας, οι βομβαρδισμοί από τον αέρα μη στρατιωτικών στόχων είχαν απαγορευτεί από το δίκαιο του πολέμου, αφού συνεπάγονταν θύματα στον άμαχο πληθυσμό, εν τούτοις χρησιμοποιήθηκαν στο Β Παγκόσμιο πόλεμο τόσο απ' τον Χίτλερ όσο και απ' τους Αγγλο-Αμερικάνους συμμάχους. Μεταπολεμικά χρησιμοποιήθηκαν μαζικά κυρίως στην Κορέα και στο Βιετνάμ απ' τους Αμερικανούς και στο Λίβανο απ' τους Ισραηλινούς σε ενέργειες που χαρακτηρίστηκαν σαν εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Ποτέ όμως δεν χρησιμοποιήθηκαν σε τέτια έκταση όσο στο Ιράκ, σαν κύριος άξονας μιας πολεμικής στρατηγικής. Σαν υλοποίηση μιας απλοϊκής και συνάμα φρικιαστικής ιδέας: Βομβαρδίζουμε απ' τον αέρα μια χώρα, με πάσης φύσης βόμβες, πυραύλους, ναπάλμ, βόμβες FAE (που αφαιρούν το οξυγόνο από μεγάλες περιοχές σκοτώνοντας οποιονδήποτε ζωντανό οργανισμό). Αδιαφορώντας για τις δεκάδες χιλιάδες θύματα όπως τόδειξαν μεταξύ άλλων τα 500 απανθρακωμένα γυναικόπαιδα του καταφύγιου της Βαγδάτης θύματα των αμερικάνων και οι 130 άμαχοι της αγοράς της Φαλούζα

θύματα των Άγγλων. Βομβαρδίζουμε για όσο χρονικό διάστημα χρειαστεί, μέχρι να καταστραφεί ολοσχερώς όλη η οικονομία, μέχρι να μη δουλεύει κανένα εργοστάσιο, ακόμη και τα εργοστάσια γάλακτος, μέχρι να παραλύσουν οι συγκοινωνίες και οι μεταφορές. Μέχρι να φτάσουμε στην κατάρρευση του αντίπαλου απ' την πείνα, τη δίψα, την αϋπνία (λόγω των βομβαρδισμών), τις ασθένειες, τις κακουχίες. Και τότε ξεκινάμε τη χερσαία επίθεση.

Βασιζόμενη στη διαγραφή με μια μονοκοντυλιά της κλασικής διάκρισης, στην οποία βασιζόνταν το «δίκαιο του πολέμου», στρατιωτικού-μη στρατιωτικού στόχου, μάχιμου εχθρού-άμαχου πληθυσμού, αυτή η στρατηγική αποτελεί το προτελευταίο βήμα, όντας η χρήση τακτικής πυρηνικής βόμβας, στην πορεία-επιστροφή της οικουμένης προς την κτηνώδη βαρβαρότητα, από ένα συγκεκριμένο κοινωνικό σύστημα που λέγεται καπιταλισμός.

Η ολοκληρωτική καταστροφή μιας φτωχής χώρας του Τρίτου Κόσμου για δεκαετίες και η γενοκτονία 130.000 Ιρακινών, οι περισσότεροι απ' τους οποίους είναι άμαχοι, συνιστούν ένα έγκλημα κατά της ανθρωπότητας που διέπραξαν οι κυβερνήσεις της Δύσης με επικεφαλής αυτήν των ΗΠΑ. Συνιστούν το θρίαμβο του δυτικού κοινοβουλευτικού ναζισμού. Μετά το Βιετνάμ όπου οι ΗΠΑ κατάστρεψαν ακόμη και οικολογικά μια φτωχή χώρα για 100 χρόνια κι εξολόθρεψαν 1 εκατομμύριο 400 χιλιάδες Βιετναμέζους, την Αλγερία όπου η «δημοκρατική» Γαλλία εξολόθρεψε σε πέντε χρόνια 1 εκατομμύριο Αλγερινούς σε συνολικό πληθυσμό 10 εκατομμυρίων, ήρθε το Ιράκ όπου οι δυτικοί ουμανιστές εξολόθρεψαν σε ένα μήνα 130.000 Ιρακινούς και κατέστρεψαν τη χώρα. Βιετνάμ, Αλγερία, Ιράκ είναι τα Άουσβιτς και τα Γκουλάγκ του δυτικού κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού, του κοινοβουλευτικού καπιταλισμού.

Αποφασίσαμε λοιπόν να χτυπήσουμε τον εγκληματικό μηχανισμό γενοκτονίας που λέγεται Αμερικάνικες ένοπλες Δυνάμεις, εκτελώντας έναν απ' τους μισθοφόρους επαγγελματίες φονιάδες της Βάσης του Ελληνικού. Όπως έχουμε δηλώσει και στο παρελθόν θα συνεχίσουμε να χτυπάμε αυτούς τους φονιάδες, είτε εργάζονται στις αμερικάνικες βάσεις στη χώρα μας είτε έχουν έρθει για διακοπές στα νησιά μας, μέχρις ότου αποχωρήσει ο τελευταίος Αμερικάνος μισθοφόρος απ' τη χώρα μας κι ο τελευταίος Τούρκος στρατιώτης απ' την Κύπρο.

Περιμένουμε με ενδιαφέρον και συντριβή τις γνωστές στερεότυπες ανακοινώσεις των διαφόρων φρόκαλων της πολιτικής, της δημοσιογραφίας και της αμερικανοδουλείας όπου δίκην αθώας περιστεράς, κατακεραυνώνουν με «αποτροπιασμό» την εγκληματική παραβίαση απ' τη 17N του δικαιώματος στη ζωή, ενώ δεν διέκριναν τέτια παραβίαση στη γενοκτονία επί ένα μήνα 130.000 Ιρακινών, σιωπώντας συνένοχα και παραμένοντας ασυγκίνητοι.

Αθήνα 12-3-91 Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Υ.Γ. 1) Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τις 5 βόμβες που τοποθετήσαμε τη Δευτέρα βράδυ σε ισάριθμα πούλμαν. Άνηκαν σε εταιρείες που παίζανε το ρόλο απεργοσπάστη παραβιάζοντας έτσι το δικαίωμα των εργαζομένων στην απεργία. Όλες οι εταιρείες στις οποίες ανήκαν αυτά που χτυπήθηκαν είχαν δρομολογήσει πούλμαν στη διάρκεια της απεργίας.

Υ.Γ. 2) Πέρασαν σχεδόν δύο μήνες από τότε που τα MAT χρησιμοποιώντας τα χημικά τους όπλα, δακρυγόνα και ασφυξιογόνα, κατάπνιξαν μια ειρηνική διαδήλωση προκαλώντας τον εμπρησμό του καταστήματος Κ. Μαρούση, το θάνατο 4 πολιτών και τον τραυματισμό δεκάδων άλλων, και το «δημοκρατικό» καθεστώς μας δεν έχει κινήσει το δαχτυλάκι του, για τη δίωξη και τιμωρία των υπευθύνων αυτού του εγκλήματος. Συνεπώς και σε συμφωνία με όσα έχουμε δηλώσει σε ανύποπτο χρόνο,

ότι για οποιαδήποτε μαζική χρήση δακρυγόνων και ασφυξιογόνων με θύματα αθώους, θα πληρώνουμε τους υπευθύνους με το ίδιο νόμισμα, για οτιδήποτε τους συμβεί θα είναι υπεύθυνοι οι ίδιοι και το «δημοκρατικό» καθεστώς τους.

[Επεξεργασία] 1991-06-04 Πεντελικόν

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 4-6-91

ΕΜΠΟΡΕ ΚΑΤΑΠΛΕΥΣΟΝ, ΕΞΕΛΟΥ, ΠΑΝΤΑ ΠΕΠΡΑΤΑΙ (Εμπορε έλα, εύγα, εδώ όλα πουλιούνται)

Η επιβολή από τα όργανα του Δυτικού κεφαλαίου, την ΕΟΚ, το ΔΝΤ, τις Δυτικές τράπεζες μιας άγριας οικονομικής πολιτικής καταλήστευσης του λαϊκού εισοδήματος, μιας βάνανυσης επίθεσης ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, η επιβολή σκληρών όρων για την παροχή του δανείου, οι συνεχείς αποστολές Δυτικών ελεγκτών για την άμεση παρακολούθηση της πορείας του προγράμματος λιτότητας, η ενδεχόμενη επιβολή νέων σκληρών μετρούν σε περίπτωση απόκλισης για να χορηγηθεί η δεύτερη δόση, ισοδυναμούν με ουσιαστική χρεωκοπία της χώρας, με σύγχρονο Διεθνή Οικονομικό Έλεγχο τύπου 1897, προσαρμοσμένο στις σημερινές, συνθήκες.

Όπως και τότε, ολόκληρη η σημερινή οικονομική πολιτική της κυβέρνησης, από τα έσοδα, τους φόρους (μονοπάγια τότε, νέες φορολογίες σήμερα και διαιώνιση του φορολογικού συστήματος της απάτης και της συστηματικής φοροδιαφυγής), τα τιμολόγια των ΔΕΚΟ, μέχρι τις δαπάνες, την εισοδηματική πολιτική, τις κοινωνικές ασφαλίσεις και τις συντάξεις, τις επενδύσεις στους κλάδους και με τη μορφή που αποδέχεται το Δυτικό κεφάλαιο, αποφασίζονται όχι από ελληνικά κέντρα αλλά από όργανα του Δυτικού κεφαλαίου. Αυτό συνιστά το τέλος της έστω περιορισμένης οικονομικής ανεξαρτησίας της χώρας.

Οι πραγματικοί στόχοι αυτού του προγράμματος δεν είναι ο περιορισμός των ελλειμμάτων, η σταθεροποίηση κι ακόμη λιγότερο η ανάπτυξη. Πίσω απ' τις ταμιακές ανάγκες, την αποκρατικοποίηση και την αναζήτηση εσόδων από τις πωλήσεις επιχειρήσεων του Δημοσίου κρύβεται ο πραγματικός στόχος. Η τελική φάση μιας πορείας πούχει αρχίσει τα τελευταία χρόνια και συνίσταται στην τελειωτική διάλυση των σημαντικότερων μονάδων και κλάδων της ελληνικής βιομηχανίας και το ξεπούλημα τους σε τιμές χαριστικές, απ' τους παλιούς απατεώνες ιδιοκτήτες και το κράτος σε ομίλους του Δυτικού κεφαλαίου. Αυτό γίνεται σήμερα με την τσιμεντοβιομηχανία, ορισμένες μονάδες της κλωστοϋφαντουργίας, τη Λάρκο και άλλες μεταλλευτικές επιχειρήσεις, την βιομηχανία όπλων και με ορισμένες άλλες μονάδες.

Μοχλός για την επιβολή αυτής της πολιτικής είναι το εξωτερικό χρέος ύψους περίπου 23 δισεκατομμυρίων δολλαρίων σε συνδυασμό με το έλλειμμα του εξωτερικού ισοζυγίου και την αναγκαιότητα εξωτερικού δανεισμού. Ταυτόχρονα όμως η χώρα μας διεκδικεί νόμιμα απ' το σημερινό Δ' Ράιχ Γερμανικό κράτος, πολεμικές αποζημιώσεις που σύμφωνα με τον καθηγητή Αγγελόπουλο ανέρχονται σε σημερινά 31 δισεκατομμύρια δολάρια, και την επιστροφή του αναγκαστικού «δανείου» των Ναζί ύψους 13 δισεκατομμυρίων δολλαρίων. Ας σημειώσουμε ότι το δίκαιο αυτό αίτημα δεν μπαίνει σε μια περίοδο όπου η γερμανική οικονομία είναι καταστραμμένη, όπως συνέβαινε με τις Γαλλικές επανορθώσεις της συνθήκης των Βερσαλλιών ή με τις σημερινές βάρβαρες απαιτήσεις των Δυτικών απ' το ολοκληρωτικά καταστραμμένο απ' αυτούς Ιράκ. Αλλά σε μια πλούσια

υπεραναπτυγμένη Γερμανία πούναι σήμερα μαζί με την Ιαπωνία, οι ισχυρότερες οικονομίες του κόσμου, με συνεχή συσσωρευμένα εξωτερικά πλεονάσματα. Που χρηματοδότησε πρόσφατα τον πόλεμο-γενοκτονία του Ιράκ με 6,5 δισεκατομμύρια δολλάρια, που χορηγεί δωρεάν βοήθεια 1,5 δισεκατομμύρια μάρκα στη δημοκρατική Τουρκία, που «χορηγεί βοήθειες» δεκάδων δισεκατομμυρίων μάρκων και εξαγοράζει επιχειρήσεις στην Ανατολική Ευρώπη και σε άλλες χώρες.

Δεν είναι λοιπόν για λόγους αντικειμενικής αδυναμίας που η Γερμανία αρνείται να καταβάλει τις επανορθώσεις.

Είναι ολοκάθαρο στον καθένα ότι αν το Γερμανικό κράτος πλήρωνε έστω και το ένα τέταρτο των πολεμικών επανορθώσεων και του «δανείου» η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας σε σχέση με το εξωτερικό χρέος και το εξωτερικό ισοζύγιο θα άλλαζε ριζικά, παρ' ότι σε σχέση με τα διαρθρωτικά προβλήματα της δεν θάλλαζε άμεσα. Η χώρα δεν θάχε άμεση ανάγκη του κοινοτικού δανείου και δεν θα πνίγονταν για έσοδα και συνεπώς τα όργανα του Δυτικού κεφαλαίου δεν θα μπορούσαν να επιβάλουν την πολιτική τους, του ξεπουλήματος της ελληνικής βιομηχανίας και της απόκτησης του άμεσου ελέγχου της. Η καταβολή σήμερα των επανορθώσεων καταστρέφει ολοκληρωτικά το όργανο υποδούλωσης της ελληνικής οικονομίας πούναι το εξωτερικό χρέος και γι' αυτό μέχρι το οριστικό ξεπούλημα της και την πλήρη μετατροπή της σε άμεσα ελεγχόμενη απ' τη Δύση οικονομία υπηρεσιών, δεν πρόκειται να καταβληθούν στην καλύτερη περίπτωση παρά μόνο πενταροδεκάρες σε μια χρονική περίοδο που θα κλιμακώνεται σε δεκαετία, για να μην επιτραπεί καμιά ουσιαστική ανακούφιση του ισοζυγίου.

Αφού λοιπόν πέρυσι η σημερινή κυβέρνηση των γραικύλων της ΝΔ, ουσιαστικά χάρισε στους Γάλλους της CEMENTS FRANCAIS, τα τσιμέντα Χάλυψ, ετοιμάζεται σήμερα να ξεπουλήσει σχεδόν όλη την τσιμεντοβιομηχανία παραχωρώντας χαριστικά τα Τσιμέντα Χαλκίδας και κυρίως την ισχυρότερη σε ευρωπαϊκό επίπεδο, κερδοφόρο ΑΓΕΤ. Το χτεσινό ξεπούλημα-χάρισμα της Λέβενμπρου στους Γερμανούς και της Ολύμπικ Κέτεριγκ σε Ολλανδούς, τη διάλυση της ΕΛΕΒΜΕ (που είχε αγοράσει κεφαλαιουχικό εξοπλισμό πριν 10 χρόνια που παραμένει ακόμη σε αποθήκες στην Αγγλία), θα ακολουθήσουν αυτά της Πειραιϊκής-Πατραϊκής και άλλων μονάδων της κλωστοϋφαντουργίας, της Λάρκο, του Σκαλιστήρη, ενώ συντελέστηκε αυτό της ΕΑΒ. Στην τελευταία περίπτωση ο γραικυλισμός της κυβέρνησης ξεπέρασε κάθε όριο. Αφού χάρισε στους αμερικανούς της Λόκχηντ 68 εκατομμύρια δολλάρια που διεκδικούσε η χώρα, με μια σειρά διαδικασίες εξευτελιστικές παρέδωσαν όλη τη διοίκηση της επιχείρησης στη Λόκχηντ, δίνοντας αστρονομικές απολαβές, προκαταβολές 5 εκατομμύρια δολλάρια σε σύνολο δεκατεσσάρων ανεξάρτητα αποτελέσματος. Σε μια επιχείρηση που λόγω της φύσης της έπρεπε να μείνει αποκλειστικά σε ελληνικά χέρια, αφού όσο βρίσκεται στα χέρια της Λόκχηντ καμιά αεράμυνα του ελληνικού εναέριου χώρου δεν θα μπορεί να υπάρξει απέναντι στον Τούρκικο επεκτατισμό.

Το σύνολο της αξίας των επιχειρήσεων που ξεπουλιούνται ανέρχεται σε 1,2 τρισεκατομμύρια δραχμές. Απ' αυτό η κυβέρνηση των γραικύλων φιλοδοξεί να εισπράξει το πολύ 250 δις. Η συνειδητή παράδοση λοιπόν ενός παραγωγικού δυναμικού αξίας περίπου ενός τρισεκατομμυρίου με χαριστικούς και εξευτελιστικούς όρους στο Δυτικό μεγάλο κεφάλαιο όχι μόνο αποτελεί τεράστιο σκάνδαλο, μπροστά στο οποίο ωχριά το σκάνδαλο Κοσκωτά, αλλά συνιστά το έγκλημα της εσχάτης προδοσίας. Κι αν υπήρχε σήμερα πολιτική αντιπολίτευση και τύπος θάχαν στηλιτεύσει με τη μεγαλύτερη ένταση αυτό το έγκλημα. Αν υπήρχε ανεξάρτητη κι όχι εξωνημένη δικαιοσύνη θάχε απαγγείλει κατηγορία και θάχε κάτσει στο σκαμνί τους υπευθύνους.

Υπεύθυνοι αυτού του εγκλήματος εσχάτης προδοσίας ενάντια στη χώρα είναι όσοι αποφάσισαν και υλοποίησαν το ξεπούλημα-χάρισμα της ελληνικής βιομηχανίας στο Δυτικό κεφάλαιο, δηλαδή ο Πατριάρχης της φαυλότητας Μητσοτάκης και οι ατζέντηδες των Δυτικών, υπουργοί Οικονομικών: Παλαιοκρασσας, αναπλη-ρωτής υπουργός Εθνικής Οικονομίας Ευθ. Χριστοπούλου, ο υπουργός Βιομηχανίας Σ. Δήμας, ο υφυπουργός Βιομηχανίας υπεύθυνος για τις προβληματικές Β. Ματζώρης και ο πρόεδρος του ΟΛΕ Γ. Γιαννόπουλος. Οι δύο τελευταίοι εκτός των άλλων έφτασαν στο σημείο να καταγγείλουν σύμβαση που έγινε το 90 απ' την ΕΛΙ-ΝΤΑ για εξαγωγές 250 χιλιάδων ηλεκτρικών συσκευών πούχε παραγγείλει η αγγλική εταιρεία NEI, για να την οδηγήσουν έτσι στη διάλυση.

Μεγάλες όμως πολιτικές ευθύνες έχουν και οι χρεωκοπημένες, ανυπόληπτες και αφερέγγυες ηγεσίες τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και του Συνασπισμού ΚΚΕ-ΕΑΡ, οι πουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες που παρακολουθούν με απάθεια το ξεπούλημα της Ελληνικής οικονομίας, χωρίς να ψελίζουν λέξη, χωρίς να το καταγγείλουν καλώντας τους εργαζομένους σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις εναντίον του.

Η σημερινή κατάσταση βαθιάς παρακμής της χώρας παρουσιάζει μεγάλες ομοιότητες —τηρουμένων των αναλογιών— με την κατάσταση των ελληνικών πόλεων στην περίοδο της Ρωμαιοκρατίας. Όπως και τότε η δημοκρατία ήταν γράμμα κενό αφού η νομοθετική και εκτελεστική εξουσία δεν υπήρχαν ουσιαστικά, έτσι και σήμερα ο κοινοβουλευτισμός είναι θέατρο αφού η οικονομική πολιτική της χώρας αποφασίζεται απ' την ΕΟΚ, το ΔΝΤ, τις Δυτικές τράπεζες και όχι από τον ελληνικό λαό. Όπως και τότε μέσα από μια ψευτοανεξαρτησία οι Ρωμαίοι καθόριζαν τους προστατευόμενους «πελάτες», τους ντόπιους τοποτηρητές τους, τους πολιτικούς, τους δικαστές, τους ανωτέρους αξιωματικούς του στρατού και της αστυνομίας, τους μεγαλοεπιχειρηματίες. Όπως και τότε συγγραφείς λιβάνιζαν και θεοποιούσαν τους Ρωμαίους σφαγείς και κατακτητές, το ίδιο κάνει σήμερα ο τύπος και μερίδα των διανοούμενων. Όπως και τότε τους κατασκεύαζαν αγάλματα και ανδριάντες, το ίδιο και σήμερα. Όπως και τότε οι Αθηναίοι κατά τρόπο εξευτελιστικό καθιέρωσαν γιορτές, τα «Σύλλεια», προς τιμήν του σφαγέα τους Σύλλα, έτσι και σήμερα οι γραικύλοι νεοδημοκράτες βραβεύουν τον Γκένσερ και κυρίως οργανώνουν φιέστες στην Κρήτη προς τιμή των συνεχιστών του σφαγέα του ελληνικού λαού Γ' Ράιχ, αφού αρνούνται να καταβάλουν τις επανορθώσεις.

Όπως και τότε τέλος μόνο τα λαϊκά στρώματα στη ρωμαιοκρατία και τους λαομίσητους ντόπιους συνεργάτες τους, έτσι και σήμερα μόνο ο λαός στη βάση κι έξω απ' τα εξωνημένα πολιτικά κόμματα και συνδικάτα αντιστέκεται και αγωνίζεται με κάθε μέσο ενάντια στο εξευτελιστικό ξεπούλημα της χώρας και την τριτοκοσμοποίησή της, στη μετατροπή της σε χώρο υπό μόνιμο ΔΟΕ Λογική συνέπεια του ΔΟΕ είναι το τεράστιο και παρατεταμένο κύμα ακρίβειας και τα πιεστικά προβλήματα επιβίωσης που αντιμετωπίζει η μεγάλη μάζα των εργαζομένων, όπως και η διόγκωση της ανεργίας. Κι ενώ η λαϊκή αγανάκτηση και οργή ενάντια σ' αυτή την πολιτική και η διάθεση για αγώνα πραγματικό, για την ανατροπή αυτής της κυβέρνησης των γραικύλων κι όχι για απεργίες-στάχτη στα μάτια βρίσκεται στο ζενίθ, τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και ο Συνασπισμός (ΚΚΕ-ΕΑΡ) έχουν εγκαταλείψει ολοκληρωτικά τους εργαζομένους, συναινούν σ' αυτή την επίθεση, μην τολμώντας να σηκώσουν κεφάλι στους πάτρωνες τους τους ιθύνοντες του Δυτικού κεφαλαίου και του ΔΟΕ, αναμασώντας τα εκ του πονηρού γελοία παραμύθια τους περί σταθεροποίησης και εκσυγχρονισμού.

Τέλος η συνεχιζόμενη δίκη-οπερέτα για το σκάνδαλο Κοσκωτά αντανακλά πιστά την κατάσταση της χώρας. Ανυπόληπτα και θλιβερά ανθρωπάκια προσπαθούν ματαιώς ν' αποκτήσουν κύρος φορώντας τήβενο ενώ λιοιδορούνται κι εξευτελίζονται καθημερινά

και κατ' εξακολούθηση από επαγγελματίες ψευδομάρτυρες, αποβράσματα και άλλους θεατρίνους. Κόμματα και τύπος γελοιοποιούνται καθημερινά χάνοντας και τα τελευταία ψήγματα αξιοπιστίας, οντάς υποχρεωμένα να υποστηρίζουν τη συνέχεια της «κάθαρσης», για την οποία γελάει όλη η χώρα. Κράτος που άγεται και φέρεται από έναν χυδαίο απατεώνα, παρακολουθεί απαθώς τον εξευτελισμό του προστατεύοντας τον και εγκαθιστώντας τον σε πολυτελή σουίτα με όλες τις ανέσεις. Μια αστυνομία που δεν προσπαθεί καν να κρυφτεί, αναλαμβάνοντας χωρίς αιδώ με μια απ' τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις της την προστασία του μεγαλοαπατεώνα Κοσκωτά που απειλείται δήθεν από τους «τρομοκράτες». Τους Αμερικανούς να τρίβουν τα χέρια τους για την επιτυχία του πάρα πάνω παραμυθιού τους, αφού οι πάντες γνωρίζουν ότι δεν έχουμε κανένα συμφέρον και θάταν μεγάλο πολιτικό λάθος μας να χτυπήσουμε σήμερα τον Κοσκωτά —παρ' ότι θα το άξιζε.

Γιατί καμιά από τις ρουκέτες μας δεν μπορεί νάχει την αποτελεσματικότητα και τα θετικά πολιτικά αποτελέσματα για μας του πύραυλου Κοσκωτά. Μόνη η παρουσία του και η όποια κατάθεση του στη δίκη-οπερέτα, γελοιοποιεί, κατεξευτελίζει βγάζοντας τους νοκ άουτ στο καναβάτσο δικαιοσύνη, κόμματα, τύπο, αστυνομία, ολόκληρο το ελληνικό κράτος.

Από μόνοι τους μ' αυτή την παρωδία δίκης-κάθαρσης, δείχνουν ολοκάθαρα στον ελληνικό λαό ότι τους είναι παντελώς αδιάφορη η προστασία των ετοιμόρροπων θεσμών τους, ότι από μόνοι τους τους υπονομεύουν καταφέροντάς τους αποφασιστικά χτυπήματα πολύ πιο δυνατά απ' τα δικά μας. Από μόνοι τους δείχνουν ότι κανένας εκπρόσωπος ενός κράτους που δείχνει μια τέτοια εικόνα δεν είναι σε θέση, ακόμη κι αν το ήθελε, να προβάλλει την παραμικρή εθνική αντίσταση στις όποιες παράλογες απαιτήσεις του Δυτικού ΔΟΕ ή των Αμερικάνων για το Κυπριακό, οι οποίοι γελάνε τρίβοντας τα χέρια τους από ικανοποίηση.

ΕΟ 17Ν

Πρόσφατα πραγματοποιήσαμε τις εξής επιθέσεις:

Την 31 Μάρτη εκτοξεύσαμε ρουκέτα ενάντια στο ξενοδοχείο «Πεντελικό» στο Κεφαλάρι. Το ξενοδοχείο ανήκει στον επιτυχημένο Κοσκωτά, γκάγκστερ εφοπλιστή Βαρδινογιάννη και όχι σε άτομο αχυράνθρωπο, βιτρίνα του Βαρδινογιάννη που παρουσίασε σαν δήθεν ιδιοκτήτη ο τύπος, θα εξακολουθήσουμε να χτυπάμε τις επιχειρήσεις και τα κτίρια του ομίλου Βαρδινογιάννη, οποιαδήποτε κι αν είναι η φύση τους.

Την 25 Απρίλη βυθίσαμε με ισχυρή βόμβα το ρυμουλκό Καραπιτέρης-6 στην προβλήτα του Περάματος. Ο Καραπιτέρης στη διάρκεια της απεργίας των ρυμουλκών του λιμανιού του Πειραιά, είχε οργανώσει απεργοσπαστικό μηχανισμό, κινώντας τα ρυμουλκά του με ανθρώπους του που δεν ήταν ναυτολογημένοι θα εξακολουθήσουμε να χτυπάμε τους απεργοσπάστες σε κάθε δίκαιη απεργία.

Στις 2 Μάη χτυπήσαμε με ρουκέτα τα γραφεία της ΔΕΗ Αγίων Αναργύρων. Η πρόσφατη τεράστια αύξηση της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος πούναι η δεύτερη μέσα σε ένα χρόνο έχει φέρει σε απόγνωση τον μεροκαματιάρη που αντιμετωπίζει πια τεράστιες δυσκολίες για να εξοφλήσει τους εξωφρενικούς λογαριασμούς. Η επίθεση αυτή ενάντια στο λαϊκό εισόδημα είναι ακόμη πιο ληστρική αν αναλογιστούμε ότι ενώ οι σημερινές αυξήσεις θα επιφέρουν 45 δις πρόσθετα έσοδα στη ΔΕΗ ταυτόχρονα κρατικές και ιδιωτικές επιχειρήσεις έχουν χρέη στη ΔΕΗ άνω των 100 δισεκατομμυρίων.

Στις 15 Μάη χτυπήσαμε με δύο ρουκέτες εκ των οποίων δυστυχώς εκτοξεύτηκε μόνο μία, την τσιμεντοβιομηχανία Χάλυψ στην Ελευσίνα. Η ιδιοκτησία και ο έλεγχος της σήμερα βρίσκονται στα χέρια των Γάλλων της CEMENTS FRANCAIS. Όπως

εξηγήσαμε και περίσυ αυτή η εξαγορά-ξεπούλημα υπήρξε ένα από τα πρώτα σκάνδαλα της κυβέρνησης των γραικύλων. Σήμερα λειτουργεί κερδοφόρα για τους Γάλλους, χωρίς αυτοί νάχουν επενδύσει ούτε δραχμή στο εργοστάσιο. Παράλληλα συνεχίζουν να ροκανίζουν την αγορά αποκτώντας τον έλεγχο άλλων λατομείων και τσιμεντάδικων.

Όπως έχουμε εξηγήσει στο παρελθόν θα εξακολουθήσουμε να χτυπάμε όσους «αγοράζουν» χρεωμένες επιχειρήσεις χωρίς να πληρώνουν τα χρέη τους αφού έτσι κλέβουν τον ελληνικό λαό μ' ένα ποσό αντίστοιχο των χρεών που δεν κατέβαλαν. Στην προκειμένη περίπτωση η C.F. πλήρωσε 1,2 με 1,7 δις σε σύνολο 7 δισεκατομμυρίων.

Στις 7 Μάη χτυπήσαμε εκτοξεύοντας δύο ρουκέτες το εργοστάσιο της γερμανικής Ζήμενς στο Μαρούσι. Στις 28 Μάη χτυπήσαμε πάλι με δύο ρουκέτες το εργοστάσιο παρασκευής μύρας της γερμανικής Λεβενμπρόου στην Αταλάντη. Η λεκτική καταδίκη των εγκλημάτων των Ναζί απ' τους σημερινούς ηγέτες της Γερμανίας δεν έχει καμιά απολύτως αξία όσο δεν συνοδεύεται από την έμπρακτη καταδίκη, τη δίκαιη αποζημίωση της χώρας μας που υπέστη τεράστιες καταστροφές απ' τις ναζιστικές θηριωδίες. Η μη καταβολή πολεμικών επανορθώσεων σημαίνει μη αναγνώριση αυτών των εγκλημάτων. Σημαίνει ότι η σημερινή Γερμανία αποκομίζει οικονομικό όφελος απ' τη μη καταβολή, σημαίνει ότι υποδουλώνει οικονομικά τη χώρα, εξαγοράζοντας εργοστάσια, γη, σπίτια ξενοδοχεία με χρήματα που μας ανήκουν. Σημαίνει ότι μ' αυτό τον τρόπο σε 10 χρόνια θάμαστε στη χώρα μας μισθωτοί Γερμανών αφεντικών. Σημαίνει ότι το σημερινό Τέταρτο Ράιχ συνεχίζει τη στρατηγική υποδούλωση των λαών και έχει τους ίδιους στόχους με το Γ' Ράιχ αλλά με διαφορετικά μέσα. Θα συνεχίσουμε λοιπόν να χτυπάμε τις γερμανικές επιχειρήσεις, τα μέσα της οικονομικής υποδούλωσης της χώρας μας μέχρι την καταβολή των πολεμικών επανορθώσεων και των «δανείων». Καλούμε τον ελληνικό λαό να χτυπάει με οποιοδήποτε μέσο μπορεί την περιουσία των Γερμανών στη χώρα μας.

Αθήνα 4-6-91 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. Σε κάθε μια από τις πάρα πάνω ενέργειες, προειδοποιήσαμε τηλεφωνώντας στην εφημερίδα Ελευθεροτυπία 15 λεπτά ως μισή ώρα πριν, ζητώντας την εκκένωση των χώρων για να μην υπάρχουν τυχαία θύματα. Παρ' ότι η εφημερίδα τηλεφώνησε στην αστυνομία όπως το ζητήσαμε προειδοποιώντας για τις εκρήξεις, η αστυνομία λειτουργώντας εγκληματικά δεν εκκένωσε τους χώρους. Στο Πεντελικό, έβγαλε μόνο το Σουφλιά και τους άλλους μεγάλοσχημους από το εστιατόριο και άφησε τους μικρουπάλληλους να κυκλοφορούν στους ορόφους, μέχρι την εκτόξευση.

Στο Πέραμα δεν ειδοποίησαν κανένα. Η μόνη περίπτωση έγκαιρης εκκένωσης είναι αυτή του Χάλυβα επειδή ακριβώς ειδοποιήσαμε απ' ευθείας το εργοστάσιο όπως και η Ελευθεροτυπία. Στη Ζήμενς δεν ειδοποίησαν τους ιδιωτικούς αστυνομικούς όπως και στη Λεβενμπρόου όπου μέσα σε ολόκληρο μισάωρο δεν πρόλαβαν να εκκενώσουν το εργοστάσιο.

Είναι λοιπόν προφανές και έχουν αντιληφθεί οι πάντες το παιχνίδι της αστυνομίας. Δεν εκκενώνει τους χώρους εσκεμμένα για να υπάρξει ανθρώπινο θύμα και να το εκμεταλλευτεί σε βάρος μας. Ο καθένας λοιπόν αντιλαμβάνεται ότι σε περίπτωση τυχαίου θύματος ο μόνος υπεύθυνος θάνατι η εγκληματική πολιτική της αστυνομίας που επιζητάει εσκεμμένα θύματα και κανέναν άλλος.

[Επεξεργασία] 1991-06-16 Τούρκοι διπλωμάτες

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 16-7-91

ΕΛΛΑΔΑ, Η ΠΑΛΙΟΨΑΘΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ Μακρυγιάννης

Ο πρόσφατος πόλεμος στον Κόλπο υπήρξε για την Ελλάδα μια ακόμη πικρή εμπειρία αλλά και μια διδακτική αποκάλυψη της βαθιάς προσήλωσης και πίστης της Δύσης στις αρχές της δικαιοσύνης και της διεθνούς νομιμότητας. Οι παρατεταμένοι βομβαρδισμοί μη στρατιωτικών στόχων στα μετόπισθεν, τους οποίους Ισραηλινός στρατηγός σε αποστρατεία χαρακτήρισε πρόσφατα σαν «πράξη βανδαλισμού παρόμοια μ' αυτές της εισβολής των Μογγόλων στο Ιράκ τον 13ο αιώνα», έπεισαν και τον πιο δύσπιστο ότι η Δύση δεν αστειεύεται με τους παραβάτες του διεθνούς νόμου. Πριν λοιπόν συμπληρωθούν 7 μήνες, ο βιαστής και εισβολέας του Κουβέιτ όχι μόνο εξαναγκάστηκε με τη βία των όπλων να το εγκαταλείψει, αλλά επί πλέον ο «χασάπης» της Βαγδάτης τιμωρήθηκε παραδειγματικά. Τουλάχιστον 150.000 Ιρακινοί εξολοθρεύτηκαν, η χώρα τους καταστράφηκε ολοσχερώς, η οικονομία της πήγε 50 χρόνια πίσω.

Αν όμως 7 μήνες άρκεσαν για να λυθεί το ζήτημα της κατάληψης του Κουβέιτ, 17 χρόνια δεν ήταν αρκετά για την Κύπρο. Οι χασάπηδες Λοιπόν της Άγκυρας, για να χρησιμοποιήσουμε κι εμείς τη Δυτική ορολογία, μπορούν να εισβάλλουν, να καταστρέφουν, να καταλαμβάνουν ανενόχλητα το ένα τρίτο της Κύπρου. Μπορούν να διαιωνίζουν το έγκλημα, να δημιουργούν ντε φάκτο κρατίδιο, τη σημερινή ουσιαστική διχοτόμηση και αυριανή συνομοσπονδία με τις ευλογίες της διεθνούς κοινότητας και κυρίως των Αγγλοαμερικανών που εδώ δεν αντιλήφθηκαν καμία παραβίαση της νομιμότητας.

Ενώ στην περίπτωση του Κουβέιτ, η Δύση αρνιόταν κάθε συνεννόηση με το Σαντάμ πριν τα στρατεύματά του αποχωρήσουν, εδώ ποτέ δεν ζητήθηκε από την Δύση με την ίδια επιμονή, η αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων από την Κύπρο. Ποτέ δεν αποφασίστηκε κάποιο οικονομικό εμπάργκο ενάντια στην Τουρκία. Ποτέ δεν επιχειρήθηκε καμία στρατιωτική επιδρομή εναντίον της για να εξαναγκαστεί σε αποχώρηση. Και σήμερα τέλος οι μυστικές διαπραγματεύσεις γίνονται χωρίς να μπαίνει απ' τους Αγγλοαμερικάνους ο *sine qua non* όρος για οποιαδήποτε συμφωνία, η αποχώρηση όλων των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής και επιστροφή των προσφύγων στα σπίτια τους.

Ο κάθε Έλληνας λοιπόν δεν μπορεί παρά να θαυμάσει την αφοσίωση της Δύσης στο διεθνή νόμο και να θεωρήσει τους Αγγλοαμερικάνους και τον Τούρκικο φασιστικό επεκτατισμό υπεύθυνους γι' αυτή τη νέα συνωμοσία σε βάρος της χώρας, τη νέα συρρίκνωση του ελληνισμού.

Η πολιτική της Δύσης απέναντι στην Τουρκία υπήρξε, από την εποχή του Κεμάλ και από τη στιγμή που αυτός ανέτρεψε τα πρώτα σχέδια της, πραγματικό σκάνδαλο.

Σκάνδαλο που συνίσταται σε συνεχείς παραχωρήσεις λόγω της σημαντικής γεωπολιτικής θέσης της Τουρκίας με σκοπό τον προσεταιρισμό της και τη μετατροπή της σε χωροφύλακα της Δύσης.

Σκάνδαλο που συνίσταται στην έμπρακτη και έμμεση αποδοχή από τη Δύση όλων των εγκλημάτων μιας απ' τις βασικές συνιστώσες του Κεμαλισμού, της φασιστικής πρακτικής και του επεκτατισμού. Έτσι ενώ η συνθήκη των Σεβρών, σε εφαρμογή της αρχής του δικαιώματος των εθνών στην αυτοδιάθεση, προέβλεπε τη δημιουργία Αρμενικού και Κουρδικού κράτους, η Δύση όχι μόνο συμφώνησε με την Κεμαλική Τουρκία, για τη δημιουργία τους μέχρι σήμερα, αλλά επί πλέον έκλεισε τα μάτια μπροστά στη γενοκτονία των Αρμενίων, των Κούρδων, των 350.000 Ποντίων, στις σφαγές των Ελλήνων. Συναίνεσε σιωπηλά στη φασιστικού τύπου επίλυση του

ζητήματος των μειονοτήτων από τον Κεμαλι-σμό με τις σφαγές, τους άγριους διωγμούς και τις αναγκαστικές μετακινήσεις πληθυσμών.

Στη διάρκεια του μεσοπολέμου κι ενώ η Κεμαλική Τουρκία είχε άριστες σχέσεις με τη ναζιστική Γερμανία, στο πρόσωπο της οποίας έβλεπε την πραγματική κοινωνική επανάσταση και την οποία τροφοδοτούσε με πρώτες ύλες για την πολεμική της βιομηχανία ακόμη και στη διάρκεια του πολέμου, παράλληλα υπέγραφε συνθήκες με τους Αγγλογάλλους που συναγωνίζονταν σε παραχωρήσεις για να εξασφαλίσουν την ουδετερότητα της. Έτσι η Τουρκία παίζοντας σε δυο ταμπλό, οντάς απ τη μια στενός σύμμαχος της ναζιστικής Γερμανίας απ' την οποία εξοπλίζονταν, πέτυχε απ' την άλλη, πέρα απ' τα οικονομικά οφέλη, να αναθεωρήσει υπέρ αυτής το καθεστώς των Στενών με τη Συνθήκη του Μοντρέ και να αποσπάσει απ' τους Γάλλους την περιοχή του Χατάι (το σαντζάκι της Αλεξανδρέττας) που ανήκε στη Συρία (υπό Γαλλική εντολή τότε) την οποία κατέχει μέχρι σήμερα.

Όπως είναι φυσικό αυτή η σκανδαλώδης συμπεριφορά της Δύσης προς την Τουρκία είχε τραγικές συνέπειες για τις γειτονικές της χώρες με πρώτη ανάμεσα της την Ελλάδα. Συνέπειά της υπήρξε η δυσμενής επίλυση του αλυτρωτικού ζητήματος και η συνεχής συρρίκνωση του ελληνισμού μέχρι σήμερα.

Πρώτη πράξη αυτής της πορείας υπήρξε η ανακωχή στα Μουδανιά και η Συνθήκη της Λωζάνης που επιβλήθηκαν με εξευτελιστικό τρόπο στην ηττημένη Ελλάδα, από τους Δυτικούς και τους Τούρκους, γονατίζοντας την και βάζοντας της το μαχαίρι στο λαιμό. Μ' αυτές η Ελλάδα υποχρεώθηκε να πληρώσει πανάκριβα την Τουρκία για την αρπαγή απ' τους Άγγλους των πετρελαίων της Μοσούλης.

Η περιοχή της Μοσούλης, που διεκδικούσε η Κεμαλική Τουρκία — ενώ βέβαια ανήκε στο υπό ίδρυση Κουρδικό κράτος του οποίου οι δραματικές περιπέτειες συνεχίζονται μέχρι σήμερα — εντάχθηκε στο Ιράκ που βρίσκονταν τότε σε καθεστώς αγγλικού προτεκτοράτου, και η Τουρκία ανταμείφθηκε με την παραχώρηση απ' την Ελλάδα της Ανατολικής Θράκης, της Ίμβρου και της Τενέδου, και με την αναγκαστική μετακίνηση ολόκληρου του ελληνικού πληθυσμού.

Όπως συμβαίνει πάντα με τους ηττημένους, η Ελλάδα υποχρεώθηκε στη Λωζάνη να υπογράψει μια συνθήκη που περιείχε εξευτελιστικούς και τελείως άδικους γι' αυτήν όρους. Σε πλήρη αντίθεση όμως με τα διδάγματα της Ιστορίας, που λένε, ότι αυτοί οι ηττημένοι, σχεδόν πάντα, αμφισβητούν και στη συνέχεια αγωνίζονται κι ανατρέπουν στο μέλλον τις άδικες συνθήκες που τους επιβλήθηκαν, όπως τόκαναν η Γερμανία με τη συνθήκη των Βερσαλλιών και η Κεμαλική Τουρκία με την ανακωχή του Μούδρου και τη Συνθήκη των Σεβρών, οι ελληνικές κυβερνήσεις, ξεπερνώντας κάθε όριο δουλικότητας, υποταγής στη Δύση και εθνικής μειοδοσίας, ποτέ δεν αμφισβήτησαν τους εξευτελιστικούς και άδικους όρους της συνθήκης της Λωζάνης, φτάνοντας μάλιστα στο σημείο να τους επικαλούνται.

Αντί λοιπόν η Ελλάδα να θέτε χτες ζήτημα Ανατολικής Θράκης (όχι Κωνσταντινούπολης) που κατοικούνταν από ελληνικούς πληθυσμούς και της αποσπάστηκε, άδικα, λόγω της αγγλικής αποικιοκρατίας, θέτει σήμερα η Τουρκία θέμα Δυτικής Θράκης.

Αντί να κατάγγελλε την φασιστικού τύπου επίλυση του ζητήματος των μειονοτήτων, με τις αναγκαστικές μετακινήσεις πληθυσμών και το ξερίζωμα του ελληνισμού, που όμοια της δεν υπάρχει σχεδόν πουθενά στον κόσμο, η Τουρκία, μετά το 50, προχώρησε σε νέους διωγμούς και, μετά την δεκαετία του 60, την επανέλαβε στην Κύπρο.

Αντί νάθετε χτες η Ελλάδα ζήτημα Ίμβρου και Τενέδου, που είχαν ελληνικούς πληθυσμούς, θέτει σήμερα η Τουρκία ζήτημα βραχονησίδων, υφαλοκρηπίδας, εναέριου χώρου, ακόμη και Δωδεκανήσου.

Αντί να αμφισβητούσαν την αποδοχή, κάτω από εξαναγκασμό στη Λωζάνη, της αγγλικής κατοχής και κυριαρχίας της Κύπρου, ιδίως μετά τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του 50, οι ελληνικές κυβερνήσεις προχώρησαν σε νέες προδοτικές συμφωνίες στη Ζυρίχη και το Λονδίνο, αναγνωρίζοντας δικαιώματα τόσο στην Τουρκία όσο και στην Αγγλία, που οδήγησαν στην εισβολή του 74 και στη σημερινή ουσιαστική διχοτόμηση της Κύπρου.

Με τα παραπάνω δεν προσπαθούμε να υποστηρίξουμε καμιά νέα «Μεγάλη Ιδέα» ή μια στρατιωτική εισβολή στην Ανατολική Θράκη, όπως θα μας κατηγορήσουν οι διάφοροι αγύρτες, τσαρλατάνοι δημοσιογράφοι αλλά ν' αποδείξουμε, πώς η χώρα έφτασε στο σημερινό τραγικό αποτέλεσμα. Η απουσία μιας πολιτικής δίκαιης αμφισβήτησης των άδικων και ταπεινωτικών συμφωνιών, που συνόδευαν τη συνθήκη της Λωζάνης, οδήγησε την Τουρκία στην εδραίωση των νέων κατακτήσεων της, από τις οποίες προωθεί νέες όλο και πιο προωθημένες διεκδικήσεις σε βάρος της χώρας.

Οι σημαντικές εδαφικές κατακτήσεις του τούρκικου επεκτατισμού, μέσω μιας φασιστικής πρακτικής, από τις οποίες η πιο πρόσφατη είναι η κατοχή και η διχοτόμηση της Κύπρου, την έχουν μετατρέψει σε πάγια πολιτική πρακτική του τούρκικου πολιτικοστρατιωτικού συμπλέγματος, ανεξάρτητα από το είδος της κυβέρνησης στην Αγκυρα. Απέναντι σε μια τέτοια μόνιμη επιθετικότητα, η στρατηγική των ελληνικών κυβερνήσεων, τις τελευταίες δεκαετίες, είτε της παλιάς δεξιάς της ΕΡΕ είτε της χούντας είτε του ΠΑΣΟΚ είτε της ΝΔ, συνιστά ένα διαρκές Μόναχο.

Οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια, όχι μόνο σε νέες παραχωρήσεις και σε νέα συρρίκνωση, αλλά και σε ένοπλη σύγκρουση (όχι σε μακροχρόνιο πόλεμο αλλά σε σύγκρουση περιορισμένης χρονικά και τοπικά μορφής), στην οποία θα συρθεί η Ελλάδα από τα πράγματα, με όρους και πάλι δυσμενείς, αφού δεν θάχει επιλέξει ούτε τη χρονική στιγμή ούτε το χώρο.

Παράλληλα η συνεχιζόμενη σήμερα σκανδαλώδης εύνοια των δυτικοευρωπαϊκών και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού απέναντι στην τουρκική επιθετικότητα την έχει αποθρασύνει. Παρέχοντας της σημαντική οικονομική αλλά και απεριόριστη δωρεάν στρατιωτική βοήθεια, για να μπορεί να παίξει αποτελεσματικά το ρόλο του χωροφύλακα τους στην περιοχή, οι Δυτικοί ιμπεριαλισμοί είναι αναγκασμένοι ν' αποκρύβουν από την κοινή γνώμη τους, όχι μόνο τις εξόφθαλμες αρπαγές εδαφών, όπως της Κύπρου, αλλά και τα σημερινά εγκλήματα του τούρκικου φασιστικού καθεστώτος σε βάρος του λαού της Τουρκίας και των Κούρδων.

Τίποτε δεν δείχνει καλύτερα αυτή την υποκρισία όσο η πρόσφατη αναγωγή της Τουρκίας, από τη Δύση, σε προστάτη των Κούρδων του Ιράκ! Ενώ τα εγκλήματα, οι μαζικές δολοφονίες, τα βασανιστήρια, οι βιασμοί μικρών κοριτσιών, οι βίαιες εκκενώσεις πληθυσμών του Κουρδιστάν είναι εξ ίσου αν όχι πιο στυγερά απ' αυτά του Σαντάμ ενάντια στους Κούρδους, στη Δύση κανένας δεν μιλάει γι' αυτά. Ενώ το τουρκικό καθεστώς απαγορεύει τη δημόσια χρήση και διδασκαλία της κουρδικής γλώσσας, η Δύση χαιρετίζει σαν δημοκρατικό μέτρο το πρόσφατο για ανοχή στην ιδιωτική χρήση της! Ενώ οι συλλήψεις, φυλακίσεις, οι βασανισμοί και οι μαζικές δίκες-παρωδία ενάντια στους Τούρκους αγωνιστές συνεχίζονται αδιάκοπα, ενώ η πρόσφατη αμνηστία αφορά μόνο τους εγκληματίες φασίστες, κανένας στη Δύση δεν μιλάει για τους χασάπηδες της Αγκυρας.

Κι όχι μόνο βέβαια κανείς δεν μιλάει για την τούρκικη εισβολή και κατοχή στην Κύπρο, για τους 2.000 αγνοούμενους, για τις λεηλασίες και αρπαγές των εδαφών και των σπιτιών των Ελληνοκυπρίων αλλά η Δύση έφτασε στο σημείο, για να δικαιολογήσει το σημερινό της έγκλημα της διχοτόμησης ενάντια στον ελληνισμό, να πλαστογραφεί ανοιχτά την Ιστορία, γράφοντας σε μεγάλα λεξικά ότι στη δεκαετία του 50 άρχισαν οι πρώτες σφαγές ανάμεσα σε Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους, ενώ όπως όλοι γνωρίζουν τότε έγινε ένοπλος εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας των Ελληνοκυπρίων ενάντια στους Άγγλους αποικιοκράτες, για την ένωση με την Ελλάδα. Ένωση που νομιμοποιούνταν από το γεγονός, ότι η Κύπρος είναι ένα νησί με πανάρχαιο ελληνικό πολιτισμό, που κατοικούνταν από Έλληνες εδώ και 3.000 χρόνια και του οποίου ο λαός αγωνίστηκε σκληρά για την ένωση. Που ακόμη και τις παραμονές της εισβολής του 74 και παρ' όλες τις καθοδηγούμενες από τη Δύση προβοκάτσες, τόσο των Ελλήνων όσο και των Τούρκων εθνικιστών, η τούρκικη μειονότητα του 18% ήταν διασκορπισμένη σ' όλο το νησί και ζούσε δίπλα και μαζί με τα 82% των Ελλήνων. Πραγματικότητα που διαψεύδει τα δυτικά παραμύθια περί μη δυνατότητας συμβίωσης των δύο κοινοτήτων.

Ένωση που θα επιτυγχάνονταν το 59, αν δεν προδίδονταν αυτός ο αγώνας από την τότε ελληνική κυβέρνηση, από τον Αβέρωφ και τον «εθνάρχη» Καραμανλή, όπως το αποκάλυψαν ακόμη και αυτοί οι πάτρωνες τους, Άγγλοι, εξευτελίζοντας τους, με τη δημοσίευση πέρυσι των μυστικών αρχείων του Φόρεϊν Όφισ. Αν δεν πετύχαιναν, με τη συνεργασία της Φρειδερίκης, με τις απειλές και τους εκβιασμούς, να παγιδέψουν το Μακάριο, να κάμψουν την αντίσταση του και να τον εξαναγκάσουν να υπογράψει.

Όσον αφορά τον ανεκδιήγητο Βασιλείου, που αγωνίζεται να μετατρέψει την Κύπρο σε καζίνο, σε φορολογικό παράδεισο οφ-σορ του Ειρηνικού, όπου θα αλωνίζουν οι διάφοροι εφοπλιστές Χατζηιωάννου με τα σαπιοκάραβα τους και των οποίων τα κατορθώματα είδαμε πρόσφατα στην οικολογική καταστροφή του Χείβεν, αλλά και την ελληνική κυβέρνηση του εξωνημένου και φαύλου Μητσοτάκη, που ετοιμάζονται αδελφωμένοι να υπογράψουν τη διχοτομη-ση-«λύση» του Κυπριακού, εναποθέτοντας την τελική ταφόπετρα στον Κυπριακό ελληνισμό και τους αιματηρούς αγώνες του, τους αφιερώνουμε τα πάρα κάτω λόγια του Μακαρίου το 54, στα πρώτα βήματα της αντιαγγλικής εξέγερσης του Κυπριακού λαού. Απλώς για να ενθυμούνται οι παλαιότεροι και να μαθαίνουν οι νεότεροι.

«Κύπριοι αδελφοί,

Στώμεν καλώς. Ουδείς ας ορρωδήσει. Ουδείς ας προδώσει τας αρχάς και τας πεποιθήσεις του. Είμεθα Έλληνες και μετά Ελλήνων επιθυμούμεν να ζήσωμεν. Υπό τους ιερούς αυτούς θόλους ας δώσωμεν σήμερον τον άγιον όρκον: θα παραμείνωμεν πιστοί έως θανάτου εις το εθνικό μας αίτημα. Άνευ υποχωρήσεων. Άνευ παραχωρήσεων. Άνευ συναλλαγών, θα περιφρονήσουμε την βίαν και την τυραννίαν. Με θάρρος θα υψώσωμεν το εθνικόν παράστημα μας υπεράνω των μικρών και εφήμερων κωλυμμάτων, εν και μόνον επιδιώκοντες, εις εν και μόνον αποβλέποντες τέρμα: την Ένωσιν και μόνον την Ένωσιν...».

Μπροστά στο νέο έγκλημα των ΗΠΑ και της ΕΟΚ ενάντια στον ελληνισμό, που συνιστά η λύση διχοτόμησης-συνομοσπονδίας, χωρίς την προηγούμενη πλήρη αποχώρηση των τούρκικων στρατευμάτων και την επιστροφή των προσφύγων στα σπίτια τους, λύση που θα προσπαθήσει να επιβάλει ο Μπους με το ταξίδι του, ο κάθε Έλληνας πολίτης θέτει στη Δύση, την τόσο άτεγκτη απέναντι στους παραβάτες της νομιμότητας και την τόσο πιστή στις αρχές, την ηθική, τα δικαιώματα, τα εξής ερωτήματα:

Βάσει ποιας δικαιοσύνης, ποιου ηθικού κώδικα, ποιων δικαιωμάτων των εθνοτήτων, η διασκορπισμένη σ' όλο το νησί τούρκικη μειονότητα 18% θεμελιώνει το δικαίωμα

στην απόσχιση και διχοτόμηση, ενώ η αμιγής κουρδική μειονότητα 25% των 12 εκατομμυρίων Κούρδων, εκ των οποίων 5 εκατομμύρια συμπαγής πληθυσμός στο Τούρκικο Κουρδιστάν, δεν θεμελιώνει δικαίωμα στην απόσχιση και τη δημιουργία αυτόνομου Κουρδικού κράτους, όπως άλλωστε πρόβλεπε η συνθήκη των Σεβρών.

Βάσει ποιας δικαιοσύνης, ποιου ηθικού κανόνα, ποιου δικαιώματος των εθνοτήτων, τα νησιά που βρίσκονται στον Ειρηνικό ή στον Ατλαντικό, χιλιάδες μίλια μακριά από τις μητροπόλεις, με ελάχιστες μειονότητες λευκών αποίκων, όπως τα νησιά της Μικρονησίας ή η Χαβάη είναι αμερικάνικα; τα νησιά της Μελανη-σίας ή τα Φόκλαντ είναι αγγλικά; η Νέα Καληδονία ή τα νησιά της Πολυνησίας και η Ταϊτή γαλλικά; και δεν είναι δίκαιο η Κύπρος, με 82% ελληνικό πληθυσμό επί χιλιάδες χρόνια, να είναι ελληνική!!!

Αποφασίσαμε λοιπόν να χτυπήσουμε τον τούρκικο φασιστικό επεκτατισμό, ανατινάζοντας με παγιδευμένο αυτοκίνητο το ΔΣ 36 12 διπλωματικό αυτοκίνητο, όπου επέβαιναν ο επιτετραμμένος αναπληρωτής του Τούρκου Πρέσβη, Μπουλουκμπασί, η διευθύνουσα σύμβουλος της πρεσβείας Κεκετζί, καθώς και ο οδηγός-σωματοφύλακός τους. Όλοι αυτοί, με τη θέση που κατέχουν στο διπλωματικό κλάδο του πολιτικο-στρατιωτικού συμπλέγματος της Τουρκίας, έχουν συγκεκριμένη και άμεση ευθύνη για όλα τα εγκλήματα του ενάντια στον κυπριακό ελληνισμό, στον κουρδικό λαό και τον ίδιο τον τούρκικο λαό. Τονίζουμε με ιδιαίτερη έμφαση, ότι η ενέργεια μας δεν κατευθύνεται ενάντια στον τούρκικο λαό, αλλά ενάντια στη φασιστική πολιτική του τούρκικου πολιτικο-στρατιωτικού συμπλέγματος, της οποίας άλλωστε θύμα είναι και ο ίδιος ο τουρκικός λαός.

Απευθύνουμε θερμό αγωνιστικό χαιρετισμό στις τούρκικες οργανώσεις ένοπλης αντίστασης και στις κουρδικές αντάρτικες οργανώσεις, που αγωνίζονται ένοπλα μέσα στην Τουρκία, για την απελευθέρωση του Κουρδιστάν.

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH Αθήνα 16-7-91

[Επεξεργασία] 1991-10-07 Τσετίν

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 7-10-91

Στην τελευταία μας προκήρυξη αναλύσαμε τους λόγους για τους οποίους κανένας Έλληνας δεν μπορεί και ούτε πρόκειται να δεχτεί ποτέ λύση του Κυπριακού, χωρίς την προηγούμενη αποχώρηση όλων των Τουρκικών στρατευμάτων κατοχής και την επιστροφή στα σπίτια τους όλων των Ελληνοκυπρίων προσφύγων. Εξηγήσαμε γιατί, χωρίς αυτούς τους sine qua non όρους, οποιαδήποτε λύση συνιστά καταπάτηση των αρχών του διεθνούς δικαίου, οι οποίες δεν μπορεί να ισχύουν επιλεκτικά μόνο για το Κουβέιτ. Ότι αποτελεί νέο έγκλημα των ΗΠΑ, της ΕΟΚ, της φασιστικής Τουρκίας ενάντια στον ελληνισμό, αφού σημαίνει επίσημα αναγνώριση από τη Δύση και αποδοχή του εγκλήματος του τουρκικού επεκτατισμού, της βιαίας στρατιωτικής εισβολής και της 17χρονης κατοχής του ενός τρίτου του Κυπριακού εδάφους.

Εξηγήσαμε πώς μια τέτοια λύση προσπαθεί σήμερα να επιβάλει ο Μπους κι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, κυρίως μέσω της εξωνημένης κυβέρνησης του γραικύλου Μητσοτάκη. Πώς η πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων, από την εποχή της ΕΡΕ, περνώντας απ' τη χούντα και μέχρι σήμερα, υπήρξε μια συνεχής παραίτηση κι ενδοτικότητα, απέναντι στις συνεχείς- συνεχώς κλιμακούμενες τούρκικες διεκδικήσεις, ένα διαρκές Μόναχο. Μόναχο μέσω του οποίου ο τουρκικός επεκτατισμός, υποδαυλιζόμενος από την Δύση, κατακτάει συνεχώς πιο προωθημένες θέσεις σε βάρος του ελληνισμού, χωρίς να χρειάζεται να ρίξει ούτε μία τουφεκιά.

Μόναχο, για το οποίο, τουλάχιστον για την περίοδο της μεταπολίτευσης, μεγάλες ευθύνες δεν έχουν μόνο οι κυβερνήσεις αλλά και η Βουλή, ο στρατός, ο τύπος και τα μεγάλα συγκροτήματα του, αφού στο βωμό του κέρδους, της «ησυχίας», των καλών σχέσεων με τους συμμάχους, του βολέματος τους «ποιούν την νήσσα», όντας πρόθυμοι να ξεπουλήσουν τα πάντα.

Ποια εφημερίδα και ποιος δημοσιογράφος π.χ. τόλμησε ν' αποκαλύψει την αλήθεια, για το ρόλο του πολιτικού που θα περάσει στην ιστορία σαν ο πρώτος νεκροθάφτης του Κυπριακού. Το ρόλο του Καραμανλή, που έγινε πρωθυπουργός το 55, μετά από επιλογή των Αγγλο-αμερικάνων, αφού είχε συνάψει συμφωνίες μαζί τους για το ξεπούλημα της Κύπρου, για τις μυστικές συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου, που υπήρξαν οι κύριες αιτίες της μετέπειτα εξέλιξης και της σημερινής κατάστασης, αφού παρείχαν υπερβολικά δικαιώματα στην τουρκική μειονότητα και το δικαίωμα στη στρατιωτική επέμβαση. Οι μετρημένοι στα δάκτυλα του ενός χεριού τίμιοι δημοσιογράφοι ή συγγραφείς, πούχαν το θάρρος να το καταγγείλουν, καταστράφηκαν επαγγελματικά και τους έπνιξε το μαύρο σκοτάδι.

Διαρκές Μόναχο που, όπως εξηγήσαμε, οδήγησε τη χώρα στο σημερινό τραγικό αδιέξοδο. Στο να αντικρύζει ανήμπορη και παράλυτη τις νέες κατακτήσεις και κλιμακούμενες διεκδικήσεις του τούρκικου επεκτατισμού. Την κατοχή του ενός τρίτου της Κύπρου, τις διεκδικήσεις στο Αιγαίο, την υφαλοκρηπίδα, τον εναέριο χώρο, τη Θράκη, τα Δωδεκάνησα κι αλλού.

Αυτό το διαρκές Μόναχο των εξωνημένων πολιτικών, στρατιωτικών, εκδοτών, μονό η άμεση λαϊκή κινητοποίηση στη βάση μπορεί να ανατρέψει, να βάλει έναν αποφασιστικό φραγμό στη συνεχή προδοσία και το συνεχές ξεπούλημα της χώρας.

Μετά λοιπόν το βίαιο χτύπημα στις 16 Ιούλη ενάντια στους Τούρκους διπλωμάτες στο Ψυχικό, αποφασίσαμε να εκτελέσουμε τον ακόλουθο Τύπου της Τουρκικής Πρεσβείας Τσετίν Γκιιορκιού. Ο κύριος αυτός, από τη θέση του, προωθούσε τα συμφέροντα του τούρκικου επεκτατισμού και ανάμεσα στ' άλλα εργάζονταν για την διαιώνιση του εγκλήματος της εισβολής και κατοχής του ενός τρίτου της Κύπρου, για την επιβολή στην Κύπρο της «λύσης» του Τούρκικου πολιτικό-στρατιωτικού συμπλέγματος, θα συνεχίσουμε να χτυπάμε όλους όσους κατέχουν επίσημη θέση στο Τούρκικο πολιτικό-στρατιωτικό σύμπλεγμα κι έτσι έχουν συγκεκριμένες ευθύνες για όλα τα εγκλήματα στον κυπριακό ελληνισμό, μέχρις ότου επιστρέψουν όλοι οι Κύπριοι πρόσφυγες στα κατεχόμενα χωριά και σπίτια τους. Μέχρις ότου φύγει ο τελευταίος αμερικάνος στρατιωτικός από την χώρα μας, αφού όπως γνωρίζουν οι πάντες, ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βρίσκεται πίσω από τις τούρκικες διεκδικήσεις. Επαναλαμβάνουμε, ότι η ενέργεια μας κατευθύνεται ενάντια στη φασιστική πολιτική του τούρκικου πολιτικό-στρατιωτικού συμπλέγματος, της οποίας άλλωστε θύμα είναι και ο ίδιος ο Τουρκικός λαός.

Τέλος θα επαναλάβουμε εδώ το ερώτημα που θέτει ο κάθε Έλληνας πολίτης στη Δύση, την τόσο άτεγκτη απέναντι στους παραβάτες της διεθνούς νομιμότητας, την τόσο πιστή στις αρχές, την ηθική, τα δικαιώματα:

«Βάση ποιας δικαιοσύνης, ποιου ηθικού κανόνα, ποιων δικαιωμάτων των εθνοτήτων, η διασκορπισμένη σε όλο το νησί τουρκική μειονότητα 18% θεμελιώνει το δικαίωμα απόσχισης και διχοτόμησης, ενώ η αμιγής κουρδική μειονότητα 25% των 12 εκατομμυρίων Κούρδων, εκ των οποίων 5 εκατομμύρια συμπαγής πληθυσμός στο Τούρκικο Κουρδιστάν, δεν θεμελιώνει δικαίωμα στην απόσχιση και τη δημιουργία αυτόνομου Κουρδικού κράτους, όπως άλλωστε προέβλεπε η συνθήκη των Σεβρών.

»Βάση ποιας δικαιοσύνης, ποιου ηθικού κανόνα, ποιου δικαιώματος των εθνοτήτων, τα νησιά που βρίσκονται στον Ειρηνικό ή στον Ατλαντικό, χιλιάδες μίλια μακριά από

τις μητροπόλεις, με ελάχιστες μειοψηφίες λευκών αποίκων, όπως τα νησιά της Μικρονησίας ή η Χαβάη είναι αμερικάνικα; Τα νησιά της Μελανησίας ή τα Φόκλαντ είναι αγγλικά; Η Νέα Καληδονία ή τα νησιά της Πολυνησίας και η Ταϊτή γαλλικά; Και δεν είναι δίκαιο η Κύπρος, με 82% ελληνικό πληθυσμό επί χιλιάδες χρόνια, να είναι ελληνική!!!»

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα 7-10-91

[Επεξεργασία] 1991-10-24 Προς Ράπτη για Τσετίν

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 24-10-91

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΠΑΜΠΛΟ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΠΕΡΙ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΩΝ

Είναι γνωστό ότι η ιδιότητα του επαναστάτη, ιδίως όταν πρόκειται για πρώην, δεν σου επιτρέπει να θεωρείς τον εαυτό σου ανεξέλεγκτο και να τοποθετηθεί υπεράνω της κριτικής.

Ο κ. Μιχάλης Ράπτης, τον οποίο σε περσινό μας κείμενο χαρακτηρίζαμε σαν αγωνιστή που αφιέρωσε τη ζωή του στην επανάσταση αλλά με τον οποίο διαφωνούμε, με δύο πρόσφατες επεμβάσεις του στα μαζικά μέσα ενημέρωσης, τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς ποδηγέτησης-θεμέλια του καθεστώτος, παραβίασε τους στοιχειώδεις κανόνες και αρχές της επαναστατικής δεοντολογίας και ηθικής.

Αρχές τις οποίες γνωρίζει και σέβονταν μέχρι τώρα τουλάχιστον όσο αφορά τη 17Ν.

Γνωρίζουμε βέβαια ότι η σκευωρία-κατηγορία εναντίον του σαν αρχηγού της 17Ν του έχει δημιουργήσει ορισμένες μικροπεριπέτειες, που είναι πράγματι μικρές για οποιονδήποτε θέλει να λέγεται επαναστάτης. Οι φόβοι του όμως πιστεύουμε ότι είναι υπερβολικοί. Γνωρίζει καλά ότι κανένας, και κυρίως οι διάφορες μυστικές υπηρεσίες CIA ΕΥΠ κλπ που βρίσκονται πίσω απ' τον Μπότσαρη, δεν πιστεύει ότι είχε επαφή, έχει καμιά σχέση με τη 17Ν. Αλλού στοχεύουν και μάλιστα διπλά. Στο να τους αποκαλύψει με λεπτομέρειες το παρελθόν του και τις σχέσεις του, πιστεύοντας ότι μπροστά στο πλήρες σημερινό σκοτάδι κάποια αχτίδα φωτός μπορεί να φανεί, και δεύτερον να στρατευτεί κι αυτός ενεργά στον αγώνα ενάντια στη 17Ν.

Ν' αποφανθεί αυτός, ένας επαναστάτης, πρώην γραμματέας της 4ης Διεθνούς κι όχι οι διάφοροι Ριζο-Βότσηδες, ότι η 17Ν δεν είναι γνήσια επαναστατική οργάνωση αλλά προβοκατόρικη, όργανο των μυστικών υπηρεσιών. Τον πρώτο στόχο δεν ξέρουμε αν τον πέτυχαν, τον δεύτερο όμως σίγουρα τον πέτυχαν.

Ο κ. Μ.Ρ. γνωρίζει καλύτερα από μας όλα αυτά, κατά συνέπεια δεν μπορεί πια ν' απαιτεί από μας, στο επίπεδο της κριτικής, καμιά επιείκεια για αυτήν του την πρακτική. Στα κυριότερα ζητήματα που θίγει στο άρθρο του θα πάρει την απάντηση που του αρμόζει.

Απαραίτητη προϋπόθεση για οποιονδήποτε διάλογο και κριτική είναι ο σεβασμός των απόψεων του αντιπάλου και η μη διαστρέβλωση τους. Αυτόν τον απαράβατο όρο ο Μ.Ρ. τον παραβίασε κατάφωρα, για να μπορέσει να στηρίξει εναντίον μας τη βασική του κατηγορία, για εθνικισμό. Αυτό που δεν τόλμησε ο πιο αντιδραστικός, ο χειρότερος εχθρός μας, το έκανε αυτός, ο επαναστάτης.

Χάλκευσε και μας απέδωσε τη θέση: «η Τουρκία στο σύνολο της, του χθες, του σήμερα, του αύριο, πρέπει να αντιμετωπιστεί με τόσο ευτελή μέσα (εννοεί την εκτέλεση)» κι ότι πρέπει «να εκτελούμε τον οποιοδήποτε Τούρκο»,

συμπεριλαμβάνοντας έτσι και τον Τούρκο τουρίστα ή τον Τούρκο φυγάδα, που εργάζεται στη χώρα μας.

Περιττό να πούμε ότι μια τέτοια θέση είναι αυθαίρετα χαλκευμένη από το Μ.Ρ., είναι χοντροκομμένη και συνειδητή διαστρέβλωση των απόψεων μας, γιατί αποκλείεται να μην έχει διαβάσει τα κείμενα μας. Εμείς πάντως τον προκαλούμε να παρουσιάσει πού, είτε στο τελευταίο είτε σε οποιοδήποτε άλλο κείμενο, έχουμε γράψει αυτές τις φράσεις.

Αντίθετα εμείς γράφουμε στην τελευταία μας προκήρυξη:

«Θα συνεχίσουμε να χτυπάμε όλους όσους κατέχουν επίσημη θέση στο τούρκικο πολιτικοστρατιωτικό σύμπλεγμα και έτσι έχουν συγκεκριμένες ευθύνες για όλα τα εγκλήματα ενάντια στον κυπριακό ελληνισμό, μέχρις ότου αποχωρήσει ο τελευταίος Τούρκος στρατιωτικός από την Κύπρο, μέχρις ότου επιστρέψουν όλοι οι Κύπριοι πρόσφυγες στα κατεχόμενα χωριά και σπίτια τους. ... Επαναλαμβάνουμε ότι η ενέργεια μας δεν κατευθύνεται, ενάντια στον Τούρκικο λαό, αλλά ενάντια στη φασιστική πολιτική του τούρκικου πολιτικο-στρατιωτικού συμπλέγματος της οποίας άλλωστε θύμα είναι ο ίδιος ο Τούρκικος λαός».

Και στην προκήρυξη του Ιούλη, για την ενέργεια ενάντια στον Τούρκο επιτετραμμένο, τη διευθύνουσα σύμβουλο και το σωματοφύλακα-οδηγό, γράφαμε: «Τους χτυπήσαμε γιατί όλοι αυτοί, με τη θέση που κατέχουν στο διπλωματικό κλάδο του πολιτικο-στρατιωτικού συμπλέγματος της Τουρκίας, έχουν συγκεκριμένη και άμεση ευθύνη για όλα τα εγκλήματα του ενάντια στον κυπριακό ελληνισμό, στον κουρδικό λαό και τον ίδιο τον τουρκικό λαό. Τονίζουμε με ιδιαίτερη έμφαση ότι η ενέργεια μας δεν κατευθύνεται εναντία στον τουρκικό λαό, αλλά ενάντια στη φασιστική πολιτική του τούρκικου πολιτικο-στρατιωτικού συμπλέγματος της οποίας άλλωστε πρώτο θύμα είναι ο ίδιος ο τούρκικος λαός. Απευθύνουμε θερμό αγωνιστικό χαιρετισμό στις τούρκικες οργανώσεις ένοπλης αντίστασης και στις κουρδικές αντάρτικες οργανώσεις, που αγωνίζονται ένοπλα μέσα στην Τουρκία, για την απελευθέρωση του Κουρδιστάν».

Κατά συνέπεια ο Μ.Ρ., για να μας αποδώσει την αυθαίρετη κατηγορία του εθνικισμού, διέπραξε μια κακοήθεια ολκής, μια ατιμία, μια λαθροχειρία, στηριζόμενος σε ένα συνειδητό ψέμα. Πρακτικές που είναι ανάξιες ενός αγωνιστή και για τις οποίες θα πρέπει να ντρέπεται.

Όσον αφορά την ουσία θα επαναλάβουμε εν συντομία τη θέση μας. Όταν ένα κράτος και συγκεκριμένα το Τούρκικο έχει διαπράξει ένα έγκλημα, την κατάληψη κυπριακού εδάφους, αφήνοντας κατά μέρος τα σημερινά του εγκλήματα ενάντια στους Κούρδους και τον ίδιο τον τούρκικο λαό, όσοι στελεχώνουν αυτό το κράτος σε επίσημες θέσεις, μεταξύ άλλων στο διπλωματικό σώμα, έχουν συγκεκριμένη ευθύνη γι' αυτό το έγκλημα, εφ' όσον διαιωνίζεται με τη συνέχιση της κατοχής και την επιδίωξη λύσης ουσιαστικής διχοτόμησης.

Η θέση ότι για τα συλλογικά εγκλήματα διαρκείας των κρατών ευθύνονται μόνον όσοι τα αποφάσισαν και όσοι τα εκτέλεσαν, δεν αντέχει σε καμία λογική εξέταση, είναι καθαρά αντιδραστική, ενώ η ιστορική εμπειρία μας λέει ότι συγκρούεται με τη θέληση του λαού μας.

Είναι η θέση του στιγμιαίου, που θεώρησε υπεύθυνους για τη δικτατορία τη μικρή ομάδα Παπαδόπουλου και αθώωσε όλους τους υπουργούς, ανώτατους κρατικούς λειτουργούς, όλους τους επίσημους που στήριξαν και στελέχωσαν τη δικτατορία, θέση που επιβλήθηκε από τον Καραμανλή και που αποδοκιμάστηκε από τη συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού.

Αλλωστε, αν ίσχυε μια τέτοια θέση, είναι φανερό, ότι ο οποιοσδήποτε εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας θάταν αδύνατος. Με ποιο δικαίωμα π.χ. ο Βιετναμέζος αγωνιστής θα πυροβολούσε και θα σκότωνε έναν Αμερικάνο φαντάρο, κληρωτό επί πλέον, που δεν θα είχε καμιά ευθύνη —ακόμη λιγότερη απ' αυτήν ενός διπλωμάτη— αφού αυτός θα εκτελούσε διαταγές των ανωτέρων του. Θα έπρεπε να καταδιώκουν τον Πρόεδρο των ΗΠΑ, τους υπουργούς και τους στρατηγούς, που αποφάσισαν το έγκλημα της στρατιωτικής επέμβασης.

Τέλος και επειδή ο Μ.Ρ. επανέλαβε το ψέμα ορισμένων πρωταθλητών της δημοσιογραφικής αγυρτείας, ότι ο Τούρκος διπλωμάτης ήταν τελείως ασήμαντος, οφείλουμε να σταθούμε σ' αυτό που όλος ο εξωνημένος τύπος απέκρυψε επιμελώς απ' τον κόσμο, που αγνοεί την πρακτική των διπλωματικών αποστολών. Τα γραφεία τύπου και οι ακόλουθοι τύπου των πρεσβειών έχουν πάρα πολύ σημαντική αποστολή. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για το Γραφείο Τύπου της τούρκικης πρεσβείας στην Αθήνα, αφού ο κύριος στόχος της είναι η προπαγάνδη, στις ξένες αποστολές και στη χώρα, της αναγκαιότητας της εισβολής, της κατοχής και της λύσης-διχοτόμησης που επιδιώκουν, η αντιμετώπιση των ελληνοκυπριακών επιχειρημάτων και η δικαιολόγηση των διεκδικήσεων τους σε βάρος της χώρας.

Εδώ καταστρώνεται και οργανώνεται όλη αυτή η προπαγάνδα ενώ παράλληλα είναι κέντρο συλλογής όλων των πληροφοριών που αφορούν Ελλάδα και Κύπρο. Η δουλειά των γραφείων Τύπου είναι πολύ πιο σημαντική απ' αυτή πολλών διπλωματών με ηχηρούς τίτλους. Γι' αυτό, το σύνολο σχεδόν των στελεχών τους είναι πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών της χώρας τους, ενώ πολλοί παράλληλα συνεργάζονται στενά με μεγάλες δυτικές ή ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες.

Κατά συνέπεια η αποστολή που είχε ο Τούρκος ακόλουθος Τύπου κάθε άλλο παρά ασήμαντη ήταν, χωρίς να μας ενδιαφέρει στην προκειμένη περίπτωση αν ήταν επίσημα πράκτορας ή όχι. Ολα αυτά βέβαια τα γνωρίζει πολύ καλά ο Μ.Ρ. αλλά τα αποσιώπησε.

Από την κατηγορία περί εθνικισμού μέχρι αυτή περί πρακτόρων και διασυνδέσεων δεν υπάρχει παρά μισό βήμα απόσταση, την οποία ο επαναστάτης Μ.Ρ. δεν μπορούσε παρά να καλύψει αυθωρεί.

Τι συναρπαστικό θέαμα αυτό όλου του θιάσου επί σκηνής, από τον πατριάρχη της φαυλότητας Μητσοτάκη, το χρεοκοπημένο σοσιαλιστή Παπανδρέου, τους αξιοθρήνητους αριστερούς συνασπισμένους ή μη, τους Ριζο-Βότσηδες και στην αριστερή πλευρά τον γεμάτο ακόμη τσιρότα Πάμπλο, ν' αναρριχάται παραμερίζοντας τον Μπότσαρη και τον Τσεβά, κραυγάζοντας «κι εγώ, κι εγώ», να ψάλλουν όλοι μαζί και σε όλους τους τόνους, το χιλιοτραγουδισμένο τροπάρι της προβοκάτσιας ενάντια στον «ελληνισμό και την ορθοδοξία».

Τι ρίγη συγκίνησης, από την επιτευχθείσα επί τέλους πολυπόθητη συναίνεση. Δεν μένει παρά η εφαρμογή της μεγαλοφυούς ιδέας-πρότασης του Μ.Ρ., η οικοδόμηση μετώπου από όλες τις δημοκρατικές και προοδευτικές δυνάμεις, για την αντιμετώπιση της επερχόμενης δικτατορίας (!!!) και συνακόλουθα της 17Ν, αφού είναι όργανο των μυστικών υπηρεσιών.

Αλλά ας σοβαρευτούμε. Πέρα απ' την ξύλινη γλώσσα υπάρχει η πολύ πιο επίφοβη ξύλινη σκέψη. Βασικό όργανο-μοχλός της είναι η έννοια «προβοκάτσια». Μπροστά της ωχριούν όλες οι θεωρίες, τα δόγματα, οι ισμοί, αφού αναλύει τα πάντα, λύνει όλα τα προβλήματα, εξηγεί τα ανεξήγητα.

Βγάζει ασπροπρόσωπους όλους τους εξωνημένους, φαύλους και αλητήριους. Σ' αυτήν κατέφυγε ο πολιτικός κόσμος και ο τύπος, για να το πετύχουν, για να κρύψουν τις ενοχές και τον πανικό τους, για να δώσουν μια «εξήγηση».

Κι αυτή τη φορά όμως, μην έχοντας υπολογίσει τα γεγονότα που θα τους διέψευδαν οικτρά, ξεσκεπάστηκαν σαν παραμυθάδες. Μια προβοκάτσια του επιπέδου της εκτέλεσης ενός διπλωμάτη, μετά μάλιστα την απόπειρα του Ιούλη ενάντια στον Τούρκο επιτετραμμένο και τη διευθύνουσα σύμβουλο, αν υποθέσουμε ότι προέρχεται από μυστικές υπηρεσίες, δεν μπορεί παρά να έχει σαν στόχο-απάντηση σημαντικές βίαιες ενέργειες της Τουρκίας σε βάρος της Ελλάδας. Αυτό λέει η ιστορική εμπειρία. Οι προβοκάτσες των χιτλερικών στα Γερμανο-Πολωνικά σύνορα για να δικαιολογήσουν την εισβολή στην Πολωνία. Το βίαιο επεισόδιο στον κόλπο του Τονκίνου, για να δικαιολογηθεί η αμερικάνικη επέμβαση και οι βομβαρδισμοί στο Βόρειο Βιετνάμ.

Τι ακολούθησε όμως την εκτέλεση του Τούρκου διπλωμάτη από πλευράς Τουρκίας; Απολύτως τίποτε. Ακόμη περισσότερο και σε διάψευση όλων των προβλέψεων του εξωνημένου πολιτικού κόσμου και τύπου, η αντίδραση της Τουρκίας ήταν από ήπια μέχρι υποτονική. Στην προκειμένη περίπτωση λοιπόν, η σοβαρότητα των δύο ενεργειών και η ανυπαρξία έμπρακτης απάντησης-εκμετάλλευσής τους από την Τουρκία, τα ίδια τα γεγονότα διαψεύδουν παταγωδώς τα περί προβοκάτσας των μυστικών υπηρεσιών.

Παρ' ότι, όπως έχουμε πει στο παρελθόν, γενικά δεν αποκλείεται μια ένοπλη σύγκρουση, περιορισμένη χρονικά, ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία, εν τούτοις στην παρούσα χρονική περίοδο, κατά την οποία έγιναν οι δύο βίαιες ενέργειες μας, κάτι τέτοιο αποκλείεται. Τα όσα ισχυρίζεται ο Μ.Ρ., περί ενδεχόμενου πολέμου μεταξύ Ελλάδας-Τουρκίας σαν συνέπεια της εκτέλεσης, δείχνουν απλά ότι τα θεωρητικά του εργαλεία —όπως το έχουμε πει και πέρυσι— δεν του επιτρέπουν πια να κάνει καμιά σοβαρή πολιτική ανάλυση της κατάστασης.

Η αντίδραση της Τουρκίας ήταν αυτή ακριβώς πούχουμε προβλέψει. Η αντίδραση του ένοχου-θύτη, που δέχεται ένα χτύπημα, έστω περιορισμένο, από το θύμα του και κάνει το κορόιδο, γιατί είναι ισχυρότερος, γνωρίζει ότι αυτά είναι απόρροια του εγκλήματος του και δεν τον συμφέρει να κάνει τίποτε. Η αντίδραση του πολιτικού κόσμου και του τύπου είναι αυτή του συνενόχου, που τάχει κάνει πλακάκια με το θύτη, που ξέρει ότι η ενέργεια λειτουργεί υπέρ των ελληνοκυπριακών θέσεων και κάνει πανικόβλητος σαν τα μικρά παιδιά: Δεν είμαι εγώ, δεν τόκανα εγώ, προβοκάτσια ανθελλήνων.

Οι ίδιες οι ενέργειες τέλος λειτουργούν υπέρ των Ελληνικών και Κυπριακών θέσεων αντίθετα με όσα υποστηρίχτηκαν. Γιατί, αυθόρμητα και χωρίς κανένα κείμενο, φέρνουν στο μυαλό του καθενός τη σκέψη, που όλοι κάνουν αλλά κανείς δεν λέει: η τούρκικη αδιαλλαξία στην Κύπρο οδηγεί σ' αυτές τις ενέργειες. Η κατοχή και η συνέχιση της είναι οι αιτίες.

Αυτή τη σκέψη του κοινού ανθρώπου προσπάθησε να αποτρέψει και να συσκοτίσει η Βουλή, με την περιβόητη πρώτη της συνεδρίαση την αφιερωμένη στην 17Ν, προκαταλαμβάνοντάς τον με τη δημιουργία ψευδών εντυπώσεων περί προβοκάτσας. Ταυτόχρονα όμως αυτή υπήρξε μια έμμεση ομολογία του φόβου του πολιτικού κόσμου, ομολογία ότι αναγνωρίζει, ότι η μόνη πραγματική αντιπολίτευση είναι η 17Ν κι ότι τόσο οι πράξεις της όσο και ο λόγος της είναι οι μόνες αξιόπιστες και πρέπει να καταπολεμηθούν αποφασιστικά από την πρώτη κιόλας συνεδρίαση.

Τέλος το γεγονός ότι η κατηγορία περί προβοκάτορας προέρχεται και από το Μ.Ρ. μας προκαλεί ορισμένες μελαγχολικές σκέψεις. Επί δεκαετίες ολόκληρες, οι διάφοροι τροτσικιστές κι ανάμεσα τους και ο Πάμπλο υπέφεραν τα πάνδεινα και θεωρούνταν, από τους σταλινικούς, προβοκάτορες και πράκτορες του εχθρού. Να έρχεται λοιπόν σήμερα, που κατάρευσαν τα σταλινικά καθεστώτα και η σταλινική ιδεολογία, ένας τροτσικιστής ή πρώην με πείρα δεκαετιών και να υιοθετεί τη σταλινική μεθοδολογία,

είναι κι αυτό δείγμα της πλήρους ιδεολογικής σύγχυσης που επικρατεί, ενώ δεν αποκλείεται νάναι επιβεβαίωση της θέσης για κοινό ιδεολογικό υπόβαθρο, το σταλινοτροτσκισμό (ιδίως αν αναλογιστούμε τις θέσεις του Τρότσκι του 18 για στρατιωτικοποίηση της εργασίας και στη δεκαετία του 20 για τη βίαια κολεκτιβοποίηση, μπροστά στις οποίες ωχριούσαν οι σταλινικές θέσεις).

Περνώντας στο ζήτημα της «τρομοκρατίας», παρατηρούμε κι εδώ σύγχυση ανεξήγητη εκ πρώτης όψεως, για έναν πεπειραμένο επαναστάτη σαν το Μ.Ρ. Κατ' αρχήν δεν είναι η «τρομοκρατία», έννοια που επέβαλαν οι δυτικές μυστικές υπηρεσίες, αλλά η ένοπλη επαναστατική πάλη ή τα ένοπλα αντάρτικα, που χωρίζονται σε τρεις κατηγορίες: στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα κυρίως του Τρίτου Κόσμου, στην πάλη ενάντια σε δικτατορικά καθεστώτα και στην πάλη σε κοινοβουλευτικά δημοκρατικά καθεστώτα, όπως λέει. Η τρομοκρατία είναι είδος αυτής της ένοπλης πάλης και μπορεί να υπάρξει ακόμη και στα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα. Είναι τυφλές ενέργειες, χωρίς συγκεκριμένο ανθρώπινο στόχο, κυρίως σε πολυσύχναστους χώρους, μαγαζιά, καφενεία, δρόμους, σταθμούς κλπ. και που στοχεύουν κυρίως στο μαζικό εκφοβισμό και τρόμο. Επειδή λοιπόν μας είναι αδιανόητο, πώς αυτός, ένας επαναστάτης, μας χαρακτηρίζει τρομοκράτες και τη δράση μας τρομοκρατία, θα του θυμίσουμε, τι είναι τρομοκρατία.

Γύρω στο 55, το ΕΑΜ της Αλγερίας, που αγωνίζονταν ένοπλα ενάντια στη γαλλική αποικιοκρατία και το οποίο βοηθούσε υλικά τότε ο Πάμπλο και με το οποίο συνεργάζονταν στενά, κατέφυγε στην τρομοκρατία, βάζοντας βόμβες στα τυφλά, σε καφετέριες όπου σύχναζαν μόνο Γάλλοι και κυρίως νεαροί και σε γήπεδα ποδοσφαίρου, σε κερκίδες με Γάλλους θεατές. Χτυπώντας δηλαδή «οποιοιδήποτε Γάλλο». Αυτές είναι ενέργειες τυφλής τρομοκρατίας, τις οποίες ποτέ δεν διανοήθηκε να πραγματοποιήσει η 17N. Όταν λοιπόν ο Μ.Ρ. μας κατηγορεί για τρομοκρατία και για πρωτόγονο εθνικισμό, φαίνεται ότι ξέρει καλά για τι μιλάει.

Πάμε τώρα κάτω, όπου ο Μ.Ρ. μας κατηγορεί για μικροαστούς. Σαν πρώην παράνομος και επαναστάτης, γνωρίζει καλά, ότι καμιά συζήτηση δεν μπορεί να γίνει δημόσια, για τον τρόπο δουλειάς και την εσωτερική λειτουργία της 17N. Θα μπορούσε να στηρίξει αυτή την κατηγορία του στην στοιχειωδώς σοβαρή μελέτη των κειμένων μας, πράγμα που, όπως είπαμε πιο πάνω, δεν επιθυμεί, θα μπορούσε ίσως να επιχειρήσει να τη στηρίξει στη σοβαρή μελέτη της πολιτικής πρακτικής των Ερυθρών Ταξιαρχιών, αφού η Ιταλία πλησιάζει περισσότερο προς τη χώρα μας, παρ' ότι κάθε χώρα είναι μια διαφορετική περίπτωση, αλλά δεν το κάνει.

Η κατηγορία του λοιπόν δεν είναι μόνο αυθαίρετη και αστήριχτη αλλά, όταν προέρχεται από τον Μ.Ρ. Πάμπλο, είναι και όλως διόλου κωμική. Ποιος μας κατηγορεί για μικροαστούς; Ένας άνθρωπος που δεν δούλεψε πολιτικά, με έστω δέκα εργάτες, σε κάποιο μαζικό χώρο. Που δεν εκλέχθηκε από κανένα μαζικό σώμα και διορίστηκε από τα πάνω, από τον Τρότσκι, γραμματέας της 4ης Διεθνούς. Μια Διεθνή που διηύθυνε γραφειοκρατικά με διαταγές από το κέντρο. Μια Διεθνή που φιλοδοξούσε να ξεσηκώσει το παγκόσμιο προλεταριάτο ενάντια στους σταλινικούς, διορίζοντας, από τα πάνω, τμήματα της σε κάθε χώρα αποτελούμενα από 2-3 άτομα ξεκομμένα τελείως από κάθε μαζική πολιτική δουλειά. Που απέτυχε οικτρά, λόγω κυρίως αυτής της μικροαστικής και υπεργραφειοκρατικής λειτουργίας της.

Μας κατηγορεί για μικροαστούς ένας άνθρωπος που ακόμη και οι σύντροφοι του, μετά τις αλλεπάλληλες διασπάσεις, κατηγορούσαν για τον μικροαστικό τρόπο δουλειάς του, λέγοντας ότι δούλεψε μόνο μέσω των προσωπικών σχέσεων με προσωπικότητες. Πολλές από τις οποίες, σαν γόνοι τζακιών και «αρχαιόπλουτοι», προσπαθούσαν, μέσω της επανάστασης, να «διασκεδάσουν την πεζότητα της ζωής τους». Και που εξ αιτίας αυτού κυρίως του λόγου, οι διάφοροι ηγέτες των

εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων και άλλων αριστερών οργανώσεων, για τους οποίους επαίρεται ο Μ.Ρ. ότι είναι φίλοι του, δεν μιλούσαν γι' αυτόν με τα καλύτερα λόγια. Η κατηγορία του λοιπόν αυτή μόνο γέλια μας προκαλεί.

Μας κατηγορεί για μαοϊκούς. Πρέπει να σημειώσουμε εδώ, ότι αυτή η κατηγορία, σε ένα ορισμένο χώρο τροτσκιστογενών, είναι η πιο βαρεία ύβρις, αφού σημαίνει σταλινικός. Όπως και η αντίστοιχη κατηγορία του τροτσκιστή στο χώρο των σταλινικών είναι εξ ίσου ύβρις, αφού σημαίνει πράκτορας του κεφαλαίου.

Καταφεύγοντας λοιπόν σ' αυτήν την κατηγορία ο Μ.Ρ. αφ' ενός υιοθετεί κι εδώ τη σταλινική πρακτική της αντιμετώπισης του διαφωνούντα με αυθαίρετες ετικέτες-ρετσινιές κι αφ' ετέρου δείχνει την αναχρονιστική κι αδιόρθωτη προσήλωση του στα ξεπερασμένα δόγματα του σταλινο-τροτσκισμού, που δεν του επιτρέπουν πια καμιά σοβαρή ανάλυση. Δεν είναι τυχαίο, ότι ένα τόσο σοβαρό κοινωνικό φαινόμενο για τους επαναστάτες όσο αυτό των Ερυθρών Ταξιαρχιών σε δυτικό κοινοβουλευτικό καθεστώς, το αποφεύγει όπως ο διάβολος το λιβάνι, ενώ όσοι το επιχείρησαν με αυτά τα εργαλεία δεν μπόρεσαν παρά, σαν τον Μ.Ρ., να πάνε πιο πέρα απ' το να χαρακτηρίσουν τους Ερυθροταξιαρχίτες, οι μεν τροτσκιστές οι δε μαοϊκούς.

Τη χρεοκοπία του σταλινοτροτσκισμού εξέφρασε αποκαλυπτικά ένα στέλεχος των κομμουνιστών πρόσφατα λέγοντας: είχαμε απαντήσεις για όλα τα προβλήματα αλλά μας άλλαξαν τις ερωτήσεις. Οι λύσεις που επιχείρησε να δώσει ο φασισμός σε συγκεκριμένα προβλήματα που αντιμετώπιζε ο καπιταλισμός στο μεσοπόλεμο, δίνονται σήμερα τελείως διαφορετικά, σ' ένα διαφορετικό καπιταλισμό, μέσα στα πλαίσια αυτού του κοινοβουλευτισμού. Κι αν χρειαστεί εκτροπή, αυτή θάναι προσωρινή και βραχυχρόνια, με άμεση επιστροφή στη συνταγματική νομιμότητα.

Η ανάλυση συνεπώς δεν μπορεί να γίνει σήμερα με γνώμονα τις απαντήσεις που έδωσε ο Λένιν, για τον κοινοβουλευτισμό των αρχών του αιώνα, γιατί είναι τελείως διαφορετικός. Είναι «άλλη ερώτηση». Και όταν γίνεται με τα ξεπερασμένα θεωρητικά εργαλεία του σταλινο-τροτσκισμού, όπως το κάνει ο Μ.Ρ., καταλήγει σε γελοϊότητες πρώτου μεγέθους: Όπως η θέση του, ότι υπάρχει σήμερα στην Ελλάδα κίνδυνος δικτατορικών εκτροπών, ακόμη και «φασιστικών»,

Και ότι σε μια σημερινή Ελλάδα, όπου δεκάδες κοινωνικά προβλήματα και άμεσης επιβίωσης μαστίζουν και συνθλίβουν καθημερινά, μέχρις απόγνωσης, τα πλατιά στρώματα των εργαζομένων, η λύση δίνεται από το δόγμα της Αγίας Τριάδας, συγγνώμη, το «πλατύ μέτωπο των δημοκρατικών και προοδευτικών δυνάμεων, για τη διαφύλαξη του δημοκρατικού πλαισίου και για να μην πάμε ταχύτερα προς τη δικτατορία». (!)

Αν ο Μ.Ρ. έβγαινε λίγο από το γνωστό «τρίγωνο της αμαρτίας» της πλατείας Κολωνακίου και κυκλοφορούσε σε πιο λαϊκές -γειτονιές, θ' αντιλαμβάνονταν, ότι αυτό που του είπαν κάποιοι «σοβαροί πολίτες»: «λυπούμαστε αληθινά που δεν είσατε ο αρχηγός» θα του τόλεγαν εκατοντάδες άλλοι και θ' αντιλαμβάνονταν, ότι η υποστήριξη της 17N από τον κόσμο είναι πολύ μεγαλύτερη απ' όση θα μπορούσε να φανταστεί. Γιατί αυτός ο κόσμος ξέρει, ότι η 17N είναι η μόνη πολιτική δύναμη που αγωνίζεται πραγματικά για τα προβλήματα του, η μόνη που δεν έχει χρεοκοπήσει και η μόνη αντιπολίτευση. Ένα και μόνο παράδειγμα αρκεί. Αν σήμερα και μετά από σχεδόν ενάμιση χρόνο, με μια κυβέρνηση τελείως εξωνημένη, έτοιμη να ξεπουλήσει τα πάντα σε χαριστικές τιμές στους ημέτερους, βιομηχανίες, δημόσιες επιχειρήσεις, βραχονησίδες κλπ., αυτές οι «ιδιωτικοποιήσεις»-ξεπούλημα δεν έχουν προ-γωρήσει σχεδόν καθόλου μέχρι σήμερα, αυτό οφείλεται, όπως γνωρίζουν όλοι οι παροικούντες στην Ιερουσαλήμ, κατά κύριο λόγο στη 17N και στη δράση της και δευτερευόντως σε αυθόρμητες μαζικές κινητοποιήσεις εργαζομένων, έξω από τα συνδικάτα και κόμματα.

Ακόμη λοιπόν κι αν αυτό ήταν το μόνο μας επίτευγμα —που κάθε άλλο παρά είναι— η δράση μας θάταν δικαιωμένη, θάμασταν απόλυτα ικανοποιημένοι και θα ενθαρρυνόμαστε για να την αναπτύξουμε ακόμη περισσότερο.

Τελειώνοντας θα προσθέταμε, ότι, παρ' ότι διαφωνούμε στη λύση που έδωσε ο Λαφάργκ στο γνωστό πρόβλημα, το διάβασμα του άρθρου του Μ.Ρ. μας έβαλε σε σοβαρές σκέψεις, με αποτέλεσμα να αμφιβάλουμε πια, κατά πόσο και η δική του λύση είναι η σωστή.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα 24-10-91

[Επεξεργασία] 1991-11-03 Λεωφορείο ΜΑΤ

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 3-11-91

Εδώ και ενάμιση χρόνο, μια πρωτοφανούς αγριότητας και κυνικότητας αντιλαϊκή επίθεση, ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων και τις κοινωνικές τους κατακτήσεις, κλιμακώνεται, από την εξωνημένη κυβέρνηση της ΝΔ, με τη σιωπηλή συναίνεση τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και των ΚΚΕ-Συνασπισμού.

Μοναδικό μέσο υλοποίησης αυτής της πολιτικής είναι η κρατική φασιστική βίαια καταστολή μέσω των ΜΑΤ. Οπουδήποτε κι αν στρέψουμε το βλέμμα μας, σ' όλη αυτή την περίοδο, θ' αντικρίσουμε το ίδιο, τραγικά μονότονα επαναλαμβανόμενο, θέαμα. Εργαζόμενοι να διαμαρτύρονται ειρηνικά και άοπλα, ενάντια σ' αυτή τη ληστρική κυβερνητική πολιτική και τα ΜΑΤ να επελάνουν, πνίγοντας τους στα δακρυγόνα, ξυλοκοπώντας και τραυματίζοντας τους.

Από την περυσινή μαθητική διαδήλωση, που κατέληξε στον εμπρησμό, από τα ΜΑΤ, του Κ. Μαρούσης, το θάνατο των τεσσάρων και στον τραυματισμό δεκάδων διαδηλωτών, την επίθεση στους εργαζόμενους της Ολύμπικ Κέτερινγκ, ενάντια στους συνταξιούχους, στους απεργούς της ΕΑΣ, στους εργαζόμενους στην ΕΒΟ, στις προβληματικές, στους οικοδόμους, στους αγρότες στο Ηράκλειο, στους απεργούς νοσοκομειακούς στο νοσοκομείο Παίδων Αγία Σοφία, όπου δεν σεβάσθηκαν τα άρρωστα μικρά παιδιά. Και πρόσφατα τέλος, ενάντια σε μικρούς μαθητές Γυμνασίου και στο Πολυτεχνείο, όπου πέτυχαν να επαναλάβουν τον περσινό τους άθλο του Κ. Μαρούσης, δηλαδή να το κάψουν, ρίχνοντας την ευθύνη σε μικρή ομάδα διαδηλωτών.

Παράλληλα και στο ίδιο μήκος κύματος, εργάζεται η γνωστή «Δικαιοσύνη» με τους εξωνημένους και διεφθαρμένους δικαστές. Ενώ δεν έστερξε ποτέ να καταδικάσει ούτε έναν μεγαλόσχημο υπεύθυνο, για τα απειράριθμα σκάνδαλα, ακόμη και αυτού — όπως φαίνεται πια σίγουρο— του σκανδάλου Κοσκωτά, ενώ πέρσυ αθώωσε το δολοφόνο των ΜΑΤ Μελίστα, καταδικάζει σήμερα, με συνοπτικές διαδικασίες, 17ρονους μαθητές, ειρηνικούς διαδηλωτές, στην εξοντωτική ποινή της φυλάκισης 8 χρόνων. Ποινή της οποίας η έφεση δεν έχει ανασταλτική ισχύ, με συνέπεια να κλείνονται αμέσως στις φυλακές.

Ποινές στις οποίες μόνο φασιστικά καθεστώτα θα μπορούσαν να καταφύγουν, αφού ακόμη και τα δικαστήρια του Παπαδόπουλου, μετά το 71, καταδίκαζαν σε πολύ μικρότερες ποινές, για παρόμοια «αδικήματα».

Την άγρια λοιπόν οικονομική επίθεση ενάντια στο βιοτικό επίπεδο συνοδεύει μια εξίσου άγρια καταστολή, που, ανάμεσα στ' αλλά, θεμελιώνει το σημερινό καθεστώς του κοινοβουλευτικού φασισμού.

Γι' αυτή την τραγική για το λαό κατάσταση, ευθύνες δεν έχει μόνο η ΝΔ. Αυτή, σαν όργανο του μεγάλου κεφαλαίου, κάνει τη δουλειά της. Μεγάλες ευθύνες έχουν, τόσο

το ΠΑΣΟΚ όσο και τα ΚΚΕ-Συνασπισμός. Τα τελευταία γιατί με τη συμμετοχή τους στην κυβέρνηση Τζανετάκη και τη συνεργασία τους με τους επαγγελματίες αρχιαπατεώνες της ΝΔ, για τη δήθεν κάθαρση-τιμωρία των ερασιτεχνών απατεώνων του ΠΑΣΟΚ, ενώ ήξεραν ότι αυτή ήταν αδύνατη, όπως και αποδείχτηκε, άνοιξαν διάπλατα το δρόμο, για την εκλογική αυτοδυναμία της ΝΔ. Συνασπισμός και ΚΚΕ έφεραν τις σημερινές συντάξεις των 32 χιλιάδων, την ακρίβεια, την ανεργία, τον κοινοβουλευτικό φασισμό.

Το ΠΑΣΟΚ γιατί έχει συμφωνήσει με την ΕΟΚ, το ΔΝΤ, τις δυτικές τράπεζες, για την αναγκαιότητα της σημερινής πολιτικής της ΝΔ. Ξέρει ότι ο παραμικρός σοβαρός αγώνας για την ανατροπή της θα το φέρει αντιμέτωπο με τους πάρα πάνω οργανισμούς-αφεντικά, με συνέπεια να του κόψουν το δρόμο προς την κυβέρνηση. Ποιον μαζικό αγώνα οργάνωσε το ΠΑΣΟΚ, για την ανατροπή έστω και ενός μέτρου αυτής της αντιλαϊκής πολιτικής, πέρα από διάφορες ανώδυνες, φλύαρες, λεκτικές διαμαρτυρίες, όταν οι γιατροί και οι δικηγόροι π.χ. ανέτρεψαν εν μια νυκτί τα φορολογικά μέτρα εναντίον τους, όπως άλλωστε και οι έμποροι;

Ποιον μαζικό αγώνα οργάνωσαν οι καρεκλοκένταυροι, με τους μηνιαίους μισθούς των πολλών εκατοντάδων χιλιάδων και τις βίλλες στα βόρεια προάστια, για να μη μειωθούν ή να μην κοπούν οι συντάξεις πείνας;

Ποιον σοβαρό μαζικό αγώνα οργάνωσαν οι βολεμένοι γραφειοκράτες Πασόκοι, ενάντια στην αύξηση της ανεργίας, που συνεπάγεται το κλείσιμο κερδοφόρων επιχειρήσεων και στις απολύσεις εργαζομένων, απόρροια του ξεπουλήματος επιχειρήσεων που επιβάλλει η ΕΟΚ; Όταν θα αρκούσε, για να αποτραπούν, μια απλή δήλωση, ότι αύριο το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση δεν θ' αναγνώριζε καμιά πώληση, θ' αρκούσε μια δήλωση για παραπομπή στον εισαγγελέα των υπευθύνων, θ' αρκούσε ένας στοιχειωδώς σοβαρός μαζικός αγώνας.

Ποιον σοβαρό μαζικό αγώνα οργάνωσαν οι βολεμένοι γραφειοκράτες Πασόκοι, για να προφυλάξουν τους εργαζόμενους που διαδηλώνουν ειρηνικά, από τα εγκληματικά ΜΑΤ;

Πώς προφύλαξαν τους συνταξιούχους, τους εργαζόμενους στις προβληματικές, τους μαθητές, τους αγρότες, τους νοσοκομειακούς;

Πότε και πώς έβαλαν φραγμό στους προπηλακισμούς, στα δακρυγόνα, τους ξυλοδαρμούς, τους τραυματισμούς, τους εσκεμμένους εμπρησμούς, που οδήγησαν πέρσι στο θάνατο των τεσσάρων στο Κ. Μαρουσης; Αντίθετα η ουσιαστική συναίνεση τους είχε σαν συνέπεια αυτή η εγκληματική πρακτική να γενικευτεί και να γίνει καθεστώς.

Αν το ΠΑΣΟΚ δεν συναινούσε στην πολιτική αυτή, τίποτε απολύτως δεν θα μπορούσε να κάνει η κυβέρνηση της ΝΔ από μόνη της, όπως το δείχνουν περίτρανα οι περιπτώσεις των γιατρών, των δικηγόρων, των εμπόρων. Το ΠΑΣΟΚ λοιπόν είναι συνυπεύθυνο με τη ΝΔ, για όλα τα βαριά εγκλήματα που γίνονται σήμερα ενάντια στο λαό και τη χώρα.

Και δεν είναι τυχαίο, που οι ηγεσίες και των τριών κομμάτων λένε ακριβώς τα ίδια πράγματα για τη 17Ν και τη δράση της.

Αποφασίσαμε λοιπόν να δώσουμε μια έμπρακτη απάντηση σ' όλη αυτή την ανεξέλεγκτη κι εγκληματική δράση των ΜΑΤ, ενάντια στους εργαζόμενους που διαδηλώνουν ειρηνικά. Απάντηση στη φασιστική πρακτική της μαζικής ρίψης δακρυγόνων, των ξυλοδαρμών, των τραυματισμών που επαναλήφθηκαν δεκάδες φορές φέτος. Και ειδικότερα απάντηση στο περσινό τους τρομοκρατικό όργιο της 9ης Γενάρη, ενάντια στη μαθητική διαδήλωση, που κατέληξε σε δεκάδες

τραυματισμένους, στον εμπρησμό, από δακρυγόνο των MAT, του καταστήματος Κ. Μαρουσης και το συνακόλουθο θάνατο των τεσσάρων.

Απάντηση τέλος στην πρόσφατη βάρβαρη επιδρομή, ενάντια και πάλι στους μαθητές, στην εισβολή τους στο Πολυτεχνείο, στον εμπρησμό του από δακρυγόνο των MAT και στον τραυματισμό και στις συλλήψεις δεκάδων μαθητών.

Αποφασίσαμε να χτυπήσουμε μια κλούβα των MAT, που αστυνόμευε την περιοχή των Εξαρχείων και που γι' αυτό κάθε βράδυ άλλαζε θέση, σταθμεύοντας άλλοτε Ιπποκράτους και Καλλιδρομίου, άλλοτε Ιπποκράτους και Διδότου, άλλοτε Χαριλάου Τρικούπη. Τη χτυπήσαμε με αυτοσχέδιο μπαζούκας, που εκτόξευσε ρουκέτα των 3,5 ιντσών και με ρίψη χειροβομβίδας.

Είναι προφανές, ότι η εκτόξευση έγινε απ' ευθείας και όχι με ωρολογιακό μηχανισμό ή με τηλεχειρισμό όπως γράφτηκε. Κομάντος της οργάνωσης πλησίασε, έστησε τον εκτοξευτήρα, σκόπευσε, πυροδότησε, εκτοξεύσε τη ρουκέτα, έριξε μετά τη χειροβομβίδα και αποχώρησε ομαλά.

Παρ' ότι το έχουμε κάνει πολλές φορές στο παρελθόν, προειδοποιούμε ξανά τους άνδρες των MAT.

Οποιαδήποτε μαζική χρήση δακρυγόνων από μέρους τους, ενάντια στους διαδηλωτές, όπου θα υπάρχουν τραυματίες, θα συνοδεύεται από μια παρόμοια βίαια απάντηση από μέρους μας. Κατά συνέπεια, για οτιδήποτε τους συμβαίνει ή θα τους συμβεί, υπεύθυνοι είναι οι ίδιοι και οι αρχηγοί τους, που τους διατάζουν κυνικά να σακατεύουν τον κόσμο.

Όσο για τους Οννεδίτες και τους Μεατζήδες, που παριστάνουν τους αγανακτισμένους πολίτες δίπλα από κάθε διαδήλωση πια, όντας τα απαραίτητα στηρίγματα, συνεργάτες των MAT, την ταυτότητα των οποίων αποκρύβει ο τύπος, με τον γενικό όρο «προβοκάτορες», ας έχουν υπ' όψη τους, ότι τους γνωρίζουμε πολύ καλά.

Τέλος θα προσθέσουμε, ότι θα χτυπάμε μόνο άνδρες των MAT, Μεατζήδες και μέλη της αντιτρομοκρατικής ομάδας. Τους απλούς αστυφύλακες δεν τους θεωρούμε εξ ορισμού εχθρούς και γι' αυτό δεν θα τους χτυπάμε παρά μόνο αν κινηθούν εναντίον μας, αν βγάλουν πιστόλι για να μας χτυπήσουν.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα 3-11-91

[Επεξεργασία] 1992-05-08 Ριανκούρ

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 8-5-92

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Μπροστά στο νέο ρεσιτάλ από ψευδολογίες, κωμικά και συνάμα αντιφατικά σενάρια, στα οποία επιδίδεται η Αστυνομία μέσω των δημοσιογράφων της. Μπροστά στη σύγχυση που καλλιεργεί εσκεμμένα, για το τι συνέβη την Παρασκευή 27 Μάρτη στην οδό Ριανκούρ και τις γελοίες ενέργειες που έκανε, από τη Δευτέρα 30 Μάρτη μέχρι και την Παρασκευή 3 Απρίλη, για να καλύψει την πλήρη ανικανότητα της και να δικαιολογήσει τα δις που καταβροχθίζει, αφού πια είχε ανακαλύψει το περίστροφο, είμαστε πια υποχρεωμένοι να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα και να αποκαλύψουμε, τι πραγματικά συνέβη.

Η αστυνομία δεν ειδοποιήθηκε από πληροφοριοδότη της, μέσα ή κοντά στην οργάνωση μας, όπως ισχυρίζεται, κάτι που θα αντιληφθεί οποιοσδήποτε διαβάσει τα παρα κάτω.

Στο σημείο της Ριανκούρ δεν πήγαμε μόνο την Παρασκευή 27-3 αλλά και την Τρίτη 24 και την Πέμπτη 26-3. Κάποιος γείτονας 60άρης — ίσως και πρώην μπάτσος — που εκκινείτο μεταξύ του ΟΤΕ, του καφενείου, της φαρμακαποθήκης και της απέναντι ταβέρνας, μας αντιλήφθηκε, θεώρησε ύποπτες τις κινήσεις μας, μας είδε να μπαίνουμε στο φορτηγό, να ερχόμαστε την άλλη μέρα, μας πήρε μάλλον για ληστές και ειδοποίησε την ασφάλεια. Εδώ η Αστυνομία αποφάσισε να στείλει, την άλλη μέρα, την ομάδα του Μαυρουλέα, για να εξακριβώσει, τι συμβαίνει, μη ξέροντας περί τίνος πρόκειται.

Αυτό αποδεικνύεται από τα εξής ατράνταχτα στοιχεία:

1) Η ομάδα του Μαυρουλέα ήταν τρεις μπάτσοι με ένα φιάτ παρκαρισμένο στη γωνία Λασκαρίδου και Ριανκούρ συν ένας που έκανε τον εργάτη. Σημειώτεον ότι οι μπάτσοι έπιναν καφέ σε πλαστικά κυπελάκια καθισμένοι μέσα στο αυτοκίνητο! Αν είναι δυνατόν να είναι αυτή ενέδρα. Μόλις είδαν το φορτηγάκι μας να παρκάρει, ο Μαυρουλέας κατέβηκε, πήρε τον αριθμό του και πήγε στο απέναντι περίπτερο, όπου τηλεφώνησε στο κέντρο (διενήργησε ένα δεκατρία, όπως λένε τα σαΐνια), για να μάθει αν αυτός απασχολούσε, δηλαδή αν ήταν κλεμμένος, πράγμα που σημαίνει ότι δεν το ήξερε από τα πριν.

2) Μόλις χάσανε το φορτηγάκι μας, ειδοποίησαν και πάλι το κέντρο, το οποίο επικοινωνήσε, μέσω του ασυρμάτου από την κοινή συχνότητα, με όλα τα περιπολικά και τους ζητάδες, για να το εντοπίσουν, λέγοντας τους ότι ο αριθμός απασχολεί και να προσέχουν γιατί επιβαίνουν τρεις, ενώ είμαστε πέντε υπεροπλισμένοι. Πράγμα που δεν θάκαναν αν ήξεραν περί τίνος πρόκειται, γιατί τότε σιωπούν και περνάνε σε άλλες ειδικές και κρυφές συχνότητες, για να μην τους ακούνε τρίτοι, όπως έκαναν άλλωστε και από τη Δευτέρα 30-3, όταν πια έστησαν την «ενέδρα».

3) Σε όλη τη διαδρομή μας, Ριανκούρ και Λάμψα προς τα πάνω, δεν υπήρχε κανένα απολύτως αυτοκίνητο της ασφάλειας, για να μας κόψει, όπως θα έπρεπε να υπάρχει αν ήταν ενέδρα.

4) Η «ενέδρα», αν μπορεί να ονομαστεί αυτό το караγκιοζιλίκι ενέδρα, στήθηκε εκ των υστέρων, τη Δευτέρα 30 Μάρτη κι αφού βέβαια είχαν ανακαλύψει το περίστροφο κι αντιληφθεί τη μνημειώδη γκάφα τους. Και δεν στήθηκε για να μας πιάσουν αλλά για άλλους λόγους. Για να καλύψουν την ανικανότητα τους, για να μπορούν σήμερα να διαδίδουν τα παραμύθια τους παίζοντας με τις ημερομηνίες, λόγω του πανικού τους, γιατί δεν ήξεραν το στόχο μας αλλά και για να βάλουν στα σκαριά τη νέα σκευωρία που ετοιμάζουν, με τα δήθεν στοιχεία, τα βίντεο, τις δήθεν φωτογραφίες.

Την ημέρα λοιπόν εκείνη, την Παρασκευή 27 Μάρτη, έγιναν τα εξής: Μόλις φτάσαμε και παρκάραμε, τους είδαμε, τους αντιληφθήκαμε αμέσως και αποφασίσαμε να φύγουμε. Οι μπάτσοι μας ακολούθησαν, όντας μόνο τρεις μέσα στο φιάτ, από κάποια απόσταση, μην τολμώντας να μας πλησιάσουν. Φαίνεται ότι ο Μαυρουλέας, στο σύντομο χρόνο των λίγων λεπτών, άρχισε να αναρωτιέται και να συνειδητοποιεί τι ακριβώς συμβαίνει και κράτησε μακριά το φιάτ. Έτσι ενήργησε πολύ σωστά και ψύχραιμα, με αποτέλεσμα ν' αποφευχθεί άσκοπη αιματοχυσία, η οποία θάταν μάλλον μοιραία γι' αυτούς. Πράγματι μέσα στο φιάτ δεν είχαν καμία τύχη, δεν θα προλάβαιναν να ρίξουν ούτε δυο σφαίρες, αφού απ το πίσω μέρος του φορτηγού τους σημάδευαν δυο σύντροφοι μας με αυτόματα, έτοιμοι να τους πυροβολήσουν στην παραμικρή τους κίνηση, ενώ συνολικά ήμασταν πέντε με μεγάλο οπλισμό.

Οι μπάτσοι φαίνεται ότι το αντιλήφθηκαν και έμειναν τελείως ακίνητοι.

Επιβεβαιώθηκε λοιπόν κι εδώ αυτό που έχουμε πει κι άλλοτε. Όσοι μπάτσοι δεν μας ρίχνουν δεν θα τους ρίχνουμε, όσοι τραβάνε πιστόλι θα τους πυροβολούμε χωρίς δισταγμό. Οι επόμενες δυο μέρες, Σάββατο και Κυριακή, ήταν μέρες αργίας για τους

σούπερ αστυνομικούς μας, που είναι επιφορτισμένοι με την προστασία του πολιτεύματος κι έτσι δεν έκαναν απολύτως τίποτε στο παραπάνω σημείο.

Εν τω μεταξύ ανακάλυψαν το περίστροφο. Εδώ ας μας επιτραπεί να μην πούμε, γιατί αφέθηκε. Απλώς να παρατηρήσουμε, ότι και μόνο αυτό το γεγονός δείχνει το μέγεθος του οπλισμού που υπήρχε μέσα στο φορτηγό. Έτσι αποφάσισαν, για τους λόγους που είπαμε, να στήσουν την «ενέδρα» τους, από την Δευτέρα 30 Μαρτίου, δηλαδή τρεις μέρες μετά το συμβάν. Κινητοποίησαν δεκάδες αυτοκίνητα κάθε μάρκας, Άουντι, Μπε Εμ Βε, Φιάτ Τιπο, Τογιότα, Ρενό, Άλφα Ρομέο, δεκάδες μπάτσους, μηχανάκια με μπάτσους που τόπαιζαν φρικιά κλπ., για να αντιληφθούν όλοι οι γείτονες, ότι κάτι έκαναν. Απ' την άλλη ο πανικός κι ο φόβος τους, επειδή δεν ήξεραν ούτε στόχο ούτε πού ακριβώς θα γίνονταν η ενέργεια, ήταν τέτοιος ώστε έφτασαν στο σημείο να ελέγχουν το φανάρι Πανόρμου-Κηφισίας —μπας και γίνει εκεί η ενέργεια— ανάμεσα σ' άλλα μ' ένα Σουζούκι Σουίφτ μαύρο, που πάρκαραν στο πεζοδρόμιο της γωνίας Πανόρμου-Κηφισίας, με δύο παρδαλούς μέσα, που σημείωναν τους αριθμούς όσων αυτοκινήτων σταμάταγαν εκεί και τα πήγαιναν σε έναν επικεφαλής, ονόματι Γιώργο, που περιφέρονταν γύρω, μέσα σε ένα Άλφα Ρομέο.

Περιττό βέβαια να πούμε ότι, παρ' ότι η οπερέτα της κάθαρσης έχει πείσει και τον τελευταίο Έλληνα ότι οι δικαστές είναι όλοι εξωνημένοι και αργυρώνητοι, πράγμα άλλωστε που τους οδήγησε στο συμπέρασμα ότι ο στόχος μας ήταν δικαστικός, δυστυχώς γι' αυτούς δεν ήταν. Με συνέπεια όλη η σύγχυση που προσπαθούσαν να δημιουργήσουν στην οργάνωση μας, με τα παραμύθια τους για πληροφοριοδότες, να πέφτει στο κενό.

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ξεκάθαρο και απλό. Αφού έκαναν τη μνημειώδη γκάφα, σκέφτηκαν ότι μπορούν να ξεκινήσουν μια καινούργια σκευωρία, εκμεταλλευόμενοι, όσο μπορούν πια, την αποτυχία τους. Εδώ βέβαια μπλέκονται και οι φίλοι μας οι Αμερικάνοι. Είναι γνωστό, ότι εδώ και καιρό αμερικάνοι ειδικοί του FBI εργάζονται πάνω σε στοιχεία που είχε η ασφάλεια από παλιές ιστορίες, άσχετες με την 17Ν. Με την καθοδήγηση και έμπνευση των αμερικάνων, σκέφτηκαν ότι, για όποιον εντοπιστεί, πραγματικά ή όχι, από τα παλιά στοιχεία, θα υπάρχουν εναντίον του και οι σημερινές συντριπτικές αποδείξεις. Ότι αναγνωρίζονται από τους μπάτσους της Ριανκούρ, ότι βρέθηκαν τα αποτυπώματα τους στο φορτηγάκι κι όχι στην τάδε παλιά γιάφκα και κυρίως ότι φωτογραφήθηκε.

Νέα λοιπόν προβοκάτσια ετοιμάζεται. Αυτός είναι ίσως ο κυριότερος λόγος για τον οποίο στήθηκε η δήθεν «ενέδρα» της Ριανκούρ, κατόπιν εορτής και γιατί η Αστυνομία την έβγαλε σήμερα, μέσω των πρακτόρων της δημοσιογράφων και δεν ήταν διαρροή από τους δημοσιοσχεσίτες, όπως θεατρinίζει ο υπουργός.

Περιττό να πούμε, ότι την ίδια την Παρασκευή 27 Μάρτη, όπως δεν είχανε στήσει καμιά ενέδρα έτσι δεν είχανε και καμιά κάμερα. Γιατί, αν είχανε πράγματι φωτογραφήσει κάποιον, αν είχανε αποτυπώματα κάποιου, τα σαΐνια των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών θα τον είχαν εντοπίσει, μετά από 40 μέρες και θάχε συλληφθεί, ιδιαίτερα σήμερα που γνώριζαν ότι προετοιμάζαμε ενέργεια.

Είναι λοιπόν ολοκάθαρο, γιατί χρειάζονται τόσο χρόνο. Τα παλιά στοιχεία πρέπει να κολλάνε κάπως με τα χαρακτηριστικά όσων ήταν στη Ριανκούρ.

Τέλος ας προσθέσουμε, ότι η πράξη των γραικύλων Μητσοτάκη και Αναγνωστόπουλου, να παραδώσουν τα αποτυπώματα και τα στοιχεία όλων των Ελλήνων στους αμερικάνους του FBI και της CIA, αποτελεί πράξη έσχατης εξαχρείωσης του ελληνικού κράτους, κυβερνώντων κράτους μπανανιάς, που ισοδυναμεί με εσχάτη προδοσία, ενέργεια για την οποία κανένας πολιτικός και κανένα έντυπο δεν λέει λέξη.

[Επεξεργασία] Παλαιοκρασσάς

[Επεξεργασία] 1992-06-16 Παλαιοκρασσάς [Α']

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 16-6-92

Είναι γνωστό, ότι από τα μεγαλύτερα κοινωνικά σκάνδαλα είναι το φορολογικό σύστημα και η συνακόλουθη φοροδιαφυγή. Όπως αυτό διαμορφώθηκε τα τελευταία χρόνια, στοχεύει όχι στην πάταξη της αλλά στην εξαπάτηση και καταλήστευση της μάζας των χαμηλόμισθων μισθωτών, συνταξιούχων και μικροεπαγγελματιών φορολογουμένων και στην προστασία και κάλυψη των μεγάλων φοροφυγάδων, με τη θέσπιση βελτιωμένων μεθόδων φοροδιαφυγής τους.

Οι παρακάτω αριθμοί δείχνουν τις διαστάσεις του προβλήματος. Όσον αφορά κατ' αρχήν την σχέση άμεσων-έμμεσων φόρων, η χώρα μας έχει το ψηλότερο ποσοστό εμμέσων φόρων στην Ευρώπη, που φτάνει το 70% το 90. Αν συνυπολογίσουμε και τις ασφαλιστικές εισφορές, το ποσοστό των εμμέσων φόρων ανέρχεται στο 45% των φορολογικών εσόδων, με μέσο όρο στις χώρες του ΟΟΣΑ 30%. Είναι στην Αγγλία, με ποσοστό έμμεσων φόρων πολύ χαμηλότερο, 31%, υπολογίστηκε ότι αυτοί αφαιρούν το 30% του εισοδήματος από το χαμηλότερο εισοδηματικό τμήμα, έναντι μόνο του 16% από το ψηλότερο. Με τους χαμηλότερους φορολογικούς συντελεστές που θεσπίζονται σήμερα και τις σκανδαλώδεις ελαφρύνσεις των υψηλοεισοδηματιών, η σχέση έμμεσων-άμεσων φόρων γίνεται ακόμη δυσμενέστερη.

Όσον αφορά την φορολογία εισοδήματος και κερδών, η χώρα μας παρουσιάζει το δεύτερο χαμηλότερο ποσοστό, 18% των φορολογικών εσόδων, έναντι μέσου όρου χωρών ΟΟΣΑ 38% και ποσοστών Αγγλίας 39%, ΗΠΑ 44%, Ιαπωνίας 49%. Χαμηλό ποσοστό που οφείλεται απ' τη μια στην εκτεταμένη φοροδιαφυγή των ψηλών εισοδηματικών τάξεων κι απ' την άλλη στην χαμηλότατη φορολόγηση των κερδών.

Έτσι, ενώ στην θατσερική Μεγάλη Βρετανία τα φορολογικά έσοδα από τα κέρδη αποτελούν το 13% του συνόλου των φορολογικών εσόδων και στην Ιαπωνία το 25%, στην Ελλάδα αποτελούν μονό το 4,5%, ενώ, με τους νέους μειωμένους συντελεστές που θεσπίζει το φορολογικό νομοσχέδιο, θα μειωθούν ακόμη φτάνοντας το 3%.

Αλλά και σαν ποσοστό του ΑΕΠ η Ελλάδα έχει και πάλι το χαμηλότερο ποσοστό φορολογίας εισοδήματος και κερδών, που ανέρχεται σε 6,1% το 89, έναντι του μέσου όρου 14,6% για τις χώρες ΟΟΣΑ. Και ενώ ανάμεσα στο 87 και στο 89 το ποσοστό αυτό αυξήθηκε για την Ισπανία από 9,6% σε 11,3% και την Πορτογαλία από 6,1% σε 9,3%, αντίθετα για την Ελλάδα μειώθηκε από 6,5% σε 6,1%. Ειδικότερα για τα κέρδη, ενώ στην ίδια περίοδο στην Ισπανία η φορολόγηση τους αυξήθηκε από 2,2 σε 2,3% του ΑΕΠ, στην Ελλάδα μειώθηκε από 1,7 σε 1,5%, για να μην ξεχνάμε, πόσο φορολόγησε το μεγάλο κεφάλαιο και χτύπησε τη φοροδιαφυγή το ΠΑΣΟΚ.

Όσον αφορά τη φορολογία εισοδήματος στη χώρα μας τώρα, ενώ το 1960 οι μισθωτοί και συνταξιούχοι συμμετείχαν κατά 28% στη συγκέντρωση του φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων, το 1991 συμμετέχουν κατά 60,1%. Αντίθετα οι εμποροβιομήχανοι, που συμμετείχαν το 1960 κατά 50,8%, συμβάλλουν στη διαμόρφωση του φόρου εισοδήματος το 1991 κατά 24,5%.

Παράλληλα το μέσο μηνιαίο δηλωθέν εισόδημα για το 1990 των μισθωτών-συνταξιούχων ανέρχεται σε 128.654 δρχ., ενώ αυτό των ελεύθερων επαγγελματιών

(γιατρών, δικηγόρων, μηχανικών, αρχιτεκτόνων κλπ.) είναι 68.416 και των εμπόρων και βιομηχάνων ανέρχεται στο αστρονομικό ποσόν των 66.685 δραχμών

Σε προκήρυξη μας, το Μάη του 90, υποστηρίξαμε, ότι από στοιχεία έρευνας του ΕΚΚΕ του 88, σε συνδυασμό με αυτά του φόρου εισοδήματος κατά κλιμάκια, προέκυπτε, ότι κανένας απολύτως εφοπλιστής, βιομήχανος, μεγαλέμπορος, μεγαλογιατρός, μεγαλοδικηγόρος, μεγαλοεργολάβος, μεγαλομηχανικός, μεγαλοαρχιτέκτονας δεν πλήρωνε φόρο εισοδήματος που ν' αντιστοιχεί στα πραγματικά του εισοδήματα. Ειδικότερα η έρευνα αποκάλυπτε, ότι, ενώ όσοι κέρδιζαν μηνιαία άνω των 400.000 δρχ. (σημερινές 700.000 περίπου) ήταν τουλάχιστον 36.000, στους φορολογικούς καταλόγους δήλωναν μόνο 6.496, αριθμός που δεν φτάνει ούτε τον αντίστοιχο του συνόλου —μόνο τα δυο τρίτα— των μισθωτών και συνταξιούχων αυτής της κλίμακας. Πράγμα που σημαίνει, ότι, εκτός από την παραπάνω κατηγορία, φοροδιαφεύγει και το ένα τρίτο τουλάχιστον των μισθωτών-συνταξιούχων υψηλόμισθων.

Τα ίδια συμβαίνουν και στην δεύτερη κλίμακα εισοδήματος. Ενώ όσοι κέρδιζαν από 250.000 μέχρι 400.000 δρχ. (400.000-700.000 περίπου σημερινές) ανέρχονται σε τουλάχιστον 200 χιλιάδες, στους φορολογικούς καταλόγους υπάρχουν μόνο 60.000 που το δηλώνουν, αριθμός που είναι μικρότερος και πάλι από το σύνολο των μισθωτών-συνταξιούχων αυτής της κατηγορίας. Πράγμα που σημαίνει ότι, σ' αυτές τις δύο κλίμακες, οι μόνοι που δηλώνουν τα πραγματικά τους εισοδήματα είναι οι μισθωτοί, επειδή δεν μπορούν να τα κρύψουν κι ότι ακόμη κι από αυτούς το ένα τρίτο περίπου κατορθώνει και φοροδιαφεύγει.

Οι πιο πάνω αριθμοί επιβεβαιώνουν αυτό που γνωρίζει και ο τελευταίος Έλληνας. Την κύρια, βασική κατηγορία των μεγάλων φοροφυγάδων αποτελούν οι εφοπλιστές, βιομήχανοι, μεγαλέμποροι, εργολάβοι, μεγαλογιατροί, μεγαλοδικηγόροι, μεγάλοι μηχανικοί, με-γαλοαρχιτέκτονες, στους οποίους πρέπει να προσθέσουμε τους βουλευτές και τους δημοσιογράφους, με τις σκανδαλώδεις φοροαπαλλαγές .

Η πρωτογενής φοροδιαφυγή των πάρα πάνω στρωμάτων αποτελεί το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος της ετήσιας φοροδιαφυγής και οργανώνεται από το ίδιο το κράτος. Τόσο με το φορολογικό σύστημα όσο και με την πρακτική του, προστατεύει και ουσιαστικά βραβεύει τους μεγάλους φοροφυγάδες, ενώ τιμωρεί τους έντιμους φορολογούμενους. Με συνέπεια να καλλιεργείται η συνείδηση του φοροφυγά και να δημιουργείται μια δευτερογενής φοροδιαφυγή στρωμάτων με χαμηλότερα εισοδήματα, που προσπαθούν να μιμηθούν τους μεγάλους φοροφυγάδες.

Όσο το κράτος προστατεύει και καλύπτει τη μεγάλη πρωτογενή φοροδιαφυγή τόσο θα γενικεύεται η δευτερογενής, τόσο ο λαός θα τη θεωρεί δίκαιη και αναπόφευκτη.

Η σημερινή κυβέρνηση των γραικύλων της ΝΔ, μετά τα λαμπρά της επιτεύγματα στο χώρο της εισοδηματικής πολιτικής, μετά το ξεπούλημα σειράς επιχειρήσεων, την αποβιομηχάνιση και περιθωριοποίηση της χώρας, μετά τις επιτυχίες της στον τομέα της απασχόλησης, δεν μπορούσε να υστερήσει στο ζήτημα της φορολογίας και της πάταξης της φοροδιαφυγής. Μετά την κωμική προσπάθεια της, πέρσυ τον Ιούνη, να επιβάλει τον λεγόμενο εναλλακτικό φόρο στους γιατρούς και δικηγόρους και την άτακτη και σκανδαλώδη υποχώρηση της, μόλις αντέδρασαν οι ημέτεροι φοροφυγάδες, προχωράει σήμερα νταηλίδικα στην πάταξη της «φόροδιαφυγής». Οι φοροφυγάδες δεν είναι τα γνωστά παραπάνω στρώματα της πρωτογενούς μεγάλης φοροδιαφυγής αλλά οι μισθωτοί που έχουν δεύτερη εργασία, οι εβγατζήδες, οι ψιλκατζήδες, οι περιπτεράδες, οι καφετζήδες, οι μικροβιοτέχνες και λοιποί, οι καθηγητές που παραδίδουν ιδιαίτερα, όλοι οι εργάτες και υπάλληλοι, που δουλεύουν σε δύο ή τρεις δουλειές για να μπορέσουν να επιβιώσουν.

Δεδομένου ότι όλοι αυτοί είναι υποχρεωμένοι να καταθέτουν τα εισοδήματά τους στις τράπεζες, για να μην τα διαβρώσει ο πληθωρισμός, αποφάσισαν να τους τα πάρουν από κει. Με πρόσχημα την πάταξη του λαθρεμπορίου ναρκωτικών και την καταπολέμηση των παράνομων συναλλαγών του λεγόμενου «βρώμικου» χρήματος, αποφάσισαν την κατάργηση του απόρρητου των καταθέσεων, ακόμη και για αστεία και μηδενικά ποσά. Προχώρησαν στο φασι-στικού τύπου ηλεκτρονικό φακέλωμα όλων των μικροκαταθετών, ελέγχοντας οποιαδήποτε επαγγελματική δραστηριότητα τους. Κατέθεσες για ολόκληρο το 92 π.χ. ένα ποσό που ανέρχεται σε ένα εκατομμύριο; Επ, έλα εδώ θα σου λένε, ξεπλένεις χρήματα από εμπόριο ναρκωτικών). Όχι, θα απαντάς με αγανάκτηση. Είναι εισοδήματα καθαρά, που προέρχονται από την τάδε δεύτερη δουλειά μου. Έλα εδώ, θα σου λέει ο έφορος και θα σου βάζει το χέρι στην τσέπη.

Αντί λοιπόν να κατευθύνουν τη μηχανοργάνωση προς τους μεγάλους φοροφυγάδες, ελέγχοντας τις τραπεζικές πράξεις στα μεγάλα ποσά ή τη συχνότητα τους και εντοπίζοντας τους σε λίγες μέρες, όπως έγινε στην Ισπανία και στην Πορτογαλία, την κατευθύνουν προς τους μικρούς και χαμηλόμισθους. Έτσι τα μόνα στρώματα που πληρώνουν φόρους που να ανταποκρίνονται κάπως στα πραγματικά τους εισοδήματα, τα γνωστά υποζύγια του προϋπολογισμού, καλούνται και πάλι να πληρώσουν στη θέση των μεγάλων φοροφυγάδων.

Αν προσθέσουμε ακόμη, ότι, σύμφωνα με το νέο φορολογικό νομοσχέδιο, όσοι χαμηλόμισθοι απαλλάσσονταν πριν του φόρου εισοδήματος, τώρα θα φορολογούνται, ότι οι χαμηλόμισθοι επιβαρύνονται φορολογικά, ενώ οι υψηλόμισθοι έχουν σημαντικές φορολογικές ελαφρύνσεις. Ότι οι μικρές εταιρείες εξοντώνονται με τον ενιαίο φορολογικό συντελεστή 35% στα μισά κέρδη. Ότι η ήδη μηδαμινή και αστεία, όπως είπαμε, φορολόγηση κερδών γίνεται ακόμη πιο μικρή, έχουμε την εικόνα να ολοκληρώνεται.

Σε μια περίοδο, μετά το 85, παρατεταμένης λιτότητας, όπου οι εργαζόμενοι είδαν το βιοτικό τους επίπεδο, να μειώνεται κατά 50% τουλάχιστον, όπου οι επιχειρήσεις είδαν τα κέρδη τους ν' αυξάνονται κατά 232% τα τελευταία 5 χρόνια, όπου οι ήδη υπάρχουσες σκανδαλώδεις φοροαπαλλαγές δεν απέφεραν καμιά αισθητή αύξηση επενδύσεων, το φορολογικό σύστημα απάτη, προστασίας της φοροδιαφυγής, αναμορφώνεται, σε βάρος πάλι της μεγάλης μάζας των μικρών και χαμηλόμισθων αγρίως φορολογούμενων και υπέρ των μεγάλων απατεώνων φοροφυγάδων.

Αν μάλιστα λάβουμε υπόψη μας, ότι η πάρα πάνω φορολογική πολιτική δεν απέφερε τ' αναμενόμενα αποτελέσματα, δεν οδήγησε σε σημαντική αύξηση επενδύσεων ούτε καν στην Αγγλία, ότι για τον Έλληνα λούμπεν μεγαλοκαπιταλιστή οι φορολογικές απαλλαγές θεωρούνταν πάντα φυσικό του προνόμιο και δεν υπήρξαν ποτέ κίνητρο για επενδύσεις, θ' αντιληφθούμε ότι η μόνη συνέπεια της θα είναι η αύξηση της πολυτελούς κατανάλωσης των μεγάλων φοροφυγάδων, με συνακόλουθη επιδείνωση του εμπορικού ελλείμματος και η αύξηση των καταθέσεων τους στις ξένες τράπεζες.

Με το νέο φορολογικό σύστημα λοιπόν, όχι μόνο δεν χτυπιέται η μεγάλη πρωτογενής φοροδιαφυγή, όχι μόνο δεν εντοπίζονται οι μεγάλοι φοροφυγάδες αλλά αντίθετα καλείται η μεγάλη μάζα των μικρών και χαμηλόμισθων φορολογούμενων, να πληρώσουν την αύξηση της πολυτελούς κατανάλωσης και των καταθέσεων των μεγαλοαπατεώνων φοροφυγάδων. Είναι ένα ακόμη βήμα από το κράτος προς τη μεγαλύτερη προστασία τους.

Εκεί όμως που οι γραϊκύλοι νεοδημοκράτες ξεπέρασαν τον εαυτό τους είναι στην εφαρμογή του λεγόμενου «πόθεν έσχες». Καλείται ο φορολογούμενος να δηλώσει προαιρετικά, όλα τα περιουσιακά στοιχεία, χωρίς το κράτος να μπορεί να του ζητήσει «πόθεν έσχες»!!!

Ας φανταστούμε λοιπόν δύο φορολογούμενους. Ο ένας, μισθωτός, έχει δηλώσει με ειλικρίνεια όλα τα εισοδήματα του του 90 κι έχει πληρώσει όλους τους φόρους που του αναλογούν. Ο άλλος, βιομήχανος, έχει δηλώσει εισόδημα ίσο με το μέσο όρο των εμποροβιομηχάνων, δηλαδή 66.685 δραχμές μηνιαίως για το 90 και συμπληρώνει τη δήλωση του «πόθεν έσχες» γράφοντας ότι έχει 100 εκατομμύρια μετρητά σπίτι του. Το κράτος λοιπόν διαπιστώνει, ότι αυτός ομολογεί, ότι έχει κάνει ψευδή δήλωση τα προηγούμενα έτη, ότι έχει φοροδιαφύγει. Κι όχι μόνο δεν τον πιάνει από τ' αυτί, όχι μόνο του δίνει επίσημα άφεση αμαρτιών βγάζοντας τον «λευκή περιστερά» αλλά και τον επιβραβεύει με επίσημη βούλα του κράτους, χαρίζοντας του όλους τους φόρους που έκλεψε. Αντίθετα βέβαια τιμωρεί τον ειλικρινή, κατακρατώντας τους φόρους ολόκληρου του εισοδήματος του. Παράλληλα η δήλωση αυτή επιτρέπει στο φοροφυγάδα των παρελθόντων ετών, να οργανώνει τη μελλοντική φοροδιαφυγή του, με την ανατροπή όλης της πολιτικής των τεκμηρίων.

Έτσι, ενώ για τον έντιμο και ειλικρινή θα θεωρηθεί τεκμήριο η αγορά π.χ. ενός αυτοκινήτου το 92, ο φοροφυγάς που δήλωσε 200 εκατομμύρια θα μπορεί να αγοράζει βίλλες, κότερα, πολυτελή αυτοκίνητα, χωρίς να έχει αντίστοιχα εισοδήματα αλλά δαπανώντας αυτά που δήλωσε στο «πόθεν έσχες».

Νομίζουμε ότι σπάνια επίσημο κράτος έφτασε σε τέτοιο σημείο εξαχρείωσης κι εκμαυλισμού της κοινωνίας, επιβραβεύοντας επίσημα και ανοιχτά τους ψεύτες, κλέφτες κι απατεώνες και τιμωρώντας τους έντιμους κι ειλικρινείς.

Ας σημειώσουμε, ότι αυτή την πρακτική του επίσημου κράτους, που όχι μόνο δεν έχει καμιά σχέση με σύγχρονο κράτος αλλά είναι καραμπινάτη πρακτική κράτους μπανανιάς, κανένας από τους λεγόμενους εκσυγχρονιστές, τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και των πρώιμα χρεοκοπημένων Συνασπισμένων, που ξημεροβραδιάζονται κλείνοντας σε όλες τις πτώσεις τη λέξη εκσυγχρονισμός, δεν βγήκε να την καταγγείλει.

Είναι βέβαια δυστύχημα, ότι η παντελής έλλειψη εμπιστοσύνης των μεγάλων φοροφυγάδων στους γραϊκύλους και τσαρλατάνους οικονομικούς υπουργούς της ΝΔ μας στερεί από ένα διασκεδαστικό θέαμα. Χιλιάδες σπίτια να έχουν μετατραπεί σε τράπεζες, αφού σε καθένα θα υπήρχαν ποσά εκατό εκατομμυρίων. Και τους ιδιοκτήτες τους να ομολογούν, ότι είναι ηλίθιοι με περικεφαλαία, που προτιμούν να τα κρατάνε σπίτι τους, χάνοντας 18 εκατομμύρια ετησίως, παρά να τα καταθέτουν στις τράπεζες.

Βέβαια για όλα αυτά δεν ευθύνεται μόνο η κυβέρνηση των γραϊκύλων νεοδημοκρατών αλλά ολόκληρος ο εξωνημένος πολιτικός κόσμος, οι ηγεσίες τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και των ΚΚΕ-Συνασπισμού.

Απέναντι στην επιταγή της ΕΟΚ, να αυξηθούν πάση θυσία τα έσοδα και να περιοριστούν τα κρατικά ελλείμματα, δεν μπορούν να αντιδράσουν, συναινώντας σ' αυτήν την γκαγκστερική φορολογική πολιτική. Είναι συνυπεύθυνοι για τη συμπεριφορά του κράτους σαν πραγματικού απατεώνα απέναντι στον μικρό, τον οποίο ληστεύει απ' όλες τις πλευρές, με όλα τα μέσα, εκμεταλλευόμενο την αδύναμη θέση του. Το ότι δεν έχει αρκετά για να επενδύσει σε τίτλους του δημοσίου, που έχουν θετικά και αφορολόγητα επιτόκια, ενώ αυτός ληστεύεται με τα αρνητικά επιτόκια και τη φορολόγηση των τόκων. Το ότι δεν διαθέτει εκατό εκατομμύρια, για να μπορέσει να φοροδιαφύγει κι αυτός. Οι ηγεσίες ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ-Συνασπισμού είναι συνυπεύθυνες, για το ότι δεν κούνησαν το δακτυλάκι τους για να υπερασπιστούν τον μικρό, αφήνοντας τον ανυπεράσπιστο θύμα του ανηλεούς χαρατσώματος ενός κράτους-απατεώνα, ενώ οι φοροφυγάδες γιατροί και δικηγόροι ανέτρεψαν εν μια νυκτί τον εναλλακτικό φόρο που θα τους επιβάλλονταν πέρσυ τον Ιούνιο, ενώ επιχειρούν το ίδιο και σήμερα.

Αποφασίσαμε λοιπόν, να εκτελέσουμε τον Ι. Παλαιοκρασσά, υπουργό Οικονομικών, εκτοξεύοντας ενάντια στο αυτοκίνητο του ρουκέτα από αυτοσχέδιο μπαζούκας. Ο κύριος αυτός, όντας το νούμερο ένα στην ιεραρχία του υπουργείου Οικονομικών, είναι ουσιαστικά και τυπικά ένας από τους κύριους υπεύθυνους του υπάρχοντος φορολογικού συστήματος απάτης.

Μ' αυτό, το κράτος οργανώνει την εξαπάτηση και συστηματική καταλήστευση του λαού, μέσω των έμμεσων φόρων και των γενικευμένων σήμερα έκτακτων φορολογιών. Των μικρών εισοδηματιών, μισθωτών, συνταξιούχων, μικροβιοτεχνών, μικρών εταιρειών, μέσω των άμεσων φόρων.

Μ' αυτούς τους δύο, χρηματοδοτείται η προκλητική πολυτελής κατανάλωση των μεγάλων φοροφυγάδων και τροφοδοτούνται οι καταθέσεις τους στις τράπεζες του εξωτερικού.

Παράλληλα, με τις σκανδαλώδεις διατάξεις του φορολογικού συστήματος, το κράτος μεθοδεύει τη μεγάλη και κύρια φοροδιαφυγή των εφοπλιστών, βιομηχάνων, μεγαλεμπόρων, μεγαλομηχανικών, μεγαλοεργολάβων, μεγαλογιατρών, μεγαλοδικηγόρου κι ορισμένων άλλων κατηγοριών και οργανώνει την επίσημη προστασία της και όχι την καταπολέμηση της. Μια απ' αυτές τις μεθοδεύσεις, που συνιστά δείγμα πλήρους εξαχρείωσης του κράτους και της κοινωνίας, είναι η φετινή εφαρμογή του «πόθεν έσχες». Μ' αυτήν ουσιαστικά καταργείται, οι μεγάλοι φοροφυγάδες, που ομολογούν ότι κατάκλεψαν το κράτος και τη μάζα των μικρών φορολογουμένων, αθρώνονται και επιβραβεύονται επίσημα απ' το ίδιο το κράτος και τέλος η μεγάλη φοροδιαφυγή διαιωνίζεται.

Τέλος η σημερινή κυβέρνηση προχωράει με γοργά βήματα στην υλοποίηση του ΕΟΚικού μοντέλου του κοινωνικού κοινοβουλευτικού φασισμού, που βασίζεται, ανάμεσα στ' άλλα, στο μαζικό ηλεκτρονικό φακέλωμα και στον ασφυκτικό έλεγχο οργουελιανού τύπου κάθε δραστηριότητας του πολίτη, από το κράτος και το μεγάλο πολυεθνικό κεφάλαιο. Έτσι, με πρόσχημα το ξέπλυμα του βρώμικου χρήματος και την καταπολέμηση της φοροδιαφυγής, οργάνωσε το ηλεκτρονικό φακέλωμα της μάζας των φορολογουμένων, κατά τα ΕΟΚικά πρότυπα και προωθεί την κατάργηση του απορρήτου, ακόμη και για ποσά μηδαμινά. Με στόχο τον έλεγχο της επαγγελματικής δραστηριότητας του πολίτη και τη σύλληψη, σαν φοροφυγάδα, του μισθωτού με τη δεύτερη δουλειά και του άνεργου ή του συνταξιούχου με το σαράβαλο αυτοκίνητο, που δεν έκανε δήλωση και θα χαρατσωθεί με πρόστιμο πολλαπλάσιο της αξίας

Παράλληλα βέβαια αυτός ο ηλεκτρονικός έλεγχος δεν γίνεται για τις τραπεζικές συναλλαγές των καταθετών που διακινούν μεγάλα ποσά και με μεγάλη συχνότητα. Γιατί, αν γίνονταν, όλοι οι μεγάλοι φοροφυγάδες θα ανακαλύπτονταν, το πολύ σε δυο τρεις μέρες.

Καλούμε όλους τους χαμηλόμισθους φορολογούμενους και τους μικροεπαγγελματίες, στους οποίους οι διάφοροι διεφθαρμένοι έφοροι επιβάλουν, με τρόπο κομπλεξικό και συνάμα νταηλίδικο, ληστρικά χαράτσια που δεν τολμούν να επιβάλουν στους μεγάλους φοροφυγάδες δισεκατομμυριούχους, να τους καταγγέλουν ανοιχτά με συγκεκριμένα στοιχεία. Κάνοντας γραπτές και προφορικές καταγγελίες οπουδήποτε, σε τοπικές, επαγγελματικές ή συνδικαλιστικές εφημερίδες, σε χώρους μαζικής δουλειάς, στις γειτονιές, ακόμη και σε συζητήσεις.

Όσον αφορά τους μπάτσους-σωματοφύλακες, μέλη της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας της αστυνομίας, τους έχουμε προειδοποιήσει ρητά εδώ και χρόνια. Τους έχουμε καλέσει να παραιτηθούν απ' τη βρώμικη δουλειά που κάνουν και να βρουν άλλη πιο τίμια, όσο είναι καιρός. Σήμερα, μετά το σκάνδαλο Κοσκωτά (τον οποίο

προστάτευαν) και τη ληστεία των 35 δις, μετά την οπερέτα της «κάθαρσης», με την οποία επιβεβαιώθηκαν όλα όσα είχαμε προβλέψει, ότι κανένας υπεύθυνος δεν πρόκειται να τιμωρηθεί, μετά τα νέα υπερσκάνδαλα της σημερινής κυβέρνησης των γραικύλων της ΝΔ, ξεπουλήματος του εθνικού πλούτου σε ξένους κεφαλαιούχους αλλά και ημέτερους, είναι πια καθαρό στον καθένα, ότι όλοι οι σημερινοί βουλευτές αλλά και οι δικαστές είναι εξωνημένοι, αργυρώνητοι και λυμεώνες. Κατά συνέπεια θα χτυπάμε χωρίς καμιά προειδοποίηση τους μπάτσους-σωματοφύλακες που προστατεύουν τους παραπάνω κλέφτες και αρχικλέφτες του ελληνικού λαού, που λυμαίνονται τη χώρα.

Αθήνα 16-6-92 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. 1. Με την εφαρμογή του λεγόμενου αντιτρομοκρατικού νόμου και την απαγόρευση της δημοσίευσης των προκηρύξεων από την κυβέρνηση, έπεσαν και οι τελευταίες μάσκες. Αποκαλύφθηκε πια περίτρανα, ότι η λογοκρισία βασιλεύει, ο έλεγχος της ροής των πληροφοριών από την εκτελεστική εξουσία είναι ολοκληρωτικός, ότι η περιβόητη ελευθεροτυπία και η ελευθερία στην πληροφόρηση του πολίτη είναι ανύπαρκτες, ότι τα ΜΜΕ, ηλεκτρονικά και έντυπα, δεν είναι παρά γραφεία δημοσίων σχέσεων της κυβέρνησης. Και δεδομένου ότι, χωρίς ελευθερία στην πληροφόρηση, δεν υπάρχει «δημοκρατία», ακόμη και σύμφωνα με τις αρχές της αντιπροσωπευτικής «δημοκρατίας», το σημερινό καθεστώς δεν είναι «δημοκρατικό» αλλά φασισμός με κοινοβούλιο.

Υ.Γ. 2. Σε μια περίοδο συνεχούς πτώσης του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, για την «καταπολέμηση των ελλειμμάτων του δημοσίου», οι εξωνημένοι δικαστές πέτυχαν προκλητικά —και αφού ο γραικύλος Μητσοτάκης τους είχε δώσει αύξηση αποδοχών ύψους 150 χιλιάδων μηνιαία κατά μέσον όρο— να πάρουν αναδρομικά ποσό 45 δις που αναλογεί σε περίπου 10-15 εκατομμύρια στον καθένα. Πίσω απ' αυτούς έρχονται οι άλλοι λυμεώνες βουλευτές που διεκδικούν ανάλογα ποσά. Μόνο αυτές λοιπόν οι δύο κατηγορίες, δικαστές-βουλευτές, επιβαρύνουν τον προϋπολογισμό με 100 περίπου δις. Κι αν αναλογιστούμε ότι το δημόσιο δανείζεται μηνιαία 150 δις, ο καθένας αντιλαμβάνεται, πώς δημιουργούνται τα ελλείμματα αλλά και πώς αγωνίζονται οι λυμεώνες αυτοί (βουλευτές, δικαστές) για να τα περιορίσουν. Να θυμίσουμε τον Καποδίστρια που χάρισε την περιουσία του στο κράτος και αρνιόταν να εισπράττει τον μισθό του; Οποία αφέλεια.

Άλλοι καιροί, άλλα ήθη.

[Επεξεργασία] 1992-07-18 Παλαιοκρασσάς [B']

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 18-7-92

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

- Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΕΥΘΥΝΗ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΘΑΝΟΥ ΑΞΑΡΛΙΑΝ - ΤΟΝ ΑΦΗΣΕ ΕΣΚΕΜΜΕΝΑ ΑΒΟΗΘΗΤΟ, ΝΑ ΑΙΜΟΡΡΑΓΕΙ ΕΠΙ ΜΙΣΗ ΩΡΑ ΣΤΟ ΠΕΖΟΔΡΟΜΙΟ - ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΘΑΝΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΟ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΕΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΑΣ

Πριν απ' όλα θέλουμε να εκφράσουμε και γραπτά τη βαθιά και ειλικρινή μας θλίψη, για τον τραγικό θάνατο του άτυχου Θάνου Αξαρλιάν και τον τραυματισμό των άλλων περαστικών. Να δηλώσουμε ότι όλοι μας συμμετέχουμε στον αβάσταχτο πόνο της οικογένειας του νεκρού και αυτό ανεξάρτητα από το γεγονός ότι οι κύριοι υπεύθυνοι,

όπως θα δείξουμε πιο κάτω, είναι αυτοί που σήμερα καπηλεύονται τον θάνατο του σε βάρος μας, χύνοντας άφθονα τα κροκοδείλια δάκρυα.

Μ' αυτή την αφορμή, το καθεστώς εξαπέλυσε μια κωμικοτραγική προπαγανδιστική εκστρατεία ενάντια στη 17N, με την πρόθυμη συμμετοχή του εξωνημένου τύπου. Η εκστρατεία αυτή στηρίζεται στην παραπληροφόρηση, στη συστηματική ψευδολογία, στην απόκρυψη των πραγματικών συνθηκών του θανάτου του Θάνου Αξαρλιάν και στην απαγόρευση βέβαια από το δημοκρατικό καθεστώς της δημοσίευσης οποιασδήποτε ανακοίνωσης μας. Βασική προϋπόθεση της είναι το πρωτοφανές και εξωφρενικό γεγονός, να μην υπάρχει επίσημο ιατρικό ανακοινωθέν των αιτιών του θανάτου του Θάνου Αξαρλιάν. Να μην ανακοινώνουν επίσημα, από τι αντικείμενο χτυπήθηκε, σε ποιο μέρος του σώματος του και τι προκάλεσε το θάνατο του. Και το πρωτοφανές και εξωφρενικό γεγονός —όπως ακριβώς στη διάρκεια της δικτατορίας— κανένας δημοσιογράφος, κανένα έντυπο να μην ζητάει το επίσημο ιατρικό ανακοινωθέν.

Τη θέση λοιπόν των ιατρών την πήραν οι δημοσιογράφοι. Γράφτηκαν τα πιο χονδροειδή και εξώφθαλμα ψέματα. Ότι δήθεν πέθανε χτυπημένος από θραύσματα της ρουκέτας, ότι διαμελίστηκε από την εκτόνωση των αερίων (!), ότι πέθανε ακαριαία. Όλα αυτά όμως διαψεύδονται από μια σειρά γεγονότα και από δεκάδες μάρτυρες. Αυτοί βεβαιώνουν, ότι 5 λεπτά μετά τον τραυματισμό του ο Θάνος Αξαρλιάν μιλούσε, 20 λεπτά μετά ζούσε, μέσα στο ασθενοφόρο ζούσε ακόμη, ενώ ο θάνατος του διαπιστώθηκε όταν αυτό έφτασε στο νοσοκομείο. Και αυτά αφού αιμοραγούσε αβόηητος στο πεζοδρόμιο, από τους δεκάδες αστυνομικούς, επί μισή ώρα.

Ο Θάνος Αξαρλιάν δεν χτυπήθηκε από θραύσματα της ρουκέτας ούτε απ' τα αέρια, όπως αντιλαμβάνεται εύκολα όποιος δει την πορεία της ρουκέτας, το σημείο όπου έσκασε, όπου βρισκόταν ο Θάνος Αξαρλιάν. Χτυπήθηκε από θραύσματα τζαμιών της γκαλερί ή του πάνω ορόφου, που εκσφενδονίστηκαν από τα αέρια της εκτόξευσης στον όροφο κι όχι της έκρηξης. (Ο σύντροφός μας που πάτησε το κουμπί του τηλεχειριστηρίου βρισκόταν δίπλα σχεδόν στη Μερσεντές του Παλαιοκρασσά, όπως και τρεις άλλοι σύντροφοί μας, που δεν έπαθαν απολύτως τίποτε.)

Έπεσε κάτω αιμοραγώντας και ζητώντας βοήθεια. Κι ενώ ήταν ο πιο σοβαρά τραυματισμένος, οι αστυνομικοί δεν του πρόσφεραν καμιά βοήθεια επί μισή ώρα, ενώ μετέφεραν αμέσως τον απλά τσουρουφλισμένο Παλαιοκρασσά και την οικογένειά του στο υπουργείο. Κάλεσαν γιατρούς γι' αυτούς που δεν είχαν τίποτε κι όχι για τον Θάνο Αξαρλιάν που αιμοραγούσε. Δεν κάλεσαν τα ασθενοφόρα —τα οποία κάλεσαν πολίτες μετά 15 λεπτά— και τέλος εμποδίζουν τον κόσμο, που διαμαρτύρονταν, να τον μεταφέρει. Ας σημειωθεί, ότι ένα λεπτό μετά την έκρηξη ήρθε ολοταχώς περιπολικό με αναμένα φωτά απ την οδό Νίκης, ότι υπήρχαν δεκάδες υπηρεσιακά αυτοκίνητα στο υπουργείο Οικονομικών, στο υπουργείο Παιδείας, στο υπουργείο Εθνικής Οικονομίας, ότι υπήρχε αστυνομικό τμήμα σε απόσταση 200 μέτρων με άλλα αυτοκίνητα. Ότι στο χώρο κατέφθασαν —εκτός από τους ασφαλίτες του Παλαιοκρασσά και του υπουργείου Οικονομικών— δεκάδες αστυνομικοί με πολιτικά ή όχι, που δεν έκαναν άλλο παρά να εμποδίζουν τον κόσμο να προσφέρει βοήθεια στον Θάνο Αξαρλιάν. Οι αστυνομικοί, εκτελώντας πιστά τις εντολές της ηγεσίας τους, που έπαιρναν μέσω του ασυρμάτου, καθυστέρησαν εσκεμμένα την παροχή άμεσης βοήθειας στον Θάνο Αξαρλιάν, τον άφησαν εσκεμμένα να αιμοραγεί επί μισή ώρα, περιμένοντας το φυσιολογικό θάνατο του κι εμποδίζοντας τον κόσμο να τον μεταφέρει, πράγμα που, αν γίνονταν, θα τον είχε σώσει. Αλλωστε τα ίδια έγιναν με τους υπόλοιπους ελαφρά τραυματίες. Αυτοί οι απλοί άνθρωποι μετέφεραν ορισμένους απ' αυτούς και μάλιστα κόντρα στη θέληση των αστυνομικών.

Η πάρα πάνω μακιαβελική τακτική της αστυνομίας είναι σήμερα πάγια τακτική της σ' αυτές τις περιπτώσεις. Είναι μια τακτική δυτικών προδιαγραφών, με ιδεολογικό υπόβαθρο το δυτικό ουμανισμό, που συνίσταται στο εξής σατανικό σχέδιο: να μένουν αβοήθητοι οι ενδεχόμενοι τραυματίες, άσχετοι με το στόχο μιας βομβιστικής ενέργειας, ενώ αντίθετα να βοηθούνται άμεσα και αποτελεσματικά οι στόχοι, όπως ο Παλαιοκρασσας. Να επιδιώκεται, με διάφορα προσχήματα, η καθυστέρηση της βοήθειας και έμμεσα ο θάνατος τους. Για να μπορέσει έτσι να λειτουργήσει αποτελεσματικά —όπως πιστεύουν στην ουμανιστική Δύση— η πολιτική εκμετάλλευση ενάντια στους «τρομοκράτες τυφλούς δολοφόνους».

Ο καθένας λοιπόν αντιλαμβάνεται, γιατί δεν υπάρχει επίσημο ιατρικό ανακοινωθέν. Γιατί αυτό θα έλεγε, ότι ο Θάνος Αξαρλιάν δεν πέθανε ακαριαία, ότι δεν χτυπήθηκε από θραύσματα ρουκέτας ούτε διαμελίστηκε από τα αέρια. Ότι απλά χτυπήθηκε από θραύσματα τζαμιών και μάλιστα όχι σε καίριο σημείο του σώματος. Ότι πέθανε μετά από περίπου μισή ώρα αιμοραγίας, χωρίς να του προσφερθεί καμιά ιατρική βοήθεια. Ιατρικό ανακοινωθέν που θα έκανε στον καθένα ολοκάθαρες τις ευθύνες της αστυνομίας για τον θάνατο του Θάνου Αξαρλιάν.

Όσον αφορά τώρα την ίδια την ενέργεια. Αυτή προετοιμάστηκε με ιδιαίτερη προσοχή και με κύρια μέριμνα ακριβώς να μην υπάρχουν αθώα θύματα. Κατ' αρχήν δεν είναι αλήθεια, ότι στο σημείο της επίθεσης υπάρχει πάντα πολύς κόσμος. Στο σημείο αυτό, κυρίως μεταξύ 3.30 και 5.30 και τις Τετάρτες μετά τις 3.30, δεν υπάρχει σχεδόν κανείς. Πριν επιλέξουμε το σημείο, είχαμε δει αρκετές φορές το αυτοκίνητο-στόχο να περνάει από κει, χωρίς να υπάρχει απολύτως κανείς στις γωνίες. Ας σημειώσουμε ακόμη, ότι σχεδόν καθημερινά ο Παλαιοκρασσας περνούσε από εκεί και μια δεύτερη φορά. Συνήθως πριν τη μία το μεσημέρι και χωρίς μάλιστα το Άουντι με τους σωματοφυλακές του. Ακριβώς όμως επειδή αυτή την ώρα είχε πολύ κόσμο στους δρόμους, είχαμε αποκλείσει κατηγορηματικά αυτή την περίπτωση.

Δύο ήταν τα σημεία που συγκέντρωσαν την προσοχή μας. Το πρώτο και κυριότερο ήταν το σημείο στο δρόμο όπου θα γινόταν η πρόσκρουση της ρουκέτας στο αυτοκίνητο-στόχο και το δεύτερο η εκτόξευση θραυσμάτων από τα τζάμια του πάνω ορόφου, σαν αποτέλεσμα της εκτόνωσης των αερίων εκτόξευσης της ρουκέτας. Σχετικά με το πρώτο, το σημείο πρόσκρουσης έπρεπε να επιλεγεί με τρόπο ώστε, αν δεν βρίσκαμε στόχο, να αποκλείεται να χτυπήσει η ρουκέτα άλλο χώρο με ενδεχόμενα άλλα θύματα. Γι' αυτό επιλέχτηκε το συγκεκριμένο σημείο. Η απόσταση που θα διάνυε η ρουκέτα ήταν το πολύ 7 μέτρα και άρα οι πιθανότητες ευστοχίας μεγάλες και αστοχίας μικρές. Αυτό ακριβώς έγινε, η ρουκέτα χτύπησε ακριβώς το σημάδι που είχαμε βάλει στο έδαφος (γιατί δεν χτύπησε το αυτοκίνητο θα εξηγήσουμε πιο κάτω). Δεύτερο και κυριότερο, η γωνία που σχημάτιζε η πορεία της με το έδαφος ήταν σημαντική, με συνέπεια, αν αστοχούσαμε, η ρουκέτα να έσκαγε στο οδόστρωμα και όχι σε άλλο κτίριο, όπως και έγινε.

Το σημείο όμως αυτό είχε ένα μειονέκτημα. Δύο περίπου φορές τη βδομάδα η Μερσεντές του Παλαιοκρασσά πήγαινε ίσια κάτω την Καραγεώργη Σερβίας και δεν έστριβε στη Βουλής και κυρίως τις Τετάρτες απόγευμα, που υπήρχε ερημιά, με συνέπεια να πρέπει να ακυρώνουμε την τελευταία στιγμή την εκτόξευση της ρουκέτας. Αν λοιπόν μεταφέραμε το σημείο πρόσκρουσης 1,5 με 2 μέτρα πίσω και επί της Καραγεώργη Σερβίας, καλύπταμε και αυτή την περίπτωση, δηλαδή είτε έστριβε είτε δεν έστριβε το αυτοκίνητο. Σ' αυτή όμως την περίπτωση, αν αστοχούσαμε, υπήρχε κίνδυνος να χτυπήσουμε είτε το περίπτερο είτε άλλο μαγαζί επί της Καραγεώργη Σερβίας. Γι' αυτό, έχοντας σαν πρώτη προτεραιότητα την αποφυγή τυχαίων θυμάτων, αποκλείσαμε χωρίς δισταγμό αυτό το σημείο, σε βάρος της ασφάλειας μας, αφού έπρεπε να ακυρώνουμε την επίθεση και να ξαναρχόμαστε, ενώ

η αστυνομία, αν μας έβλεπε κάποιος, θα μπορούσε να μας έστηνε ενέδρα την επομένη.

Η ρουκέτα έχει μια βασική διαφορά από τη βόμβα. Σ' αυτή το ωστικό κύμα πηγαίνει προς όλες τις κατευθύνσεις, ενώ στη ρουκέτα συγκεντρώνεται σε ένα σημείο, που βρίσκεται μπροστά από το σημείο πρόσκρουσης στην πορεία της. Κατά συνέπεια, από κει που θα έσκαγε και πίσω δεν υπήρχε κίνδυνος για κανέναν. Αν έσκαγε στο παρ-μπριζ, όπως είχαμε προγραμματίσει, το ωστικό κύμα θα διαπερνούσε τη θωράκιση και θα πήγαινε μέσα, με συνέπειες ασήμαντες πίσω του όπου θα ήταν το Άουντι. Κατά συνέπεια, αναφορικά με τους τυχαίους περαστικούς, για να γίνει η ενέργεια, έπρεπε να μην υπάρχουν πεζοί στη γωνία Βουλής-Καραγεώργη Σερβίας μπροστά στο φαρμακείο ή διαβάτες που να περνούσαν την Καραγεώργη Σερβίας στο σημείο του φαρμακείου.

Όσον αφορά τα θραύσματα από τα τζάμια, η εκτόξευση τους δημιουργούσε κινδύνους σοβαρούς μόνο για πεζούς που θα βρίσκονταν είτε στο πεζοδρόμιο της Βουλής προς το φαρμακείο είτε στο πεζοδρόμιο της Βουλής προς την γκαλερί είτε για όσους θα διέσχιζαν τη Βουλής σ' αυτό το ύψος. Πεζοί οι οποίοι θα βρίσκονταν πιο μακριά απ' αυτά τα σημεία ρίσκαραν, στη χειρότερη περίπτωση, να τραυματιστούν μόνον ελαφρά.

Αυτό έγινε και θάχε γίνει και με τον Θάνο Αξαρλιάν, ο οποίος θα ζούσε σήμερα, αν η αστυνομία του πρόσφερε τις πρώτες βοήθειες στη μισή ώρα που αιμοραγούσε και δεν τον άφηνε εσκεμμένα να πεθάνει, όπως εξηγήσαμε πιο πάνω.

Συμπερασματικά και μετά την επιλογή του σημείου πρόσκρουσης, οι οδηγίες για την πραγματοποίηση της επίθεσης ήταν τελείως συγκεκριμένες. Ο σύντροφος που θα πάταγε το τηλεχειριστήριο θα το πάταγε μόνον εφ' όσον δεν υπήρχαν περαστικοί στα πεζοδρόμια Βουλής προς το φαρμακείο, Βουλής προς τη γκαλερί, περαστικοί που να διέσχιζαν τη Βουλής σ' αυτό το ύψος ή που να διέσχιζαν την Καραγεώργη Σερβίας προς απέναντι. Όσο λοιπόν και να φανεί απίστευτο στους άσπονδους φίλους μας, οι συνθήκες αυτές δεν εκπληρώνονταν κι αναγκαστήκαμε, ρισκάροντας επανειλημμένα σε βάρος της ασφάλειας μας, ν' ακυρώσουμε την ενέργεια την τελευταία στιγμή κυριολεκτικά, πάνω από 15 φορές, κυρίως επειδή υπήρχε κόσμος στα σημεία αυτά ή επειδή το αυτοκίνητο, δυο τρεις φορές, πήγε ίσια.

Θ' αναφέρουμε μονό δυο χαρακτηριστικές περιπτώσεις, που μπορούν να ελεγχθούν. Τη μια (ίσως την Πέμπτη 18 Ιούνη) λίγο πριν πραγματοποιηθεί η ενέργεια και ενώ όλα ήταν έτοιμα και οι σύντροφοι στις θέσεις τους, κατά διαβολική σύμπτωση ξέσπασε πυρκαγιά στο πατάρι του μαγαζιού του ισογείου, ακριβώς κάτω από το σημείο εκτόξευσης της ρουκέτας. Αμέσως γέμισε κόσμος ο δρόμος, ήρθαν οι πυροσβέστες και έσβησαν τη φωτιά. Τη δεύτερη ήταν την Πέμπτη 25 Ιούνη και ακυρώθηκε επειδή ήταν στη Μερσεντές η γυναίκα του Παλαιοκρασσά. Την έφεραν με το Άουντι οι ασφαλίτες στις 8 παρά 10 κι από τις ρεβεράντζες και τη δουλικότητα τους συμπεράναμε ότι θάταν η γυναίκα του. Στις 8 βγήκε ο Παλαιοκρασσας έχοντας αλλάξει κοστούμι — φαίνεται ότι πήγαιναν σε κάποια δεξίωση — κι έφυγαν στις 8 και πέντε πηγαίνοντας προς Φιλελλήνων.

Την εκτέλεση της ενέργειας είχαν αναλάβει δυο ομάδες, εκ των οποίων η κύρια εκτελεστική ομάδα ήταν τετραμελής. Ένας σύντροφος αυτής της ομάδας, που βρίσκονταν στο βάθος της αίθουσας όπου είχαμε στήσει τον εκτοξευτήρα, έλεγχε αν μπήκε στη Μερσεντές ο Παλαιοκρασσάς, αν δεν μπήκε κάποιος τρίτος άσχετος και ανάλογα έδινε το σήμα στο σύντροφο που θα πατούσε το τηλεχειριστήριο. Δυστυχώς ένας συνδυασμός από δυσμενή γεγονότα τον έκαναν να μη δει σωστά.

Κατ' αρχή ποτέ δεν είχε έρθει η γυναίκα του ή άλλη γυναίκα τέτοια ώρα, δηλαδή νωρίς το απόγευμα, να μπει στη Μερσεντές μαζί με τον Παλαιοκρασσά, να βάζουν φακέλους στη Μερσεντές ή να φεύγουν με το ασφαλίτικο Άουντι. Έτσι, όταν λίγο μετά τις 4 παρατήρησε τη συνηθισμένη έντονη κινητικότητα, απ' τους ασφαλίτες λίγο πριν φύγει, γύρω απ τα αμάξια, είδε τις δυο γυναίκες, τη βιασύνη των μπάτσων και τη διαφορετική συμπεριφορά τους από αυτή της πάρα πάνω Πέμπτης, δεν τις είδε να μπαίνουν στη Μερσεντές. Νόμισε ότι μπήκαν στο Άουντι, που ήταν παρκαρισμένο ακριβώς πίσω απ' τη Μερσεντές. Ακόμη δεν είδε —ίσως και λόγω της σκόνης που υπήρχε στα παράθυρα— ότι ο Παλαιοκρασσας κάθισε στη θέση του οδηγού. Νομίζοντας λοιπόν ότι οι γυναίκες μπήκαν στο πίσω Άουντι, έδωσε θετικό σήμα για την εκτόξευση. Αυτό ήταν λάθος μας, γιατί έπρεπε να είμαστε τελείας σίγουροι, ότι δεν υπήρχαν άλλοι στη Μερσεντές.

Τη στιγμή που πατήθηκε ο τηλεχειρισμός, και οι 4 σύντροφοι της ομάδας βρίσκονταν πολύ κοντά στη Μερσεντές. Ιδιαίτερα ο σύντροφος που το πάτησε έπρεπε νάναι σχεδόν δίπλα, γιατί αλλιώς το σήμα δεν έπιανε —γι' αυτό είχαμε και μεγάλη κεραία. Οι δύο σύντροφοι έλεγξαν τους δρόμους και είδαν, ότι στα συγκεκριμένα σημεία δεν υπήρχε κανένας διαβάτης. Βουλής προς το φαρμακείο, Βουλής προς τη γκαλερί, στη διάβαση Καραγεώργη Σερβίας στο ύψος του φαρμακείου. Το αυτοκίνητο άρχισε να παίρνει τη στροφή. Είχαμε βάλει ένα συγκεκριμένο σημάδι, μετά από δεκάδες δοκιμές. Όταν η Μερσεντές το έφτανε, ο σύντροφος θα πάταγε το τηλεχειριστήριο. Η ρουκέτα θα έσκαγε στο κέντρο του παρ-μπριζ. Δυστυχώς για μας, το γεγονός ότι ο Παλαιοκρασσας οδηγούσε το αυτοκίνητο, πράγμα που αγνοούσαμε, τον έσωσε. Γιατί πήρε τη στροφή, όντας λιγότερο εξοικειωμένος με το μεγάλο και βαρύ αμάξι, λίγο πιο αργά, με αποτέλεσμα να φτάσει "στο σημείο ορισμένα εκατοστά του δευτερολέπτου πιο αργά. Αν πήγαινε μερικά εκατοστά του δευτερολέπτου πιο γρήγορα, η ρουκέτα θάσκαγε πάνω στο καπό της μηχανής της Μερσεντές. Ένα δέκατο του δευτερολέπτου πιο γρήγορα, θάσκαγε στο κέντρο του παρ-μπριζ. Αν ήταν στο τιμόνι ο οδηγός του, η ρουκέτα θάβρισκε το στόχο της.

Όλα αυτά δείχνουν καθαρά στον καθένα, πόση σχέση με την αλήθεια έχουν οι αθλιότητες που γράφτηκαν και ειπώθηκαν εναντίον μας στα ΜΜΕ και τι ατιμίες έγιναν από τους δημοσιογράφους σε βάρος μας. Δεν νομίζουμε νάχει ξαναγίνει ενέργεια, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σ' όλο τον κόσμο, που ν' ακυρώθηκε πάνω από 15 φορές, κυρίως λόγω των διερχομένων πεζών. Όπου οι αγωνιστές έμπαιναν σχεδόν καθημερινά στον εγκαταλειμμένο χώρο του ορόφου, έστηναν τον εκτοξευτήρα, περίμεναν για τη δουλειά, έπιαναν θέσεις, την ακύρωναν, ξανάμπαιναν, αποσύνδεαν το μηχανισμό, έβγαζαν τη ρουκέτα απ' τη σωλήνα, ξαναμάζευαν τους τρίποδες, τους σωλήνες, το δέκτη, την κεραία, τη ρουκέτα, έφευγαν και επέστρεφαν την επομένη.

Αν λοιπόν μπορεί κάποιος να μας κατηγορήσει για κάτι, είναι για το αντίθετο. Ότι έχοντας θέσει σαν πρώτη προτεραιότητα την ασφάλεια των τρίτων περαστικών και προκειμένου να αποφύγουμε τον τυχαίο τραυματισμό κάποιου διερχομένου, παίξαμε το κεφάλι μας στην κυριολεξία κορώνα-γράμματα, αφού καταπατήσαμε συνειδητά αρκετά μέτρα ασφαλείας μας. Κι αν η αστυνομία πρόσφερε τις πρώτες βοήθειες κανονικά, αν δεν εμπόδιζε κι απαγόρευε στον κόσμο πούχε μαζευτεί να το κάνει, όπως το ζητούσε, και ο άτυχος Θάνος Αξαριλιάν θα ζούσε και οι άλλοι ελαφρά τραυματίες θάταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση.

Άλλωστε μόνο η πρακτική μας αποδεικνύει αδιάψευστα του λόγου το αληθές. Μετά από 17 χρόνια δράσης μας και δεκάδες δυναμικές ενέργειες, με βόμβες ισχυρότατες ή μέτριες, τηλεκατευθυνόμενες ή μη, ρουκέτες, πιστόλια κλπ., δεν έχει υπάρξει ούτε ένας τυχαίος περαστικός κάπως σοβαρά τραυματισμένος.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα 19-7-92

[Επεξεργασία] 1992-07-20 Παλαιοκρασσάς [Γ']

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα 20-7-92

Την Κυριακή 19 Ιούλη το βράδυ στείλαμε αποκλειστικά στην εφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ την πάρα κάτω ανακοίνωση-καταγγελία, για να πούμε κι εμείς τη γνώμη μας. Της ζητήσαμε είτε να τη δημοσιεύσει ολόκληρη χωρίς περικοπές είτε, αν διαφωνούσε, να μη δημοσιεύσει τίποτε από το περιεχόμενο της.

Η εφημερίδα όμως αυτή, στην οποία θα ταίριαζε ίσως καλύτερα το όνομα Λογοκρισία, αντί να μη δημοσιεύσει τίποτε, όπως τόχαμε ζητήσει, προχώρησε σε νέα απάτη-ατιμία σε βάρος μας.

Παρουσίασε, ξαναγραμμένα από αυτήν, ξεκομμένα αποσπάσματα που αλλοιώνουν το περιεχόμενο.

Σε ορισμένα καίρια σημεία, μας απέδωσε αδίστακτα τα αντίθετα από όσα υποστηρίζουμε και βέβαια συνέχισε τις ψευδολογίες της, μη λέγοντας λέξη για την ταμπακιέρα: την απουσία επίσημου ιατρικού ανακοινωθέντος των αιτιών του θανάτου του Θάνου Αξαριλιάν.

Δεν νομίζει ο ιδιοκτήτης της Ελευθεροτυπίας και οι διευθύνοντες συντάκτες της, ότι η υπερβολική και συνεχής διαβίωση τους σε χώρους που δεν διακρίνονται για την καθαριότητα τους, τους έχει αρκετά μαδήσει, τσουρουφλίσει, κατραμιάσει, για να προσποιούνται τους αφελείς νεανίες; Δεν νομίζουν, ότι παραπάει να προσποιούνται ότι δεν γνωρίζουν, ότι το τι τους είπε κάποιος ανώνυμος γιατρός, για το θάνατο του Θάνου Αξαριλιάν, δεν έχει καμιά απολύτως αξία; Ότι το μόνο που έχει αξία είναι το επίσημο ιατρικό ανακοινωθέν; Αυτοί οι παλαιότεροι δεν γνωρίζουν τη σημασία που είχε αυτό π.χ. στην υπόθεση Λαμπράκη;

Δεν νομίζουν ότι παραπάει να προσποιούνται ότι δεν βλέπουν ότι, ενώ για τους τραυματίες υπάρχει πλήθος λεπτομερειών για τα τραύματά τους, για τον Θάνο Αξαριλιάν κανένα συγκεκριμένο στοιχείο: Σε ποιο μέρος του σώματος του χτυπήθηκε; Από ποιο αντικείμενο; Από τι πέθανε; Και δεν νομίζουν τέλος ότι παραπάει, να αποσιωπούν εσκεμμένα τις δεκάδες καταγγελίες που έκαναν οι μάρτυρες, ότι δεν προσφέρθηκαν οι πρώτες βοήθειες στον Θάνο Αξαριλιάν, ενώ βρίσκονταν στο πεζοδρόμιο επί τουλάχιστον 25 λεπτά; Τις μαρτυρίες που λένε, ότι ο Θάνος Αξαριλιάν ζούσε αλλά και όσα μετέδωσε ακόμη και η ΕΡΤ, ότι ο Θάνος Αξαριλιάν πέθανε όταν το ασθενοφόρο έφθασε στο νοσοκομείο, δηλαδή πάνω από μισή ώρα μετά;

Εμείς προκαλούμε τους κυρίους αυτούς, που επαίρονται ότι έχουν για καθήκον τον έλεγχο της εξουσίας. Ας απαιτήσουν λοιπόν από την κυβέρνηση κι ας μας παρουσιάσουν το επίσημο ιατρικό ανακοινωθέν, τα ονόματα των γιατρών που το υπογράφουν, την ώρα που εκδόθηκε. Που να λέει, από τι αντικείμενο χτυπήθηκε ο Θάνος Αξαριλιάν, σε ποιο σημείο του σώματος του και ποια η αιτία του θανάτου του. Και τότε θα δεχτούμε δημόσια ότι έχουν δίκιο.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα 20-7-92

[Επεξεργασία] 1992-07-27 Παλαιοκρασσάς [Α']

Η αλήθεια για τις συνθήκες θανάτου του τραγικού Α. Αξαρλιάν. ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΑΠΑΤΗ ΤΗΣ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ». ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ. Παρουσίασε πλαστογραφημένο κείμενο σαν πόρισμα νεκροψίας. Που δεν υπογράφεται από τον ιατροδικαστή που έκανε τη νεκροψία. Που γράφτηκε με το χέρι. Που γράφει τη λέξη «εκκρικτικού» με δύο «κ» και «ι» (!!!) [εκρηκτικού]. Δεν υπάρχει υπογραφή.

ΑΘΗΝΑ 27 ΙΟΥΛΙΟΥ 1992

Οι αλληπάλληλες απαγορεύσεις από τον εισαγγελέα της δημοσίευσης οποιασδήποτε ανακοίνωσης της 17N, σχετικά με την απόπειρα ενάντια στον Παλαιοκρασσά και ο συνακόλουθος προκλητικός και χυδαίος μονόλογος του τύπου εναντίον μας, μας υπαγορεύει τη σύνταξη του πάρα κάτω κειμένου, για την αποκατάσταση της αλήθειας. Ζητάμε από τον καθένα, λόγω των ειδικών αυτών περιστάσεων της απαγόρευσης, να το διαβάσει προσεκτικά και να προσπαθήσει να το κάνει ευρύτερα γνωστό στον κύκλο του, με όποιο τρόπο θεωρεί πιο κατάλληλο.

Κατ' αρχή θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε, ότι σκοπός μας δεν είναι να αποσείσουμε τις ευθύνες μας, για τον τραυματισμό του άτυχου Αξαρλιάν και των άλλων τεσσάρων. Αυτές τις ευθύνες τις αναλαμβάνουμε πλήρως και εκφράσαμε τη θλίψη μας και τη συμπάθεια μας απ' την πρώτη μέρα. Άλλες όμως οι ευθύνες τραυματισμού και άλλες του θανάτου του. Παράδειγμα, παρ' ότι η περίπτωση είναι διαφορετική, ο εισαγγελέας Ανδρουλιδάκης. Τον πυροβολήσαμε στα πόδια και αναλάβαμε την ευθύνη για τον τραυματισμό του. Η ευθύνη όμως του θανάτου του, ένα μήνα μετά στο νοσοκομείο, ανήκει στους γιατρούς, όπως αποδείχθηκε ακόμη κι από τη δίκη που έγινε.

Επειδή κανένας από τους μεγάλοςχημους υπαίτιους της σημερινής βαρβαρότητας δεν κυκλοφορεί στην έρημο, οποιαδήποτε δυναμική ενέργεια εναντίον του εμπεριέχει ορισμένες πιθανότητες τραυματισμού περαστικών τρίτων. Χρέος μας και πάγια τακτική μας είναι, να παίρνουμε τα κατάλληλα μέτρα ώστε να ελαχιστοποιηθούν αυτές οι πιθανότητες κι ώστε να έχουμε —στη χειρότερη περίπτωση— ενδεχόμενα μόνο ελαφρά τραυματίες. Αυτό κάναμε και στην πρόσφατη ενέργεια μας ενάντια στον Παλαιοκρασσά, όπως εξηγήσαμε με λεπτομέρειες στην ανακοίνωση που στείλαμε στην Ελευθεροτυπία στις 19 Ιούλη, γεγονός που πιστοποιείται από την ίδια τη δράση μας: μετά από 17 χρόνια, δεν είχαμε ούτε έναν σοβαρά τραυματισμένο.

Αυτό θάχε γίνει και σήμερα, αν η αστυνομία δεν εμπόδιζε συστηματικά όλους όσους ήθελαν ή όφειλαν, να -παράσχουν στον άτυχο Αξαρλιάν τις πρώτες βοήθειες που χρειάζονταν και δεν τον άφηνε εσκεμμένα να αιμορραγεί επί 25 λεπτά στο πεζοδρόμιο μέχρι να πεθάνει, για να μπορεί να το εκμεταλλευτεί πολιτικά εναντίον μας. Την άποψη αυτή, ότι δηλαδή η Ελληνική Αστυνομία είναι η κύρια υπεύθυνη για το θάνατο του τραγικού Αξαρλιάν, τεκμηριώσαμε αναλυτικά στην πάρα πάνω ανακοίνωση, που η Ελευθεροτυπία λογόκρινε κι αρνήθηκε να δημοσιεύσει.

Αποδεικνύαμε εκεί, ότι ο άτυχος Αξαρλιάν δεν χτυπήθηκε από θραύσμα που προήλθε από την έκρηξη της ρουκέτας αλλά από τα τζάμια των μαγαζιών, που εκτινάχθηκαν από την εκτόξευση της ρουκέτας.

Θα μας αντιτάξει ίσως κάποιος: εντάξει, πήρατε μέτρα αλλά μπορεί, έστω και τυχαία, ο Αξαρλιάν να χτυπήθηκε θανάσιμα είτε από θραύσμα της ρουκέτας είτε έστω από τα τζάμια και να πέθανε σχεδόν ακαριαία, θα είμασταν έτοιμοι να δεχτούμε κάτι τέτιο αν υπήρχαν αποδείξεις. Και οι αποδείξεις είναι είτε τα επίσημα ιατρικά ντοκουμέντα που τεκμηριώνουν επιστημονικά την αιτία του θανάτου είτε οι ιατρικές προσπάθειες που έγιναν για να σωθεί, όπως γίνεται πάντα, ακόμη και σ' αυτούς που είχαν 7 σφαίρες στα ζωτικά όργανα του σώματος τους.

Όσον αφορά τα επίσημα ιατρικά ντοκουμέντα: Σε αντίθεση με όλες τις άλλες ενέργειες, όπου, όταν εκτελείται κάποιος ή τραυματίζεται, δημοσιεύονται από όλες σχεδόν τις εφημερίδες επίσημα ιατρικά ντοκουμέντα, είτε αυτά είναι ανακοινωθέντα είτε πορίσματα νεκροψίας, εδώ, επί πέντε μέρες από τις 14 Ιούλη που έγινε η ενέργεια μέχρι την Κυριακή 19 Ιούλη, που θέσαμε το ζήτημα με την ανακοίνωση μας στην Ελευθεροτυπία, καμία απολύτως εφημερίδα δεν δημοσίευσε κανένα επίσημο ιατρικό έγγραφο που να καθορίζει τις αιτίες θανάτου.

Η Ελευθεροτυπία στις 20 Ιούλη, όχι μόνο αρνείται να δημοσιεύσει την ανακοίνωση μας αλλά αποκρύβει με επιμέλεια αυτό το καίριο σημείο. Την επομένη την καταγγέλλουμε με καινούργια ανακοίνωση στις εφημερίδες Έθνος και Αυριανή, προκαλώντας την να μας παρουσιάσει αυτό το επίσημο ιατρικό ντοκουμέντο, το οποίο δεν έχει δημοσιευτεί πουθενά μέχρι τότε, δηλαδή μια βδομάδα μετά, στις 21 Ιούλη.

ΠΟΡΙΣΜΑ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΗ ΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΜΠΑΤΣΟ

Στις 22 του Ιούλη, η Ελευθεροτυπία παρουσιάζει ένα έγγραφο, το οποίο αποκαλεί «πόρισμα» της νεκροψίας. Το έγγραφο αυτό αποτελείται από δύο μέρη. Ένα αντίγραφο πιστοποιητικού θανάτου, του οποίου την ύπαρξη ποτέ κανείς δεν αμφισβήτησε. Και μια προσθήκη πούναι η μόνη που ενδιαφέρει, αφού υποτίθεται ότι προσδιορίζει τα τραύματα και τις αιτίες του θανάτου, το καθαυτό «πόρισμα». Αυτό το «πόρισμα» είναι γραμμένο με το χέρι, είναι ανυπόγραφο. Η Ελευθεροτυπία δημοσιεύει φωτοτυπία αντίγραφου και όχι του πρωτότυπου αυτού του εγγράφου, με μικρά γράμματα, απ' τη μια για να προσδώσει κάποια εγκυρότητα με τις σφραγίδες και το έντυπο σ' αυτό το πασιφανώς πλαστό έγγραφο κι απ' την άλλη για να μη μπορεί να το διαβάσει κανείς και αντιληφθεί αμέσως, ότι πρόκειται για πρωτοφανή απάτη, για πλαστογραφημένο έγγραφο, χαλκευμένο στο πόδι την τελευταία στιγμή. Είναι πλαστό για τους εξής λόγους:

1) Αν υπήρχε γνήσιο πόρισμα γραμμένο στις 15 Ιούλη, δηλαδή την ημέρα της νεκροψίας, η Ελευθεροτυπία θα δημοσίευε, όταν την προκάλεσαμε, φωτοτυπία αυτού του πρωτότυπου κι όχι αντίγραφου. Το πρωτότυπο αυτό θα έφερε αναγκαστικά την υπογραφή του ιατροδικαστή Εμ. Νόνα, που έκανε τη νεκροψία. Η Ελευθεροτυπία παρουσίασε το αντίγραφο του «πορίσματος» σαν να το υπογράφει ο ιατροδικαστής Εμ. Νόνας ενώ δεν το υπογράφει. Υπάρχει απλά σφραγίδα του ονόματος του αλλά όχι υπογραφή με το χέρι. Αυτό θα τόβλεπε ο κάθε αναγνώστης, αν η φωτοτυπία που δημοσίευσε η Ελευθεροτυπία ήταν λίγο πιο μεγάλη.

2) Αυτός λοιπόν που έγραψε το καθαυτό «πόρισμα»-προσθήκη σ' αυτό το αντίγραφο είναι άλλος και όχι ο ιατροδικαστής που έκανε τη νεκροψία. Κάτω από το αντίγραφο υπάρχει μια άλλη υπογραφή, κάποιου που εργάζεται στο νεκροτομείο. Κατά συνέπεια αυτή η προσθήκη-«πόρισμα» ή γράφτηκε απ' αυτόν ή από κάποιον άλλο. Έχουμε δηλαδή ένα αντίγραφο ενός εγγράφου, του καθαυτού «πορίσματος» γραμμένο με το χέρι ενός τρίτου, χωρίς να παρουσιάζεται πουθενά το αυθεντικό, το πρωτότυπο ή φωτοτυπία του.

3) Αυτός λοιπόν ο τρίτος υποτίθεται ότι αντέγραψε πιστά όσα ήταν γραμμένα στο πρωτότυπο. Κανένας όμως γιατρός δεν θα έγραφε ποτέ τη λέξη «εκκρικτικός» με δυο κ και ι, όπως φαίνεται καθαρά στη μεγεθυμένη φωτοτυπία (της φωτοτυπίας που δημοσίευσε η Ελευθεροτυπία). Λέξη που βγάζει μάτι και απέκρυψε με επιμέλεια η Ελευθεροτυπία με τα μικρά γράμματα. Μόνο ένας μπάτσος θάγραφε κάτι τέτοιο και μάλιστα αν κάποιος άλλος του υπαγόρευε το «πόρισμα»-προσθήκη μάλλον τηλεφωνικά.

4) Σύμφωνα με το «πόρισμα», η νεκροψία έγινε την επομένη του θανάτου και προσδιορίζει χρονικά το θάνατο στις 16.10 της προηγούμενης, δηλαδή κατά προσέγγιση λεπτού (!!!). Χωρίς να είμαστε τελείως κατηγορηματικοί, αφού δεν είμαστε ειδικοί, δεν νομίζουμε ότι είναι δυνατό μια νεκροψία, που γίνεται την επομένη ενός θανάτου, να μπορεί να προσδιορίζει την ώρα θανάτου κατά προσέγγιση λεπτού και μάλιστα με τα τεχνικά μέσα και τους επιστήμονες που διαθέτει η ελληνική ιατροδικαστική υπηρεσία.

5) Όλα τα πορίσματα νεκροψίας προηγούμενων εκτελεσθέντων σε δυναμικές ενέργειες χαρακτηρίζονται από μεγάλη ακρίβεια. Καθορίζουν επακριβώς τα τραύματα που προκάλεσε η κάθε σφαίρα, αν είναι διαμπερή ή τυφλά. Προσδιορίζουν τα όργανα που έπληξε η κάθε μια, το είδος των τραυμάτων τους, την πορεία της σφαίρας, ακόμη και τη φορά της (π.χ. από πάνω προς τα κάτω). Το τραύμα που επέφερε το θάνατο και βέβαια τον αριθμό των σφαιρών. Τίποτα το ανάλογο εδώ. Το «πόρισμα» μιλάει αόριστα για θραύσματα εκρηκτικού μηχανισμού. Ούτε πόσα θραύσματα είναι. Ούτε από τι υλικό είναι φτιαγμένα. Ούτε τις διαστάσεις τους. Ούτε ποια όργανα χτύπησε κάθε θραύσμα. Ούτε η πορεία του. Η βιασύνη, η προχειρότητα και η αοριστία στη σύνταξη του, σε αντίθεση με την ακρίβεια της ώρας θανάτου, 16.10, είναι κραυγαλέες.

6) Επί πέντε μέρες, από τις 14 Ιούλη μέχρι τις 19 Ιούλη, που θέσαμε το ζήτημα, καμιά εφημερίδα δεν δημοσίευσε αυτό το «πόρισμα». Αν πράγματι υπήρχε αυτό το επίσημο έγγραφο, είναι προφανές ότι, αν όχι όλες, τουλάχιστον μια εφημερίδα θα το δημοσίευε, αφού καθόριζε επίσημα την αιτία θανάτου του άτυχου Αξαρλιάν, όπως άλλωστε τόκαναν σ' όλες τις περιπτώσεις εκτελεσθέντων ή τραυματισμένων στο παρελθόν.

7) Αν υπήρχε αυτό το «πόρισμα», αποκλείεται να το αγνοούσε η Ελευθεροτυπία. Κατά συνέπεια, όταν στις 19 Ιούλη, με την ανακοίνωσή μας, θέσαμε το ζήτημα και λέγαμε, ότι ο άτυχος Αξαρλιάν χτυπήθηκε από τα τζάμια, η Ελευθεροτυπία θα μας αποστόμωνε, βγάζοντας το τότε, δηλαδή στις 20 Ιούλη, αποδείχνοντας ότι υπάρχει και αντιτάσσοντας ότι άλλα λένε οι ιατροδικαστές για τις αιτίες. Αλλά όχι μόνο δεν τόκανε αλλά επί πλέον αποκαλύπτει άθελα της, ότι αγνοεί τις άλλες αιτίες του «πορίσματος» κι άρα την ύπαρξή του, όταν μας απαντά: «και τα τζάμια ποιος τάριξε;».

Εδώ βέβαια γίνεται ολοκάθαρο, γιατί η Ελευθεροτυπία «παρουσιάζοντας» στις 20 Ιούλη την ανακοίνωσή μας αποσιωπά ακριβώς αυτό το σημείο που επισημαίναμε: την απουσία επίσημου ιατρικού ντοκουμέντου. Αν έλεγε έστω και μία λέξη γι' αυτό, αποδεικνύονταν περίτρανα κι αποκαλύπτονταν, ότι τέτοιο επίσημο ιατρικό ντοκουμέντο δεν υπήρχε στις 20 Ιούλη, δηλαδή 6 ολόκληρες μέρες μετά.

Αντίθετα αποσιωπώντας το, έδινε στην αστυνομία τα χρονικά περιθώρια να χαλκεύσει, να προσθέσουν με το χέρι, βιαστικά και πρόχειρα, τα αναγκαία και να έχουν το «πόρισμα». Η σιωπή της Ελευθεροτυπίας ήταν ένα δόλιο και αξιοθρήνητο τέχνασμα, μια ντρίπλα χάρη στην οποία δόθηκε η απαραίτητη πάσα στην αστυνομία, για να χαλκεύσει το «πόρισμα».

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΔΕΙ ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΤΗΣ ΝΕΚΡΟΨΙΑΣ

Τέλος κανένας απολύτως γιατρός του Ευαγγελισμού, στον οποίο μεταφέρθηκε ο άτυχος Αξαρλιάν, δεν υπογράφει κανένα απολύτως ιατρικό έγγραφο για τις αιτίες θανάτου. Και είναι προφανές ότι, μετά την περίπτωση Ανδρουλιδάκη και τις ευθύνες των γιατρών και εν μέσω δεκάδων καταγγελιών ότι δεν προσφέρθηκε καμιά άμεση βοήθεια στον άτυχο Αξαρλιάν, οι γιατροί θα επιζητούσαν να υπογράψουν κάποιο

επίσημο έγγραφο, ακόμη και για τη δική τους κατοχύρωση ότι δεν είχαν ευθύνες. Και όμως δεν υπέγραψαν τίποτε.

Παρ' ότι οι σχέσεις των ιατροδικαστών με την αστυνομία είναι πασίγνωστες, εν τούτοις ούτε η Ελευθεροτυπία ούτε κανείς άλλος δεν μπόρεσε να παρουσιάσει το πρωτότυπο ή έστω φωτοτυπία του, υπογραμμένο από τον ιατροδικαστή που έκανε τη νεκροψία. Έτσι μέχρι σήμερα κανείς δεν τάχει δει, καμιά εφημερίδα δεν τόχει δημοσιεύσει, κανείς δεν γνωρίζει το πραγματικό του περιεχόμενο. Και είναι εύλογο, ότι οποιοδήποτε άλλο παρουσιαστεί, σήμερα 14 ολόκληρες μέρες μετά, δεν μπορεί νάχει καμιά αξιοπιστία και εγκυρότητα.

Το συμπέρασμα είναι σαφές και αδιαμφισβήτητο. Όχι μόνο το «πόρισμα» της νεκροψίας, που παρουσίασε η Ελευθεροτυπία, είναι πλαστογραφημένο αλλά επί πλέον η βιασύνη, η προχειρότητα και η τσαπατσουλιά με τις οποίες κατασκευάστηκε —πάγιες άλλωστε αρετές της Ελληνικής Αστυνομίας— το καθιστούν ορατό δια γυμνού οφθαλμού. Γι' αυτό ανέλαβε να το παρουσιάσει η Ελευθεροτυπία σε σμίκρυνση, ώστε να μην μπορεί να το δει, να μην μπορεί να το διαβάσει ο αναγνώστης.

Όσον αφορά το φτηνό λογοπαίγνιο της Ελευθεροτυπίας της 22 Ιούλη, με τον πρωτοσέλιδο πηχιαίο τίτλο «Μπάτσος στη 17N» και με πολύ πιο μικρά γράμματα από κάτω «από τους γιατρούς», θα τους πούμε απλά ότι στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σκοινί. Η Ελευθεροτυπία είναι η μόνη εφημερίδα όπου, στα τελευταία χρόνια, αποκαλύφθηκε ότι δυο από τους σημαντικότερους συντάκτες της ήταν μπάτσοι, γραμμένοι κανονικά στις μισθολογικές καταστάσεις της αστυνομίας. Μπάτσοι που αποκαλύφθηκαν τυχαία και η Ελευθεροτυπία υποχρεώθηκε να τους δώσει. Ας προσθέσουμε ότι οι δύο αυτοί «συντάκτες» επί χρόνια δεν έχαναν ευκαιρία να μας κατακεραυνώνουν, με πάσης φύσης επιχειρήματα, ιδεολογικά, πολιτικά, ιστορικά, ηθικολογικά κ.α.

Ας κρίνει λοιπόν ο καθένας, πόσο αρμόζει ο ρόλος του τιμητή σε μια εφημερίδα, που αποδεδειγμένα είχε επί χρόνια μέσα στο συντακτικό της προσωπικό δύο σημαντικά στελέχη της, που ήταν συνάμα πράκτορες της Ασφάλειας και που εξαναγκάστηκε να διώξει, όταν πια αποκαλύφθηκαν τυχαία.

Τέλος, σχετικά με την απουσία οποιασδήποτε παροχής άμεσης ιατρικής βοήθειας στον αιμορραγούντα τραυματία Αθανάσιο Αξαρλιάν, που ήταν και ο μόνος που τη χρειάζονταν άμεσα, και τις ευθύνες της αστυνομίας, δεν πρόκειται εδώ να επαναλάβουμε όσα γράψαμε αναλυτικά στην ανακοίνωση της 19 Ιούλη, θα αναφέρουμε μόνο δύο περιπτώσεις, για λόγους συγκριτικούς. Ο Μποδοσάκης-Αθανασιάδης και ο Μπακογιάννης υπήρξαν στόχοι της 17N. Βρέθηκαν χτυπημένοι με 5 σφαίρες ο καθένας, που είχαν πλήξει σημαντικά όργανα. Παρ' ότι η κατάσταση τους ήταν πολύ χειρότερη απ' αυτή του Αθανάσιου Αξαρλιάν και δεν υπήρχε καμιά πλέον πιθανότητα να κρατηθούν στη ζωή —για τον Αθανασιάδη οι γιατροί του Υγεία που τον παρέλαβαν ανακοίνωσαν ότι τον παρέλαβαν ήδη νεκρό— και μεταφέρθηκαν στα νοσοκομεία όπου έφτασαν 15-20 λεπτά μετά την επίθεση, εν τούτοις έγιναν μια σειρά από επείγουσες ιατρικές ενέργειες από ομάδα γιατρών, που δεν έγιναν στην περίπτωση του Αθανάσιου Αξαρλιάν. Τους βάλανε αμέσως στο χειρουργείο και τους χειρούργησαν, τους έκαναν παράλληλα καρδιοπνευμονική αναζωογόνηση, που συνεχίστηκε σ' όλη τη διάρκεια της επέμβασης αλλά και μετά απ' αυτήν έγινε επίσχεση της αιμορραγίας και αντικατάσταση του όγκου του αίματος.

Ανακεφαλαιώνοντας τα πάρα πάνω, είναι πλέον ολοκάθαρα τα εξής συμπεράσματα: Όχι μόνο δεν υπήρξε κανένα επίσημο ιατρικό ντοκουμέντο —είτε ανακοινωθέν λέγεται είτε πόρισμα νεκροψίας είτε όπως αλλιώς— που να προσδιορίζει τα αίτια θανάτου του άτυχου Αθανάσιου Αξαρλιάν τη μέρα του θανάτου ή την επόμενη. Αλλά

επί πλέον το κωμικό και διαφανές τέχνασμα της απόκρυψης αυτού του γεγονότος απ' την Ελευθεροτυπία και της μετά δύο μέρες παρουσίασης του κουρελόχαρτου σαν «πόρισμα» νεκροψίας, αποτελεί μια πρωτοφανή απάτη της Ελευθεροτυπίας, που έκανε την απουσία ακόμη πιο καθαρή.

Ο άτυχος Αθανάσιος Αξαρλιάν δεν τραυματίστηκε από τα θραύσματα της ρουκέτας και δεν πέθανε ακαριαία ή σχεδόν ακαριαία, όπως ψευδώς αναφέρει το χαλκευμένο «πόρισμα» της Ελευθεροτυπίας. Τραυματίστηκε από τα σπασμένα τζάμια, που εκσφενδονίστηκαν από τα αέρια της εκτόξευσης της ρουκέτας. Γι' αυτόν τον τραυματισμό, ποτέ δεν διανοηθήκαμε να αρνηθούμε τις ευθύνες μας και να εκφράσουμε, από την πρώτη στιγμή, την ειλικρινή μας θλίψη για το θάνατο του, παρ' ότι δεν φέραμε την κύρια ευθύνη.

Ο θάνατος του Αθανάσιου Αξαρλιάν προήλθε επειδή το επεζήτησε η Ελ. Αστυνομία. Τον άφησε εσκεμμένα αβοήθητο να αιμορραγεί επί 25 λεπτά, εμποδίζοντας τον κόσμο να τον μεταφέρει, όπως το ζητούσε, καθυστερώντας εσκεμμένα τη μεταφορά του στο νοσοκομείο. Γνωρίζοντας ότι αυτή η καθυστέρηση μπορεί ν' αποβεί μοιραία. Προήλθε επειδή η αστυνομία εμπόδισε την παροχή οποιασδήποτε ιατρικής βοήθειας, ανάλογης με αυτήν που προσφέρθηκε στους ετοιμοθάνατους Αθανασιάδη και Μπακογιάννη. Την κύρια λοιπόν ευθύνη για το θάνατο του τραγικού Αθανάσιου Αξαρλιάν την φέρει η Ελ. Αστυνομία.

Την τακτική αυτή της αστυνομίας, που έχει γίνει πάγια σε ανάλογες περιπτώσεις, υπαγόρευαν οι οδηγίες των αμερικανικών και δυτικών μυστικών υπηρεσιών. Σύμφωνα μ' αυτές, σε περίπτωση τυχαίου τραυματισμού τρίτων, πρέπει να μην προσφέρεται καμιά βοήθεια σ' αυτούς, εν αντιθέσει μ' αυτήν που προσφέρεται άμεσα στα θύματα-στόχους (βλ. Παλαιοκρασσά), για λόγους προφανούς πολιτικής σκοπιμότητας.

Έτσι, όποτε τηλεφωνήσαμε στο παρελθόν 15 λεπτά πριν από έκρηξη, ζητώντας να εκκενώσει η αστυνομία τους χώρους, για να μην υπάρχουν θύματα, ποτέ δεν τόκανε. Άφησε π.χ. ελεύθερη την κυκλοφορία στη Βασ. Σοφίας, όταν χτυπήσαμε τα γραφεία της ΕΟΚ, ενώ θα μπορούσε να τη σταματήσει. Κι άφησε όλον τον κόσμο στο ξενοδοχείο Πεντελικόν, αφού βέβαια έβγαλε έξω σιωπηλά το Σουφλιά και μερικούς επώνυμους.

Την κύρια λοιπόν ευθύνη της Ελληνικής Αστυνομίας για το θάνατο του Αθανάσιου Αξαρλιάν προσπάθησε ν' αποκρύψει η Ελευθεροτυπία, με την πρωτοφανή απάτη που διέπραξε. Ήταν μια προσπάθεια παροχής ανεκτίμητης υπηρεσίας στην αστυνομία και στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, για λόγους που εμείς αγνοούμε.

Αθήνα 27 Ιούλη 9217N

[Επεξεργασία] 1992-11-18 Μανιφέστο '92

Προς το ΠΟΝΤΙΚΙ

Σας στέλνουμε σήμερα 18-11-92 το πάρα κάτω κείμενο μας (ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ 92) μόνο στην εφημερίδα σας. Ζητάμε να το δημοσιεύσετε ολόκληρο, χωρίς περικοπές και αλλαγές στις παραγράφους ή στους υποτίτλους. Αν δεν μπορείτε να το δημοσιεύσετε με αυτές τις προϋποθέσεις, παρακαλούμε να μην δημοσιεύσετε περίληψη ή αποσπάσματα του.

17N

Επίσης σας στέλνουμε το Υ.Γ. της 22-10 του κειμένου του Ιούλη που έχετε ήδη στα χέρια σας.

ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ '92

ΝΟΜΙΜΑ ΚΑΘΕΣΤΩΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΝΟΜΗ 17Ν -ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΕΝΟΠΛΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΙΣΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Όταν το Μάρτη του 78 οι Ερυθρές Ταξιαρχίες απήγαγαν τον πρόεδρο της Χριστιανό δημοκρατίας Μόρο, οι ΗΠΑ έστειλαν αμέσως κάποιον ανώτατο πράκτορα των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών, σπεσιαλίστα της «αντιτρομοκρατικής πάλης», για να καθοδηγήσει την ιταλική κυβέρνηση στο χειρισμό της υπόθεσης, στην αντιμετώπιση των Ε.Τ., κατά τη διάρκεια της απαγωγής. Αυτός επέβαλε ολοκληρωτικά τη γραμμή του, χωρίς βέβαια αυτή η επιβολή να αναιρεί το γεγονός ότι οι κύριες ιταλικές πολιτικές συνιστώσες, όπως η Χριστιανοδημοκρατία και το ΚΚΙ, πρότειναν την ίδια γραμμή στα κυριότερα σημεία (σκληρή γραμμή μη διαπραγματεύσεων με τις Ε.Τ. κλπ.). Ένα από τα μέτρα που πρότεινε και επέβαλε ο αμερικανός πράκτορας ήταν και το εξής: να ζητήσει η ιταλική κυβέρνηση από την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης να καταδικάσει δημόσια τόσο την απαγωγή όσο και τις ίδιες τις Ε.Τ.

Τηρουμένων των αναλογιών κάτι τέτοιο γίνεται σήμερα ενάντια στη 17Ν. Ζητάνε οι αμερικάνοι πράκτορες που διευθύνουν την ελληνική αστυνομία από Έλληνες πράκτορες, στελέχη του καθεστώτος, δεξιούς δημοσιογράφους, να ζητήσουν από αριστερούς πρώην «επαναστάτες», ξένους «δηλωσίους», οτιδήποτε τέλος πάντως «επαναστατικό» μπορεί να βρεθεί στην πιάτσα, να καταδικάσουν τη 17Ν, να της στείλουν συμβουλές, μηνύματα κλπ. Ορισμένοι μάλιστα όπως ο Βούλτενης κι ο πράκτορας Κρυστάλλης δεν κρύβονται καν. Τόπαν ολοκάθαρα από τα κανάλια, ο δεύτερος μάλιστα σε συζήτηση με τον Πάμπλο.

Η σημερινή λοιπόν επίθεση του καθεστώτος εκδηλώνεται σε δύο παράλληλα επίπεδα. Από τη μια έχουμε, με στόχο τη 17Ν, τη νέα χονδροειδή σκευωρία των κατασταλτικών μηχανισμών ενάντια στους αναρχικούς Σκυφτούλη και Μαρίνο —για τους οποίους γνωρίζουν πολύ καλά, ότι δεν έχουν την παραμικρή σχέση με τη 17Ν— με τις αποκάλυπτες παραβιάσεις της ίδιας της καθεστωτικής νομιμότητας και τις κωμικές τιμωρίες και διώξεις των δικαστών. Και απ' την άλλη την προπαγανδιστική εκστρατεία εναντίον της, με την άρνηση δημοσίευσης της τελευταίας προκήρυξης της 17Ν την οποία το καθεστώς παρουσιάζει σαν πλαστή (επειδή, λέει, γράφτηκε σε κομπιούτερ) και την πλημμυρίδα από συνεντεύξεις, συζητήσεις, αρθρογραφίες στον χώρο των ΜΜΕ.

Πριν ασχοληθούμε με ορισμένες από αυτές, πρέπει να σταθούμε σε ένα άλλο ουσιαστικό ζήτημα, που συνδέεται και μ' αυτές. Αυτό της φύσης των Ε.Τ. και της ένοπλης επαναστατικής πάλης στην Ιταλία. Πρόσφατα εκδόθηκε ένα βιβλίο, γραμμένο από Έλληνα δημοσιογράφο εγκατεστημένο στην Ιταλία. Το βιβλίο αυτό παρ' όλες τις αδυναμίες του, την προχειρότητα και την βιασύνη με τις οποίες είναι γραμμένο, έχει ορισμένα θετικά σημεία. Για πρώτη φορά ο Έλληνας αναγνώστης έχει μια κάπως σφαιρική εικόνα για το αντάρτικο στην Ιταλία όσο και για τις Ε.Τ. Για πρώτη φορά η ερμηνεία ξεφεύγει από την πεπατημένη της πρακτορολογίας, παρά τις αδικαιολόγητες επιφυλάξεις εμφανούς πολιτικής σκοπιμότητας που κάνει ο συγγραφέας στο θέμα της απαγωγής Μόρο.

Κυρίως όμως για πρώτη φορά στη χώρα μας, υποστηρίζεται καθαρά η άποψη, βασισμένη σε πληθώρα στοιχείων της πλούσιας ιταλικής βιβλιογραφίας, ότι οι Ε.Τ. ήταν αυθεντικό λαϊκό επαναστατικό κίνημα που γεννήθηκε από τις κοινωνικές εντάσεις στην Ιταλία. Ότι οι ιδεολογικές αναφορές σχεδόν όλων των ομάδων που αποτέλεσαν τις Ε.Τ. ήταν ο επαναστατικός μαρξισμός με την ευρεία έννοια του. Ότι ούτε μία από τις ομάδες της άκρας άριστεράς της εποχής δεν συμφωνούσε με τη

στρατηγική του ειρηνικού περάσματος, των «διαρθρωτικών αλλαγών» του ΚΚΙ κι ότι αυτή η γραμμή διαφωνίας εύρισκε ανταπόκριση και μέσα στο ΚΚΙ και στο Σοσιαλιστικό κόμμα. Ότι αυτές υπήρξαν ο ευνοϊκός πολιτικο-ιδεολογικός χώρος και περίγυρος μέσα στον οποίο κινήθηκαν οι Ε.Τ.

ΜΟΡΟ: ΕΡΥΘΡΕΣ ΤΑΞΙΑΡΧΙΕΣ Ή ΣΤΟΑ Π2 - ΓΚΛΑΝΤΙΟ;

Ενάντια όμως σ' αυτή την καθαρή και αδιαμφισβήτητη θέση, που εδράζεται σε χιλιάδες γεγονότα και μαρτυρίες, συγκλίνουν ισχυρά καθεστωτικά συμφέροντα στην Ιταλία, με αποτέλεσμα νάχουν δημιουργήσει τα τελευταία χρόνια ένα μύθο, γύρω από την υπόθεση Μόρο και η φαντασίωση νάχει αντικαταστήσει την πραγματικότητα. Σύμφωνα μ' αυτή τη μυθολογία πίσω από την απαγωγή και την εκτέλεση Μόρο, βρίσκονταν οι μυστικές υπηρεσίες, η μασονική στοά Π2, η Γκλάντιο κλπ., που χειραγώγησαν τις Ε.Τ. εν αγνοία τους, επειδή ο Μόρο ήταν υπέρ του ιστορικού συμβιβασμού με το ΚΚΙ.

Και ενώ δεν υπάρχει κανένα απολύτως καίριο στοιχείο που να αποδεικνύει κάτι τέτοιο, τα πραγματικά συντριπτικά στοιχεία που αποδεικνύουν το αντίθετο πνίγονται, μέσα σ' ένα κυκεώνα σεναρίων αυτοαναιρούμενων, αλληλοσυγκρουόμενων, κατασκευασμένων εκ των υστέρων και τις περισσότερες φορές αδιάφορων σχετικά με το επίμαχο ζήτημα. Όπου μπλέκονται μασόνιοι, πράκτορες, μαφιόζοι, αρχαιοκάπηλοι, λαθρέμποροι ναρκωτικών, γιάφκες, χαλκευμένες κρύπτες και μνημόνια, που άλλο σκοπό δεν έχουν παρά να δημιουργήσουν σύγχυση στο βιαστικό αναγνώστη, να τον εντυπωσιάσουν, να του δημιουργήσουν αμφιβολίες με τους τόσους πράκτορες και να του υποβάλλουν τη σκέψη: «Άντε να βγάλεις άκρη. Με τέτοιο χάος, πού ξέρεις, μπορεί και να είχανε διαβρωθεί».

Χωρίς ν' αρνείται κανείς την ύπαρξη και τη δράση των μυστικών υπηρεσιών, της στοάς Π2, της Γκλάντιο και των φιλοδοξιών τους να εκμεταλλευτούν προς όφελος τους την ένοπλη επαναστατική πάλη, στο ίδιο το βιβλίο υπάρχουν τα στοιχεία που αποδεικνύουν ατράνταχτα σε όποιον δεν θέλει να εθελοτυφλεί, ότι οι μυστικές υπηρεσίες δεν έπαιξαν κανένα απολύτως ρόλο χειραγώγησης των Ε.Τ. και ότι οι τελευταίες χειρίστηκαν αποκλειστικά μόνες τους την απαγωγή Μόρο. Τα στοιχεία αυτά συνοπτικά είναι τα εξής:

1) Η απόφαση των Ε.Τ. για την απαγωγή δεν αφορούσε ειδικά τον Μόρο, αλλά έναν από τους τρεις ηγέτες της Χριστιανοδημοκρατίας Μόρο, Ανδρεότι, Φανφάνι. Οι δύο τελευταίοι ήταν αντίθετοι με τον ιστορικό συμβιβασμό. Η επιλογή του Μόρο ήταν τυχαία και βασίζονταν σε μη πολιτικά κριτήρια.

2) Μέχρι την τελευταία στιγμή ο Μόρο δεν ήταν καταδικασμένος. Οι Ε.Τ. ζήτησαν την ανταλλαγή του με 13 φυλακισμένα μέλη τους. Αν η ανταλλαγή γίνονταν, θα απελευθερώνονταν όπως είχε γίνει με προηγούμενες απαγωγές και έγινε με επόμενες. Τον Μόρο καταδίκασε σε θάνατο στην ουσία η αδιαλλαξία της Χριστιανοδημοκρατίας και του ΚΚΙ, η άρνηση τους να δεχτούν οποιαδήποτε ανταλλαγή, ενώ το Σοσιαλιστικό Κόμμα άφηνε κάποια περιθώρια διαπραγματεύσεων.

3) Μετά αυτή την άρνηση της ανταλλαγής, η συντριπτική πλειοψηφία, η σχεδόν ομοφωνία των μελών των Ε.Τ. ψήφισε υπέρ της εκτέλεσης του Μόρο. Αυτή ήταν η γνώμη που έκφρασαν 300 περίπου παράνομοι μαχητές Ι, εκτός από 4, δυο στη Ρώμη και δυο στο Μιλάνο) επτά φαλαγγών και μερικές χιλιάδες «εφεδρικούς» μαχητές και υποστηρικτές της οργάνωσης. Ιδιαίτερα υπέρ της εκτέλεσης πίεσαν οι φυλακισμένοι —κι ανάμεσα τους φανταζόμαστε και ο Φραντζεσκίνι— λέγοντας ότι το κύρος της οργάνωσης θα υποστεί «σοβαρό πλήγμα» στον κόσμο των φυλακών. Όλους αυτούς τους χειραγωγούσαν οι μυστικές υπηρεσίες;

4) Η απαγωγή έγινε την άνοιξη του 78. Τον επόμενο χρόνο είχαμε ενίσχυση των Ε.Τ. και της δράσης τους. Επί 3-4 χρόνια είχαμε δεκάδες εκτελέσεις, τραυματισμούς στα πόδια, απαγωγές και μάλιστα συγχρόνως 4 σε 4 διαφορετικές πόλεις το 81, επιθέσεις μέχρι το 82 οπότε δόθηκε το καθοριστικό χτύπημα στις Ε.Τ. Αν οι μυστικές υπηρεσίες είχαν παίξει κάποιο ρόλο στην υπόθεση Μόρο, αυτό θα σήμαινε διείσδυση τους μέσα στις Ε.Τ. σε κάποιο ψηλό επίπεδο. Κι ήταν αδύνατο, οι μυστικές υπηρεσίες, όποιες κι αν ήταν, οποιοδήποτε κι αν ήταν το σχέδιο τους, ν' άφηναν μια τέτοια ένοπλη δραστηριότητα, απ' τα πράγματα ανεξέλεγκτη, ν' αναπτύσσεται σ' ολόκληρη την Ιταλία επί 4 χρόνια.

Ακόμη πρέπει να προσθέσουμε τα πάρα κάτω σημεία:

5) Στη σημερινή και γενικότερα μεταπολεμική περίοδο οι δυτικές μυστικές υπηρεσίες είτε αμερικάνικες είτε όχι, που βρίσκονται σε διάσταση με έναν σημαντικό πολιτικό ηγέτη μεγάλης δυτικής χώρας, δεν τον δολοφονούν (εκτός από τελειώς ακραία περίπτωση), όχι βέβαια γιατί σέβονται την ανθρωπινή ζωή. Άλλη είναι η πρακτική τους για να τον εξοντώσουν πολιτικά, πολύ πιο ανώδυνη γι' αυτές και αποτελεσματική. Είναι η εμπλοκή του πραγματική ή χαλκευμένη στην πληθώρα των σκανδάλων που χαρακτηρίζουν τη σημερινή δυτική πολιτική ζωή με την αθρόα και περισσή βοήθεια των ΜΜΕ που ελέγχουν. Και ο Μόρο ήταν μέχρι το λαιμό μπλεγμένος στο σκάνδαλο Λόκχεντ. Τις παραμονές της απάγωγής του δυο πρώην υπουργοί ήταν φυλακισμένοι, ενώ όλος ο κόσμος πολιτικός και μη ανέμενε την παραπομπή του. Συνεπώς θα μπορούσαν πολύ εύκολα να τον εξοντώσουν πολιτικά, όπως τόκαναν με διάφορους πολιτικούς τόσες φορές και σε τόσες χώρες.

6) Χωρίς να μπορούμε στη συζήτηση περί «ιστορικού συμβιβασμού» που θα μας πήγαινε μακριά, μπορούμε να πούμε συνοπτικά τα εξής: Τόσο το ΚΚΙ όσο και τα άλλα μεγάλα δυτικά κομμουνιστικά κόμματα ήταν ρεφορμιστικά και έπαιξαν μεταπολεμικά το ρόλο του βασικού κοινωνικού στηρίγματος στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση. Ήταν καθεστωτικές δυνάμεις. Η αντίθεση των αμερικάνων στη συμμετοχή τους στην κυβέρνηση δεν οφείλονταν στο φόβο της ενδεχόμενης επαναστατικής αλλαγής, ούτε στην πολιτική τους δύναμη (τόσο του ΚΚΙ όσο και του ΚΚΓ), αλλά στην ύπαρξη της Σοβιετικής Ένωσης και στον ανταγωνισμό των δυο συνασπισμών. Συνεπώς η αντίθεση αυτή έχει άλλη ένταση στη δεκαετία του 60, άλλη στα τέλη 70 αρχές 80 και άλλη το 89 στην Αθήνα. Σχετικά με την περίοδο που μας απασχολεί (78-81) την ένταση αυτής της αντίθεσης τη δείχνει η αντίδραση των αμερικάνων στη συμμετοχή του ΚΚ Γαλλίας στην κυβέρνηση μετά την εκλογή σαν προέδρου του Μιτεράν το 81, ενός κόμματος πολύ πιο φιλοσοβιετικού απ' ότι το Ιταλικό. Εκτός από ορισμένα λόγια της πλάκας δεν έκαναν απολύτως τίποτε για να την εμποδίσουν.

SE NON E VERO E BEN TROVATO

Θ' αναρωτηθεί λοιπόν κανείς γιατί αυτή η καθαρή θέση των αυθεντικών Ε.Τ. αμφισβητείται και γιατί προβάλλεται ο μύθος των μυστικών υπηρεσιών. Η απάντηση είναι απλή και δίνεται από την ιταλική έκφραση *se non e vero e ben trovato*. Η μυθολογία αυτή βολεύει τους πάντες σήμερα στην Ιταλία. Ολόκληρο τον πολιτικό κόσμο και κυρίως τη Χριστιανοδημοκρατία και το ΚΚΙ-PDS. Μετά το χτύπημα των Ε.Τ. το 82 η κοινή γνώμη αντιλήφθηκε ότι η άκαμπτη στάση που υπαγορεύτηκε από την αφηρημένη αρχή της μη συναλλαγής με τους τρομοκράτες, υπήρξε ένας όχι αναπόφευκτος ωμός κυνισμός που καταδίκασε σε θάνατο τον Μόρο ενώ αυτός θα μπορούσε να σωθεί.

Ιδιαίτερα μάλιστα μετά τη διαφορετική στάση της κυβέρνησης και του πολιτικού κόσμου σε επόμενες απαγωγές των Ε.Τ., όπως π.χ. σ' αυτή του δικαστή Ντ' Ούρτσο το 80-81. Όπου οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα στην κυβέρνηση και τις Ε.Τ. οδήγησαν

στην απελευθέρωση του δικαστή με αντάλλαγμα το κλείσιμο των φυλακών υψίστης ασφαλείας στο ξερονήσι Αζινάρα.

Με τη μυθολογία αυτή λοιπόν, η πολιτική ευθύνη για το θάνατο του Μόρο που βαρύνει τις συγκεκριμένες πολιτικές ηγεσίες και τον πολιτικό κόσμο μεταφέρεται στους σκοτεινούς και χωρίς πολιτική ευθύνη κύκλους των μυστικών υπηρεσιών. Και αυτό ισχύει ιδιαίτερα για το χώρο του ΚΚΙ που υπέστη σοβαρή πολιτική ζημιά γι' αυτή την αδιάλακτη στάση του.

Η μυθολογία όμως αυτή βολεύει και την ιταλική αστυνομία και τις ίδιες τις μυστικές υπηρεσίες. Πέρα απ' το ότι είναι γενικά η μόνιμη θέση του καθεστώτος η γνωστή αντιδραστική θεωρία της αστυνομικιστικής ερμηνείας της ιστορίας που σημαίνει ότι καμμία αυθεντική λαϊκή επαναστατική πάλη δεν μπορεί να υπάρξει αφού πίσω της βρίσκονται πάντα οι μπάτσοι και το καθεστώς, θεωρία που στοχεύει στην αδρανοποίηση και παθητικοποίηση, η Ιταλική αστυνομία είχε και ιδιαίτερους λόγους να καλλιεργεί μια τέτια άποψη.

Μπορεί μεν οι Ε.Τ. να δέχτηκαν ένα καθοριστικό χτύπημα το 82 που έβαλε τέλος στο είδος της επίθεσης που αναπτύχθηκε από το 76 μέχρι τότε, οι ένοπλες όμως επιθέσεις, παρ' ότι διαφορετικού τύπου, δεν σταμάτησαν ποτέ στα επόμενα χρόνια. Το 88 π.χ., δηλαδή 6 χρόνια μετά, συνελήφθησαν 30 μέλη των Ε.Τ. με 5 γιάφκες και πλούσιο οπλισμό, πούχαν εκτελέσει έναν χριστιανοδημοκράτη γερουσιαστή. Ενώ φέτος, πριν ένα μήνα, έγινε βομβιστική απόπειρα ενάντια στην έδρα του Ιταλικού Συνδέσμου Βιομηχάνων και την επομένη όλες οι εφημερίδες κυκλοφόρησαν με πηχιαίους τίτλους «επιστρέφει ο εφιάλτης της τρομοκρατίας» (Κοριέρε ντε λα Σέρα, 20-10-92) με κύρια άρθρα και πολυσέλιδη αρθρογραφία.

Στην περίοδο λοιπόν αυτή, η παραπάνω μυθολογία σε συνδυασμό με το πραγματικό γεγονός των φυλακισμένων που «ανένηψαν» και κατέδωσαν τους πρώην συντρόφους τους, υπήρξε ένα από τα κυριότερα ψυχολογικά όπλα της ιταλικής αστυνομίας που στόχευε στη γενίκευση της καχυποψίας και της σύγχυσης μέσα στις τάξεις της ένοπλης πάλης και στη συνακόλουθη αποδιοργάνωση της.

ΒΑΡΔΙΝΟΓΙΑΝΝΗΣ, ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΙΝΙ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΚΟ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟ

Σταθήκαμε λίγο σ' αυτό το ζήτημα γιατί όπως θα δούμε πιο κάτω δεν είναι μόνο ιταλικό αλλά αφορά και τη χώρα μας και τη 17Ν. Ερχόμαστε τώρα στην προπαγανδιστική εκστρατεία του καθεστώτος εναντίον μας, ξεκινώντας απ' τον Φραντσεσκίνι. Είναι γνωστό ότι ο Φραντσεσκίνι πρώην μέλος των Ε.Τ. που «ανένηψε» το 84, παρουσιάστηκε σε συνέντευξη σε τηλεοπτικό κανάλι όπου ανάμεσα σ' άλλα ασχολήθηκε με την Ελλάδα και τη 17Ν. Το κανάλι σαν νάταν αμέτοχο, παρουσίασε τον Φραντσεσκίνι σαν πρώην αρχηγό και ιστορικό ιδρυτή των Ε.Τ. που απλώς διαφώνησε με την ένοπλη πάλη. Πριν προχωρήσουμε πρέπει να ξεκαθαρίσουμε το σκηνικό τόσο σχετικά με το κανάλι όσο και με το Φραντσεσκίνι.

Το κανάλι. Είναι γνωστό ότι ο σημαντικότερος πολιτικά και πιθανότατα οικονομικά ιδιοκτήτης του καναλιού είναι ο γνωστός εφοπλιστής. Είναι γνωστό ότι η 17Ν πραγματοποίησε επίθεση εναντίον του με την εκτόξευση τριών ρουκετών κατά του θωρακισμένου αυτοκινήτου του και συνεπώς τόσο ο ίδιος όσο και το κανάλι του δεν μπορεί να παίζουν τον ουδέτερο που απλώς πληροφορεί. Είναι γνωστό ότι το κανάλι του βρίσκεται στην πρωτοπορία του εξαμερικανισμού, του αφελληνισμού, της μαζικής αποβλάκωσης, μαϊμουδίζοντας με αηδιαστικό τρόπο τα αμερικάνικα κανάλια. Και δεδομένου ότι οι πάντες στην Ευρώπη γνωρίζουν τι σημαίνει Έλληνας εφοπλιστής, τίθεται το ερώτημα: γιατί ένας πρώην πολιτικός αγωνιστής σαν τον Φρ. δέχτηκε να χειραγωγηθεί από ένα τέτιο κανάλι, να γίνει απλό παιχνιδάκι στα χέρια του, σε μια επιχείρηση παραπληροφόρησης;

Το κανάλι παρουσίασε τον Φρ. σαν πρώην αρχηγό των Ε.Τ. Απ' τη μια για να παραπέμψει σε μοντέλο στρατιωτικής οργάνωσης και πειθαρχίας κι απ' την άλλη για να δώσει κάποια βαρύτητα στα λεγόμενα του. Οι πάντες όμως γνωρίζουν ότι οι Ε.Τ. όπως άλλωστε και όλες οι ανάλογες οργανώσεις και η 17Ν δεν έχουν αρχηγό. Αν εννοούν ότι ήταν σε μια φάση πριν το 74 μέλος της Στρατηγικής Διεύθυνσης, αυτό δεν σημαίνει αρχηγός. Ακόμη μελή της ήταν δεκάδες άλλοι αγωνιστές ενώ ο Φρ. που συνελήφθη πολύ γρήγορα το 74, δεν έπαιξε σχεδόν κανένα ρόλο στην περίοδο της μεγάλης ακμής των Ε.Τ. δηλαδή το 76-82, όντας φυλακισμένος.

Κυρίως όμως τον παρουσίασε σαν κάποιον που απλώς διαφώνησε και αποκήρυξε την ένοπλη πάλη, λέγοντας ότι δεν «ανένηψε», δεν πρόδωσε και δεν αποκάλυψε τους συντρόφους του. Ο Φρ. Όμως υπόγραψε δήλωση το 87, στην οποία, εκτός από την καταδίκη της «τρομοκρατίας», αναφέρει ρητά ότι είναι διατεθειμένος να ομολογήσει στην Αστυνομία όσα γνωρίζει γι' αυτήν (σημείο 2 της δήλωσης) ζητώντας γι' αντάλλαγμα την ελευθερία του σύμφωνα με ειδικό νόμο.

Το ότι δεν κάρφωσε τους συντρόφους του είναι παραπλανητικό, γιατί όταν «ανένηψε» κι από πολύ πιο πριν ακόμη, δεν γνώριζε απολύτως κανέναν αγωνιστή των Ε.Τ. που να μην τον ξέρει ήδη η Αστυνομία, δεδομένου ότι ήταν φυλακισμένος επί 10 ολόκληρα χρόνια (74-84).

Έτσι στην προκειμένη περίπτωση, το αν αποκάλυψε άλλους ή όχι είναι αδιάφορο αφού δεν μπορούσε. Το καίριο σημείο είναι πολιτικό. Είναι ότι με την υπογραφή της δήλωσης, αποδέχεται συνειδητά να υποταχθεί πολιτικά στο καθεστώς, να γίνει έρμαιο του. Αποδέχεται να μην είναι σε θέση να αρνηθεί τον οποιοδήποτε ρόλο του υποδεικνύουν οι καθεστωτικές δυνάμεις με αντάλλαγμα την ελευθερία του. Αυτό βέβαια δεν θα συνέβαινε αν είχε απλώς διαφωνήσει με την ένοπλη πάλη, αλλά δεν είχε υπογράψει δήλωση. Ο Φρ. συνεπώς είναι σήμερα αυτό που γνώρισε πολύ καλά ο ελληνικός λαός, αυτό που έχει πολιτογραφηθεί στη νεότερη ελληνική ιστορία σαν «δηλωσίας». Και είναι αποκαλυπτικό ότι χρησιμοποιείται στα ελληνικά η ουδέτερη λέξη «ανένηψε» στη θέση του «μετανόησε» που παραπέμπει κατευθείαν στη «δήλωση μετανοίας» και στους «δηλωσίες».

Αν λοιπόν το κανάλι είχε πει τη στοιχειώδη αλήθεια παρουσιάζοντας τον Φρ., αυτομάτως καταρίπτονταν η οποιαδήποτε υποτιθέμενη αξία των σημερινών του απόψεων. Όσοι οργάνωσαν αυτή την προπαγανδιστική επιχείρηση, είχαν απόλυτη συνείδηση αυτής της αδυναμίας και γι' αυτό φρόντισαν να σκηνοθετήσουν παράλληλα την προσωρινή κι ολιγοήμερη φυλάκιση του, φυλάκιση που τελείως συμπτωματικά βέβαια συνέπεσε χρονικά με την εκπομπή. Από τη στιγμή που ο Φρ. υπέγραψε μια τέτια δήλωση και δέχτηκε να παίξει έναν τέτιο ρόλο, τα λόγια του χάνουν την οποιαδήποτε υποτιθέμενη αξία. Δεν είναι σε θέση να στείλει κανένα μήνυμα και σε κανένα, αφού άλλοι του το υποβάλουν, όπως άλλοι ήταν πίσω απ' την ΟΑΠ όταν καταδίκασε τις Ε.Τ.

Αυτό επιβεβαιώνεται στην ίδια την Ιταλία. Ο Φρ. κάνει αυτή τη δουλειά από το 84 δηλαδή επί 8 χρόνια. Μετά από κάθε ενέργεια ή εκτέλεση, έλεγε τα ίδια που είπε στην εκπομπή, καταδίκασε, έστελνε «μηνύματα» στους Ιταλούς πρώην συντρόφους του που συνέχιζαν την ένοπλη πάλη, με πενιχρά αποτελέσματα, αφού οι απομείναντες μετά το καθοριστικό χτύπημα του 82 αγνοούσαν προκλητικά τις νουθεσίες του «αρχηγού».

Έτσι τον αγνόησε και η ομάδα των 30 νέων αγωνιστών που εκτέλεσε τον Χριστιανοδημοκράτη γερουσιαστή και συνελήφθη το 88. Ομάδα αποτελούμενη από νέους εργαζόμενους και φοιτητές που πιάστηκε γιατί έκαναν το λάθος νάρθουν σε επαφή με δύο παλιούς τους οποίους ποτέ δεν είχε σταματήσει να παρακολουθεί η

Αστυνομία. Αγωνιστές που καταδικάστηκαν πέρσυ σε ισόβια χωρίς κανείς τους ν' «ανανήψει», να γίνει «δηλωσίας».

Το ίδιο τον αγνόησε η φετινή ομάδα των 30 νέων αγωνιστών — κατά τις εκτιμήσεις του τύπου— που έβαλε τη βόμβα στην έδρα του Συνδέσμου Ιταλών Βιομηχάνων φέτος στις 19 Οκτώβρη. Αυτή η ομάδα με την προκήρυξη διεκδίκησης της ενέργειας απαντά ουσιαστικά στον Φρ. και στα «μηνύματα» του. Γράφει μεταξύ άλλων: «20 χρόνια πολιτικο-στρατιωτικής δραστηριότητας του Αντάρτικου και ειδικότερα οι πολιτικο-θεωρητικές και οι στρατιωτικές κατακτήσεις των Ε.Τ.-Μαχόμενου Κομμουνιστικού Κόμματος έχουν καθορίσει ένα σημείο μη επιστροφής στο επίπεδο των ταξικών συγκρούσεων στη χώρα μας και γενικότερα στις μητροπόλεις του ιμπεριαλιστικού κέντρου».

Όσον αφορά την απαγωγή Μόρο, δεν είναι πια καθόλου περίεργο, ότι ο Φρ. έχει υιοθετήσει και αυτός (ή δεν αποκλείει) την μυθολογία των «μυστικών υπηρεσιών» που όπως είπαμε βολεύει σήμερα στην Ιταλία τον πολιτικό κόσμο και την Αστυνομία. Εκτός απ' αυτούς θάπρεπε να υπάρχει και κάποιος από τις Ε.Τ. που να την υποστηρίζει. Η προώθηση από μέρους του αυτής της θέσης αποτελεί μέρος των καθηκόντων του στα πλαίσια του σημερινού ρόλου του. Είναι δε αποκαλυπτικό ότι υιοθετεί τη μυθολογία χωρίς να προσφέρει καμία απόδειξη όπως θα όφειλε, αφού ήταν μέλος των Ε.Τ. με την κωμική και διάτρητη δικαιολογία, ότι δεν υπάρχουν αποδείξεις γι' αυτά τα πράγματα.

Τελειώνοντας το θέμα Φρ., ένα πράγμα θέλουμε να τονίσουμε: Πριν ξεκινήσεις μια ένοπλη δραστηριότητα, έχεις την υποχρέωση να μελετήσεις σοβαρά, πολιτικά, οργανωτικά, στρατιωτικά ανάλογους αγώνες που έχουν διεξαχθεί είτε στη χώρα σου, είτε σε άλλες χώρες, όχι βέβαια για να τους μιμηθείς, αλλά για να αντλήσεις διδάγματα.

Αν η 17N δεν είχε μελετήσει τόσο την εμπειρία των Ε.Τ. και την ευκολία με την οποία εξαρθρώθηκε η πρώτη ομάδα μετά από μόλις 2 χρόνια δραστηριότητα 72-74. Την εμπειρία της παράνομης δράσης του ΚΚΕ αλλά και αυτήν των ελληνικών αντιστασιακών οργανώσεων στη διάρκεια της δικτατορίας. Όπου ενώ η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού ήταν ενάντια στη δικτατορία και υπέρ της αντίστασης, ουσιαστική αντίσταση δεν έγινε ενώ οι αντιστασιακές οργανώσεις ξηλώθηκαν εν μια νυκτί, είναι σίγουρο ότι θάμασταν όλοι στη φυλακή εδώ και χρόνια.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΑΙ ΑΓΙΟΣ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

Υπάρχουν ορισμένοι σ' αυτή τη χώρα που κάποτε βρέθηκαν ή προσπάθησαν να βρεθούν στις πρώτες γραμμές του κοινωνικού αγώνα. Σε κάποια περίοδο της ζωής τους άλλαξαν ριζικά και είτε συμβιβάστηκαν είτε αποφάσισαν να ιδιωτεύσουν είτε υιοθέτησαν τελείως διαφορετικές απόψεις, πράγμα που σαν τέτιο δεν είναι ιδιαίτερα κατακριτέο, εφ' όσον δεν υπάρχει μασκάρωμα. Μ' αυτούς όμως τους κυρίους υπάρχει ένα πρόβλημα ανεξήγητο. Μόνιμη και βασική τους επιδίωξη όλα αυτά τα χρόνια είναι να ασχολούνται με τη 17N, να αποδείξουν ότι όσοι αγωνίζονται σήμερα και μάλιστα ένοπλα δεν υπάρχουν, γιατί πίσω τους βρίσκονται άλλοι, διάφοροι πράκτορες που τους χειραγωγούν. Για να το αποδείξουν δεν διστάζουν μπροστά σε τίποτε. Οποιαδήποτε ανακρίβεια, σοφιστεία, παραδοξολογία, αναλήθεια, συκοφαντία είναι καλοδεχούμενη.

Το πάθος τους συναγωνίζεται αυτό του ιεραπόστολου. Μπροστά σε τέτια επιμονή, κάποιος ουδέτερος θ' αναζητήσει εύλογα τις βαθύτερες αιτίες. Έχουν προσωπικά; Είναι ανταγωνιστές; Προσπαθούν να πεισθούν οι ίδιοι ότι δεν υπάρχουν αγωνιστές για ν' αποδείξουν έτσι ότι είναι οι ίδιοι; Να πείσουν τους εαυτούς τους αναδρομικά

για την ορθότητα της μεταστροφής τους; Παίζουν κάποιο συγκεκριμένο ρόλο; Άγνωστο.

Οι κύριοι αυτοί μέχρι πρότινος ισχυρίζονταν, άλλοι γραπτά κι άλλοι προφορικά ότι πίσω από τη 17N και σχεδόν όλες τις ένοπλες ευρωπαϊκές οργανώσεις βρίσκονταν η KGB. Παρ' ότι τα πρόσφατα γεγονότα στην Ανατολική Ευρώπη τους διέψευσαν παταγωδώς αυτοί οι διεισδυτικοί αναλυτές παραμένουν απτόητοι. Σφυρίζοντας αδιάφορα, αλλάζουν ρότα και με την ίδια ευκολία ισχυρίζονται το αντίθετο: Πίσω από τη 17N και τις άλλες ένοπλες ευρωπαϊκές οργανώσεις βρίσκονται οι δυτικές μυστικές υπηρεσίες.

Δεν θάξιζε τον κόπο ν' ασχοληθεί κανείς μαζί τους, ιδιαίτερα που τα λεγόμενα τους προκαλούν απλά τους γέλωτες σ' ολόκληρο το χώρο της πλατιάς αριστεράς, αν ορισμένα απ' τα λαμπρότερα πυροτεχνήματα που κατά καιρούς εκτοξεύουν σχετικά με την «τρομοκρατία» δεν υιοθετούνταν αμέσως από τη δεξιά και μάλιστα από το πιο ακραίο και χυδαίο τμήμα της και τον τύπο της. Περιφερόμενοι από ραδιοφωνικό σταθμό σε κανάλι έχουν μετατραπεί σε ιδεολογικούς ινστρούκτορες αυτού του πολιτικού χώρου στο ζήτημα της «τρομοκρατίας».

Ένας απ' αυτούς τους κυρίους που δεν χάνουν την ευκαιρία να ξύσουν την καμπούρα τους στην γκλίτσα της 17N είναι και ο γνωστός μας «αντιεξουσιαστής». Σε πρόσφατο άρθρο του περί «τρομοκρατίας», πέτυχε-νέο άθλο, ίσως παγκόσμιο δημοσιογραφικό ρεκόρ. Κατόρθωσε, σε μια και μόνη παράγραφο, να βγάλει 4 ένοπλες οργανώσεις όργανα των χαφιέδων. Τους Μαχόμενους Κομμουνιστικούς Πυρήνες του Βελγίου, τη Βάσκινη ETA, τις ιταλικές E.T. και τη 17N.

Το πράγμα θάταν απλώς διασκεδαστικό αν δεν έδειχνε συνάμα σε τι επίπεδα κινείται σήμερα η δημοσιογραφία, αν δεν απεκάλυπτε τους μηχανισμούς της μυθοπλασίας. Το χαφιέδωμα της 17N αποδεικνύεται απ' αυτό των E.T. Η αναπόδεικτη και βολική όπως είδαμε μυθολογία περί Μόρο-μυστικών υπηρεσιών δεν έχει μόνο αξία για την Ιταλία αλλά και για την Ελλάδα. Δημιουργεί από μόνη της, στη χώρα μας, δύο νέες: αυτήν της σύνδεσης 17N-μυστικών υπηρεσιών κι αυτήν του Μπακογιάννη-Μόρο, που ήταν, λέει, εμπνευστής του ελληνικού «ιστορικού συμβιβασμού», το καλοκαίρι του 89.

(Ναι, αυτό το λαμπρό μαργαριτάρι περί ελληνικού ιστορικού συμβιβασμού και μάλιστα γραμμένο σήμερα, δεν το λέει η Απογευματινή, η Μεσημβρινή, ο Ελεύθερος Τύπος αλλά ο «αντιεξουσιαστής μας».)

Πριν σταθούμε σ' αυτό το σημείο πρέπει να πούμε ότι αυτά τα περί χαφιέδων τα λέει ένας άνθρωπος που στο παρελθόν είχε άμεση εμπειρία της πρακτορολογίας. Κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, το ΚΚΕ ή το Πατριωτικό Μέτωπο, χρησιμοποιώντας στοιχεία με ανάλογη βαρύτητα μ' αυτά που χρησιμοποιεί ο ίδιος στο άρθρο του (είχε διαφύγει μετά από κάποια συνάντηση, ενώ άλλοι είχαν συλληφθεί) είχε κυκλοφορήσει πλατιά τη φήμη ότι ήταν ύποπτος με συνέπεια να τον αποφεύγουν οι πάντες και να τον έχουν απομονώσει.

Όσον αφορά το ιδεολογικό περιεχόμενο μιας τέτοιας θέσης, είπαμε πιο πάνω ότι αυτή είναι η σύγχρονη εκδοχή, της γνωστής κλασικής αντιδραστικής θεωρίας της αστυνομικίστικης ερμηνείας της ιστορίας με στόχο την αδρανοποίηση και παθητικοποίηση του κόσμου. Είναι η σημερινή έκφραση είτε της παλιάς θέσης της άκρας δεξιάς που έβλεπε πίσω από κάθε αγώνα το χέρι της Μόσχας είτε των σταλινικών ΚΚ που έβλεπαν πίσω από κάθε αγώνα μη ελεγχόμενο απ' αυτά, προβοκάτορες και μυστικές υπηρεσίες. Η θέση λοιπόν αυτή είναι άκρως διαφωτιστική για τον πραγματικό πολιτικό-ιδεολογικό χώρο στον οποίο κινούνται αυτοί οι κύριοι.

Ανάμεσα σ' αυτούς υπάρχει και κάποιος άλλος ο οποίος φαίνεται ότι το γεγονός ότι ορισμένοι χαφιέδες τον κατηγόρησαν σαν μέλος της 17N, του επιτρέπει να περιφέρεται αυτάρεσκα στα ΜΜΕ και συγχέοντας την πολιτική κριτική με το θέατρο ν' αραδιάζει διάφορα ευτράπελα εναντίον μας. Πρόσφατα λοιπόν υποστήριξε με ύφος αθώας περιστέρας, ότι αν ο Μητσοτάκης κέρδισε την αυτοδυναμία αυτό οφείλεται στη «συγκλονιστική» του εμφάνιση στη Βουλή την επομένη της εκτέλεσης Μπακογιάννη, που έπεισε τους διστακτικούς ψηφοφόρους.

Αυτό το οφθαλμοφανές ψέμα —αφού μετά την εκτέλεση Μπακογιάννη που έγινε 14 Σεπτέμβρη 89, είχαμε ενάμιση μήνα μετά τις εκλογές της 5ης Νοέμβρη, που όχι μόνο δεν δίνουν αυτοδυναμία αλλά ενισχύουν το ΠΑΣΟΚ ενώ η αυτοδυναμία επιτυγχάνεται για άλλους λόγους μόνο στις εκλογές της 8ης Απρίλη 90— δεν είναι τυχαίο. Όπως δεν είναι τυχαίο το ότι ο κύριος αυτός άφησε να περάσουν τρία χρόνια για να τολμήσει να γράψει κάτι τέτοιο. Ποντάροντας στο γεγονός ότι ο αναγνώστης σήμερα δεν θα θυμάται τις ημερομηνίες, προσπαθεί εκ του πονηρού και χωρίς να τολμάει να το πει καθαρά, να του υποβάλει την ιδέα ότι αιτία της αυτοδυναμίας της ΝΔ είναι η εκτέλεση Μπακογιάννη. Και άρα πίσω της βρίσκονται οι μυστικές υπηρεσίες.

Όπως είπαμε πιο πάνω, η μυθολογία 17N-μυστικές υπηρεσίες εξυπηρετεί και μια άλλη σκοπιμότητα. Είναι βασικό συστατικό στοιχείο της τεράστιας επιχείρησης καθαγιασμού του Μπακογιάννη που εκτυλίσσεται από το καθεστώς εδώ και τρία χρόνια.

Με συμφωνία ολόκληρου του πολιτικού και δημοσιογραφικού κόσμου, συμφωνία στην οποία προσχώρησε και το ΠΑΣΟΚ και ο προσκεείμενος σ' αυτό τύπος, αποφασίζεται να τεθεί ένα τέρμα σ' οποιαδήποτε αναφορά του ονόματος του Μπακογιάννη σε σχέση με το σκάνδαλο Κοσκωτά. Αναφορά που σύμφωνα με τους εμπνευστές της θα δικαιολογούσε την εκτέλεση και θα έπαιζε το παιχνίδι της 17N. Έτσι σ' όλη αυτή την τρίχρονη περίοδο, τόσο στη δίκη-οπερέτα, όσο και στον τύπο, δεν θα αναφερθεί ούτε μια φορά το όνομα του.

Κι αυτό ενώ ολόκληρος ο πολιτικός αλλά και ο δημοσιογραφικός κόσμος γνωρίζει καλά ότι όλα όσα του καταλογίσαμε ήταν αληθινά και ότι ο Μπακογιάννης ενώ ήταν ουσιαστικά άφραγκος, βρέθηκε από τη μια μέρα στην άλλη με σημαντική περιουσία. Το παραμύθι λοιπόν για τις μυστικές υπηρεσίες που βρίσκονται πίσω από τη 17N είναι, εκτός των άλλων, ένα ισχυρό δεκανίκι σ' αυτή την επιχείρηση καθαγιασμού, που δυστυχώς όμως δεν περνάει στον κόσμο.

Στεκόμαστε εσκεμμένα σ' αυτό το σημείο γιατί σύμφωνα με τη μυθολογία η εκτέλεση ήταν σοβαρό λάθος μας, κι είχε δήθεν αρνητικά αποτελέσματα για τη 17N. Εξετάζοντας λοιπόν σήμερα αυτή τη «λαθεμένη» ενέργεια, τι βλέπουμε; Από τη μια ολόκληρο τον πολιτικό και δημοσιογραφικό κόσμο να έχει εξαπολύσει αυτή την τεραστίων διαστάσεων επιχείρηση καθαγιασμού του Μπακογιάννη κι απ' την άλλη μόνο την 17N να έχει διαφορετική θέση γι' αυτόν, την οποία μάλιστα το καθεστώς απαγορεύει να την δημοσιοποιήσει.

Και παρ' όλα αυτά δύο χρόνια μετά αποκαλύπτεται, με την ευκαιρία της συζήτησης της πρότασης ανέγερσης αδριάντα στη μνήμη Μπακογιάννη στο δημοτικό συμβούλιο Καρπενησίου ότι ο ντόπιος πληθυσμός είναι τελείως διχασμένος. Τουλάχιστον ο μισός πληθυσμός δεν θέλει τον αδριάντα ενώ σημαντικό τμήμα του δηλώνει καθαρά: ν' αφήσουμε την ιστορία να κρίνει τον Μπακογιάννη. Κι αυτό ενώ όλα τα κόμματα ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Συνασπισμός, ΚΚΕ, υλοποιώντας την πάρα πάνω συμφωνία, έχουν ρίξει την γραμμή στους συμβούλους που ελέγχουν να μην δημιουργήσουν προβλήματα και να ψηφίσουν υπέρ της ανέγερσης του αδριάντα.

Παράλληλα έχουμε σημαντικές αυθόρμητες αντιδράσεις οπουδήποτε τα δημοτικά συμβούλια αποφάσισαν τη μετονομασία οδών στη μνήμη Μπακογιάννη που φτάνουν μέχρι και τη βίαιη αφαίρεση των πινακίδων και την αποτυχημένη έκδοση γραμματοσήμων. Η κυβέρνηση αναγκάστηκε να τα αποσύρει μπροστά στη γενική χλεύη (γιατί τα γραμματόσημα δεν κολάνε; γιατί ο κόσμος τα φτύνει από μπρος).

Συμπέρασμα: η συντριπτική πλειοψηφία του λαϊκού κόσμου, του κόσμου που μας ενδιαφέρει και στον οποίο απευθυνόμαστε ακολουθεί τη δική μας γραμμή σε σχέση με το τι ήταν ο Μπακογιάννης και όχι τη γραμμή του Αγίου Μπακογιάννη των κομμάτων και του τύπου.

ΠΩΣ Η ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΗ ΛΑΙΛΑΠΙΑ ΣΥΝΕΤΡΙΒΗ ΣΤΟ ΒΡΑΧΟ ΤΩΝ ΝΟΜΙΜΩΝ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Στην προπαγανδιστική επίθεση του καθεστώτος εναντίον μας μπήκε και ο κύριος Ράπτης ο οποίος πρέπει να θεωρείται απ' τους χαφιέδες ότι πολυτιμότερο υπάρχει στην «επαναστατική» πιάτσα. Επειδή προβλέπουμε νέες χονδροειδείς διαστρεβλώσεις των όσων λέμε, σπεύδουμε να δηλώσουμε ότι δεν τον βάζουμε στο ίδιο τσουβάλι με τους δύο προηγούμενους κυρίους. Κι αυτό παρ' ότι οι μέθοδοι του είναι τουλάχιστον περίεργες κι έχουν πολύ λίγη σχέση με την τιμιότητα και την μέεσα: μας απευθύνει διάφορες κατηγορίες από τα ΜΜΕ, ενώ γνωρίζει ότι το καθεστώς μας έχει φιμώσει κι ενώ επιμένει να αγνοεί τις κριτικές που του απευθύνουμε.

Σε πρόσφατη τηλεοπτική του εμφάνιση ο κ. Ράπτης μας έκανε την εξής κριτική: μ' όλη αυτή την ένοπλη δραστηριότητα σας εδώ και δεκαεπτά χρόνια δεν πετύχατε απολύτως τίποτε για τους εργαζόμενους για τους οποίους λέτε ότι αγωνίζεσθε. Η κατηγορία αυτή είναι εσκεμμένα διατυπωμένη έτσι ώστε να υποβάλεται στον ακροατή η ιδέα της αποτυχίας της δραστηριότητας της 17N από το γεγονός της ανυπαρξίας νέων μερικών κατακτήσεων των εργαζομένων, Ο κ. Ράπτης όμως σαν πρώην επαναστάτη μαρξιστή γνωρίζει πολύ καλά —εκτός πια κι αν έχει ολοκληρωτικά εγκαταλείψει τον μαρξισμό, οπότε ας μας το πει να ξέρουμε με ποιον μιλάμε— ότι σε μια ταξική κοινωνία οι πολιτικές οργανώσεις των τάξεων χωρίζονται σε δύο μεγάλες κατηγορίες, παρά την ύπαρξη σήμερα ορισμένων διαταξικών οργανώσεων όπως των οικολογικών, φεμινιστικών και άλλων.

Αυτές που αγωνίζονται νόμιμα για επί μέρους συμφέροντα μιας ή περισσότερων τάξεων μέσα στα πλαίσια του συστήματος όπως είναι κυρίως τα συνδικάτα, άλλες νόμιμες οργανώσεις αλλά και τα ρεφορμιστικά κόμματα. Και τις πολιτικές οργανώσεις που αγωνίζονται για τα γενικότερα συμφέροντα της ή των τάξεων και αγωνίζονται για την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος αφού δεν το αποδέχονται, όπως ήταν τα παλιά Κομμουνιστικά Κόμματα, οι περισσότερες οργανώσεις της άκρας αριστεράς, οι επαναστάτες αναρχικοί όπως ο Τσουτσουβής και τέλος σήμερα η 17N.

Κατά συνέπεια το αν η 17N πέτυχε κάτι ή όχι πρέπει να εξεταστεί σ' ένα άλλο επίπεδο κι όχι σ' αυτό των επί μέρους κατακτήσεων. Κι αυτό παρ' ότι η 17N αναγνωρίζει ρητά τη σημασία και τη χρησιμότητα των επί μέρους νόμιμων διεκδικητικών αγώνων, αγώνων στους οποίους τίποτε δεν μας εμποδίζει να συμμετέχουμε ατομικά, όχι όμως σαν 17N. Πριν όμως απαντήσουμε στο πάρα πάνω σημείο πρέπει να πούμε δυο λόγια για το παραπλήσιο ζήτημα αυτών των νόμιμων αγώνων τη στιγμή μάλιστα που και ορισμένοι άλλοι συμμετοχοί στην προπαγανδιστική εκστρατεία μας λένε κλείνοντας τα μάτια μπρος σ' όσα γίνονται σήμερα στην Ελλάδα και στη Δύση: σήμερα οι αγώνες δεν γίνονται με τη βία, αλλά νέα κοινωνικά δικαιώματα κατακτούνται με νόμιμους ειρηνικούς αγώνες.

Μια τέτια άποψη περί της αποτελεσματικότητας των νόμιμων ειρηνικών αγώνων μπορεί νάχε κάποιο νόημα στη δεκαετία του 60 τόσο εδώ όσο κι έξω. Το να υποστηρίζεις όμως κάτι τέτοιο σήμερα στην Ελλάδα αλλά και στις άλλες δυτικές χώρες, όπου η νεοφιλελεύθερη λαίλαπα σαρώνει τα πάντα, χωρίς κανέναν απολύτως νόμιμο κι ειρηνικός αγώνας να μπορεί να της βάλει φραγμό, μόνο ακράτητα γέλια μπορεί να προκαλέσει.

Όπου σήμερα στην Ελλάδα όχι μόνο καινούργια κοινωνικά δικαιώματα και κατακτήσεις δεν έχουμε σαν αποτέλεσμα κάποιων νόμιμων κι ειρηνικών αγώνων. Άλλα μια πρωτοφανή επίθεση μη συγκυριακής φύσης ενάντια στο βιοτικό επίπεδο και τις κοινωνικές υπηρεσίες του παλιού Κράτους-Πρόνοιας και ενάντια στη δημόσια περιουσία του κοινωνικού συνόλου (Υγεία, Παιδεία, Κοινωνικές Ασφαλίσεις, συντάξεις, επιχορηγήσεις κοινωνικού περιεχομένου, ιδιωτικοποιήσεις-ξεπούλημα κλπ.).

Μια όχι μόνο ποσοτική, ουσιαστική κατάργηση των κλασικών δικαιωμάτων, ατομικών, πολιτικών, θεσμικών, κοινωνικών, εργασιακών, δικαιωμάτων που κατακτήθηκαν με σκληρούς και πολύχρονους αγώνες και ποταμούς αίματος. Αλλά μια καθαρά ποιοτική ανατροπή του παλιού καπιταλιστικού κράτους, μια θεσμική καπιταλιστική αναδιάρθρωση που ισοδυναμεί με ανοιχτή παλινόρθωση-αντεπανάσταση.

Μια μεσαιωνικού τύπου οπισθοχώρηση με μια πορεία — όπως το δείχνουν οι εξελίξεις στις άλλες δυτικές χώρες — προς μια πρωτοκαπιταλιστική κοινωνία με φαλκιδευμένα τα δικαιώματα του μεταπολεμικού κράτους. Κι αυτή η οπισθοχώρηση συντελείται χωρίς κανέναν απολύτως ειρηνικός και νόμιμος αγώνας να μπορεί να την εμποδίσει.

Αυτή η αποτυχία είναι αυταπόδεικτη ακόμη και στα οικολογικά ζητήματα. Σε μια χώρα με ιδιαίτερα οξυμμένα περιβαλλοντολογικά προβλήματα και μόνο το ζήτημα του νέφους αρκεί. Με παρούσες δεκάδες οικολογικές οργανώσεις όχι μόνο δεν έχουμε την παραμικρή βελτίωση αλλά συνεχή επιδείνωση. Το νέφος έχει γίνει θεσμός. Εξακολουθεί αδιάκοπα να δολοφονεί, να καταστρέφει την υγεία των κατοίκων του λεκανοπεδίου χωρίς να υπάρχει η παραμικρή νίκη, έστω η πιο περιορισμένη στο νόμιμο και ειρηνικό αγώνα εναντίον του.

Τέλος η αποτυχία είναι έκδηλη και στις δυτικές χώρες όπου αυτή η θεσμική αναδιάρθρωση-παλινόρθωση περνάει απρόσκοπτα ενώ συνοδεύεται κι από τη ραγδαία ανάπτυξη του λεπενισμού, του νεοναζισμού, του νεοφασισμού και των ακροδεξιών ιδεολογικών ρευμάτων, χωρίς βέβαια όλα αυτά να οφείλονται στην «τρομοκρατία». Παράλληλα αντί νάχουμε νέες κατακτήσεις στο επίπεδο των διαταξικών κινημάτων, έχουμε σοβαρές και μόνιμες απειλές για μια σειρά απ' αυτές, όπως π.χ. για το δικαίωμα των γυναικών στην άμβλωση που κατακτήθηκε από το φεμινιστικό κίνημα πριν από τουλάχιστον μια δεκαετία.

Η αποτυχία αυτή και το αδιέξοδο των νόμιμων κι ειρηνικών αγώνων σε συνδυασμό με τη μόνιμη και γενικότερη κρίση και τη θεσμική καπιταλιστική οπισθοδρόμηση-παλινόρθωση δεν μας αφήνει καμιά αμφιβολία ότι η ένοπλη επαναστατική πάλη στις δυτικές χώρες, παρά τα σκληρά πλήγματα που δέχτηκε, θ' αναπτυχθεί και πάλι όπως το δείχνουν οι πρώτες αναλαμπές. Όλ' αυτά είναι οι τροφοδότες του αντάρτικου.

17N, ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΟΥ ΥΠΑΡΚΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Ερχόμαστε τώρα στον κ. Ράπτη. Δυστυχώς γι' αυτόν τον διαψεύδει το ίδιο το καθεστώς με την πληθώρα των αποκαλυπτικών ενεργειών του εναντίον μας. Αν η 17N δεν είχε πετύχει τίποτε κι ήταν ανύπαρκτη πολιτικά, το καθεστώς δεν θα κατάφευγε στην απαγόρευση της δημοσίευσης των απόψεων της. Απλούστατα γιατί

κανείς δεν θα τις διάβαζε, κανένα μήνυμα δεν θα πέρναγε πουθενά. Η απαγόρευση της δημοσίευσης σημαίνει ομολογία ότι σημαντικά τμήματα του κόσμου της εργασίας θεωρεί αξιόπιστο το λόγο της. Ότι γι' αυτά ο λόγος της περιβάλλεται από κάποιο «κύρος». Άρα ότι αναγνωρίζουν στη 17N μια πολιτική δύναμη που αγωνίζεται για τα συμφέροντα τους, δύναμη όχι μόνο υπαρκτή αλλά και αρκετά σημαντική.

Καμιά Βουλή και πουθενά στον κόσμο δεν διεξάγει συζήτηση «προ ημερησίας διατάξεως» αφιερωμένη σε μια πολιτική δύναμη ανύπαρκτη, συζήτηση την οποία μάλιστα η κυβέρνηση φροντίζει ν' αναμεταδώσει τηλεοπτικά σ' όλη την Ελλάδα. Γιατί το μήνυμα που περνάει ακόμη και στον τελευταίο Έλληνα, στο τελευταίο χωριό, που όντας τελείως απληροφόρητος περί τα «τρομοκρατικά» παρακολουθεί την συζήτηση και όλους τους πολιτικούς αρχηγούς να βάζουν αδιάκοπα κατά της «τρομοκρατίας» και της 17N, είναι ολοκάθαρο: Αυτή η «τρομοκρατία» είναι πράγματι επικίνδυνη για το καθεστώς και η 17N είναι αυθεντική, αντικαθεστωτική, επαναστατική δύναμη.

Αυτά όλα ο κ. Ρ. τα γνωρίζει καλύτερα από μας. Όπως γνωρίζει ότι η 17N πέτυχε εκεί που απέτυχαν όλες οι παλιές οργανώσεις της άκρας αριστεράς. Πέτυχε με τη συνεπή δράση της σ' όλα αυτά τα χρόνια να δημιουργήσει μια σημαντική παράνομη επαναστατική πολιτική δύναμη, που μπορεί μεν νάναι απύουσα από τη νόμιμη πολιτική ζωή, είναι όμως παρούσα στην πραγματική πολιτική σκηνή, αφού αναγνωρίζεται σαν τέτια από σημαντικά τμήματα των εργαζομένων. Επιτυχία της είναι και μόνο η ύπαρξή της, αφού αυτή σημαίνει αμφισβήτηση του καθεστώτος σε όλες του τις εκφάνσεις. Ακόμη κι αν σήμερα φιμωθεί ολοκληρωτικά, πράγμα στο οποίο το καθεστώς συναντάει ορισμένες δυσκολίες όπως θα δούμε, η φωνή της και τα μηνύματα της περνάνε με μόνη τη δράση της.

Συνάμα σαν τέτια δύναμη ανεξέλεγκτη από το καθεστώς είναι μια υποθήκη για το μέλλον. Σε μια ενδεχόμενη μελλοντική κρίση μεγάλων διαστάσεων, κρίση που τόσο η εξωτερική όσο και η εσωτερική κατάσταση κάθε άλλο παρά αποκλείουν, θα μπορούσε να δημιουργήσει σοβαρά προβλήματα στις μανούβρες των καθεστωτικών δυνάμεων για την παραπλάνηση και χειραγώγηση των εργαζομένων, θα μπορούσε να σταθεί εμπόδιο και να τους καλέσει να αγωνιστούν προς μια κατεύθυνση τελείως διαφορετική.

Τα πάρα πάνω γίνονται πιο καθαρά αν ρίξουμε μια σύντομη ματιά στο τι συνέβη μετά την τελευταία μας απόπειρα ενάντια στον Παλαιοκρασσά. Η γνωστή εφημερίδα αρνήθηκε να δημοσιεύσει την προκήρυξη μας όχι βέβαια για τους φαιδρούς λόγους που επικαλείται αλλά γιατί γνώριζε ότι αν δημοσιεύονταν θ' ανατρέπονταν τελείως η εικόνα που προσπάθησε να δημιουργήσει ολόκληρος ο τύπος, τις προηγούμενες μέρες. Γνώριζε ότι ο κόσμος τη δίκη μας εκδοχή, στηριγμένη σε πλήθος στοιχείων, θα θεωρούσε αξιόπιστη.

Προσπάθησε λοιπόν να προλάβει κάτι τέτιο παραμορφώνοντας το κείμενο. Άρκεσε όμως την επομένη μια μονόστηλη καταγγελία μας για λογοκρισία της εφημερίδας, που στείλαμε σε δύο άλλες εφημερίδες, για να δημοσιευτεί αλλά και να γίνει σχεδόν πρώτη είδηση στους ραδιοφωνικούς σταθμούς, είδηση που περνούσε το μήνυμα μας, έστω και κουτσουρεμένο. Αυτή η κατάσταση εκνευρίζει και παγιδεύει την εφημερίδα, που αναγκάζεται πια να χρησιμοποιήσει πλαστό, γραμμένο από μπάτσο —όπως αποδείχτηκε σήμερα— έγγραφο, σαν δήθεν πόρισμα νεκροψίας, εναντίον μιας οργάνωσης υποτίθεται ανύπαρκτης πολιτικά.

Παρ' όλο όμως που υπάρχουν δύο εισαγγελικές απαγορεύσεις δημοσίευσης και έχουν παραπεμφθεί στη δικαιοσύνη και οι δύο διευθυντές των εφημερίδων που δημοσίευσαν την καταγγελία μας, το καθεστώς καταφεύγει σε νέα αστεία πρόφαση

για να αποκρύψει τρίτη προκήρυξη: είναι, λέει, πλαστή γιατί γράφτηκε με κομπιούτερ! (Ας σημειώσουμε ότι στην Ιταλία η προκήρυξη διεκδίκησης της πρόσφατης βομβιστικής ενέργειας για την οποία μιλήσαμε πιο πάνω, θεωρήθηκε γνήσια όχι βέβαια λόγω γραφομηχανής αλλά από το περιεχόμενο της.) Περίληψη της όμως δημοσιεύεται στην εβδομαδιαία σατιρική εφημερίδα και κυρίως δημοσιογράφοι του σταθμού ΩΧ FM θεωρώντας τη γνήσια τη διαβάζουν ολόκληρη και τη σχολιάζουν σε δύο ωριαίες εκπομπές.

Σ' αυτές τις εκπομπές αποδεικνύεται ότι η 17N είχε δίκιο: Και το πόρισμα της νεκροψίας που δημοσιεύτηκε από την εφημερίδα ήταν πλαστό και γραμμένο από μπάτσο και οι συνθήκες θανάτου του άτυχου θ. Αξαρλιάν ήταν τελείως διαφορετικές απ' αυτές που παρουσίασε ο τύπος. Συμπέρασμα: Ενώ υπάρχει σειρά εισαγγελικών απαγορεύσεων, ενώ ο ίδιος ο Μητσοτάκης τηλεφώνησε προσωπικά στις εφημερίδες για να μην περάσει ούτε γραμμή από τις προκηρύξεις, ενώ χρησιμοποιήθηκε η πρόφαση της «πλαστής» προκήρυξης, το καθεστώς δεν είναι σε θέση να εμποδίσει αποτελεσματικά τη μετάδοση των μηνυμάτων μιας οργάνωσης που υποτίθεται ότι είναι ανύπαρκτη πολιτικά και δεν έχει πετύχει τίποτε.

Χωρίς να υποτιμά κανείς τις αλλαγές που έγιναν κυρίως την τελευταία δεκαετία στο επίπεδο των παραγωγικών δυνάμεων με την αυτοματοποίηση, τη χρησιμοποίηση της πληροφορικής και της ρομποτικής στην παραγωγική διαδικασία και τη διαφορετική ποιότητα ειδικευμένης εργατικής δύναμης που αυτές απαιτούν είναι προφανές ότι αυτές οι αλλαγές δεν οδηγούν στην εξαφάνιση του κλασικού προλεταριάτου όπως το δείχνουν τα εκατομμύρια των τριτοκοσμικών μεταναστών στους οποίους κυρίως, αλλά όχι μόνο, έχει ανατεθεί αυτός ο ρόλος στη Δύση.

Οτι οδηγούμαστε στη συνύπαρξη χοντρικά δυο κατηγοριών, μιας μικρής πολύ ειδικευμένης μειοψηφίας και μιας πλειοψηφίας παλιού τύπου. Οι 14 δολοφονημένοι στην Πετρόλα του γκάγκστερ Λάτση, όμως, και οι μουσουλμάνοι εργάτες θύματα «εργατικού ατυχήματος» στα Ναυπηγεία και στα Διυλιστήρια δεν ήταν βέβαια ρομπότ. Η χιλιοαναγγελημένη λοιπόν εδώ και τουλάχιστον μισό αιώνα υπέρβαση της βασικής αντίθεσης κεφαλαίου-εργασίας και της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης δεν είναι ορατές στον ορίζοντα της Δύσης ούτε με το ισχυρότερο τηλεσκόπιο.

Όσο λοιπόν υπάρχει καπιταλιστική εκμετάλλευση, και δυστυχώς θα υπάρχει ακόμη για μια ιστορική περίοδο, θα υπάρχει πάντα ένα σημαντικότατο τμήμα της εργατικής τάξης που θ' αναγνωρίζει το Μαρξισμό, όχι βέβαια το γνωστό απολιθωμένο, σαν το πιο πρόσφορο θεωρητικό όργανο, για την ανάλυση της κοινωνίας και την ερμηνεία της θέσης του σ' αυτήν, που θα εξακολουθεί να εμπνέεται από τα ιδεώδη του Σοσιαλισμού. Κι αυτό παρά το γεγονός ότι εδώ και έναν αιώνα εκατομμύρια βιβλία και άρθρα υποτίθεται ότι έχουν επανειλημμένα κονιορτοποιήσει και τους δυο.

Παράλληλα η κατάρρευση των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού» θέτει σήμερα επιτακτικά σ' όλο αυτό τον κόσμο που εξακολουθεί ν' αναγνωρίζει την αναγκαιότητα της πάλης για το Σοσιαλισμό ορισμένα θεμελιώδη ζητήματα. Ας σημειώσουμε εδώ ότι η 17N, όπως γνωρίζουν οι πάντες, από τα πρώτα της κιόλας βήματα, ποτέ δεν είχε σαν σημείο αναφοράς αυτά τα καθεστώτα, ταχε χαρακτηρίσει σε ανύποπτο χρόνο μη σοσιαλιστικά. Είχε δηλώσει επανειλημμένα ότι αγωνίζεται για ένα άλλο μοντέλο Σοσιαλισμού με διαδικασίες άμεσης δημοκρατίας και με αυτοδιαχείριση των εργαζομένων στις οικονομικές μονάδες. Κι αυτά παρ' ότι αναγνώριζε ότι τα καθεστώτα αυτά δεν ήταν παρόμοια με τα δυτικά κι είχαν στο ενεργητικό τους ορισμένες σημαντικές κατακτήσεις στον κοινωνικό τομέα.

Όσο δεν δίνονται καθαρές απαντήσεις σ' αυτά τα ζητήματα η πορεία προς την πλήρη χρεοκοπία θάνατι σίγουρη και κανένα βήμα προς τα εμπρός δεν μπορεί να γίνει. Κι αυτά καταρχήν είναι: Ποιο ήταν το κοινωνικό περιεχόμενο, ποια ήταν η φύση αυτών

των καθεστώτων και κυρίως της ΕΣΣΔ πούταν και η μόνη που προήλθε από μια καθαρά επαναστατική διαδικασία; Πότε η ΕΣΣΔ έπαψε νάναι σοσιαλιστική και γιατί; Στα τέλη της δεκαετίας του '20, αρχές δεκαετίας '30 ή μεταπολεμικά; Ποια μέτρα και ποιου κοινωνικού περιεχομένου καθορίζουν το σοσιαλιστικό χαρακτήρα του καθεστώτος;

Τα παλιά δυτικά ΚΚ είχαν σαν σημείο αναφοράς αυτά τα καθεστώτα. Η κατάρρευση τους τάφησε όχι μόνο πολιτικοϊδεολογικά μετέωρα, αλλά και σε σχέση με τη στρατηγική και τακτική τους. Οι τελευταίες πρέπει λοιπόν να επανακαθοριστούν μέσα από το πρίσμα αυτής της αρνητικής εμπειρίας της τυφλής προσήλωσης στο λεγόμενο «σοσιαλιστικό στρατόπεδο». Ξαναμπαίνουν λοιπόν επί τάπητος εξ αρχής και για όλους και με βάση την αρνητική ιστορική εμπειρία του «υπαρκτού σοσιαλισμού» μια σειρά ερωτήματα: Τι σημαίνει σήμερα ν' αγωνίζεσαι για το Σοσιαλισμό, για ποιο Σοσιαλισμό, με τι κοινωνικό περιεχόμενο, με ποια μέσα κοινοβουλευτικά ή όχι, ειρηνικά ή βίαια; Σ' αυτά κυρίως τα ερωτήματα όσοι σήμερα δεν έχουν συνθηκολογήσει πολιτικό-ιδεολογικά μπροστά στη λαίλαπα του νεοφιλελευθερισμού οφείλουν να δώσουν μια καθαρή απάντηση.

Τελειώνοντας θα πούμε δυο λόγια από μια άλλη σκοπιά. Ακούμε συχνά διάφορους να επαναλαμβάνουν ανόητα τη φράση των ειδικών στην επικοινωνία ότι ζούμε σ' ένα «παγκόσμιο χωριό» χωρίς ν' αντιλαμβάνονται ότι αυτή η εικόνα έχει και μια άλλη πλευρά σκανδαλώδη, απάνθρωπη και σχιζοφρενή για τον κάτοικο της δυτικής γειτονιάς του.

— Όπου ενώ υποτίθεται ότι ζει στο βασίλειο της αγοράς, μετά από κάθε νομισματική κρίση όλες οι δυτικές κυβερνήσεις κατακεραυνώνουν τους κερδοσκόπους σαν υπεύθυνους του ορισμού της αξίας των εθνικών νομισμάτων, ενώ αυτοί δεν είναι άλλοι από τις κεντρικές τράπεζες και τις μεγάλες δυτικές τράπεζες και ασφαλιστικές εταιρείες, δηλαδή η ίδια η οσία αγορά.

— Όπου σ' αυτό το παγκόσμιο χωριό το 20% του πληθυσμού του που κατοικεί στη δυτική γειτονιά καρπώνεται το 82,7% του εισοδήματος του (και παρά το γεγονός ότι οι θύλακες των νεόπτω-γων και άνεργων του λεγόμενου τέταρτου κόσμου αναπτύσσονται κι εδώ ραγδαία με φαινόμενα τύπου Άντζελες) ενώ το άλλο 60% του πληθυσμού του καρπώνεται μόνο το 5,6% του εισοδήματος.

— Όπου στη νότια γειτονιά πεθαίνουν καθημερινά περίπου 40.000 παιδιά από την πείνα και τις αρρώστιες και σημαντικός αριθμός λιμοκτονεί, ενώ στη δυτική γειτονιά είναι θεσμός και καθημερινή πρακτική η καταστροφή εκατομμυρίων τόνων αγαθών διατροφής ενώ παράλληλα αυτή προωθεί συστηματικά τη δραματική πτώση τιμών των ντόπιων αγροτικών προϊόντων διατροφής του Νότου οδηγώντας στην καταστροφή της ντόπιας παραγωγής του

— Όπου ο δυτικός πρόπερσι εξολόθρεψε 300.000 κυρίως αμάχους σ' ένα μήνα στη γειτονιά του Κόλπου και κατέστρεψε μια Οικονομία για να μπορεί να συνεχίζει τον υπερκαταναλωτισμό του με το φτηνό πετρέλαιο σ' έναν πόλεμο προάγγελο ανάλογων μελλοντικών σαν συνέπεια της παραπάνω συντριπτικής ανισότητας Βορρά-Νότου.

— Όπου η Δύση συνεχίζει αμέριμνη την καταστροφή παραγωγικών δυνάμεων, φυσικών πόρων, του περιβάλλοντος και την αλόγιστη σπατάλη ενεργειακών πόρων με σοβαρές συνέπειες ακόμη και στις κλιματολογικές συνθήκες κι ενώ η οποιαδήποτε επέκταση του δυτικού τρόπου ζωής έστω και κατ' ελάχιστο στις άλλες γειτονίες θάβαζε σε σοβαρό κίνδυνο την ίδια τη φυσική ύπαρξη ολόκληρου του πλανήτη και του ανθρώπινου γένους.

— Όπου έχει εξοστρακιστεί κάθε ανθρώπινη και πολιτιστική αξία, κάθε αλληλεγγύη κι αδελφότητα με τον άνθρωπο του Νότου αλλά και τον δικό του νεόπτωχο και

άνεργο της Δύσης. Σ' ένα τέτιο λοιπόν «παγκόσμιο χωριό» ας αναλογιστεί ο καθένας που βρίσκεται η παραδοξολογία, η σχιζοφρένεια, και πού η λογική.

Επαναστατική Οργάνωση 17N

Αθήνα 17-11-92

Υ.Γ. GRAMMENO THN ΠΕΜΠΤΗ 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Την Κυριακή όπως και τη Δευτέρα 19 Οκτώβρη, ο ιδιωτικός ραδιοφωνικός σταθμός «ΩΧ FM» παρουσίασε σε δύο εκπομπές του, διάρκειας μιας ώρας η κάθε μια, αυτό το κείμενο-καταγγελία μας. Γνωστοί δημοσιογράφοι το διάβασαν και το σχολίασαν. Ιδιαίτερη όμως σημασία έχει το γεγονός, ότι ο ένας απ' αυτούς τους επώνυμους δημοσιογράφους υπήρξε αυτόπτης μάρτυρας όλων όσων διαδραματίστηκαν στη γωνία Βουλής και Καραγεώργη Σερ-βίας αμέσως μετά την επίθεση στις 14 Ιούλη.

Σύμφωνα λοιπόν με όσα δήλωσε, σ' αυτήν τη διπλή εκπομπή, ο δημοσιογράφος-αυτόπτης μάρτυρας:

- 1) Οι αστυνομικοί εμπόδιζαν τον κόσμο να βοηθήσει και να μεταφέρει τον Αθ. Αξαρλιάν.
- 2) Το ασθενοφόρο ήρθε μετά από 25 λεπτά.
- 3) Ο άτυχος Αθανάσιος Αξαρλιάν ζούσε και μιλούσε μέχρι και τη στιγμή που ήρθε το ασθενοφόρο, δηλαδή 25 λεπτά μετά τον τραυματισμό του.
- 4) Αιμορραγούσε από τραύματα που είχε στα πλευρά του. Ακόμη άλλος δημοσιογράφος δήλωσε ότι: ρώτησε γιατρό ο οποίος του είπε ότι αν είχε αποκοπεί η αορτή, ο Αθ. Αξαρλιάν θα είχε πεθάνει αμέσως, δηλαδή σε διάστημα δύο, τριών λεπτών. Κι ότι είναι αδύνατο να προσδιορίσει η νεκροψία που γίνεται την επομένη (15 Ιούλη) το χρόνο θανάτου κατά προσέγγιση λεπτού (16.10 της 14ης Ιούλη).

Τέλος και σημαντικότερο όλων, ο δημοσιογράφος αυτός τηλεφώνησε στον ιατροδικαστή Νόνα, ο οποίος ομολόγησε αβίαστα, ότι το «πόρισμα» της νεκροψίας, που δημοσίευσε η Ελευθεροτυπία, το έγραφε αστυνομικός.

Μετά από αυτόν τον καταπέλτη εναντίον της, η λαλίστατη Ελευθεροτυπία ετράπη σε άτακτον φυγήν. Ξεσχίζοντας δεοντολογίες και άλλα ηχηρά, δεν έγραψε λέξη για αυτές τις δύο συντριπτικές εναντίον της εκπομπές, όντας πια σε δεινή θέση.

Μετά την ομολογία-κόλαφο εναντίον της του ιατροδικαστή Νονά, ή θα πρέπει να «εξηγήσει» γιατί εξαπάτησε τους αναγνώστες της, παρουσιάζοντας ένα κουρελόχαρτα γραμμένο από αστυνομικό σαν «πόρισμα» της νεκροψίας ή θα πρέπει να σιωπήσει.

Σιωπώντας όμως ομολογεί, ότι δεν μπορεί να απαντήσει, δηλαδή και πάλι ομολογεί έμμεσα, ότι πράγματι εξαπάτησε τον κόσμο, με σκοπό να αποσιωπήσει τις κύριες ευθύνες της Μητσοτακικής Αστυνομίας για το θάνατο του τραγικού Θάνου Αξαρλιάν.

Επαναστατική Οργάνωση 17N Αθήνα 22-10-92

[Επεξεργασία] 1992-12-16 Παπαδημητρίου

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBRH

Αθήνα 16-12-92

Στη χρονική περίοδο όπου κυριαρχούσε το σκάνδαλο Κοσκωτά τόσο τα κόμματα της αριστεράς ΚΚΕ-Συνασπισμός όσο και η ΝΔ είχαν υποστηρίξει την άποψη ότι μ' αυτό είχε «διαρραγεί» ο κοινωνικός ιστός και ότι η κάθαρση και η τιμωρία των ενόχων ήταν απαραίτητες για την ανασύνδεση του και για την ομαλή μελλοντική λειτουργία του πολιτεύματος. Ήταν η πολιτική των αλληπάλληλων εκλογικών αναμετρήσεων για την «κάθαρση» μέσω της οποίας θάβγαινε η χώρα απ' την κρίση. Το ΠΑΣΟΚ απ' την πλευρά του υποστήριζε ότι ήταν θύμα πολιτικών διωγμών με τη σκανδαλολογία και την «κάθαρση» λες και το σκάνδαλο ήταν ανύπαρκτο, η ηγεσία του δεν ευθύνονταν κι ορισμένα από τα σημαντικότερα στελέχη της δεν είχαν πιαστεί κυριολεκτικά στα πράσα.

Σε αντίθεση με τα καθεστωτικά κόμματα η 17Ν είχε υποστηρίξει ότι η κρίση της ελληνικής κοινωνίας είναι πολύ πιο βαθιά. Ότι η έκταση της διαφθοράς και της φαυλότητας του πολιτικού κόσμου, της Βουλής, της Δικαιοσύνης και γενικά των κορυφών της αστικής τάξης σε όλες τις βαθμίδες έχουν οδηγήσει σε πλήρη εκφυλισμό τους θεσμούς. Ότι κανένας τους, ούτε η Βουλή ούτε η Δικαιοσύνη ούτε οι εκλογές, δεν ήταν θέση να βγάλει τη χώρα απ' την κρίση, να πραγματοποιήσει τις αποκαλούμενες από τα κόμματα «κάθαρση» και τιμωρία.

Σήμερα πια, η άποψη μας επαληθεύτηκε πλήρως από τα γεγονότα. Μετά από τρεις εκλογικές αναμετρήσεις, μετά από μια πολύμηνη διαδικασία «κάθαρσης» με συμμετοχή, τόσο της Βουλής όσο και της Δικαιοσύνης, καμιά κάθαρση και τιμωρία δεν πραγματοποιήθηκε κατά γενική ομολογία ενώ η σημερινή κατάσταση είναι τρισευχύτερη από την προηγούμενη.

Το πολιτικό περιεχόμενο της αθωωτικής απόφασης του Ειδικού Δικαστηρίου υπήρξε ολοκάθαρο για τον καθένα: Για τα μείζονα εγκλήματα των πολιτικών, βουλευτών, υπουργών, πρωθυπουργού ενάντια στη χώρα δεν υπάρχουν ούτε υπεύθυνοι ούτε ένοχοι. Ανεξάρτητα από τη φύση και το μέγεθος της απάτης που διέπραξαν, είναι όλοι τους αθώοι εξ ορισμού. Απ' την πλευρά της η Δικαιοσύνη μπορεί να καταδικάζει σε εξοντωτικές ποινές μικροκλεφτρόνια, δεν είναι όμως σε θέση ν' ασχοληθεί με τις μεγάλες και σοβαρές υποθέσεις των τεράστιων σκανδάλων σε βάρος της χώρας, δεν είναι σε θέση να δικάσει τους υπεύθυνους.

Η Δικαιοσύνη όντας ανύπαρκτη γι' αυτές τις υποθέσεις, αυτοαναιρεί τα θεμέλια της, τους λόγους ύπαρξής της. Αφαιρεί από μόνη της το απαραίτητο κύρος που χρειάζεται τόσο αυτή για να επιτελέσει «το έργο της», όσο και η πολιτική βαθμίδα για να είναι αποδεκτή σαν ηγεσία. Και χάνουν έτσι και οι δύο την οποιαδήποτε ουσιαστική νομιμοποίηση τους.

Η αθωωτική απόφαση υπήρξε το πράσινο φως για τη σημερινή χιονοστιβάδα των σκανδάλων που συγκλονίζουν τη χώρα. Αν η σημερινή κυβέρνηση της ΝΔ και οι γραικύλοι υπουργοί της συναγωνίζονται με ιδιαίτερο ζήλο και χωρίς καν να κρατάνε τα προσχήματα στις σκανδαλώδεις συμβάσεις και στις μίζες, στη ληστεία και λεηλασία της δημόσιας περιουσίας, στο ξεπούλημα της χώρας, στην καταστροφή του 40% του βιομηχανικού παραγωγικού δυναμικού, αυτό γίνεται επειδή οι κύριοι αυτοί εμπέδωσαν το μήνυμα της αθωωτικής απόφασης του Ειδικού Δικαστηρίου: κλέβετε όσο μπορείτε περισσότερα, κανένας σας δεν θα πάθει τίποτε. Κι αν παρ' ελπίδα κάποιος ατζαμής διωχθεί, κανένα Δικαστήριο, είτε Ειδικό είτε όχι, δεν πρόκειται να τον καταδικάσει.

Ανάμεσα στην πάρα πάνω πρακτική της κυβέρνησης της ΝΔ ιδιαίτερα καταστροφική είναι η πολιτική «ιδιωτικοποιήσεων». Η κυβέρνηση όντας σε αδυναμία να την υλοποιήσει με τιμές που να ανταποκρίνονται κάπως στην αξία των επιχειρήσεων, προχώρησε στην χαριστική τους παράδοση σε ημέτερους, μέσα από αδιαφανείς διαδικασίες, με τιμές και μέθοδες εξευτελιστικές. Προχώρησε σε μια πολιτική

ξεπουλήματος της κοινωνικής περιουσίας, καταστροφής του παραγωγικού δυναμικού και σε ορισμένες περιπτώσεις αφελληνισμού της βιομηχανίας.

Αυτό έγινε με μια σειρά επιχειρήσεων. Με την Ολύμπικ Κέτεριγκ, με τα τσιμέντα Χάλυψ. Με μια από τις λίγες ανταγωνιστικές σε ευρωπαϊκό επίπεδο βιομηχανικές μονάδες τα τσιμέντα ΑΓΕΤ-Ηρακλής. Με τα ναυπηγεία Ελευσίνας. Με τη διάλυση της ΕΑΣ και τις χιλιάδες απολύσεις και την επιδότηση των μικρο-ιδιοκτητών. Με τους δύο διαγωνισμούς για τα ναυπηγεία Σκαρα-μαγκά και την Πειραιϊκή-Πατραϊκή. Αυτό γίνεται με την Ολυμπιακή, τη ΔΕΗ, τον ΟΤΕ, την Ιονική Τράπεζα, τη Λάρκο.

Η πολιτική αυτή ξεπουλήματος των οικονομικών μονάδων και καταστροφής του 40% του παραγωγικού δυναμικού ισοδυναμεί με έγκλημα εσχάτης προδοσίας σε βάρος της χώρας. Έγκλημα το οποίο συντελείται επειδή η κυβέρνηση γνωρίζει ότι κανένας υπεύθυνος δεν πρόκειται να λογοδοτήσει πουθενά.

Υπεύθυνοι γι' αυτό το έγκλημα είναι όλοι όσοι αποφασίζουν την πραγματοποίηση του, ψηφίζοντας στη Βουλή υπέρ μιας τέτιας πολιτικής, δηλαδή και οι 152 βουλευτές της ΝΔ.

Αποφασίσαμε λοιπόν να χτυπήσουμε έναν απ' αυτούς τους κυρίους που ασελγούν κατ' εξακολούθηση σε βάρος της χώρας, γνωρίζοντας ότι τους καλύπτει ασυλία και δεν πρόκειται να λογοδοτήσουν πουθενά. Το βουλευτή της ΝΔ Παπαδημητρίου Ελευθέριο, γνωστότερο και σαν λοχία της κοινοβουλευτικής ομάδας της ΝΔ, πυροβολώντας τον στα πόδια.

Συνυπεύθυνοι τέλος είναι και οι βουλευτές της αντιπολίτευσης, τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και του ΚΚΕ-Συνασπισμού. Ενώ κόπτονται ότι σαν σοσιαλιστές ενδιαφέρονται για το παραγωγικό δυναμικό της χώρας, και γνωρίζουν ότι κανένας υπεύθυνος νεοδημοκράτης υπουργός δεν πρόκειται να λογοδοτήσει, συναινούν σιωπηλά σ' αυτό το έγκλημα αποφεύγοντας να δεσμευτούν ανοιχτά μπροστά στο λαό ότι αύριο θα καταγγείλουν όλες τις σημερινές σκανδαλώδεις συμβάσεις και «ιδιωτικοποιήσεις» της Νέας Δημοκρατίας.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα 16-12-92

Υ.Γ. Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τις δυναμικές ενέργειες ενάντια σε οικονομικές εφορίες. Αυτήν ενάντια στην εφορία Νέας Φιλαδέλφειας με ρουκέτα τη Δευτέρα 30 Νοέμβρη και αυτήν ενάντια στην εφορία Αμαρουσίου την Πέμπτη 3 Δεκέμβρη με βόμβα.

Θα εξακολουθήσουμε να τις χτυπάμε όσο το ισχύον φορολογικό σύστημα είναι ένα σύστημα απατής που οργάνωνε το ίδιο το κράτος για να μεθοδεύσει τη μεγάλη κύρια φοροδιαφυγή των μεγαλοβιομήχανων, εφοπλιστών, μεγαλεμπόρων, μεγαλομηχανικών, μεγαλογιατρών, μεγαλοδικηγόρου, μεγαλοεργολάβων, βουλευτών.

[Επεξεργασία] 1993-12 Βρανόπουλος

Το πάρα κάτω κείμενο συντάχτηκε τον Ιούνη. Η δυναμική ενέργεια στην οποία αναφέρεται είχε προγραμματιστεί να γίνει τότε. Παρ' ότι όμως επιχειρήσαμε να την πραγματοποιήσουμε αρκετές φορές, τόσο τον Ιούνη και τον Ιούλη όσο και στις αρχές του Σεπτεμβρη, δεν κατορθώσαμε να την φέρουμε σε πέρας για διάφορους λόγους ανεξάρτητους από τη θέληση μας.

Τα γεγονότα που συνέβησαν σ' αυτούς τους έξι μήνες επιβεβαίωσαν όσα υποστηρίξαμε σ' αυτό το κείμενο. Κυρίως τη θέση μας ότι τόσο η κοινοβουλευτική εξεταστική επιτροπή των αργυρώνητων βουλευτών, όσο και η δικαστική έρευνα της εξωνημένης δικαιοσύνης δεν είναι παρά στάχτη στα μάτια του κόσμου.

Το παρουσιάζουμε λοιπόν σήμερα ανέπαφο, όπως ακριβώς το γράψαμε τότε, προσθέτοντας απλά στο τέλος τα σχόλια για τα νέα συντριπτικά στοιχεία που προέκυψαν σ' αυτό το διάστημα.

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα Ιούνης 93

Η 17N έχει επανειλημμένα στιγματίσει με τη μεγαλύτερη δύναμη την πολιτική των λεγόμενων «ιδιωτικοποιήσεων», το ξεπούλημα των οικονομικών μονάδων που βρίσκονταν υπό τον έλεγχο του Δημοσίου. Σε προκήρυξη μας που δημοσιεύθηκε πριν από δύο χρόνια, τον Ιούνιο του 91, με τίτλο: έμπορε κατάπλευσον, εξελού, πάντα πέπραται (έμπορε έλα, εύγα, εδώ όλα πουλιούνται) γράφαμε μεταξύ άλλων:

«Η συνειδητή παράδοση ενός παραγωγικού δυναμικού αξίας περίπου ενός τρισεκατομμυρίου με χαριστικούς και εξευτελιστικούς όρους στο Δυτικό μεγάλο κεφάλαιο όχι μόνο αποτελεί τεράστιο σκάνδαλο μπροστά στο οποίο ωχρία το σκάνδαλο Κοσκωτά αλλά συνιστά το έγκλημα της εσχάτης προδοσίας. Κι αν υπήρχε σήμερα πολιτική αντιπολίτευση και τύπος θάχαν στηλιτεύσει με τη μεγαλύτερη ένταση αυτό το έγκλημα. Αν υπήρχε ανεξάρτητη κι όχι εξωνημένη δικαιοσύνη θάχε απαγγείλει κατηγορία και θάχε κάτσει στο σκαμνί τους υπεύθυνους». Και στη συνέχεια κατονομάζουμε σαν υπεύθυνους όσους υπουργούς και ανώτατους κρατικούς λειτουργούς χειρίζονταν τότε άμεσα τις επί μέρους περιπτώσεις.

Δυο χρόνια μετά, τη δεσπίζουσα θέση ανάμεσα τους κατέχει το σκάνδαλο της πώλησης της ΑΓΕΤ-Ηρακλής.

Είναι γνωστό ότι η ΑΓΕΤ-Ηρακλής πουλήθηκε το Μάρτη του 92 στην ιταλική εταιρία Καλτσεστρουότσι, θυγατρική του ομίλου Φερούτσι. Ανακοινώθηκε επίσημα ότι η Καλτσεστρουότσι πήρε την πλειοψηφία των μετοχών μιας κοινοπραξίας με την Εθνική Τράπεζα έναντι συνολικά 124 δισεκατομμυρίων, αναλαμβάνοντας συγχρόνως και τη διοίκηση της ΑΓΕΤ. Οι αδιαφανείς διαδικασίες, ο σικέ διαγωνισμός και το χαμηλό αντίτιμο καταγγέλλθηκαν φραστικά κατά καιρούς από τα κόμματα της αντιπολίτευσης και μερίδα του τύπου.

Εντούτοις ενάμιση χρόνο μετά κανείς στη χώρα εκτός από τους Μητσοτάκη, Βρανόπουλο, Μάνο δεν ξέρει πόσο πραγματικά πουλήθηκε η ΑΓΕΤ-Ηρακλής. Πόσο ρευστό καταβλήθηκε το Μάρτη του 92; Πόση η δανειοδότηση και από ποιον; (Μήπως από τον άλλο αγοραστή, την Εθνική Τράπεζα, δηλαδή το Δημόσιο;) Ποια η περίοδος αποπληρωμής; (Μήπως σε δέκα χρόνια;).

Έτσι οι τρεις αυτοί κύριοι «πούλησαν» μια επιχείρηση αξίας τουλάχιστον 200 δις και σύμφωνα με άλλους άνω των 300 δις μαζί με τις θυγατρικές, που ανήκε στον ελληνικό λαό, σαν νάταν ιδιωτική τους περιουσία χωρίς να δίνουν τον παραμικρό λογαριασμό σε κανένα.

Η ΝΔ λέει ότι οι Ιταλοί θα δώσουν 62 δις. Το ΠΑΣΟΚ λέει 45 δις. Το ΚΚΕ λέει 35 δις, ενώ κανένας τους δεν λέει λέξη για τον τρόπο και τον χρόνο αποπληρωμής. Αν όμως λάβουμε υπόψη το επίσημο ποσό, τη διεθνή πρακτική σε ανάλογες περιπτώσεις και κυρίως την κατάσταση υπερχρέωσης και ουσιαστικής χρεοκοπίας στην οποία βρίσκεται η μητρική της Καλτσεστρουότσι Φερούτσι με συσσωρευμένα χρέη άνω των 3 τρις, το συνολικό ρευστό που πλήρωσε η Καλτσεστρουότσι το 92 για την εξαγορά της ΑΓΕΤ αποκλείεται να ξεπερνάει τα 12 με 15 δις.

Αυτό άλλωστε επιβεβαιώνεται και από τη σημερινή πρόταση πρώην υπουργού του ΠΑΣΟΚ να εξαγοράσει η Εθνική τις μετοχές της Καλτσεστρουότσι για να πάρει τον έλεγχο της ΑΓΕΤ έναντι του ποσού των 10-11 δις. Τα υπόλοιπα είναι δανειοδότηση

της Εθνικής στην Καλτσεστρούτσι. Οι τίτλοι που αντιπροσωπεύουν αυτό το δάνειο θα υποστούν μια σημαντική απαξίωση και θα πληρωθούν μόνο κατά ένα ποσοστό τους από τον τελικό αγοραστή της ΑΓΕΤ, Ιταλτσιμέντι ή Χόλντενμπανκ αφού η δανειολήπτρια Φερούτσι όντας υπερχρεωμένη αδυνατεί να πληρώσει. Με συνέπεια το συνολικό αντίτιμο να είναι ακόμη πιο χαμηλό.

Το σχέδιο του ευρωπαϊκού καρτέλ τσιμέντου για τη διάλυση της ελληνικής τσιμεντοβιομηχανίας και την κυρίευση της ΑΓΕΤ δεν ήταν στιγμιαίο αλλά παρατείνονταν χρονικά σε τρεις φάσεις. Στην πρώτη φάση η προβληματική Καλτσεστρούτσι εξαγοράζει την ΑΓΕΤ. Η αγορά αυτή είναι προσωρινή. Είναι μια αναγκαία μεταβατική κατάσταση. Ένας απ' τους στόχους της είναι να μείνει κρυφό, στην αρχική φάση του αφελληνισμού, το όνομα του τελικού αγοραστή. Αυτό άλλωστε επιβεβαιώνεται και από την πρακτική της Καλτσεστρούτσι στην ΑΓΕΤ. Εκτός από τον λογικό διορισμό μιας ολιγάριθμης ομάδας κυρίως Ιταλών στελεχών δεν προχώρησε σε καμιά ουσιαστική αλλαγή, σε καμιά αναδιάρθρωση της επιχείρησης, αφήνοντας την να λειτουργεί όπως πριν. Πράγμα τελείως αφύσικο για την εξαγορά μιας επιχείρησης τέτοιου μεγέθους από μια ευρωπαϊκή μονάδα.

Στη δεύτερη φάση ανακοινώνεται στην Ιταλία ότι η μητρική της Καλτσεστρούτσι Φερούτσι βρίσκεται σε κατάσταση ουσιαστικής χρεοκοπίας αδυνατώντας να εξυπηρετήσει τα συσσωρευμένα χρέη των 3 τρις. Η κανονιά αυτή όμως δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Η δημοσίευση των χρεών της Φερούτσι την τελευταία πενταετία, δείχνει ότι η πραγματική της κατάσταση ήταν κοινό μυστικό σ' όλο το χρηματιστικό και τραπεζικό δυτικό κατεστημένο. Και δεδομένου ότι η ελληνική κυβέρνηση είχε προσλάβει το χρηματιστικό όμιλο Μόργκαν-Στάνλεϊ, σαν σύμβουλο για την ιδιωτικοποίηση της ΑΓΕΤ, στην οποία πλήρωσε άλλωστε αρκετά δις, αποκλείεται τελείως η Μόργκαν-Στάνλεϊ να μην είχε πληροφορήσει την ελληνική κυβέρνηση για την πραγματική κατάσταση υποχρέωσης του ομίλου Φερούτσι.

Όταν λοιπόν το Μάρτη του 92 το τρίο Μητσοτάκη, Βρανόπουλου, Μάνου πούλαγε την ΑΓΕΤ, είχε απόλυτη γνώση ότι την πουλάει σε μια προβληματική κι υποχρεωμένη επιχείρηση. Είχαν απόλυτη συνείδηση του τι έκαναν. Δεν υπήρξαν θύματα της Φερούτσι. Αλλά θύτες του ελληνικού λαού, αφού τον εξαπάτησαν συνειδητά προβάλλοντας μια το όνομα της Φερούτσι, μια το παραμύθι για την πρόθεση της να εξαγοράσει και τα τσιμέντα Χαλκίδας έναντι 41 δις και αποκρύβοντας το βασικό: την προβληματικότητα του αγοραστή.

Στην τρίτη φάση έρχεται ένα μέλος του καρτέλ Ιταλτσιμέντι ή η Χόντενμπανκ σαν από μηχανής θεός και σώζει την κατάσταση βγάζοντας από το αδιέξοδο τόσο την ΑΓΕΤ και την Εθνική Τράπεζα όσο και την Καλτσεστρούτσι-Φερούτσι. Εξαγοράζει την ΑΓΕΤ πληρώνοντας τους τίτλους σε ασήμαντες τιμές αφού σαν επισφαλή δάνεια έχουν μετατραπεί σε κουρελόχαρτα ενώ ανοίγει παράλληλα ο δρόμος και για τα Τσιμέντα Χαλκίδας.

Το σχέδιο αυτό βέβαια παρ' ότι ευρωπαϊκών προδιαγραφών, δεν θάχε καμιά πιθανότητα επιτυχίας αν δεν υποστηρίζονταν με θερμή από τους γραικύλους πολιτικούς, απατεώνες τύπου Μητσοτάκη και σία.

Σοβαρή έμμεση ευθύνη όμως έχουν και τα κόμματα της αντιπολίτευσης ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, Συνασπισμός και ο τύπος. Επί ένα χρόνο δημιούργησαν ένα πέπλο σιωπής γύρω από την υπόθεση αποκρύβοντας την αλήθεια. Η επιτροπή των οικονομικών υποθέσεων της Βουλής που δήθεν ερευνούσε για τις συνθήκες πώλησης της ΑΓΕΤ, με συμμετοχή όλων των κομμάτων συνεδρίασε σ' ένα διάστημα ενός χρόνου μόνο δύο φορές. Η συνωμοσία αυτή της σιωπής θα συνεχίζονταν αν δεν ξέσπαγαν τα σκάνδαλα στην Ιταλία και δεν αποκαλύπτονταν ότι η Φερούτσι-Καλτσεστρούτσι λάδωνε συστηματικά Ιταλούς πολιτικούς για να αναλάβει δημόσια έργα.

Ο σάλος που ξεσηκώθηκε από αυτές τις αποκαλύψεις, το γεγονός ότι δεν υπάρχει πια Έλληνας που να μην πιστεύει ότι η Καλτσεστρούτσι-Φερούτσι δεν λειτουργήσε παρόμοια με τους Έλληνες πολιτικούς που της πούλησαν την ΑΓΕΤ, ξανάφερε το ζήτημα στην επικαιρότητα και υποχρέωσε την κυβέρνηση και τα κόμματα να ζητήσουν την δημιουργία εξεταστικής επιτροπής. Και οι πέτρες όμως γνωρίζουν ότι τόσο η επιτροπή των αργυρώνητων πολιτικών όσο και η έρευνα της εξωνημένης δικαιοσύνης δεν είναι παρά στάχτη στα μάτια του κόσμου.

Όσον αφορά τη σημασία και μόνον της πώλησης της ΑΓΕΤ δεν θα μακρυγορήσουμε. Θ' αναφέρουμε απλά τα λόγια ενός οικονομολόγου δημοσιογράφου του κατεστημένου, μιας εφημερίδας του συγκροτήματος που όπως όλοι γνωρίζουν κάθε άλλο παρά μας συμπαθεί. Ο δημοσιογράφος αυτός λοιπόν σε πρόσφατο άρθρο για τις ιδιωτικοποιήσεις γράφει: «Η ΑΓΕΤ δεν είναι σούπερ μάρκετ που το αγοράζουν οι Βέλγοι ούτε μια σοκολατοβιομηχανία που πωλείται στους Ελβετούς. Είναι μια ογκώδης βιομηχανία που η δραστηριότητα της στη δημιουργία της οικονομικής υποδομής είναι καθοριστική και ταυτόχρονα ρυθμιστική. Έστω κι αν δεν πουληθεί αργότερα σε τουρκικά συμφέροντα, το γεγονός ότι θα περιέλθει υπό τον έλεγχο του ευρωπαϊκού καρτέλ τσιμέντου σημαίνει ότι θα ενταχθεί η σταδιοδρομία της σε ένα σχεδιασμό που δεν έχει να κάνει με τίποτα με τα εθνικά συμφέροντα. Το καρτέλ μπορεί να αποφασίσει να την κλείσει, να την υποβαθμίσει λειτουργικά, να την απαξιώσει, να την κάνει ό,τι θέλει και η Ελλάδα δεν θα δικαιούται να προβάλει καμιά αντίρρηση».

Και τελειώνει: «Όλοι μιλάμε τον τελευταίο καιρό, για τις προεκλογικές στρεβλώσεις που θα υποστεί η οικονομία από τις παροχές που σχεδιάζει η κυβέρνηση, από τους διορισμούς που προγραμματίζονται και κυρίως από τη χαλάρωση της πολιτικής που οδηγεί σε μεγαλύτερα ελλείμματα στον προϋπολογισμό. Όλα αυτά είναι βεβαίως υπαρκτά αλλά συγκρινόμενα με τις ιδιωτικοποιήσεις είναι... πταίσματα. Διότι οι ζημιές που προέρχονται από τις στρεβλώσεις αυτές, όσο οδυνηρές και να είναι, τελικά μπορούν να επιδιορθωθούν αργότερα. Αντίθετα η ζημιά από την ιδιωτικοποίηση στρατηγικής σημασίας επιχειρήσεων, όπως ο ΟΤΕ, τα διωλιστήρια κλπ., είναι δυσαναπλήρωτη και μοιραία, διότι δεν ισοδυναμεί μόνο με απώλεια παραγωγικού δυναμικού αλλά και με αποστέρηση του κράτους από ρυθμιστικούς και παρεμβατικούς μηχανισμούς, που εάν τους χάσει, δεν θα έχει τη δυνατότητα ούτε την ανάκαμψη να επιταχύνει, ούτε να προετοιμάσει σωστά την υποδομή που θα στηρίξει την ενσωμάτωση της Ελλάδας στην Ευρώπη».

Όπως αναφέραμε πιο πάνω

— η διάλυση της ελληνικής τσιμεντοβιομηχανίας με το ξεπούλημα της ΑΓΕΤ-Ηρακλής, όπως και ο τρόπος που έγινε, με την εξαπάτηση του ελληνικού λαού.

— η πώληση στην Καλτσεστρούτσι που έγινε με πλήρη γνώση ότι η μητρική της Φερούτσι έχει ουσιαστικά χρεοκοπήσει.

— η απόκρυψη ότι ξεπουλιέται στο ευρωπαϊκό καρτέλ τσιμέντου για πενταροδεκάρες μετά από μια πρώτη ενδιάμεση πώληση σε προβληματική-υπερχρεωμένη επιχείρηση συνιστούν το έγκλημα της εσχάτης προδοσίας ενάντια στη χώρα. Άμεσοι υπεύθυνοι αυτού του εγκλήματος είναι αυτοί που το αποφάσισαν, το μεθόδευσαν και το πραγματοποίησαν εμπαιζοντας τον ελληνικό λαό, δηλαδή ο πρωθυπουργός Μητσοτάκης, ο Διοικητής της Εθνικής Τράπεζας Βρανόπουλος, ο υπουργός Εθνικής Οικονομίας Μάνος και ορισμένοι άλλοι.

Αποφασίσαμε λοιπόν να εκτελέσουμε τον Βρανόπουλο, Διοικητή της Εθνικής Τράπεζας, νούμερο δύο υπεύθυνο μετά τον πρωθυπουργό Μητσοτάκη.

Η ενέργεια μας αυτή είναι και μια προειδοποίηση προς όσους είτε χειρίζονται απ' τη μεριά του Δημοσίου συγκεκριμένες «ιδιωτικοποιήσεις» είτε απ' την πλευρά της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, εξαγοράζοντας με ανάλογες διαδικασίες επιχειρήσεις του Δημοσίου. Όσον αφορά τα μαντρόσκυλα των απατεώνων, τους σωματοφύλακες τους της αντιτρομοκρατικής ομάδας, δεν έχουμε να προσθέσουμε τίποτε. Τους έχουμε επανειλημμένα προειδοποιήσει.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα Ιούνης 93

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

Δεκέμβρης 93

Σε περσινή προκήρυξη υποστηρίξαμε ότι η αθωωτική απόφαση του Ειδικού Δικαστηρίου για το σκάνδαλο Κοσκωτά είχε ένα γενικότερο πολιτικό περιεχόμενο: Δεν υπάρχουν υπεύθυνοι ούτε ένοχοι για μείζονα εγκλήματα των πολιτικών-βουλευτών και άλλων ανώτατων κρατικών λειτουργών σε βάρος της χώρας. Ανεξάρτητα από τη φύση και το μέγεθος της απάτης που οι κύριοι αυτοί διέπραξαν, εξ ορισμού είναι όλοι τους αθώοι. (Η εσκεμμένη καταδίκη του αθώου και άσχετου με το σκάνδαλο Κοσκωτά Τσοβόλα είναι η κωμική στην περίπτωση μας εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα.)

Ενώ η «Δικαιοσύνη» καταδικάζει σε εξοντωτικές ποινές τα μικροκλεφτρόνια δεν θέλει και δεν μπορεί ν' ασχοληθεί με τις μεγάλες και σοβαρές υποθέσεις των τεράστιων σκανδάλων, δεν θέλει και δεν μπορεί να δικάσει τους υπεύθυνους.

Η αθωωτική απόφαση όχι μόνο γελοιοποίησε και κονιορτοποίησε την «κάθαρση» της ΝΔ και των χρεοκοπημένων αριστερών του Συνασπισμού και του ΚΚΕ, αλλά επί πλέον σήμανε το πράσινο φως για τη χιονοστιβάδα των νέων σκανδάλων που συγκλόνισαν τη χώρα στη διάρκεια της τρίχρονης διακυβέρνησης της ΝΔ αφού θα επακολουθούσε σίγουρα το κουκούλωμα τους.

Ειδικότερα όσον αφορά το σκάνδαλο του ξεπουλήματος της ΑΓΕΤ-Ηρακλής φαίνεται ότι όσα νέα στοιχεία κι αν αποκαλυφθούν κανείς στην κυβέρνηση, στην αντιπολίτευση, στον τύπο δεν πρόκειται να συγκινηθεί. Σύμφωνα με κατάθεση του χρηματιστή, οικονομικού συμβούλου και υπεύθυνου των «υπόγειων συναλλαγών» του ομίλου Φερούτσι στη Γενεύη, Μπερλίνι, στον Ιταλό εισαγγελέα Ντι Πιέτρο τον Ιούλη, η Καλτσεστρούτσι-Φερούτσι εξαγόρασε με μίζες 3 δις Έλληνες αξιωματούχους για να πετύχει την εξαγορά της ΑΓΕΤ-Ηρακλής.

Το γεγονός αυτό επιβεβαιώθηκε από μαρτυρία της διεθνούς εταιρίας λογιστικών ελέγχων PRICE WATERHOUSE η οποία απέσυρε την υπογραφή της από τους ισολογισμούς της Καλτσεστρούτσι, όταν πληροφορήθηκε από διευθύνοντα σύμβουλο της ότι ποσόν 3 δις δόθηκε σε φυσικά πρόσωπα χωρίς δικαιολογητικά έγγραφα για το ποσόν αυτό.

Και ενώ τα συντριπτικά στοιχεία δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία ότι οι υπεύθυνοι του ξεπουλήματος της ΑΓΕΤ Μητσοτάκης, Βρα-νόπουλος, Μάνος μοιράστηκαν τα 3 δις, χωρίς ν' αποκλείεται ορισμένοι άλλοι να εισέπραξαν διάφορα άλλα μικροποσά. Ενώ οι αποκαλύψεις αυτές επέβαλαν την άμεση άσκηση ποινικής δίωξης από την εισαγγελία, ώστε ν' αποκαλυφθούν τα ονόματα των δικαιούχων των λογαριασμών στις ξένες τράπεζες, τόσο η πρόην κυβέρνηση της ΝΔ όσο και η σημερινή κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και η «ανεξάρτητη» Δικαιοσύνη τους συναγωνίζονται στον εμπαιγμό του ελληνικού λαού, κωλυσιεργώντας εσκεμμένα για να δώσουν τον απαραίτητο χρόνο στους δικαιούχους των λογαριασμών να κάνουν τις αναγκαίες ενέργειες μεταβίβασης των λογαριασμών σε άλλους.

Έτσι επί ΝΔ ο αντιεισαγγελέας του Αρείου Πάγου Βολονάσης κλείνει εσπευσμένα την υπόθεση δύο μέρες πριν τις εκλογές. Καταθέτει πόρισμα όπου ισχυρίζεται ότι δεν προκύπτουν ενδείξεις ποινικών ευθυνών εναντίον «οιωνδήποτε προσώπων» και η εισαγγελία θέτει τον φάκελο στο αρχείο.

Ο εμπαιγμός όμως συνεχίζεται επί ΠΑΣΟΚ, παρά τη γενική κατακραυγή κι απαίτηση ν' αποδοθεί δικαιοσύνη. Όχι μόνο δεν ασκείται ποινική δίωξη, όχι μονό δεν δημιουργείται νέα κοινοβουλευτική εξεταστική επιτροπή αλλά επί πλέον η νέα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αναθέτει τη νέα προκαταρκτική ποινική εξέταση στον ίδιο αντιεισαγγελέα Βολονάση, προδικάζοντας την έκβαση της.

Ένας από τους λόγους για τους οποίους η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν επιθυμεί την εξονυχιστική έρευνα της υπόθεσης είναι πολύ συγκεκριμένος και σοβαρός. Έχει να κάνει με τα Τσιμέντα Χαλκίδας. Όσο κι αν φαίνεται περίεργο ο Παπανδρέου είναι όμηρος των Μητσοτάκη και σία, μέσω αυτών. Γιατί αποδέχθηκε σαν μίζα πριν το 89, από τον ιδιοκτήτη των Τσιμεντών Χαλκίδας Κιοσέογλου; το παραδοσιακό σπίτι του στη χώρα της Πάτμου, σημερινής αξίας 400 εκατομμυρίων (πόθεν έσχες είπατε; φόρος μεταβίβασης δεκάδων εκατομμυρίων;). Μίζα με την οποία αυτός πέτυχε ν' αποφύγει τη μοίρα που είχε ο Τσάτσος στην ΑΓΕΤ κι ενώ η κατάσταση της εταιρίας του ήταν τριςχειρότερη απ' αυτήν του Ηρακλή.

Αυτό είναι το μυστικό της αναφοράς στα Τσιμέντα Χαλκίδας από τον Βρανόπουλο, στην τελευταία συνέντευξη του, την ημέρα της αποχώρησης του από την Εθνική Τράπεζα. Αναφορά τελείως άκαιρη και ξεκάρφωνη αφού η υποτιθέμενη αγορά των Τσιμεντών Χαλκίδας από την Καλτσεστρουότσι είχε ματαιωθεί προ πολλού. Ήταν μια προειδοποίηση, μια απειλή, μια βολιδοσκόπηση των προθέσεων της νέας κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Σήμαινε σε απλά ελληνικά: Καθήστε ήσυχα γιατί θα βγάλουμε την υπόθεση της μίζας-βίλας Κιοσέογλου.

Και η απάντηση Παπανδρέου την επόμενη («η υπόθεση έχει παγίδες, θα προχωρήσουμε προσεκτικά, δεν είμαστε ρεβανσιστές») τους ικανοποίησε πλήρως κι έκλεισε οριστικά την υπόθεση, αφού σήμαινε γι αυτούς: το μήνυμα ελήφθη, μη φοβάστε, δεν πρόκειται να γίνει τίποτε, προκαταρκτική εξέταση ίσον ντόρος να γίνεται μέχρι να ξεφουσκώσει η υπόθεση.

Βλέπουμε λοιπόν ότι ο όμορφος πολιτικός και επιχειρηματικός κόσμος δεν είναι προνόμιο μόνο της δύσμοιρης Ιταλίας. Ευδοκίμει με ιδιαίτερη λαμπρότητα και σε μας. Κι αν η ελληνική δικαιοσύνη δεν ήταν κι αυτή εξωνημένη, δεν εξαρτιόταν ολοκληρωτικά από την πολιτική εξουσία, αν αφήνονταν να λειτουργήσει έστω και σε ένα μικρό ποσοστό όπως η ιταλική, όσα συμβαίνουν στην Ιταλία θα φάνταζαν αστεία παιχνιδάκια μπροστά στα δικά μας. Ολόκληρος ο πολιτικός κόσμος μαζί με τους μεγαλοεπιχειρηματίες θα παραπέμπονταν και θα κλείνονταν στον Κορυδαλλό, εκτός από ορισμένους που μετά βίας θα ξεπέραναν τα δάκτυλα του ενός χεριού.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Αθήνα Δεκέμβρης 93

Υ.Γ. Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τις δυναμικές ενέργειες που έγιναν στο χρονικό διάστημα από τον περασμένο χειμώνα μέχρι σήμερα:

α) με βόμβες στις εξής εφορίες: στο Μοσχάτο, στο Μαρούσι, στο Χαϊδάρι, στην Πετρούπολη, στο Περιστέρι.

β) με αυτοσχέδια μπαζούκας στις εφορίες της Ν. Φιλαδέλφειας και στα Καμίνια.

γ) με βόμβες ενάντια στα αυτοκίνητα διευθυντών εφοριών: στα Ιλίσια, στο Παγκράτι, σε δύο αυτοκίνητα στα Πατήσια, στην Αγία Παρασκευή και σε ένα της ΥΠΕΔΑ στο Γαλάτσι.

Προειδοποιούμε για τελευταία φορά τους διευθυντές εφοριών, τους διευθυντές της ΥΠΕΔΑ, τα διευθυντικά στελέχη του υπουργείου Οικονομικών που είναι υπεύθυνοι για τα φορολογικά, θα τους χτυπάμε από εδώ και μπρος χωρίς καμία προειδοποίηση,

- όσο οι έμμεσοι φόροι ανέρχονται σε 45% των φορολογικών εσόδων έναντι 30% του μέσου όρου του ΟΟΣΑ. Και η νέα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ επέβαλε νέους έμμεσους φόρους σε καπνό και ποτά — όπως ακριβώς και η ΝΔ — ενώ αποδέχτηκε και υιοθέτησε όλους τους έμμεσους φόρους πούχε επιβάλει η ΝΔ (σε καύσιμα, αύξηση ποσοστού ΦΠΑ κλπ.),
- όσο η φορολογία κερδών θάναι η μικρότερη με 4% έναντι 13% στη Μ. Βρετανία και 25% στην Ιαπωνία,
- όσο δεν αυξηθεί σημαντικά ο φορολογικός συντελεστής όσων έχουν υψηλά εισοδήματα,
- όσο το «πόθεν έσχες» είναι κοροϊδία που κατευθύνεται ενάντια στους μικρούς ενώ οι μεγάλοι το καταστρατηγούν εύκολα με τη δήλωση του 91,
- όσο δεν φορολογούνται οι μεγάλες καταθέσεις σε ρέπος, τα ομόλογα και οι μετοχές ενώ φορολογούνται οι μικροκαταθέσεις,
- όσο τα εισοδήματα που δηλώνονται στην εφορία το 93 και προέρχονται από μισθωτές ανέρχονται κατά μέσο μηνιαίο όρο σε 180.000 δρχ. και αυτά από βιομηχανικές και εμπορικές επιχειρήσεις σε 114.000 δρχ.!!!
- όσο ενώ οι μεγαλοεισοδηματίες που κερδίζουν άνω των 7 εκατομμυρίων ετήσια ανέρχονται σε τουλάχιστον 236.000, στην εφορία το δηλώνουν μόνο 58.185 δηλαδή περίπου το ένα τέταρτο, με την ετήσια φοροδιαφυγή 280 δις, ποσό που ξεπερνάει το σύνολο των φόρων εισοδήματος φυσικών προσώπων (273 δις) όλων των κατηγοριών!!!
- όσο οι κυβερνήσεις τόσο της ΝΔ όσο και του ΠΑΣΟΚ μιλώντας για φοροδιαφυγή θα εννοούν την δευτερογενή των εβγατζή-δων, καφενείων, μισθωτών με τις δύο δουλειές κλπ. την οποία θα πατάσσουν αμείλικτα ενώ θα αφήνουν ανέπαφη και θα προστατεύουν τη μεγάλη πρωτογενή των μεγαλοκαρχαριών,
- όσο το φορολογικό σύστημα θάναι μια απάτη σε βάρος των μισθωτών, των συνταξιούχων, των μικροβιοτεχνών, των μικρών εταιρειών και θα οργανώνει την επίσημη, μεγάλη, πρωτογενή φοροδιαφυγή των μεγαλοβιομήχανων, εφοπλιστών, μεγαλεμπόρων, μεγαλομηχανικών, μεγαλοεργολάβων, μεγαλογιατρών, μεγαλοδικηγόρων, βουλευτών, δημοσιογράφων, από τους οποίους κανένας δεν πληρώνει τους φόρους που αναλογούν στα πραγματικά του εισοδήματα.

[Επεξεργασία] 1994-07-04 Σιπαχίουγλου

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Κομάντος Θεόφιλος Γεωργιάδης Αθήνα 4-7-94

Όσοι παρακολούθησαν έστω και περιστασιακά τον πόλεμο στην πρώην Γιουγκοσλαβία από τα Δυτικά ΜΜΕ, θα παρατήρησαν ότι ένας νέος όρος έκανε την εμφάνιση του για να χαρακτηρίσει το βασικό και κύριο έγκλημα που επεσκίασε όλα τα υπόλοιπα.

Όρος που, διανθισμένος με τις απαραίτητες ανατριχιαστικές λεπτομέρειες, πραγματικές, φανταστικές ή μονόπλευρες, αρκούσε η απλή αναφορά του για να ξεσηκώσει θύελλα διαμαρτυριών της δυτικής κοινής γνώμης ενάντια στους υποτιθέμενους ενόχους. Είναι αυτό της εθνικής εκκαθάρισης ή εθνικού

ξεκαθαρίσματος. Η χρησιμοποίηση ένοπλης βίας από μια εθνότητα ενάντια σε μια άλλη πούναι συνήθως μειονότητα και με την οποία συζούσε στον ίδιο γεωγραφικό χώρο, με στόχο την τελική απομάκρυνση της από τον κοινό πατρίο χώρο. Είτε με την φυσική της εξόντωση είτε υποχρεώνοντας την βίαια να εγκαταλείψει τα εδάφη της και να μετακινηθεί αλλού.

Έτσι είδαμε τα Δυτικά ΜΜΕ, τα τόσο προσηλωμένα στις αρχές του Διεθνούς Δικαίου και στα δικαιώματα των εθνοτήτων αλλά και τη Δυτική κοινή γνώμη που τα ακολουθεί με θρησκευτική ευλάβεια να απαιτούν με ιερή αγανάκτηση και για λόγους καθαρά «ουμανιστικούς» τη στρατιωτική επέμβαση με δυνάμεις του ΝΑΤΟ είτε τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς ενάντια στους «εγκληματίες Σέρβους» ενόχους του «εθνικού ξεκαθαρίσματος» των Μουσουλμάνων της Βοσνίας.

Αποκρύβοντας βέβαια επιμελώς το γεγονός ότι όσα καταμαρτυρούσαν στους Σέρβους, τα ίδια ακριβώς απεργάζονταν τόσο οι Κροάτες, όσο και οι Μουσουλμάνοι κατά των Σέρβων της Βοσνίας. Είδαμε να εφαρμόζεται ένα σκληρό οικονομικό εμπάργκο ενάντια στη Σερβία τιμωρώντας την σαν υπεύθυνη για την παραπάνω δράση «εθνικής εκκαθάρισης» των Σέρβων της Βοσνίας. Είδαμε τελεσίγραφα, απειλές επέμβασης που ματαιώθηκε στο παρά πέντε, αεροπορικές επιδρομές.

Κι ενώ όλα αυτά συμβαίνουν στη Βοσνία, σ' ένα χώρο όχι και τόσο μακρινό συντελείται με ιδιαίτερη επιμέλεια εδώ και 20 χρόνια το ίδιο ακριβώς έγκλημα της «εθνικής εκκαθάρισης» χωρίς βέβαια να συγκινείται κανένας στη Δύση. Όσα έγιναν στην Κύπρο, από τον τουρκικό επεκτατισμό ενάντια στους Ελληνο-κύπριους συνιστούν αυτό ακριβώς το έγκλημα της «εθνικής εκκαθάρισης».

Στρατιωτική εισβολή το '74, κατοχή του ενός τρίτου του εδάφους της Κύπρου, φυσική εξόντωση 2.000 Κυπρίων, ξερίζωμα απ' τα σπίτια τους κι εξαναγκασμός σε εγκατάλειψη του πατρίου εδάφους και προσφυγιά για 200.000 Ελληνοκύπριους. Υποχρέωση της Τουρκοκυπριακής μειονότητας που ήταν διασκορπισμένη σε ποσοστό 18% σε όλη την Κύπρο να μετακινηθεί στον κατεχόμενο Βορρά. Μεταφορά άνω των 30.000 εποίκων από την Τουρκία κι εγκατάσταση τους στα κατεχόμενα με στόχο την αλλαγή της πληθυσμιακής σχέσης. Παραμονή ισχυρότατων Τούρκικων στρατιωτικών δυνάμεων στα κατεχόμενα που μετατρέπει τη θέση των Ελληνοκύπριων σε καθεστώς ουσιαστικής ομηρίας και αυτούς σε πρόσφυγες υπό προθεσμία.

Γι' αυτό λοιπόν το οφθαλμοφανές έγκλημα «εθνικής εκκαθάρισης» του τούρκικου επεκτατισμού ενάντια στους Ελληνοκύπριους, δεν είδαμε απ' την πλευρά της Δύσης κανένα απ' τα μέτρα που αποφάσισε στη Βοσνία.

Ούτε οικονομικό εμπάργκο ενάντια στην Τουρκία. Ούτε τελεσίγραφο να αποχωρήσουν τα Τούρκικα στρατεύματα κατοχής, ούτε απειλή στρατιωτικής επέμβασης. Πώς όμως θα μπορούσε να συμβεί κάτι τέτοιο όταν και ο τελευταίος Έλληνας γνωρίζει ότι το πάρα πάνω έγκλημα συντελέστηκε υπό τις ευλογίες, την καθοδήγηση, την οικονομική και στρατιωτική βοήθεια των ΗΠΑ και των άλλων Δυτικών Ευρωπαϊκών δυνάμεων; Όταν εξοπλίζουν αδιάκοπα την Τουρκία για να παίζει το ρόλο του χωροφύλακα της Δύσης στην περιοχή;

Παράλληλα έχουμε κι άλλο ένα έγκλημα «εθνικής εκκαθάρισης» που συντελείται σήμερα από τον τούρκικο милитарισμό στην ίδια την Τουρκία στο τουρκοκρατούμενο Κουρδιστάν. Οι τούρκικες στρατιωτικές δυνάμεις στον ανοιχτό πια πόλεμο τους ενάντια στους αντάρτες του Απελευθερωτικού Μετώπου του Κουρδιστάν που αγωνίζονται για το ιερό δικαίωμα τους στην αυτοδιάθεση — δικαίωμα που τους είχε αναγνωριστεί στη Συνθήκη των Σεβρών το 1920 όπως και για τους Αρμένιους και

που ποτέ δεν τους παραχωρήθηκε— εφαρμόζουν τα τελευταία χρόνια την τακτική της «καμμένης γης».

Έχουν προχωρήσει στη συστηματική καταστροφή δια πυρός και σιδήρου εκατοντάδων χωριών του Κουρδιστάν, τη φυσική εξόντωση και βίαια μετακίνηση των Κούρδων κατοίκων τους, προς την πλευρά του Ιρακινού Κουρδιστάν με σκοπό και εδώ — όπως και στη Βόρεια Κύπρο — ν' αλλάξουν την πληθυσμιακή σύνθεση του Τούρκικου Κουρδιστάν. Αυτή η «εθνική εκκαθάριση» που παίρνει τεράστιες διαστάσεις τελευταία, αγγίζοντας τα όρια της γενοκτονίας, δεν συγκινεί κανέναν στη Δύση, παρότι πρόσφατα υψώνονται ορισμένες μεμονομένες φωνές για την «καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» στην Τουρκία!!!

Κι εκεί που το σκάνδαλο της σιωπής της Δύσης παίρνει χαρακτήρα κωμικο-τραγικό είναι όταν αυτή καλεί τούρκικες στρατιωτικές δυνάμεις που βαρύνονται μ' αυτά τα εγκλήματα «εθνικής εκκαθάρισης» τόσο ενάντια στους Ελληνοκύπριους όσο και ενάντια στους Κούρδους, σαν δυνάμεις κυανόκρανων του ΟΗΕ, σαν δύναμη ειρηνοποιό στη Βοσνία. Αυτό και μόνο το μέτρο δείχνει ανάγλυφα το μέγεθος της πλήρους εξαχρείωσης, κατάπτωσης, εκμαυλισμού και πολιτικής χρεωκοπίας που χαρακτηρίζει σήμερα την πρακτική των Δυτικών Μεγάλων Δυνάμεων και τη «νέα τάξη πραγμάτων» τους.

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι ο θύτης τούρκικος επεκτατισμός όχι μόνο δεν στέργει στην απόσυρση των στρατευμάτων κατοχής αλλά αντίθετα εγείρει από συνεχώς πιο προωθημένες θέσεις, μια σειρά από κλιμακούμενες διεκδικήσεις σε βάρος της χώρας, με την ανοιχτή πια υποστήριξη των φίλων μας ΗΠΑ.

Αιγαίο, υφαλοκρηπίδα, παραβιάσεις εναέριου χώρου, ανοιχτές απειλές για τα νησιά της Δωδεκανήσου, Θράκη. Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση η μόνη δυνατή πολιτική απάντηση μιας πραγματικά ανεξάρτητης ελληνικής κυβέρνησης θάταν η άρνηση οποιασδήποτε συζήτησης πριν την αποχώρηση των Τούρκικων στρατευμάτων κατοχής κι η παράλληλη σοβαρή προετοιμασία αμυντικής θωράκισης της Κύπρου. Αντίθετα οι κυβερνήσεις εθνικής μειοδοσίας της Ν.Δ. χτες, του ΠΑΣΟΚ σήμερα, μαζί με τους νονούς της μαφίας των ΜΜΕ προετοιμάζουν νέο Νταβός στο οποίο θα μεταβεί ο γραικύλος Παπανδρέου για διάλογο εφ' όλης της ύλης.

Διάλογος στον οποίο ο θύτης θα βρίσκεται σε πλεονεκτική θέση αφού θα απειλεί ανά πάσα στιγμή να καταβροχθίσει και την υπόλοιπη Κύπρο με απλό περίπατο, και το θύμα θα υποχρεωθεί έτσι να υπογράψει νέες εξευτελιστικές υποχωρήσεις για λόγους «ρεαλισμού». Όσο για το περιβόητο νέο κοινό αμυντικό δόγμα Ελλάδας-Κύπρου, αποδείχθηκε ένα από τα γνωστά φούμαρα που εξαπολύουν οι τσαρλατάνοι καρεκλοκένταυροι πασόκοι για να παραμυθιάζουν τα αφελή μέλη της βάσης.

Στο σημείο αυτό θα παραθέσουμε με συντομία τις βασικές διαπιστώσεις μιας σφυγμομέτρησης της κυπριακής κοινής γνώμης από το Κυπριακό Κέντρο Στρατηγικών Μελετών που έγινε σε χρονικό διάστημα που καλύπτει 10 χρόνια. Σφυγμομέτρηση που δείχνει τη πλήρη αντίθεση ανάμεσα στις διαθέσεις και τη συνείδηση των Ελληνοκυπρίων και αυτές των εξωνημένων πολιτικών ηγεσιών τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Κύπρο.

Στην ερώτηση αν δεδομένης της τούρκικης στρατιωτικής παρουσίας στην Κύπρο αισθάνεστε ασφαλής απαντούν καθόλου ή λίγο το 70% το '82 και το 67% το '92.

Στην ερώτηση αν υπάρχει κίνδυνος να καταλάβουν όλη την Κύπρο απαντούν ναι το 48% το '82 που γίνεται 58% το '92!!! . Στην ερώτηση πόσο ικανοποιημένοι είστε με την υποστήριξη της Ελλάδας στην άμυνα μας σήμερα απαντούν καθόλου ή λίγο 29% το '82 που γίνεται 49% το '88 μετά το Νταβός και παραμένει 46% το '92.

Στην ερώτηση πόσο μία ισχυρή άμυνα θα ενίσχυε τη διαπραγματευτική μας θέση έναντι των Τούρκων απαντούν πολύ και αρκετά το 63% το '82 και το 67% το '92.

Στην ερώτηση αν νομίζετε ότι σαν κράτος πρέπει να πάρουμε περισσότερα μέτρα για την άμυνα μας απαντούν ναι το 90% το '82, και το 85% το '92.

Στην ερώτηση τέλος αν νομίζετε ότι σαν κράτος θα πρέπει να κάνουμε περισσότερες οικονομικές θυσίες για την άμυνα μας απαντούν ναι το 89% το '82 και το 76% το '92.

Αποφασίσαμε λοιπόν να εκτελέσουμε τον Ο. Χ. Σιπαχίογλου, ένα από τα σημαντικότερα στελέχη της διπλωματικής αποστολής της Τουρκίας. Σαν τέτιος και μέλος του πολιτικο-στρατιωτικού συμπλέγματος της Τουρκίας, υλοποιώντας και προωθώντας την επεκτατική πολιτική του στο πολιτικό-διπλωματικό επίπεδο, είναι συνυπεύθυνος για τα εγκλήματα της «εθνικής εκκαθάρισης» ενάντια τόσο στην Ελληνοκυπριακή κοινότητα όσο και ενάντια στον Κουρδικό λαό.

Θα εξακολουθήσουμε να χτυπάμε τα μέλη του πολιτικο-στρατιωτικού συμπλέγματος έως ότου πάρει συγκεκριμένα μέτρα που να αίρουν έστω και μερικά τις συνέπειες από την εγκληματική πρακτική του της «εθνικής εκκαθάρισης» στην Κύπρο, με την αποχώρηση των Τούρκικων στρατευμάτων κατοχής.

Στέλνουμε θερμό αγωνιστικό χαιρετισμό στους αντάρτες του ΕΑΜ Κουρδιστάν και τονίζουμε ότι η ενέργεια μας δεν κατευθύνεται ενάντια στον αδελφό Τούρκικο λαό αλλά ενάντια στη φασιστική πρακτική του τούρκικου πολιτικο-στρατιωτικού συμπλέγματος.

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ Κομμάντος Θεόφιλος Γεωργιάδης Αθήνα 4-7-94

Ο Κύπριος αγωνιστής Θεόφιλος Γεωργιάδης δολοφονήθηκε στις 20 Μάρτη του '94 στην Κύπρο από πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών της Τουρκίας της ΜΙΤ, επειδή σαν πραγματικός πατριώτης και διεθνιστής αγωνιστής θεωρούσε σαν στοιχειώδες καθήκον του να βοηθάει έμπρακτα πολιτικά και υλικά τον αγώνα του Κουρδικού λαού ενάντια στον τούρκικο φασιστικό επεκτατισμό.

Υ.Γ. Στην τελευταία προκήρυξη μας για το σκάνδαλο της ΑΓΕΤ Ηρακλής λέγαμε ότι η κυβέρνηση των απατεώνων της Ν.Δ. είχε εμπλέξει εσκεμμένα τα Τσιμέντα Χαλκίδας με την ΑΓΕΤ, επειδή ο Παπανδρέου είχε πάρει σαν μίζα, από τον ιδιοκτήτη τους Κιοσέογλου το παραδοσιακό σπίτι του στη Χώρα της Πάτμου αξίας 400 εκατομμυρίων κι έτσι τον είχανε στο χέρι. Όσα συνέβησαν μέχρι σήμερα είτε δικαστικά είτε κοινοβουλευτικά επαλήθευσαν όσα λέγαμε ιδιαίτερα η πρόσφατη απόφαση Παπανδρέου να μην παραπεμφθεί κανένας νεοδημοκράτης πρώην υπεύθυνος για το σκάνδαλο της ΑΓΕΤ.

Η συγκεκριμένη καταγγελία μας για το σπίτι της Πάτμου αντιμετωπίστηκε με αμήχανη σιωπή από το περιβάλλον Παπανδρέου και γενικότερα από τον τύπο. Ένας όμως από τους γνωστούς νονούς της δημοσιογραφίας με το απύθμενο θράσος και την κουτοπονηριά του που τον διακρίνει θεώρησε καλό ν' αρπάξει την ευκαιρία για να ρίξει ένα δήθεν περίτεχνο βέλος προς πολλές κατευθύνσεις, καλύπτοντας υποτίθεται τον Παπανδρέου και γράφοντας ένα απίθανο μαργαριτάρι στη γνωστή φυλλάδα του συγκροτήματος. Το σπίτι λέει το αγόρασε η γυναίκα του γιου του Αντρίκου με 14 εκατομμύρια. Πέρα από τα γέλια που προκάλεσε —αφού με 14 εκατομμύρια δεν αγοράζεις ούτε υπόγειο στην πιο υποβαθμισμένη περιοχή της Αθήνας, ενώ στη Χώρα της Πάτμου το μικρότερο παραδοσιακό αξίζει πάνω από 100 εκατομμύρια— το παραπάνω μαργαριτάρι θεωρήθηκε σαν έμμεση ομολογία της μίζας, αφού το ποσό των 14 εκατομμυρίων μόνο σαν φραγκοδίφραγκα, σαν συμβολικό ποσό, σαν «έναντι»-κάλυψη της δωρεάς μπορεί να θεωρηθεί.

Έτσι είχαν τα πράγματα όταν δημοσιεύτηκε πρόσφατα ο κατάλογος των μεγαλύτερων οφειλετών του Δημοσίου. Ποιος λοιπόν βρίσκεται πρώτος στον κατάλογο; Ο φίλος μας ο Κιοσέογλου των Τσιμέντων Χαλκίδας που χρωστάει 11 δισ. στο κράτος. Και ω του θαύματος κανένα από τα τσακάλια της δημοσιογραφίας δεν αντιλαμβάνεται ότι είναι ο ίδιος Κιοσέογλου που «πούλησε» το σπίτι της Πάτμου στον Παπανδρέου για 14 εκατομμύρια. Το μαργαριτάρι λοιπόν της φυλλάδας του συγκροτήματος αποκαλύπτει καραμπινάτη περίπτωση χρηματισμού πρωθυπουργού, που αγόρασε λέει από τον πρώτο οφειλέτη του Δημοσίου, —ακόμη κι αν τότε χρωστούσε τα μισά, δηλαδή 5 δισ.— περιουσιακό του στοιχείο έναντι 14 εκατομμυρίων. Ποινική δίωξη Κιοσέογλου είπατε; Κατασχέσεις; Απαγόρευση αποδημίας; Πρόγραμμα πληστηριασμού; Αίτηση προσωπικής κράτησης; Επέμβαση εισαγγελέα για καραμπινάτο χρηματισμό πρωθυπουργού; Είναι να γελάει και το παρδαλό κατσίκι.

[Επεξεργασία] 1995-03-27 Mega

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 27-3-95

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

1) Την Τετάρτη 15 Μάρτη η 17N χτύπησε με δύο ρουκέτες τις εγκαταστάσεις του MEGA στην Παιανία, στη διάρκεια του βραδυνού δελτίου ειδήσεων στις 8.30. Τόσο τα τηλεοπτικά ρεπορτάζ που ακολούθησαν όσο και ολόκληρος ο Τύπος τις επόμενες μέρες παρουσίασαν το χτύπημα σαν «τυφλό».

Ισχυρίστηκαν ότι η 17N δεν είχε προειδοποιήσει κανέναν πριν από την εκτόξευση βάζοντας έτσι σε σοβαρό κίνδυνο τους εργαζόμενους στο MEGA. Η αλήθεια είναι τελείως διαφορετική.

Η 17N τηλεφώνησε στις 8.30 στην εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» και μιλώντας σαν 17N, ανέφερε ότι σε 15 με 20 λεπτά θα εκραγούν 2 βόμβες που είχαμε τοποθετήσει στις εγκαταστάσεις του MEGA στην Παιανία. Τους ζητήσαμε να τηλεφωνήσουν στο MEGA για να αποχωρήσουν οι εργαζόμενοι από τις εγκαταστάσεις. Ας σημειωθεί εδώ ότι η ιδιοκτησία της «Ελευθεροτυπίας» είναι συμμέτοχος της ιδιοκτησίας του MEGA.

Αυτή την πρακτική ακολουθήσαμε στο παρελθόν σε ανάλογες περιπτώσεις όπως στο εργοστάσιο των Τσιμέντων Χάλυψ, στο εργοστάσιο της Λεβενμπρόν, στο ξενοδοχείο Πεντελικό, στα γραφεία της ΕΟΚ και αλλού. Τέλος προσθέσαμε ότι η ενέργεια μας κατευθύνονταν ενάντια στους γκάγκστερ εφοπλιστές που σαν μιντιάρχες παραπλανούν καθημερινά τον κόσμο παρουσιάζοντας μια ψευδή εικόνα της πραγματικότητας.

Η εφημερίδα «Ελευθεροτυπία» δεν τηλεφώνησε στο MEGA. Ο διευθυντής της μάλιστα Σ. Φυντανίδης δεν δίστασε να επέμβει τηλεφωνικά στο ζωντανό τηλεοπτικό ρεπορτάζ του MEGA, όπου ψευδολογώντας ασύστολα ισχυρίστηκε ότι δεν υπήρξε προειδοποίηση της 17N, ότι κανείς δεν τηλεφώνησε στην «Ελευθεροτυπία».

Την επόμενη μέρα Πέμπτη 16 Μάρτη τηλεφωνήσαμε στις 2.15 περίπου το απόγευμα στο ραδιοφωνικό σταθμό Sky. Μιλήσαμε, πάντα σαν 17N, με τη δημοσιογράφο Ευαγγελία Μπαλτατζή και της εξηγήσαμε τα πάρα πάνω. Η άτυχη δημοσιογράφος αφού μας άκουσε έδειξε τέτια έκπληξη που αναγκάστηκε να μας ρωτήσει: «δηλαδή ισχυρίζεστε ότι ειδοποιήσατε τηλεφωνικά την Ελευθεροτυπία κι αυτή το έκρυψε;» Στο δελτίο ειδήσεων του Sky που ακολούθησε αμέσως μετά στις 2.30 ο δημοσιογράφος Λ. Κομίνης ανέφερε αυτό το τηλεφώνημα χωρίς όμως να κατονομάσει την Ελευθεροτυπία.

Κι ενώ λοιπόν ο ραδιοφωνικός σταθμός Sky είχε δημοσιοποιήσει το γεγονός ότι η 17N είχε προειδοποιήσει τηλεφωνικά, όλα τα MME έκαναν σαν να μην το άκουσαν, απέκρυσαν και το δεύτερο τηλεφώνημα. Πέρα λοιπόν από το δελτίο ειδήσεων του Sky στις 2.30 της Πέμπτης, κανένα απολύτως MME είτε ηλεκτρονικό είτε έντυπο δεν ανέφερε τα τηλεφωνήματα μας κι ενώ αυτά είχαν «βγει στον αέρα» πράγμα που αποδεικνύει ότι όλα τα MME ήταν προσυνεννοημένα μεταξύ τους. Ότι είχε πέσει γραμμή να αποκρύψουν την προειδοποίηση.

Η εικόνα της πλεκτάνης είναι πια ολοκάθαρη. Η ιδιοκτησία και η διεύθυνση της «Ελευθεροτυπίας» και του MEGA απέκρυσαν την τηλεφωνική προειδοποίηση της 17N με ένα προφανή στόχο: να υπάρξουν θύματα ανάμεσα στους δημοσιογράφους και τους άλλους εργαζόμενους στο MEGA. Παρ' ότι η άποψη αυτή φαίνεται εκ πρώτης όψεως εξωφρενική, για τους αρρωστημένους εγκέφαλους και εμπνευστές της των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών CIA-FBI που καθοδηγούν σήμερα την ελληνική αστυνομία αλλά και τα MME σε θέματα «τρομοκρατίας», τα «αθώα θύματα» είναι απαραίτητα αφού θα οδηγήσουν στην εξάρθρωση της 17N σύμφωνα με το πάρα κάτω μεγαλοφυές σχέδιο.

Η απόκρυψη της τηλεφωνικής προειδοποίησης απ' τη μια θα δημιουργήσει τα «αθώα θύματα» κι απ' την άλλη θα επιτρέψει στα κανάλια και στον Τύπο να ρίξουν την ευθύνη στη 17N και ν' αναπτύξουν μια συνεχή προπαγανδιστική εκστρατεία ενάντια στην «εγκληματική» 17N. Έτσι θα ανατραπεί το σημερινό κλίμα συμπάθειας του κόσμου γι' αυτήν και θα επικρατήσει κλίμα κατακραυγής εναντίον της. Θα δημιουργηθούν οι ευνοϊκές πολιτικές συνθήκες για να μπει σε εφαρμογή το δεύτερο σκέλος της σκευωρίας. Επιδρομές σε σπίτια και συλλήψεις με ανοιχτή παραβίαση του συνταγματικού και νομικού καθεστώτος. Εφαρμογή τέλος του τρίτου σκέλους της σκευωρίας, για την οποία θα μιλήσουμε πιο κάτω, με την αποκάλυψη των δήθεν στοιχείων των ανατολικοευρωπαϊκών μυστικών υπηρεσιών Στάζι, KGB, Ουγγρικές κλπ., των χαλκευμένων απ' τους ίδιους τους αμερικάνους πράκτορες της CIA-FBI που καθοδηγούν την αντιτρομοκρατική υπηρεσία ενάντια στους γνωστούς και μη υπόπτους.

Εάν λοιπόν κινδύνεψαν οι εργαζόμενοι στο MEGA, αυτό δεν οφείλεται στην μη προειδοποίηση της 17N, αλλά στο ότι απεκρύβη η τηλεφωνική προειδοποίηση της. Εάν η «Ελευθεροτυπία» ειδοποιούσε τηλεφωνικά το MEGA όπως το ζητήσαμε, είχαν όλο τον χρόνο σε 15-20 λεπτά ν' αποχωρήσουν όλοι από τον χώρο των εγκαταστάσεων όπως έγινε στο παρελθόν στις περιπτώσεις που αναφέραμε πιο πάνω. Εάν λοιπόν κινδύνεψαν αυτό οφείλεται στην ανεύθυνη και εγκληματική συμπεριφορά της ιδιοκτησίας και της διεύθυνσης της «Ελευθεροτυπίας» και του MEGA που έπαιξαν με τη ζωή των εργαζομένων στο βωμό της πολιτικής σκοπιμότητας να χτυπηθεί πολιτικά και να εξαρθρωθεί η 17N.

Η συμπεριφορά αυτή ρίχνει άπλετο φως στις πομπώδεις διακηρύξεις περί ιερότητας της ανθρώπινης ζωής με τις οποίες δεν χάνουν ευκαιρία να μας βομβαρδίζουν οι διάφοροι ουμανιστές, ιδιοκτήτες και διευθυντές των μίντια. Δείχνει σε τι εκτίμηση οι κύριοι αυτοί έχουν τους δημοσιογράφους. Δείχνει ότι τους αντιμετωπίζουν περίπου όπως οι εφοπλιστές τους τριτοκοσμικούς ναυτεργάτες στους σκυλοπνίχτες τους.

Καταγγέλλουμε στον ελληνικό λαό την εγκληματική και συνάμα μακιαβελική αυτή συμπεριφορά της ιδιοκτησίας και της διεύθυνσης της «Ελευθεροτυπίας» και του MEGA. Καταγγέλλουμε το γεγονός ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση δέχτηκαν να λειτουργήσουν όχι σαν ανεξάρτητο MME, όπως ισχυρίζονται ότι είναι, αλλά σαν τμήμα, σαν εκτελεστικό όργανο της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας των μπάτσων. Ότι δέχτηκαν να εκτελέσουν τυφλά τις διαταγές των αρχηγών της, αμερικανών πρακτόρων της CIA και του FBI.

Τέλος το γεγονός ότι ούτε εκ των υστέρων και μετά το δεύτερο τηλεφώνημα μας στο Sky την Πέμπτη, κανένα MME δεν ανέφερε, ούτε καν σαν είδηση, ότι η 17N ισχυρίζεται ότι είχε προειδοποιήσει, είναι άκρως διαφωτιστικό. Γνώριζαν καλά ότι αν το έλεγαν, ανάμεσα σ' αυτούς και σε μας, ο κόσμος εμάς θα πίστευε. Είχαν πλήρη συνείδηση της αναξιπιστίας τους και της δικής μας αξιοπιστίας. Δηλαδή έχουμε μια κοινωνία όπου οι επίσημοι θεσμοί της έχουν αυτογνωσία της αναξιπιστίας τους και γνώση της αξιοπιστίας των «εγκληματιών» που αγωνίζονται εναντίον τους. Κι όπως διδάσκουν τόσα ιστορικά παραδείγματα είναι κι αυτή μια ένδειξη κοινωνίας που όχι μόνο βρίσκεται σε βαθιά παρακμή αλλά βαδίζει αργά μα σταθερά προς την κατάρρευση.

2) Η περίπτωση όμως της επίθεσης μας ενάντια στο MEGA δεν είναι η μοναδική όπου τα MME λειτουργούν εκτελώντας τυφλά τις διαταγές των αμερικάνων πρακτόρων των CIA-FBI αρχηγών της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας.

Τους τελευταίους μήνες έχουν αναπτύξει με ιδιαίτερη ένταση μια ολόκληρη φιλολογία γύρω από στοιχεία που περιέχουν τα αρχεία των πρώην «σοσιαλιστικών» μυστικών υπηρεσιών των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης Στάζι, KGB, Ουγγρικές, Ρουμάνικες κλπ. Στοιχεία που δήθεν αναφέρονται στη 17N. Παράλληλα βλέπουμε τον αρμόδιο υπουργό Παπαθεμελή να ταξιδεύει επανειλημμένα στις χώρες αυτές με φανερό δήθεν στόχο να φέρει τα στοιχεία αυτά. Η υπόθεση θα ήταν απλά για γέλια αν δεν συνιστούσε το τρίτο σκέλος της σκευωρίας που αναφέραμε πιο πάνω.

Ας υποθέσουμε ότι κάποια ή και περισσότερες απ' αυτές τις μυστικές υπηρεσίες είχαν πράγματι στοιχεία για τη 17N. Ας υποθέσουμε ότι στην κατάσταση πλήρους διάλυσης, ανέχειας και συνεργασίας ανάμεσα στους πρώην σταλινικούς πράκτορες και τους δυτικούς που επικράτησε μετά την κατάρρευση των προηγούμενων καθεστώτων κάποιοι ανατολικοί πράκτορες θέλησαν πράγματι να δώσουν έναντι αμοιβής αυτά τα στοιχεία. Σε ποιον θα τάδιναν; Σε ποιον θα τα μοσχοπουλούσαν; Στην ψωροκώσταίνα ή στη CIA όταν μάλιστα ήξεραν το ζωνρό ενδιαφέρον της για το ζήτημα; Όταν ήξεραν ότι εδώ και 20 χρόνια έχει σπάσει τα μούτρα της στο κυνήγι της 17N στο οποίο έχει επιδοθεί με ιδιαίτερο ζήλο, κι όταν μ' αυτήν συνεργάζονταν στενά σε μια σειρά αλλά ζητήματα.

Αν λοιπόν οι φάκελοι αυτοί περιείχαν το παραμικρό στοιχείο για τη 17N η CIA θα τόπαιρνε στην κατοχή της εξαγοράζοντας το αμέσως και με δική της πρωτοβουλία, εδώ και τουλάχιστον 5 χρονιά, θα τότε εκμεταλλευτεί και θάχε προχωρήσει σε συλλήψεις μέσω του οργάνου της, του αντιτρομοκρατικού.

Ας προσθέσουμε ακόμη ότι αν υπήρχαν στοιχεία αυτά θα παραδίδονταν με πλήρη μυστικότητα, ώστε να επιτρέψουν στον παραλήπτη να μας εφνιδιάσει χωρίς να μας αφήσει χρονικά περιθώρια να καλυφτούμε. Η αποκάλυψη της παράδοσης, η σκηνοθεσία πούχει στηθεί με τ' αλλεπάλληλα ταξίδια Παπαθεμελή και την επίσημη παράδοση των στοιχείων σ' αυτόν, οι αφοπλιστικές ομολογίες Παπαθεμελή ότι «επεξεργαζόμαστε τα στοιχεία», η πλήρης απουσία από το προσκήνιο των αμερικάνων που λογικά σ' ένα τέτοιο αλισβερίσι θάπρεπε νάχαν τον πρώτο λόγο, δείχνει στον καθένα ότι δεν υπάρχουν στοιχεία κι ότι άλλος είναι ο στόχος.

Το συμπέρασμα είναι ολοκάθαρο. Αν υπάρχουν στοιχεία αυτά είναι χαλκευμένα. Και μάλιστα χαλκευμένα απ' αυτόν που μόνο θα μπορούσε να το κάνει: τη CIA και τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες. Οι αμερικάνοι πράκτορες που διευθύνουν σήμερα το αντιτρομοκρατικό γνωρίζουν ποιοι είναι οι λεγόμενοι «ύποπτοι» αν δεν τους υποδείχνουν έμμεσα αυτοί οι ίδιοι.

Παρ' ότι όμως αυτοί οι πράκτορες είναι ό,τι καλύτερο διαθέτει η μεγαλύτερη μυστική υπηρεσία του κόσμου. Διαθέτουν τον τελειότερο τεχνικό εξοπλισμό, έχουν δαπανήσει

τεράστια κονδύλια που ανέρχονται σε πολλά δισεκατομμύρια δολάρια. Έχουν όχι μόνο απόλυτη ελευθερία κινήσεων από την ελληνική κυβέρνηση αλλά είναι οι απόλυτοι άρχοντες του αντιτρομοκρατικού φτάνοντας στο σημείο να αλλάξουν τον αρχηγό τους γιατί τον θεωρούν μη συνεργάσιμο. Παρακολουθούν με κάθε μέσο μακροχρόνια αυτούς τους «υπόπτους», όπως άλλωστε τόδειξε το προπέρσινο επεισόδιο της αποκάλυψης των αμερικανών πρακτόρων με τις περούκες μέσα στο φορτηγάκι στην Κυψέλη.

Παρ' ότι λοιπόν διευθύνουν τα διάφορα αντιτρομοκρατικά τμήματα της ασφάλειας εδώ και τουλάχιστον 15 χρόνια, το μόνο που έχουν πετύχει είναι η πλήρης απομυθοποίηση της CIA και του FBI και των περίφημων πρακτόρων τους. Με την παταγώδη αποτυχία τους να εξαρθρώσουν μια οργάνωση απλών λαϊκών αγωνιστών όπως η 17N, μιας μικρής χώρας και τα αλληπάληλα φιάσκο στα οποία έσπασαν τα μούτρα τους κατηγορώντας ψευδώς δεκάδες πολίτες σαν μέλη ή αρχηγούς της 17N χωρίς κανένα στοιχείο. Ας θαυμάσουμε τις φοβερές ικανότητες αυτών των κυρίων που απαιτούν να τους αναγνωρίσουμε σαν πλανητάρχες.

Οι κύριοι αυτοί λοιπόν αφού είδαν κι απόειδαν ότι δεν καταφέρνουν τίποτε ενάντια στη 17N μηχανεύτηκαν την εξής ιστορία. Δεν χρειάζεται να χολοσκάμε για στοιχεία αφού είμαστε ανίκανοι να τα εντοπίσουμε. Μπορούμε απλά να τα κατασκευάσουμε μόνοι μας, να τα πλασάρουμε σ' αυτά τ' αρχεία σε συνεργασία με ανατολικούς πράχτορες ή τους δικούς μας όπως στην περίπτωση της Στάζι, αφού τα αρχεία της τα διαχειρίζεται σήμερα η πρώην Δυτικογερμανική μυστική υπηρεσία. Να ψυθιρίσουμε μετά σ' αυτούς να φωνάζουν τον Παπαθεμελή και στον Παπαθεμελή να πάει προς τα εκεί κι είμαστε ωραίοι.

Το καίριο σημείο της σκευωρίας είναι το εξής: Να μπορέσει η αστυνομία να λειτουργήσει όπως στις δικτατορίες. Να δικαιολογηθούν με τα «στοιχεία» οι επιδρομές σε σπίτια, οι συλλήψεις, των «υπόπτων» και η ανάκριση τους που θα γίνουν με ανοιχτή παραβίαση του νομικού καθεστώτος και να εξουδετερωθούν οι όποιες πολιτικές αντιδράσεις σ' αυτές τις φασιστικού τύπου αστυνομικές αυθαιρεσίες. Σύμφωνα με τους εγκέφαλους της σκευωρίας η αναφορά στις μυστικές υπηρεσίες των πρώην «σοσιαλιστικών» χωρών προσδίδει κύρος και βαρύτητα στα «στοιχεία» ενώ παράλληλα λειτουργεί προς τη μερική εξουδετέρωση της πολιτικής αντίδρασης δύο πολιτικών χώρων: της κομμουνιστικής αριστεράς της οποίας άλλωστε η ηγεσία ευκαιρία γυρεύει και κυρίως του χώρου των αναρχικών και αντιεξουσιαστών που είναι βέβαια ευαίσθητοι στις αστυνομικές αυθαιρεσίες, τμήμα του όμως υποστήριζε ότι η 17N ήταν όργανο της KGB. Όσον αφορά τέλος την υποτιθέμενη αντίδραση των ΜΜΕ η περίπτωση της πρόσφατης επίθεσης μας στο ΜΕΓΑ έδειξε ότι ελέγχονται ασφυκτικά κι απόλυτα.

Στο ίδιο επίσης πλαίσιο εντάσσονται η δήθεν σύνδεση Κάρλος-17N, οι αποκαλύψεις των Ελβετών κλπ. Παράλληλα και για να δέσει η σάλτσα θα γίνει επίκληση της απαραίτητης τεχνολογίας και των φοβερών τεχνικών δυνατοτήτων των αμερικανών με την παρουσίαση ορισμένων συγκεκριμένων χαλκευμένων στοιχείων, τύπου φωτογραφίας κάμερας της Ριανκούρ κλπ. (Μπορεί βέβαια σήμερα ν' αποκαλύφθηκε ότι ο περίφημος πληροφοριοδότης της ασφαλείας στη 17N που οδήγησε στη Ριανκούρ ήταν παραμύθι, ότι κατασκεύασαν ολόκληρη 17N-μαϊμού για να τσεπώσουν τα εκατοντάδες εκατομμύρια της επικήρυξης κι ότι η δική μας εκδοχή της Ριανκούρ ήταν αληθινή αλλά τέτια ψιλοπράγματα δεν πτοούν τις πρακτοράρες).

Το πάρα πάνω σχέδιο-σκευωρία που είναι κοινό μυστικό στα υψηλόβαθμα δημοσιογραφικά κλιμάκια είναι έτοιμο εδώ και μήνες. Φαίνεται ότι σκοπεύουν να το βάλουν σε εφαρμογή αμέσως μετά από χτύπημα μας σημαντικό, όπου όπως λένε, θα υπάρξει «θύμα». Αυτά τα θύματα προσπάθησαν εναγωνίως να δημιουργήσουν, στην

επίθεση μας στο MEGA με την απόκρυψη της τηλεφωνικής προειδοποίησης μας αλλά δεν τους βγήκε και αναμένουν τη συνέχεια.

Σε ό,τι μας αφορά ποτέ δεν θα μας περνούσε απ' το μυαλό η ιδέα να στερήσουμε απ' τον ελληνικό λαό, στις άχαρες μέρες που περνάει ένα θέαμα που προμηνύεται συγκλονιστικό και πολύ πιο διασκεδαστικό από τα προηγούμενα.

3) Υπάρχει κάποιος κύριος, πασίγνωστος στο χώρο του σαν Γιουσουφάκι, διευθυντής μεγάλης εφημερίδας «ποιότητας» που ανήκει σε ισχυρό οικονομικό παράγοντα, άνθρωπο των γραμμάτων και των τεχνών. Το πώς βέβαια ο κύριος αυτός αναρριχήθηκε σ' αυτή τη θέση την οποία στους κουτόφραγκους κατέχουν συνήθως συγγραφείς και γενικά άνθρωποι αναγνωρισμένοι πλατύτερα σαν πνευματικοί ταγοί είναι κι αυτό ένα από τα μυστήρια της «καθ' ημάς ανατολής».

Πριν από μερικά χρόνια αποκαλύφθηκε στην Γαλλία ότι ο τότε σοσιαλιστής πρωθυπουργός Μπερεγκοβουά είχε λάβει από ένα βιομήχανο φίλο του ένα άτοκο δάνειο ύψους περίπου 35 εκατομμυρίων δραχμών —ποσού σχετικά μικρού για τα δεδομένα της Δυτικής Ευρώπης — για να αγοράσει ένα διαμέρισμα στο Παρίσι. Το ζήτημα θεωρήθηκε σκάνδαλο αφού το άτοκο δάνειο είναι καλυμμένη δωροδοκία με συνέπεια ο πρωθυπουργός ν' αυτοκτονήσει αυτοπυροβολούμενος.

Ζητήθηκε λοιπόν τότε από το Γιουσουφάκι, σε μια ζωντανή τηλεοπτική συζήτηση να σχολιάσει το γεγονός. Κι αυτός με την ιδιαίτερη λεπτότητα που αρμόζει σε κάποιον που μιλάει για έναν αυτόχειρα που έδειξε τουλάχιστον ειλικρίνεια κι ευαισθησία αλλά και τη γνωστή του άνεση ακόμη και στο ρόλο του Κάτωνα (έρμη Ελλάδα που σούμελε να δεις το Γιουσουφάκι Κάτωνα) απεφάνθη: Καλά έκανε και αυτοκτόνησε αφού διέπραξε σκάνδαλο.

Τα χρόνια πέρασαν κι αποκαλύφθηκε η περιβόητη υπόθεση της βίλας Λιάνη και το «πόθεν έσχες» του Παπανδρέου. Αφήνοντας κατά μέρος τα γενικότερα ζητήματα που θέτει αυτό το «πόθεν έσχες» και παίρνοντας σαν αληθινά δεδομένα όσα δηλώνει για τις άτοκες δανειοδοτήσεις του Παπανδρέου απ' τους φίλους του υπουργούς και τους άλλους επιχειρηματίες αυτό από μόνο του αποτελεί σκάνδαλο, ομολογία δωροδοκίας που ισοδυναμεί με πολλαπλάσιο Μπερεγκοβουά. Περιμένετε απ' το Γιουσουφάκι να κατακεραυνώσει τον Παπανδρέου ζητώντας του να παραιτηθεί αν όχι ν' αυτοκτονήσει; Οποία αφέλεια. Το Γιουσουφάκι έχει θάρρος. Πυροβολεί τους νεκρούς πρωθυπουργούς αλλά όχι τον ζωντανό Σουλτάνο.

Πριν όμως από την υπόθεση της βίλας Λιανή είχε αποκαλυφθεί κι άλλη μια ανάλογη υπόθεση. Ο Παπανδρέου είχε «αγοράσει» από το γνωστό χρεωκοπημένο βιομήχανο των Τσιμέντων Χαλκίδας Κιοσέογλου, του οποίου η επιχείρηση χρωστάει σήμερα γύρω στα 200 δις και στο Δημόσιο εισφορές και φόρους 11 δις και βρίσκεται πρώτος στον κατάλογο των φοροφυγάδων που χρωστάνε στο Δημόσιο, το παραδοσιακό σπίτι του στη Χώρα της Πάτμου αξίας εκατοντάδων εκατομμυρίων δραχμών.

Η επίσημη «αγορά» θα γίνονταν το 89 αλλά τα Κοσκωτικά την ανέστειλαν για λίγο για λόγους ευνόητους. Η υπόθεση ήταν σκάνδαλο, ανοιχτή δωροδοκία τριςχειρότερη απ' αυτήν της βίλας Λιανή, αφού δεν είναι δυνατόν «ν' αγοράζει» πρωθυπουργός ή έστω πρόην, περιουσιακό στοιχείο από τον πρώτο φοροφυγάδα της χώρας, από επιχειρηματία πούχει χρεωκοπήσει και χρωστάει τεραστία ποσά στο Δημόσιο. Περιμένετε κεραυνούς απ' το Γιουσουφάκι; Οποία αφέλεια. Το Γιουσουφάκι είναι άτεγκτο αλλά έχει τρόπους. Δεν άνοιξε το στόμα του.

Αυτό όμως δεν έφτανε στο αφεντικό του, τον γνωστό άνθρωπο των τεχνών. Έτσι όταν πέρσι η 17N κατάγγειλε τον Παπανδρέου γι αυτό το σκάνδαλο, έβαλε τη λαϊκή δίδυμη αδελφή της εφημερίδας του Γιουσουφάκι να γράψει το εξής αμίμητο. Το σπίτι λέει, αγοράστηκε από τη γυναίκα του γιου του Παπανδρέου έναντι 14 εκατομμυρίων.

Αν το δεχτούμε αυτό σαν αληθινό, αποτελεί ομολογία της δωροδοκίας, αφού μόνο σαν συμβολικό μπορεί να θεωρηθεί ένα τέτιο ποσό για ένα σπίτι του οποίου η αξία ανέρχεται σε εκατοντάδες εκατομμύρια και βρίσκεται σ' ένα από τα ακριβότερα μέρη της Ελλάδας.

Βέβαια το γεγονός ότι η κυβέρνηση του σοσιαλιστή Παπανδρέου, σε ένα είδος παγκόσμιας νομικής ευρεσιτεχνίας επέτρεψε πέρσι στον Κιοσέογλου να θέσει σε λειτουργία την επιχείρηση των Τσιμέντων Χαλκίδας τσεπώνοντας εκατοντάδες εκατομμύρια, χρηματοδοτούμενος από την Εθνική Τράπεζα, ενώ έχει χρεωκοπήσει και δεν πληρώνει φράγκο εισφορές και φόρους στο Δημόσιο, δεν έχει καμιά σχέση με την πάρα πάνω υπόθεση της «αγοράς» του σπιτιού στην Πάτμο.

Ας συνοψίσουμε λοιπόν τα πράγματα. Το άτοκο δάνειο του πρώην Γάλλου πρωθυπουργού Μπερεγκοβουά είναι καλυμμένη δωροδοκία που δικαιολογεί την αυτοκτονία του. Τα πολλαπλάσια άτοκα δάνεια του σημερινού πρωθυπουργού Παπανδρέου για την αγορά της βίλας Λιανή και μάλιστα από ξένους επιχειρηματίες δεν είναι καλυμμένες δωροδοκίες. Η «αγορά» με συμβολικό ποσό του σπιτιού Κιοσέογλου στην Πάτμο από τον επίσημα πρώτο φοροφυγάδα της χώρας και χρεωκοπημένο επιχειρηματία δεν είναι καλυμμένη δωροδοκία του πρωθυπουργού.

Εδώ θα μπορούσε βέβαια κάποιος κακόπιστος πολίτης, παρασυρμένος από τις πάρα πάνω αντιφάσεις να κάνει τις εξής απλές σκέψεις: Όταν κατακεραυνώνεις τον Γάλλο για το έλασσον κι αποσιωπάς το μείζον του δικού μας, αυτό δεν μπορεί να γίνεται τυχαία. Όταν σαν διευθυντής μεγάλης εφημερίδας που μαζί με τη δίδυμη αδελφή της και το τηλεοπτικό κανάλι MEGA που ελέγχει μερικά το αφεντικό σου, επηρεάζοντας σημαντικό τμήμα της κοινής γνώμης αποκρύπτεις συστηματικά τον επανειλημμένο και οφθαλμοφανή χρηματισμό και δωροδοκία, σύμφωνα με τα ίδια τα λεγόμενα σου σε ανάλογες περιπτώσεις, του Έλληνα πρωθυπουργού Παπανδρέου, αυτό σημαίνει ομολογία δικού σου χρηματισμού για να τον καλύψεις. Σημαίνει εξαγορά σου. Σημαίνει συνενοχή. Πολιτικών-Εκδοτών-Διευθυντών.

Οποιοσδήποτε όμως γνωρίζει έστω και λίγο το Γιουσουφάκι, ξέρει πόσο ασύστατες είναι αυτές οι σκέψεις. Όντας τελείως ανιδιοτελής έχει απορρίψει τη ματαιότητα αυτής της χυδαίας επίγειας υλικότητας κι έχει αφοσιωθεί ολοκληρωτικά στον αιθέριο κόσμο των μεγάλων ιδεών.

Η εικόνα είναι καθαρή. Στην Ιταλία και στη Γαλλία πρώην πρωθυπουργοί και υπουργοί παραπέμπονται απ' τη δικαιοσύνη και κλείνονται στη φυλακή για σκάνδαλα που είναι καλαμπουράκια σε σχέση με τα δικά μας. Στη χώρα της φαιδράς πορτοκαλέας οι δύο τελευταίοι πρωθυπουργοί Μητσοτάκης και Παπανδρέου, για να μιλήσουμε μόνο γι αυτούς, χρηματίζονται και δωροδοκούνται ανοιχτά χωρίς καν να το κρύβουν. Τα ΜΜΕ όντας ιδιοκτησία του ολιγοπωλίου των πανίσχυρων οικονομικών ομίλων, τους καλύπτουν έναντι ανταμοιβής, εμπαίζουν τον ελληνικό λαό κι είναι συνένοχοι. Η Δικαιοσύνη αντί να τους κλείσει στη φυλακή όπως στη Γαλλία και στην Ιταλία, σφυρίζει αδιάφορα προσπαθώντας ν' αρπάξει κι αυτή μερίδιο από το γενικό πλιάτσικο. Το συμπέρασμα είναι σαφές: Όχι μόνο δεν πρέπει ν' αναστείλουμε τη δραστηριότητα μας αλλά αντίθετα τα ίδια τα πράγματα επιβάλουν να την αναπτύξουμε ακόμη περισσότερο. Να φτιάξουμε μία, δύο, τρεις πολλές 17 NOEMBPH.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Αθήνα 27-3-95 Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Υ.Γ. Παρ' ότι δεν είναι ο κατάλληλος χώρος αισθανόμαστε ζωηρή την ανάγκη να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στον αδελφό Κουρδικό λαό που δοκιμάζεται σκληρά αυτές τις μέρες από τις θηριωδίες του Τουρκικού στρατού. Να καταγγείλουμε

τη συμπαιγνία και υποκρισία της διεθνούς κοινότητας και της «νέας τάξης πραγμάτων» της.

Ενώ πριν από μερικά χρόνια είχαν καταστρέψει ολοκληρωτικά με πόλεμο το Ιράκ για να το τιμωρήσουν επειδή λέει είχε εισβάλει στο Κουβέιτ, σήμερα οι ίδιοι οι πλανητάρχες αμερικάνοι καθοδηγούν τους Τούρκους φασίστες στην εισβολή και κατοχή του Βόρειου Ιράκ και στη γενοκτονία του Κουρδικού λαού, ενώ οι μεγάλες δυτικοευρωπαϊκές χώρες τους στηρίζουν με την απλόχερη βοήθεια τόσο στρατιωτικά όσο και οικονομικά.

Στη γενική συμπαιγνία συμμετέχει βέβαια και η ελληνική κυβέρνηση βάζοντας κι αυτή το λιθαράκι της. Με την πρόσφατη απόφαση εθνικής μειοδοσίας, για την άρση του βέτο για την τελωνειακή ένωση της Τουρκίας με την Ευρώπη της κυβέρνησης των γραϊκύλων Παπανδρέου και σία κι ενώ δεν έχει αποχωρήσει ούτε ένας Τούρκος στρατιώτης απ' το κατεχόμενο τμήμα της Κύπρου.

Ας θαυμάσουμε για πολλοστή φορά το σεβασμό της πολιτισμένης και δημοκρατικής Δύσης στις περιβόητες αρχές της εθνικής ανεξαρτησίας, της εδαφικής ακεραιότητας, του δικαιώματος των εθνών στην αυτοδιάθεση και στο δικαίωμα να δημιουργήσουν κράτος. Ας θαυμάσουμε τέλος την ειλικρίνεια των πρόσφατων υστερικών κραυγών της Δύσης ενάντια στις εκκαθαρίσεις των εθνοτήτων στη Βοσνία, όταν σήμερα συμμετέχουν οι ίδιοι οι αμερικανοί με την ηλεκτρονική κατασκοπία και παρακολούθηση των κινήσεων των Κούρδων ανταρτών στην καθοδήγηση του Τούρκικου στρατού, και οι Δυτικοευρωπαίοι στηρίζουν ενεργά με όπλα και χρήματα τις νεοναζιστικού τύπου εκκαθαριστικές επιχειρήσεις γενοκτονίας του ηρωικού Κουρδικού λαού που αγωνίζεται δίκαια για το αναφαίρετο δικαίωμα του να δημιουργήσει αυτόνομο κράτος.

[Επεξεργασία] 1995-03-31 Απάντηση στην Ελευθεροτυπία για Mega

Αθήνα 31-3-95

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΚΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ

Ο διευθυντής της εφημερίδας «Ελευθεροτυπία» Σ. Φυντανίδης — μιλώντας προφανώς και για λογαριασμό της ιδιοκτησίας της — νόμισε ότι μπορεί να περάσει τις βαριές κατηγορίες που τους απευθύναμε και τις ουσιαστικές διαστάσεις τους με διάφορες φαιδρότητες.

Με δηλώσεις αντιφατικές και συγκεχυμένες που δύσκολα κρύβουν την αλήθεια. Απ' τη μια ο κύριος αυτός δήλωσε: «Εκείνο το βράδυ δεν υπήρξε τηλεφώνημα» κι απ' την άλλη: «Όλοι οι τηλεφωνητές μας είναι εκπαιδευμένοι τόσο πολύ καλά ώστε το πρώτο που κάνουν είναι να ειδοποιούν την Άμεση Δράση. Και συνήθως εμείς το μαθαίνουμε μετά».

Τον ρωτάμε: Τι νόημα έχει αυτή η δήλωση, αφού δεν τηλεφωνήσαμε; Ποιον ενδιαφέρουν τα περί τηλεφωνητών αφού τηλεφώνημα δεν έγινε όπως ισχυρίζεται; Τι σημαίνει «εκπαιδευμένος τηλεφωνητής»; «Εκπαιδευμένος» από ποιον και σε τι πράγμα; Μήπως για να πατάει το κουμπί του μαγνητοφώνου, μόλις ακούσει το όνομα μας, να μας καθυστερεί εσκεμμένα προσποιούμενος ότι δεν ακούει κι υποχρεώνοντας μας να επαναλαμβάνουμε τρεις φορές την ίδια φράση για να δώσουν τα χρονικά περιθώρια στους αμερικάνους πράκτορες του αντιτρομοκρατικού τμήματος να εντοπίσουν το σημείο από όπου τηλεφωνάμε;

Μήπως ο τηλεφωνητής, μόλις ακούει 17N δεν τηλεφωνάει στην Άμεση Δράση αλλά στους αρχηγούς τους αντιτρομοκρατικού τμήματος αμερικάνους πράκτορες των CIA-FBI;

Μήπως τέλος μπορεί να μας δώσει κάποια εξήγηση για την περίπτωση της βόμβας του ΕΛΑ στην ΑΣΟΕΕ την οποία ατυχώς επικαλείται ενώ συλλαμβάνεται κι εδώ επ' αυτοφώρω να ψεύδεται; Τα ίδια τα κανάλια τον διαψεύδουν. Έδειξαν σε ζωντανό ρεπορτάζ ότι το κτίριο δεν είχε εκκενωθεί. Το κτίριο ήταν άδειο ενώ ο μοναδικός άνθρωπος που ήταν μέσα ο φύλακας, δεν είχε ειδοποιηθεί ενώ μπορούσαν να το κάνουν με ένα απλό τηλεφώνημα. Όλα τα κανάλια τον έδειξαν να βγαίνει αλαφιασμένος απ' το κτίριο αμέσως μετά την έκρηξη της βόμβας.

Η πάρα πάνω δήλωση περί «τηλεφωνητών» του Φυντανίδη έχει κάποιο νόημα σε μια και μόνη περίπτωση. Στην περίπτωση που είχαμε τηλεφωνήσει. Και προσπαθεί να υποβάλει στον αναγνώστη την ιδέα, τελείως έμμεσα και χωρίς να το λέει καθαρά: «ε, μπορεί νάγινε και κάποιο τηλεφώνημα αλλά την ευθύνη την έχουν άλλοι, ο τηλεφωνητής και το αντιτρομοκρατικό τμήμα της Ασφάλειας».

Όπως και νάγινε ο διευθυντής της «Ελευθεροτυπίας» Φυντανίδης λειτούργησε σαν διακοσμητικό στοιχείο. Όχι σαν διευθυντής μιας ανεξάρτητης επιχείρησης πούναι υπεύθυνος για τις πράξεις των υφισταμένων του και στον οποίο πρέπει ν' αναφέρονται αλλά σαν υπάλληλος κάποιου άλλου οργανισμού. Επιτρέποντας σ' έναν απλό «υπάλληλο» του να κάνει αναφορές σε άλλο κέντρο εξουσίας για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα όσο της 17N, όπου ήξερε ότι μπορεί να κινδυνεύουν ανθρώπινες ζωές. Κι αυτό το άλλο κέντρο εξουσίας λειτούργησε στην προκειμένη περίπτωση σαν το πραγματικό αφεντικό το οποίο καλύπτει ο Φυντανίδης. Αυτή είναι η ουσία του ζητήματος που κανένα καλαμπουράκι δεν μπορεί να συσκοτίσει.

Ποιο είναι αυτό το αφεντικό που κρύβει ο διευθυντής Φυντανίδης; Ποιος είναι σήμερα το πραγματικό αφεντικό της «Ελευθεροτυπίας»; Σε ποιον ανήκει η εφοπλιστική εταιρεία του Παναμά απ' την οποία προέρχονται τα 1,3 δισεκατομμύρια εισερχόμενα στον ισολογισμό της «Ελευθεροτυπίας» του 92; Έναντι ποιων ανταλλαγμάτων η Τράπεζα Χίος Μπανκ του Βαρδινογιάννη την δανειοδότησε με 400 εκατομμύρια το 92; Ποια είναι η εταιρεία του Παναμά που σύμφωνα με καταγγελίες ραδιοφωνικού σταθμού κάλυψε με 2,2 δισεκατομμύρια τον ισολογισμό του 93.

Γιατί η «Ελευθεροτυπία» είναι η μόνη εφημερίδα όπου στα τελευταία χρόνια αποκαλύφθηκε με ντοκουμέντα ότι τρεις δημοσιογράφοι — εκ των οποίων οι δύο από τους σημαντικότερους συντάκτες της (να μην αναφέρουμε ονόματα, έτσι;)— ήταν πράκτορες της ασφάλειας και υποχρεώθηκαν ν' αποχωρήσουν; Συντάκτες που δεν έχαναν ευκαιρία να κατακεραυνώνουν τη 17N με βαρύγδουπα άρθρα και αναλύσεις, και πάντα από σκοπιά αριστερή μέχρι ακροαριστερή όπως κάθε σοβαρός πράκτορας. Πως εξηγείται αυτή η μανία των μπάτσων να την ελέγχουν;

Αντιλαμβανόμαστε τον εκνευρισμό του Φυντανίδη, τα μένεα που πνέει ενάντια στη 17N. Διάολε, δεν είναι λίγο πράγμα, το προσωπείο πούχεις φιλοτεχνήσει με τόση επιμέλεια κι υπομονή επί δεκαετίες να καταρέει με πάταγο κι αυθωρεί εξαιτίας ενός ολιγόλεπτου φάλτσου, κι απ' αυτά τα παλιόπαιδα της 17N.

Αφού εκείνο το μοιραίο βράδυ και σε κείνο το μοιραίο τέταρτο ο διευθυντής της «Ελευθεροτυπίας» έκανε την επιλογή του, μετά δεν είχε κανένα άλλο περιθώριο. Η μόνη του διέξοδος ήταν αυτή του ψεύδους. Απ' όλες τις ατιμίες που έγιναν εκείνο το βράδυ ήταν η μικρότερη κι αυτή με το μικρότερο κόστος. Κι ο καθένας αντιλαμβάνεται τα τεράστια συμφέροντα που ξαφνικά παίζονταν μ' αυτήν την υπόθεση. Αν ο Φυντανίδης ομολογούσε εκ των υστέρων την αλήθεια, αν ομολογούσε ότι πράγματι εκείνο το βράδυ είχαμε προειδοποιήσει τηλεφωνικά κι ότι το

απόκρυψαν αυτό ισοδυναμούσε με κατέβασμα των ρολών, με λουκέτο στην «Ελευθεροτυπία».

Αναγνωρίζουμε βέβαια ότι θάμασταν ανακόλουθοι κι υποκριτές αν περιμέναμε απ' τα ΜΜΕ να πούνε την αλήθεια τη στιγμή που τα κατηγορούμε ότι παραπλανούν καθημερινά το λαό κι ότι παρουσιάζουν μια ψευδή εικόνα της πραγματικότητας. Δεν περιμέναμε όμως ότι θα επιβεβαιωθούμε τόσο γρήγορα και τόσο πανηγυρικά μ' αυτήν την κυνική κι εγκληματική συμπαγνία αμερικάνων πρακτόρων της CIA-FBI, της πραγματικής ιδιοκτησίας της «Ελευθεροτυπίας» και της διεύθυνσης της. Αυτήν την πλεκτάνη ενάντια όχι μόνο στη 17N αλλά και στους εργαζόμενους στο MEGA και ευρύτερα στον ελληνικό λαό είχαμε υποχρέωση να καταγγείλουμε.

Γι' αυτό συντάξαμε και στείλαμε την ανακοίνωση-καταγγελία κι όχι για τους λόγους που επικαλείται υποκριτικά η «Ελευθεροτυπία». Αν μας ενοχλούσαν τόσο αυτά που έλεγαν εναντίον μας τα ΜΜΕ θα στέλναμε ανακοίνωση αμέσως, τις επόμενες δύο-τρεις μέρες και δεν θα καθυστερούσαμε. Η καθυστέρηση μας αποδεικνύει το αντίθετο απ' αυτό που λένε. Ότι δεν μας πολυαπασχολούσαν τα όσα λέγανε. Πέρα απ' το γεγονός ότι γενικά τα ΜΜΕ είναι σήμερα τελείως αναξιόπιστα, στη συγκεκριμένη περίπτωση όχι μόνο ο κόσμος που μας ενδιαφέρει αλλά κι η συντριπτική πλειοψηφία του δεν τους πίστευε.

Όσα μας καταμαρτυρούσαν ήταν τόσο μονόπλευρα κι εξωφρενικά που λειτούργησαν εναντίον τους, βάζοντας σε σκέψεις ακόμη και τους δικούς τους. Τους διέψευδαν όχι μόνο η σχεδόν εικοσάχρονη δραστηριότητα μας αλλά και το γεγονός ότι ο καθένας καταλάβαινε πολύ καλά ότι αν πράγματι θέλαμε να υπάρξει έστω και ένα μόνο θύμα απ' όσους βρίσκονταν εκείνο το βράδυ μέσα στις εγκαταστάσεις του MEGA αυτό θάταν πολύ εύκολο κι απλό για μας και θα τόχαμε κάνει. Όπως θάταν πολύ εύκολο να χτυπήσουμε έναν απ' τους ιδιοκτήτες του, το γνωστό άνθρωπο των τεχνών, που κυκλοφορεί σχεδόν καθημερινά στο κέντρο της Αθήνας ντυμένος με τη στολή, σήμα κατατεθέν του χώρου, γραβάτα με μπλου τζην, χωρίς καμιά ουσιαστική προστασία.

Μήπως τέλος ο κύριος διευθυντής μπορεί να μας εξηγήσει γιατί αποδέχεται να γίνεται ανοιχτά καταγέλαστος μπροστά σε όλους τους αναγνώστες της εφημερίδας του όταν κατηγορεί με σφοδρότητα κι απειλεί το «Έθνος» —επανέρχεται μάλιστα στις κατηγορίες του την επομένη— γιατί δημοσίευσε την ανακοίνωση μας, ενώ αυτός χρονιά τώρα έκανε ακριβώς το ίδιο με τις προκηρύξεις μας. Και κάνει ακριβώς το ίδιο, ακόμη και σήμερα σε σχέση με το Γιουσούφκι. Ενώ λογοκρίνει ολόκληρες παραγράφους της ανακοίνωσης δημοσιεύει αυτούσια το απόσπασμα που αναφέρεται σ' αυτόν, κατονομάζοντας τον μάλιστα.

Σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα φάση, όπου προωθείται ο νέος στόχος των αμερικάνων πρακτόρων αρχηγών του αντιτρομοκρατικού τμήματος της Ασφάλειας. Να φιμωθεί η 17N, ν' αποκλειστεί η φωνή της από τα ΜΜΕ. Κι όταν λόγω των περιστάσεων υποχρεώνονται να τη βγάλουν, να μην είναι η γνήσια αλλά η παραποιημένη απ' αυτούς φωνή. Προς αυτό το στόχο έχουν «πειστεί» να εργαστούν και ορισμένοι οι οποίοι παλιότερα είχαν άλλη άποψη.

Κι όπως κάθε καινούργιο, κάθε νέα δραστηριότητα, έτσι κι αυτή είναι στα πρώτα της βήματα, διστακτική, αντιφατική, με πισωγυρίσματα.

Σύμφωνα μ' αυτό το δόγμα τα ΜΜΕ θα πρέπει να αντιμετωπίζουν τη 17N με τρόπο ομοιόμορφο, μονολιθικό. Τα σχόλια όλων των εφημερίδων, όπως το δείχνουν τα σημερινά πρώτα παραδείγματα, θα πρέπει νάναι πανομοιότυπα, γραμμένα ακόμη και με τις ίδιες λέξεις. Νάναι αυτά πούχουν υποδείξει οι πρακτοράδες των CIA-FBI σπεσιαλίστες στον «ψυχρό πόλεμο ενάντια στα επαναστατικά κινήματα». Και για νάχουν οι εντολές τους κάποιο επιστημονικό κύρος, να μην φαίνονται ότι

προέρχονται από αμερικανούς πράκτορες κατασκεύασαν και το «επιστημονικό» όργανο που παίζει το ρόλο του «φύλλου συκής» που τους καλύπτει και προσυπογράφει τις υποδείξεις τους.

Ο καθένας αντιλαμβάνεται πολύ καλά τι συνέβη. Όπως είπαμε πιο πάνω θάμασταν ανακόλουθοι αν περιμέναμε απ' τα ΜΜΕ να πούνε την αλήθεια. Όλα όμως έχουν ένα όριο. Ορισμένοι κύριοι που παίζουν τους διευθυντές και τους μεγαλοδημοσιογράφους —κι εδώ αναφερόμαστε μόνο στον Φυντανίδη— πρέπει να κατανοήσουν' καλά ότι η 17N δεν είναι ούτε Γιουσούφακι ούτε κανένας μασκαράς σαν τους κύριους του συναφίου τους. Πριν την πιάσουν στο στόμα τους θα πρέπει να ζυγίζουν προσεχτικά το τι θα πουν.

Ο καθένας είναι υπεύθυνος γι' αυτά που λέει, για το πώς το λέει, γι' αυτά που πράττει, για το πώς το πράττει και συνεπώς το μόνο που μπορεί να αιτιάζεται είναι τον ίδιο του τον εαυτό. Ιδιαίτερα ορισμένοι κύριοι που επιμένουν να μας καθυβρίζουν προκλητικά και συστηματικά ακούγοντας τους συμβούλους τους μπάτσους και νομίζοντας ότι τα γελοία μέτρα προστασίας τους τους προφυλάσσουν από τη 17N. Οι κύριοι αυτοί δεν θα πρέπει να κάνουν το μοιραίο λάθος να νομίσουν ότι δεν τους χτυπάμε γιατί δεν μπορούμε και να το εκλάβουν σαν δείγμα αδυναμίας μας. Νομίζουμε ότι γίναμε κατανοητοί.

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH Αθήνα 31-3-95

[Επεξεργασία] 1998-04-07 Περαιτικός

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 7-4-98

Ενα από τα σημαντικότερα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα τις τελευταίες δεκαετίες είναι αυτό της αποβιομηχάνισης. Οι κυβερνήσεις τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και της ΝΔ αποδεχόμενες τυφλά τις επιταγές των Βρυξελλών, οδήγησαν βαθμιαία στην αποδιάρθρωση και συρρίκνωση της παραγωγικής υποδομής της χώρας. Η συμμετοχή της βιομηχανίας στο ΑΕΠ από 25% στη δεκαετία του 70 έπεσε στο 12% το 96. Η χώρα μας είναι η μόνη χώρα της Δύσης της οποίας η βιομηχανική παραγωγή μειώθηκε στην τελευταία δεκαετία 86-96. Μία από τις εφαρμοσθείσες μεθοδεύσεις σ' αυτήν την πορεία είναι και οι ιδιωτικοποιήσεις-σκανδαλα όπως αυτή των Ναυπηγείων Ελευσίνας του 92.

Η σημερινή ενέργεια μας είχε προγραμματιστεί να πραγματοποιηθεί τον Ιούνιο του 95 όταν τα Ναυπηγεία Ελευσίνας λειτουργούσαν σαν ιδιοκτησία του εφοπλιστικού ομίλου Περαιτικού. Η αιφνίδια απόφαση του Περαιτικού να κλείσει τα Ναυπηγεία την παραμονή του Δεκαπενταύγουστου του 95 και «να αναστείλει την επιχειρηματική του δραστηριότητα στην Ελλάδα» κατέστησε αδύνατη την πραγματοποίησή της. Η απόπειρα επανελήφθη την άνοιξη του 95 χωρίς επιτυχία.

Το πάρα κάτω κείμενο αποτελείται από τρία μέρη. Τα δύο πρώτα που συντάχθηκαν τον Ιούνιο του 95 και τον Μάη του 96 τα παρουσιάζουμε αυτούσια. Το τρίτο συντάχθηκε σήμερα.

Είναι γνωστό ότι σ' οποιαδήποτε αγοραπωλησία οικονομικού αγαθού ο αγοραστής είναι αυτός που καταβάλλει το αντίτιμο κι ο πωλητής εκείνος που το εισπράττει. Στη χώρα όμως της φαιδράς πορτοκαλέας η πεζότητα δεν έχει πέραση και ισχύει ακριβώς το αντίθετο. Μπορεί ο εφοπλιστικός όμιλος Περαιτικού ν' αγόρασε τα ναυπηγεία Ελευσίνας το 1992 από το κράτος, αυτό όμως πληρώνει. Ο Περαιτικός όχι μόνο δεν πλήρωσε φράγκο αλλά επί πλέον εισέπραξε, εισπράττει και θα εισπράττει από το

κράτος ένα τεράστιο ποσό που ξεπερνάει το αντίτιμο της «αγοράς». Ίσως αυτά να ηχούν σουρεαλιστικά αλλά ακόμη και μια σύντομη ματιά στα πραγματικά περιστατικά αυτής της ιδιωτικοποίησης οδηγούν στο αδιαμφισβήτητο συμπέρασμα ότι βρισκόμαστε μπροστά σε ένα από τα μεγαλύτερα πολιτικο-οικονομικά σκάνδαλα των τελευταίων χρόνων, σε μια από τις μεγαλύτερες απάτες σε βάρος της χώρας.

Σύμφωνα με το συμβόλαιο αγοράς που υπογράφηκε από τον Περαιτικό επί κυβέρνησης Ν.Δ. το 1992, το τελικό αντίτιμο της αγοράς των ναυπηγείων καθορίστηκε σε 10,6 δισεκατομμύρια δραχμές κι ενώ σύμφωνα με επανειλημμένες καταγγελίες των εργαζομένων η πραγματική τους αξία ανερχόταν σε 25 δισεκατομμύρια.

Η πληρωμή αυτού του ποσού θα γίνονταν σε 4 φάσεις. Ο Περαιτικός καταβάλλει αμέσως, τον Ιούλη του 92 επιταγές ύψους 2 δισεκατομμυρίων. Σε μια δεύτερη τριετή περίοδο χάριτος Ιούλη 92-Ιούλη 95 δεν πληρώνει τίποτε. Σε μια τρίτη δεκαετή περίοδο πληρώνει κάθε χρόνο δύο εξαμηνιαίες δόσεις ίσες με το 1/30 του αντίτιμου, μέχρι το 2005. Και τέλος το καλοκαίρι του 2005 θα καταβάλει το υπόλοιπο.

Όπως όμως αντιλαμβάνεται ο καθένας, τόσο οι εξαμηνιαίες δόσεις της τρίτης περιόδου, όσο και το υπόλοιπο του 2005 δεν θα προερχόταν από κεφάλαια του Περαιτικού αλλά από τα κέρδη των ίδιων των ναυπηγείων Ελευσίνας, αφού αυτά θα βρίσκονται ήδη σε λειτουργία για μια χρονική περίοδο που θάχει διαρκέσει από 3 μέχρι 13 χρόνια. Κατά συνέπεια τα μόνα κεφάλαια που υποτίθεται ότι κατέβαλε ο Περαιτικός είναι οι επιταγές των 2 δισεκατομμυρίων του 1992. Δεδομένου όμως ότι ταυτόχρονα, το 1992 πήρε από τις κρατικές τράπεζες χαμηλότοκα δάνεια ύψους 8,8 δισεκατομμυρίων, ο καθένας και πάλι αντιλαμβάνεται ότι ο Περαιτικός όχι μόνο δεν έβαλε φράγκο δικό του για να αγοράσει τα ναυπηγεία Ελευσίνας αλλά επί πλέον μαζί μ' αυτά εισέπραξε καθαρά 6,8 δισεκατομμύρια θαλασσοδάνεια.

Ο κύριος Περαιτικός όμως δεν μπορούσε ν' αρκεστεί σ' αυτά. Σαν γνήσιο τέκνο του εφοπλιστικού committee του Λονδίνου του οποίου οι πράξεις έχουν σαν βαθύτερο αίτιο την παροιμιώδη και γεμάτη αυταπάρνηση φιλοπατρία προσέφυγε στα δικαστήρια εκμεταλλευόμενος τα «κενά» του συμβολαίου πώλησης. Και απαιτεί από τις κρατικές πωλήτριες τράπεζες Εμπορική, ΕΤΒΑ, Ιονική αποζημίωση ύψους 7,5 δισεκατομμυρίων ενώ αρνείται τη συμβιβαστική τους πρόταση για «έκπτωση» 3 δις. Αν λοιπόν τα δικαστήρια δεχτούν τις απαιτήσεις του Περαιτικού το τελικό τίμημα θα ανέρχεται στο ποσό όχι των 10,9 δις αλλά των 3,4 δις ενώ το υπόλοιπο που θα πρέπει να πληρώσει στην επόμενη δεκαετία θα ανέρχεται στο... αστρονομικό ποσό των 1,4 δις.

Ας θαυμάσουμε στο σημείο αυτό την αρμονική συνεργασία πολιτικών, εφοπλιστών, τεχνοκρατών, δικαστικών στο γενικό πλιάτσικο της δημόσιας περιουσίας. Ιδιαίτερα πρέπει να μνημονεύσουμε ορισμένους αφανείς ήρωες των οποίων η συνεισφορά παραγνωρίζεται από το πλατύ κοινό. Είναι οι σπεσιαλίστες εμπειρογνώμονες, ειδικοί επιστήμονες με τα βαρύγδουπα διδακτορικά, καθηγητές Πανεπιστημίου ή όχι που προσλαμβάνονται έναντι παχυλότατων αμοιβών από τις Δημόσιες Επιχειρήσεις ή Τράπεζες για να προστατεύσουν υποτίθεται τα συμφέροντα του Δημοσίου. Οι κύριοι αυτοί όντας σε στενή συνεργασία με τους πολιτικούς τους προϊστάμενους, καθορίζουν τη γραμμή -πλεύσης των Δημοσίων Επιχειρήσεων δίνοντας συμβουλές, συντάσσοντας αναλύσεις, αποτιμήσεις, ισολογισμούς, συμβόλαια. Σ' αυτά μεριμνούν με ιδιαίτερη φροντίδα να υπάρχουν πάντα «κενά» και «παραλείψεις», λάθη που δεν θάκανε ούτε ένας πρωτοετής φοιτητής. Παραλείψεις και κενά που μπορούν να τους αποφέρουν κατ' αποκοπή ακόμη και μια βίλλα και που συνοδεύονται συχνά από τη φανερή ή κρυφή πρόσληψη τους στην υπηρεσία του ιδιώτη αγοραστή, με τον οποίο υποτίθεται ότι είναι αντίδικοι.

Όσον αφορά τη σημερινή τους κατάσταση τα ναυπηγεία Ελευσίνας παρουσιάζουν την εξής εικόνα. Σε πιστή εφαρμογή της ρητής δέσμευσης του Περαιτικού και των γραικύλων της ΝΔ ότι εγγυώνται όλες τις θέσεις εργασίας σήμερα έχουν απολυθεί 530 από τους 2200 εργαζόμενους. Δεν έχει πραγματοποιήσει καμιά επένδυση εκσυγχρονισμού ενώ οι περισσότερες εργασίες γίνονται με υπεργολαβίες. Δεν έχει καταβάλει δραχμή στο Επικουρικό Ταμείο Μετάλλου παρακρατώντας τις εισφορές των εργατοτεχνιτών με αποτέλεσμα να χρωστάει στο ΕΤΕΜ 850 εκατομμύρια.

Μετά από τρία χρόνια λειτουργίας τα συνολικά χρέη ανέρχονται σε 11 δισεκατομμύρια παρ' ότι ο κύκλος εργασιών αυξήθηκε κατά 60% περίπου κι ενώ ο Περαιτικός πήρε το ναυπηγείο χωρίς χρέη (αφού το Δημόσιο είχε διαγράψει τα χρέη ύψους 43 δισεκατομμυρίων) και καρπώθηκε τα κέρδη της επιχείρησης πριν την ιδιωτικοποίηση. Σήμερα τέλος ο Περαιτικός ετοιμάζεται να εισπράξει επιχορήγηση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ ύψους 5,7 δισεκατομμυρίων που ενέκρινε η Ευρωπαϊκή Ένωση αποδεικνύοντας στους δύσπιστους ότι η φαιδρά πορτοκαλέα φύεται και στις Βρυξέλλες.

Μετά από όλα αυτά δεν είναι τυχαίο ότι ο μόνος που έκανε προσφορά για την αγορά των ναυπηγείων Σκαρामαγκά υπήρξε ο Περαιτικός. Δεν είναι τυχαίο ότι ο κύριος αυτός «προσφέρει» σήμερα για τα ναυπηγεία που θεωρούνται τα μεγαλύτερα της Μεσογείου και των οποίων η αξία έχει αποτιμηθεί από την εταιρεία Hombros σε 75 δισεκατομμύρια, μόνο 5,5 δις δηλαδή το μισό από το αντίτιμο που υποτίθεται ότι κατέβαλε το 1992 για την Ελευσίνα. Δεν είναι τέλος τυχαίο ότι, όταν ο πρότερος βίος του κυρίου αυτού στην Ελευσίνα έχει αποδείξει και στον τελευταίο αδαή στα οικονομικά ότι δεν πλήρωσε φράγκο, οι γραικύλοι απατεώνες υπουργοί και άλλα ανώτατα στελέχη της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, προσπαθούν σήμερα να επαναλάβουν την ιδιωτικοποίηση-απάτη του 1992 της Ελευσίνας, στο Σκαρामαγκά, διαπραγματευόμενοι μαζί του και παρουσιάζοντας τον σαν φερέγγυο αγοραστή που θα καταβάλει κεφάλαια.

Μετά λοιπόν το σκάνδαλο ξεπουλήματος της ΑΓΕΤ, το οποίο κουκούλωσε ο διεφθαρμένος πολιτικός κόσμος και η εξωνημένη Δικαιοσύνη, και η δεύτερη μεγάλη «ιδιωτικοποίηση» της κυβέρνησης της Ν.Δ. αποδεικνύεται σκάνδαλο, απάτη αφού πίσω της κρύβεται η λεηλασία της δημόσιας περιουσίας. Σκάνδαλο που προσπαθεί να επαναλάβει σήμερα η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με την επιχειρούμενη «ιδιωτικοποίηση» και των ναυπηγείων Σκαρामαγκά.

Ιούνης 95

Μάης 96

Έτσι είχαν τα πράγματα πέρσυ τέτια εποχή όταν τα γεγονότα που επακολούθησαν μας επιβεβαίωσαν απόλυτα.

Η πάρα πάνω απάνθρωπη συμπεριφορά του κράτους απέναντι στον Περαιτικό είχε σαν συνέπεια να αποθρασυνθεί τελείως. Έτσι αντί να πληρώσει την πρώτη δόση για την Ελευσίνα όπως όφειλε ζήτησε την επανάληψη της απάτης της ιδιωτικοποίησης της Ελευσίνας και στο Σκαρामαγκά. Απαίτησε όχι μόνο να του παραδοθούν και τα ναυπηγεία Σκαρामαγκά αλλά και να του δοθεί κρατική επιχορήγηση για δήθεν επενδύσεις τεχνολογικού εξοπλισμού ύψους 11 δισεκατομμυρίων, αφού τα 5,7 δισεκατομμύρια πούχαν εγκριθεί δεν τούφταναν. Με αυτά τα 11 δισεκατομμύρια θα πλήρωνε την πρώτη δόση δηλαδή το 1/30 του αντίτιμου της Ελευσίνας αφού η τριετής περίοδος χάριτος είχε παρέλθει αλλά και μέρος του αντίτιμου του Σκαρामαγκά.

Με την «ιδιωτικοποίηση» επιτυγχάνονταν όχι μόνο η δωρεάν παράδοση των ναυπηγείων στον εφοπλιστικό όμιλο αλλά και η συνεχής κρατική χρηματοδότηση και επιχορήγηση με πρόσχημα τον τεχνολογικό εκσυγχρονισμό. Η κομπίνια γίνεται πια τελείως εξώφθαλμη. Ακόμη κι αυτοί οι γραικύλοι υπουργοί του ΠΑΣΟΚ πούχαν δείξει όλη την καλή τους θέληση κι ήταν πρόθυμοι να υπογράψουν αν ο Περαιτικός, για τα μάτια, κατέβαλε έστω ένα μικροποσό, διστάζουν. Με αποτέλεσμα ο Περαιτικός, σε μια ύστατη προσπάθεια εκβιασμού της κυβέρνησης να κλείσει αιφνιδιαστικά τα ναυπηγεία Ελευσίνας την παραμονή του Δεκαπενταύγουστου του 1995 και να «αναστείλει τις επιχειρηματικές του δραστηριότητες στην Ελλάδα» αφήνοντας τελείως απροειδοποίητα τους εργαζόμενους στην ανεργία και στο κοινωνικό σύνολο χρέη 18 δισεκατομμυρίων θέτοντας έτσι την τελική ταφόπλακα στην «ιδιωτικοποίηση» του 1992 κι ομολογώντας την απάτη του.

Οι ιδιωτικοποιήσεις αυτού του τύπου ήταν φυσικό ν' ανοίξουν την όρεξη σε νέους επίδοξους αγοραστές, χρεοκοπημένους επιχειρηματίες χωρίς κεφάλαια. Τέτια είναι η μεταγενέστερη κωμικοτραγική περίπτωση Καλογερίδη. Ενώ ο ίδιος σαν «μικροπεριπτε-ράς» ιδιοκτήτης του μικρού ναυπηγείου ΝΑΥΣΙ είχε χρεοκοπήσει, κάνει προσφορά για την αγορά των ναυπηγείων Σκαραμαγκά! Τίποτα δεν δείχνει καθαρότερα τη γελοιοποίηση και πλήρη εξαχρείωση του κράτους της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ παρά η διαπραγμάτευση του Δημοσίου με τον Καλογερίδη για τη δήθεν αγορά του.

Τέλος ας προσθέσουμε ότι σήμερα ο κύριος Περαιτικός με αγωγή που κατέθεσε στο Πρωτοδικείο το Μάρτη του 1996, ζητάει αποζημίωση 17 δισεκατομμύρια δραχμές από τις κρατικές τράπεζες από τις οποίες είχε «αγοράσει» τα ναυπηγεία Ελευσίνας.

(Αλήθεια γιατί τόσο σιωπή σχετικά με την έκβαση της;) Ας θαυμάσουμε κι εδώ τους γραικύλους κι εξωνημένους εκσυγχρονιστές υπουργούς του ΠΑΣΟΚ που αντί να σύρουν στα Δικαστήρια και να πάρουν σειρά από μέτρα ενάντια στον απατεώνα εφοπλιστή Περαιτικό που αφού τσέπωνε επί τριετία τα κρατικά δάνεια, τα εγκατέλειψε αφήνοντας χρέη 18 δισεκατομμύρια στο Δημόσιο, αφήνουν να σέρνεται αυτό στα δικαστήρια. Ούτως ώστε αν δεν κερδίσει ο Περαιτικός να κατορθώσει να εισπράξει με δήθεν «συμβιβασμό» από το κράτος ένα μικρότερο ποσό, μεγαλύτερο όμως απ' τα 2 δισεκατομμύρια που είχε «πληρώσει» το 92.

Ο εξωνημένος πολιτικός κόσμος τόσο της Ν.Δ. όσο και του ΠΑΣΟΚ προωθεί με συνέπεια τα σχέδια και τις επιλογές της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τη βαθμιαία αποδυνάμωση και διάλυση κλάδων της ισχύος ελληνικής βιομηχανίας που ήταν κάπως ενοχλητικοί για τα δυτικοευρωπαϊκά συμφέροντα. Μετά το χτύπημα της ελληνικής τσιμεντοβιομηχανίας που επιζητούσε επί χρόνια το δυτικοευρωπαϊκό καρτέλ τσιμέντου, με την ιδιωτικοποίηση σκάνδαλο της ΑΓΕΤ και την παράδοση της στον προβληματικό όμιλο Φερούτσι, τις περιπέτειες των Τσιμέντων Χαλκίδας (τα οποία τελικά κατεβρόχθισε) είχαμε το χτύπημα του ναυπηγικού κλάδου. Με την ιδιωτικοποίηση-απάτη των ναυπηγείων Ελευσίνας του 1992 και την συνακόλουθη αποδυνάμωση τους, τη συσσώρευση νέων χρεών, τις σημερινές απολύσεις και τις παλινωδίες με τα ναυπηγεία Σκαραμαγκά.

Η σημερινή κυβέρνηση εσκεμμένα δεν κάνει τίποτε, παρακολουθεί ατάραχη τα ναυπηγεία να βουλιάζουν στα χρέη για να μπορέσει να προχωρήσει σε μαζικές απολύσεις και να τα κλείσει με πρόσχημα τη μη βιωσιμότητα.

Εδώ βέβαια μεγάλο μερίδιο ευθύνης φέρουν οι κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ της δεκαετίας του 80. Την εποχή αυτή που τα ναυπηγεία βρίσκονταν υπό κρατική διαχείριση και μπροστά στην παγκόσμια κρίση της ναυπηγικής βιομηχανίας τόσο η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ όσο και τα διάφορα ανώτατα στελέχη του Δημοσίου όφειλαν να εκπονήσουν, σε στενή συνεργασία με τους εργαζόμενους και μετά από διεξοδικές και

ειλικρινείς συζητήσεις μαζί τους ένα σχέδιο εκσυγχρονισμού με μεγάλες κρατικές επενδύσεις μοντέρνου τεχνολογικού εξοπλισμού, αφού τα ναυπηγεία είναι απαραίτητα για μια χώρα σαν την Ελλάδα. Αλλά και τότε όπως και σήμερα, οι διάφοροι καρεκλοκένταυροι Πασόκοι για το μόνο που ενδιαφέρονταν ήταν ο εύκολος και γρήγορος ατομικός πλουτισμός τους με νόμιμα ή άνομα μέσα.

Αποφασίσαμε λοιπόν να εκτελέσουμε τον εφοπλιστή Κώστα Περατικό, από τους κυριότερους υπεύθυνους για την απάτη της «ιδιωτικοποίησης» των ναυπηγείων Ελευσίνας. Ο κύριος αυτός αφού πήρε τα ναυπηγεία χωρίς να πληρώσει φράγκο από την τσέπη του, αφού τα λειτούργησε επί τρία χρόνια, αφού εισέπραξε τα δεκάδες δισεκατομμύρια κρατικά δάνεια, τα εγκατέλειψε πέρσυ αφήνοντας χρέη 18 δισεκατομμύρια ενώ σήμερα απαιτεί άλλα 17 δισεκατομμύρια από το Δημόσιο. Ο κάθε εφοπλιστής κύριος Περά-τικός που επιτίθεται για τη φιλοπατρία του θα πρέπει να αντιληφθεί ότι η Ελλάδα δεν είναι μπανανιά. Μπορεί οι θεσμοί της, πολιτικός κόσμος, Δικαιοσύνη, Μέσα μαζικής ενημέρωσης νάναι θεσμοί κράτους μπανανιάς, ο ελληνικός λαός όμως δεν πρόκειται να επιτρέψει στους εφοπλιστές να τον εξαπατούν και να τον κλέβουν κατ' εξακολούθηση κι ατιμώρητα με δεκάδες δισεκατομμύρια δραχμές, ενώ απ' την άλλη πλευρά μερικοί βιοπαλαιστές κλείνονται στη φυλακή για μικροχρέη στο Δημόσιο μερικών εκατοντάδων χιλιάδων δραχμών.

Αθήνα 20-5-96 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ. Αθήνα Μάρτης 1997

Η περσινή επιλογή του κ. Σημίτη και της ομάδας του υπήρξε έργο των Αμερικανών, της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ντόπιου μεγάλου κεφαλαίου. Μετά την αναγκαστική αποχώρηση του Α. Παπανδρέου ήταν γι' αυτούς, το καλύτερο «προϊόν» στην αγορά, πράγμα που επιβεβαιώθηκε πανηγυρικά με τον τρόπο που ο νέος πρωθυπουργός χειρίστηκε την κρίση στα Ίμια.

Η κρίση στα Ίμια υπήρξε θρίαμβος της Τουρκίας και ατιμωτική πολιτικο-στρατιωτική ήττα της Ελλάδας. Στρατιωτική ήττα γιατί κατελήφθη ελληνικό έδαφος τη στιγμή που είχαν κινητοποιηθεί οι Ένοπλες Δυνάμεις για να το προφυλάξουν. Κατάληψη που δεν έγινε σε κάποια απομακρυσμένη βραχονησίδα από τις εκατοντάδες του Αιγαίου, όπως ειπώθηκε, αλλά σε μια από τις δύο που αμφισβητούσαν ρητά οι Τούρκοι εκείνη τη στιγμή. Ατιμωτική για μας, θρίαμβος για την Τουρκία γιατί η κατάληψη έγινε χωρίς να πέσει ούτε μια ντουφέκια και χωρίς να κάνουμε την παραμικρή προσπάθεια ανακατάληψης.

Πολιτική ήττα, γιατί η Τουρκία πέτυχε απόλυτα τον πολιτικό της στόχο, που δεν ήταν η κατάληψη και κατοχή ελληνικού εδάφους. Αλλά η αμφισβήτηση της κυριαρχίας της Ελλάδας στις ελληνικές βραχονησίδες, στέλνοντας το μήνυμα στη διεθνή κοινότητα με την κατάληψη στα Ίμια, ότι η Ελλάδα είναι ανίκανη να την υπερασπίσει, να ασκήσει την κυριαρχία της σ' αυτές ακόμη κι όταν έχει κινητοποιήσει ολόκληρο το στόλο της προς τούτο.

Εξαναγκάζοντας το Σημίτη να αποδεχτεί συμφωνία, υπό τις πιέσεις των Αμερικανών για ν' αποτραπεί δήθεν ο πόλεμος, με την οποία τα Ίμια γίνονται «γκρίζα» αφού δεν μπορεί πλέον να πάει εκεί Έλληνας όπως γίνονταν στο παρελθόν, παρά μόνο αν ειδοποιηθεί και συναινέσει η Τουρκία. Και δεύτερον αποδεχόμενος έναρξη διαπραγματεύσεων με την Τουρκία εφόλης της ύλης: Αιγαίο, υφαλοκρηπίδα, Ίμια-βραχονησίδες, εναέριος χώρος, Κυπριακό. Όλες οι μετέπειτα απεγνωσμένες προσπάθειες της κυβέρνησης Ση-μιτη που διαρκούν μέχρι σήμερα αποσκοπούν στο να κερδίσει χρόνο ώστε να παρουσιάσει στον ελληνικό λαό αυτές τις διαπραγματεύσεις-αποτελέσματα του Βατερλώ στα Ίμια σαν δήθεν προϊόν ελεύθερης

βούλησης και καλόπιστο «βήμα προς βήμα» διάλογο. Είναι άλλωστε χαρακτηριστικό ότι το περσινό παραμύθι ότι με τη συμφωνία αποφεύχθηκε ο πόλεμος, αντικατέστησε νέο παραμύθι σύμφωνα με το οποίο κερδίσαμε γιατί αποφύγαμε τις διαπραγματεύσεις.

Η επιτυχής όμως έκβαση για τους Αμερικανούς προϋπέθετε την παραμονή στην εξουσία και άρα την προηγούμενη εκλογική νίκη του ανθρώπου που «υπέγραψε» τη νύχτα των Ίμια, αφού υπογραφή συμφωνιών με την Τουρκία πριν τις εκλογές αποκλείονταν λόγω της αντιαμερικανικής κατακραυγής ενώ θα οδηγούσε σε πολιτική καταβαράθρωση. Έτσι δημιουργήθηκε μια πρωτότυπη ασυλία για τον κύριο υπεύθυνο τον πρωθυπουργό — που διαρκεί μέχρι σήμερα και θα διαρκεί μέχρι να υπογραφούν οι συμφωνίες με την Τουρκία— που ξεπερνάει τα όρια του τραγελαφικού.

Λοιδωρούνται υπουργοί και στρατιωτικοί για πράξεις ή παραλήψεις στα Ίμια για τις οποίες την κύρια ευθύνη φέρει ο πρωθυπουργός, ενώ παράλληλα εκθειάζονται οι σοφοί χειρισμοί του που οδήγησαν σ' αυτές τις πράξεις ή παραλείψεις!!! Έτσι η πανωλεθρία στα Ίμια μετατράπηκε από τα ελεγχόμενα ΜΜΕ αν όχι σε νίκη, τουλάχιστον σε αξιοπρεπή ισοπαλία μέσα από συστηματική απόκρυψη και παραποίηση των γεγονότων και την παράλληλη κατασυκοφάντηση σαν πολεμοκάπηλων, υπερπατριωτών, εθνικιστών κλπ. όσων αρνούνται να αποδεχτούν τη χοντροκομμένη κυβερνητική προπαγάνδα.

Η αλήθεια για τα Ίμια και τις συνέπειες τους απεκρύβη από τον ελληνικό λαό με την καθημερινή πλύση εγκεφάλου των ΜΜΕ. Αποκαλυπτικό παράδειγμα της είναι η περίπτωση της «πτώσης» του ελληνικού ελικοπτέρου. Μίλησαν για άγνωστη αιτία που προκάλεσε μηχανική βλάβη στο ελικόπτερο αποκρύβοντας το γεγονός ότι αν αυτό είναι αλήθεια —ότι δηλαδή δεν χτυπήθηκε από κάποιο όπλο— αυτό από μόνο του φωτογραφίζει σαν δράστες τους Αμερικάνους. Γιατί είναι οι μόνοι εκτός της Ελλάδας και της Τουρκίας που είχαν συγκεντρώσει στρατιωτικές δυνάμεις στην περιοχή, οι μόνοι που παρακολουθούσαν ηλεκτρονικά με δορυφόρους, ραντάρ, AWAKS κάθε στρατιωτική κίνηση και οι μόνοι που διαθέτουν το οπλικό σύστημα το κατάλληλο να καταρρίψει αεροπλάνο εξ αποστάσεως, προκαλώντας βλάβη στον κινητήρα και χωρίς να το πλήξουν απευθείας.

Θ' ανοίξουμε εδώ μια αναγκαία μικρή παρένθεση. Πρόσφατα ένας πρώην πράκτορας της KGB ονόματι Φεκλίσωφ, όντας ο μόνος ακόμη εν ζωή πρώην πράκτορας που γνωρίζει από πρώτο χέρι την περίπτωση των Ρόζενμπεργκ, αφού ήταν η επαφή του στις ΗΠΑ, θέλησε ν' αποκαλύψει την αλήθεια, πούναι διαφορετική κι απ' την εκδοχή των ΗΠΑ κι απ' αυτήν της πρώην ΕΣΣΔ. Σύμφωνα με τον Φεκλίσωφ, ο Ρόζενμπεργκ ήταν ήρωας που πίστευε στη σοσιαλιστική φύση της ΕΣΣΔ και ήταν πρόθυμος να θυσιάσει και τη ζωή του γι' αυτήν, έδωσε πλήθος πληροφορίες ηλεκτρονικής φύσης όχι όμως για την ατομική βόμβα, ενώ η γυναίκα του ήταν άσχετη κι αθώα. Σύμφωνα λοιπόν με τον Φεκλίσωφ ο Ρόζενμπεργκ έδωσε στην KGB τη σημαντικότερη πληροφορία του το Δεκέμβρη του 44 στη Νέα Υόρκη. Έφερε για χριστουγενιάρικο δώρο στον Κόκκινο στρατό ένα κουτί που ζύγιζε περίπου 9 κιλά. Ήταν ένα υπεραπόρρητο όπλο του αμερικανικού στρατού το οποίο μπορούσε να καταρρίψει αεροπλάνο της εποχής εξ αποστάσεως προκαλώντας μηχανική βλάβη στον κινητήρα χωρίς να το χτυπήσει απευθείας.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι 50 χρόνια μετά, το αμερικάνικο αυτό όπλο θάχει τελειοποιηθεί, θάναι πάντα απόρρητο, δεν θα δίνεται σε συμμάχους και θα χρησιμοποιείται μόνο σε ειδικές περιπτώσεις. Αποκλείεται λοιπόν να το διαθέτει ο τούρκικος στρατός.

Στο πάρα πάνω λοιπόν απόρρητο αμερικάνικο οπλικό σύστημα, το οποίο ασφαλώς θα γνώριζαν οι ειδικευμένοι και μη δημοσιογράφοι δεν αναφέρθηκε ούτε ένας τους. Μήπως γιατί ο κόσμος θα το συνέδεε ανενδοίαστα με την πτώση του ελικοπτέρου;

Η κατάρριψη του ελληνικού ελικοπτερου τη συγκεκριμένη στιγμή είχε ένα και μόνο σκοπό. Ν' αποτραπεί πάσει θυσία ανακατάληψη των Ίμια από τις ελληνικές δυνάμεις και να τραβήξει το χαλί κάτω απ' τα πόδια όσων ζητούσαν κάτι τέτιο. Η ανακατάληψη των Ίμια που θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί αρκετά εύκολα, θα σήμαινε καταστροφή για τους εμπνευστές της επιχείρησης Ιμια, την πλήρη αποτυχία της. Γιατί δεν θ' αφαιρούσε απλά τον κυριότερο μοχλό πίεσης κατά της ελληνικής κυβέρνησης αλλά γιατί θα κατέρρεε παταγωδώς ο περιβόητος εκβιασμός-απειλή πολέμου μέσω του οποίου εξαναγκάστηκε τελικά σε υπόγραφή συμφωνίας η ελληνική κυβέρνηση. Για τους ουμανιστές πλανητάρχες η ζωή των τριών Ελλήνων φαντάρων δεν λογαριάζεται μπροστά στις αδήριτες αναγκαιότητες της νέας τάξης πραγμάτων στο Αιγαίο.

Η σημερινή λοιπόν ασυλία και το απυρόβλητο του Σημίτη δεν έχει να κάνει ούτε με το έργο του ή τις ικανότητες του, ούτε με το Μάαστριχτ αφού εκτός του ΚΚΕ δεν υπάρχει σήμερα κοινοβουλευτικός πολιτικός που ν' αμφισβητεί ουσιαστικά το «μονόδρομο του Μάαστριχτ». Κι όσο κι αν φαίνεται περίεργο η στάση του στους πρόσφατους μεγάλους κοινωνικούς αγώνες δεν είναι άσχετη με τα Ίμια. Η στάση πλήρους αδιαφορίας που επέδειξε βρίσκεται σε αντίθεση με τις υποχωρήσεις και τους συμβιβασμούς που αποδέχτηκαν πανίσχυρες κυβερνήσεις μεγάλων δυτικοευρωπαϊκών χωρών με πολύ πιο ανίσχυρους απεργούς και προέρχεται από τη βεβαιότητα πως ό,τι και αν γίνονταν θα παρέμενε άφθαρτος. Έχοντας βγει αλώβητος και θριαμβευτής από την πανωλεθρία στα Ίμια, τα κοινωνικά μέτωπα φάνταζαν παιχνιδάκια μπροστά τους. Παρέμεινε λοιπόν απόμακρος παρατηρητής γνωρίζοντας ότι με οποιαδήποτε έκβαση θάταν ο σίγουρος νικητής. Γιατί μέχρι νάρθει η ώρα, πρέπει να τον κρατήσουν ακηλίδωτο.

Περιττό να προσθέσουμε ότι σ' αυτήν την προπαγανδιστική εκστρατεία κύριο ρόλο έπαιζε και πάλι το γνωστό συγκρότημα, το οποίο άλλωστε ανταμείφθηκε με τον γνωστό προκλητικό διορισμό του λαμπρού «δημοσιογράφου» διευθυντή του.

Αν στην προηγούμενη δεκαετία μπορεί να υπήρχαν μέσα στο ΠΑΣΟΚ και ορισμένοι που πίστευαν ειλικρινά τη σοσιαλιστική ρητορεία του, σήμερα δεν υπάρχει κανείς. Έχοντας υιοθετήσει τυφλά την πολιτική πρακτική της νεοφιλελεύθερης δεξιάς, το νέο δογματισμό της μοναδιαίας σκέψης με καθυστέρηση δεκαετίας και σε μια εποχή που στη Δύση, τα αποτελέσματα της αρχίζουν ν' αμφισβητούνται ακόμη κι απ' τους πρώτους θιασώτες της, δεν έχει να πει τίποτε, δεν έχει αυτόνομο πολιτικό λόγο, πρόγραμμα, ούτε καν στόχους. Όσο ψευδώνυμος ήταν ο σοσιαλισμός του 80 άλλο τόσο είναι ο σημερινός εκσυγχρονισμός, στο κοινωνικό η πατριωτικό του πρόσωπο. Το ΠΑΣΟΚ —με την ευρεία έννοια που περιλαμβάνει και τα ανώτερα κυβερνητικά στελέχη που μπορεί να μην είναι μέλη — έχει μεταβληθεί σήμερα σε ένα χώρο, όπου άτομα και ομάδες ανταγωνίζονται με στόχο την καταληλάτηση των διάφορων κοινοτικών κονδυλίων. Αν πέτυχε μια κοινωνικοποίηση αυτή είναι της ρεμούλας. Τον Κοσκωτά έχουν σήμερα διαδεχθεί εκατοντάδες μικρότεροι.

Από το Διδυμότειχο και το Άγιο Όρος μέχρι τη Γαύδο, κυβερνητικά στελέχη, κομματικοί τοπικοί παράγοντες, μεσαία στελέχη της Διοίκησης, μηχανικοί, εργολάβοι, τεχνικές εταιρείες, στελέχη της αυτοδιοίκησης κλπ. εκπονούν «έργα» χωρίς κανένα πρόγραμμα, χωρίς ιεράρχηση αναγκών, ενίοτε τελείως άχρηστα, κατασπαταλώνοντας τα διάφορα πακέτα Ντελόρ, με μοναδικό στόχο τις διάφορες μίζες. Στον ενδοκομματικό αυτό πόλεμο αλλά και τη συναλλαγή μετέρχονται οποιοδήποτε μέσο, παραβιάζοντας ανοιχτά κανόνες και νόμους που οι ίδιοι θέσπισαν αφού

γνωρίζουν ότι έχουν εξασφαλισμένη ατιμωρησία με την κάλυψη της Κυβέρνησης και την ανυπαρξία της Δικαιοσύνης. Ο πολυδιαφημιζόμενος λοιπόν εκσυγχρονισμός είναι αδύνατος αφού θα σήμαινε ανοιχτή σύγκρουση του Σημίτη και της ομάδας του με τον πάρα πάνω κομματικό μηχανισμό που τον στηρίζει κι απ' τον οποίο εξαρτάται όπως τόδειξε το πρόσφατο παράδειγμα του καζίνου του Φλοίσβου. Μπροστά στο καραμπινάτο σκάνδαλο οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ της κοινοβουλευτικής Επιτροπής δεν τόλμησαν να παραπέμψουν το Λίβανο και τη Στάη γιατί όπως είπαν, η παραπομπή τους θα παρέσυρε και το Λαλιώτη.

Προς την ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Σας στέλνουμε την τελευταία παράγραφο της χθεσινής, μας προκήρυξης η οποία παραλήφθηκε εκ παραδρομής.

Υ.Γ. 2. Εμείς βέβαια εκτοξεύσαμε τη ρουκέτα ενάντια στην Αμερικάνικη Πρεσβεία στις 15 Φλεβάρη του 1996.

Οι λόγοι αυτής της ενέργειας ήταν τόσο φανεροί και κατανοητοί που γι' αυτό δεν στείλαμε προκήρυξη.

Τα χάχανα, η γενική θυμηδία και το κράξιμο που προκάλεσαν αυθόρμητα και σ' αυτούς ακόμη τους βουλευτές, οι δημόσιες ευχαριστίες του πρωθυπουργού Σημίτη προς τους Αμερικάνους ήταν αρκούντως εύγλωττα.

17N

[Επεξεργασία] 1998-4 Για McDonalds, General Motors και Citibank

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα Απρίλης '98

Φροντίστε, βιαστείτε να γίνει η ένωση των Εκκλησιών. Κι αμέσως αποπλέουν τα καράβια

Φεράρα 1438 (απάντηση του πάπα στο αίτημα των Βυζαντινών για στρατιωτική βοήθεια για την αντιμετώπιση του σουλτάνου).

Σύμφωνα με δημοσκόπηση που πραγματοποιήθηκε και δημοσιεύτηκε σε φιλοκυβερνητική εφημερίδα το Γενάρη του '97, δηλαδή ένα χρόνο μετά τα Ιμια, στην ερώτηση αν η Ελλάδα πρέπει να στηριχτεί στη μεσολάβηση των ΗΠΑ για την επίλυση των ελληνοτουρκικών διαφορών το 68, 9% των ερωτηθέντων. Στην ερώτηση αν έχουν εμπιστοσύνη σε μεσολάβηση των ΗΠΑ για την επίλυση του Κυπριακού, το 85% απαντάει αρνητικά και μόνο το 13% έχει εμπιστοσύνη στις ΗΠΑ.

Σε άλλη δημοσκόπηση που έγινε τον Ιούνη του '97 και δημοσιεύτηκε σε άλλη φιλοκυβερνητική εφημερίδα μόνο το 23, 1% εκφράζεται θετικά για την εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης Σημίτη και το 47% αρνητικά. Σύμφωνα τέλος με την πρώτη δημοσκόπηση οι αρνητικές γνώμες για τις ΗΠΑ δεν προέρχονται από ορισμένο πολιτικό χώρο όπως παλιότερα αλλά από όλους τους πολιτικούς χώρους από την αριστερά μέχρι και τη δεξιά.

Οι αριθμοί αυτοί είναι εντυπωσιακοί αν λάβουμε υπόψη μας ότι προέρχονται από δημοσκοπήσεις, ότι η ΗΠΑ είναι «σύμμαχος και φίλη χώρα», ότι ο πρωθυπουργός Σημίτης τους ευχαρίστησε δημόσια στη Βουλή για το ρόλο τους τη νύχτα της κρίσης στα Ιμια και ότι το σύνολο σχεδόν των ΜΜΕ παραμυθιάζει συστηματικά τον

ελληνικό λαό για τα Ιμια και τα ελληνοτουρκικά, πολλές φορές με την άμεση καθοδήγηση τύπου Πιουριφόι του αμερικάνου πρεσβευτή.

Δείχνουν με τρόπο αναμφισβήτητο ότι η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού θεωρεί ότι οι ΗΠΑ σαν μόνη σήμερα κυρίαρχη υπερδύναμη όχι μόνο δεν είναι ουδέτερη αλλά ότι είναι ο κύριος υπεύθυνος τόσο για τη συνεχιζόμενη τουρκική κατοχή στην Κύπρο όσο και για το σύνολο των προκλητικών τουρκικών διεκδικήσεων σε βάρος των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας στο Αιγαίο.

Η αναζωπύρωση αυτή του αντιαμερικανισμού δείχνει τέλος ολοκάθαρα ότι ο κόσμος είναι πεισμένος ότι και στα Ιμια οι Αμερικάνοι ήταν αυτοί που κίνησαν τα νήματα από το παρασκήνιο.

Ενώ λοιπόν αυτές είναι οι διαθέσεις της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού απέναντι στην πολιτική των ΗΠΑ η κυβέρνηση Σημίτη μεθοδεύει αργά αλλά σταθερά την υλοποίηση της συμφωνίας στα Ιμια. Με σκοπό τη διχοτόμηση, μετά την Κύπρο, και του Αιγαίου με ουσιαστική επικυριαρχία των Αμερικάνων και κύριο χωροφύλακά τους στην περιοχή τον υπερεξοπλισμένο Τούρκο. Σ' αυτά τα πλαίσια εντάσσονται τόσο η υπογραφή της διακήρυξης της Μαδρίτης, όσο κυρίως η υπογραφή της συμφωνίας για την ίδρυση των στρατηγείων του ΝΑΤΟ χωρίς όρια επιχειρησιακής ευθύνης (φροντίστε, βιαστείτε να ψηφιστεί η νέα δομή του ΝΑΤΟ, κι αμέσως απογειώνονται τα F 15E). Συμφωνία που ανατρέπει όχι μόνο τη μέχρι σήμερα πολιτική Παπανδρέου και το υφιστάμενο καθεστώς στο Αιγαίο αλλά βρίσκεται πιο πίσω κι απ' αυτήν ακόμη την πολιτική του Αβέρωφ.

Τόσο το περιεχόμενο αυτής της πολιτικής όσο και την ευθύνη της κυβέρνησης Σημίτη για το ελληνικό Βατερλό στα Ιμια και τις συνέπειές του, αποκρύβουν συστηματικά τα ΜΜΕ με συνεχή παραπληροφόρηση. (Απ' τα τελευταία δείγματα η πλήρης αποσιώπηση του πρόσφατου βιβλίου του πρώην αρχηγού ΓΕΣ και υφυπουργού Αμυνας τη νύχτα των Ιμίων Κουρή που ανατρέπει την επίσημη κυβερνητική εκδοχή). Πιστεύοντας λοιπόν ότι είχαν πετύχει τη μεταστροφή της κοινής γνώμης παράγγειλαν τις δημοσκοπήσεις. Δυστυχώς όμως τα αποτελέσματα τους διέψευσαν. Ο κόσμος παρακολουθεί τα μίντια, φαίνεται όμως ότι αποκρυπτογραφεί τα όσα γράφονται ή λέγονται με δικό του κώδικα. Για όποιον υπάρχει εγκώμιο το διαβάζει απαξιωτικά ενώ αντίθετα οι συνεχείς επιθέσεις αποτιμούνται θετικά.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΔΥΤΙΚΟΣ ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Κυρίαρχο ρόλο σ' αυτήν την παραπληροφόρηση παίζει η ψευδεπίγραφη προπαγανδιστική εκστρατεία ενάντια στον εθνικισμό. Βάζοντας στη θέση του εθνισμού που δεν είναι και τόσο εύκολος αντίπαλος για τους θεωρητικούς μας, τον εθνικισμό που λόγω της αρνητικής παραδήλωσης του όρου είναι παιχνιδάκι, επιτυγχάνουν εύκολα μ' αυτήν την ταχυδακτυλουργία διπλό στόχο. Απ' τη μια εξουδετερώνουν τον κύριο εχθρό τους τον πατριωτισμό μέσω της συκοφαντίας κι απ' την άλλη αποσιωπούν έντεχνα έναν άλλο ανελέητο εθνικισμό, του οποίου η χώρα είναι θύμα. Σύμφωνα λοιπόν με τους θεωρητικούς μας, η απαίτηση των Αμερικάνων να γίνουν κύριοι του Αιγαίου και να τοποθετήσουν σαν χωροφύλακες του μισού Αιγαίου τους Τούρκους, καθιστώντας έτσι τα ελληνικά νησιά του Ανατολικού Αιγαίου όμηρους της πανίσχυρης στρατιωτικά Τουρκίας, δεν συνιστά εθνικισμό από μέρους των Αμερικάνων και των Τούρκων, είναι όμως εθνικισμός η άρνηση των Ελλήνων να δεχτούν αυτά τα σχέδια μοντέρνας προσάρτησης.

Αποσιωπάται επιμελώς το γεγονός ότι η κύρια συνιστώσα του εθνικισμού των Δυτικών μεγάλων δυνάμεων είναι οι ρατσιστικές θεωρίες στις οποίες βασίστηκε η αποικιοκρατία και μετέπειτα ο ιμπεριαλισμός. Τόσο η βρετανική όσο και η γαλλική

αποικιοκρατία θεμελιώθηκαν θεωρητικά με την εφαρμογή της Δαρβινικής Θεωρίας της φύσης στα έθνη και στις κοινωνίες: Η εξάλειψη των καθυστερημένων λαών από τους προηγμένους είναι αναγκαία και προς το συμφέρον της ανθρωπότητας.

Ετσι στα τέλη του προηγούμενου αιώνα ο Γάλλος πρωθυπουργός Ζιλ Φερί που με τα σημερινά κριτήρια θα μπορούσε να χαρακτηριστεί δημοκράτης, κεντροαριστερός εκσυγχρονιστής, δήλωνε καθαρά: «Οι ανώτερες φυλές έχουν ένα δικαίωμα απέναντι στις κατώτερες φυλές, ένα δικαίωμα που μετατρέπεται σε καθήκον. Γιατί έχουν καθήκον να εκπολιτίσουν τις κατώτερες φυλές». Ενώ ο πατριάρχης του βρετανικού ιμπεριαλισμού Ντισραέλι μιλούσε για έθνη-άρχοντες που λόγω της αρετής τους, προορίζονται να επεκταθούν σε όλο τον κόσμο. Δηλαδή τα ανώτερα έθνη έχουν το δικαίωμα στη σφαγή των καθυστερημένων για να τα εκπολιτίσουν. Δεν είναι περίεργο που τόσο ο ιταλικός φασισμός όσο και ο γερμανικός ναζισμός γεννήθηκαν φυσιολογικά από τέτοιες θεωρίες.

Η αναπτυσσόμενη όμως σήμερα ξеноφοβία στη χώρα μας βασικά λόγω της ανεργίας, της ραγδαίας αύξησης των ξένων εργατών και της «εγκληματικότητάς» τους πούναι απόρροια κυρίως της υπερεκμετάλλευσής τους από Έλληνες, είναι διαφορετικού τύπου ποιοτικά και ποσοτικά από τον πάρα πάνω δυτικό ρατσιστικό εθνικισμό, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι Έλληνες δεν είναι ρατσιστές εξ ορισμού (λόγω φιλοξενίας κ.λπ.). Η διαφορά δεν είναι ούτε βιολογικού ούτε θρησκευτικού, ούτε πολιτισμικού χαρακτήρα αλλά ιστορικού.

Στην Ελλάδα δεν υπάρχει συναίνεση για το πάρα πάνω δικαίωμα στον «εκπολιτισμό» των οικονομικά καθυστερημένων χωρών, γιατί στη σύγχρονη εποχή των δύο τελευταίων αιώνων η Ελλάδα δεν είχε αποικιοκρατική ή ιμπεριαλιστική πολιτική ενώ αντίθετα υπήρξε η ίδια θύμα αλληπάλληλων ξένων επεμβάσεων. Η πολιτική κουλτούρα της που πηγάζει απ' τους λαϊκούς αγώνες της πρόσφατης ιστορίας είναι διαφορετική. Αυτός είναι ο λόγος της απομόνωσης της Ελλάδας στα ζητήματα των εξωτερικών στρατιωτικών επεμβάσεων. (Ας μην ξεχνάμε ότι ακόμη και οι μικρότερες ευρωπαϊκές χώρες όπως το Βέλγιο, η Ολλανδία, η Ισπανία και η Πορτογαλία είχαν σημαντική αποικιοκρατική δράση.) Ετσι στη συναίνεση στις δυτικές χώρες υπέρ των στρατιωτικών επεμβάσεων στα Φόκλαντ, στο Ιράκ, στην πρώτη Γιουγκοσλαβία κλπ αντιπαράτίθεται στη χώρα μας η συναίνεση ενάντια στις επεμβάσεις.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της διαφοράς είναι ο περσινός εσκεμμένος εμβολισμός και η βύθιση από ιταλικό πολεμικό πλοίο, της κεντροαριστερής ιταλικής κυβέρνησης, του γεμάτου Αλβανούς φυγάδες σαπιοκάραβου στην Αδριατική με συνέπεια τον πνιγμό δεκάδων δυστυχισμένων Αλβανών και η συνακόλουθη σιωπή της συνήθως λαλίστατης... πολιτισμένης Δύσης μπροστά σ' αυτό το εν ψυχρώ έγκλημα κατά της ανθρωπότητας. Αλλά και το καθημερινό σχεδόν φαινόμενο των επιθέσεων οπλισμένων συμμοριών τύπου Κου-Κλουξ-Κλαν ενάντια στους ξένους μετανάστες και τις μειονότητες, τραυματίζοντάς τους, καίγοντάς τους, δολοφονώντας τους, πυρπολώντας τα σπίτια και τις εκκλησίες τους τόσο στη Δυτική Ευρώπη όσο και στις ΗΠΑ.

Ποσοτικά τέλος η διαφορά συνίσταται στο γεγονός ότι ενώ οι πραγματικοί Έλληνες εθνικιστές αποτελούν ασημαντες πολιτικά ομαδούλες της άκρας δεξιάς, ή είναι άτομα και ρασοφόροι περισσότερο ή λιγότερο φαιδροί, οι πάρα πάνω ρατσιστικές εθνικιστικές απόψεις στη Δύση είναι ευρύτατα διαδεδομένες σε όλο το πολιτικό φάσμα από την άκρα δεξιά μέχρι και την αριστερά. Αρκεί να αναφέρουμε το παράδειγμα της Γαλλίας όπου οι ασποικιοκρατικοί μεταπολεμικοί πόλεμοι της δεκαετίας του 50 τόσο στην Ινδοκίνα όσο και στην Αλγερία έγιναν κυρίως από σοσιαλιστικές κυβερνήσεις και με την υποστήριξη του κομμουνιστικού κόμματος ενώ σήμερα όλες οι μελέτες δείχνουν ότι η βάση του κόμματος του Λεπέν προέρχεται

ισομερώς σχεδόν από όλους τους πολιτικούς χώρους από τη δεξιά μέχρι τους κομμουνιστές.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Η σημερινή παγκοσμιοποίηση δεν σημαίνει ούτε κατάργηση του Κράτους-Εθνους, ούτε οικουμενικότητα, ούτε διεθνισμό, όπως άλλωστε και διεθνισμός δεν σημαίνει άρνηση του πατριωτισμού. Οι δυτικοί λοιπόν εθνικισμοί προσπαθούν να κρυφτούν πίσω από την παγκοσμιοποίηση και την αντίστοιχη φιλολογία ενώ εξακολουθούν να κυριαρχούν στη διεθνή σκηνή. Οπου κι αν στρέψουμε το βλέμμα μας αυτούς αντικρύζουμε. Είτε στην παταγώδη αποτυχία της πολιτικής οικοδόμησης της Ενωμένης Ευρώπης λόγω των αντικρουόμενων εθνικιστικών ηγεμονισμών των τριών ισχυρών χωρών της. Είτε στην πολιτική ανυπαρξία της τόσο στον πρόσφατο πόλεμο στην πρώην Γιουγκοσλαβία όσο και σήμερα στο Ιράκ. Είτε στο νομισματικό επίπεδο, στη διαμάχη για την εθνικότητα του Προέδρου της μελλοντικής Κεντρικής Ευρωπαϊκής Τράπεζας που θα διαχειρίζεται το Ευρώ και την άρνηση συμμετοχής της Βρετανίας. Είτε στον εκβιασμό των ΗΠΑ μέσω του οποίου απομάκρυναν σαν ανεπιθύμητο τον προηγούμενο Γ.Γ. του ΟΗΕ και επέβαλαν πρόσωπο της αρεσκείας τους. Είτε στην επιβολή «δικού» τους Γ.Γ. του ΝΑΤΟ και τον αποκλεισμό άλλων ικανότερων. Είτε στη διαμάχη τους με τη Γαλλία για την εθνικότητα του Διοικητή Αμερικάνος ή Γάλλος του νατοϊκού στρατηγείου στη Νάπολη.

Αυτοί άλλωστε οι μαινόμενοι εθνικισμοί οδηγούν ορισμένους θεωρητικούς του δυτικού κατεστημένου στην άποψη ότι στο εγγύς μέλλον δεν πρέπει ν' αποκλείονται ακόμη και ένοπλες συγκρούσεις ανάμεσά τους. Βέβαια για να ακριβολογούμε, οι ηγεμονισμοί αυτοί είναι κάτι πάρα πάνω, είναι καθαροί ιμπεριαλισμοί αλλά το γεγονός ότι προέρχονται από μεγάλες δυνάμεις ή από τη μόνη σήμερα υπερδύναμη δεν σημαίνει ότι αναιρείται ο εθνικιστικός χαρακτήρας τους.

Ειδικά για τις σημερινές ΗΠΑ η παγκόσμια στρατηγική τους εντάσσεται απόλυτα στα πλαίσια των κλασικών δυτικών ρατσιστικών εθνικισμών που αναφέραμε. Η μόνη διαφορά είναι τύπου και όχι ουσίας, έγκειται στον πάγιο εμπειρικό και μη θεωρητικό χαρακτήρα του αμερικάνικου λόγου. Έτσι όλες οι δηλώσεις των Αμερικανών ηγετών αναφέρονται με τον ένα ή τον άλλον τρόπο σε έθνος μεσσία, προορισμένο να κυριαρχήσει στον πλανήτη, να προσφέρει την πρόοδο και την τάξη, που έχει συνεπώς δικαίωμα στην στρατιωτική επέμβαση και τη σφαγή στο Ιράκ ή αλλού, καταπατώντας το διεθνές δίκαιο, αγνοώντας τον ΟΗΕ και το σύνολο των Εθνών-Κρατών της υφηλίου, πλην Βρετανίας. Το ρατσιστικό χαρακτήρα άλλωστε τον δείχνει καθαρά η επίσημη αμερικάνικη θεωρία του *rogue states* (κράτη αλήτες) που δεν είναι παρά απλοϊκή παραλλαγή της αποικιοκρατικής θεωρίας του Εθνους-άρχοντα.

Εθνικισμός όμως είναι και ορισμένα άλλα φαινόμενα. Είναι να μονοπωλείς σαν υπερδύναμη τις τελευταίες κατακτήσεις της επιστήμης και της τεχνολογίας εμποδίζοντας τις άλλες χώρες να έχουν πρόσβαση στις υψηλές τεχνολογίες. Είναι να χεις αναγάγει ολόκληρο τον πλανήτη σε ζωτικό σου χώρο και να επιβάλλεις τη θέλησή σου μέσω της στρατιωτικής υπεροχής και ισχύος σου καταπατώντας ανοιχτά το δίκαιο, την ιστορία, τις απόψεις των κυρίαρχων κρατών. Είναι να θέλεις να επιβάλλεις παντού μέσω της άμεσης ή έμμεσης βίας και όχι σαν ελεύθερη και συνειδητή επιλογή των λαών τον *american way of life*.

Είναι να θεωρείς ότι ο πλανήτης είναι ιδιοκτησία σου και έχεις δικαίωμα στη μόλυνσή του, απορρίπτοντας δεσποτικά τις προτάσεις περιορισμού των αερίων που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου, κόντρα σε όλες σχεδόν τις άλλες χώρες κι ενώ είσαι ο πρώτος υπεύθυνος αυτής της μόλυνσης.

Είναι να θέλεις να επιβάλλεις τα προϊόντα σου με εκβιασμούς και απειλές. Ας αναφέρουμε εδώ ένα διαφωτιστικό περιστατικό που αποκρύβεται επιμελώς από τα μίντια. Στις αρχές του 97 και πριν ξεσπάσει η πρόσφατη οικονομική κρίση στη Νοτιοανατολική Ασία, η Νότια Κορέα αποφάσισε ν' αγοράσει από την καπιταλιστική σήμερα Ρωσία ένα πυραυλικό σύστημα ανάλογο του S 300, σαν καλύτερο και φτηνότερο προϊόν στην αγορά. Μόλις το πληροφορήθηκαν οι αμερικάνοι έστειλαν αμέσως στη Σεούλ πλήθος επισήμων, τον υπουργό άμυνας, εμπορίου κλπ και πέτυχαν, απειλώντας με μπλοκάρισμα του τραπεζικού δανεισμού, ν' ανατρέψουν κι ακυρώσουν την απόφαση μιας χώρας πούχε την 11η πιο ισχυρή οικονομία στον κόσμο. Ας θαυμάσουμε αυτό το λαμπρό δείγμα λειτουργίας της ελεύθερης αγοράς κι επιλογής του πιο ανταγωνιστικού προϊόντος, αλλά και το πόσο ειλικρινείς είναι οι αιτιάσεις των αμερικανό-τουρκων ότι με τους ρωσικούς S 300 της Κύπρου απειλούνται δήθεν οι Τούρκοι και ανατρέπεται η ισορροπία.

Αμερικάνικος εθνικισμός τέλος είναι να θέλεις να γίνεις κύριος του Αιγαίου για να ελέγχεις τους δρόμους μεταφοράς του πετρελαίου της Μέσης Ανατολής τοποθετώντας σαν χωροφύλακά σου τον υπερεξοπλισμένο από σένα Τούρκο. Είναι ν' ανατρέπεις το υφιστάμενο καθεστώς σε βάρος των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας, διχотоμώντας το Αιγαίο, δίνοντας το μισό στον Τούρκο. Τούρκο που υπερεξοπλίζει ενώ εξοπλίζει μς το σταγονόμετρο την Ελλάδα και της απαγορεύεις ν' αγοράζει οπλικά συστήματα από μη δυτικές πηγές για να την ελέγχεις και να την εκβιάζεις, αφού δεν θα μπορεί ν' αντισταθεί στρατιωτικά σε ενδεχόμενη Τούρκικη επίθεση. Αμερικάνικος εθνικισμός είναι να περιφρονείς κυνικά ως νέος Ρωμαίος δικτάτορας Σύλλας την ιστορία, το δίκαιο, το γεγονός ότι οι πληθυσμοί των νησιών του Αιγαίου υπήρξαν ελληνικοί και δημιουργήσαν πολιτισμό εδώ και 4000 χρόνια ενώ παρέμειναν ελληνικοί παρά τους κατακτητές που πέρασαν κατά καιρούς απ' αυτά.

Η επιλογή της Τουρκίας γι' αυτόν τον πιο ενεργητικό ρόλο εντάσσεται στα πλαίσια της νέας στρατηγικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού-εθνικισμού μετά την κατάρρευση του «σοσιαλιστικού» στρατοπέδου. Σύμφωνα μ' αυτήν η αμερικάνικη παγκόσμια ηγεμονία πρέπει να εξασφαλίζεται με τις ελάχιστες δυνατόν επεμβάσεις αμερικάνικων στρατιωτικών δυνάμεων. Με τη δημιουργία κατά περιοχές δυνάμεων μεσαίας ισχύος - δυνάμεις «κολώνες» που με διμερείς και ευέλικτες συμμαχίες θα επεμβαίνουν στρατιωτικά στην περιοχή στη θέση των αμερικάνων και υπό τις οδηγίες τους. Αυτός ο αναβαθμισμένος ρόλος έχει ανατεθεί για την Μέση Ανατολή στην Τουρκία και το Ισραήλ.

Εχει εγκαινιαστεί ήδη απ' την Τουρκία στο Βόρειο Ιράκ, σχεδιάζεται να συνεχιστεί στην περιοχή του Καυκάσου και της Κασπίας και θα προεκταθεί φυσιολογικά στο Αιγαίο. Ας σημειώσουμε εδώ ότι πέρα από τα προφανή γεωπολιτικά πλεονεκτήματα της Τουρκίας, ο Τούρκικος εθνικισμός εντάσσεται στα πλαίσια του πάρα πάνω ρατσιστικού εθνικισμού λόγω του σχετικά πρόσφατου παρελθόντος, τους δύο προτελευταίους αιώνες, της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Μέσω των αυτοκρατορικών ιδεολογημάτων και φαντασιώσεων δημιουργείται εύκολα συναίνεση σήμερα στην Τουρκία για τις εξωτερικές στρατιωτικές επεμβάσεις παρά τις γραπτές υποθήκες του Κεμάλ για μη επέμβαση της Τουρκίας στο εξωτερικό και τις διαφωνίες ακόμη και μέσα στο στρατό γι' αυτές. Ετσι παρά τις θρησκευτικές και πολιτισμικές διαφορές της Τουρκίας με τη Δύση, οι πολιτικοί δεσμοί της μ' αυτήν είναι πιο στενοί απ' ότι πιστεύουν μερικοί και εξηγούν μαζί με τα οικονομικά συμφέροντα τα μόνιμα σχέδια των δυτικών εθνικισμών, αμερικάνικων ή ευρωπαϊκών να την προσεταιριστούν εντάσσοντάς την στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Απ' τα πάρα πάνω προκύπτει ότι η άποψη ορισμένων ότι αυτή η αναβάθμιση της Τουρκίας δεν συμφέρει τις ΗΠΑ και τη Δύση και ότι έτσι εξυπηρετούνται τα «κακώς εννοούμενα συμφέροντά τους» είναι ανοησία αν όχι εσκεμμένη αφέλεια. Δεν είναι παρά μια διάφανη υπεκφυγή ανησυχούντων «πατριωτών» που τους επιτρέπει ν' αυτοπροβάλλονται σαν «πατριώτες» χωρίς κανένα κόστος προς αγαλλίαση των μίντια, αφού έτσι γελοιοποιείται ο πατριωτισμός. Η καλογερική όμως του πατριωτισμού σήμερα είναι αρκετά βαριά. Σημαίνει όπως τόδειξαν καθαρά οι πάρα πάνω δημοσκοπήσεις ότι έρχεται σε σύγκρουση με την άρχουσα υπερδύναμη, τις ΗΠΑ.

Σημαίνει ότι καταγγέλεις ανοιχτά τα σχέδιά τους ενάντια στα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας. Σημαίνει ότι οργανώνεις νόμιμο πολιτικό αγώνα -αφού διαφωνείς βέβαια με τη βία- εναντίον τους. Σημαίνει ειρηνικές εκδηλώσεις, παραστάσεις, διαδηλώσεις, ενδεχόμενο μπούκοτάζ και ανυπακοή. Ετσι πριν μερικά χρόνια οι κύριοι αυτοί είχαν καλέσει τον ελληνικό λαό να μπούκοτάρει τα προϊόντα δύο ευρωπαϊκών χωρών για έλασσον ζήτημα σε σχέση με τη σημερινή επιβουλή των ΗΠΑ στο Αιγαίο και στην Κύπρο, για κάποια θέση τους στο Σκοπιανό. Λογικά λοιπόν, για το μείζον, οι «πατριώτες» αυτοί θάπρεπε να καλέσουν σήμερα τον ελληνικό λαό σε μπούκοτάζ των αμερικάνικων προϊόντων - όπως τόκαναν πρόσφατα οι Κορεάτες μόλις ξέσπασε η κρίση με αποτέλεσμα να πέσουν κατακόρυφα οι πωλήσεις αμερικάνικων προϊόντων και αυτοκινήτων.

Το πατριωτικό τους θάρρος όμως είναι τέτοιων διαστάσεων που όχι μόνο τα πάρα πάνω εύλογα δεν προωθούν αλλά επιπλέον ορισμένοι απ' αυτούς που σαν βουλευτές της συμπολίτευσης έχουν ακέραια ευθύνη για τη σημερινή πολιτική εθνικής μειοδοσίας της κυβέρνησης Σημίτη στα Ιμια, στη Μαδρίτη, στη Νατοϊκή συμφωνία δεν τολμούν ούτε το ελάχιστο, την παραίτησή τους με την καταγγελία αυτής της πολιτικής, με τις οποίες θα κράταγαν κάποια κατάλοιπα της χαμένης τους αξιοπρέπειας και αξιοπιστίας. Ας αφήσουν λοιπόν οι κύριοι αυτοί τις πατριωτικές κορώνες γιατί ζημιώνουν την υπόθεση, σκορπώντας σύγχυση κι εμποδίζοντας με τη θορυβώδη κι υποκριτική παρουσία τους, τους ειλικρινείς πατριώτες να ενεργοποιηθούν.

Όπως γνωρίζουν οι πάντες στη χώρα μας ένα σημαντικό μέρος, αν όχι το σημαντικότερο, της πολυετούς δράσης μας έχει σαν στόχο τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό-εθνικισμό. Μπορεί κάποιος να διαφωνεί μ' αυτή τη μορφή αγώνα, να τη θεωρεί τρομοκρατία, ν'αμφισβητεί την αποτελεσματικότητά της, δεν μπορεί όμως ν' αρνηθεί το γεγονός αυτού του αγώνα. Το γεγονός όμως αυτό αρνείται κάποιος απ' τους «πατριώτες» μας. Ο κύριος αυτός, βουλευτής συμπολίτευσης και πρώην υπουργός, κρίνοντας φαίνεται εξ ιδίων δεν μπορεί να κατανοήσει πως μπορεί να υπάρχουν Έλληνες πούχουν την τόλμη να χτυπούν και μάλιστα βίαια εκπροσώπους της πανίσχυρης υπερδύναμης επί τόσα χρόνια και χωρίς νάχουν υποστεί κάποιο πλήγμα.

Η άποψη αυτή πέρα απ'το ότι αποκαλύπτει σε τί υψηλή εκτίμηση έχει ο «πατριώτης» μας τις ικανότητες και το χαρακτήρα του Έλληνα αλλά και με τί δέος βλέπει τον αμερικάνο, δείχνει ανάγλυφα τον τραγέλαφο της πολιτικής του θέσης: Ο «πατριώτης» αυτός αντί να προσπαθήσει ν' αγωνιστεί ενάντια στον επίβουλο αμερικάνο, έπεσε στην αγκαλιά του και συναγελάστηκε με ότι χειρότερο, τη CIA και το FBI. Και για ποιο σκοπό; Για να συλληφθούν αυτοί που αγωνίζονται ενάντια στον αμερικάνο, οι αγωνιστές της 17N! ! Τί σόι «πατριωτισμός» είναι αυτός;

Εμάς πάντως μας θυμίζει κάτι άλλο. Τη συνεργασία των κοτσαμπάσηδων επί Τουρκοκρατίας, με το Σουλτάνο ενάντια στους «κλέφτες», αν όχι τους Νενέκους (Νενέκος ήταν ο αρχηγός των προσκυνημένων στην υπηρεσία του Ιμπραήμ) χωρίς

βέβαια να υιοθετούμε το κολοκοτρωνέικο «φωτιά και τσεκούρι» στους προσκηνυμένους.

ΜΕΙΟΔΟΣΙΑ. ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧΟΥΣΑΣ ΤΑΞΗΣ.

Συχνά προβάλεται η άποψη, σαν προφανής και εύλογη και άρα μη συζητήσιμη ότι είναι απαράδεκτο ν'αμφισβητείται ο πατριωτισμός ορισμένων ή να κατηγορούνται για μειοδοσία ορισμένοι πολιτικοί, οικονομικοί παράγοντες κλπ. Η θέση αυτή παρ'ότι και παλαιότερα αμφισβητήσιμη για την Ελλάδα, σήμερα είναι νεκρή λόγω της παγκοσμιοποίησης και της αναγόρευσης της επένδυσης και του επενδυτή (δηλαδή καπιταλιστή) σε υπέρτατη αξία, τον οποίο καμία εξωοικονομική δύναμη δεν έχει δικαίωμα ν'αγγίξει. Και αν κάποια υπέρτερη κρατική εξουσία το πράξει, τα ένδικα μέσα που έχει στη διάθεσή του ο επενδυτής είναι τόσο ισχυρά που λειτουργούν αποτρεπτικά.

Για να το δείξουμε θα κάνουμε μια υπόθεση. Ας υποθέσουμε ότι ένα από τα μεγαλύτερα ιδιωτικά διυλιστήρια ή η Ιντρακόμ βρίσκονται εγκατεστημένα σε κάποιο νησί του Ανατολικού Αιγαίου. Και ας υποθέσουμε ότι μετά κάποιες αψιμαχίες η Τουρκία καταλαμβάνει στρατιωτικά αυτό το νησί και αρνείται να αποχωρήσει. Σημειώνουμε εδώ, ότι δεν θεωρούμε κάτι τέτοιο σαν πιθανό, αλλά το χρησιμοποιούμε σαν απλή υπόθεση εργασίας. Ποιές είναι οι επιπτώσεις μιας τέτοιας Τούρκικης ενέργειας όσον αφορά το ιδιοκτησιακό καθεστώς στο νησί;

Η απάντηση είναι προφανής. Μπορεί οι μικροκαλλιεργητές, μικρομαγαζάτορες κ.λπ., να χάσουν τα χωράφια τους, τα μαγαζιά τους, τα σπίτια τους σαν μη επενδυτές, οι ιδιοκτήτες όμως των διυλιστηρίων ή της Ιντρακόμ, σαν όσιοι επενδυτές δεν πρόκειται ν'αγγιχθούν και θα παραμείνουν οι ίδιοι ακόμη και με Τούρκικη κατοχή. Χωρίς να χρειάζεται να καταφύγουμε στο συζητούμενο σήμερα Πολυμερές Επενδυτικό Σύμφωνο, οποιαδήποτε τούρκικη απόπειρα να βάλει χέρι στα εργοστάσια θα συναντούσε σειρά από δικαστικές προσφυγές σε διεθνή δικαστήρια καθιστώντας την απαγορευτική τόσο οικονομικά όσο και πολιτικά. Τα εργοστάσιά τους λοιπόν θα εξακολουθούσαν να λειτουργούν σαν να μην συνέβαινε τίποτε ενώ οι ίδιοι δεν θα υφίσταντο κάποια σοβαρή οικονομική ζημιά.

Αντίθετα αν η Ελλάδα πρόβαλε σθεναρή και ενεργό αντίσταση στα αμερικανικά σχέδια διχοτόμησης του Αιγαίου, «λύσης» του Κυπριακού και αναβάθμισης του Τούρκου σε χωροφύλακα-στυλοβάτη του αμερικάνικου Ιμπεριουμ στην περιοχή, χωρίς αυτό να σημαίνει γενικευμένη ένοπλη σύγκρουση με την Τουρκία, οι οικονομικές επιπτώσεις για τους έλληνες μεγαλοκαπιταλιστές θα μπορούσαν νάναι καταστροφικές. Οι επιπτώσεις, των οποίων η έκταση και η χρονική διάρκεια θα εξαρτηθούν από το είδος της ελληνικής αντίστασης μπορούν εύκολα να προβλεφθούν σε μια οικονομία σαν την ελληνική χωρίς στέρεα οικονομική βάση, ανισόμερα εξογκωμένη, υπερχρεωμένη και εξαρτημένη: Επίθεση στις αγορές συναλλάγματος ενάντια στη δραχμή, ραγδαία απόσυρση των ξένων κεφαλαίων από το Χρηματιστήριο και την αγορά κρατικών ομολόγων, πτώση των συναλλαγματικών αποθεμάτων λόγω μείωσης του Τουρισμού και των άδηλων εφοπλιστικών πόρων, σοβαρή υποτίμηση της δραχμής, απαξίωση και καταστροφή μέρους του παραγωγικού δυναμικού, ξεπούλημα σε εξευτελιστικές τιμές τμήματός του σε ξένους επενδυτές. Τέλος νέος ξένος επώδυνος δανεισμός για να τερματιστεί η «κρίση». Οι μεγάλοι χαμένοι μιας τέτοιας προοπτικής είναι κυρίως οι Έλληνες μεγαλοκαπιταλιστές αφού παρόλες τις προβλέψιμες κερδοσκοπικές προσπάθειές τους δεν είναι σε θέση ν'ανταγωνιστούν τα δυτικά μεγαθήρια, που θα καταβροχθήσουν εύκολα ορισμένους από δαύτους.

Το σενάριο αυτό άλλωστε αποτελεί τη μόνιμο δαμόκλειο σπάθη των δυτικών εθνικισμών ενάντια στη χώρα, μέσω της οποίας την εκβιάζουν συνεχώς, έχοντάς την

μετατρέψει σε κράτος-έθνος υπό αίρεση. Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι η ελληνική μεγαλοαστική τάξη δεν έχει κανένα οικονομικό συμφέρον να υποστηρίζει το κράτος-έθνος και ότι αυτό συνεπάγεται δηλαδή τον πατριωτισμό αφού με αυτόν ζημιώνεται και θα μπορούσε να κινδυνεύσει σοβαρά.

Αντίθετα τη συμφέρει η πολιτική των «λογικών» υποχωρήσεων στο Αιγαίο αφού και αν ακόμη υπάρχει πετρέλαιο δεν είναι σήμερα σε θέση να αναμετρηθεί με τις αμερικάνικες και άλλες δυτικές πετρελαϊκές αδελφές, αλλά και των «λογικών» υποχωρήσεων στις οικονομικές απαιτήσεις-εκβιασμούς των δυτικών εθνικισμών, δηλαδή η μειοδοτική τακτική.

Κατανοούμε τώρα το λόγο του συνεχούς παραμυθιάσματος του κόσμου σχετικά με τα «εθνικά» θέματα. Τη χλεύη ενάντια στον πατριωτισμό που παρουσιάζεται σαν εθνικισμός, την ψιμυθίωση της μειοδοσίας. Την πρωτοφανή αυτή πλύση εγκεφάλου από τους μηχανισμούς έμμεσης βίας πούναι τα ΜΜΕ αφού το ψέμα ο δόλος και η απάτη είναι έμμεση βία. Τον ασφυκτικό έλεγχο που ασκούν σήμερα στα ΜΜΕ οι ιδιοκτήτες τους εφοπλιστές και άλλοι μεγαλοκαπιταλιστές.

Ο έλεγχος αυτός γίνεται σήμερα μέσω μιας μικρής μερίδας δημοσιογράφων. Του διευθυντή και ορισμένων άλλων δημοσιογράφων σε κάθε μέσο, που κατέχουν θέσεις κλειδιά και έχουν ειδικές σχέσεις με την ιδιοκτησία, παραγκωνίζοντας άλλους υποτίθεται ανώτερους ιεραρχικά ή τις κλασικές καλλές πένες. Γι' αυτούς τους κυρίους που δεν είναι μόνο ελληνικό φαινόμενο, δημοσιογράφος της Monde Diplomatique έγραψε στη Γαλλία πρόσφατα βιβλίο με τον εύγλωτο τίτλο: «Τα νέα μαντρόσκυλα».

Ο καλύτερος απ' αυτούς τους κυρίους δεν θα δίσταζε μπρος στην πιο μεγάλη απάτη, αφού η πραγματική και ουσιαστική δουλειά τους συνίσταται στο να βάζουν την υπογραφή τους και να καλλωπίζουν όσα τους λέει το αφεντικό τους ή κάποιες κρατικές υπηρεσίες, ελληνικές ή ξένες, όταν το αφεντικό συναινεί.

Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι η πλήρης εξαχρείωση χαρακτηρίζει την προσωπική τους ζωή. Άλλος (άλλη) αναριχάται περνώντας απ' το κρεβάτι του (της) γέροντα ιδιοκτήτη, άλλος (άλλη) κερδίζει έτσι ένα πολυτελές διαμέρισμα, αυτοκίνητο, βίλλα, άλλος (άλλη) παντρεύεται για να ισχυροποιήσει τη θέση του στο συνάφι. Όλα αυτά είναι φυσικά αφού το να πουλήσεις το σώμα σου σαν πόρνη, είναι έλασσον κι ασήμαντο μπροστά στην καθημερινή πώληση του εαυτού σου, του ονόματός σου, της ψυχής σου.

Ανάμεσα σ' αυτούς δεν μπορούμε να μην μνημονεύσουμε το γνωστό θεωρητικό των αμερικανολιγούρηδων βλαχογιάπηδων, το γνωστό τζουτζέ αλλά και πραιπόζιτο του πασά.

Οι κύριοι αυτοί αποτελούν σήμερα βασικά στηρίγματα του καθεστώτος, το οποίο αναγνωρίζοντας τις πολύτιμες υπηρεσίες τους, τους έχει αναγορεύσει σε σύγχρονους προνοιάρχους. Έτσι τους ανταμοίβει με μισθούς προκλητικούς, πολλών εκατομμυρίων μηνιαία δηλαδή πολλαπλάσιων των πιο σημαντικών αξιωματούχων του, του Προέδρου της Δημοκρατίας, του πρωθυπουργού, υπουργών, ανώτερων δικαστικών και στρατιωτικών.

Αποφασίσαμε λοιπόν να χτυπήσουμε τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό-εθνικισμό για όσα επιβουλεύεται ενάντια στα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας. Για το ότι είναι ο κύριος υπεύθυνος για τη διαιώνιση της Τούρκικης κατοχής στην Κύπρο, για τις Τούρκικες διεκδικήσεις στο Αιγαίο σε βάρος των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας, για τη σχεδιαζόμενη διχοτόμηση του Αιγαίου και την τοποθέτηση του υπερεξοπλισμένου απ' αυτόν Τούρκο σαν χωροφύλακα τοποτηρητή του στο μισό Αιγαίο.

Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τα χτυπήματα με βόμβες ενάντια σε δύο υποκαταστήματα της αμερικάνικης αλυσίδας κατακτημάτων Mac Donalds, στην αντιπροσωπεία αμερικάνικων αυτοκινήτων General Motors, Chrysler, Opel (θυγατρική στη Γερμανία της General Motors) και για το χτύπημα με ρουκέτα ενάντια στην αμερικάνικη τράπεζα Citibank.

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH Αθήνα Απρίλης 98

[Επεξεργασία] 1999-03-08 Για Οτσαλάν

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 8-3-99

Η Ιερή Συμμαχία καταδικάζει κάθε μεταρρύθμιση που γίνεται με όπλα και αποστασία, τις επαναστατικές ενέργειες που ξέσπασαν στην Ελλάδα σαν εγκληματική συνωμοσία και αποδέχεται την πολιτική μεταβολή μόνον όταν γίνεται με τη θέληση των ηγεμόνων.

Ιερή Συμμαχία, Λουμπλιάνα 30-4-1821.

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ, ΙΕΡΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ

Η πρόσφατη απόφαση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το Κουρδιστάν αποτελεί νέο άθλο. Καταδικάζεται η «τρομοκρατία» του Οτζαλάν χωρίς ν' αναφέρεται λέξη για τον Κουρδικό Λαό, για την εθνοκάθαρση και την γενοκτονία του απ' το Τούρκικο κράτος, για το δικαίωμα του στην αυτοδιάθεση. Η απόφαση αυτή αποτελεί τον έσχατο εξευτελισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των «σοσιαλιστών» της και αποκαλύπτει την πλήρη αποκήρυξη των κλασικών πολιτικών αρχών της Δύσης.

Τα λεγόμενα ανθρώπινα δικαιώματα που αποτελούν τον θεμέλιο λίθο της δυτικής δημοκρατίας και αναφέρονται στα προοίμια όλων των Συνταγμάτων, υπάρχουν μόνο μέσα στο πλαίσιο του Κρατους-Εθνους και προϋποθέτουν την αρχή των εθνотήτων, το δικαίωμα των Εθνών στην αυτοδιάθεση. Έξω από το Κράτος-Εθνος δεν υφίστανται όπως το δείχνει η σημερινή τραγική μοίρα των τριτοκοσμικών και μη μεταναστών στη Δύση.

Η επίσημη άλλωστε ευρωπαϊκή ιστορία και όχι βέβαια ο επαναστατικός μαρξισμός, έχει καταγράψει τον 19ο αιώνα και την αρχή του 20ού σαν τον θρίαμβο της αρχής των εθνотήτων και του διαφωτισμού ενάντια στα σχέδια της αντιδραστικής Ιερής Συμμαχίας που αγωνίζονταν για τη διατήρηση του στάτους κβο και τη διαίωνιση της Μοναρχίας.

Το γεγονός ότι δύο σχεδόν αιώνες μετά η «προοδευτική» και «εκσυγχρονιστική» Ευρωπαϊκή Ένωση ευθυγραμμίζεται πλήρως με τις θέσεις της μαύρης Ιερής Συμμαχίας αυτοαναιρώντας το ίδιο το θεωρητικό βάθρο της, δείχνει ανάγλυφα την κατάντια της και τη σημερινή χρεοκοπία της θεωρίας των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των Εθνών.

Λογική συνέπεια αυτής της θέσης είναι η σημερινή τραγελαφική κατάσταση όπου ο ένοχος βρίσκεται στη θέση του κατηγορού. Αντί η «πολιτισμένη» Δύση «των δικαιωμάτων» νάχει βάλει στο σκαμνί του κατηγορούμενου την Τουρκία για την εθνοκάθαρση και τη γενοκτονία του Κουρδικού λαού, την καταπάτηση του δικαιώματος στην αυτοδιάθεση, έχουμε τη φασιστική Τουρκία να κατηγορεί, να απειλεί ανοιχτά και να επιβάλλει τις απαιτήσεις της σε μια σειρά χώρες και στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ας προσθέσουμε ότι τόσο η Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου της γαλλικής επανάστασης του 1789 όσο κυρίως αυτή του 1793 όχι μόνο αναγνώριζε το δικαίωμα στην αντίσταση ενάντια στην καταπίεση (άρθρο 33) αλλά στην ένοπλη εξέγερση.

«Όταν η κυβέρνηση παραβιάζει τα δικαιώματα του λαού, η ένοπλη εξέγερση είναι, είτε για ολόκληρο το λαό είτε για οποιοδήποτε τμήμα του, το πιο ιερό και το πιο απαραίτητο καθήκον του» (άρθρο 35).

Τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται στην αυγή της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας δεν μπορεί παρά να αναγνωρίζονται κατά μείζονα λόγο σήμερα αφού δύο αιώνες μετά, το θεμελιώδες δικαίωμα στην αυτοδιάθεση δεν έχει ακόμη κατοχυρωθεί για τον Κουρδικό λαό.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΡΚΚ ΒΑΦΤΙΖΕΤΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ

Η σύλληψη του ηγέτη του Κουρδικού λαού, προέδρου του ΡΚΚ, αγωνιστή Οτζαλάν είναι μέρος ευρύτερου σχεδίου του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Σύμφωνα με πρόσφατο άρθρο του γνωστού Κίσιν-γκερ, απαραίτητη προϋπόθεση για να εξασφαλιστούν τα αμερικανικά συμφέροντα στο ζωτικό πετρελαϊκό χώρο και να ελεγχθούν από τις ΗΠΑ οι εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή του Κόλπου και της Κασπίας είναι ν' ανατραπεί ο Σαντάμ Χουσεϊν και να τοποθετηθεί φιλοαμερικανική κυβέρνηση στη Βαγδάτη.

Οι πρόσφατοι βομβαρδισμοί στο Ιράκ, που συνεχίζονται σχεδόν καθημερινά στη λεγόμενη ζώνη αεροπορικού αποκλεισμού στο Βόρειο Ιράκ, την μη ελεγχόμενη πια από τον Σαντάμ, εντάσσονται στα σχέδια διαμελισμού του Ιράκ, απόσχισης του βόρειου τμήματος του με τη δημιουργία κάποιας μορφής Κουρδικής οντότητας, ανάλογης με αυτή της σημερινής Παλαιστίνης.

Μ' αυτό το σχέδιο επιδιώκουν δύο παράλληλους στόχους. Απ' τη μια ο διαμελισμός θα αποτελέσει τον ισχυρότερο μέχρι σήμερα μοχλό, για την οργάνωση στρατιωτικού πραξικοπήματος στο Ιράκ που θ' ανατρέψει τον υπεύθυνο της απώλειας εθνικών εδαφών Σαντάμ Χουσεϊν. Κι απ' την άλλη θα επιλύσει το Κουρδικό ζήτημα, χωρίς να θιχτεί η εδαφική ακεραιότητα της Τουρκίας. Με τη δημιουργία ενός ακόμη φιλοαμερικάνικου κρατιδίου στο Ιρακινό Κουρδιστάν και την αποδοχή σαν ηγεσίας του των φιλικών σήμερα Μπαρτζανί, Ταλαμπανί και ορισμένων άλλων.

Προϋπόθεση για την επιτυχή έκβαση του σχεδίου είναι ν' αποκλειστεί από τις εξελίξεις η μόνη σημαντική πολιτική δύναμη που δεν ελέγχεται από τους Αμερικανούς δηλαδή το ΡΚΚ και οι πολιτικοί του σύμμαχοι. Κι ακριβώς επειδή είναι η ανερχόμενη δύναμη, η αντιπροσωπευτικότερη και σημαντικότερη, πρέπει να συντριβεί στρατιωτικά και πολιτικά, να συλληφθεί ο ηγέτης του.

Η γενική αυτή επίθεση-συνωμοσία ενάντια στον Κουρδικό λαό και το ΡΚΚ αποτελεί το πρώτο μέρος του πάρα πάνω σχεδίου. Σ' αυτήν πήραν ενεργό μέρος η Τουρκία, οι ΗΠΑ και οι αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες, οι Ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες, η Ελλάδα και η Κένυα. Τέλος η άρνηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης να παράσχει άσυλο στον αγωνιστή Οτζαλάν, η άρνηση της να δεχτεί να δικαστεί από διεθνές δικαστήριο, αρνήσεις που οδηγούσαν με μαθηματική ακρίβεια στη σύλληψη του από τους Τούρκους δείχνουν ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση συναίνεσε, τουλάχιστον προς το παρόν στο πάρα πάνω σχέδιο.

Το σχέδιο αυτό συμπληρώνεται στην πολιτική και επικοινωνιακή του διάσταση με την προπαγάνδα των αμερικάνικων μυστικών υπηρεσιών ότι πρέπει να διαχωρίζεται ο Κουρδικός λαός από το ΡΚΚ, ότι αποτελεί ελάχιστη μειοψηφία του κλπ. Προπαγάνδα που αναμασάνε προκλητικά εδώ και διάφοροι «δημοσιογράφοι» και ορισμένοι

γιέσμεν της κυβέρνησης σε πείσμα της ίδιας της Κουρδικής πραγματικότητας που τους διαψεύδει πανηγυρικά.

Το γεγονός βέβαια ότι το σχέδιο αυτό μπήκε σε εφαρμογή δεν σημαίνει ότι αυτόματα θα πετύχει. Η Ιερή Συμμαχία ήταν αντίθετη στην Ελληνική Επανάσταση του 1821. Ο αγώνας όμως του Ελληνικού λαού και η απήχηση του εξανάγκασε τις τρεις από τις πέντε Δυνάμεις ν' αλλάξουν θέση και να υποστηρίξουν τη δημιουργία περιορισμένου έστω Ελληνικού Κράτους.

ΣΗΜΙΤΗΣ, Ο ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

Στη συμφωνία που οδήγησε στη σύλληψη του αγωνιστή Οτζαλάν, η Ελλάδα έπαιξε το ρόλο του «φίλου» που σε παρασύρει στην παγίδα. Το ρόλο αυτό μόνο η Ελλάδα μπορούσε να τον παίξει γιατί μόνο σ' αυτήν είχαν εμπιστοσύνη οι Κούρδοι και το PKK. Αυτή βασίστηκε στις πενταροδεκάρες και στην υποστήριξη της πλάκας που παρείχαν τα τελευταία χρόνια οι ελληνικές μυστικές υπηρεσίες στους Κούρδους, που ήταν ένα κλασικό τέχνασμα πρακτόρων για να τους ελέγχουν και για να χρησιμοποιήσουν αυτήν την εμπιστοσύνη την κατάλληλη στιγμή. Αν δεν υπήρχε αυτή η «βοήθεια» ποτέ ο Οτζαλάν δεν θα εμπιστευόταν την ελληνική κυβέρνηση. Αυτά γίνονταν με την κάλυψη της ελληνικής κυβέρνησης και σε γνώση της, υπό τις οδηγίες της CIA και όχι από ανεξέλεγκτα στεγανά της ΕΥΠ.

Σ αυτό το παιχνίδι σημαντικό ρολό έπαιξαν άθελα τους και εν αγνοία τους ορισμένα άτομα ειλικρινή μεν αλλά αφελή πούπεσαν θύματα διπλής μανιπουλάτσιας. Απ' τη μια χρησιμοποιήθηκαν για να έρθει ο Οτζαλάν στην Ελλάδα και για να τον στείλουν στη συνέχεια στην Κένυα κι απ' την άλλη για να παίξουν το ρόλο του αποδιοπομπαίου τράγου, του ενόχου που θα καλύψει τους πραγματικούς ενόχους. Ακόμη και αυτός ο πράκτορας της ΕΥΠ Καλιντερίδης επιβεβαιώνει ότι ο Οτζαλάν τηλεφώνησε από τη Ρωσία, στους υπεύθυνους του PKK στην Αθήνα για να βρουν το αεροπλάνο που πήγε κι έφερε τον Οτζαλάν. Άρα όλοι, Ελληνική Κυβέρνηση, ΕΥΠ, CIA κλπ. γνώριζαν αρκετές ώρες πριν πατήσει το πόδι του στην Ελλάδα ο Οτζαλάν ότι πρόκειται νάρθει στην Αθήνα και δεν έκαναν τίποτα για να το αποτρέψουν όπως π.χ. έκανε η Ολλανδία. Ας αφήσουν λοιπόν τα παραμύθια ότι φταίνε οι ανεύθυνοι «υπερ-πατριώτες» που έφεραν τον Οτζαλάν.

(Το πόρισμα άλλωστε των εισαγγελέων που δημοσιεύτηκε μετά τη σύνταξη του κειμένου μας το επιβεβαιώνει. Ο Σταυρακάκης γνώριζε ότι ο Οτζαλάν πρόκειται νάρθει στην Ελλάδα. Κι είναι εντελώς αδύνατο, για ένα τόσο σημαντικό και κρίσιμο ζήτημα, να έδρασε μόνος του χωρίς να το αναφέρει στην κυβέρνηση και στους αμερικάνους για να πάρει οδηγίες. Ο αρχηγός της ΕΥΠ είναι κράτος κι όχι παρακράτος.)

Ο ρόλος της κυβέρνησης Σημίτη που ήταν εξ αρχής περισσότερο από ύποπτος έγινε πασιφανής, εξώφθαλμος κι αυταπόδεικτος από τις μαρτυρίες των αυτόπτων μαρτύρων τόσο Κούρδων όσο και Ελλήνων που συμπίπτουν στα βασικά σημεία. Πέρα από τις τρεις Κούρδισες αγωνίστριες τα γεγονότα επιβεβαιώνουν και οι δύο Έλληνες μάρτυρες παρότι αξιωματούχοι του Ελληνικού Κράτους. Οι δύο τελευταίοι, όταν συνειδητοποίησαν το ρόλο που τους υποχρέωναν να παίξουν, παραδίδοντας ουσιαστικά τον Οτζαλάν στους Τούρκους αντέδρασαν, αρνήθηκαν να υπακούσουν στις διαταγές κι αποκάλυψαν με τις αυθόρμητες μαρτυρίες τους από την Κένυα την αλήθεια. Όσες διαφορετικές ενδεχόμενα μαρτυρίες δώσουν σήμερα κάτω από τις φυσιολογικές πιέσεις για να κουκουλώσει η κυβέρνηση την προδοσία λίγη σημασία έχουν, όπως άλλωστε και οι δικαστικές και κοινοβουλευτικές ανακρίσεις.

Από όσα κατάγγειλε η Κούρδισα αγωνίστρια Ντιλάν, τρία είναι τα συντριπτικά για την κυβέρνηση Σημίτη στοιχεία που επιβεβαιώνουν και οι Έλληνες μάρτυρες και τα οποία η Κυβέρνηση αδυνατεί μέχρι σήμερα να διαψεύσει.

α) Η κυβέρνηση αποφάσισε εν αγνοία του Οτζαλάν, και πληροφορώντας τον εκ των υστέρων να τον στείλει στην Κέννα,

β) Η κυβέρνηση Σημίτη έδωσε αλληπάλληλες διαταγές στους αξιωματούχους της τόσο τον Καλιντερίδη όσο και τον πρέσβυ Κωστούλα να πετάξουν τον Οτζαλάν έξω από την ελληνική πρεσβεία στην Κέννα, γνωρίζοντας ότι έτσι παραδίδονταν στους Τούρκους.

γ) Η κυβέρνηση έδωσε το πράσινο φως παραπλανώντας τον Οτζαλάν ακόμη και την ύστατη στιγμή, δίνοντας την εγγύηση της, ότι το σχεδιαζόμενο ταξίδι από την Κέννα ήταν πραγματικό και όχι παγίδα, για να βγει από το έδαφος της ελληνικής πρεσβείας.

Κύριος υπεύθυνος της προδοσίας της παράδοσης του Οτζαλάν στους δήμιους του Τούρκους είναι ο πρωθυπουργός Σημίτης, οι υπουργοί της κυβέρνησης του και όχι μόνο οι γνωστοί τρεις, αφού κανένας τους δεν διαχώρισε τις ευθύνες του για την προδοσία παραιτούμενος, όπως και η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Πριν από λίγα χρόνια στη Γαλλία πρώην πρωθυπουργός αυτοκτόνησε για ένα άτοκο δάνειο 30 εκατομμυρίων δραχμών, ενώ στην Ελλάδα της βαθιάς παρακμής ούτε ένας υπουργός δεν τόλμησε όχι να αυτοκτονήσει, αλλά ούτε καν να παραιτηθεί για το άγος της προδοσίας.

Υπεύθυνοι είναι ο αρχηγός, οι υπαρχηγοί και οι αρχηγοί διάφορων τομέων της ΕΥΠ και των άλλων ασφαλίτικων μηχανισμών που λειτουργούν εκτελώντας απευθείας τις εντολές των αμερικάνων πρακτόρων της CIA!

Οι τελευταίοι σαν αποδέκτες των αναφορών έλεγχαν πλήρως τις κινήσεις των ανθρώπων του ΡΚΚ στην Ελλάδα και των πραγματικών ή μη συμπαθούντων τους διοχετεύοντας κανονικά όσες πληροφορίες έκριναν σκόπιμο στην τουρκική ΜΙΤ δηλαδή σ' αυτούς που επιβουλεύονται την εδαφική ακεραιότητα της χώρας.

Τέλος και σε ένα άλλο επίπεδο υπάρχουν ευθύνες για ορισμένα στελέχη του ΡΚΚ στην Ελλάδα, χωρίς να εννοούμε τις τρεις Κούρδισσες αγωνίστριες. Ορισμένοι από δαύτους, που συναγελάζονται με τους διάφορους πράκτορες της ΕΥΠ επί χρόνια, επιτρέποντας τους να τους ελέγχουν, δεν είναι δυνατόν να μην είχαν αντιληφθεί τα παιχνίδια που παίζονταν και στην καλύτερη περίπτωση ευθύνονται για εγκληματική αμέλεια και ανεπάρκεια. Νομίζουμε ότι το ΡΚΚ θα πρέπει να ερευνήσει σοβαρά το ζήτημα, να πάρει κάποια μέτρα γιατί αλλιώς φοβόμαστε ότι θα δεχτεί και άλλα χτυπήματα.

ΟΤΖΑΛΑΝ, ΔΟΥΛΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ CIA-FBI

Η επιχείρηση της σύλληψης στην Κέννα οργανώθηκε από τη CIA με συμμετοχή αμερικάνων, ισραηλινών, κενυατών που συνέλαβαν τον Οτζαλάν και τον παρέδωσαν στους Τούρκους.

Παρότι ο εντοπισμός των κινήσεων του Οτζαλάν γινόταν και μέσω της παρακολούθησης των τηλεφώνων κινητών ή σταθερών των στελεχών του ΡΚΚ και του περίγυρου των συμπαθούντων στην Αθήνα και στην Ευρώπη, με τους οποίους επικοινωνούσε, αυτό δεν σημαίνει ότι η σύλληψη του επιτεύχθηκε χάρη σ' αυτήν. Η τηλεφωνική παρακολούθηση σε περιπτώσεις σαν κι αυτήν μόνο δευτερεύοντα και βοηθητικό χαρακτήρα μπορεί να έχει. Ο έλεγχος των κινήσεων του Οτζαλάν γινόταν με την κλασική μέθοδο της παρουσίας κοντά του πρακτόρων, Ευρωπαίων αρχικά, Ελλήνων μετά τη Ρωσία, που με πρόσχημα την προστασία του, έλεγχαν όλες τις κινήσεις του και τις ανέφεραν λεπτομερώς στις υπηρεσίες τους. Αν δεν υπήρχαν αυτοί οι πράκτορες κι αν ο ίδιος ο Οτζαλάν δεν είχε επιλέξει την προσπάθεια

πολιτικής διεθνοποίησης στην Ευρώπη του κουρδικού ζητήματος, ο Οτζαλάν θα μπορούσε πολύ εύκολα να τους είχε ξεφύγει και νάχε εξαφανιστεί, παρά τις τηλεφωνικές παρακολουθήσεις.

Κι επειδή αναπτύσσεται τελευταία μια ολόκληρη μυθολογία γύρω απ' τις φοβερές συνέπειες πούχει η συνεχής ηλεκτρονική παρακολούθηση των πάντων μέσω παγκόσμιου δικτύου δορυφόρων και των άλλων υπερσύγχρονων τηλεπικοινωνιακών κέντρων και σταθμών, μέσω των οποίων ο Μεγάλος Αδελφός εντοπίζει τα πάντα εν τη γεννέσει τους και τα εξουδετερώνει πάραυτα, όπως έγινε και με τον Οτζαλάν, θ' αναφέρουμε εν συντομία τα εξής: Σύμφωνα με στοιχεία του αμερικάνικου τύπου τα τελευταία 15 χρόνια έχουν γίνει στον κόσμο πάνω από 1500 σοβαρές βίαιες αντιαμερικανικές ενέργειες με πάνω από 1000 νεκρούς αμερικάνους αξιωματούχους, χωρίς να συγκαταλέγονται σ' αυτές απλές μολότοφ ή μικρές βόμβες σε αμερικάνικες τράπεζες, εταιρείες κλπ. Μόνο σε μια βομβιστική ενέργεια στη Βυρητό στα μέσα της δεκαετίας του 80, είχαμε περίπου 350 αμερικάνους πεζοναύτες νεκρούς. Απ' όλες αυτές τις ενέργειες οι αμερικάνοι μέχρι σήμερα έχουν εξιχνιάσει μόνο 5-6 ενώ από τους ελάχιστους συλληφθέντες είναι πολύ αμφίβολο αν έστω 2 ή 3 είναι οι πραγματικοί δράστες. Κανένας βέβαια δεν έχει συλληφθεί για την ενέργεια της Βυρητού.

Σ' αυτό το σημείο θ' ανοίξουμε μια μικρή παρένθεση για να ευχαριστήσουμε την υπουργό των εξωτερικών των ΗΠΑ Ολμπράιτ για την ειλικρίνεια της. Οι πρόσφατες κυνικές δηλώσεις της αναφορικά τόσο με το Ιράκ όσο και με το Κόσοβο και τη Σερβία σύμφωνα με τις οποίες ή αποδεχόσαστε το μη διαπραγματεύσιμο σχέδιο μας υπακούοντας στις εντολές μας ή σας βομβαρδίζουμε, μόνοι μας ή με όποιον συμφωνεί, έπεισαν και τον τελευταίο δύσπιστο αυτής της χώρας για το ποιος είναι ο τρομοκράτης των λαών.

Αν λάβουμε λοιπόν υπόψη μας ότι οι Αμερικάνοι έχουν αναγάγει τον αγώνα ενάντια στην παγκόσμια «τρομοκρατία» σε βασική προτεραιότητα, ότι διαθέτουν υπερσύγχρονο εξοπλισμό, άφθονο έμψυχο υλικό, τεράστια κονδύλια, υποστήριξη πάσης φύσης, τις εθνικές αστυνομίες υπό τις διαταγές τους. Ότι δεν διστάζουν να καλλιεργούν το μαζικό χαφιεδισμό με τις ναζιστικού τύπου επικηρύξεις. Ότι από την άλλη οι αντιιμπεριαλιστικές οργανώσεις που αντιστέκονται, έχουν πενιχρότητα μέσα, τεράστιες δυσκολίες, οικονομικά προβλήματα, ενώ πολλοί από τους αγωνιστές τους, κυρίως στη Μέση Ανατολή, τους είναι γνωστοί, αφού οι αμερικανοί τους είχαν εκπαιδεύσει για να τους στείλουν στο Αφγανιστάν να πολεμήσουν τους Σοβιετικούς και όταν αυτοί ξύπνησαν έστρεψαν τα όπλα εναντίον τους. Ότι παρόλα αυτά αδυνατούν να τους εντοπίσουν και να τους συλλάβουν, τότε το συμπέρασμα βγαίνει αβίαστα, αφού ο απολογισμός είναι συντριπτικός για τους πλανητάρχες. Η αποτυχία και η ανικανότητα σε όλο της το μεγαλείο. Δεν νομίζουμε να υπάρχει προηγούμενο στην ιστορία, τόσο άνισης πάλης ανάμεσα στην εξουσία και τους καταπιεζόμενους με τόσο απογοητευτικά αποτελέσματα γι' αυτήν. Αποτελέσματα που διαψεύδουν πανηγυρικά τα παραμύθια περί των ηλεκτρονικών δικτύων και των δορυφόρων που ελέγχουν τα πάντα και δείχνουν ότι η περίπτωση μας δεν είναι η εξαίρεση αλλά ο κανόνας.

(Είχαμε συντάξει αυτό το κείμενο όταν δημοσιεύτηκαν οι πληροφορίες περί λίστας ονομάτων μελών της 17N που έχουν στα χέρια τους οι αμερικάνοι πράκτορες. Αυτές επιβεβαιώνουν όσα γράφαμε, ότι είναι του ίδιου επίπεδου, αν όχι χειρότεροι από τα σαΐνια που μας ακούμπαγαν 15 χρόνια πριν. Μία και μόνη απάντηση έχουμε. Ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα.)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΔΙΑΛΥΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Η προδοσία Οτζαλάν ρίχνει νέο άπλετο φως στα γεγονότα στα Ίμια. Αν τα εξετάσουμε σήμερα μέσα απ' αυτό το πρίσμα θα εντοπίσουμε ύποπτες συμπτώσεις και παραλληλισμούς που οδηγούν σε γενικότερα θλιβερά συμπεράσματα για τη λειτουργία και τη φύση του σημερινού ελληνικού κράτους.

Αναλογία ανάμεσα στις κυβερνητικές ψευδολογίες για ό,τι έγινε στα Ίμια και την «επιστροφή στην προτεραιότητα κατάσταση» και τις παιδαριώδεις ανοησίες της επίσημης κυβερνητικής εκδοχής για τη σύλληψη του Οτζαλάν. Ανάμεσα στην απουσία και στις δύο περιπτώσεις, σοβαρού ενιαίου πολιτικό-στρατιωτικού κέντρου διαχείρισης της κρίσης, ανεξάρτητου, με ξεκάθαρη γραμμή και στην ύπαρξη πολλών «υπευθύνων» που διαχειρίζονταν την υπόθεση παράλληλα, σε στενή επαφή με τους αμερικάνους, λειτουργώντας έτσι σαν ανεύθυνα άτομα «παρεούλας» που εκτελούν εντολές και που ενδιαφέρονται μόνο για το πώς θα ρίξει ο ένας την ευθύνη στον άλλο. Ανάμεσα στο γεγονός ότι, και στις δύο περιπτώσεις οι αμερικάνοι λειτούργησαν ουσιαστικά σαν κέντρο εξουσίας διαχείρισης της κρίσης κι επέβαλαν τις εντολές τους.

Ανάμεσα στις συνέπειες της ελληνικής παράδοσης άνευ όρων στα Ίμια (Μαδρίτη, στρατηγεία του NATO, S300 στην Κύπρο) και τις κλιμακούμενες σήμερα απειλές και διεκδικήσεις του τούρκικου επεκτατισμού αλλά και των αμερικάνων.

Ανάμεσα στον Καλεντερίδη (και τον πρέσβη Κωστούλα) και τον τότε αρχηγό ΓΕΕΘΑ Λυμπέρη που αντέδρασαν και οι δύο, με διαφορετικό βέβαια τρόπο, στην εφαρμογή της προδοτικής αμερικάνικης γραμμής. Ανάμεσα στον Ναζάκη και το δήμαρχο Καλύμνου στο ρόλο των... «ενόχων». Ανάμεσα στον Ναζάκη και τον Λυμπέρη στο ρόλο των «τουρκοφάγων», που... προσπαθούν να οδηγήσουν την Ελλάδα σε πόλεμο με την Τουρκία.

Ανάμεσα στην προβολή και στις δύο περιπτώσεις ατόμων, πραγματικών ή υποτιθέμενων εθνικιστών με σκοπό την απαξίωση του λόγου όσων αμφισβητούν την κυβερνητική εκδοχή. Σύμφωνα με αυτήν την πρωτότυπη κι εκσυγχρονιστική λογική ο ελληνικός λαός δεν θάπρεπε να γράψει μερικές απ' τις λαμπρότερες σελίδες της πρόσφατης ιστορίας του, θάπρεπε να λιποτακτήσει και να μην πολεμήσει ενάντια στην Ιταλική επίθεση του 40 κι ούτε να στρατευθεί μαζικά στη μεγάλη Πατριωτική Αντίσταση στη διάρκεια της κατοχής αφού το σύνθημα του ΟΧΙ το είχε ρίξει ο φασίστας δικτάτορας Μεταξάς. Και τίποτε δεν είναι πιο αηδιαστικό από το φαινόμενο ορισμένων πρώην σταλινικών και μη, που αφού σταδιοδρόμησαν πολιτικά εκμεταλλευόμενοι αυτήν τη μεγάλη Πατριωτική αντίσταση και τις αξίες και οφείλουν την πολιτική τους ύπαρξη σ' αυτήν σήμερα φτύνουν, με το περιβόητο ήθος που τους διακρίνει, αυτές τις αξίες.

Αναλογία ανάμεσα στις δύο παρόμοιες χυδαίες εκστρατείες, αντάξιες ενός Γκέμπελς με τις οποίες οι εξωνημένοι δημοσιογράφοι αλλά και κυβερνητικά στελέχη δεν διστάζουν να χαρακτηρίζουν όσους αποκαλύπτουν την αλήθεια σαν «υπερπατριώτες», «πολεμοκάπηλους», «Τουρκοφάγους» και τους πρωταγωνιστές ανοιχτά ή καλυμμένα, πράκτορες ακόμη και της Μοσάντ.

Οι πρωταγωνιστές αυτοί όμως δεν είναι τυχαία ή περιθωριακά πρόσωπα. Ήταν απ' τους ικανότερους και πλέον έμπιστους αξιωματικούς του κράτους, αφού τον μεν Λυμπέρη είχε επιλέξει η κυβέρνηση για αρχηγό ΓΕΕΘΑ, στον δε Καλεντερίδη είχε αναθέσει μια από τις σοβαρότερες μυστικές αποστολές. Το γεγονός λοιπόν ότι τα πλέον έμπιστα στελέχη του κρατικού μηχανισμού στις κρίσιμες στιγμές κάνουν ανυπακοή κι αρνούνται να υπακούσουν στις εντολές της πολιτικής ηγεσίας (τα ίδια ισχύουν και για τον πρέσβη Κωστούλα παρότι αυτός δεν βρισκόταν στην κορυφή), αποκαλύπτει ότι το σημερινό ελληνικό κράτος δεν μπορεί να λειτουργήσει στοιχειωδώς στις κρίσιμες περιστάσεις, ότι έχει καταρρεύσει, ότι έχει επέλθει βαθιά

ρήξη ανάμεσα στους αξιωματούχους του. Η ανυπακοή δεν είναι προσωπική αδυναμία των στελεχών αλλά αντίθετα δείχνει δύναμη αφού η παραβίαση της πειθαρχίας είναι έγκλημα καθοσιόσεως για τους επαγγελματίες στρατιωτικούς. Προέρχεται από τη βαθιά πεποίθηση τους ότι η πολιτική ηγεσία και οι συγκεκριμένες εντολές της δεν εξυπηρετούν τα συμφέροντα του ελληνικού Κράτους-Εθνους όπως θάπρεπε, αλλά τα συμφέροντα αυτών που διατάζουν δηλαδή των αμερικανών και ειδικότερα στις δυο περιπτώσεις Ίμια-Οτζαλάν τα συμφέροντα και των Τούρκων στρατοκρατών.

Η ανυπακοή αυτή που δεν μπορούσαν να προβλέψουν οι εγκέφαλοι της συνωμοσίας Οτζαλάν, ξέσκισε και τον τελευταίο διάτρητο μανδύα του κράτους αποκαλύπτοντας τη γύμνια του αντί για τον εκσυγχρονισμό του. Προκάλεσε τον πανικό της ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης και τις παλινωδίες των αμερικανών. Οι τελευταίοι αφού οργάνωσαν τη συνωμοσία έσπευσαν εκ των υστέρων ν' αναστηλώσουν κάπως τη βαριά τσακισμένη εικόνα του ελληνικού κράτους προσφέροντας την υπηρεσία στην κυβέρνηση Σημίτη της επιτυχούς μεταφοράς των τριών κουρδισών από το Ναϊρόμπι στην Αθήνα παρ' ότι τις θεωρούν «τρομοκρατίσες». Ενώ η πρώτη συνειδητοποιώντας ότι αυτή η κατάσταση είναι το ισχυρότερο κίνητρο για τους Τούρκους στρατοκράτες για ένα θερμό επεισόδιο στο Αιγαίο (και όχι για γενικευμένο πόλεμο) στο οποίο βρισκόμαστε πλησιέστερα από ποτέ άλλοτε από το 1974. Στο οποίο με ένα κράτος υπό κατάρρευση, οι Τούρκοι πιθανότατα θα κάνουν περίπατο, ενώ καμμία ελληνική κυβέρνηση δεν θάντεχε τις πολιτικές συνέπειες του. Συσπειρώθηκε κι έσπευσε μέσω των πολιτικών εκπροσώπων της, από τους βαρώνους της ΝΔ και το Μητσοτάκη, τους αντισημιτικούς πασόκους, μέχρι τους Κυρκοθεοδωράκηδες να προσφέρει αμέριστη πολιτική στήριξη, σε μια κυβέρνηση στιγματισμένη από μια καραμπινάτη προδοσία που κινδύνευε να καταρρεύσει παταγωδώς εν μια νυκτί και που είναι καταδικασμένη ούτως ή άλλως να καταρρεύσει.

Η κυβέρνηση Σημίτη πρέπει να παραμείνει και άρα... δεν έχει διαπράξει προδοσία αφού κανένας πολιτικός χώρος δεν θέλει να αναλάβει την ευθύνη των νέων παραχωρήσεων κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας στις οποίες οδηγούν οι κλιμακούμενες απειλές και απαιτήσεις των Τούρκων στρατοκρατών και των αμερικάνων και ο διαλυμένος κρατικός μηχανισμός.

Με τη σιωπηρή λοιπόν συμφωνία όλων το καμμένο πια χαρτί Σημίτης θα το στύψουν μέχρι εσχάτων πριν το πετάξουν στα σκουπίδια κι έρθουν οι επόμενοι που θα παρουσιαστούν σαν μη υπεύθυνοι για τα τετελεσμένα γεγονότα που αποδέχτηκαν και τις συμφωνίες που υπέγραψαν οι προηγούμενοι.

ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΕΙΟΔΟΤΗ

Το διαλυμένο κράτος που αποκάλυψε η συνωμοσία Οτζαλάν δεν είναι αποτέλεσμα λανθασμένων χειρισμών ή παραλείψεων αλλά είναι απόρροια της φύσης του σημερινού ελληνικού κράτους, της θεμελιώδους αντίφασης που το χαρακτηρίζει. Ενώ υποτίθεται ότι βασίζεται στον εθνισμό και όχι στον εθνικισμό, που όπως εξηγήσαμε πέρσυ, ακόμη και σήμερα αποτελεί το θεωρητικό και πρακτικό βάθρο της πολιτικής οργάνωσης της κοινωνίας και των διεθνών σχέσεων, σύμφωνα με τον οποίο το Κράτος-Εθνος και όχι η Ευρωπαϊκή Ένωση ή το ΝΑΤΟ έχει καθήκον να υπερασπίζεται τα κυριαρχικά του δικαιώματα όταν αυτά απειλούνται, εντούτοις παραιτείται απ' αυτό, λειτουργώντας σαν κράτος υποτελές, σαν προτεκτοράτο. Όντας έτοιμο να προβεί σε παραχωρήσεις σε θεμελιώδη ζητήματα που αφορούν τα κυριαρχικά του δικαιώματα, υπακούοντας τυφλά σε εντολές ξένων κέντρων, λειτουργώντας σαν εθνικός μειοδότης.

Η αναβάθμιση της Τουρκίας στο ρόλο της περιφερειακής μεσαίας στρατιωτικής δύναμης, χωροφύλακα της Δύσης στην περιοχή έχει σαν λογική συνέπεια τη δυτική υποστήριξη της στρατοκρατικής Τουρκίας, τη συνεχή κλιμάκωση των διεκδικήσεων

της σε βάρος της χώρας αλλά και την εκμετάλλευση αυτής της απειλής από την Δύση για να πετύχει δικές της ρυθμίσεις στα πλαίσια του ΝΑΤΟ, στο Αιγαίο ακόμη και στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Έτσι η υποτέλεια του ελληνικού κράτους στη Δύση, η τυφλή υποταγή της πολιτικής ηγεσίας στις εντολές των αμερικάνων παίρνει καθαρά προδοτικό χαρακτήρα αφού σημαίνει συνειδητή παράδοση και στις τουρκικές απαιτήσεις. Αν αντί του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση βρίσκονταν η ΝΔ, τόσο στα Ίμια όσο και στο ζήτημα Οτζαλάν θαχαμε χοντρικά τους ίδιους χειρισμούς με τα ίδια αποτελέσματα.

Η τούρκικη απειλή δεν είναι καινούργιο φαινόμενο. Είναι μόνιμη καθημερινή πραγματικότητα που κλιμακώνεται από το 1974. Στα εικοσιπέντε χρόνια της μεταπολίτευσης οι δύο πολιτικές δυνάμεις που μοιράστηκαν τη διακυβέρνηση της χώρας, δεκατέσσερα χρόνια το ΠΑΣΟΚ και έντεκα η ΝΔ απέτυχαν παταγωδώς να την αντιμετωπίσουν και αντίθετα με τις συνεχείς υποχωρήσεις τους την γιγάντωσαν. Απέτυχαν να χαράξουν κάποια συνεπή και σταθερή στρατηγική αντιμετώπισης της, σταθμίζοντας τα αντικειμενικά γεωστρατηγικά δεδομένα. Η απουσία αυτής της στρατηγικής (στρατηγική που δεν σημαίνει γενικευμένο πόλεμο όπως έχουμε εξηγήσει επανειλημμένα, όπως θέλει ο μόνιμος εκφοβιστικός εκβιασμός) οδήγησε μια πολιτική του «βλέποντας και κάνοντας», στην αδυναμία εκμετάλλευσης των περιστάσεων ακόμη κι αν αυτές είναι ευνοϊκές, όπως με το κουρδικό, οπού και εδώ η Τουρκία βγαίνει κερδισμένη. Σε μια πολιτική παραπαίουσα ανάμεσα στα βαυκαλήματα των εγγυήσεων των συνόρων από τις ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ, την Ευρωπαϊκή Ένωση, την ΟΝΕ και τις συνεχείς άτακτες υποχωρήσεις υπό το κράτος του πανικού. Σε μια πολιτική διαρκούς Μονάχου που δεν αποτρέπει αλλά οδηγεί σε σύγκρουση, αποθρασύνοντας τους Τούρκους. Κι είναι ένα ακόμη δείγμα βαθιάς παρακμής της ελληνικής κοινωνίας το γεγονός ότι αυτή η ανιστόρητη πολιτική χαρακτηρίζεται ρεαλιστική και όσοι την υποστηρίζουν ρεαλιστές. Ο Τσάμπερλεν ρεαλιστής!

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι να παρουσιάζεται το παρόν και το άμεσο μέλλον της χώρας ζοφερό. Να επικρέμαται πάνω από το κεφάλι του διαλυμένου ελληνικού κράτους η δαμόκλειος σπάθη του θερμού επεισοδίου και η προοπτική νέων σοβαρών παραχωρήσεων που θ' αναγκαστεί ν' αποδεχτεί η κυβέρνηση με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Είναι στο επικοινωνιακό επίπεδο, να προετοιμάζεται ο λαός, από τους «δημοσιογράφους», την πολιτική και δικαστική εξουσία και να καλείται να ξεσκεπάσει και να καταδικάσει τους υπεύθυνους αυτών των δεινών, τους ενόχους, όχι τους πραγματικούς δηλαδή την προδοτική πολιτική ηγεσία, αλλά τους αποδιοπομπαίους τράγους, τους... ανεύθυνους «υπερπατριώτες».

Σύμφωνα μ' αυτήν την λαμπρή θεωρία υπεύθυνος της υποταγής της Αθήνας στο Φίλιππο και της απώλειας της ελευθερίας της, δεν ήταν οι Αισχίνηδες και τα άλλα μέλη του μακεδόνικου κόμματος πολλούς από τους οποίους είχε εξαγοράσει τόσο στην Αθήνα όσο και σε άλλες πόλεις ο Φίλιππος για να εμποδίσουν την αντίσταση εναντίον του αλλά ο Δημοσθένης. Αυτός ο ανεύθυνος που ζητούσε όχι μόνο την Ολυνθοποίηση της πολιτικής ζωής της Αθήνας αλλά και την αποστολή αθηναϊκού στρατεύματος για την άμυνα της Ολύνθου. Αυτός ο πολεμοκάπηλος, υπερπατριώτης που ζητούσε... να χρησιμοποιηθούν τα θεωρικά δηλαδή τα δημόσια χρήματα που δίνονταν από την Αθήνα στους πολίτες για την παρακολούθηση των θεατρικών παραστάσεων σε στρατιωτικούς σκοπούς για την αντιμετώπιση του Φιλίππου.

Το διαλυμένο κράτος της υποτέλειας που οδηγεί σε ανοιχτές προδοσίες έχει φτάσει στα όρια του. Το πολιτικό του προσωπικό έχει χρεωκοπήσει στα μάτια της μεγάλης πλειοψηφίας του ελληνικού λαού όπως το επιβεβαιώνει πλήθος γεγονότων από τις δημοσκοπήσεις μέχρι τις πρόσφατες αυθόρμητες λαϊκές εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον Κουρδικό λαό που έγιναν ενάντια στη θέληση του και παρά το λυσσαλέο

πόλεμο του. Τίποτε δεν μπορεί να γίνει μέσα από τα υπάρχοντα πολιτικά κόμματα. Απαραίτητη προϋπόθεση για οποιαδήποτε ριζική αλλαγή που σήμερα προβάλλει επιτακτικά είναι η λαϊκή κινητοποίηση κι οργάνωση στη βάση κι έξω απ' αυτά όπως συνέβη στην Ιστορία του τόπου, όποτε αυτός βρέθηκε σε βαθιά κρίση.

Εκφράζουμε τη βαθιά μας θλίψη για τη σύλληψη του λαοπρόβλητου ηγέτη του Κουρδικού λαού, προέδρου του ΡΚΚ Οτζαλάν. Θλίψη που γίνεται μεγαλύτερη από τον προδοτικό ρόλο που έπαιξε η κυβέρνηση Σημίτη σ' αυτήν. Στέλνουμε θερμό αγωνιστικό χαιρετισμό στους αγωνιστές του ΡΚΚ που αγωνίζονται στο Κουρδιστάν ενάντια στον τουρκικό φασισμό κι εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας, μαζί με τον ελληνικό λαό στον σκληρά δοκιμαζόμενο Κουρδικό λαό.

Αθήνα 8-3-99 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

[Επεξεργασία] Σόντερς

[Επεξεργασία] 2000-03 Σόντερς [Α΄]

Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Αθήνα Μάρτης 2000

«...Στο δεύτερο ήμισυ του Σύντομου Εικοστού Αιώνα έγινε πάντως πιο καθαρό ότι ο πρώτος κόσμος μπορεί να κερδίσει ορισμένες μάχες ενάντια στον τρίτο κόσμο, όχι όμως τον πόλεμο. Ακόμη κι αν τον κέρδιζε η νίκη του δεν θα μπορούσε να εγγυηθεί τον έλεγχο αυτών των εδαφών. Το μεγάλο ατού του ιμπεριαλισμού εξαφανίστηκε: η προθυμία με την οποία οι ιθαγενείς πληθυσμοί των αποικιών, μετά την κατάληψή τους αποδέχονταν χωρίς να δυσανασχετούν την διακυβέρνησή τους από μια χούφτα κατακτητές.

Ενώ η αυτοκρατορία των Αψβούργων δεν δυσκολεύτηκε καθόλου στη διοίκηση της Βοσνίας - Ερζεγοβίνης, στην αρχή της δεκαετίας του 1990 οι δυτικοί στρατιωτικοί σύμβουλοι ανέλυσαν στις κυβερνήσεις τους ότι η ειρήνευση της δύστυχης αυτής χώρας που σπαράσσονταν από τον πόλεμο απαιτούσε την παρουσία πολλών εκατοντάδων χιλιάδων στρατιωτών, δηλαδή την κινητοποίηση δυνάμεων που απαιτούνται για έναν μεγάλο πόλεμο και για μια απροσδιόριστη χρονική διάρκεια.

Η Σομαλία υπήρξε πάντα μια δυσκολη αποικία και ενίοτε η Μ. Βρετανία αναγκάστηκε να στείλει για σύντομο χρονικό διάστημα στρατιωτικές δυνάμεις της τάξης της μεραρχίας με διοικητή στρατηγό. Τόσο όμως στη Ρώμη όσο και στο Λονδίνο κανείς δεν διανοήθηκε ποτέ ότι ακόμη και αυτός ο Μωχάμεντ Αμπταλά, ο διάσημος «Μαντ Μουλάχ» θα μπορούσε να δημιουργήσει άλυτα προβλήματα στις βρετανικές και ιταλικές αποικιοκρατικές κυβερνήσεις.

Κι όμως στις αρχές της δεκαετίας του 1990 οι ΗΠΑ και οι άλλες στρατιωτικές δυνάμεις κατοχής του ΟΗΕ αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν ατιμωτικά, όταν βρέθηκαν μπρος στην προοπτική μιας αόριστης χρονικά κατοχής χωρίς καθαρούς στόχους. Ακόμη κι αυτές οι ισχυρές ΗΠΑ γλώμιασαν όταν στην Αϊτή -τον παραδοσιακό δορυφόρο της Ουάσιγκτον- ένας στρατηγός, επικεφαλής στρατού εκπαιδευμένου και εξοπλισμένου από τις ΗΠΑ, εμπόδισε έναν εκλεγμένο πρόεδρο, υποστηριζόμενο από τους Αμερικανούς, να επιστρέψει στη χώρα και προκάλεσε ανοιχτά τις ΗΠΑ να καταλάβουν εκ νέου τη χώρα. Οι ΗΠΑ αρνήθηκαν να εισβάλουν ενώ το 'χαν κάνει από το 1915 ως το 1934: όχι γιατί οι χίλιοι περίπου φαντάροι του στρατού της Αϊτής αποτελούσαν σοβαρό στρατιωτικό πρόβλημα για τους Αμερικανούς, αλλά γιατί δεν ήταν πια ικανοί να επιλύσουν με την ισχύ τους το ζήτημα της Αϊτής...».

Ε. Χομπσμπάουμ Ο Αιώνας των Ακρών Ιστορία του Σύντομου Εικοστού Αιώνα 1914-1991

Σε προπέρσινη προκήρυξή μας αντιδιαστέλλοντας τον πατριωτισμό τόσο από τον ελληνικό εθνικισμό, όσο και από το δυτικό ρατσιστικό εθνικισμό υποστηρίξαμε ότι ενώ στη Δύση υπάρχει πλατιά συναίνεση υπέρ των στρατιωτικών επεμβάσεων στον τρίτο κόσμο, που 'χει τις ρίζες του στη σχετικά πρόσφατη αποικιοκρατική πολιτική της, στην Ελλάδα δεν υπάρχει. Γιατί η σύγχρονη Ελλάδα δεν είχε τέτοια δράση, αντίθετα υπήρξε η ίδια θύμα επεμβάσεων. Πριν περάσει χρόνος ήρθαν τα τραγικά γεγονότα στο Κόσοβο και οι μαζικοί αμερικανο-νατοϊκοί βομβαρδισμοί της Γιουγκοσλαβίας να μας δικαιώσουν.

Ενώ ο ελληνικός λαός στη συντριπτική του πλειοψηφία όπως τόδειξαν η πληθώρα των πηγαίων εκδηλώσεών του, αλλά και οι δημοσκοπήσεις καταδίκασε απερίφραστα τους νατοϊκούς βομβαρδισμούς κι απέρριπτε τις χονδροειδείς δικαιολογίες περί «ανθρωπιστικού πολέμου» και το νέο, προς αφελείς, ιδεολόγημα περί «υπερίσχυσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων έναντι της εθνικής κυριαρχίας» η δυτική κοινή γνώμη στην πλειοψηφία της αποδέχτηκε την αναγκαιότητα του πολέμου και στήριξε τους βάρβαρους βομβαρδισμούς. Και παρ' ότι σ' αυτό, σημαντικό ρόλο έπαιξε η φοβερή ψευδολογία και η απροσχημάτιστη προπαγάνδα των ελεγχόμενων δυτικών ΜΜΕ εν τούτοις ο στόχος δεν θάχε επιτευχθεί αν δεν υπήρχε πρόσφορο έδαφος: η βαθιά ριζωμένη πεποίθηση ότι είναι λαοί ανώτεροι και νομιμοποιούνται να εξολοθρεύουν λαούς παρίες, Μαύρους, Κορεάτες, Βιετναμέζους προχθές, Αραβες, Παλαιστίνιους, Λίβυους, Ιρακινούς χθες, Γιουγκοσλάβους σήμερα, Κινέζους, Ρώσους και άλλους αύριο.

Ενα και μόνο στοιχείο που αποσιωπάται με επιμέλεια από τη δυτική κοινή γνώμη, αποδείχνει τον κίβδηλο χαρακτήρα των πάρα πάνω ισχυρισμών. Το γεγονός ότι στην ανθρωπιστική αυτή σταυροφορία ενάντια στον κατηγορούμενο για εθνοκάθαρση Μιλόσεβιτς, συμμετείχε τόσο με χερσαίες στρατιωτικές δυνάμεις όσο και με αεροπλάνα που πήραν μέρος στο βομβαρδισμό, η Τουρκία πούχει διαπράξει και διαπράττει τα ίδια αν όχι τρισευρότερα εγκλήματα γενοκτονίας σε βάρος του κούρδικου λαού για να μην αναφέρουμε την Κύπρο.

ΧΙΤΛΕΡΙΚΟΙ ΚΑΙ ΝΑΤΟΪΚΟΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ

Οι επί 78 μέρες αδιάκοποι μαζικοί αεροπορικοί βομβαρδισμοί μιας μικρής ανεξάρτητης, κυρίαρχης χώρας, χωρίς καν κάποια επίδραση νομιμότητας, με απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Η καταστροφή της οικονομίας της, της βιομηχανικής υποδομής της, μεταφορικών μέσων, γεφυρών, κτιρίων ραδιοτηλεοπτικών σταθμών, νοσοκομείων, σχολείων, λαϊκών αγορών, χωριών, στρατοπέδων προσφύγων, δικτύων ηλεκτροδότησης και υδροδότησης κι η συνακόλουθη δολοφονία χιλιάδων αμάχων συνιστούν ναζιστικό έγκλημα. Γιατί δεν ήταν «παράπλευρη ζημιά», αθέλητο ατύχημα, αλλά συνειδητή καταστροφή μιας χώρας και προσβολή του άμαχου πληθυσμού της και δευτερευόντος στρατιωτικών στόχων.

Για να τρομοκρατήσουν το λαό όπου κι αν βρίσκεται, σε πόλη, χωριό, λεωφορείο, τρένο, αγορά, νοσοκομείο κ.λπ., να τον κάνει να μην αισθάνεται ασφαλής πουθενά και να τον πιέσει για την ανατροπή του Μιλόσεβιτς. Αλλωστε οι πιο κυνικοί όπως ο Μπλερ και ο Κουκ το αναγνώρισαν ανοικτά: «Πρέπει να ομολογήσουμε ότι βρισκόμαστε σε πόλεμο με τον Γιουγκοσλαβικό λαό αφού ευθύνεται που έχει μια τέτοια ηγεσία και δεν την ανατρέπει». Τέλος τα ίδια τα δυτικά ΜΜΕ ομολόγησαν ότι

ο Γιουγκοσλαβικός στρατός αποχώρησε από το Κοσυφοπέδιο σχεδόν ανέπαφος και με ασήμαντες απώλειες.

Και το έγκλημα αυτό γίνεται ακόμη πιο βδελυρό αν λάβουμε υπόψη μας το νέο χαρακτηριστικό των σύγχρονων πόλεων, όπως τόδειξε ο πόλεμος ενάντια στο Ιράκ. Ο συνολικός αριθμός των θυμάτων του άμαχου πληθυσμού είναι όχι μόνο δυσανάλογα μεγάλος σε σχέση μ' αυτόν των στρατιωτικών, αλλά επί πλέον ο αριθμός αυτός συνεχίζει να μεγαλώνει μετά την λήξη των εχθροπραξιών.

Ο συνδυασμός του ίδιου του πολέμου, της χρήσης όπλων με ραδιενεργά υλικά όπως το απεμπλουτισμένο ουράνιο που προκαλεί καρκίνους, λευχαιμίες και τερατογενέσεις, της οικολογικής καταστροφής και του οικονομικού εμπάργκο που συνεχίζεται, οδηγεί σε κατάρρευση το νοσοκομείο και υγειονομικό σύστημα, τα οποία τόσο στο Ιράκ όσο και στη Γιουγκοσλαβία ήταν σε αρκετά καλή κατάσταση πριν από τον πόλεμο. Με συνέπεια οι διάφορες επιδημίες, η έλλειψη φαρμάκων λόγω εμπάργκο και η έλλειψη στοιχειωδών κανόνων υγιεινής λόγω της μόλυνσης, να αποδεκατίζουν τον πληθυσμό και κυρίως τα παιδιά σε τέτοιο σημείο, που οι δύο τελευταίοι επικεφαλής της ανθρωπιστικής οργάνωσης του ΟΗΕ στο Ιράκ να παραιτηθούν σε ένδειξη διαμαρτυρίας γι αυτή την κατάσταση. Έτσι τα συνολικά θύματα σήμερα του πολέμου στο Ιράκ ανέρχονται σύμφωνα με δυτικές πηγές σε πολλαπλάσιο αριθμό απ' αυτόν που καταγράφηκε στη διάρκεια του πολέμου του '91, σε ενάμιση εκατομμύριο, εκ των οποίων η συντριπτική πλειοψηφία είναι άμαχοι και παιδιά.

Μια σύντομη σύγκριση των νατοϊκών βομβαρδισμών με ανάλογη δράση του Χίτλερ στον πόλεμο δείχνει ανάγλυφα σε τι επίπεδα βαρβαρότητας βρίσκεται η σημερινή «Δημοκρατία δυτικού τύπου». Ακόμη κι αυτοί οι Ναζί δεν τόλμησαν να καταφύγουν σε αεροπορικούς βομβαρδισμούς αμάχων, στην πρώτη τουλάχιστον φάση της περιφημής μάχης της Αγγλίας το 1940.

Σε μια εποχή όπου η αεροπορία δεν είχε τις σημερινές δυνατότητες, όπου η σκόπευση γίνονταν διά γυμνού οφθαλμού και η βρετανική αεροπορία ΡΑΦ ήταν ποιοτικά ισάξια αν όχι υπέρτερη της γερμανικής, οι Ναζί άρχισαν στις 12 Αυγούστου του 40 να βομβαρδίζουν την Αγγλία. Επί ένα μήνα περίπου, υπό το φως της ημέρας, βομβάρδιζαν καθημερινά, αποκλειστικά στρατιωτικούς στόχους, συναντώντας τη σφοδρή αντίσταση της ΡΑΦ, από την οποία σε εκατοντάδες αερομαχίες απώλεσαν εκατοντάδες αεροπλάνα και πιλότους. (Βέβαια ανάλογες απώλειες είχαν και οι Βρετανοί).

Παρά τις απώλειες βομβάρδιζαν και κατέστρεφαν μόνο στρατιωτικούς στόχους της ΡΑΦ, ραντάρ, αεροδιαδρόμους, κέντρα ασύρματου συντονισμού των αεροπλάνων, παρατηρητήρια, στρατόπεδα, κτίρια και αποθήκες πυρομαχικών. Στις 23 Αυγούστου η αγγλική ΡΑΦ, σε αντίποινα βομβάρδισε τη νύχτα, στα τυφλά το Βερολίνο και το επανέλαβε τις επόμενες νύχτες. Ωσπου στις 7 Σεπτεμβρίου άρχισαν και οι Γερμανοί, μιμούμενοι τους Αγγλους, να βομβαρδίζουν τυφλά αγγλικές πόλεις, βομβαρδισμοί που συνεχίστηκαν και από τις δύο πλευρές επί δίμηνο.

Δηλαδή ακόμη και αυτοί οι κοινώς αναγνωρισμένοι σαν μεγαλύτεροι εγκληματίες του εικοστού αιώνα Ναζί έχοντας συνείδηση της φύσης του εγκλήματος του βομβαρδισμού αμάχων δεν το τόλμησαν. Συγκρινόμενοι δε με τους νατοϊκούς βομβαρδισμούς επί 78 μέρες της ανίσχυρης και ουσιαστικά χωρίς αεροπορία Γιουγκοσλαβίας, οι Ναζί φαντάζουν ρομαντικοί ουμανιστές. Για ποιον λοιπόν φασιστικό κίνδυνο από τον Χάιντερ φληναφούν οι διάφοροι φαρισαίοι δυτικοί αξιωματούχοι όταν ο φασισμός καλλιεργείται καθημερινά απ' τους ίδιους τους Δημοκράτες, σαν απόρροια της προδοσίας των αρχών του Διαφωτισμού, όταν βρίσκεται εντός των τοιχών με άλλο προσωπίο;

ΚΟΣΟΒΟ: ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ ΣΤΗ ΣΟΥΔΗΤΙΑ

Οι αναλογίες όμως με τους Ναζί δεν σταματάνε εδώ. Φαίνεται ότι ρηξικέλευθες πολιτικο-στρατιωτικές ιδέες δεν ευδοκιμούν πια στο ΝΑΤΟ και κατέφυγαν στην παλιά αλλά δοκιμασμένη τακτική του Χίτλερ στη Σουδητία. Όσα συνέβησαν στο Κόσοβο τα τρία τελευταία χρόνια, εκτός των βομβαρδισμών, είναι πιστή αντιγραφή της.

Η Σουδητία ήταν επαρχία της Τσεχοσλοβακίας με σημαντική γερμανόφωνη μειονότητα. Το 1933 ιδρύεται το Γερμανικό Κόμμα των Σουηδών, χρηματοδοτούμενο από τη Γερμανία, με αρχηγό τον επιλεγμένο απ' τον Χίτλερ Χενλάιν, που ψηφίστηκε στις εκλογές του 35 από τα δύο τρίτα των γερμανόφωνων. Τον Απρίλη του 38 εκθέτει πολιτικό πρόγραμμα διεκδικώντας άμεσα αυτονομία της Σουηδίας στα πλαίσια ομοσπονδίας της Τσεχοσλοβακίας. Η κυβέρνηση της Τσεχοσλοβακίας δεν συμφωνεί παρά τις πιέσεις των Αγγλο-Γάλλων που αρνούνται να την υποστηρίξουν και να εκπληρώσουν τις συμβατικές υποχρεώσεις τους από τη συνθήκη του Λοκάρνο. Το κόμμα εξαπολύει κύμα σαμποτάζ, βομβιστικών επιθέσεων, δολοφονιών Τσεχοσλοβάκων στο οποίο βέβαια η Πράγα απαντάει με επιστράτευση.

Στις αρχές Σεπτεμβρίου του 38 η Πράγα όντας μόνη και χωρίς σύμμαχο υποκύπτει. Οπότε ο Χίτλερ κάνοντας στροφή εκατόν ογδόντα μοιρών (Ραμπουγιέ) απαιτεί ανοιχτή εισβολή και προσάρτηση, ισχυριζόμενος ότι είναι πολύ αργά και ότι προσεβλήθη η τιμή της Γερμανίας από τις βιαιοπραγίες της τσεχοσλοβακικής αστυνομίας. Στρατιωτική προσάρτηση που πραγματοποιεί ο Χίτλερ την 1η Οκτώβρη του 38 με τη σύμφωνη γνώμη των αγγλογάλλων στο Μόναχο και χωρίς καν να ζητηθεί η γνώμη της κυβέρνησης της Τσεχοσλοβακίας.

Τέλος, όπως ακριβώς ο Χίτλερ παραβίασε τη συμφωνία πούχε υπογράψει στο Μόναχο, ότι αναγνωρίζει την κυριαρχία του υπόλοιπου της Τσεχοσλοβακίας και την κατέλαβε στρατιωτικά έτσι σήμερα οι αμερικανο-νατοϊκοί παραβιάζουν την ίδια συμφωνία που επέβαλαν με τη βία στη Γιουγκοσλαβία, την απόφαση 1244 του ΟΗΕ. (Το ωραίο είναι ότι πέρσι κατηγορούσαν το Μιλόσεβιτς, ότι δεν σέβεται τις συμφωνίες).

Οχι μόνο δεν αφοπλίζουν τον UCK, αλλά υποδαυλίζουν την εθνικιστική βία απ' τη μεριά των Αλβανών τώρα, αφήνοντάς τον ανενόχλητο να εκκαθαρίζει βίαια τους λίγους εναπομείναντες Σέρβους. Δεύτερον όχι μόνον δεν αναγνωρίζουν αυτόνομο το Κόσοβο στα πλαίσια της Γιουγκοσλαβίας αλλά οικοδομούν προτεκτοράτο έξω από τη Γιουγκοσλαβία και τρίτον με τις νέες ισχυρές στρατιωτικές δυνάμεις που αποστέλουν και τις επιθέσεις στη Νότια Σερβία ούτε την ακεραιότητα της Γιουγκοσλαβίας αναγνωρίζουν, προωθώντας νέες αποσχίσεις εδαφών στη Νότια Σερβία και στο Μαυροβούνιο. Βέβαια θα πρέπει νάναι αφελής κάποιος αν περιμένει από αυτούς που δεν δίστασαν να καταστρέψουν μια χώρα και να δολοφονήσουν χιλιάδες αμάχους νάναι ειλικρινείς, να τιμήσουν το λόγο τους και τις γραπτές δεσμεύσεις τους.

ΣΥΝΕΝΟΧΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΠΑΣΟΚ ΣΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ - ΑΝΕΥ ΟΡΩΝ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΣΤΟ ΕΛΣΙΝΚΙ

Στο ναζιστικό αυτό έγκλημα ενάντια στη Γιουγκοσλαβία πήρε μέρος και η ελληνική πασόκικη κυβέρνηση υπογράφοντας όλες τις συμφωνίες του ΝΑΤΟ και κυρίως προσφέροντας τη μόνη υπηρεσία που μπορούσε και που ανέμενε το ΝΑΤΟ: Τη διέλευση των νατοϊκών στρατευμάτων που εισέβαλαν και κατέλαβαν το Κόσοβο. Γιατί εγκληματίες δεν είναι μόνο οι πιλότοι που σκοπεύουν αλλά όλοι όσοι συμμετέχουν με οποιοδήποτε τρόπο σε μια πολύπλευρη πολεμική επιχείρηση πούχει σκοπό να επιτρέψει στους πιλότους να σκοπεύουν ακίνδυνα, να εκτελούν την

εγκληματική επιχείρηση. Και τίποτε δεν είναι πιο αηδιαστικό από τα καραγκιοζιλίκια του γερμανού πρέσβη και του κυβερνητικού εκπροσώπου που εκφράζανε λέει τον αποτροπιασμό τους μπροστά στο ενδεχόμενο ύπαρξης ανθρώπινου θύματος, πέρσι όταν χτυπήσαμε με ρουκέτα την πρεσβευτική κατοικία, όταν την ίδια στιγμή οι κυβερνήσεις τους συμμετείχαν στη δολοφονία χιλιάδων αμάχων στη Γιουγκοσλαβία.

Η συμμετοχή της ελληνικής κυβέρνησης στον πόλεμο στο Κόσοβο εκτός του ότι διέλυσε το μύθο της φιλειρηνικής πολιτικής της στα Βαλκάνια έδειξε ότι είναι κυβέρνηση γραικύλων στην υπηρεσία των αμερικάνων, αφού η συμμετοχή συγκρούεται ανοιχτά με τα συμφέροντα της χώρας αντίθετα απ' ότι ισχυρίζεται ο Σημίτης. Γιατί όταν επιλέγεις τον πόλεμο για τον διαμελισμό, την απόσχιση και την ουσιαστική αλλαγή συνόρων αυτόματα υποβαθμίζεις και απαξιώνεις τη θέση σου, την ειρηνική λύση, αυτήν του διεθνούς δικαίου πούχεις επιλέξει μέχρι σήμερα για τα προβλήματα που αντιμετωπίζεις με την Τουρκία.

Γιατί αν αύριο επικαλεστείς στον Τούρκο το Δίκαιο και τις αποφάσεις του ΟΗΕ για την Κύπρο, αυτός θα ξεκαρδιστεί στα γέλια και δικαίως θα σου απαντήσει. Για πιο δίκαιο γιαβρούμ μου μιλάς. Εσείς τι κάνατε, στη Βοσνία που την διχοτομήσατε κι απ' όπου έπρεπε νάχουν αποχωρήσει οι Αμερικανοί εδώ και τρία χρόνια κι είναι πάντα εκεί. Τι κάνατε, μαζί με όλους μας βέβαια στο Κόσοβο όπου γράψαμε κανονικά στα παλιά μας παπούτσια τον ΟΗΕ. Το ίδιο κάναμε σαν πρωτοπόροι στην Κύπρο. Και μπορεί να το κάνουμε και στο Αιγαίο αν δεν είσαστε φρόνιμοι και δεν μας δώσετε αυτά που ζητάμε.

Η Ελλάδα συμμετέχοντας σ' αυτό το δολοφονικό ιμπεριαλιστικό πόλεμο αυτουπονομεύτηκε, οδηγήθηκε λογικά σε εγκατάλειψη των πάγιων θέσεων της και στην άνευ όρων συνθηκολόγηση. Στην υπογραφή της συμφωνίας του Ελσίνκι αναγνωρίζοντας προς διαπραγμάτευση όλες τις τουρκικές διεκδικήσεις σε βάρος της χώρας χωρίς κανένα αντάλλαγμα. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτό που φοβόταν να υπογράψει επί τρία χρόνια μετά τα Ιμια ο Σημίτης και που ο Πάγκαλος με οργίλο ύφος αποκαλούσε Ντέιτον («η Ελλάδα δεν πρόκειται να πάει σε Ντέιτον, γιατί δεν έχασε κανένα πόλεμο») υπέγραψε μετά το Κόσοβο αυθωρεί και παραχρήμα, ο Σημίτης με το Γιωργάκη.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΠΛΥΣΗ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ ΔΥΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ανάμεσα στις χιλιάδες ψέματα κι αποσιωπήσεις των δυτικών ΜΜΕ θα αναφέρουμε μόνο τρία στοιχεία που φωτίζουν την προπαγανδιστική τακτική τους.

Η περίφημη έκθεση των 1.300 παρατηρητών του ΟΑΣΕ που δήθεν αποδείκνυε τη «γενοκτονία» του Μιλόσεβιτς στο Κόσοβο από το Νοέμβρη του 98 μέχρι τις 19 Μάρτη του 1999, και στην οποία υποτίθεται ότι βασίστηκε η Δύση για να καταφύγει στον ανθρωπιστικό της πόλεμο, όχι μόνο δεν δημοσιεύτηκε πριν την έναρξη των βομβαρδισμών αλλά κρατήθηκε μυστική μέχρι το Δεκέμβρη δηλαδή 6 μήνες μετά το πέρας του πολέμου. Γιατί άραγε; Μήπως επειδή αναφέρει στο κεφάλαιο V: «Οι συνοπτικές και αυθαίρετες δολοφονίες έγιναν γενικό φαινόμενο σ' όλο το Κόσοβο με την έναρξη της αεροπορικής εκστρατείας του ΝΑΤΟ ενάντια στη Γιουγκοσλαβία τη νύχτα της 24ης προς 25η Μάρτη. Μέχρι τότε η προσοχή των Γιουγκοσλαβικών στρατιωτικών δυνάμεων και της Γιουγκοσλαβικής ασφάλειας είχε επικεντρωθεί στις κοινότητες στο Κόσοβο και τις περιοχές απ' όπου περνούσαν οι δρόμοι διέλευσης του UCK ή σ' αυτές που υπήρχαν βάσεις του UCK».

Δεύτερο, οι εκατοντάδες Δυτικοί εξπέρ αστυνομικοί του FBI, της Σκότλαντ Γιάρντ κλπ που κατέκλυσαν το Κόσοβο προς αναζήτηση μαζικών τάφων και κρεματορίων, με τις πολλές δεκάδες χιλιάδες ή και εκατό χιλιάδες Αλβανούς θύματα της Σέρβικης εθνοκάθαρσης, όπως διατείνονταν τα δυτικά ΜΜΕ και το Στέιτ Ντιπάρτμεντ στη

διάρκεια του πολέμου, ανακάλυψαν άνθρακες στη θέση του θησαυρού, χωρίς να μπορούν καν να διακρίνουν ανάμεσα στα θύματα των ένοπλων συγκρούσεων μεταξύ του Γιουγκοσλαβικού στρατού και του UCK και στις εν ψυχρώ δολοφονίες. Δεδομένου ότι οι δυτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί είχαν αναγάγει τους μαζικούς τάφους σε ύψιστο επικοινωνιακό προϊόν, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι τηλεοπτικό βομβαρδισμό θάχαμε υποστεί όλο αυτό το μεταπολεμικό χρονικό διάστημα αν είχαν ανακαλύψει έστω και έναν μαζικό τάφο, αφού αυτός θα «δικαιολογούσε» έστω και εκ των υστέρων τους βομβαρδισμούς.

Τρίτο, σ' όλη τη διάρκεια του πολέμου τόσο οι δυτικοί όσο και η γνωστή ομάδα των κουίσλιγκ δημοσιογράφων δεν σταμάτησαν να υποστηρίζουν ανερυθρίαστα την άποψη ότι αντίθετα απ' το Ιράκ, το Κόσοβο είναι πάμφτωχο και χωρίς στρατηγική σημασία και άρα οι Δυτικοί είχαν αγνές προθέσεις. Σήμερα όμως αποδεικνύεται ότι κι αυτό ήταν ψέμα. Γιατί στο Κόσοβο υπάρχουν τα πλουσιότερα ορυκτά κοιτάσματα όλης της Νοτιο-ανατολικής Ευρώπης, και ήταν, πριν από τους πολέμους της Βοσνίας, ο κύριος προμηθευτής της Ευρώπης με μόλυβδο και ψευδάργυρο. Παρήγε όλο το νικέλιο της Γιουγκοσλαβίας και το ήμισυ του μαγνησίτη ενώ είχε σημαντικά κοιτάσματα χαλκού, σιδήρου και άνθρακα. Δεν είναι λοιπόν άνευ λόγου, ο σκυλοκαβγάς πούχει ξεσπάσει ανάμεσα στους δυτικούς για το πλιάτσικο, στο οποίο συμμετέχουν και Έλληνες. Ας σημειώσουμε εδώ ότι ορισμένοι απ' αυτούς αντιπροσωπεύουν αμερικάνικα κεφάλαια τα οποία έχουν αναγάγει το καμουφλάζ τους σε ύψιστη προτεραιότητα.

Όσον αφορά την απουσία στρατηγικής σημασίας του, σύμφωνα με πρώην πρέσβη των ΗΠΑ στο NATO, «το Κόσοβο αποτελεί την πύλη εισόδου σε περιοχές πρωταρχικού ενδιαφέροντος για τη Δύση - η αραβο-ισραηλινή σύγκρουση, το Ιράκ και το Ιράν, το Αφγανιστάν, η Κασπία και η Υπερκαυκασία. Η σταθερότητα στη Νότια Ευρώπη είναι βασική για την προστασία των δυτικών συμφερόντων και τον περιορισμό των κινδύνων που προέρχονται από πιο μακριά στην Ανατολή». Και δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι οι αμερικανοί οικοδομούν σήμερα αθόρυβα τεράστια στρατιωτική βάση φρούριο αξίας σε πρώτη φάση άνω των εκατό εκατομμυρίων δολαρίων.

Είναι βέβαια αξιοπερίεργο το γεγονός ότι όλα αυτά αναπαράγονταν εδώ, όχι από κάποιον ανυποψίαστο και αδαή, αλλά από ανθρώπους που έχοντας ζήσει χρόνια στη Δύση, δεν είναι σε θέση να παίζουν τον αφελή που μεταφέρει αυτούσιες σαν αξιόπιστες τις πληροφορίες του Δυτικού τύπου. Γιατί αυτοί οι κύριοι δεν μπορεί ν' αγνοούν ότι το ζήτημα της λογοκρισίας και της προπαγάνδας σε καιρό πολέμου τέθηκε στη Δύση από το 1850, όταν ανακαλύφθηκε ο τηλεγράφος κι επιλύθηκε απ' τον κριμαϊκό πόλεμο το 1853 κι άρα σήμερα υπάρχει τεράστια πείρα.

Οτι μπροστά σ' αυτή τη δομική λογοκρισία και προπαγάνδα της Δυτικής Δημοκρατίας η κλασική λογοκρισία μιας χούντας ή του Μιλόσεβιτς είναι κωμωδία. Γιατί ενώ η δεύτερη βασίζεται σε κυβερνητικές διαταγές σε δημοσιογράφους και υπαλλήλους που στο σύνολό τους κάθε άλλο παρά είναι τυφλά ενεργούμενα και άρα δύσκολα υλοποιούνται, η πρώτη είναι συστηματική και βασίζεται στη συναίνεση, στη συμμετοχή των ίδιων των ΜΜΕ με αποτέλεσμα να είναι και αξιόπιστη και αποτελεσματική.

Αυτήν είδαμε στο Ιράκ, στην Τιμισοάρα, στο Κόσοβο. Τρία παραδείγματα το δείχνουν. Πρώτον η καθιερωμένη σήμερα έκφραση *boufrage de crane* (πλύση εγκεφάλου) δεν προέκυψε από καμμία δικτατορία αλλά είναι γνήσιο προϊόν της γαλλικής Δημοκρατίας. Χαρακτήριζε εκ των υστέρων απαξιωτικά την τεράστια προπαγανδιστική εκστρατεία υπέρ του πολέμου των γαλλικών ΜΜΕ στη διάρκεια του Α Παγκοσμίου Πολέμου.

Δεύτερο, η δική μας περίπτωση του Γοργοπόταμου. Την επομένη του σαμποτάζ, το BBC μετέδωσε ότι πραγματοποιήθηκε από τον Ζέρβα και τον ΕΔΕΣ και άγγλους σαμποτέρ, αποσιωπώντας την καθοριστική συμμετοχή του Αρη και του ΕΛΑΣ, με συνέπεια να επικηρύξουν οι Γερμανοί τον Ζέρβα. Κάποιος ακροατής που θάκουγε τότε το BBC δεν θάχε κανένα λόγο να μην το πιστέψει. Τρίτο, το πάρα κάτω γεγονός, σχετικά άγνωστο.

Στη διάρκεια του Β Παγκόσμιου Πολέμου κατά την εισβολή των Γερμανών στην Ολλανδία και της μάχης για την κατάληψή της, οι Ναζί βομβάρδισαν το Ρότερνταμ επί τρεις μέρες. Οι Άγγλοι ανακοίνωσαν τότε ότι τα θύματα των βομβαρδισμών ήταν 30.000 Ολλανδοί. Και παρ' ότι η Ολλανδική κυβέρνηση ανακοίνωσε επίσημα στη Δίκη της Νυρεμβέργης το 1945 ότι τα θύματα ήταν 814, η έγκριτη εγκυκλοπαίδεια Britannica εξακολούθησε μέχρι και την έκδοσή της του 1953 να εκτιμάει τους νεκρούς σε 25.000 με 30.000. Γιατί ένα τέτοιο ψέμα: Μα για να κοπιάσουν οι διαμαρτυρίες, να μετριάσουν οι εντυπώσεις απ' τους τυφλούς συμμαχικούς βομβαρδισμούς των γερμανικών πόλεων με τις δεκάδες χιλιάδες αμάχους νεκρούς.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΔΥΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΦΩΤΙΣΜΟΥ

Όπως δήλωσε πρόσφατα ένας από τους υπονήφιους για την προεδρία των ΗΠΑ, η αμερικανική πολιτική δεν είναι παρά ένα «γενικευμένο σύστημα δωροδοκίας όπου το καθένα απ' τα δύο κόμματα συμφωνεί να παραμείνει στην εξουσία πουλώντας τη χώρα στους πλειοδότες». Η άποψη αυτή, της οποίας την ειλικρίνεια φαίνεται ότι πλήρωσε ο υπονήφιος, δεν είναι εύστοχη μόνο για τις ΗΠΑ αλλά και για όλες τις δυτικές Δημοκρατίες και την Ελλάδα, όπως τόδειξε τα τελευταία χρόνια η επιδημία οικονομικών σκανδάλων στα οποία εμπλέκονται πολιτικοί. Αν μάλιστα λάβουμε υπόψη μας όλες τις μελέτες που αποδεικνύουν ότι η πιθανότητα εκλογής κάποιου αυξάνεται εκθετικά σε σχέση με τις προεκλογικές δαπάνες και του βουλευτή και του κόμματος από το χρηματοδότη καπιταλιστή αλλά και τη σημερινή μορφή λειτουργίας του κοινοβουλευτισμού αντιλαμβανόμαστε τις ριζικές μεταλλαγές που έχουν συντελεστεί.

Ενώ παλιά στη Δύση, τα κοινοβούλια και οι βουλευτές διατηρούσαν κάποιο κύρος και αίγλη αφού παρουσιάζονταν τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη στα μάτια πλατιών στρωμάτων, σαν οι εκπρόσωποι του Έθνους, σαν οι αντιπρόσωποι του κυρίαρχου λαού που αποφάσιζαν στο όνομά του, πράγμα που συνιστούσε και τη δύναμη της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας σήμερα κάτι τέτοιο δεν ισχύει, κυρίως γιατί οι αποφάσεις παίρνονται αλλού με τρόπο ανοικτό και απροκάλυπτο. Με συνέπεια οι βουλευτές, οι υπουργοί, τα κοινοβούλια νάχουν περιπέσει σε πλήρη ανυποληψία όπως το δείχνουν όλες οι σφυγμομετρήσεις σ' όλες τις χώρες.

Είναι γνωστό ότι τόσο οι νέες τεχνολογίες όσο και η τάση παγκοσμιοποίησης της καπιταλιστικής οικονομίας και ιδιαίτερα του χρηματιστικού κεφαλαίου και των επενδύσεων όχι όμως και της εργατικής δύναμης, αποτέλεσαν το πρόσφορο έδαφος για τη βαθμιαία υφαρπαγή από τις «δυνάμεις της αγοράς» κλασικών αρμοδιοτήτων του κράτους-έθνους. Τα πραγματικά κέντρα εξουσίας που κρύβονται πίσω απ' αυτήν την έκφραση δηλαδή οι δι-εθνικοί μονοπωλιακοί όμιλοι της Δύσης και οι πολιτικο-οικονομικο-στρατιωτικοί οργανισμοί τους G7, ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΔΝΤ, ΠΟΕ, ΟΟΣΑ κλπ αποφασίζουν για τα πάντα χωρίς καν να το κρύβουν όπως παλιά.

Παρουσιάζοντας το κράτος-έθνος σαν αναχρονιστικό θεσμό πούχει ξεπεραστεί από την πρόοδο της οικονομίας, συσκοτίζουν το γεγονός ότι ο δι-εθνικός μονοπωλιακός όμιλος δεν είναι ούτε αν-εθνικός, ούτε υπερεθνικός κι ότι ακόμη κι όταν είναι συνεργασία δύο ή περισσότερων εθνικών ομίλων, στη βάση του παραμένει εθνικός και στηρίζεται σε ισχυρό κράτος-έθνος. Τις περισσότερες φορές ο καθοριστικός

παράγοντας δεν είναι το φτηνότερο και καλύτερο προϊόν του, αλλά η ισχύς του κράτους-έθνους που το στηρίζει και μάλιστα διπλά. Όχι μόνο πολιτικά, στρατιωτικά, πολιτιστικά αλλά και μέσω της δομικής ανταγωνιστικότητας, αυτής του εθνικού τομέα κεφαλαιουχικών αγαθών, των νέων τεχνολογιών και του ισχυρού εθνικού τραπεζικού και χρηματιστικού τομέα.

Απόδειξη τα δεκάδες σημαντικότερα συμβόλαια που αποσπούν οι ΗΠΑ όχι γιατί τα προϊόντα τους είναι ανταγωνιστικά αλλά μέσω πολιτικο-διπλωματικο-οικονομικών πιέσεων ακόμη και ανοιχτών στρατιωτικών απειλών. Η σπουδή με την οποία το ελληνικό κράτος οπερέτα συναίνεσε, με το αζημίωτο, στη διάλυση της σχετικά ισχυρής ελληνικής τσιμεντοβιομηχανίας, επιτρέποντας στους ανταγωνιστές της του δυτικού καρτέλ να καταβροχθήσουν την ΑΓΕΤ και τα τσιμέντα Χαλκίδας αντίθετα με τη Γερμανία που έσωσε πρόσφατα από τη χρεωκοπία μεγάλη γερμανική κατασκευαστική εταιρία μέσω του τραπεζικού δανεισμού.

Τέλος δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι παρ' ότι το Γιούγκο της Ζάσταβα κάθε άλλο παρά ήταν πρωτοπόρο τεχνολογικά, είχε σημαντικές επιτυχίες πριν δέκα χρόνια στις δυτικές αγορές, ακόμη και στις ΗΠΑ, απευθυνόμενο σε καταναλωτές χαμηλών εισοδημάτων, και οι μεγάλες δυτικές αυτοκινητοβιομηχανίες αδυνατούσαν να το ανταγωνιστούν αποτελεσματικά λόγω τιμής, αυτός που κατόρθωσε να το εξαφανίσει ολοκληρωτικά δεν είναι ο οικονομικός ανταγωνισμός, το «αόρατο χέρι της αγοράς» αλλά το εμπάργκο και κυρίως οι πολύ ορατοί πύραυλοι Τομαχοκ και Κρουζ που κατέστρεψαν πέρσι το εργοστάσιο παραγωγής.

Η πάση θυσία υπεράσπιση των συμφερόντων αυτών των δι-εθνικών μονοπωλιακών ομίλων που στην ουσία είναι εθνικοί, συνιστά τους σύγχρονους δυτικούς εθνικισμούς, τους ιμπεριαλισμούς που λυσομανούν σ' όλα τα μήκη και πλάτη.

Στον αδιάκοπο και αέναο ανταγωνισμό τους χρησιμοποιούν οποιοδήποτε μέσο και μέθοδο θα τους επιτρέψει να επιβληθούν, παραμερίζοντας κυνικά οποιοδήποτε εμπόδιο, αναιρώντας και ανατρέποντας στην ουσία όλες τις αξίες και τις αρχές, κανόνες, θεσμούς όπως αυτές καθιερώθηκαν και ίσχυσαν, μετά από πολύχρονους αγώνες, εδώ και δύο αιώνες: λαϊκή κυριαρχία, κοινοβούλια, λαϊκός έλεγχος, πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα, εθνική κυριαρχία, διεθνές δίκαιο. Αυτή η οπισθοδρόμηση, η νέα αυτή αταξία, η ανοικτή προδοσία του ευρωπαϊκού Διαφωτισμού και των λαϊκών αγώνων δεν αναγνωρίζει καμμία αξία και αρχή, εκτός από μία: το συμφέρον του ισχυρότερους στον οποίο οι υπόλοιποι οφείλουν να υποκύπτουν.

Αποφασίζουν για τα πάντα χωρίς να λογοδοτούν σε κανένα. Από το διαδίκτυο και το μαζικό ηλεκτρονικό φακέλωμα, την ανοικτή κατασκοπεία κρατών, κυβερνήσεων, επιχειρήσεων του Εσέλον, τη νομισματική και δημοσιονομική πολιτική κι άρα το εργατικό εισόδημα και την ανεργία, τη λεηλασία παραγωγικών δυνάμεων μέσω των ιδιωτικοποιήσεων, το φορολογικό σύστημα, τις εργασιακές σχέσεις, το ασφαλιστικό και συνταξιοδοτικό σύστημα, το σύστημα υγείας, την παιδεία. Τα μεταλλαγμένα προϊόντα, τις διοξίνες, τις τρελές αγελάδες, τη μόλυνση του περιβάλλοντος και την αγορά δικαιωμάτων μόλυνσης. Τον πόλεμο, το βάρβαρο βομβαρδισμό κυρίαρχων κρατών, το διαμελισμό τους με τη δημιουργία και την προσάρτηση μη βιώσιμων προτεκτοράτων.

Σε όλα αυτά η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν υπολείπεται σε τίποτε από τις ΗΠΑ και ενίοτε την καθοδηγεί. Οι πολιτικοί θεσμοί της δεν συνιστούν «έλλειμα δημοκρατίας» όπως ισχυρίζονται ορισμένοι κολαούζοι, αφού αυτό ενυπήρχε πάντα σε μεγαλύτερη ή μικρότερη κλίμακα σ' όλες τις κοινοβουλευτικές δημοκρατίες αλλά ένα σύστημα διαφορετικό που αναιρεί τη θεμελιώδη αρχή της λαϊκής κυριαρχίας. Για πρώτη φορά η εκτελεστική εξουσία αποκόπτεται όχι μόνο απ' το κοινοβούλιο αλλά από την πηγή, από το λαό, από τον οποίο υποτίθεται ότι αντλεί την εξουσία της.

Δεν ελέγχεται, δεν λογοδοτεί, δεν υφίσταται κυρώσεις απ' αυτόν κι ούτε από τη διαμεσολάβησή του το κοινοβούλιο. Το σύστημα αυτό είναι υλοποίηση της νέας «θεωρίας» ότι ο λαός όχι μόνο δεν είναι κυρίαρχος και η πηγή κάθε εξουσίας, αλλά δεν είναι σε θέση, δεν είναι αρμόδιος να αποφασίζει. Οι εκλογές δεν συνεπάγονται νομιμοποίηση από την πηγή κάθε εξουσίας, αλλά είναι απλώς μια τεχνική διαδικασία επιλογής γραφειοκρατών που υλοποιούν αποφάσεις άλλων και ασχολούνται με δευτερεύοντα ζητήματα. Αυτοί είναι σήμερα οι decision makers, οι decideurs, λέξεις ανύπαρκτες πριν, αφού δεν ήταν άλλοι από την κυβέρνηση, τους πληρεξούσιους αντιπροσώπους του έθνους βουλευτές, το κοινοβούλιο και τον κυρίαρχο λαό.

ΠΑΣΟΚ ΙΣΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΔΕΞΙΑ

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια βρίσκονται και οι σημερινές εκλογές στη χώρα μας. Σ' αυτές καλείται ο ελληνικός λαός να επιλέξει ανάμεσα σε δύο κόμματα, που σύμφωνα με την εύστοχη παρά πάνω άποψη του αμερικανικού υποψηφίου για την προεδρία «έχουν πουλήσει τη χώρα στον πλειοδότη μέσω του γενικευμένου συστήματος δωροδοκίας τους».

Καλείται να επιλέξει ποιο κόμμα θα υλοποιήσει αποφάσεις πούχουν ληφθεί αλλού σε βάρος του, τόσο εσωτερικά όσο και σε σχέση με τα εθνικά ζητήματα και την Τουρκία. Ενώ γι' αυτά τα κέντρα εξουσίας είναι αδιάφορο ποιός θα υλοποιήσει αυτήν την πολιτική, εντούτοις το ΠΑΣΟΚ διαθέτει ένα τεράστιο πλεονέκτημα. Οντας στην εξουσία εξουδετερώνεται οποιαδήποτε λαϊκή αντίσταση σ' αυτήν, πράγμα που δεν συμβαίνει αν είναι στην αντιπολίτευση. Όλες οι επιθέσεις στη Δυτική Ευρώπη ενάντια στους εργαζόμενους, το εισόδημά τους, την απασχόληση, τις εργασιακές σχέσεις, τα ασφαλιστικά και συνταξιοδοτικά δικαιώματα, ενάντια σε μια σειρά κατακτήσεις και δικαιώματα, ενάντια σε ότι απέμεινε απ' το Κράτος Πρόνοιας, αλλά και ορισμένες άγριες ιδιωτικοποιήσεις έγιναν από Σοσιαλιστές ή Σοσιαλδημοκράτες. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι τόσο οι ΗΠΑ όσο και η Ευρωπαϊκή Ένωση όσο και το ντόπιο μεγάλο κεφάλαιο υποστηρίζουν απροκάλυπτα το ΠΑΣΟΚ. Το ΠΑΣΟΚ είναι η σύγχρονη Δεξιά.

Σε μια εποχή όπου μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης η ανεπτυγμένη καπιταλιστική Δύση δεν αντιμετωπίζει κανέναν ορατό εχθρό ή αντίπαλο που να συνιστά σοβαρή απειλή προς την ειρήνη και την επικράτηση του διεθνούς δικαίου, οι δύο σημαντικοί πόλεμοι σε διάστημα 8 χρόνων, αλλά και η σημερινή αλματώδης αύξηση των στρατιωτικών δαπανών των ΗΠΑ σε επίπεδα που ξεπερνούν αυτά των κρισιμότερων στιγμών του ψυχρού πολέμου δείχνουν το αντίθετο.

Η βαρβαρότητα των δύο πολέμων, η καταστροφή της οικονομίας δύο χωρών κάθε άλλο παρά υπανάπτυκτων, η μαζική σφαγή ενάμιση εκατομμυρίου αμάχου κυρίως πληθυσμού στο Ιράκ και η προετοιμασία της Δύσης για νέους πολέμους δείχνουν ότι τόσο οι ΗΠΑ όσο και οι υπόλοιπες μεγάλες Δυτικές χώρες έχουν αναγάγει τον πόλεμο και την ανοικτή τρομοκρατία σε βασικό μέσο επιβολής τους, υποταγής τόσο των χωρών που καταστρέφουν όσο και των υπόλοιπων.

Οι πόλεμοι αυτοί δεν πρόκειται να σταματήσουν. Νέοι χασάπηδες και νέα ανθρωπιστικά καθήκοντα θα επινοηθούν για να χτυπηθούν αύριο καίρια οι πραγματικοί στόχοι. Η καπιταλιστική κι όχι «σοσιαλιστική» Ρωσία της οποίας η οικονομία σε μερικά χρόνια θάχει βγει απ' το σημερινό χάος (κι ενώ την αφήνουν σήμερα να μιμείται τους νατοικούς, σφάζοντας τους Τσετσένους, γιατί την έχουν προς το παρόν ανάγκη) η Κίνα και οι νέες ανερχόμενες οικονομικές δυνάμεις του τρίτου κόσμου που θ' αποτελέσουν σοβαρή οικονομική απειλή.

Οι χώρες αυτές δεν έχουν άλλη επιλογή, για ν' αποφύγουν την καταστροφή τους και την εκμηδένιση της όποιας προόδου τους, από την παραγωγή όπλων μαζικής

καταστροφής στα οποία ήδη η Δύση απαντάει υπερεξοπλιζόμενη. Δείχνοντας ότι, μπροστά στην προοπτική να χάσουν την πρωτοκαθεδρία οι δι-εθνικοί μονοπωλιακοί όμιλοι, οι Ford, IBM, BP, General Electric και σία, δεν θα διστάσουν να επαναλάβουν όσα έκαναν στο Ιράκ και τη Γιουγκοσλαβία, σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα. Το μέλλον διαγράφεται ζοφερό, εκτός κι αν οι λαοί στη Δύση, βγουν απ' το λήθαργο, σταματήσουν να υπνώττουν όπως φαίνεται να το δείχνουν ορισμένες πρώτες μικρές ενδείξεις.

Η βαρβαρότητα όμως και οι καταστροφές μέσω των οποίων οι ΗΠΑ και σία προσπαθούν εκμεταλλευόμενες την αναμφισβήτητη οικονομική και στρατιωτική υπεροχή τους να παρουσιαστούν σαν νέα πανίσχυρη αυτοκρατορία, που εγκαθιδρύει νέες αποικιοκρατικές σχέσεις, δύσκολα μπορούν να κρύψουν το βασικό χαρακτηριστικό αυτής της αυτοκρατορίας, την αδυναμία της.

Γιατί ναι μεν μπορούν να καταστρέψουν και να κερδίζουν στρατιωτικά ορισμένους πολέμους, τα πολιτικά όμως αποτελέσματα αυτών των νικών, είναι δυσανάλογα μικρά σε σχέση με τις συνταλεσθείσες καταστροφές και τις σφαγές.

Εναν αιώνα πριν, οποιαδήποτε αποικιοκρατική δύναμη, θάχε νετάρει το Ιράκ το πολύ σε μερικές βδομάδες. Μετά από ορισμένες χερσαίες μάχες, θα τόχε καταλάβει στρατιωτικά απ' τον πληθυσμό, ειρηνεύοντας τη χώρα. Σήμερα δέκα χρόνια μετά την καταστροφή του Ιράκ και τη στρατιωτική νίκη της Δύσης και παρά το συνεχιζόμενο μέχρι σήμερα οικονομικό εμπάργκο και τους περιοδικούς βομβαρισμούς από αμερικανικά και βρετανικά αεροπλάνα, οι πλανητάρχες δεν έχουν πετύχει το βασικό πολιτικό τους στόχο, την τοποθέτηση φιλοαμερικανικής κυβέρνησης στη Βαγδάτη, αφού ο Σαντάμ Χουσεΐν είναι πάντα εκεί.

Ένα χρόνο μετά το βομβαρδισμό της Γιουγκοσλαβίας επί 78 ημέρες και την καταστροφή της χώρας, και παρά τη συνέχιση του οικονομικού εμπάργκο αλλά και την απώλεια εδαφών, ο Μιλόσεβιτς παρά τις λυσσαλέες προσπάθειες της Δύσης να τον ανατρέψει. Για να μην μιλήσουμε για τις πολιτικές αποτυχίες τόσο στο Κόσοβο όσο και στη Βοσνία όπου οι δυτικές νατοϊκές δυνάμεις που επρόκειτο ν' αποχωρήσουν δυο χρόνια μετά το Ντέιτον, δεν έχουν ακόμη εξασφαλίσει ντόπιες διλοδυτικές εξουσίες.

Αδυναμία που δείχνει ανάγλυφα το γεγονός της Σομαλίας που αναφέρει ο Χομπσμπάουμ όπου άρκεσαν μερικές ένοπλες αντιαμερικανικές ενέργειες με δυο δεκάδες αμερικανούς στρατιώτες νεκρούς, για να τα μαζέψει η αμερικανική αυτοκρατορία και να φύγει. Και του Λιβάνου όπου μια μόνο βομβιστική ενέργεια με αρκετούς αμερικανούς στρατιώτες νεκρούς, ήταν αρκετή για να αποχωρήσουν οι αμερικανοί.

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο το γεγονός ότι η Δύση έχει σήμερα σαν ύψιστη πρωτεραιότητα τον αγώνα ενάντια σ' αυτό, που μετά το Ιράκ και τη Γιουγκοσλαβία ηχεί ολότελα υποκριτικό, ψεύτικο και γελοίο, την «τρομοκρατία». Που δεν είναι άλλο από τη δίκαια και νόμιμη λαϊκή αντίσταση στο σύγχρονο φασισμό της σφαγής αμάχων και της συστηματικής μαζικής τρομοκρατίας των λαών. Γιατί γνωρίζουν ότι οι Τόμαχοκ, οι Κρουζ και τα Φάντομ μπορεί να καταστρέφουν χώρες είναι όμως ανίσχυροι απέναντι σε απλά μέσα, στο πιστόλι και στο δυναμίτη. Απόδειξη το γεγονός ότι μετά 25 χρόνια δράσης της 17N και τις δίκαιες εκτελέσεις σειράς αμερικανών στρατιωτικών και πρακτόρων (σταθμάρχης της CIA, ναύαρχος, στρατιωτικός ακόλουθος, ανώτεροι αξιωματικοί), όχι όμως απλών πολιτών όπως ψευδολογούν οι αμερικανοί, η «αυτοκρατορία» αδυνατεί να την εξαθρώσει.

Η φύση των στρατιωτικών δυνάμεων τόσο των ΗΠΑ όσο και των άλλων μεγάλων Δυτικών χωρών, έχει μεταβληθεί. Τα τελευταία πενήντα χρόνια κανένας απ' αυτούς

τους στρατούς δεν διεξήγαγε κάποιον αμυντικό πατριωτικό πόλεμο απάναντι σ' επιτιθέμενο, αλλά αντίθετα επιτέθηκαν και κατέστρεψαν περισσότερο ή λιγότερο μια σειρά χώρες, δολοφονώντας μεγάλο αριθμό αμάχων. Έτσι αποτελούνται σήμερα όχι από κληρωτούς που εκτελούν το καθήκον τους προς την πατρίδα τους που αμύνεται, αλλά από επαγγελματίες μισθοφόρους που φέρουν σε πέρας αυτές τις δολοφονικές επιθέσεις ενάντια σε λαούς.

Η πάση θυσία αποφυγή θυμάτων, με τη διεξαγωγή πολέμου απο ύψος 5.0000 μέτρων, δεν είναι παρά έμμεση ομολογία της ενοχής τους, της παραδοχής της εγκληματικής φύσης της δράσης τους. Γιατί στην Ιστορία δεν υπάρχει κοινωνία που να μην δέχτηκε τα θύματα των δίκαιων πατριωτικών πολέμων και να μην τα θεώρησε ήρωες.

Καμιά δικαιολογία δεν μπορεί να υπάρχει για τον πιλότο, που υπακούοντας τυφλά στις εντολές των ανωτέρων του βομβαρδίζει εν ψυχρώ μια αγορά γεμάτη κόσμο, ένα τρένο εν κινήσει, ένα λεωφορείο γεμάτο, ένα νοσοκομείο, ένα εργοστάσιο μιας ανυπεράσπιστης κι αδύνατης σε σχέση με τη δική του, χώρας. Ούτε για το πλήθος των υπόλοιπων στρατιωτών που από τα ραντάρ και τη συλλογή πληροφοριών μέχρι τις χερσαίες δυνάμεις, συμμετέχουν αποφασιστικά σ' αυτή τη δολοφονική πρακτική. Αυτοί οι κύριοι δεν είναι παρά μισθοφόροι, επαγγελματίες δολοφόνοι κι ο καθένας μας, έχει απόλυτο δικαίωμα και καθήκον να τους κτυπάει, όπου τους βρει, κι όπως μπορεί.

Αποφασίσαμε λοιπόν να εκτελέσουμε τον στρατιωτικό ακόλουθο της βρετανικής πρεσβείας πτέραρχο της αεροπορίας Στ. Σόντερς.

Μ' αυτήν του την ιδιότητα έλαβε ενεργό μέρος στο σχεδιασμό τον περσινών βάρβαρων αεροπορικών βομβαρδισμών της Γιουγκοσλαβίας και άρα είναι ένας από τους υπεύθυνους του περσινού ναζιστικού εγκλήματος, τις δολοφονίες χιλιάδων αμάχων, την καταστροφή της οικονομίας κι της υποδομής της χώρας.

Επιλέξαμε έναν ανώτατο Αγγλο αξιωματικό όχι μόνο γιατί η Αγγλία συμμετείχε ενεργά στους βομβαρδισμούς -όπως αλλωστε συμμετέχει μαζί με τις ΗΠΑ στους συνεχιζόμενους περιοδικά βομβαρδισμούς του Ιράκ- αλλά γιατί η αγγλική πολιτική όπως εκφράστηκε από τους Μπλερ, Κουκ, και Ρόμπερτσον πέρα από την παραδοσιακή αγγλική υποκρισία, ξεπέρασε σε προκλητικότητα, κυνισμό και επιθετικότητα και αυτούς ακόμη τους αμερικάνους.

Αναλαμβάνουμε επίσης την ευθύνη για της παρά κάτω ενέργειες που πραγματοποιήσαμε πέρσι:

Στις 31 Μάρτη ενάντια στα κετνρικά γραφεία του ΠΑΣΟΚ στη Χαριλάου Τρικούπη με εκτόξευση ρουκέτας.

Στις 3 Απρίλη με βόμβα ενάντια στα τοπικά γραφεία του ΠΑΣΟΚ στη λεωφόρο Γαλατσίου.

Στις 5 Μάη με τρεις ρουκέτες που εκτξεύσαμε στον Πειραιά, ενάντια σε τρεις Δυτικές τράπεζες, την Αμερικανική Chase Manhattan, τη Βρετανική Midland, και τη Γαλλική BNP.

Στις 8 Μάη με έκρηξη βόμβας ενάντια στην Ολλανδική πρεσβεία στην οδό Λυκείου.

Στις 16 Μάη με εκτόξευση ρουκέτας ενάντια στην κατοικία του πρέσβη της Γερμανίας στο Χαλάνδρι.

Αθήνα Μάρτης 2000 Επαναστατική Οργάνωση 17 ΝΟΕΜΒΡΗ

Υ.Γ1 Είναι γνωστό ότι λίγο πριν καταρρεύσει η Ανατολική Γερμανία η CIA σε μια απ' τις σπάνιες, τα τελευταία χρόνια, επιτυχίες της κατόρθωσε, έναντι αδράς αμοιβής, ν' αρπάξει όλα τα αρχεία της Στάζι. Τα οποία, εκτός από ελάχιστα στοιχεία, αρνείται μέχρι σήμερα να δώσει τους Γερμανούς που τα διεκδικούν. Ο λόγος είναι βέβαια ότι μέσω αυτών γνωρίζουν σήμερα όλους όσοι υπήρξαν πράκτορες της Ανατολικής Γερμανίας και τους έχουν του χεριού τους.

Ανάμεσα σ' αυτούς υπήρχε και κάποιος Έλληνας που παριστάνει τον επιτυχημένο επιχειρηματία στον κλάδο των νέων τεχνολογιών. Η CIA μόλις ανακάλυψε στα αρχεία ότι η επιχείρησή του στήθηκε σχεδόν εξ ολοκλήρου με κεφάλαια της πρώην Ανατολικής Γερμανίας τον επισκέφθηκε και του είπε, πιάνοντάς τον από το αυτί: Ωστε έτσι λοιπόν, συνάδελφος και εσύ, κλεφτάκος και πρακτοράκος. Σαν τζέντλεμαν, θα σου προτείνουμε ένα ντηλ και εσύ θα διαλέξεις. Η σε δικάζουμε για κατασκοπεία και σε χώνουμε στη φυλακή για το υπόλοιπο της ζωής σου, πράγμα θλιβερό ή τα ξεχνάμε όλα, τα σβήνουμε αλλά από δω και πέρα θα δουλεύεις για μας. Και για να μην ξεχνάμε και τη δουλειά μας, τις μπίζνες, θα μας «πουλήσεις» εν καιρώ την επιχείρηση έναντι του συμβολικού ποσού του ενός δολαρίου. Προς το παρόν προσπάθησε να φανείς αντάξιος της εμπιστοσύνης μας, εκμεταλλευόμενος το προφίλ σου. Έλληνας, αυτοδημιούργητος, βαλκάνιος, πρώην συμπαθών. Άλλο είναι να επενδύει στη Βουλγαρία, στη Ρουμανία, στην Αρμενία, στον ΟΤΕ μια αμερικάνικη εταιρεία κι άλλο εσύ.

Από τη στιγμή που ο άνθρωπός μας παίζει το νέο του ρόλο, του ελληνικού Δούρειου Ιππου των αμερικάνικων επιχειρήσεων, οι επιτυχίες διαδέχονται η μία την άλλη. Τι προβολή από το CNN. Τι διθύραμβοι στον αγγλόφωνο τύπο. Τι λίστες όπου η επιχείρησή του συναγωνίζεται σε κεφαλαιοποιημένη αξία τους μεγαλύτερους δυτικούς ομίλους. Τι αγκαλιές με τον Μπερνς. Τι συνεργασίες με το MIT. Τι σεμινάρια και ιδρύματα στις ΗΠΑ. Τι μοντέρνες άυλες επενδύσεις, αντάξιες της νέας οικονομίας, όπου η παραχώρηση του μάναντζμεντ και πακέτου μετοχών σε αμερικάνικη επιχείρηση, στη Ρουμανία, δεν γίνεται με την αναχρονιστική μέθοδο της είσπραξης αντίτιμου κεφαλαίου αλλά δωρεάν! Τι συμφωνία με άλλη αμερικάνικη εταιρεία, για προσφορά υπηρεσιών Ιντερνέτ με στόχο να καταβροχθίσουν κοψοχρονιά τον ΟΤΕ σαν γνήσιοι, ορίτζιναλ robber barons (αμερικανοί «βαρώνοι της ληστείας», απατεώνες μεγαλοκαπιταλιστές της αρχής του εικοστού αιώνα).

Όλα αυτά βέβαια τα οποία είναι πασίγνωστα σ' όλα τα Βαλκάνια, τα αγνοεί ο ελληνικός λαός αφού τα ΜΜΕ, σε εφαρμογή μιας αμερικανόπνευστης δημοκρατικής λογοκρισίας δεν τολμούν να ψελλίσουν λέξη, να του αφαιρέσουν τη λεοντή. Παρά το γεγονός, ότι οι αμερικάνοι, με το γνωστό άγαρμπο στυλ τους και το συνεχές λιβανιστήριο τον έχουν καβουρντίσει. Δεν τολμούν ν' αναρωτηθούν πως είναι δυνατόν να σχεδιάζει κάποιος να πουλήσει τις μετοχές του (πλην του 5%) μιας επιχείρησης με τόσες πρόσφατες επιτυχίες και με λαμπρό μέλλον. Απ' τη μεριά μας ελπίζουμε ότι τα αφεντικά του, αναγνωρίζοντας τις πολύτιμες υπηρεσίες του δεν θα του τα πάρουν όλα και θα του αφήσουν το γνωστό του χόμπι στον αθλητισμό για ασχολία τώρα στα γεράματα.

Υ.Γ2 Πριν από μερικά χρόνια είχαμε καταγγείλει και ξεσκεπάσει τη σκευωρία των ασφαλίτικων μηχανισμών με τις λίστες ονομάτων μελών της 17Ν, πούχαν δήθεν βρεθεί στα αρχεία της Στάζι. Σκευωρία αμερικανόπνευστη πούχε στόχο να δικαιολογηθούν συλλήψεις «γνωστών υπόπτων» τύπου Κοροβέση, Σκυφτούλη και άλλων.

Η σκευωρία αυτή ποτέ δεν εγκαταλείφθηκε από τους εμπνευστές της, τη CIA - FBI και εμφανίζεται κατά καιρούς σε διάφορες παραλλαγές. Πέρσι την περίοδο της προδοσίας Οτζαλάν παρουσιάζονταν με τη μορφή ενός νεφελώματος, «νέων στοιχείων» που άλλοτε εμπλούτιζαν, άλλοτε διασταυρώνονταν με τα παλιά. Κι όταν τους προκαλέσουμε ανοιχτά να μας συλλάβουν κάναμε πίσω και τα στοιχεία ξεφούσκωσαν, ενώ είχαμε αρχίσει μια νέα σειρά βομβιστικών ενεργειών.

Ετσι μετά την τελευταία μας ενέργεια ενάντια στην κατοικία του Γερμανού Πρέσβη το Μάη, η σκευωρία πήρε νέα μορφή. Το γεγονός ότι ένα σχεδόν χρόνο μετά, οι ασφαλίτικοι μηχανισμοί εξακολουθούν να παραμυθιάζουν μιλώντας για μέλος της 17N που τραυματίστηκε, για κηλίδες αίματος και για DNA δείχνει ότι όλα αυτά ήταν προσχεδιασμένα με βάση προηγούμενη ενέργειά μας πανομοιότυπη.

Στις 2 Νοέμβρη του 91 χτυπήσαμε κλούβα των ΜΑΤ που φύλαγε τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ στη Χαριλάου Τρικούπη με την ίδια ακριβώς τεχνική. Χρησιμοποιήσαμε ρουκέτα ίδιου διαμετρήματος και ίδιο πλαστικό σωλήνα που κρατούσε σύντροφος. Και τότε ο σωλήνας άνοιξε μόλις εκτοξεύτηκε η ρουκέτα και τον εγκαταλείψαμε επί τόπου, όπως ήταν σχεδιασμένο. Και τότε η αστυνομία είχε μιλήσει για τραυματία κι είχε ερευνήσει νοσοκομεία, ενώ βέβαια δεν υπήρχε κανένας τραυματίας. Φαίνεται όμως ότι το μικρό βήμα από το τραύμα στο αίμα δεν τόχαν σκεφτεί και δεν ήταν προετοιμασμένοι. Αναλύοντας εκ των υστέρων την ενέργεια το προέβλεψαν βια μελλοντική χρήση σε περίπτωση επανάληψης.

Θα μας πουν. Μα γιατί δεν έκαναν τη σκευωρία σε προηγούμενη εκτόξευση ρουκέτας; Γιατί εκτός από την περίπτωση Χαριλάου Τρικούπη ποτέ άλλοτε δεν χρησιμοποιήσαμε αυτή τη μέθοδο: Σύντροφος που κρατάει τον πλαστικό σωλήνα. Η κρατούσε τον γνήσιο σιδερένιο όπως στην αμερικάνικη πρεσβεία το 96 ή κάναμε την εκτόξευση με πλαστικό σωλήνα με ωρολογιακό μηχανισμό αφού είχαμε απομακρυνθεί κι άρα δεν θα μπορούσαν να μιλήσουν για τραυματισμένο.

Απόδειξη αυτών αποτελεί η επίσημη θέση των ασφαλίτικών μηχανισμών. Έχουν, λένε, το DNA ενός μέλους της 17N αλλά δεν μπορούν να το εκμεταλλευτούν άμεσα ελέγχοντας 10 εκατομμύρια Έλληνες. Φαίνεται ότι οι αμερικάνοι περνάνε τον κόσμο για ηλίθιο. Απ' τη μια ισχυρίζονται ότι κατέχουν ολιγομελή λίστα μελών κι απ' την άλλη μιλάνε για όλο τον πληθυσμό. Αν όμως κάποια μυστική υπηρεσία στοιχειωδώς σοβαρή, κατείχε ένα τέτοιο στοιχείο όπως το DNA θα λειτουργούσε τελείως διαφορετικά.

Θα προσπαθούσε με κάποιο απλό αλλά καλυμμένο τρόπο (π.χ. παίρνοντας τη νύχτα απ' το αυτοκίνητο του υπόπτου τρίχες που αφήνουν όλοι απ' τα μαλιά τους, για να μη μιλήσουμε για πιο εξελιγμένες μεθόδους) να εξακριβώσουν σε ποιον ανήκε το DNA αφού ο αριθμός των υπόπτων είναι περιορισμένος. Και τότε θάχαν κάνει το μεγάλο, αποφασιστικό βήμα. Γιατί θάταν, απολύτως σίγουροι ότι ο ύποπτος είναι και μέλος. Θα συγκέντρωναν σ' αυτόν όλες τους τις δυνάμεις, ρίχνοντάς τους καλύτερους πράκτορες και τα τελειότερα μέσα, στήνοντας μια επιστημονική παρακολούθηση από μη κινητά σημεία και θα έφταναν και σε άλλα μέλη και σε σημαντικό χτύπημά μας.

Η καινούργια αυτή παραλλαγή είναι αμερικάνικων προδιαγραφών και έχει ένα και μόνο στόχο. Να προσδώσει μια «επιστημονική» επίφαση στη σκευωρία παρέχοντάς της δήθεν εχέγγυα αντικειμενικότητας. Οι σχεδιαζόμενες συλλήψεις δεν θα είναι αποτέλεσμα χαλκευμένων στοιχείων στα αρχεία της Στάζι, αλλά θα επιβάλλονται από την ουδέτερη «επιστήμη» για τον έλεγχο του DNA. Παράλληλα, μέσω της μανιπουλάτσιας της επιστήμης ανοίγεται ευρύ πεδίο για οποιαδήποτε αυθαιρεσία και την ενοχοποίηση οποιουδήποτε, αφού εκτός των ειδικών επιστημόνων που στην προκειμένη περίπτωση είναι υπάλληλοι των ασφαλίτικών μηχανισμών, κανείς άλλος δεν μπορεί να παρακολουθήσει τη συζήτηση και να ελέγξει τα δήθεν βιολογικού

τύπου στοιχεία. Παράδειγμα, η αθώωση στις ΗΠΑ, μέσω του DNA, για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας, διάσημου κατηγορούμενου για δύο δολοφονίες και ενώ όλα τα στοιχεία και τα ευρήματα ήταν συντριπτικά κι έδειχναν ότι ήταν ένοχος.

Ας προσθέσουμε τέλος ότι τα ίδια τα έργα και οι ημέρες των αμερικανών τους διαψεύδουν. Γιατί είναι ποτέ δυνατόν να πιστέψει κανείς ότι η σημερινή «αυτοκρατορία» κατείχε επί 6 μήνες μέχρι την επίσκεψη Κλίντον, ένα τέτοιο στοιχείο και δεν το εκμεταλλεύτηκε χτυπώντας τη 17N και προτίμησε να διακινδυνεύσει μια αντιαμερικάνικη ενέργειά της η οποία βέβαια όπως όλοι καταλαβαίνουν τυχαία δεν πραγματοποιήθηκε.

Είναι δυνατόν να προτίμησε αγόγγυστα να επιδείξει όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και σ' ολόκληρο τον κόσμο ένα φοβισμένο πρόσωπο μπρος στο ενδεχόμενο δράσης της 17N. Με τις αναβολές, τις παλινωδίες, τις άναρθρες κραυγές του αμερικανικού τύπου ενάντια στη 17N, τους εκατοντάδες πράκτορες με τα μηχανήματα τελευταίας τεχνολογίας, με τις πιέσεις και την επιβολή πρωτοφανών μέτρων απαγόρευση της κυκλοφορίας και των διαδηλώσεων, που ξεσήκωσαν τους πάντες εναντίον τους. Όλα αυτά αποτελούν τίτλο τιμής για μας, το πιο θερμό εγκώμιο της 17N από την «αυτοκρατορία», την αναγνώριση και επιβεβαίωση της σωστότητας των επιλογών και της δράσης της, συνιστά έμπρακτη ομολογία ότι το μόνο που την πονάει, το μόνο που φοβάται, το μόνο που λογαριάζει σοβαρά είναι η δίκαιη ένοπλη λαϊκή αντίσταση.

[Επεξεργασία] 2000-12-11 Σόντερς [B']

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα 11-12-2000

«You 've just got to trust us. We are honourable men» (Απλά πρέπει να μας έχετε εμπιστοσύνη. Είμαστε έντιμοι άνθρωποι)

Richard Helms 30-12-71 Αρχηγός της CIA απευθυνόμενος σε εκπροσώπους του τύπου. (Εισαγωγή στο βιβλίο-ημερολόγιο του Φ. Εϊτζι. Στα άδυτα της CIA)

«St. Saunders was an honourable man» (Ο Στ. Σόντερς ήταν έντιμος άνθρωπος)

Δηλώσεις Βρετανών υπουργών και άλλων αξιωματούχων

Αμέσως μετά τη δίκαιη εκτέλεση του Βρετανού ταξίαρχου Στ. Σόντερς τον Ιούνη και τη δημοσίευση της προκήρυξής μας, κανένας επίσημος απ' την αγγλική πλευρά δεν τόλμησε ν' αμφισβητήσει όσα αναφέραμε για τις δραστηριότητές του σχετικά με τους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας και τον πραγματικό του ρόλο. Αντίθετα τόσο η ένοχη σιωπή τους όσο και ορισμένες αποσπασματικές πληροφορίες που αναγκαστικά διέρρευσαν στον τύπο τα επιβεβαίωσαν. Πέντε μήνες αργότερα και αφού συνειδητοποίησαν ότι τα περιβόητα στοιχεία τόσο των Αμερικανών των FBI-CIA όσο και των Ελλήνων είναι παραμυθάκια και ότι η υπόθεση θα τραβήξει σε μακρός και άρα πρέπει να βρουν κάποια δικαιολογία για τη βρετανική κοινή γνώμη, επινόησαν ένα καινούργιο τροπάρι. Σύμφωνα με τη Σκότλαντ Γιάρντ, ο Σόντερς δεν είχε καμμία σχέση με όσα του αποδίδαμε, με τον πόλεμο και τον βομβαρδισμό της Γιουγκοσλαβίας. Αν όμως ήταν έτσι γιατί δεν το ανακοίνωσαν αμέσως μετά τη δημοσίευση της προκήρυξης τον Ιούνη; Αυτό υπαγόρευε όχι μόνο η λογική, ο σεβασμός στην αλήθεια, η τιμή στη μνήμη του νεκρού από μέρους τους αλλά κυρίως τα αδιαμφισβήτητα πολλαπλά πολιτικά κέρδη που θα αποκόμιζαν. Γιατί δεν προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν σε βάρος μας αυτό το υποτιθέμενο πολιτικό

«λάθος» μας, την πρώτη αμέσως μετά την ενέργειά μας καθοριστική χρονική περίοδο; Πώς αυτοί οι άρτιοι επαγγελματίες με την πολύχρονη πείρα της πάλης ενάντια στον IRA άφησαν να τους διαφύγει μια τέτοια μοναδική ευκαιρία; Η απάντηση είναι ολοκάθαρη για τον καθένα, χωρίς να χρειάζεται να σταθούμε στο δεύτερο σκέλος του νέου δόγματος, ότι αυτοί που πυροβόλησαν ήταν πληρωμένοι εκτελεστές που ήρθαν επί τούτου από την Μέση Ανατολή! Preposterous (Γελοίο). Πρόκειται για καθαρή προπαγάνδα, για ψέμα αντάξιο όχι του παρελθόντος μεγαλείου της βρετανικής αυτοκρατορίας αλλά της σημερινής παρακμιακής χώρας με τα έντονα τριτοκοσμικά χαρακτηριστικά.

Δεν είναι δυνατόν επίσης να μην σημειώσουμε ότι η απολογητική αυτή άποψη, αφήνοντας να εννοηθεί ότι ο ταξίαρχος θα ήταν ένοχος αν είχε συμμετάσχει, συνιστά έμμεση ομολογία ενοχής, έμμεση αποδοχή του εγκληματικού χαρακτήρα του πολέμου ενάντια στη Γιουγκοσλαβία. Αν ο πόλεμος ήταν «ανθρωπιστικός» όπως ισχυρίζονται, η μη συμμετοχή σ' αυτόν ενός ταξιάρχου που βρίσκονταν στον ίδιο γεωγραφικό χώρο, θ' αποτελούσε στίγμα γι' αυτόν, θάχε έντονο ατιμωτικό χαρακτήρα, όπως αναμφίβολα είχε η μη συμμετοχή ενός ανωτάτου αξιωματικού στην αντίσταση ενάντια στους Ναζί στον β' παγκόσμιο πόλεμο. Αρα δεν θάχε κανένα νόημα μια τέτοια αναφορά. Ο ταξίαρχος Σόντερς ήταν το νούμερο ένα της Πρεσβείας. Ήταν ο σημαντικότερος στόχος που πλήξαμε σ' ολόκληρη την εικοσιπενταετή δράση μας. Σημαντικότερος κι από τον σταθμάρχη της CIA Ουέλς, κι από τον αμερικανό στρατιωτικό ακόλουθο Τσάντες, κι από τον αμερικανό ναύαρχο Νορντίν. Δεν ήταν ένας απλός στρατιωτικός ακόλουθος ρουτίνας. Κι αυτό γιατί αφού έλαβε μέρος στον σχεδιασμό της πολεμικής επιχείρησης και των βομβαρδισμών στη Γιουγκοσλαβία και στο Κόσοβο και στον καθορισμό των στόχων του πολέμου, στον διαμελισμό της Γιουγκοσλαβίας, στάλθηκε στην Ελλάδα λίγο πριν από τους βομβαρδισμούς με συγκεκριμένες αρμοδιότητες: Την επίβλεψη και τον συντονισμό των βρετανικών στρατιωτικών δυνάμεων της περιοχής που θα συμμετείχαν στις πολεμικές επιχειρήσεις και στους βομβαρδισμούς, στην εισβολή, την κατάληψη και κατοχή του Κοσόβου. Η ευθύνη του λοιπόν για τις δολοφονίες εκατοντάδων αν όχι χιλιάδων αμάχων και γυναικόπαιδων στη διάρκεια των βομβαρδισμών της Γιουγκοσλαβίας είναι άμεση, χειροπιαστή κι οφθαλμοφανής. Γιατί αν δεν είναι υπεύθυνος ένας επιτελής αξιωματικός που σχεδιάζει κι αποφασίζει μαζί με άλλους, το είδος των επιχειρήσεων και των βομβαρδισμών, που διατάζει μαζί με άλλους, τους πιλότους να ρίξουν τις βόμβες και τους πυραύλους τους, τότε ποιος άλλος στρατιωτικός θα μπορούσε ποτέ να είναι υπεύθυνος; Ο ταξίαρχος Σόντερς είχε ενεργό συμμετοχή σε όλες τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους που διεξήγαγαν τα τελευταία χρόνια οι βρετανικές στρατιωτικές δυνάμεις σε διάφορες χώρες εγκληματώντας σε βάρος των λαών τους. Ήταν παρών στον πόλεμο στις Μαλουίνες (Φόκλαντ), στην Ιρλανδία στη διάρκεια σκληρών συγκρούσεων, στο Ιράκ και στο Κουβέιτ στην διάρκεια του πολέμου του Κόλπου. Σύμφωνα μάλιστα με ορισμένες πληροφορίες ήταν παρών και πρόσφατα, μερικές μέρες πριν από την εκτέλεσή του, στην Σιέρα Λεόνε όπου οι Βρετανικές στρατιωτικές δυνάμεις πραγματοποίησαν επέμβαση. Ποτέ δεν μπορούσαμε να φανταστούμε ότι ο εκφυλισμός της βρετανικής ελίτ, αλλά και η τσιγκουνιά της θα είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο που θάφηναν ένα τόσο σημαντικό στρατιωτικό στέλεχος τους χωρίς θωρακισμένο αυτοκίνητο, με πρόσφατους τους εγκληματικούς βομβαρδισμούς τους στην Γιουγκοσλαβία και σε μια χώρα όπου υπήρχε λαϊκή κατακραυγή με το 90% του λαού εναντίον τους. Θεωρούσαμε σαν δεδομένο ότι το αυτοκίνητο έπρεπε νάναι θωρακισμένο. Και παρότι η οπτική παρατήρηση δεν το επιβεβαίωνε αφού αυτό διέφερε μεν από τα συνήθη θωρακισμένα χωρίς όμως να είναι τελείως όμοιο με τα κοινά, καταλήξαμε στη λανθασμένη εκτίμηση ότι θάταν θωράκιση ειδικής κατασκευής, κάποιας νέας τεχνολογίας που το καθιστούσε πιο διακριτικό από τα

άλλα. Μ' αυτό το δεδομένο, η ενέργεια ενάντια στον ταξίαρχο δεν μπορούσε νάναι απλή αντιγραφή παλιότερων ανάλογων ενεργειών μας περίπου στον ίδιο χώρο. Αντίθετα ήταν αρκετά δύσκολη κι επικίνδυνη, ενώ δεν διέφερε επιχειρησιακά στην ουσία από οποιαδήποτε υποθετική ενέργεια εναντίον οιοδήποτε φυλάγονταν σε θωρακισμένο αυτοκίνητο. Συνεπώς, αν δεν υπήρχαν ισχυροί και σοβαροί πολιτικοί λόγοι δεν είχαμε κανένα συμφέρον να επιλέξουμε σαν στόχο τον ταξίαρχο για λόγους απλά επιχειρησιακούς.

Ήταν δύσκολη κι επικίνδυνη γιατί δεν μπορούσαμε να βασιστούμε στο 45άρι που περνάει απαρατήρητο. Επρεπε να επιλέξουμε ένα όπλο που θα πετύχαινε τη διάτρηση της θωράκισης του αυτοκινήτου. Σαν τέτοιο επιλέξαμε το ημιαυτόματο G3 που είχαμε απαλλοτριώσει στην κατάληψη του αστυνομικού τμήματος του Βύρωνα τον Αύγουστο του 88 (Αλήθεια κι αυτό πληρωμένοι πράκτορες από τη Μέση Ανατολή το κατέλαβαν;) που λόγω της ισχύος του θα τρυπούσε το θωρακισμένο τζάμι. Το όπλο αυτό όμως έχει μήκος ένα μέτρο και όσο κι αν το καμουφλάρεις δεν μπορείς να το κρύψεις τελείως. Μ' ένα τέτοιο όπλο δεν μπορείς να κινείσαι άνετα, πάνω σε μια μοτοσυκλέτα ανάμεσα στα μπουτιλιαρισμένα αυτοκίνητα της Κηφισίας, σε μια χρονική στιγμή όπου διέρχονται προς την Αθήνα δεκάδες οπλισμένοι πράκτορες αμερικάνοι και άλλοι, υπουργοί με τους σωματοφύλακές τους, μεγαλοκαρχαρίες καπιταλιστές με φρουρές ιδιωτικών αστυνομικών και κάθε λογής χαφιέδες. (Την στιγμή της επιχείρησης, στο αμέσως μπροστινό φανάρι ήταν μπουτιλιαρισμένος αμερικάνος οπλισμένος μεγαλοπράκτορας της CIA, ενώ περίπου εκατό μέτρα πίσω μας βρισκόταν ο Βαρδινογιάννης με την οπλισμένη συνοδεία του.) Όσο κι αν φαίνεται απίστευτο, εκείνο το πρωί κρατώντας το συγκεκριμένο G3 μήκους ενός μέτρου, με ένα στοιχειώδες καμουφλάζ διανύσαμε αρκετή απόσταση με τη μοτοσυκλέτα χωρίς να μας αντιληφθεί κανείς και πλευρίσαμε το ακινητοποιημένο αυτοκίνητο του ταξίαρχου σε σημείο που είχε προεπιλεγεί. Με τον πρώτο πυροβολισμό μας περίμενε διπλή έκπληξη. Απ' τη μια το τζάμι διαλύθηκε τελείως, πράγμα που σήμαινε ότι δεν ήταν θωρακισμένο και δεύτερο το G3 έπαθε εμπλοκή. Ο κάλυκας είχε σφηνώσει και παρέμεινε στη θαλάμη του όπλου. Αναγκαστήκαμε λοιπόν όπως είχαμε σχεδιάσει για μια τέτοια περίπτωση να συνεχίσουμε ρίχνοντας άλλους τέσσερις πυροβολισμούς με το 45άρι. Η μοναδική όμως σφαίρα που ρίχτηκε από το G3 αποδείχτηκε μοιραία. Είναι αυτή που προκάλεσε το «συντριπτικό τραύμα» στην κοιλιακή χώρα αλλά και τον «συντριπτικό ακρωτηριασμό» του χεριού για τα οποία μίλησαν οι γιατροί. Έτσι και αν ακόμη υποθέσουμε ότι οι αστυνομικοί δεν βρήκαν τη μοναδική σφαίρα - πράγμα που δεν το πιστεύουμε ακόμη και αν είχε παραμορφωθεί - τόσο τα τραύματα όσο και οι ζημιές στο αυτοκίνητο μίλαγαν από μόνα τους.

Παραμένει μυστήριο για μας, γιατί η αστυνομία απέκρυψε αυτό το σημαντικό στοιχείο, τη χρησιμοποίηση του G3. Η απόκρυψη βρίσκεται σε πλήρη αντίφαση με την απελπισμένη προσπάθειά τους να συλλέξουν και την παραμικρή πληροφορία από τους αυτόπτες μάρτυρες. Θέλησαν να μας κάνουν να πιστέψουμε ότι δεν το πήραν χαμπάρι για να μας παγιδέψουν μελλοντικά; Γελοίο. Θέλησαν να αποφύγουν τη γελοιοποίησή τους από το γεγονός ότι ενώ υποτίθεται μας συλλαμβάνουν οσονούπω και μας παρακολουθούν με δορυφόρους, κάμερες, κινητά κλπ εμείς κυκλοφορούμε κάτω από τη μύτη τους με όπλο ενός μέτρου που φαίνεται από ένα χιλιόμετρο δια γυμνού οφθαλμού; Θέλησαν να μην πανικοβάλλουν τους διάφορους μεγαλοκαρχαρίες που παραμυθιάζουν καθησυχάζοντάς τους ότι είναι ασφαλείς μέσα στα θωρακισμένα αυτοκίνητά τους; Αγνωστο. Φαίνεται πάντως ότι το συγκεκριμένο αυτό όπλο τους προκαλεί κάποιο εκνευρισμό. Προβλέπουμε περισπούδαστη ανάλυση του «ειδικού συνεργάτη» όπου θα λέει ότι κάνουμε λάθος κι ότι δεν διαπερνάει τη θωράκιση.

Όσον αφορά ορισμένους συμπλεγματικούς λιγούρηδες, νοσταλγούς της αυτοκρατορίας που θα μας αντιτάξουν ότι δεν μπορεί αυτοί οι «πολιτισμένοι» να χρησιμοποιούν τέτοια φτηνιάρικα ψέματα για τον ρόλο του ταξίαρχου θα τους θυμίσουμε απλά το εξής επίκαιρο. Στη δεκαετία του 80 ο Βρετανός υπουργός Γεωργίας παρουσιάστηκε με τον μικρό γιο του στην τηλεόραση τρώγοντας επιδεικτικά χάμπουργκερς για να αποδείξει ότι δεν υπήρχε κανένας απολύτως κίνδυνος μετάδοσης της ασθένειας των «τρελών αγελάδων» στον άνθρωπο. Κι εξακολούθησαν επί μία δεκαετία να ψευδολογούν, μανιπουλάροντας την επιστήμη έως ότου αναγκάστηκαν από τα πράγματα το 96, με τα πρώτα θύματα, κι όταν πια ήταν πολύ αργά, να παραδεχτούν την αλήθεια. Αυτή λοιπόν η ελίτ που δεν δίστασε να ψευδολογήσει, βάζοντας σε κίνδυνο την υγεία του λαού της αλλά και των άλλων ευρωπαϊκών λαών στο βωμό του χρήματος, θα διστάσει να ψευδολογήσει σε βάρος μας;

Το ψέμα, η προσποίηση, η υποκρισία ακόμη κι αν είναι βρετανικά έχουν τα όριά τους. Δεν είναι δυνατόν να θεωρούν φυσικό δικαίωμά τους να εξολοθρεύουν με τον πιο βάρβαρο και συνάμα δειλό τρόπο χιλιάδες αμάχους και γυναικόπαιδα, με αεροπορικούς βομβαρδισμούς από 5.000 μέτρα και να προσποιούνται τον έκπληκτο όταν κάποιος από δαύτους εκτελείται λόγω αυτής ακριβώς της δολοφονικής πρακτικής τους. Δεν είναι δυνατόν να βγαίνει ανερυθρίαστα και χωρίς αιδώς ο ανεκδιήγητος υπουργός εξωτερικών Κουκ και να καταδικάζει με τα γνωστά ξεφτυσμένα λογίδια την ενέργειά μας, όχι από την Αγγλία αλλά από την Αφρική, από τη Σιέρρα Λεόνε όπου δοξολογεί και λιβανίζει τις σφαγές των ντόπιων πληθυσμών από τα βρετανικά στρατεύματα. Αντιλαμβανόμαστε ότι για ορισμένους οι πειρασμοί της ανασύστασης της βρετανικής αυτοκρατορίας είναι μεγάλοι. Αντιλαμβανόμαστε τη σκοπιμότητα της προσκόλλησης της Βρετανίας στο άρμα του θείου Σαμ. Δικαίωμά τους είναι να πιστεύουν ότι το υπέδαφος και οι πλουτοπαραγωγικές πηγές των χωρών δεν ανήκουν στους λαούς τους αλλά στους αυτοκράτορες αμερικανούς και στους Αγγλους κολαούζους. Δικαίωμά τους είναι να καταστρέφουν τις υποδομές και τις μικρές κι αδύνατες βιομηχανίες τους για να υποδουλώσουν οικονομικά τους λαούς τους. Δικαίωμά τους να τους βομβαρδίζουν, να τους σφάζουν για να το πετύχουν. Αλλά επιτέλους ας επιδείξουν μια στοιχειώδη αξιοπρέπεια και λεβεντιά. Ας σταματήσουν να προσποιούνται τις αγνές παρθένες, τους αφελείς ειρηνιστές. Ας αναλάβουν τις ευθύνες των πράξεών τους.

Ας αποδεχτούν ότι με την ίδια ακριβώς λογική, δικαίωμα των λαών είναι ν' αντιστέκονται χρησιμοποιώντας τα ίδια μέσα, την ένοπλη βία. Οτι δικαίωμά μας είναι να εκφράζουμε έμπρακτα κι όχι μόνο στα λόγια, την αλληλεγγύη μας στους λαούς με το ίδιο μέσο, την ένοπλη λαϊκή βία αν και σε απειροελάχιστο ποσοστό σε σχέση με τη δικιά τους και με ασύγκριτα πιο θαρραλέο και παλικάρισιο τρόπο αφού ούτε φουκαράδες άγγλους τουρίστες χτυπάμε (το αντίστοιχο των αμάχων θυμάτων της Γιουγκοσλαβίας) ούτε «πολεμάμε» εκ του ασφαλούς από ύψος 5.000 μέτρων. Ας αποδεχτούν το αυτονόητο, αυτό που αντιλαμβάνονται οι πάντες. Οτι αυτές οι ένοπλες ενέργειες, αυτό που αποκαλούν ψευδώς «τρομοκρατία» δεν είναι παρά η φυσική, η λογική συνέπεια, της εγκληματικής ιμπεριαλιστικής πρακτικής τους καθυπόταξης των λαών της υφελίου. Οτι δεν είναι παρά το τίμημα που πληρώνουν γι' αυτήν την πολιτική τους. Τίμημα που γίνεται όλο και πιο βαρύ αν αναλογιστούμε ότι αυτήν την στιγμή στην Μέση Ανατολή έχουμε όχι μόνο βόμβες ενάντια σε αγγλικούς στόχους, όχι μόνο εκτελέσεις στρατιωτικών αλλά και εκτελέσεις τεχνικών, βρετανών ανωτάτων στελεχών βρετανικών πολυεθνικών επιχειρήσεων. Ας αποδεχτούν επιτέλους αυτό που βοά, ότι κίνητρό μας δεν μπορεί να είναι το χρήμα. Γιατί αν ήτανε, σε μια κοινωνία που το αναγνωρίζει σαν τη μόνη «αξία» θάμασταν χαμένοι από χέρι. Το καθεστώς προσφέροντας ασυγκρίτως μεγαλύτερα ποσά, ατιμωρησία και

προστασία θα είχε δελεάσει τους «πληρωμένους εκτελεστές» και θα μας είχε εξαρθρώσει προ πολλού. Ας αφήσουν λοιπόν τη συνειδητή ψευδολογία προς αφελείς, τους πράκτορες των Σοβιετικών, των Αμερικανών, των Αράβων, τους πληρωμένους μαφιόζους κι ας ομολογήσουν την αλήθεια. Τόσο πολύ τους ενοχλεί; Τόσο πολύ τους πειράζει να ομολογήσουν ότι είμαστε απλοί λαϊκοί αγωνιστές; Οτι τα κίνητρά μας είναι πολιτικά. Τόσο πολύ τους ενοχλούν αυτές οι ξεπερασμένες και παλιομοδίτικες αξίες μας; Τόσο πολύ τους πειράζει να πουν ότι δεν τα πιάνουμε; Τόσες ανασφάλειες και ενοχές έχουν;

Οσον αφορά τα πραγματικά αισθήματα του λαού απέναντι στην ενέργειά μας ένα και μόνο γεγονός τα αποκαλύπτει ανάγλυφα. Το γεγονός ότι παρόλα τα αστρονομικά ποσά ύψους δισεκατομμυρίων που πρόσφεραν, παρόλες τις αλλεπάλληλες εκκλήσεις για πληροφορίες, δεν υπήρξε καμία απολύτως ανταπόκριση. Οχι μόνο δεν τους δόθηκε καμία απολύτως πληροφορία αλλά ούτε καν κατόρθωσαν ν' αποσπάσουν απ' τους δεκάδες αυτόπτες μάρτυρες την πληροφορία για την χρησιμοποίηση του G3, ενός όπλου μήκους ενός μέτρου, πληροφορία που τότε μπορεί να είχε κάποια αξία. Επιβεβαιώνοντας έτσι για μια ακόμη φορά ότι ο ελληνικός λαός, παρόλες τις ευγενείς προσπάθειες της κυβέρνησης και των εξωνημένων και τελείως ανυπόληπτων βουλευτών τόσο του ΠΑΣΟΚ όσο και της ΝΔ αλλά και ορισμένων τσαρλατάνων δημοσιογράφων δεν είναι κι ούτε θα γίνει λαός χαφιέδων.

[Επεξεργασία] 2001-06 Για Μιχαλολιάκο

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH

Αθήνα Ιούνης 2001

«Σαν ένας μακρόσυρτος, φρικιαστικός κεραυνός, προάγγελος κυκλώνων που σκοτεινιάζουν τον ουρανό και τσακίζουν τις πόλεις, το αιφνίδιο μαντάτο αντήχησε σε όλη την Καραϊβική, ξεσηκώνοντας κραυγές, ανάβοντας τους δαυλούς της πυρκαγιάς: δημοσιεύτηκε ο νόμος της 30ης φλορεάλ έτους X (Μάης του 1802) που επανέφερε τη δουλεία στις γαλλικές αποικίες της Αμερικής. Ακύρωνε το διάταγμα της 16ης πλυβιόζ έτους II (Φλεβάρης 1794), πούχε καταργήσει τη δουλεία. Μια απέραντη αγαλλίαση ξέσπασε στους κατέχοντες, μεγαλοιδιοκτήτες φυτειών, που ενημερώθηκαν γρηγορά για όσα τους ενδιέφεραν, αφού τα μαντάτα πετούσαν πάνω από τα καράβια. Πληροφορήθηκαν ότι θα ετίθετο πάλι σε ισχύ το προεπαναστατικό αποικιοκρατικό καθεστώς, πράγμα που θα τους επέτρεπε να ξεμπερδεύουν μια και καλή με τα ανθρωπιστικά φληναφήματα αυτής της βρωμοεπανάστασης. Παντού, στη Γουαδελούπη, στη Δομίνικα, στη Μαρί-Γκαλάντ η αναγγελία του μηνύματος συνοδεύτηκε από μπαταρίες, κανονιοβολισμούς και φωταγωγίες ενώ χιλιάδες ελεύθεροι πολίτες, απελευθερωμένοι δούλοι, οδηγούνταν με τον βούρδουλα στα παλιά τους παραπήγματα, ξυλοκοπούμενοι άγρια. Οι πρώην Λευκοί Άρχοντες όρμησαν μέσα από τους αγρούς, με αγέλες κυνηγόσκυλων σε αναζήτηση των παλιών τους δούλων που παρέδιδαν αλυσοδεμένους στους επιστάτες τους. Αυτό το άτακτο κυνήγι δημιούργησε τέτοιο φόβο για ενδεχόμενη σύγχυση σε ορισμένους απελεύθερους της προεπαναστατικής περιόδου, της Μοναρχίας, μικρομπακάληδες, μικροκαλλιεργητές, που συγκέντρωσαν τα υπάρχοντα τους με σκοπό να διαφύγουν στο Παρίσι. Εμποδίστηκαν όμως έγκαιρα από νέο διάταγμα της 5ης μεσιντόρ (Ιούνης) που απαγόρευε την είσοδο στη Γαλλία κάθε έγχρωμου. Ο Βοναπάρτης εκτιμούσε ότι η μητρόπολη είχε υπεραρκετούς νέγρους και φοβόντουσαν ότι ο μεγάλος αριθμός τους θα μετέδιδε στο ευρωπαϊκό αίμα "αυτήν την απόχρωση πούχε διαδοθεί στην Ισπανία μετά την εισβολή των Αράβων"».

Αλέχο Καρπαντιέ, Ο Αιώνας του Διαφωτισμού

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ Η BOMBA ΣΤΟΝ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟ

Η τηλεχειριζόμενη βόμβα της 20ης Γενάρη ενάντια στον βουλευτή της ΝΔ Β. Μιχαλολιάκο δεν τοποθετήθηκε ούτε από την 17N ούτε από καμιά άλλη αριστερή ανατρεπτική οργάνωση. Και παρ' ότι αυτό ήταν φανερό σε πολλούς εξ αρχής, εν τούτοις ο γνωστός υπαλληλάκος των αμερικάνων που προσποιείται τον υπουργό Δημόσιας Τάξης κ. Γκόλντον, ψευδολογώντας συνειδητά και εμπαιξώντας τον ελληνικό λαό, μας κατηγόρησε σαν υπεύθυνους. Γνωρίζοντας πολύ καλά ότι δεν είχαμε καμία σχέση και αποσιωπώντας επιμελώς τους πραγματικούς δράστες και τους στόχους τους.

Πέρα από το γεγονός ότι απέκρυσαν τα στοιχεία που συνέλεξαν γιατί αυτά διέψευδαν την πάρα πάνω θέση τους, η ίδια η ενέργεια μιλούσε από μόνη της. Αν θέλαμε να χτυπήσουμε τον Μιχαλολιάκο τι πιο απλό για μας από το να επιλέξουμε το κλασικό 45άρι αφού αυτός δεν τηρούσε κανένα σοβαρό μέτρο ασφαλείας (σωματοφύλακες, θωρακισμένο αυτοκίνητο) ενώ η περιοχή ήταν ιδανική για μια τέτοιου είδους ενέργεια. Απ' την άλλη, ποτέ στο παρελθόν δεν έχουμε χρησιμοποιήσει τηλεχειριζόμενη βόμβα μεγάλης ισχύος σε στενό δρόμο του κέντρου με πολυκατοικίες απ' τις δύο πλευρές του, όπου υπάρχει μεγάλο ρίσκο για τυχαία θύματα. Τη χρησιμοποιήσαμε μόνο σε ανοιχτούς χώρους σε προάστια όπως το Κεφαλάρι, στην Πολιτεία, στο Ψυχικό, στην Γλυφάδα, στο Καβούρι.

Τέλος η ίδια η αποτυχία της ενεργείας δείχνει τους δράστες. Γιατί αποτυχία τηλεχειριζόμενης βόμβας σε πεζό είναι άθλος. Οι δικές μας αποτυχίες δεν ήταν ενάντια σε πεζούς αλλά ενάντια σε θωρακισμένα αυτοκίνητα που κινούνταν με ταχύτητα περίπου 60 χιλιομέτρων τη ώρα. Κι όπως έχουμε εξηγήσει στο παρελθόν ένα ανθρώπινο λάθος μισού δευτερολέπτου στο πάτημα του διακόπτη του τηλεχειριστηρίου συνεπάγεται απόσταση περίπου 8 μέτρων ανάμεσα στο θωρακισμένο αυτοκίνητο και την βόμβα ενώ σε έναν πεζό αυτή είναι περίπου 70 εκατοστά του μέτρου δηλαδή ασήμαντη. Τη μόνη φορά που τη χρησιμοποιήσαμε ενάντια σε πεζό, σε αμερικάνο μισθοφόρο στρατιωτικό στη διάρκεια της εγκληματικής επίθεσης ενάντια στο Ιράκ η επιτυχία ήταν απόλυτη.

Η αποτυχία της βόμβας ενάντια στον Μιχαλολιάκο ήταν εσκεμμένη και έργο επαγγελματιών πρακτόρων. Άφησαν τον Μιχαλολιάκο να στρίψει στην είσοδο της πολυκατοικίας ώστε νάναι καλυμμένος και μόνο τότε πάτησαν τον διακόπτη. Έτσι πέτυχαν και τις μεγάλες καταστροφές που ήταν απαραίτητες για τους στόχους τους και ο Μιχαλολιάκος δεν έπαθε τίποτε.

Η βόμβα τοποθετήθηκε από αμερικανούς πράκτορες των μυστικών υπηρεσιών με συγκεκριμένο στόχο. Ήταν μια εκφοβιστική προειδοποίηση προς την κυβέρνηση ότι δεν πρόκειται ν' ανεχθούν άλλη καθυστέρηση στην κατάθεση και ψήφιση του τρομονόμου δημιουργώντας παράλληλα ευνοϊκές συνθήκες για την συσπείρωση του πολιτικού κόσμου, την κοινή αποδοχή του από τα δύο μεγάλα κόμματα τουλάχιστον, και την υπερψήφιση του. Ένα και μόνο στοιχείο που ενώ ήταν εξώφθαλμο, δεν μνημονεύτηκε από τα μίντια, το επιβεβαιώνει. Λίγες μέρες πριν, ο υπουργός Δικαιοσύνης υποστήριζε ότι στο σχέδιο νόμου η λήψη δείγματος DNA από κατηγορούμενους δεν θάναι υποχρεωτική. Την μεθεπομένη της βόμβας ημέρα Τρίτη σε νέα συνέντευξη του υποστήριζε για πρώτη φορά το αντίθετο! Και μιλάμε για πανεπιστημιακό που υποτίθεται ότι έχει στέρεες πεποιθήσεις που δεν τις αλλάζει αυθημερόν σαν τα πουκάμισα.

Θα μας πουν ότι όλα αυτά είναι αυθαίρετες υποθέσεις κι ότι δεν έχουμε αποδείξεις. Είναι η μόνιμη επωδός των σοβαροφανών πληρωμένων κονδυλοφόρων που παρόμοια αμφισβητούσαν την ανάμιξη των αμερικάνων στο πραξικόπημα του 67 ή σ' αυτό του

Ιωαννίδη που ανέτρεψε τον Μακάριο και οδήγησε στην Τούρκικη εισβολή, κατοχή και σημερινή ντε φάκτο διχοτόμηση, επειδή δεν υπήρχαν αποδείξεις. Σύμφωνα μ' αυτήν την ψευδό επιστημονική λογική οι αντιστασιακοί εκείνης της περιόδου θάπρεπε να περιμένουν 30 χρόνια μέχρις ότου αποκτήσουν τις περίφημες αποδείξεις πριν καταγγείλουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Για δύο λόγους δεν καταγγείλαμε νωρίτερα αυτήν την προβοκάτσια. Ο πρώτος και κυριότερος ήταν ότι η οποιαδήποτε παρέμβαση μας στην συγκεκριμένη συγκυρία δεν θα μας προσέφερε κανένα ουσιαστικό θετικό αποτέλεσμα. Τα ασφυκτικά ελεγχόμενα από τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες μίντια με την συστηματική προπαγάνδα τους θα εξουδετέρωναν αρκετά εύκολα την ουσία της καταγγελίας μας παρουσιάζοντας την σαν απεγνωσμένη προσπάθεια από μέρους μας ν' αποτρέψουμε την ψήφιση του τρομονόμου. Αποφασίσαμε λοιπόν να περιμένουμε την ψήφιση του και να παρέμβουμε μετά. Άλλωστε, όπως θα εξηγήσουμε πάρα κάτω, η ψήφιση του αποτελεί πανηγυρική επιβεβαίωση των απόψεων μας για την φύση του καθεστώτος.

Ο δεύτερος λόγος ήταν μια πολύ μικρή επιφύλαξη που διατηρούσαμε ότι θα μπορούσε θεωρητικά, όσο απειροελάχιστη κι αν ήταν αυτή η πιθανότητα, να είναι κάποια άλλη αριστερή οργάνωση κοινωνικής ανατροπής, νέα ή όχι, που είχε τοποθετήσει την βόμβα και για κάποιους άγνωστους λόγους, δεν είχε αναλάβει την ευθύνη εξ αρχής. Σήμερα όμως μετά την τροπή που πήραν τα πράγματα και μετά από τόσους μήνες, πιστεύουμε ότι αν είχε συμβεί κάτι τέτοιο θάχε υπάρξει οπωσδήποτε διεκδίκηση της ενέργειας και συνεπώς θα πρέπει ν' αποκλείσουμε κατηγορηματικά αυτό το ενδεχόμενο.

FBI, ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΝΑΖΙΣΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Όταν πριν από μερικά χρόνια δικάζονταν στις ΗΠΑ ο πρόσφατα εκτελεσθείς Μακβέι για την βόμβα στην Οκλαχόμα, οι σημαντικότερες αμερικάνικες ημερήσιες εφημερίδες υποστήριζαν κατά την διάρκεια της δίκης, με το γνωστό άγαρμπο αμερικάνικο στυλ, τα εξής: το πρόβλημα δεν είναι αν ο Μακβέι είναι αθώος ή ένοχος, το πρόβλημα είναι ότι ο αμερικάνικος λαός πρέπει νάναι πεισμένος ότι υπάρχει κράτος. Την αντίληψη αυτή περί Δικαιοσύνης, εκφρασμένη σε κύρια άρθρα που σ' αυτές τις συνθήκες αντανakλούν την άποψη του κατεστημένου κι όχι την προσωπική του δημοσιογράφου, θα αποδέχονταν ασμένως ο ίδιος ο Χίτλερ. Και γίνεται ακόμη πιο ανατριχιαστική αν αναλογιστούμε ότι η ενέργεια του Μακβέι είχε προκαλέσει γενική κατακραυγή με τα 168 θύματα κι ότι απ' όσα παρουσιάζονταν στον τύπο και με την επιφύλαξη ότι ήταν αληθινά, φαίνονταν ότι ήταν ο πραγματικός δράστης.

Η αντίληψη αυτή φαίνεται ότι πρυτάνευσε και στην άλλη μεγάλη δίκη τρομοκρατίας, αυτήν που έγινε πρόσφατα στην Σκωτία για την βομβιστική επίθεση που κατέστρεψε εν πτήξει το αεροπλάνο της Pan Am πάνω από το Λόκερμπι, τον Δεκέμβρη του 1988 προκαλώντας 259 νεκρούς. Κατηγορούμενοι ήταν δυο Λίβυοι, που εντόπισαν οι αμερικάνικες και οι αγγλικές μυστικές υπηρεσίες ύστερα από έρευνες που κράτησαν αρκετά χρόνια. Σύμφωνα με το κατηγορητήριο, οι Λίβυοι εργάζονταν για την υπηρεσία πληροφοριών της Λιβύης, σαν υπάλληλοι στο γραφείο της Λιβυκής αεροπορικής εταιρείας στην Μάλτα. Η δίκη αυτή πραγματοποιήθηκε ύστερα από συμφωνία ανάμεσα στους αγγλοαμερικανούς και την Λιβύη, που δέχτηκε να παραδώσει τους δύο πολίτες της, τους οποίους θεωρούσε αθώους, για να δικαστούν σε μια δίκαια δίκη από τριμελές δικαστήριο αποτελούμενο από Σκωτσέζους δικαστές, με δικαίωμα έφεσης. Με αντίτιμο την άρση του Δυτικού οικονομικού εμπάργκο κατά της Λιβύης.

Στη διάρκεια της πολύμηνης δίκης, όλα τα αποδεικτικά στοιχεία, ένα μετά το άλλο, κατέρρευσαν. Σε τέτοιο σημείο που οι δικηγόροι της υπεράσπισης παραιτήθηκαν του

δικαιώματος τους να αγορεύσουν θεωρώντας σίγουρη την αθώωση των κατηγορουμένων. Τα κυριότερα στοιχεία ήταν ένα μικροσκοπικό κομμάτι ολοκληρωμένου κυκλώματος, μεγέθους τμήματος νυχιού. το οποίο είχε βρεθεί στον τόπο της έκρηξης και ήταν του ίδιου τύπου με αυτά που υπήρχαν σε χρονοδιακόπτες που είχε αγοράσει η Λιβύη από μια ελβετική εταιρεία. Και μια μαρτυρία ενός εμπόρου της Μάλτας που αναγνώριζε τον ένα κατηγορούμενο σαν τον αγοραστή κάποιου ρούχου, ίνες του οποίου βρέθηκαν στα συντρίμια του αεροπλάνου. Ο μεν έμπορος έπεσε σε τόσες αντιφάσεις που αναγκάστηκε να ομολογήσει, σε πλήρη σύγχυση, ότι δεν γνώριζε αν ο Λίβυος ήταν ο πραγματικός αγοραστής, ο δε ιδιοκτήτης της ελβετικής εταιρείας κατασκευής των χρονοδιακοπών, όπως και ο τεχνικός σύμβουλος του, αφού εξέτασαν με το μικροσκόπιο το τμήμα της πλακέτας, απέρριψαν κατηγορηματικά και οι δύο, την περίπτωση νάχει χρησιμοποιηθεί αυτό το κομμάτι, όπως και ότι προέρχονταν από δικό τους ολοκληρωμένο κύκλωμα χρονοδιακόπτη παραγωγής τους!

Τέτοια ήταν η απόγνωση αυτών που οργάνωσαν τη δίκη, που τις παραμονές της έκδοσης της απόφασης, ένα από τα σημαντικότερα αμερικανικά έντυπα έγραψε ότι υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες αθώωσης των κατηγορουμένων κι ότι σ' αυτήν την περίπτωση θαχουμε ένα από τα μεγαλύτερα φιάσκο, θα σημαίνει ότι δέκα χρονιά ερευνών και μια πολύμηνη δίκη έφεραν ένα μηδενικό αποτέλεσμα, ότι εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια δαπανήθηκαν στο βρόντο, ότι γελοιοποιήθηκαν οι αμερικάνικες και αγγλικές μυστικές υπηρεσίες σαν ανίκανες και θα σημαίνει απογοήτευση των συγγενών των θυμάτων που αναμένουν καταδικαστική απόφαση όχι μόνο για ηθική ικανοποίηση αλλά και για να ξεκινήσουν αγωγές για αποζημίωση από τη Λιβύη. Ας προσθέσουμε εδώ για όποιον αφελή δεν αντιλαμβάνεται πώς μπορεί να ικανοποιείται κάποιος ηθικά με την καταδίκη ενός αθώου, ότι είναι πάγια χαφιέδικη πρακτική οι μυστικές υπηρεσίες να εκμεταλλεύονται την συναισθηματική φόρτιση των συγγενών, ψιθυρίζοντας τους ότι είναι σίγουροι ότι αυτοί είναι οι ένοχοι αλλά σε ζητήματα τρομοκρατίας δεν είναι δυνατόν να υπάρχουν δικαστικές αποδείξεις κι έτσι μέσω αυτών έχουν ένα ισχυρό μέσο πίεσης για καταδικαστική απόφαση.

Λογικό λοιπόν ήταν, η απόφαση να στηριχτεί στην πάρα πάνω αντίληψη περί Δικαιοσύνης που λέει ότι το πρόβλημα δεν είναι αν ο κατηγορούμενος είναι αθώος ή ένοχος. Και να καταδικαστεί ο ένας σε ισόβια ενώ αθωώνονταν ο άλλος. Η απόφαση αυτή θεωρήθηκε δικαιολογημένα σκανδαλώδης όχι μόνο από την Λιβύη αλλά και από δυτικούς πανεπιστημιακούς και νομικούς, ενώ ο δυτικός τύπος έχει στην κυριολεξία καταπιεί τη γλώσσα του. Η απόφαση αυτή επέτρεψε στους αγγλοαμερικανούς να παρατείνουν την ομηρεία της Λιβύης αφού όχι μόνο δεν προχώρησαν στην άρση του εμπάργκο όπως είχαν συμφωνήσει αλλά εξασκούν σήμερα νέες πιέσεις ν' αναλάβει την ευθύνη δημόσια η Λιβύη καταβάλλοντας τεράστιες αποζημιώσεις ύψους δισεκατομμυρίων δολαρίων.

Το σκάνδαλο όμως δεν σταματάει εδώ. Σύμφωνα με βιβλίο που εκδόθηκε στην Γαλλία γύρω στο τέλος της δίκης, αποσπάσματα του οποίου παρουσίασε η Monde Diplomatique του Μαρτίου, τα δυο κομμάτια ολοκληρωμένου κυκλώματος που ενοχοποιούσαν τη Λιβύη όχι μόνο για το Λόκερμπι αλλά και για ένα άλλο γαλλικό αεροπλάνο πούχε πέσει τον Σεπτέμβρη του 1989 από βόμβα πάνω από την έρημο Τενερέ της Σαχάρας με 170 νεκρούς, ήταν χαλκευμένα από τους αμερικάνους. Απ' τον ειδικό στα εκρηκτικά, του εργαστηρίου του FBI πράκτορα T. Thurman, ο οποίος «βρήκε» το μεν κομμάτι της πλακέτας στο Λόκερμπι, ενάμιση χρόνο μετά την έκρηξη, το δε της πλακέτας στο Τενερέ, 50 χιλιόμετρα μακριά απ' το σημείο της έκρηξης, κι ενώ οι γαλλικές μυστικές υπηρεσίες πούχαν ερευνήσει σχολαστικά την περιοχή δεν τόχαν βρει. Ο πράκτορας αυτός πούχε την φήμη, σύμφωνα με το βιβλίο,

του ανθρώπου που εργάζονταν με βάση την αρχή «του ψιθυρίζεις μια άποψη και στην τεκμηριώνει επιστημονικά», τέθηκε σε διαθεσιμότητα από το FBI το 1997 αφού είχε καταγγελλθεί σαν χαλκευτής στοιχείων σε διάφορες υποθέσεις στις ΗΠΑ, σε άλλο βιβλίο που κυκλοφόρησε εκεί. Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι οι πρώτες έρευνες των γαλλικών μυστικών υπηρεσιών, κατέληγαν στο συμπέρασμα ότι η συνδεσμολογία και τα υλικά της βόμβας στο Τενερέ έδειχναν μια συγκεκριμένη Παλαιστινιακή οργάνωση με στενούς δεσμούς τόσο με τη Συρία όσο και το Ιράν. Η εκδοχή αυτή εγκαταλείφθηκε μετά τα ευρήματα του Thugman κι ορισμένα άλλα «στοιχεία» της CIA που ενοχοποιούσαν την Λιβύη, στο δεύτερο εξάμηνο του 1990, τη στιγμή της προετοιμασίας του πολέμου στον Κόλπο, όπου η μεν Συρία και το Ιράν προσχώρησαν στο δυτικό στρατόπεδο η δε Λιβύη τάχθηκε εναντίον του πολέμου. Τέλος θα πρέπει να προσθέσουμε ότι, σύμφωνα πάντα με το βιβλίο, τρία διαφορετικά επιστημονικά εργαστήρια των γαλλικών μυστικών υπηρεσιών και της αστυνομίας που εξέτασαν κατ' επανάληψη το κομμάτι του ολοκληρωμένου κυκλώματος της βόμβας στο Τενερέ, κατέληξαν στο τελείως αντίθετο συμπέρασμα απ' αυτό του FBI. Απέρριψαν και τα τρία κατηγορηματικά, την περίπτωση αυτό το κομμάτι να προέρχεται από μηχανισμό πυροδότησης βόμβας που έχει εκραγεί.

Η καταδίκη του Λίβου φαίνεται λοιπόν ότι έγινε στο όνομα της πάρα πάνω αντίληψης περί Δικαιοσύνης. Αυτή στη σημερινή Δημοκρατία Δυτικού τύπου που λέγεται ΗΠΑ αλλά και σε ορισμένες άλλες Δυτικοευρωπαϊκές όχι μόνο δεν έχει καμιά σχέση με την περίφημη αρχή της νομιμότητας που είναι κατάκτηση του Διαφωτισμού, αναφέρεται σε όλες τις διακηρύξεις των δικαιωμάτων του ανθρώπου και στα Συντάγματα και είναι το θεμέλιο του Ποινικού Δικαίου στη Δημοκρατία, αλλά δεν διαφέρει σε τίποτε από αυτήν των ναζί. Σύμφωνα με τον θεωρητικό τους, υπουργό προπαγάνδας Γκέμπελς σκοπός της Δικαιοσύνης δεν είναι κατά κύριο λόγο τα αντίποινα ή η βελτίωση αλλά γενικότερα η διατήρηση του Κράτους. Το κριτήριο δεν πρέπει να είναι ο νόμος, αλλά η απόφαση ότι το κριτήριο «άνθρωπος» πρέπει να παραμεριστεί.

Αναφερθήκαμε όσο πιο σύντομα μπορούσαμε σ' αυτήν την μεγάλη αλλά άγνωστη στην Ελλάδα πρόσφατη δίκη γιατί είναι διαφωτιστική για τον βίο και την πολιτεία των σημερινών επικυρίαρχων αμερικάνων και κατ' επέκταση ρίχνει άπλετο φως στους λόγους της ψήφισης του τρομονόμου και τους στόχους που επιδιώκει. Το κλειδί της υπόθεσης και εδώ είναι η πάρα πάνω μεταμοντέρνα αμερικάνικη αντίληψη περί Δικαιοσύνης. Δεν ενδιαφέρει τόσο αν όσοι κατηγορηθούν είναι αθώοι ή ένοχοι, αν έχουν διαπράξει κάποια βίαιη ενέργεια ή όχι, αν είναι μέλη της 17N, άλλης οργάνωσης ή τελείως άσχετοι, αρκεί να φυλακιστούν ορισμένοι ύποπτοι του ευρύτερου αριστερού χώρου της κοινωνικής ανατροπής με προφίλ συμβατό. Αυτό θα παρουσιαστεί στο εξωτερικό και κυρίως στις ΗΠΑ και στην Αγγλία σαν φοβερή επιτυχία στη μάχη κατά της τρομοκρατίας, αφού θα τους παρουσιάσουν σαν στενούς συνεργάτες ή βοηθητικούς ή και μέλη της 17N, σαν το πρώτο μεγάλο βήμα για την εξάρθρωση της. Ο ίδιος ο Μητσοτάκης αποκάλυψε άθελα του, το μαθηματάκι των αμερικάνων, δηλώνοντας πρόσφατα τελείως ξεκάρφωτα: Εμείς είχαμε στη φυλακή τους τρομοκράτες της 17N και το ΠΑΣΟΚ τους έβγαλε. Προφανώς εννοούσε τους Μπαλάφα και Σκυφτούλη, γιατί άλλοι δεν υπήρχαν, τους οποίους βαφτίζει αναδρομικά μέλη της 17N κι ενώ γνωρίζει καλά ότι δεν είχαν κι ούτε έχουν καμιά σχέση με μας κι ότι αθωώθηκαν από τα Δικαστήρια. Θα μας πουν. Καλά πώς ξέρετε ότι δεν θα συλλάβουν και σας, ότι δεν έχουν στοιχεία εναντίον σας. Το γνωρίζουμε γιατί σήμερα επαναλαμβάνεται η σκευωρία που οι αμερικάνοι ετοίμαζαν το 1995, με την λίστα ονομάτων που δήθεν βρήκαν στα αρχεία της Στάζι και ορισμένους άλλους συνήθεις υπόπτους, που είχαμε καταγγείλει τότε. Αν είχαν στοιχεία εναντίον μας θα μας είχαν συλλάβει από τότε όπως συνέλαβε η αγγλική αστυνομία σε πέντε μέρες τον

φασίστα βομβιστή, που έβαζε βόμβες στο Λονδίνο σε παμπ όπου σύχναζαν μετανάστες και ομοφυλόφιλοι, αφού τον αναγνώρισαν σε βίντεο κρυφής κάμερας. Αν δεν προχώρησαν τότε σε συλλήψεις υπόπτων είναι ακριβώς γιατί γνώριζαν ότι αυτοί σαν αθώοι που ήταν υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να αθωωθούν στα Δικαστήρια (κι όχι επειδή φοβούνται οι ένορκοι όπως μωρολογούν οι διάφοροι φασιστοειδείς υπαλληλάκοι) ενώ σήμερα μετά την ψήφιση του τρομονόμου είναι σίγουροι ότι θα καταδικαστούν και θα φυλακιστούν.

Ο τρομονόμος κουρελιάζει το Σύνταγμα που προβλέπει ρητά στο άρθρο 97 ότι τα πολιτικά εγκλήματα ανήκουν στην δικαιοδοσία των ορκωτών δικαστηρίων. Καταργεί τα τελευταία ψήγματα Δικαιοσύνης, οργανώνοντας ξεδιάντροπα μια παρωδία δίκης, εν κρύπτω και παραβύστω με απροκάλυπτους ψευδομάρτυρες αφού είναι ανώνυμοι και λαδωμένοι με τα τεράστια ποσά της επικήρυξης. Χωρίς ενόρκους που είναι στοιχειώδης εγγύηση ανεξαρτησίας. Με δικαστές απλούς διεκπεραιωτές που δεν θα θέλουν ή μπορούν να κρίνουν την γνησιότητα των στοιχείων, όπως τα πιο πάνω χαλκευμένα ολοκληρωμένα κυκλώματα, που θα τους παρουσιάζουν το FBI και η CIA μέσω των ελληνικών υπηρεσιών του υπαλληλάκου. Που δεν θα μπορούν να αθώωσουν κατηγορούμενο για να μην γελοιοποιηθεί το κράτος, οι αμερικάνικες κι ελληνικές μυστικές υπηρεσίες, η Δικαιοσύνη και κατηγορηθούν ότι υποκύπτουν στους τρομοκράτες. Ισοδυναμεί με διοικητικό μέτρο φυλάκισης ανάλογο με τις μετεμφυλιακές εκτοπίσεις που προσπαθεί να καλυφθεί άτσαλα πίσω απ' την τήβεννο του Δικαστή. Φυλάκιση που αποφασίζει όχι η ελληνική διοίκηση αλλά οι πανίσχυρες και αυτονομημένες από την πολιτική εξουσία, αφού φακελώνουν και ελέγχουν ηλεκτρονικά τους πάντες, αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες FBI-CIA με τις γνωστές μαφιόζικες μεθόδους τους. Ισοδυναμεί με κατάργηση όχι μόνο της αρχής της νομιμότητας αλλά και του στοιχειώδους δικαιώματος σε δίκη, άρα σε πισωγύρισμα σε καθεστώς που ακυρώνει τον Διαφωτισμό, είναι συνεπώς καθαρά φασιστικό.

Μπορεί για τον Μπαλζάκ στη Γαλλία του 19ου αιώνα με καθεστώς ούτε καν Δημοκρατίας αλλά Συνταγματικής Μοναρχίας ο εισαγγελέας να ήταν ο ισχυρότερος άνθρωπος της χώρας, στη «Δημοκρατική» Ελλάδα του 21ου αιώνα, χάρη στον νέο Μπεκαρία-Σταθόπουλο ο ισχυρότερος άνδρας της χώρας δεν είναι ο εισαγγελέας αλλά ο μαφιόζος πράκτορας του FBI ή της CIA.

Όλα τα επιχειρήματα που χρησιμοποιήθηκαν υπέρ του τρομονόμου είναι πιστή αντιγραφή της κριτικής των ναζί κατά της αρχής της νομιμότητας. Με μόνη διαφορά ότι τη θέση του κομμουνιστή (που σαν επαναστάτης τότε θεωρούνταν τρομοκράτης) ή του Εβραίου παίρνει σήμερα ο τρομοκράτης. Ότι το οργανωμένο έγκλημα και ο κομμουνισμός δεν είναι δυνατόν να καταπολεμηθούν με σεβασμό του νόμου και των δικαιωμάτων. Ότι αυτά πρέπει να περιοριστούν, να μην ισχύουν για τους κατηγορούμενους. Ότι δεν είναι δυνατόν να υπάρξουν αποδείξεις στα δικαστήρια εναντίον τους κι ότι θα πρέπει να καταδικάζονται με απλές ενδείξεις ή υποψίες. Ότι όποιος δεν είναι κομμουνιστής (τρομοκράτης) ή Εβραίος δεν έχει να φοβηθεί τίποτε.

Όσον αφορά το λαϊκίστικο, καφενειακού επιπέδου αλλά μηδαμινό για επιστημονική συζήτηση επιχείρημα, «καλά μόνο εμείς είμαστε δημοκράτες, γιατί δεν βλέπετε τι κάνουν οι άλλες μεγάλες χώρες», δυστυχώς γι' αυτούς και εδώ τον λόγο έχει ο Χίτλερ. Όταν τον κατηγορήσαν για τους νόμους υποχρεωτικής στείρωσης απάντησε ότι αντέγραψε τους νόμους των περισσότερων πολιτειών των δημοκρατικών ΗΠΑ που είχαν εξαναγκάσει δεκάδες χιλιάδες αμερικανούς σε στείρωση. Το ίδιο έκανε όταν τον κατηγορήσαν για τους ρατσιστικούς νόμους του 1935 που αφαιρούσαν από τους Εβραίους το εκλογικό δικαίωμα και απαγόρευαν την ανάμιξη αίματος ανάμεσα σε Εβραίους και μη. Απάντησε ότι οι πολιτείες του νότου των ΗΠΑ είχαν πάρει τα ίδια ακριβώς μετρά για τους μαύρους.

Για του λόγου το αφαλές ας επιχειρήσουμε μια σύντομη σύγκριση της δίκης του Λόκερμπι με αυτήν των ναζί για τον εμπρησμό του Ράιχσταγκ. Ανεξάρτητα απ' το αν ο εμπρησμός ήταν ή όχι προβοκάτσια και θεωρείται ότι ήταν, παραμένει ιστορικά αποδεδειγμένο και αναμφισβήτητο γεγονός ότι ο μόνος καταδικασθείς, ο Ολλανδός Βαν ντερ Λούμπε, αφελής οικοδόμος κομμουνιστής, δρώντας τελείως μόνος του, είχε πράγματι βάλει τις εμπρηστικές βόμβες στο Ράιχσταγκ και ήταν δράστης ή ένας απ' αυτούς. Οι άλλοι όμως τρεις κατηγορούμενοι Βούλγαροι κομμουνιστές και κυρίως ο διάσημος Δημητρώφ αθωώθηκαν πανηγυρικά. Ας θυμίσουμε ότι ο Δημητρώφ ήταν όχι μόνο ιδρυτής και ηγέτης του Κ.Κ. Βουλγαρίας, είχε ηγηθεί της αποτυχημένης εξέγερσης του 1923 και της μετέπειτα ένοπλης τρομοκρατίας κατά των βούλγαρων φασιστών, αλλά επί πλέον ήταν υπεύθυνος της Κομμουνιστικής Διεθνούς για την κεντρική Ευρώπη σε μια εποχή όπου η Διεθνής διέθετε και χρησιμοποιούσε παράνομο ένοπλο μηχανισμό και στηρίζονταν στην Σοβιετική Ένωση του Στάλιν. Δηλαδή συγκριτικά σήμερα ο Κάρλος ή ο Μπεν Λάντεν είναι απλοί πρόσκοποι. Το ανώτατο λοιπόν Δικαστήριο της Λειψίας δικάζοντας με βάση την αρχή της νομιμότητας και τα αποδεικτικά στοιχεία εν αντιθέσει με αυτό του Λόκερμπι τους αθώωσε προκαλώντας την οργή τόσο του Χίτλερ όσο και του Γκέρινγκ. Το δικαστήριο σεβόμενο τη διαδικασία και τα δικαιώματα των κατηγορουμένων έδωσε την δυνατότητα στον Δημητρώφ να εκφωνήσει τον γνωστό θαρραλέο αντιφασιστικό λόγο του κατακεραυνώνοντας τους ναζί εν αντιθέσει με το ελληνικό «Δημοκρατικό» δικαστήριο που δικάζοντας τον αναρχικό αγωνιστή Μαζιώτη, δεν του επέτρεψε να απολογηθεί, αφαιρώντας του τον λόγο. Όντας κατηγορούμενος για μια μικρή βόμβα που δεν έσκασε, που την είχε ομολογήσει και που είναι καλαμπουράκι σε σχέση με τον εμπρησμό του Ράιχσταγκ.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Ή ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Η διενέργεια εκλογών και η ύπαρξη κοινοβουλίων από μόνα τους, δεν σημαίνουν την ύπαρξη Δημοκρατίας, όπως το δείχνουν τα παραδείγματα της μετεμφυλιακής κοινοβουλευτικής Ελλάδας, της σημερινής Τουρκίας, των χωρών του πρώην υπαρκτού σοσιαλισμού και των δεκάδων άλλων του Τρίτου Κόσμου. Η αναγνώριση από την Δύση, των χωρών αυτών σαν δημοκρατικών, αμέσως μετά την διοργάνωση εκλογών δεν μπορεί βέβαια να σημαίνει ότι χώρες που ήταν επί δεκαετίες δικτατορικές ή φασιστικές όπως η Ισπανία του Φράνκο ή η Χιλή του Πινοσέτ, και χωρίς να ανατραπεί ο κρατικός μηχανισμός τους από λαϊκή εξέγερση, μετατράπηκαν ειρηνικά, εν μια νυκτί, σε δημοκρατίες. Η αναγνώριση αυτή δεν μπορεί παρά να σημαίνει ότι έχουμε μια αντίρροπη σύγκλιση προς μια κοινή μορφή πολιτεύματος των πρώην δικτατορικών που μπαίνουν σε κάποια πορεία αργού εκδημοκρατισμού και των δυτικών που ακολουθούν μια αντίστροφη πορεία εκφασισμού.

Χωρίς να χρειάζεται εδώ να επεκταθούμε στο ζήτημα του περιορισμού μέχρι εκμηδένισης πολλών ατομικών ελευθεριών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, ούτε στον μαζικό ηλεκτρονικό έλεγχο και φακέλωμα των δυτικών χωρών κι όχι μόνο του Εσελον, μέσω του οποίου το παλιό πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων έχει αντικατασταθεί σήμερα από το μοντέρνο πολλαπλό για κάθε μορφής συμπεριφορά του πολίτη, θα περιοριστούμε στο ζήτημα των βασανιστηρίων που είναι αποκαλυπτικό. Ενώ ο μαθητής των Εγκυκλοπαιδιστών Μπεκαρία ζητούσε πριν από σχεδόν 2,5 αιώνες την κατάργηση των βασανιστηρίων, σήμερα αυτά χρησιμοποιούνται συστηματικά σε όλες τις δυτικές «Δημοκρατίες». Στις 28 Ιουλίου 1999 και έξι ολόκληρα χρόνια μετά την κατάθεση του ένδικου μέσου, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Στρασβούργου, καταδίκασε ομόφωνα τη Γαλλία για χρήση βασανιστηρίων ενάντια σε ποινικό κρατούμενο. Σύμφωνα με την έκθεση της Επιτροπής του ΟΗΕ ενάντια στα βασανιστήρια του Μάη του 2000, οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν συστηματικά βασανιστήρια ενάντια στους κρατούμενους

χρησιμοποιώντας ειδικά όργανα (stun belts και άλλα) για να διοχετεύουν ηλεκτρικό ρεύμα στο σώμα τους. Κάλεσε δε τις ΗΠΑ να καταργήσουν αυτά τα όργανα. Βασανιστήρια γίνονται, όπως έχει επανειλημμένα καταγγελλθεί, -και σε όλες τις άλλες δυτικές χώρες, όχι μόνο σε βάρος των ποινικών, αλλά και πολιτικών κρατουμένων και μεταναστών στην Βρετανία, στη Γερμανία, στην Ιταλία, Ισπανία και βέβαια στην Ελλάδα κλπ. Η δικαιολογία τους ότι αυτά γίνονται μόνο σε εγκληματίες ή τρομοκράτες είναι η ίδια με αυτές των φασιστικών καθεστώτων που δεν άγγιζαν την λεγόμενη σιωπηλή πλειοψηφία. Ακόμη και η Χούντα βασάνιζε μόνο τους αντιστασιακούς ή τους κομμουνιστές που όντας τότε επαναστάτες, ήταν οι σημερινοί τρομοκράτες.

Όσον αφορά την δήθεν δημοκρατική και ανθρωπιστική κατάκτηση της κατάργησης της θανατικής ποινής στις δυτικές «Δημοκρατίες» πρόκειται για φαρισαϊσμό αφού αυτή έχει αντικατασταθεί από το απείρως πιο απάνθρωπο και βάρβαρο καθεστώς των λευκών κελιών ή φυλακών υψίστης ασφαλείας που υπάρχουν σήμερα σ' αυτές τις χώρες με διαφορετικές ονομασίες, Μέσω της πλήρους απομόνωσης ο φυλακισμένος χάνει την αίσθηση του χρόνου, του προσανατολισμού του, παρουσιάζει διαταραχές που δεν του επιτρέπουν την παραμικρή διανοητική δραστηριότητα, δηλαδή δολοφονείται η ανθρώπινη υπόσταση του, η προσωπικότητα του ενώ παραμένει εν ζωή. Έχουμε μια διαρκή και παρατεταμένη θανατική εκτέλεση, όπου ο φυλακισμένος οδηγείται στην παράνοια, γίνεται φυτό και για τον οποίο η εκτέλεση είναι λύτρωση. Το είδαμε στην Γερμανία με τους αγωνιστές της RAF. Το βλέπουμε σήμερα στην Τουρκία, η οποία έπιασε αμέσως το νόημα της υπόθεσης και είναι πρόθυμη σήμερα να «εκδημοκρατιστεί» καταργώντας την θανατική ποινή, αφού όμως κατασκεύασε τα λευκά κελιά. Το βλέπουμε στους Τούρκους ηρωικούς απεργούς πείνας που κατά δεκάδες προτιμούν το θάνατο απ' αυτά. Το βλέπουμε στην ουσιαστική πολιτική υποστήριξη που παρέχει η Ε.Ε. σ' αυτήν την ανοιχτά φασιστική βαρβαρότητα της Τουρκίας με τους 24 νεκρούς και τους 50 ζωντανούς-νεκρούς, στήριξη πούναι τελείως Λογική αφού και αυτοί έκαναν και κάνουν τα ίδια είτε στους Ιρλανδούς, είτε στους Βάσκους, είτε στους Γερμανούς, είτε στους Γάλλους.

Οι σημερινές δυτικές «Δημοκρατίες» καλλιεργούν συστηματικά την αντίληψη ότι ο φασισμός είναι ένα καθεστώς που παρουσιάζει ορισμένα ευδιάκριτα εξωτερικά επιφανήματα που τον χαρακτήριζαν ιστορικά σε ορισμένες χώρες, όπως τα κρεματόρια, ο αντισημιτισμός του Ολοκαυτώματος, η απουσία εκλεγμένου κοινοβουλίου κλπ. Ο φασισμός όμως, με την ευρύτερη έννοια του όρου που περιλαμβάνει και τις σκληρές δικτατορίες παρ' ότι αυτές παρουσιάζουν ορισμένες διαφορές, δεν είναι αναγκαστικά αντισημιτισμός αφού ούτε ο Μουσολίνι (μέχρι το 1938), ούτε ο Φράνκο, ούτε ο Σαλαζάρ, ούτε ο Πινοςέτ, ούτε η δική μας Χούντα υπήρξαν αντισημίτες. Και πέρα απ' το γεγονός ότι τόσο ο Μουσολίνι όσο και ο Χίτλερ ενώ δεν είχαν καταλάβει βίαια την εξουσία, αλλά νόμιμα μέσω κοινοβουλευτικών διαδικασιών στη συνέχεια κατήργησαν τις εκλογές, το γεγονός της ιστορικής ήττας του στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αποκλείει την όποια επανεμφάνιση του με τις ίδιες μορφές. Ακόμη κι ο ίδιος ο Χίτλερ αν επανέρχονταν σήμερα θα ήταν υπέρ του κοινοβουλευτισμού, ενώ και η δική μας η Χούντα δεν υπήρξε ιδεολογικά αντικοινοβουλευτική όπως ήταν ο Χίτλερ κι ο Μουσολίνι. Μιλούσε για προσωρινό γύψο και προχώρησε σε αμνηστεία και κοινοβουλευτισμό το 1973 που ανατράπηκε από άλλους παράγοντες, την λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου.

Το παράδειγμα τέλος του σημερινού Ισραήλ δείχνει με τρόπο αδιαμφισβήτητο ότι το κοινοβούλιο και οι εκλογές μπορούν να συνυπάρχουν αρμονικά με την συστηματική φασιστική εγκληματική πρακτική των μαζικών δολοφονιών εκατοντάδων παιδιών και ενηλίκων και την πρακτική του απαρχαίντ.

Η Δημοκρατία όμως δεν είναι ζήτημα εξωτερικών επιφαινομένων αλλά ουσίας. Αν διατηρηθούν οι εξωτερικές μορφές της αλλά αφαιρεθούν όλες οι αρχές και η θεωρία που την θεμελιώνουν, ο Διαφωτισμός, η ελευθερία, ισότητα, αδελφοσύνη, καταρρέει από μέσα κι από μόνη της, χωρίς να την έχει ανατρέψει κανένας εξωτερικός εχθρός. Καταλήγει σε ένα καθεστώς στην Ε.Ε. και στις ΗΠΑ που αρνείται όχι μόνο ουσιαστικά αλλά και ρητά στον πολίτη το δικαίωμα να αποφασίζει μέσω των εκλογών και του κοινοβουλίου, αναθέτοντας τον σ' αυτούς που αποκαλούν decision makers, γραφειοκράτες είτε του Δημοσίου είτε των πολυεθνικών μονοπωλίων, χωρίς καμιά ουσιαστική λαϊκή νομιμοποίηση. Καταλήγει στο φαινομενικά παράδοξο, ενώ 85% του ελληνικού λαού είναι αντίθετοι στον εγκληματικό πόλεμο της Δύσης κατά της Γιουγκοσλαβίας ή ενάντια στη συγκεκριμένη μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού, 85% των βουλευτών του κοινοβουλίου να είναι υπέρ.

Η παραδοσιακή δυτική αντίδραση που ποτέ δεν αποδέχτηκε τον Διαφωτισμό, που δεν έπαψε να τον πολεμάει αλλά μη μπορώντας να τον ανατρέψει είχε υποχρεωθεί να συμβιβαστεί μαζί του, κατόρθωσε σήμερα μετά από μια αργή αλλά συνεχή και σταθερή, βήμα προς βήμα, πορεία να τον εξουδετερώσει, να θριαμβεύσει παίρνοντας τη ρεβάνς.

Ας σημειώσουμε εδώ, ανοίγοντας μια μικρή παρένθεση, ότι οι πάρα πάνω θέσεις μας είναι και μια απάντηση σε ορισμένους τσαρλατάνους που έχουν αναλάβει εργολαβικά να μας συκοφαντούν σαν αντιδυτικούς και εθνικιστές. Εμείς κατηγορούμε την σημερινή Δύση γιατί πρόδωσε την σημαντικότερη κατάκτηση της της σύγχρονης εποχής και όχι για λόγους θρησκευτικούς ή εθνοφυλετικούς. Αυτό είναι πασίγνωστο αφού η ιδεολογική αναφορά στον Διαφωτισμό υπήρξε πάγια για όλα τα αριστερά επαναστατικά ρεύματα, απ' τον ορθόδοξο μαρξισμό μέχρι τους αναρχικούς.

Θα μας απαντήσουν ότι δεν μπορεί να συμβαίνουν αυτά τα πράγματα στην δημοκρατική Δύση κι ότι αν συνέβαιναν θάχαν ξεσηκωθεί μαζικά οι λαοί. Δυστυχώς, οι ευρωπαϊκοί λαοί με εξαίρεση την Γιουγκοσλαβία και την Ελλάδα δεν ξεσηκώθηκαν μαζικά ούτε καν στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου όπου βρίσκονταν υπό ανοιχτή κατοχή ξένων δυνάμεων. Βέβαια σε ορισμένες χώρες υπήρξε κάποια αντίσταση αλλά αυτή ήταν και μεμονωμένη και όψιμη. Παρουσιάστηκε πολύ αργά κι αφού η έκβαση του πολέμου είχε πια κριθεί. Ακόμη μαζική αντίσταση δεν υπήρξε ούτε από τον ελληνικό λαό στη διάρκεια της 7χρονης δικτατορίας (με εξαίρεση το 73), παρ' ότι ο λαός στην συντριπτική του πλειοψηφία ήταν αντίθετος στην Χούντα και παρ' ότι υπήρξε κάποια αντίσταση ορισμένων οργανώσεων που σε καμία περίπτωση όμως δεν μπορεί να συγκριθεί με την μαζική αντίσταση της κατοχής.

Η ναζιστική Γερμανία έδειξε ότι η κατοχή της πιο προχωρημένης τεχνολογίας και ο σεβασμός των δικαιωμάτων των καθαρών Αρίων λευκών Γερμανών μπορεί να συμβαδίζουν αρμονικά με την ανοικτή παραβίαση τους για άλλα στρώματα του πληθυσμού, τη βία και την πιο απάνθρωπη βαρβαρότητα. Το σημερινό δυτικό πολίτευμα παρουσιάζει μια ανάλογη αντιφατική φύση και θα χαρακτηρίζονταν σωστότερα όχι σαν Δημοκρατία αλλά σαν φιλελεύθερος φασισμός. Κάνει σεβαστά μέχρι ενός σημείου ορισμένα δικαιώματα του πολίτη, αυτού της σιωπηλής πλειοψηφίας προβάλλοντας μάλιστα κάποια προωθημένα που αφορούν ορισμένα τμήματα όπως τις γυναίκες και τα δικαιώματά τους (και αυτού της άμβλωσης), τους ομοφυλόφιλους, τους εξαρτημένους από τα ναρκωτικά. Δικαιώματα που απορρέουν από βλάβες στην υγεία πούναι συνέπεια ρύπανσης, καταστροφής του περιβάλλοντος, επικίνδυνων προϊόντων, μεταλλαγμένων και άλλων. Απ' την άλλη τα αρνείται στους εργαζόμενους στο εσωτερικό του μετανάστες του Τρίτου Κόσμου επιβεβαιώνοντας την ρήση της Χάνα Άρεντ ότι το παράδοξο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι ότι

εκεί ακριβώς που θάπρεπε ν' αναγνωρίζονται σαν απόρροια και μόνο της ανθρώπινης φύσης, εκεί ακριβώς δεν αναγνωρίζονται δηλαδή στους απάτριδες και στους μετανάστες.

Το κύριο όμως είναι ότι το σημερινό δυτικό πολίτευμα εκπληρώνει και τους τρεις όρους πούναι κοινοί σ' όλα τα φασιστικά καθεστώτα και που τα χαρακτηρίζουν σαν τέτοια. Πρώτον η άρνηση στην πράξη του Διαφωτισμού. Δεύτερο, η χρήση ανοικτής ένοπλης βίας ενάντια σε τμήματα του λαού, όπως είχαμε στο Ιράκ και στη Γιουγκοσλαβία. Τρίτο η συναίνεση και υποστήριξη του από τα μεσαία στρώματα όπως είδαμε με την δυτική (πλην Ελλάδας) συναίνεση στον πόλεμο κατά της Γιουγκοσλαβίας. Την εποχή της παγκοσμιοποίησης του καπιταλισμού είναι φυσικό η ανοικτή ένοπλη βία να χρησιμοποιείται κατά κύριο λόγο κατά των λαών που δεν βρίσκονται στις μητροπόλεις.

Η ένοπλη αυτή βία μπορεί να έχει ορισμένες ομοιότητες με αυτήν της κλασικής αποικιοκρατίας, αφού η τελευταία υπήρξε ο γενεολογικός πρόγονος του φασισμού έχοντας κοινές ρατσιστικές ιδεολογικές βάσεις, έχει όμως μια σημαντική διαφορά. Ενώ στην περίπτωση της αποικιοκρατίας είχαμε παράλληλα με την εκμετάλλευση και κάποια τοπική ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, με την εισβολή του καπιταλισμού σε παρθένες χώρες με ημιφεουδαρχικές παραγωγικές σχέσεις όπου η ένοπλη βία χρησίμευε για την εγκατάσταση και την προστασία των αποίκων όπως στην Αλγερία, σήμερα έχουμε μια καταστροφή υπαρχουσών παραγωγικών δυνάμεων και υποδομών όπως στο Ιράκ και στη Γιουγκοσλαβία αλλά και εσκεμμένη παρατεταμένη εκκαθάριση άμαχου πληθυσμού σαν συνέπεια του πολέμου και του οικονομικού εμπάργκο. Καταστροφή με την οποία η Δύση όχι μόνο πισωγυρίζει αυτές τις χώρες μισό αιώνα πίσω αλλά επί πλέον όπως δείχνουν ορισμένες περιοχές του πλανήτη, νησίδες απόλυτης μιζέριας σε πλήρη εγκατάλειψη, δεν θα δίσταζε να τους αρνηθεί οποιαδήποτε έστω εξαρτημένη ανοικοδόμηση, εντάσσοντας τες σ' αυτές εφ' όσον δεν υποταχθούν ολοκληρωτικά. Η σημερινή λοιπόν βία είναι πολύ πιο βάρβαρη κι απάνθρωπη κι απ' αυτήν της αποικιοκρατίας. Και δεν είναι τυχαίο ότι τόσο η Βοσνία όσο και το Κόσοβο σήμερα θυμίζουν περισσότερο ναζιστικό lebensraum (ζωτικός χώρος), ευρωπαϊκή χώρα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου υπό γερμανική κατοχή παρά αποικίες.

Τέλος ο σημερινός δυτικός φιλελεύθερος φασισμός και κυρίως το κοινωνικο-οικονομικό του σύστημα του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού έχουν τις εκατόμβες τους, τα εκσυγχρονισμένα κρεματορία τους. Σύμφωνα με τις επίσημες ετήσιες εκθέσεις του ΟΗΕ, περίπου 35.000 παιδιά και ενήλικες χάνουν καθημερινά τη ζωή τους στον Τρίτο Κόσμο από την πείνα, τις μολύνσεις, απλές ιάσιμες ασθένειες λόγω έλλειψης φαρμάκων και στοιχειώδους περίθαλψης. Πράγμα που σημαίνει, όπως ειπώθηκε κι από άλλους, ότι κάθε τρία χρόνια ο καπιταλισμός προκαλεί τόσα θύματα όσα είχε ο Β Παγκόσμιος Πόλεμος. Και τίποτα δεν δείχνει πιο καθαρά την σχιζοφρένεια του σημερινού συστήματος όσο η αντίφαση ανάμεσα σε διάφορα αιτήματα στη Δύση ορισμένων που εν είδει αρχάγγελων ζητούν π.χ. ν' απαγορευτούν οι εκτρώσεις, γιατί είναι δολοφονίες που παραβιάζουν το δικαίωμα στη ζωή του εμβρύου, και την πλήρη αδιαφορία τους μέχρι συννενοχής, μπρος σ' αυτές τις εκατόμβες, και την εμφανή καταπάτηση του δικαιώματος στη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων.

Οι ελλείψεις αυτές που οδηγούν στον θάνατο δεν οφείλονται στο ότι οι χώρες του Τρίτου Κόσμου είναι τόσο φτωχές που δεν διαθέτουν φάρμακα. Όπως τόδειξε ολοκάθαρα το πρόσφατο ζήτημα του AIDS στην Αφρική, φάρμακα υπάρχουν, αλλά είναι οι δυτικές πολυεθνικές φαρμακοβιομηχανίες που δεν τους επιτρέπουν να τα αγοράσουν για να πουλήσουν τα πανάκριβα δικά τους. Αυτή την στιγμή υπάρχουν

μικρές φαρμακοβιομηχανίες στην Αφρική και στις Ινδίες που παράγουν τα αναγκαία φάρμακα για την θεραπεία του AIDS σε φτηνές και προσιτές γι' αυτούς τιμές. Τα 30 όμως εκατομμύρια Αφρικανοί πούχουν προσβληθεί απ' τον ιό του AIDS θα οδηγηθούν στον θάνατο γιατί δεν είναι σε θέση να πληρώσουν το πανάκριβο φάρμακο των δυτικών φαρμακοβιομηχανιών, αφού η Δύση απειλεί αυτές τις χώρες με οικονομικά αντίποινα και απαγορευτικά πρόστιμα αν δεν προμηθευτούν τα δικά τους. Αναγκαία λοιπόν συνθήκη για να κρατηθούν ψηλά τα κέρδη των δυτικών φαρμακοβιομηχανιών, οι μετοχές τους, τα δυτικά χρηματιστήρια, οι χρηματιστηριακές και τραπεζικές αγορές είναι η θανάτωση δεκάδων εκατομμυρίων ανθρώπων στον Τρίτο Κόσμο. Δόλοφόνος και μάλιστα μαζικός είναι το ίδιο το σύστημα του παγκοσμι-οποιημένου καπιταλισμού και η λογική του και όχι κάποιος παράφρονas δικτάτορας. Κι όποιος ισχυρίζεται ότι αυτό το απάνθρωπο, εγκληματικό και βάρβαρο σύστημα μπορεί ν' αλλάξει ουσιαστικά κι όχι κατ' επίφαση, με ειρηνικά μέσα, χωρίς να ζημιωθεί κανένας, είναι αφελής, ανιστόρητος αν όχι συνένοχος.

Επαναστατική Οργάνωση 17 NOEMBPH Αθήνα Ιούνης 2001